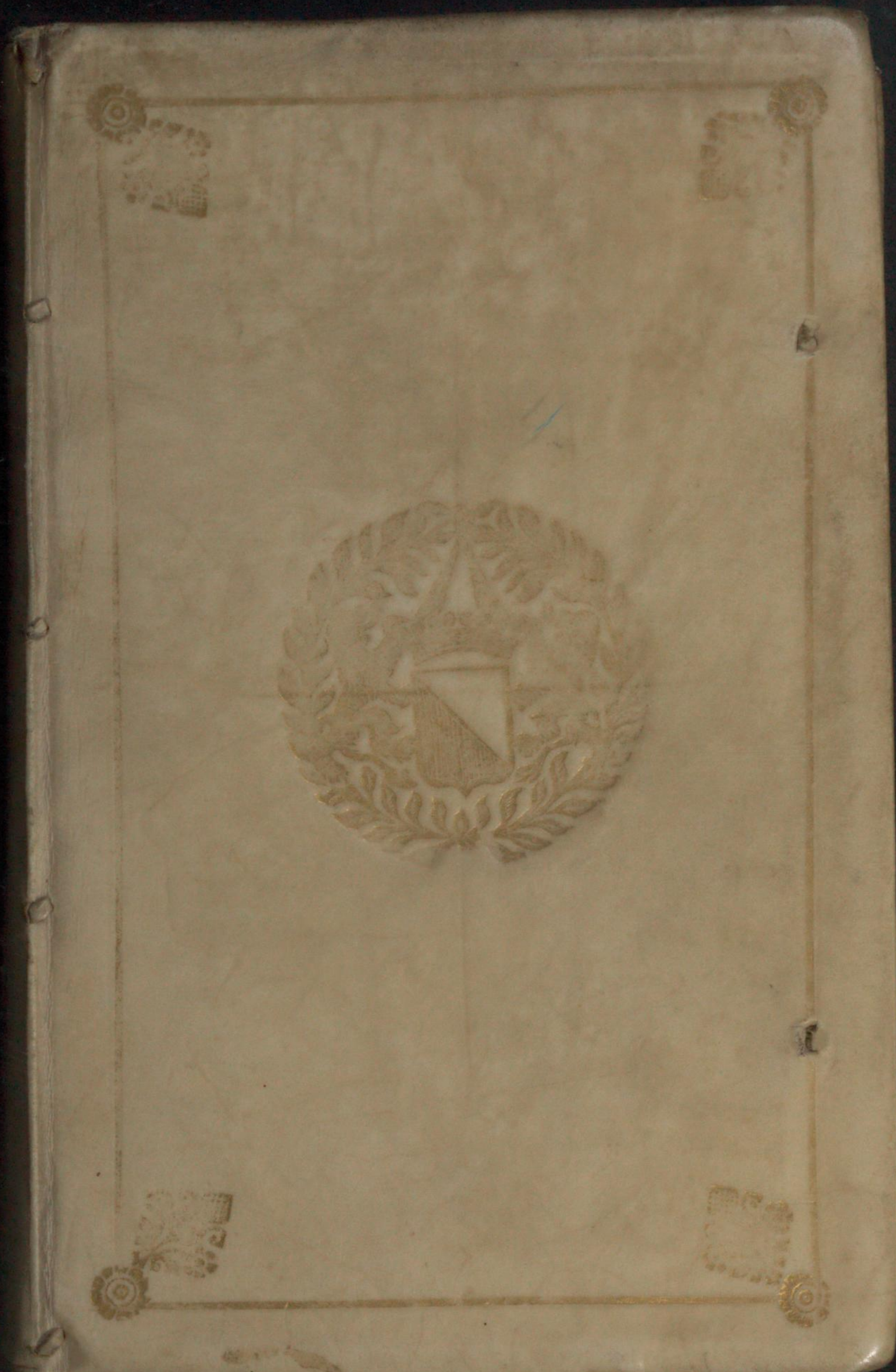

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

5.97

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Boekbanden
1775 D 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

393 G-9

ἩΣΙΌΔΟΥ
ἈΣΚΡΑΊΟΥ
ΤᾺ ΕὙΡΙΣΚΌΜΕΝΑ.

HESIODI
ASCRÆI
QVÆ EXTANT.

Cum Notis, ex probatiſſimis quibuſdam Autoribus, breviſſimis, ſelectiſſimiſque.

Accedit inſuper PASORIS *Index, auctior multo hac noviſſima editione, & multo correctior.*

Opera & ſtudio
CORNELII SCHREVELII.

AMSTELODAMI,
Typis Ludovici & Danielis Elzeviriorum.
CIƆ IƆC LVII.
Sumptibus Societatis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

KONINKLIJKE
BIBLIOTHEEK

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

BENIGNO LECTORI.

Benigne Lector, cum in excudendis autoribus Typographi plus ſatis ſudent, multique etiam inter illos ſint, qui majorem gloriæ, quam pecuniæ famam aucupantes, immortale ſibi nomen comparare ſtudeant: non pauci tamen, in electione Autorum ſatis etiam incurioſi, quoſvis ſine diſcrimine arripiunt, lacerant; &, quocunque modo eoſdem in lucem proferant, parum ſolliciti, modo ſuis commodis ſtudeant, lucro tantum intenti. Hinc illæ lacrymæ! hinc eſt, quod Studioſi ſæpenumero non ſine ratione conquerantur, quod multi, egregii alias autores, tam Græci, quam Latini, tam vitioſe, multiſque mendis ſcatentes in lucem prodeant; & nihil æquè eorum ſtudiis officere, quodque magis eorum animos turbare poſſit, quam vitioſa lectio, quæ omnia reddit confuſa & turbata. Huic ergò incommodo obviam ut eatur, nulla commodior via eſt, quam ut in edendis Autoribus diligentia, ſtudiumque majus, quam antehac, adhibeatur, nec ullis ſumptibus parcatur, modo illi Au-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

tores, quos imprimendos ſuſcipimus, correctiſſimi, nitidiſſimique prodeant, ut ea ratione, ſi fieri poſſit, ad lectionem bonorum autorum Studioſos alliciamus & invitemus: quod an hac editione noſtra noviſſimâ præſtitum ſit, malim id alios judicare, quam propria laude ſordere. Saltem hoc polliceri auſim, nitidiorem, correctioremque autorem vix vel nunquam editum fuiſſe. Inſuper Notas quaſdam auctiores paulò addidimus ex ſelectiſſimis quibuſque autoribus, ſelectiſſimas, breviſſimas. Præterea etiam Indicem Paſoris, in gratiam Studioſæ Iuventutis & in uſum Scholarum, adjunximus; verum jam noviſſimè etiam ita auctum, emendatum & mutatum, ut prorſus novus videatur. Matthiæ itaque Paſori S.S. Theologiæ & Phil. Moral. Profeſſori, plurimum hæc noſtra noviſſima editio debet: tum quicquid fere auctarii loco Indici acceſſit: pro ſingulari enim ſua humanitate, duo exemplaria Heſiodi, Groninga ad me miſit; unum parentis piæ memoriæ, in quo plurima ſpicilegia non contemnenda in Indice annotata inveni: alterum, in quo propria manu quædam annotaverat; quæ ſimul congeſſi, & quæ commoda nobis videbantur, huic poſtremæ editioni inſerui. Hæc ſunt, benigne Lector, quæ te ſcire volui. Vtere, fruere, & hiſce noſtris conatibus fave.

HE-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

HESIODI
VITA.

Ex Lilii Gyraldi, De Poëtarum Hiſtoria, Dialogo II.

DE Homero jam ſatis. A quo non longe abſuit ſenex, ruſticana agreſtique facie. Iamdudum, inquit Piſo, Heſiodum nobis affers. Ipſum, inquam, profecto Heſiodum, quem & aliquo tempore cum Homero floruiſſe accurati quidam prodidere ſcriptores, alicubi licet Cicero noſter Homerum longe faciat antiquiorem. Vetus certe diſceptatio inter Grammaticos, Gellio & Seneca & Pauſania teſtibus, uter ætate præceſſerit: qua de re & dialogos duos Ponticus Heraclides ſcripſit, & Cyrillus libro primo contra Iulianam Cæſarem, centeſimo, inquit, L X & quinto anno poſt captam Troiam, Homerum & Heſiodum fuiſſe dicunt. & reliqua. Tum paulo poſt ſubdit idem Cyrillus: Tradunt autem quidam, quod Homerus non fuit coætaneus Heſiodi, ſed in illis fuerit temporibus, regnantibus apud Hebræos Azaria & Ozia, apud Medos Arbace, apud Latinos autem Proca Sylvio, ante ſcilicet conſtitutionem Olympiadum. Quæ cum dixiſſem, Nos, inquit Piſo, ſummopere avemus de te audire, quæ tu aſſidua lectione ſuper hac re annotaveris. Quibus ego, Libenter ſic agam, inquam, remque ideo altius aliquanto repetam. Porphyrius enim & plerique alii, Heſiodum Homero juniorem annis centum faciunt, atque ante primam Olympiadem. Quam opinionem ſequi videtur Solinus, qui ita ſcribit: Inter Homerum & Heſiodum Poëtam, qui in auſpiciis Olympiadis primæ obiit, centum x x x anni interfuerunt. Alii eadem Homeri ætate floruiſſe ſcriptum reliquere. quam opinionem & Philoſtratus habuiſſe videtur. Et Velleius non damnandus hiſtoricus, (tametſi quidam inſulſe nullum fuiſſe Velleium ſuſpicantur) & M. Varro in primo de imaginibus, ut eſt apud Gellium, Non eſt, inquit, dubium,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

quia aliquo tempore eodem vixerint Homerus & Heſiodus: idque ex epigrammate comprobat, quod in tripode inſcriptum fuerat, qui in Helicone Muſis poſitus erat. Epigramma quod apud Dionem legi, & inter Græca epigrammata, tale eſt:

Heſiodus poſuit Muſis Heliconibus iſtum,
Cùm cantu vicit divinum in Chalcide Homerum.

Græcum vero ſi mavultis, hoc eſt:

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκε,
Ὕμνῳ νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

Verum ubi in hunc ſermonem incidimus, hanc vobis, utcunque meis verbis potero, hiſtoriam ex Plutarcho recitabo, qui eam tum in quinto Sympoſiacῶν attigit, tum in eo, quod Septem ſapientum convivium inſcribitur, copioſe explicavit. Homerus, inquit, & Heſiodus in Oelyci Theſſali exequiis & Amphidamantis Chalcidenſis, carminibus certarunt, qua in re dubia atque anceps judicum fuit ſententia. Converſi, inquit, ſunt ad hujuſmodi interrogationes, & propoſuerunt inanes, ut aiunt, quaſdam nugas. (ſi modo recte interpretamur, ὥς φασι λέσχας, non ὥς φησι Λέσχης, ut paſſim legitur: non tamen decerno, conſcius & Leſches nomen eſſe proprium Poëtæ Lesbii.) Homerus quidem ſic:

Muſa mihi referas, quæ non unquam ante fuêre,
Neve futura retro.

Tum vero ex tempore reſpondit Heſiodus:

Verum cornipedes quando Iovis ante ſepulcrum
Feſtinantes propter palmam plauſtra terebant?

Ob hoc ferunt Heſiodum maximæ omnibus fuiſſe admirationi, atque tripodis præmium aſſecutum. Sed Græca, inquit Piſo, ipſa carmina audire cupio: dure enim admodum & incondite ea vertiſſe videris. Audite ergo ea Græce, inquam. non enim eo inficias quod ais. Homerus quidem ita:

Μοῦσά μοι ἔννεπ' ἐκεῖνα τὰ μήτ' ἐγένοντο πάροιθεν,
Μήτ' ἔσται μετόπισθεν.

Sic vero Heſiodus:

Ἀλλ' ὅταν ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ καναχήποδες ἵπποι
Ἅρματα συντρίψωσιν ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.

Porro

Porro ne & hoc vos lateat, judicem inter Homerum & Heſio-dum Panidem Chalcidis regem fuiſſe, res uſque in proverbium deducta oſtendit, Πανίδυ ψῆφος, Panidæ ſuffragium: quod in eos ferri ſolet, qui inerudite minuſque ſapienter judicant. Pulchre, inquit Piſo, & ſane ſimul monſtraſti, eadem Homerum & Heſiodum ætate fuiſſe: ſed nihil vetat quo minus eadem diligentia reliquam ejus Poëtæ vitam, ab Atticis uſque literis (quod aiunt) nobis repetas. Faciam id libenter, inquam, quando parum hoc à noſtris hactenus hominibus eſt, quod ſciam, factum. Heſiodi igitur nomen, ut ab hoc incipiam, à caſte & pudice loquendo deductum videtur, παρὰ τὸ ἧσιν αὐδὴν. Patria vero illi Cuma: quæ urbs inter Æolicas numeratur, ante Leſbum ſita. Num tu, inquit Piſo, Heſiodum Aſcræum fuiſſe negas? eo enim nomine à Græcis & Latinis vocatur. Recte tu quidem, inquam, ſed ſi me vos audire volueritis, qua id ratione factum intelligetis. Heſiodi quidem patria Cuma fuit Æolica, ut ab Herodoto, Strabone & Stephano traditum eſt. Valerius quoque Probus, non alium, quam Heſiodum intelligere Virgilium autumat, illo carmine:

Vltima Cumæi venit jam carminis ætas.

Quod ſcilicet Heſiodus Cumæus primus ætates ex metallis commentus eſt; ut liquido videtur in eo, quod Ἔργα inſcribitur, poëmate. Natus ergo Heſiodus Cumæ, patre Dio Ampelidis filio, qui ex Menalopo Ithagenæo Critonis filio natus erat, matre vero Pycimede: qui utique parentes ære alieno oppreſſi, cum unde diſſolverent nomina, non haberent, in Aſcram Bœotiæ vicum demigrarunt, ubi eſt puer Heſiodus educatus, atque inde Aſcræus cognominatus. Plutarchus ex Ephori Cumæi ſententia refert, Attelen, Mæona, & Dion, Cumæos, fratres fuiſſe, quorum Dius, quem nauticam exercuiſſe comperi, ob eam quam attulimus cauſam, in Aſcram migravit, ubi (ait) Pycimeden uxorem duxit, ex qua natum ferunt Heſiodum: qui dum paterna armenta puer cuſtodiret, à Muſis amatus fuiſſe perhibetur: quæ illi guſtandam laurum dedere: eam enim lauri naturam eſſe ſcribit ipſius Poëtæ interpres Proclus, & Iſaacius Zezes, ut qui eam mandunt, vates fiant: unde &

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Lycophron Poëta ea cauſa δαφνηφάγον vatem nominat. Idem & in Caſſandra Sophocles. Et noſter Tibullus agens de Sibylla:

Vera cano, ſic uſque ſacras innoxia laurus
Veſcar, & æternum ſit mihi virginitas.

Aphthonius quoque rhetor, laurum vaticinii ſymbolum eſſe prodidit: quare & laurum ipſam veteres μαντικὸν φυτὸν appellavêre, hoc eſt, Vaticinam plantam. Et Claudianus ait:

——— *Venturi præſcia laurus.*

Eadem ratione Apollini ſacra dicitur, qui vaticinii Deus à gentibus eſt creditus. Quin & hujus arboris foliorum crepitu, dum cremantur, antiqui futura (utinam non & hoc noſtro tempore!) prædicebant: quod & Philoſophus Porphyrius credidit. Si enim magno ſtrepitu in igne crepuiſſent, felicitatem ſignificabant: ſi ſiluiſſent, unde & tacita laurus eſt dicta, infelicitatem. Et perinde de illa idem Tibullus:

Laurus ubi bona ſigna dedit, gaudete coloni.

Et Propertius:

Et tacet extincto laurus aduſta foco.

Lauri inſuper folia ſi noctu pulvino ſubjecta fuerint, ſomniorum veritatem conciliare produntur. Dictam autem Daphnen, prodit Euſtathius, à δα particula intenſiva, & φωνέω verbo, quod *voco* & *cano* ſignificat, quod laurus in igne poſita crepet & ſonet: unde fortaſſe & ipſi nos Latini Laurum deduximus, à λα, ut δα, particula intenſiva, & *uro*, ut ſi non voce, at ſignificatu conveniat. Si plura vero de lauro diſcere cupitis, præter ea quæ à noſtris traduntur, legite Parthenii librum Ἐρωτικῶν, & Conſtantini librum XI de re ruſtica, quo loco plura leguntur parum Latinis nota. Sed jam à lauro ad Heſiodum revertar, qui lauro guſtata, hauſtaque Hippocrenes unda, repente Poëta prodiit. Id cum alii, tum ipſe de ſe in Theogonia cecinit. Quam rem ita Maximus Tyrius interpretatur, ut Heſiodum putet voluiſſe, quæ ſui ingenii & artis eſſet fœtura, in Deas referre, ut ſe Muſis gratum teſtaretur: ut ſi quis æra jam calleat, Vulcano tamen ſua aſſignet opera. Sed hac de re plura apud ipſum Maximum legetis. Delectatum quidem peregrinationi-

bus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

bus Heſiodum legimus, ſicuti & Homerum: quam rem tamen in ſomnium quidam retulere. Alii, quod qui peregre proficiſcuntur, facilius prudentiam cæteraſque virtutes comparare exiſtimantur, quod mores ſcilicet hominum multorum videant. Vxorem quoque duxiſſe proditum eſt Ctemenen Phyſigei filiam, & ex ea Steſichorum Poëtam natum. Alii non uxorem fuiſſe, & ob hanc ipſum Heſiodum occiſum. Nam cum de ſe ſcitatum oraculum Delphos iviſſet, eique reſponſum foret, ut Nemeæi Iovis templum vitaret, quod ibi eſſet vitæ finem habiturus, cumque ea cauſa Nemeam Peloponneſi fugeret, forte in Oenconem Locridis pervenit, ubi Nemeæi Iovis templum fuerat, ut ſcribit Thucydides, quo in loco incautus ab Amphiphane & Ganetore Phyſigei liberis interemptus eſt, quod ab eo vitiatam ſororem Ctemenen crederent. Cadaver ab iis in pelagum projectum eſt: id quod cum occulte feciſſent, ab Heſiodi cane facinus eſt proditum, ut ſcribit Plutarchus. Alicubi tamen non Phyſigei filii, ſed Ganyctoris Nauctetii dicti ſunt, ut in illo eſt, cui titulus, Quænam animalia prudentiora, terreſtriane, an aquatilia. Pauſanias quoque in Bœoticis, Heſiodi interitum ita recitat: Filii, inquit, Ganyctoris, Ctimenus & Antiphus, in Molycrian ex Naupacto fugerunt ob Heſiodi necem, ubi in Neptunum impii exiſtimati ſunt, de illiſque eſt facta quæſtio. & cætera quæ ille proſequitur. Mortis Heſiodi cauſam Plutarchus ſic in Dioclis convivio explicat. Cum Mileſio, inquit, comite & Troïlo puero Heſiodus apud quendam hoſpitatus eſt: noctu Mileſius hoſpitis filiam vitiavit: rei conſcium Heſiodum rati puellæ fratres, illum inter paſcua cum puero occiderunt, & cadaver in mare projecerunt: pueri vero corpus in littore reliquerunt, à quo & loco nomen inditum. Ferunt, inquit, Deorum voluntate à delphinis cadaver ad littus delatum, ubi tum forte Neptunalia celebrabantur. Id ſcelus ubi incolæ intellexerunt, interfectorum domos diruerunt; vivos ipſos, qui facinus admiſerant, aquis ſuffocarunt. Alii poſt diem tertium à delphine in littus cadaver devectum tradunt. Re cognita, occiſores navigatione ſibi conſulere volentes, vi coortæ tempeſtatis ad unum omnes de-

 prehenſi,

prehenſi, naufragio periiſſe dicuntur. Poſt hæc Heſiodi corpus in Nemea Locridis ſepultum perhibetur, qua de re extat Alcæi Poëtæ carmen. Dein vero oraculo monente, ejus oſſa exportata ab Orchomeniis, & in medio foro, hoc addito elogio, tumulata:

Ἄσκρη μὲν πατρὶς πολυλήϊος, ἀλλὰ θανόντος
  Ὀστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει
Ἡσιόδου, τοῦ πλεῖστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστὶν
  Ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασάνῳ σοφίης.

Tum Picus puer: Cur non & hos Latine, ut alios verſus, nobis exprimis? Vt, inquam, noſter Piſo hos ipſe convertat, & ego interea ad memoriam cætera revocem. Et Piſo: Faciam equidem, inquit, utcunque potero: & non diu cunctatus, ſic cœpit:

Fertilis Aſcra quidem patria eſt: verum morientis
  Pugnaces Minyæ condita membra tenent
Heſiodi, cujus ſupra omnes plurima laus eſt,
  Spectatoſque viros judicio ſophiæ.

Quos cum Piſo recitaſſet, mirum eſt quanto ſit rubore ſuffuſus. quod animadvertens ego, cauſamque intelligens, ſtatim ſubdidi. Legimus & Græcum alterum Pindari, quod ita noſter Cælius Latine vertit:

Salve cui pubes, tumuluſque bis obtigit unus,
  Tu ſapis Heſiode, quantum homini ſapere eſt.

Sed & Aldus ita prius:

Heſiode ante alios ſophia præſtantior omnes,
  Salve, bis quondam qui puer atque ſenex.

Græcum Pindari, ſi vultis, ſic habet:

Χαῖρε δὶς ἡβήσας, καὶ δὶς τάφου ἀντιβολήσας,
  Ἡσίοδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

Verum jam tempus eſt, inquam, ut quæ ab Heſiodo ſcripta ſint, commemoremus, ſi tamen prius illud unum, quod in Græcis commentariis reperi, attulero, ſuper ea in Ἔργοις verba, μήτ' ἐμὸς υἱός. Filius, aiunt, Heſiodi Mnaſeas eſt. Philochorus vero Steſichorum dixit ex Clymene: ego tamen legendum puto, Ctemene, ut jam oſtendi. Alii tamen ex Archiepe: quo

ſit

fit ut eos mirer, qui ſcribunt, Heſiodum præter Steſichorum & filiam habuiſſe Mnaſeam nomine, quam Archiepen vocant alii. Porro ſexdecim Heſiodi legitima feruntur volumina: in primiſque Theogonia, à Philoſopho Zenone inter alios interpretata. Deinde Ε'ργα καὶ Η'μέραι, id eſt, Opera & Dies. In quo opere de re ruſtica præcepta tradit ad Perſen fratrem, quem & ipſum Poëtam aliqui ſcribunt. Sunt & qui putent, Η'οίας μεγάλας, ſic vocata carmina, Heſiodi eſſe, ut Eunapius Græcus hiſtoricus, & in Bœoticis Pauſanias. quo loco & alia Heſiodi opera commemorat, de quibus jam ante plane meminimus. Poſthæc Aſtronomica ſcripſit, tum Hypothecas, quas tamen Fabius Quintilianus ex Ariſtophanis Grammatici ſententia, Heſiodi eſſe negavit. At vero Ariſtoteles & Grammatici nonnulli, ut Heſiodi legitimum opus in medium afferunt. Scripſit item Heroüm & Heroïdum Genealogias: ad hæc & de mulieribus; quo in opere Heroïdas multas induxit virorum fortium nuptias, ut ait Servius, optaſſe. Dion vero Chryſoſtomus ex Alexandri Macedonis ſententia, Heſiodum ea cauſa de mulieribus ſcripſiſſe dixit, quod Homero concederet, qui de heroïbus ante ſcripſiſſet. Et quidem Lucianus ait, Heſiodum mulierum virtutes concinuiſſe. Tradit Pauſanias, Heſiodum vaticinandi artem ab Acarnanibus edoctum, de ea carmina ſcripſiſſe. Scribit Nicocles, quod & in Pindarum Grammatici notant, Heſiodum primum ῥαψῳδῆσαι, hoc eſt, per rhapſodias carmina ceciniſſe. At vero Heſiodus ipſe, ſe cum Homero, in Delo, in Apollinem hujuſmodi verſus primum concinuiſſe prodidit, dum ſic cecinit, ut pridie diximus:

In Delo tum primum ego Mæonideſque Poëta
Luſimus, inque novis carmen cantavimus hymnis
Auricomum Phœbum, quem Latona edidit alma.

Sed videte, rogo, quam ille dulcius ſuaviuſque ſua lingua:

Ε'ν Δήλῳ τότε πρῶτον, ἐγὼ καὶ Ο'μηρος, ἀοιδοὶ
Μέλπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδὴν,
Φοῖβον Α'πόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ.

Scripſit item Heſiodus Pelei & Thetidis Epithalamium, ſicuti priore ſermone retulimus. Scripſit & de Dactylis Idæis. Item Epice-

Epicedium in Batrachum amicum, & quod adhuc legitur poëma inſcriptum Herculis Scutum: quod tamen Ariſtophanes Grammaticus non Heſiodi eſſe ſuſpicatus eſt, ſed cujuſpiam alterius, qui Homericum ſit imitatus. Megacles autem Athenienſis, & Apollonius Rhodius, Steſichoruſque, ipſius Heſiodi legitimum carmen eſſe cenſuêre. Scripſit idem de Medicina. qua de re Plutarchus in Sympoſio Dioclis. Heſiodus, inquit, in Medicina plurimum valuit. quod manifeſte apparet, cum de victus ratione, de vini temperamento, de aquarum vi, de balneis, de fœminis, de temporum connexione, deque infantium ſtatu diſſerit. Et hæc quidem Cleodemus medicus apud Plutarchum. Sunt & qui Heſiodum De herbis ſcripſiſſe tradant. quod ex Plinio colligitur. Nec deſunt qui Heſiodum ſcribant autorem eorum apologorum qui Æſopi dicuntur. Quæ ego cum dixiſſem, Vide, inquit Piſo, quam paucis carminibus M. Manilius in ſecundo Aſtronomicω̃n iſta fere omnia Heſiodi opera complectatur. Nam cum Homerum laudaſſet, mox ita de Heſiodo ſubjunxit:

——— Sed proximus illi
Heſiodus memorat divos, divûmque parentes,
Et chaos enixum terras, orbemque ſub illo
Infantem, & primum titubantia ſidera corpus,
Titanas juviſſe ſenis cunabula magni,
Et ſub fratre viri nomen ſine fratre parentis,
Atque iterum patris naſcentem corpora Bacchum,
Omniaque immenſo volitantia corpora mundo.
Quin etiam ruris leges cultuſque rogavit,
Militiamque ſoli, quod colles Bacchus amaret,
Quod fœcunda Ceres campos, quod Pallas utrunque,
Atque arbuſta vagis eſſent quod adultera pomis,
Sylvarumque Deos ſacrataque numina nymphas,
Pacis opus, magnos naturæ condit in uſus.

Cum recitaſſet hos verſus Piſo. Si velim, inquam ego, quæcunque omnia de Heſiodo legi, vobis in præſentia recenſere, in longum nimis noſter ſermo procederet: quædam tamen haud indigna relatu nequaquam prætertibo. Scribit inprimis Dialo-

Dialogum Lucianus, qui Heſiodus inſcribitur, in quo Heſiodum ipſum de ſe multa narrantem inducit, eumque ipſe, ut ſolet, irridet. Sunt & inter Græca epigrammata, in Heſiodum multa. Extat & apud Græcos proverbium, de iis qui superſeneſcunt, Heſiodia ſenectus: de quo & Pindari diſtichon legitur, quod ante ab Aldo & Cælio noſtro interpretatum attulimus. Pythagoram ſcribit Philoſophus Hieronymus, cum ad inferos deſcendiſſet, Heſiodi animam vidiſſe ad columnam æream ſuſpenſam aſtrictamque adeo, ut ſtridere videretur, & cum ea Homeri quoque animam ſerpentibus undique incinctam, ea videlicet ſolummodo cauſa, quod de Diis falſa ſuis carminibus confinxiſſent. Qua re factum puto, ut Ponticus Heraclides contra Homeri calumniatores librum illum ediderit, qui eſt inſcriptus, Allegoriæ in iis quæ de Diis ab Homero dicuntur, & reſponſiones in ejus calumniatores. Videri enim, inquit, poſſet Homerus, Salmoneus, vel Tantalus, immoderatam atque intemperatam linguam habens, ſi quæ de Diis cecinit ſub alia ſignificatione, non intelligerentur. Et quidem de Homero Heraclides, quod & de aliis Poëtis bonis, ut heſterna die diximus; intelligi poteſt. Sed tametſi excellentis ac prope divini ingenii fuerit Heſiodus, non tamen ideo obtrectatoribus illum caruiſſe accepimus: ſiquidem iniquas adverſum eum controverſias exercuiſſe Cercopem legimus: in tantum excellentiſſimus quiſque aliquo detractore eſt vexatus. Homerus quidem, ut Zoilum mittam, à Siagro Poëta laceſſitus, Pindarus ab Amphimane Coo, Simonides à Timocreonte. Nec Virgilio Horatioque noſtris, defuêre Parones, Mævii, Bavii atque Suffeni, aliique, de quibus in noſtris his ſermonibus ſparſim, ut feret locus, plura dicemus. Sed & hoc Homeromaſtigωn genus noſtro hoc tempore non minus, quam pridem, viget. Plures quidem nunc Critici & Zoili, quam verſificatores & Poëtæ. At de Heſiodo jam ſatis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Ἐκ τοῦ Σουίδα.

Ἡσίοδος Κυμαῖος. νέος δὲ κομισθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς Δίου, καὶ μητρὸς Πυκιμήδης, ἐν Ἄσκρῃ τῆς Βοιωτίας. Γενεαλογεῖται δὲ εἶναι τοῦ Δίου τοῦ Ἀμπελίδου τοῦ Μελανώπου. ὅν φασί τινες τοῦ Ὁμήρου προπάτορος εἶναι πάππον, ὡς ἀνεψιαδῆν εἶναι Ἡσιόδου τὸν Ὅμηρον. ἑκάτερον δὲ ἀπὸ τοῦ Ἄτλαντος κατάγεσθαι. ποιήματα δὲ αὐτοῦ ταῦτα, Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, Ἀσπὶς, Γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις ε΄. Ἐπικήδειος εἰς Βάτραχόν τινα ἐρώμενον αὐτοῦ. Περὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων. καὶ ἄλλα πολλά. Ἐτελεύτησε δὲ ἐπιξενωθεὶς παρ᾽ Ἀντίφῳ καὶ Κτιμένῳ· οἳ νύκτωρ δόξαντες ἀναιρεῖν φθορέα ἀδελφῆς ἑαυτῶν, ἀνεῖλον τὸν Ἡσίοδον ἄκοντες. ἦν δὲ καὶ Ὁμήρου κατά τινας πρεσβύτερος. κατὰ δὲ ἄλλους, σύγχρονος. Πορφύριος καὶ ἄλλοι πλεῖστοι νεώτερον ἑκατὸν ἐνιαυτῶν ὁρίζουσι.

Ex Suida.

HEſiodus Cumæus. Cæterum à patre Dio & Pycimede ejus matre, in Aſcra, tranſlatus eo, vixit. Genus ac familiam illius ab Ampelide Dio, Melanopi filio deducunt. Quem nonnulli Homeri abavum fuiſſe volunt. Vt Heſiodi conſobrini filius fuerit Homerus. Vtrumque autem ab Atlante volunt oriundum eſſe. Ejus autem hæc ſunt poëmata: Opera & Dies, Scutum, Mulierum Catalogus, libris quinque. Epicedium Batrachi, quem in deliciis habuit. De Dactylis Idæis. Alia item multa. Obiit autem, cum ad Antiphum & Ctimenum hoſpes divertiſſet. Qui cum noctu ſororis ſuæ ſtupratorem tollere ſe exiſtimarent, Heſiodum ignari ſuſtulêre. Fuit autem Homero, ut quibuſdam videtur, antiquior. Alii eadem tempeſtate vixiſſe autumant. Porphyrius, & alii, centum omnino poſt annis floruiſſe tradunt.

Ἐκ τοῦ Διονυσίου τοῦ Ἁλικαρνασσέως.

Ἡσίοδος μὲν γὰρ ἐφρόντισεν ἡδονῆς, καὶ ὀνομάτων λειότητος, καὶ συνθέσεως ἐμμελοῦς.

Ex Halicarnaſſenſi Dionyſio.

HEſiodo autem magna voluptatis fuit cura, tum æquabilem dictionem accuratamque amat compoſitionem,

Velleius Paterculus Hiſt. lib. I.

HVjus temporis æqualis Heſiodus fuit, circa cxx annos diſtinctus ab Homeri ætate, vir perelegantis ingenii, & molliſſima dulcedine carminum memorabilis, otii quietiſque cupidiſſimus. ut tempore tanto viro, ita operis auctoritate proximus. qui vitavit, ne in id, quod Homerus, incideret: patriamque & parentes teſtatus eſt. Sed patriam, quia multatus ab ea erat, contumelioſiſſime.

Fabius lib. x.

RAro aſſurgit Heſiodus, magnaque pars ejus in nominibus eſt occupata. tamen utiles circa præcepta ſententiæ, lenitaſque verborum & expoſitionis, probabilis: daturque ei palma in illo mediocri genere dicendi.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

in Heſiodum

EPIGRAMMATA.

Δ Ἠμήτερ τρίλλιστε, σὲ μὲν πολυγηθέα καρπὸν
  Ἀλδαίνειν σοφίης εἰκὸς, ἅτε σταχύων.
Τὸν μὲν παῖς Δίοιο καὶ αἰσχινόου Πυκιμήδης,
  Ἄσκρης ἐνναέτης, οἶδεν ἀμησάμενος.
Ζεῦ γὰρ ὕπο τρεφθεὶς μεγαλώνυμε, χειρὶ δ᾽ ἐχέτλην
  Τῇ μὲν ἀερτάζων, τῇ δὲ μέγα δρέπανον,
Ἄρτον τ᾽ ὀκτάβλωμον, ἀεικέα λιμὸν ἀμύνειν,
  Παντοίης κορυφὴν δρέψατ᾽ ἀπ᾽ ἰδμοσύνης.
Τῶν δὲ σοὶ ἀγλαόκαρπα θαλύσια δῶκε κομίζειν,
  Μελπόμενος γλυκερῆς ἔργα γεηπονίης·
Σωφροσύνην δ᾽ ἐδίδαξε, καὶ ὡς πλέον ἥμισυ παντὸς,
  Ἐκ Μουσέων σοφίης μέτρα διδασκόμενος.
Ἀλλὰ γέρον μάλα χαῖρε, πανόλβιε· σοὶ γὰρ ἔνεικε
  Πολλὴν καὶ πινυτὴν γαῖα φυτοσπορίην.

In eundem.

Δαφνοφάγος, γλυκύμυθος, ἀνὴρ φίλος οὐρανίδῃσι,
  Γῆς ἀρότους θεῖος δείκνυσιν Ἡσίοδος,
Πιερίδων γείτων πολυώνυμος. ὦ πόποι, ὦ Ζεῦ,
  Ἦ γλαφυρῶς ταύτης ὤνατο γειτονίης.

In eundem.

Πῆμα κακὸς γείτων· ὅσσον τ᾽ ἀγαθὸς, μέγ᾽ ὄνειαρ,
  Αἱ σελίδες θείου φάντο ποθ᾽ Ἡσιόδου.
Ταῦτ᾽ ἄρα φρασσάμενος, γλυκερῆς φίλος ἤλιθε Μούσης,
  Γειτονίης αὐτῶν ἔμμορε Πιερίδων.

In eundem.

Ὦ μάκαρ, ὦ ξανθῆς Δημήτερος ἔργα κομίζων,
  Βέλτιστ᾽ Εἰρήνης παῖ, γέρον Ἡσίοδε,
Δαίμοσιν οἷος ἔνθα νέμων ἐνὶ βένθεσιν ὕλης
  Ποίμνην ἠδ᾽ ἀγέλην τ᾽ Ἑλικωνιάδος.
Ἔνθα σε βουκολέοντα θεῶν καλὰ τέκνα θεῶντο,
  Πηκτίδι σῇ φίλην τερπόμενον κραδίην.

Ἦ πάρα

Ἤ τάχα πεμπάζοντα βόας, καὶ μηκάδας αἶγας,
 Ἢ τάχα καὶ λεπτοὺς πηγάμενον δόνακας,
Ἔν τε πόαις λαλαγεῦντα, καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
 Οἷα φιλεῖ λιγυρῶν ἔθνεα μηλονόμων.
Καί τοι σκῆπτρον ἔδον Μουσέων βασιλῆα γενέσθαι,
 Αὐτοφυοῦς θεῖον σῆμα δαημοσύνης.
Χαῖρε, πάτερ, τοίδε σοι, καὶ ἵλαος ἄμμι γένοιο,
 Αἰπόλε μὲν πρότερον, νῦν δ' ἀρ' ἀοιδοπόλε.

In eundem.

Ὑψαγόρην ποτ' ἀοιδὸν ἀναζητοῦντος Ἄρηος,
 Ἡ φύσις ἀρχαῖον δεῖξατο Μαιονίδην·
Δεινὸς Ἄρης μέγ' ἔχαιρε, καὶ οἱ πολέμους τε, μάχας τε
 Κέκλετο, καὶ δῖον μελπέμεν Αἰακίδην.
Τοῦ δ' ἄρα γνομένοιο πάλαι κλύε πότνια Δηὼ,
 Βῆ δ' ἴμεν ὑψηλῆς ἄγκεα Πιερίης.
Ἔνθ' ἄρα οἱ κλυτότοξος ἐναντίος ἤλυθεν Ἀπόλλων,
 Ὦκα μάλ' Ἀσκραῖον δεῖξατο δ' Ἡσίοδον,
Ἡσίοδον φιλόμυθον, ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
 Γεινόμενον, Μουσῶν ἄγχ' Ἑλικωνιάδων.
Ὣς ὁ μὲν ἦδε μόθον Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 Καὶ προτέρων ὁρμὰς καὶ μόθον ἡμιθέων·
Αὐτὰρ ὁ γῆς ἀρότους, καὶ ἀρηρότα τοῖσι μάλιστα
 Ἐκ Διὸς οὐρανίου σήματα, τάς τ' ἔριδας.
Ὣς ἐρίδων μεγάλων διστῶν ἀνὰ γαῖαν ἐουσῶν,
 Ὃς γ' ἐπιμωμητὴν ᾔνεεν, ὃς δ' ἀγαθήν.

In eundem.

Χαῖρε θεῶν Ἀσκραῖε τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι
 Μήδεα καὶ πλήθη καὶ γένος ἐξανύσας·
Μουσάων ὑποφῆτα παλαιγενές. ἦ τοι ἔκευθες
 Πολλὰ πάτερ θυμοῦ δίνεα καὶ πραπίδας,
Τείρεα πάντα μαθὼν; τάπερ οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
 Καὶ Κρονίδου βουλὰς, καὶ φάος ἠελίου,
Τήν τε Σεληναίης λιπαρὴν φλόγα, μαῖαν ἀρούρης,
 Ἀγλαὸν ἀρχαίης σῆμα φυτοσπορίης.
Ἀρκάδες, ἱλήκοιτε· μόνος προσέληνος ἔεσκε
 Πάντα Σεληναίης γένους πέρον Ἡσίοδος.

ARGV-

ARGUMENTUM
IN
HESIODI ASCRÆI
OPERA ET DIES.

ἩΣΙΌΔΟΥ.] *Super Homeri atque Heſiodi ætate, ait Gellius lib. 3. cap. 11. non conſentitur uter natu prior. dubium tamen non eſt, quin aliquo tempore eodem vixerint.*

ἈΣΚΡΑΊΟΥ.] *Sacerdos fuit templi Muſarum in Helicone monte Bœotiæ, in Aſcræ pago ad radicem ejus montis. Inde Virgilius, quia hunc Poëtam è tot Georgicorum ſcriptoribus imitatus eſt, dixit, lib. 2. Georg. verſ. 176.*

Aſcræumque cano Romana per oppida carmen.

Ἔργα καὶ Ἡμέραι.] *Non dubium eſt, quin idem Virg. initio Georgicorum, hanc inſcriptionem expreſſerit; hoc verſu,*

Quid faciat lætas ſegetes: quo ſydere terram, &c.

Breviter autem ſummam rei complectitur hic titulus: nam per Opera *ſignificat, agriculturam eſſe artem, quæ non inerti otio, aut alieno ſumptu, ſed ipſa actione peragatur. Per* Dies *autem innuit, ſuo tempore ſingula facienda eſſe. In priori igitur* Operum *libro, ad laborem adhortatur agricolam futurum. Obiter etiam alia atque alia præcepta de moribus tradit, ad juſtitiam & pietatem colendam; injuſtitiam vero & ignaviam vitandam. In ſecundo autem artem agriculturæ tradit. Duo ergo agit; primum, ut voluntarium habeat agricolam: deinde, ut peritum.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

ἩΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ἈΣΚΡΑΙΟΥ

Ἔργα καὶ Ἡμέραι.

Μοῦσαι Πιερίηθεν, ἀοιδῇσι κλείουσαι,
Δεῦτε δὴ, ἐννέπετε, σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι.
Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,
Ῥητοί τ' ἄρρητοί τε, Διὸς μεγάλοιο ἕκητι.
Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει·
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει·
Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
Κλῦθι ἰδὼν ἀΐων τε· δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας
Τύνη· ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην.

Οὐκ

---

1. Μοῦσαι.] Dores & Æoles dicunt Μῶσαι, quibus familiare eſt vertere ου in ω. Hinc appellatas volunt eas à verbo μῶ, quod eſt quæro, inveſtigo; nam inveſtigandò diſciplinas aſſequimur. Adfert aliam rationem Plutarchus, forſitan probabiliorem. Is enim in commentario περὶ φιλαδελφίας, dicit μούσας nominatas, ut ὁμοῦ οὔσας, idque δι' εὔνοιαν ἀεὶ καὶ φιλαδελφίαν, quæ ſcilicet vivunt in perpetua quadam benevolentia & mutua charitate. Vel denique inde habent nomen, quod Muſæ, hoc eſt, artes & diſciplinæ, tali inter ſe cognatione & nodo conjunctæ conglutinatæque ſint, ut altera ex altera pendeat, & altera ſine altera manca ſit. Πιερίηθεν, conſtruitur cum δεῦτε adverbio hortantis. Muſæ huc adeſte ad me ex Pieria. Θεν vero particula finalis, de loco. Μοῦσαι.] Duplicem invocationem ponit: prior hæc ad Muſas: poſterior (verſ. 8.) ad Iovem dirigitur, ut in Perſe fratre docendo ſit auxiliator.

2. Δεῦτε δή.] Δί legendum monet Euſtathius: quem ſequitur H. Steph. Δὴ mihi magis probatur, & ita omnes legiſſe interpretes veteres manifeſtum: Proclum dico, Tzetzen, Moſchopulum. & ita MS. Palatinæ Bibliothecæ. Sic Orpheus Hymnorum ſuorum initio, Μάνθανε δὴ Μουσαῖε. Ὑμνείουσαι.] Id eſt, celebrantes. eſt activæ ſignificationis, quamquam aliqui neutraliter exponant, quæ eſtis celebres aut inclytæ.

3. Ὅν τε διά.] Enumerat pias quaſdam ſententias de Deo. Porro in ὃν poteſt intelligi, inquit Tzetzes, τρόπον, more Attico, ut ſit δι' ὃν τρόπον, quomodo, cur: quod non-

HESIODI ASCRÆI
OPERA ET DIES.

MVſæ Pierides carminibus celebres,
Agite ſane, dicite, veſtrum patrem laudantes,
Et per quem mortales homines pariter obſcurique ſunt clarique,
Nobiles, ignobileſque, Iovis magni voluntate.
Facile enim extollit, facile etiam elatum deprimit:
Facile præclarum minuit, & obſcurum adauget:
Facileque corrigit incurvum, & ſuperbum contrahit
Iupiter altitonans, qui ſupremas domos incolit.
Audi intuens & auſcultans, & juſtitiam in judiciis ſequere
Tu: Ego vero Perſæ vera loquar.

nonnulli interrogative; alii vero abſque interrogatione intelligunt. Alii non minus commode exponunt, δι' ὃν, vel καθ' ὃν Δία, ſecundum quem Iovem gubernantur homines. Φατὸς & ῥητὸς differunt, ut apud Latinos loquor & dico. eſt enim φατὸς, de quo magna fama eſt. ῥητὸς autem honoratus, & ad certam functionem & dignitatem aſſumptus.

4. Διὸς μεγάλοιο.] Reſponſio Muſarum. Sic apud Homerum Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Subintelligitur hîc γίγνεται, aut ſimile verbum. Διός.] Muſarum reſponſio. vel ut alii volunt, poëta ipſe reſpondet ceu à Muſis edoctus.

5. Ῥέα μὲν.] Contractio eſt in voce ῥέα, ut Iliad. ρ. Virgil. quoque dixit *alvaria* pro alvearia. Vide Guil. Canterum lib. 7. cap. 17. Æſopus (teſte Laërtio) quum rogaretur quid ageret Deus, reſpondit: τὰ μὲν ὑψηλὰ ταπεινοῖ, τὰ δὲ ταπεινὰ ὑψοῖ. Ῥέα μὲν γὰρ.] Ratio eſt interrogationis, quare alii ſint clari, alii obſcuri. Dicuntur hæc à Muſis.

6. Ἀρίζηλον.] Eum vocat, qui dignus eſt æmulatione atque imitatione.

9. Κλῦθι.] Invocatio ad Iovem. Θέμιστας vocat præcepta de moribus. θέμις ἐπὶ θεῶν, δίκη vero ἐπὶ ἀνθρώπων.

10. Ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ.] Propoſitio eſt. Ego Perſæ conſulam optima. Iam κε potentialis particula ad μυθησαίμην referenda eſt, quaſi dicat; Tum vera dixero fratri meo, ubi tu leges gubernaveris Iupiter, & affueris mihi præſcribenti præcepta de moribus.

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω· τὴν μέν κεν ἐπαινέσσειε νοήσας,
Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
Σχετλίη· οὔτις τήνγε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
Τὴν δ' ἑτέρην, προτέρην μὲν ἐγείνατο νὺξ ἐρεβεννὴ,
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι, καὶ ἀνδράσι πολλὸν ἀμείνω.
Ἥτε καὶ ἀπάλαμνόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἕτερον γάρ τις τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων,
Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι.
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων,
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ·
Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
Νείκε' ὀπιπτεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα.
Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε,

11. Οὐκ ἄρα.] Duplicem narrat contentionem augendæ rei familiaris: alteram vituperandam, quum per injuriam & ſcelus cumulantur opes: alteram dignam laude. ἔην, ἦν, pro ἦσαν, Attice.

15. Οὔτις τήνγε φιλεῖ.] Oſtendit non fieri per ſe, ut hæc contentio tantopere diligatur ab hominibus, cum tamen ſit noxia: ſed per accidens, quia ſcilicet non poſſint diſcernere à verè expetendis, ea, quæ falſo boni ſpeciem præ ſe ferunt: idque naturæ quodam fato.

17. Προτέρην.] Lege Προτέρον. Νὺξ ἐρεβεννή.] Per noctem, incomprehenſibilem quandam æternitatem rerum intelligit.

19. Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι.] Interpretibus autem, qui verba illa ad Iovem referunt, non ad τὴν ἔριν, neſcio quid in mentem venerit.

20. Ἀπάλαμνον.] Inertem, qui manus nulli operi admovet. παλάμη enim & manum, & ipſum opus ſignificat.

24. Ἀγαθὴ δ' ἔρις.] Probat artificum inter ſe æmulationes. Hos duos verſus Plato in Lyſide, & Ariſt. 5. Polit. & 2. Rhet. & Galen. ad priorem noxiam contentionem referunt. Plutarchus autem bonæ illi & ſalutari cum Poëta noſtro attribuit.

25. Κοτέει, φθονέει.] Verba hæc pertinent hîc ad laudem: probat enim

Non ſane unum eſt contentionum genus, ſed in terra
Sunt duo: alterum quidem probaverit ſapiens,
Altera vituperio eſt digna. in diverſa autem animum diſtrahunt.
Nam hæc bellum exitioſum, & diſcordiam auget,
Noxia: nullus hanc amat mortalis, ſed neceſſario
Immortalium conſiliis litem colunt moleſtam.
Alteram vero, priorem genuit nox obſcura,
Poſuit vero ipſam Saturnius ſublimis, in æthere habitans,
Terræ in radicibus, hominibus longe meliorem.
Hæc quantumvis inertem, tamen ad opus excitat.
In alterum enim quiſpiam intuens opere vacans,
Divitem, qui feſtinat arare atque plantare,
Domumque recte gubernare, æmulatur vicinum vicinus,
Ad divitias feſtinantem: bona ergo hæc contentio hominibus.
Et figulus figulo ſuccenſet, & fabro faber,
Et mendicus mendico invidet, cantorque cantori.
O Perſa, tu vero hæc tuo repone in animo:
Neque malis gaudens contentio animum tuum ab opere abducat,
Lites ſpectantem, forique auſcultatorem exiſtentem.
Parum enim ei temporis eſt, quod litibus & foro impendat,

Cui

enim, illam æmulationem artificum, qua alter altero citius diteſcere conatur. Mira hujus loci ſuavitas dum artifices aliquot nominatim exprimit.

27. Ὦ Πέρσῃ.] Alloquitur fratrem, & jam traditam doctrinam ad ejus emendationem accommodat: eumque dehortatur à contentionibus forenſibus, quia infeliciter circa eas verſetur, cui ſingulis temporibus ſui proventus non adfuerint.

28. Κακόχαρτος.] Epitheton aptiſſimum inhoneſtæ contentionis, quia malis gaudeat, vel quod mali ea gaudeant. ambigua enim hujus vocis ſignificatio.

30. Ὤρη.] Aitiologia eſt præcedentis adhortationis. Ille forum & litigium vitare debet, qui ſibi non eſt conſcius magnarum divitiarum. Non abſurdum ergo erit legere ὥρη cum aſpiratione, ut ſignificet tempus. & ſenſus tum erit: Ille lites diu ſuſtentare non poterit, cui non eſt bene inſtructa & opulenta domus. Ὤρη.] Abſque aſpiratione, pro φροντίς. Sed Stephano non videtur ſatis convenire cum præcedentibus; niſi ὥρη ὀλίγη πέλεται accipiamus, pro ὀλίγην ὥραν δεῖ πέλεσθαι. non enim negat Heſiodus id fieri (quum potius de hoc ipſo fratrem reprehendat) ſed debere fieri negat.

 32. Δημί.

Ὧι τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
Ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτήν.
Τοῦ κε κορεσσάμενος, νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται
Ὧδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος
Ἰθείῃσι δίκαις, αἵτ' ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται.
Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ'· ἄλλά τε πολλὰ
Ἁρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
Δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι,
Νήπιοι· οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς,
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο,
Ὥς τέ σε κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἐόντα.
Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο,
Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.

Ἀλλὰ

---

32. Δημήτερος ἀκτήν.] Idem quod βίος, id eſt, victus, cibus. Δημήτηρ autem dicitur Ceres, quaſi γημήτηρ, hoc eſt, terræ mater, mutata γ in δ.

33. Τοῦ κε κορεσσάμενος.] Conceſſio ironica: Quando ditatus es, & abundas jam re familiari, nec animus à malo revocari poteſt, age per me licebit, litiges quamdiu voles.

34. Σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον.] Antiqui, cum ſtrictè aliquem cogerent, unam conditionem proponebant, cui adſtringebant eum: cum minus cogerent, ſed plus permitterent, ſecundam ſtatuebant, uſitatâ formulâ, τοῦτο δεύτερον ἔσται: id eſt, ſi primum non placet, licebit & ſecundum. Δεύτερόν ἐστι, nihil aliud eſt, quam ἔξεστιν, & potentiam denotat, ſeu licentiam potius.

36. Ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται.] Ita enim ſenſerunt viri ſapientes, eſſe animis noſtris innatam rationem æqui & boni.

38. Βασιλῆας.] Βασιλῆας vocat præfectos ſingularum urbium, quemadmodum & Homerus.

40. Νήπιοι.] Mediocritatem commendat, ac redarguit judices & gubernatores, qui indulgent ſuis cupiditatibus & à vitæ frugalitate digrediuntur ad πλεονεξίαν injuſtam: & oſtendit primum ipſos ignorare vim & utilitatem juſtitiæ longè potiorem, quam injuſtitiæ & πλεονεξίας: deinde etiam non conſiderare, quanta ſit commoditas tenuis & frugalis victus. Intelligit ergò per ἥμισυ, medium inter lucrum & damnum, quod eſt juſtum, & honeſtius

Cui non eſt victus domi in annum repoſitus,
Tempeſtivus, quem terra fert, Cereris munus.
Quo ſatiatus lites ac rixam moveas
De facultatibus alienis. Tibi vero non amplius licebit
Sic facere: ſed in poſterum diſcernamus litem
Rectis judiciis, quæ ex Iove ſunt optima.
Nam nuper quidem patrimonium diviſimus: alia autem multa
Rapiens ferebas, valde demulcens reges
Donivoros, qui hanc litem volunt judicaſſe,
Stulti: neque ſciunt, quanto plus dimidium ſit toto,
Neque quam magnum in malva & aſphodelo bonum.
Occultarunt enim Dii victum hominibus.
Facile enim alioqui vel uno die tantum operatus eſſes,
Vt in annum quoque ſatis haberes, etiam ocioſus.
Statimque temonem quidem in fumo poneres,
Opera vero boum ceſſarent mulorumque laborioſorum.

Sed

ſtius atque utilius παντὸς, id eſt, toto: quo & ſua pars retinetur, & alterius ad ſe pertrahitur. Plato 5. Polit. & 3. Legum, intelligit de mediocritate in ſtatibus civilibus amplectenda.

42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι.] Pro ἔκρυψαν, Atticè, occuluerunt. Cauſam hujus ignorantiæ oſtendit eſſe voluntatem Dei, qui voluerit abſcondi ab intelligentia communi hominum, hanc faciliorem vitæ rationem.

43. Ῥηϊδίως.] Illius primæ & melioris vitæ rationem commendat, ita ut oſtendat in ea ſervata, poſſe facile quemque non admodum induſtrium, vel unius diei labore efficere, quod ſufficiat in integrum annum. Innuit ergò Poëta facilitatem victus quærendi apud priſcos: illi non arabant, uno die tantum colligebant, quantum per totum annum erat neceſſarium. Erant autem frugaliſſimi, malva & aſphodelo contenti: verum poſteri homines ad voluptatem proni, nec quibuſlibet contenti, laborioſiſſimam ſibi ipſis vitam compararunt, dum undique ventri grata quærunt.

44. Ὥς τέ σε κ' εἰς.] Venuſtiſſimo idiomate. οἱ εἰς ἐνιαυτὸν ἔχοντες dicuntur οἱ πλούσιοι, quibus opponebantur οἱ εἰς ἡμέραν ἔχοντες.

45. Πηδάλιον.] Quidam non pro navis gubernaculo, ſed pro ſtiva, ſtivamque pro aratro accipiunt. Solent autem ruſtici inſtrumenta lignea ſuper fumoſa laquearia collocare, ut fumus ea corroboret & induret.

 47. Ἀλλά

Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ᾗσιν,
Ὅττι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
Τοὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖθις ἐῢς παῖς Ἰαπετοῖο
Ἔκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς παρὰ μητιόεντος,
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
  Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδὼς,
Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας;
Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν, ᾧ κεν ἅπαντες
Τέρπωνται κατὰ θυμὸν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
  Ὣς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅττι τάχιστα
Γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
Καὶ σθένος, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἐίσκειν
Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνην,
Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ, χρυσῆν Ἀφροδίτην,

Καὶ

47. Ἀλλὰ Ζεὺς.] Longam fabulam recenſet de Pandora, qua docet, Iovem iratum abdidiſſe ignem, id eſt, veritatem, quæ penitus abſtruſa eſt in natura. Sed cum Prometheus oſtendiſſet hominibus recta & honeſta, miſit Iupiter Pandoram, id eſt, voluptatem, quæ multis rebus opus habet, augetque quotidie ſumptus, & quamvis multis modis adblandiatur, malorum tamen omnium, morborumque cauſa eſt. Prometheus autem, id eſt, ſapiens aliquis monitor vel ratio, vetat recipere voluptatem: & Epimetheus, id eſt, ſenſus, non auſcultans rationi, noxiam voluptatem incautus recipit, ſed ſero recepiſſe pœnitet. Nonnulli paulo aliter exponunt. Προμηθεὺς, quaſi προμηθόμενος, proſpiciens, ſolers, induſtrius, eoque nomine ſecundum quoſdam intelligitur vis humani ingenii.

48. Ἀγκυλομήτης.] Lege Ποικιλομήτης. Sed alteram præfert Proclus, auctorem Plutarchum laudans.

50. Κρύψε.] Iupiter abſcondit ignem, cujus beneficio fere omnes artes exercentur. Vel ignem, id eſt, mentis vim ſolertem, ut ſimplicius viverent homines.

52. Ἐν κοίλῳ.] Ignem ferulis optimè ſervari, auctor eſt Plin. l. 13. c. 22.

55. Χαίρεις.] Eſt quædam νεμεσητικὴ approbatio. Pulchrè hîc notatur ingenioſorum ſtudium, & inconſi-

Sed Iupiter abſcondit, iratus animo ſuo,
Quia ipſum decepit Prometheus verſutus.
Quocirca hominibus paravit triſtia mala.
Abſcondit vero ignem: quem rurſus bonus Iapeti puer
Surripuit ad hominum uſum, Iove à conſulto,
In cava ferula, fallens Iovem fulminibus gaudentem.
Huncque indignatus affatus eſt nubicoga Iupiter:
Iapetionide, omnium maxime verſute,
Gaudes ignem furatus, quodque animum meum deceperis?
Quod tibique ipſi magnum erit malum, & poſteris.
Ipſis namque pro igni dabo malum, quo omnes
Se oblectent animo, ſuum malum amplectentes.
Sic ait: riſitque pater hominumque Deûmque.
Vulcanum vero inſignem juſſit quam celerrime
Terram aquæ miſcere, hominiſque imponere vocem,
Et robur, immortalibus vero Deabus facie aſſimilare
Virginibus pulchram formam peramabilem: at Minervam,
Opera docere, ingenioſe telam texere:
Et venuſtatem circumfundere capiti, auream Venerem,

Et

conſiderata in ſucceſſu ſuorum conatuum lætitia.

58. Ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.] Ea ferè eſt humanarum rerum conditio, ut illæ ipſæ cupiditates, quæ omnis generis mala ſecum trahunt, nos delectent.

60. Ἥφαιστον.] Recenſet jam quomodo Pandora condita ſit. M. Garbitius ſenſum hujus fabulæ ſic explicat. Hominem prius habuiſſe ſinceriorem & puriorem naturam, ſimpliciuſque vixiſſe. Poſtquam verò laſcivia mentis ipſius contra voluntatem Dei ſibi vendicarit ingenii & cognitionis vim exercitatiorem, inde quaſi transformatum in aliam naturam, & κρείσσιν corpoream, & illam quidem excellentem virtutibus cœleſtibus, ſed quibus corporea fæce contaminatis, mens humana & ipſa ex conſortio contaminata, variè abutatur ad laſciviam & luxuriam variarum artium & inventionum: & hoc ſub ſpe & ſpecie boni & vitæ melioris; ſed quam omnem induſtriam ſuam poſteriore conſideratione, & eventu ſtultorum magiſtro, experiatur contrariam eſſe ſuis effectis, ſolaque ſpe reliqua ſuſtentetur in perpetua anxietate animi. Cæterum ſi de voluptate hæc potius libeat intelligere, dicemus Poëtam hic ſignificare, non unum eſſe genus voluptatis.

62. Ἀθανάτοις δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἐίσκειν.] M. S. Palat. Παρθενικῆς, id eſt παρθένου, ut habent gloſſæ.

 66. Καὶ

γυιοβόρους Guiet. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 48. & Ep. II. p. 8.

Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας·
Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Ἑρμείην ἤνωγε, διάκτορον Ἀργειφόντην.
Ὣς ἔφατ᾽. οἱ δ᾽ ἐπίθοντο Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι.
Αὐτίκα δ᾽ ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ἀμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθὼ
Ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ· ἀμφὶ δὲ τήνγε
Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Πάντα δέ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη.
Ἐν δ᾽ ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
Ψεύδεά θ᾽ αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου. ἐν δ᾽ ἄρα φωνὴν
Θῆκε θεῶν κῆρυξ. ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
Πανδώρην· ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ᾽ ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν,
Εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην,
Δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺν ἄγγελον. οὐδ᾽ Ἐπιμηθεὺς

Suſpectum habet hunc verſum Ruhn[ken] Koenig I. 5. p. 49.

Ἐφρά-

66. Καὶ πόθον.] Indefeſſam cupiditatem ſuperandi alios: vel (ſecundum quoſdam) deſiderium vehemens, ut vehementer ametur. Γυιοκόροι, vox apta meditationibus & curis, quæ ad ſatietatem uſque arrodunt & abſumunt membra: ſicut fere videre eſt ingenioſos, pallidos & extenuatos eſſe. Aliam etiam interpretationem addit Proclus, quam nonnullos aſſequutos non eſſe animadverto: γυιοκόρους μελεδῶνας, inquit, ὡς τὰ γυῖα κοσμούσας. τὸ γὰρ κοσμεῖν καὶ καλλύνειν οἱ παλαιοὶ κορεῖν ἔλεγον. de curatura, quæ bonam virginum naturam corrumpit ἐν τῷ καλλωπίζειν, Proclum agere exiſtimo. Stephanus mallet leg. γυιοβόρους. Illa enim etymologia nimium longè petita eſſe videtur, τὰς τὰ μέλη ἐσθιούσας ἄχρι κόρου.

67. Ἐν δὲ θέμεν.] Impudentiam intelligit, quæ utrique interpretationi quam attulimus, commodè applicari poteſt. Solent enim homines voluptatibus dediti, nullam prorſus honeſtatis rationem habere: itemque negotiatores & πλεονέκται variis artibus & dolis lucrum captare.

68. Ἑρμείην ἤνωγε.] Mercurium finxerunt nuntium Deorum, quod ejus motus ſit maximè admirabilis, & quod ejus varia ratio ſit in genituris.

72. Ζῶσε.] Hoc poteſt de bellicis dotibus intelligi.

73. Γυ-

Et deſiderium moleſtum, & membra fatigantes curas:
Imponere vero impudentem mentem, & fallaces mores
Mercurium juſſit, nuncium Argicidam.
Sic dixit. illi autem obtemperarunt Iovi Saturnio regi.
Moxque ex terra finxit inclytus Ambiclaudus
Virgini verecundæ ſimilem, Iovis conſiliis.
Cinxit vero & ornavit Dea glaucocula Minerva.
Circum vero Chariteſque Deæ, & veneranda Suada,
Monilia aurea impoſuerunt corpori. ipſam porro
Horæ pulchricomæ coronarunt floribus vernis.
Omnem vero illius corpori ornatum adaptavit Pallas Minerva.
At in pectore illi nuncius Argicida
Mendacia blandoſque ſermones, & doloſos mores
Fecit, Iovis conſiliis graviſtrepi. ſed vocem illi
Impoſuit Deorum præco. appellavit autem mulierem hancce
Pandoram: quia omnes cœleſtium domorum incolæ
Donum contulerunt, detrimentum hominibus induſtriis.
At poſtquam dolum pernicioſum & inevitabilem abſolvit,
Ad Epimethea miſit pater inclytum Argicidam,
Munus ferentem, Deorum celerem nuncium. neque Epimetheus
Cogi-

---

73. Πότνια Πειθώ.] Eloquentiæ Dea ab antiquis habita, quam Græci peculiari templo & ceremoniis colebant.

81. Πανδώρην.] Quidam (ut ante monuimus) voluptatem exponunt. Alii variam quandam ingenii & mentis induſtriam propoſitam, quam admirantur homines tanquam magnum ſuum bonum, cum ſit ipſorum malum. Quod mirum eſt, cum mens humana tam divinis dotibus ſit exornata: ſed hoc fit per accidens, vitio naturæ.

82. Ἀλφηστῆσιν.] Intelligit ſolertes, qui diſcedunt à ſimplicitatis rectitudine; & qui curioſi ſunt. Ἀλφηστὰς indagatores exponunt. ſed id accipiendum eſt in malam partem pro curioſis, quia ſic ſunt hominum ingenia, ut præſentia faſtidiant, cupiant & adfectent alia. ſicut & piſces, ἀλφηστὰς vocant, quia ſtatim adnatare ſolent, ſi quid abjeceris in piſcinam. Porrò graviſſime iſta curioſitas reprehenditur ab Horat. lib. 1. Epiſt. 14. verſ. pen.

Optat ephippia bos piger, optat arare caballus.

85. Οὐδ' Ἐπιμηθεὺς.] Mittitur donum ad Epimethea, & recipitur. Nam pars inferior cupiditatum & affectionum, quæ eſt iſte Epimetheus, id eſt, vis animi humani inconſi-

Ἐφράσαθ᾽ ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
Δέξασθαι πὰρ Ζηνὸς ὀλυμπίου, ἀλλ᾽ ἀποπέμπειν
Ἐξοπίσω, μήπου τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ᾽, ἐνόησε.
Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ᾽ ἀνθρώπων
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
Νούσων τ᾽ ἀργαλέων, αἵτ᾽ ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι.
Ἀλλὰ γυνὴ χείρεσσι, πίθου μέγα πῶμ᾽ ἀφελοῦσα,
Ἐσκέδασ᾽· ἀνθρώποισι δ᾽ ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μούνη δ᾽ αὐτόθι Ἐλπὶς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισι
Ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Ἐξέπτη. πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
Αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ᾽ ἀνθρώπους ἀλάληται.
Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα.
Νοῦσοι δ᾽ ἀνθρώποισιν ἐφ᾽ ἡμέρῃ ἠδ᾽ ἐπὶ νυκτὶ
Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεύς.
Οὕτως οὔτι πῃ ἐστὶ Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.
Εἰ δ᾽ ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
Εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ᾽ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.

Ὡς

---

conſiderata & præceps, non obſequitur plerumque parti ſuperiori meliorique mentis & rationis, quæ eſt προμηθεὺς animi hominis. Ideoque ſpecie hujus boni deceptus, poſtea noxium comperiens, ſero recepiſſe pœnitet. Rectè ergò Horatius,

— *Nocet empta dolore voluptas.*

91. Νόσφιν ἄτερ τε.] Hæ duæ particulæ quamvis idem denotent, intendunt tamen hic ſignificationem. Vel hinc magna incuria librariorum deprehendi poteſt, qui Νόσφιν ἄτερ κακῶν reliquerint: quum paulò poſt, v. 113. Νόσφιν ἄτερ τε πόνων, ponant.

93. Αἶψα.] Κακότης hic pro malo externo accipitur.

94. Ἀλλὰ γυνή.] Proverb. Γυναικῶν ὄλεθροι. Mulier, id eſt, appetitiva & fæminea affectio, & publica indulgentia δημαγωγικὴ & ψυχαγωγικὴ atque συρφετώδης, unde laxatur diſciplina ſeverior. Hinc deinde ſublata diſciplina tanquam operculo Pandoræ, id eſt, corporis & animi humani, ſtatim quaſi ex antro Æoli venti & impetus affectuum,

Qua data porta ruunt, & terras turbine perflant,

&

Cogitavit quod illi præcepiſſet Prometheus, ne quando munus
Suſciperet à Iove Olympio, ſed remitteret
Retro, necubi mali quippiam mortalibus eveniret.
Verum ille recepto eo, cum jam malum haberet, ſenſit.
Prius namque in terra vivebant familiæ hominum
Seorſim à malis & abſque iis, & ſine difficili labore,
Morbiſque moleſtis, qui hominibus ſenectam afferunt.
Statim enim in afflictione mortales conſeneſcunt.
Sed mulier manibus, vaſis magnum operculum cum dimoviſſet,
Diſperſit: hominibus autem machinata eſt curas graves.
Sola vero illic ſpes infracta in domo
Intus manſit, dolii ſub labris, neque foras
Evolavit. prius enim injecit operculum dolii,
Ægiochi conſilio Iovis nubicogæ.
Alia vero innumera mala inter homines errant.
Plena enim terra eſt malis, plenumque mare.
Morbi autem hominibus tam interdiu quam noctu
Vltro oberrant, mala mortalibus ferentes
Tacite: nam vocem exemit prudens Iupiter.
Sic nuſquam licet Iovis mentem evitare.
Cæterum ſi voles, alium tibi ſermonem paucis abſolvam
Belle ac ſcienter: tu vero præcordiis imponito tuis.

Vt

& nuſquam non pervadunt, & nihil non moliuntur. Quod tamen ſpes remanſit, ſignificat neminem tam deſperatis rebus eſſe, quin aliquando ſperet. Ovid.

Vivere ſpe vidi, qui moriturus erat.

98. Πρόσθεν γδ.] Ratio ſolius ſpei in pyxide relictæ. Magnum certe Dei donum ſpes, quo ſolo affectu homines inter tot ærumnas ſuſtentantur & aluntur, & ſine cujus condimento omnia non ſolum fatua, ſed etiam inſuaviſſima ſunt.

104. Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν.] Veriſſimè contrà Heſiodum dicit Plutarchus in præceptis ſanitatis; non omnes morbos ſolere tacite & furtim invadere ipſos homines; ſed plurimi καθάπερ προαγγέλους καὶ προδρόμους, καὶ κήρυκας ἔχουσιν ἀπεψίας καὶ δυσκινησίας.

106. Εἰ δ' ἐθέλεις.] Quinque ætates jam fingit: quo commento ſignificat naturam & mores ſubinde deteriores fieri, & vitia hominum augeri. Hanc deſcriptionem ætatum omnes fere Latini Poëtæ imitati ſunt. ἐκκορυφώσω, ſignificat expoſitionem ordine factam & integram, neque tamen prolixam.

108. Ὡς

Ὥς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι,
Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
Ἀθάνατοι ποίησαν, ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν·
Ὥς τε θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ οἰζύος· οὐδέ τι δειλὸν
Γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων.
Θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο, σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεί κεν τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς,
Ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσί τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
Πλουτοδόται. καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔχον.
Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
Ἀργύρεον ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον οὔτε νόημα.
Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
Ἐτρέφετ' ἀτάλλων, μέγα νήπιος, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·

Ἀλλ'

108. Ὥς ὁμόθεν γεγάασι.] Sequitur ætatum deſcriptio, qua monſtrat omnia fatis in pejus ruere.

109. Χρύσεον.] Aureum, ut inquit Plato, propter præſtantiam naturæ, morum & vitæ.

112. Ὥς τε.] Cognoverat fortaſſe Poëta aliquid de vita primorum parentum in paradiſo: & ideo reſpiciens eo, hæc dicit: Θεοὶ δ' ἔζωον. Lege Θεοὶ ζώεσκον. Vt paulo ante v. 90.

115. Ἐν θαλίῃσι.] Ἑορταῖς, ſacris epulis. Græci enim ſæpenumero totam τὴν ἀθανασίαν voce θαλίᾳ deſignant, quod Latini *Divûm epulas* dicunt. Vocant enim θαλίας, ſacras epulas, ἀπὸ τοῦ θάλλειν, id eſt, florere. Eſt autem non vulgare tranquillitatis & pacis encomium, quod dicit delectatos fuiſſe ſine omnibus malis, & ſuaviter omnibus convixiſſe.

117. Καρπὸν δ' ἔφερε.] Sic Virgil. 1. Georg. verſ. 127.

ipſa-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Vt ſimul nati ſunt Dii, mortaleſque homines,
Aureum primo genus diverſiloquentium hominum
Dii fecerunt, cœleſtium domorum incolæ.
Et ii quidem ſub Saturno erant, cum in cœlo regnaret:
Et ut Dii vivebant, ſecuro animo præditi,
Plane abſque laboribus & ærumna: neque moleſta
Senecta aderat: ſemper vero pedibus ac manibus ſimiles
Delectabantur in conviviis, extra mala omnia.
Moriebantur autem ceu ſomno domiti: bona vero omnia
Illis erant: fructum autem ferebat fertile arvum
Sponte ſua multumque & copioſum: ipſique ultro
Quieti partis fruebantur, cum bonis multis.
Verum poſtquam hoc genus terra abſcondit,
Ii quidem dæmones facti ſunt, Iovis magni conſilio,
Boni, in terris verſantes, cuſtodes mortalium hominum:
Qui quidem obſervant & juſta & prava opera,
Caligine involuti, paſſim oberrantes per terram,
Opum datores. atque hoc munus regale conſecuti ſunt.
Secundum inde genus multo deterius poſtea
Argenteum fecerunt cœleſtium domorum incolæ,
Aureo neque corporis proceritate ſimile, neque intellectu.
Sed centum annis puer apud matrem ſedulam
Nutriebatur creſcens, valde rudis, domi ſuæ:

Cum

——— *ipſaque tellus*
Omnia liberius nullo poſcente ferebat.

Ζείδωρος, elegans epitheton terræ, quod vitæ neceſſaria det. Sic etiam Venus dicitur ζείδωρος. Plinius vult ſic terram dictam, quod zeam proferat.

121. Δαίμονες.] Hæc omnia non multum diſcrepant ab iis, quæ ſacra ſcriptura tradit de bonis Angelis. Δαίμονες, quaſi δαήμονες, quod Dii omnia ſciant. vide Macrobium Saturnal. 1. cap. 23.

125. Πλουτοδόται.] Dicti ſunt Dii, qui τὴν ἐπικαρπίαν promoverent, & quocunque modo terræ præeſſent.

126. Δεύτερον.] Alterum ſeculum deſcribit per ſuas circumſtantias, quod Argenteum vocat: & eo deterius priore fuiſſe oſtendit, quo argentum eſt vilius auro.

129. Ἀλλ᾽ ἑκατὸν μὲν παῖς.] Ἀλλὰ eleganter hoc loco pro ἀλλ᾽ ὅμως ponitur.

131. Ἥβης

Ἀλλ' ὅταν ἡβήσειε, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο
Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
Ἀφραδίαις. ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
Ἤθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
Ἣ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε, χολούμενος οὕνεκα τιμὰς
Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
  Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
Δεύτεροι, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρέῳ οὐδὲν ὁμοῖον,
Ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄμβριμον· οἷσιν Ἄρηος
Ἔργ' ἔμελε στονόεντα καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
Ἤσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν,
Ἄπλαστοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσιν.
Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι,
Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
Καί τοι μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες
Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ ἀΐδαο,
Νώνυμνοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας
Εἷλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.

Αὐτὰρ

---

131. Ἥβης μέτρον.] Vocat mediam ætatem, quæ Græcis ἀκμὴ dicitur.

135. Οὐδ' ἔρδειν.] Ἔρδειν, non rarò apud Græcos capitur pro ſacrificare, ut facere apud Latinos. Virgil. *Cum faciam vitula pro frugibus.*

137. Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε.] Significat propter impietatem & neglectam religionem mortuos eſſe: docetque ob id factum, ut non converterentur quidem in divinos ſpiritus, ut illi priores, ſed tamen eſſent beati, & ſub terra degerent.

140. Ὑποχθόνιοι.] Lege Ἐπιχθόνιοι.

142. Ζεὺς δέ.] Tertium genus hominum æri comparat, immane, ferox, & omnino Martium. fortaſſe Gigantes intelligit.

144. Ἐκ μελιᾶν.] Fingit natos ex arboribus, ut ſignificet duritiem & feritatem animorum, utpote qui toto impetu ad armorum & bellicorum inſtrumentorum uſum ferebantur.

145. Οὐδέ τι σῖτον.] Non frumentum

Cum vero adoleviſſet, & pubertatis terminum attigiſſet,
Pauxillum vivebant ad tempus, dolores habentes
Ob ſtultitias. injuriam enim pravam non poterant
A ſe mutuo abſtinere, neque Deos colere
Volebant, neque ſacrificare beatorum ſacris in aris,
Vt fas hominibus ex more. Hos quidem deinde
Iupiter Saturnius abſcondit iratus: quia honores
Non dabant beatis Diis, qui olympum habitant.
At poſtquam & hoc genus terra occultavit,
Hi quidem ſubterranei beati mortales vocantur
Secundi: ſed tamen honor etiam hos ſequitur.
Iupiter vero pater tertium aliud genus hominum
Æneum fecit, omnino argenteo diſſimile,
E fraxinis, vehemens & robuſtum: quibus Martis
Opera curæ erant luctuoſa, ac injuriæ: neque ullum cibum
Edebant, ſed ex adamante habebant durum animum,
Feroces: magna vero vis & manus invicta
Ex humeris naſcebantur in validis membris.
His erant ænea arma, æneaque domus:
Ære vero operabantur: nigrum enim nondum erat ferrum.
Et hi quidem manibus propriis interfecti,
Deſcenderunt amplam in domum frigidi inferni,
Ignobiles: mors vero, tametſi ſtupendi eſſent,
Invaſit atra, ſplendidumque liquerunt lumen ſolis.

Sed

mentum ederunt, ſed primi pecudes laniarunt, & carne veſci cœperunt, quod antea magnum nefas eſt creditum. Sic enim de bove aratore, ait Varro: *Ab hoc antiqui ita manus abſtineri voluerunt, ut capite ſancierint, ſi quis occidiſſet.* Et apud Homerum, cum ſocii Vlyſſis, boves Solis mactaſſe dicuntur, intelligi debent boves aratores, quos violare, impietas erat.

146. Ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον.] Pulchra deſcriptio virium corporis eſt, & volebat ſignificare mirabilem duritiem in illorum animis fuiſſe, quod à civilibus diſcordiis, quæ florentiſſimas reſpublicas evertere ſolent, impias manus non cohibuerint.

149. Τοῖς δ' ἦν &c.] Vidi Vett. codd. in quibus & ipſis ita ſcriptum eſſet: ſed quamvis paulò ante in ἔπεα producatur α, ut producendum erit in τεύχεα poſt συνίζησιν, credibile eſt tamen, Heſiodum τεύχη ſcripſiſſe.

152. Εὐρώεντα.] Gatakerus mallet

hoc

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Αὖθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιότερον καὶ ἄρειον,
Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι, προτέρῃ γενεῇ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ,
Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ,
Ὤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
Ἐς Τροίην ἀγαγὼν, Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο·
Ἔνθ' ἤτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε.
Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσας
Ζεὺς Κρονίδης κατένασε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης.
Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Ὄλβιοι ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς τοῦ ἔτους θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἦμαρ
Παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος, οὐδέ τι νύκτωρ

Φθειρό-

---

hoc verti, *ſitu obſitum* potius, quam *latum*.

155. Αὐτὰρ ἐπεὶ.] Iam ante dictum eſt, hoc conſilio ætatum differentias recenſeri, ut deſcriberet Poëta, quomodo vitia hominum aucta ſint.

158. Ἀνδρῶν.] Quartam ætatem Heroïcam appellat, quando Hercules, Iaſon & alii Argonautæ vixerunt, qui Heroës vocati ſunt, quod virtute communi hominum naturæ præſtarent: & ſemidei, vel quod altero tantum parente deo nati eſſent, vel quia in natura humana, virtute divina præditi eſſent.

161. Τοὺς μὲν ἐφ'.] Heroïca ætas continet Argonautas, & res geſtas ad Theben, & Trojanam hiſtoriam. Poſteriora tantum tempora recenſet. Ἑπταπύλῳ.] Ad differentiam Thebarum Ægyptiarum, quæ dicebantur ἑκατόμπυλοι, & illarum quæ dictæ ſunt ὑποπλάκιοι, à monte ſub quo ſitæ ſunt in Cilicia.

162. Μήλων.] Id eſt, propter regnum ac potentiam: nam priſci reges pecoribus divitias ſuas metiebantur. Eteocles & Polynices filii Oedipi, monomachia de regno decertan-

Sed poſtquam & hoc genus terra operuit,
Rurſum aliud quartum in terra multorum altrice
Iupiter Saturnius fecit, juſtius & melius,
Virorum heroüm divinum genus, qui vocantur
Semidei, priori generatione, per immenſam terram.
Hos quoque bellumque malum & pugna gravis,
Alios quidem ad ſeptiportes Thebas, Cadmæam terram,
Perdidit pugnantes propter oves Oedipi;
Alios vero in navibus per ingentem maris vaſtitatem
Ad Trojam ducens, Helenæ gratia pulchricomæ:
Vbi mors quoque circumdedit ipſos.
Iis autem ſeorſim ab hominibus victum & ſedem tribuens
Iupiter Saturnius pater conſtituit eos ad terræ fines.
Et hi quidem habitant ſecurum animum habentes
In beatorum inſulis, juxta Oceanum profundum,
Felices heroës: his dulcem fructum
Ter quotannis florentem profert fœcunda tellus.
O utinam ego quinto non intereſſem
Hominum generi, ſed aut mortuus eſſem prius, aut poſtea natus.
Nunc enim genus eſt ferreum: neque unquam aut die
Quieſcent à labore & miſeria, aut nocte

Cor-

certantes, ambo mutuis vulneribus conciderunt.

169. Ἐν μακάρων.] De Fortunatis inſulis vide Plinium lib. 6. c. 23. & Homerum Odyſſeæ δ'. Παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην. Heſiodus hoc libro injuſtitiæ pœnam conſtituit τὸν Ὠκεανὸν, tanquam neceſſariam, à quo etiam juſtos ſeparat: quibus hoc præmium proponit, futurum, ut ne Oceano quidem opus habeant. Sicut enim ante ἐπιθυμίαν & τὸ ἐπιθυμητικὸν, Oceanus ignotus erat, aut ſemotus: ita Heroum καὶ τῶν μακάρων animæ ultra Oceanum conſtituuntur, quod extra ἐπιθυμίαν ſint; qua qui carent, ῥᾷστα ζώειν dicuntur.

171. Τρὶς τοῦ ἔτους.] Elegantius Palatinus: Τρὶς ἔτεος, id eſt, πολλάκις, inquit interpres. Et ſic τρὶς, infrà verſ. 591.

172. Μηκέτ'.] Deſcriptio poſtremæ & ferreæ ætatis, quæ moribus eſt peſſimis, impiis & depravatiſſimis, vitæque curſu calamitoſiſſimo. vox ὤφειλον uſurpatur adverbialiter ſignificatione optandi, & tamen formatur ut verbum, tribus perſonis.

 181. Οὐδὲ

Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίϊος, οὐδέ τι παῖδες,
Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάροσπερ·
Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντ' ἐπέεσσι
Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες. οὐδὲ μὲν οἵγε
Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
Χειροδίκαι. ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει·
Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου,
Οὔτ' ἀγαθοῦ. μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
Ἀνέρα τιμήσουσι. δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς
Οὐκ ἔσται. βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται.
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν
Δυσκέλαδος, κακόχαρτος, ὁμαρτήσει, στυγερώπης.
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν,
Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον, προλιπόντ' ἀνθρώπους,
Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ

Θνητοῖς

181. Οὐδὲ ξεῖνος.] Eleganter hunc locū expreſſit Ovid.lib.1.Met.

— *Non hoſpes ab hoſpite tutus,*
Non ſocer à genero, fratrum quoque gratia rara eſt.

184. Βάζοντ'.] Ita MS.Palat. Βάζοντε ἀντὶ τοῦ βάζοντες, dualis pro plurali, inquit Tzetzes. ut apud Homer.

Ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετον; αἰδώς. νῦν θοοὶ ἐστέ.

Alii, βάζοντες ἐπέεσσι, & ita legiſſe videtur Moſchopulus: qui alias in grammaticis iſtis obſervationibus nimius eſt. alii ἔπεσσι.

185. Θεῶν ὄπιν.] Ὄπιν Poëtæ uſurpant pro intuitu, & præcipue Dei, & hominum in imperio conſtitutorum: hinc pro gubernatione divina: ex hoc pro metu, reverentia, & cultu. Hinc ergo illi erunt protervi, quia nulla reverentia erga Deum nec parentes præditi ſint.

186. Γηράντεσσι.] Athenis capitale fuit, θρεπτήρια non perſolvere parentibus.

187. Χειροδίκαι.] Violenti, quibus jus eſt in manibus, qui neque jus neque leges norunt.

189. Τ'-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Corrupti: graves vero Dii dabunt curas.
Sed tamen & hiſce admiſcebuntur bona malis.
Iupiter autem perdet etiam hoc genus varie loquentium hominum,
Poſtquam facti circa tempora cani fuerint.
Neque pater liberis ſimilis, neque liberi patri,
Neque hoſpes hoſpiti, neque amicus amico,
Neque frater amicus erit, ut antehac:
Statim vero ſeneſcentes dehonorabunt parentes.
Incuſabunt autem illos moleſtis alloquentes verbis
Impii, neque Deorum oculum veriti. neque hi ſane
Senibus parentibus educationis præmia reddent,
Violenti. alter vero alterius civitatem diripiet:
Neque ulla pii gratia erit, neque juſti,
Neque boni. magis vero maleficum & injurium
Virum colent. Iuſtitia vero in manibus & pudor
Non erit. Lædetque malus meliorem virum,
Verbis injuſtis alloquens, perjurium vero jurabit.
Livor autem homines miſeros omnes
Malos rumores ſpargens, malis gaudens, comitabitur, inviſo vultu.
Tum demum ad cœlum à terra ſpatioſa,
Candidis veſtibus tectæ corpus pulchrum,
Deorum ad familiam abierunt, relictis hominibus,
Pudor & Nemeſis. relinquentur autem dolores graves

Mor-

189. Ὕβριν.] Pro ὑβριστὴν, ut Latinis *ſcelus* pro ſceleſto.

192. Ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται.] Vbi notandum eſt, non jungi præpoſitionem cum verbo, ſed cum nomine: & licet ὅρκον ſcribatur, tanquam ſit nomen per ſe, nullam tamen ſignificationem, niſi cum ἐπὶ jungatur, habere. Eſt enim ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται, pro ὀμεῖται δ' ἐπίορκον, ut infra verſ. 280.

193. Ζῆλος.] Iam redit ad primam propoſitionem de litibus. Poſteaquam vero præclare affectum invidiæ, epithetis ſuis deſcripſit, fingit Pudorem & Nemeſim Deas, reliquiſſe terras, id eſt, nec pudore bonos abſterreri amplius à turpitudine, neque improbos metu vindictæ. Nemeſis enim hîc ſignificat juſtitiam quæ ulciſcitur malefacta flagitioſorum. Locus hic vere philoſophicus etiam à Platone in Protagora tractatus fuit.

197. Ἴτον.] MS. Pal. Ἴτην.

199. Κα-

Θνητοῖς ἀνθρώποισι. κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.
Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.
Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον, ποικιλόθειρον Lucian. Ep. Gr. 1. p. 50.
Ὕψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων, ὀνύχεσσι μεμαρπώς.
Ἣ δ' ἐλεὸν, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι,
Μύρετο. τὴν δ' ὅγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε·
Δαιμονίη, τί λέληκας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων.
Τῇ δ' εἶς, ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω, καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν.
Δεῖπνον δ' αἴκ' ἐθέλω ποιήσομαι, ἠὲ μεθήσω.
Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν·
Νίκης τε στέρεται, πρός τ' αἴσχεσιν ἄλγεα πάσχει.
Ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ, τανυσίπτερος ὄρνις,
Ὦ Πέρση· σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε.
Ὕβρις γάρ τε κακὴ δειλῷ βροτῷ. οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς
Ῥηϊδίως φερέμεν δύναται, βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς,
Ἐγκύρσας ἄτησιν· ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν
Κρείσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει,
Ἐς τέλος ἐξελθοῦσα· παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Αὐτίκα γὰρ τρέχει ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσιν.

Τῆς

---

199. Κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.] Id eſt, in tantum malitia invaleſcet, ut planè nullum vel remedium vel auxilium hiſce tantis malis exſpectandum. (id enim ἀλκὴ ſignificat.) Et perſpexerunt ſapientes omnia in rebus humanis mala corrigi non poſſe, nec jus civile corrigit omnia. Multa enim toleranda & diſſimulanda veniunt, non quod laudem mereantur; ſed & quod ſine maximo incommodo è medio tolli nequeant.

200. Νῦν δ' αἶνον.] Narrat apologum, quo notat potentiorum mores adverſus inferiores. αἶνος fabulam cjuſmodi ſignificat quæ figurate & tecte contineat admonitionem ſeriam & gravem, & ex uſu vitæ petitam. Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ'.] Propoſitio eſt. Tradam nunc præcepta Regibus & Magiſtratibus: & dicit Magiſtratum nil minus decere, quam vi graſſari more beſtiarum.

201. Ἀηδόνα.] Per Luſciniam intelligit doctos homines & ſapientes. vocat hanc aviculam, ποικιλόδειρον, gutture vario, propter ſoni & vocis varietatem.

205. Δαιμονίη, τῇ δ' εἶς.] Tyrannica vox, plane proverbialis, de alterius vita pro libidine ſtatuentis. Quaſi dicat, quantumvis juſta ſint ea quæ poſtules, tamen penes me eſt jus de te ſtatuendi quid velim.

208. Ἄ-

Mortalibus hominibus. mali vero non erit remedium.
Sed nunc fabulam à brutis deſumptam regibus narrabo quamvis ratione præditis.
Sic accipiter affatus eſt luſciniam canoram,
Alte in nubibus ferens, unguibus correptam.
Illa vero miſere, curvis confixa unguibus,
Lugebat. eam autem violento ille ſermone allocutus eſt:
Infelix, quid ſtrepis? habet te multo fortior.
Hac vadis, qua te duco, licet ſis cantatrix.
Vtrum vero libet, vel epulabor te, vel dimittam.
Imprudens autem, quicunque velit cum potentioribus contendere:
Quippe victoria privatur, & præter convitia dolores patitur.
Sic ait velox accipiter, latis alis prædita avis,
O Perſa: tu vero audi juſtitiam, neque injuriam fove.
Injuria enim pernicioſa eſt miſero homini. nam nec bonus
Facile ferre eam poteſt, gravaturque ab ipſa,
Quoties in damna incidit. Via vero altera perveniendi
Melior ad juſta: Iuſtitia enim ſuper injuriam valet,
Ad finem progreſſa: ſtultus vero cum malo ſuo diſcit.
Continuo enim ſequitur perjurium injuſta judicia.

Iuſti-

---

208. Ἄφρων.] Epiphonema ſeu ἐπιμύθιον hujus fabulæ, quod monet non eſſe reluctandum potentioribus.

211. Ὦ Πέρση.] Primum præceptum, quo fratrem ad juſtitiam colendam, & injuſtitiam vitandam adhortatur. ὕβριν opponit juſtitiæ, quia pro injuſtitia univerſali hæc vox uſurpatur: quamvis tamen ſæpius accipiatur pro inſolentia, quæ comitatur divitias.

215. Δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει.] Ratio præcepti eſt, quare ſit ſatius ſequi juſtitiam, quia ad bonum finem perduci non poteſt, ſi quis injuria afficiat alium. Nam ut veritas laborare non poteſt, extingui non poteſt, ita nec juſtitia. Atque hoc ſignificare voluit, cum inquit, ἐς τέλος ἐξελθοῦσα. ἴσχειν verò eſt prævalere, obtinere.

216. Παθών.] Proverbialis locutio, quæ ſignificat miſerrimam eſſe prudentiam, quæ ex malis noſtris perdiſcitur.

217. Αὐτίκα.] Commoratur in collatione juſtitiæ & injuſtitiæ, ut hominibus metum incutiat, ne contra juſtitiam faciant. Per ὅρκον intelligit omnem fidei violationem: per δίκας σκολιὰς, lites iniquas, quæ falſo intenduntur per calumnias & fraudes.

 218. Ῥέ-

Τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἑλκομένης ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι
Δωροφάγοι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας.
Ἡ δ' ἕπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν,
Ἠέρα ἑσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,
Οἵ τέ μιν ἐξελάσουσι, καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν.
Οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν
Ἰθείας, καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου,
Τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ·
Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς,
Οὐδέ ποτ' ἰθυδίκαισι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ,
Οὐδ' ἄτη· θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον· οὔρεσι δὲ δρῦς
Ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·
Εἰροπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι·
Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν·
Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νηῶν
Νείσσονται· καρπὸν δὲ φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακὴ, καὶ σχέτλια ἔργα,
Τοῖσδε δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς.
Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ,
Ὅστις ἀλιτραίνει, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.
Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
Οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν· μινύθουσι δὲ οἶκοι,
Ζηνὸς φραδμοσύνῃσιν Ὀλυμπίου· ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἢ τῶνγε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεσεν, ἢ τόγε τεῖχος,

Ἢ νέας

218. Ῥόθος.] Tractus violentus, quo juſtitia ducitur coacta, pro fraudibus accuſantium, & judicum

220. Ἡ δ' ἕπεται.] Subintelligendum fortaſſis κακὰ ἤθεα, id eſt, cœtus, conventus, ſtatuta, & alia prava quæ ſunt in conſuetudine civili.

223. Οἳ δὲ δίκας.] Eruditiſſime inſignia juſtitiæ præmia & commoda enumerat. Eadem fere recenſet Homerus in clypeo Achillis.

229. Θαλίης.] Vterque codex Palatinus.

236. Οἷς δ' ὕβρις.] Antitheſi quadam confert injuſtorum pœnas ad præmia juſtorum. Sunt autem omnia illa nata ex legibus naturæ; quia recta ratio dictat, ſceleratis & flagitioſis hominibus nullum malum

lum

Iuſtitiæ vero ſtrepitus excitatur tractæ quocunque homines duxerint
Donivori, praviſque judiciis judicarint cauſas.
Hæc vero ſequitur deflens urbemque & mores populorum,
Caligine involuta, malum hominibus adferens,
Quique ipſam expellunt, neque recte diſtribuunt.
At qui jura tam hoſpitibus quam popularibus dant
Recta, neque à juſto quicquam exorbitant,
Iis viget urbs, populique florent in ipſa:
Pax vero per terram alma, neque unquam ipſis
Moleſtum bellum parat late cernens Iupiter,
Nec umquam juſtos inter homines fames verſatur,
Neque noxa: in conviviis autem partis opibus fruuntur.
Fert quippe iis terra multum victum: in montibus vero quercus
Summa quidem fert glandes, media vero apes:
Lanigeræ autem oves velleribus onuſtæ ſunt:
Pariunt verò mulieres ſimiles parentibus liberos:
Florentque bonis perpetuo: neque navibus
Navigant: fructum vero profert fœcundus ager.
Quibus vero in juria malæ curæ eſt, pravaque opera,
Iis pœnam Saturnius parat late cernens Iupiter.
Sæpeque univerſa civitas malum ob virum punitur,
Qui peccat, & iniqua machinatur.
Illis autem cælitus magnum adduxit malum Saturnius,
Famem ſimul & peſtem: intereunt vero populi;
Neque mulieres pariunt; decreſcuntque familiæ,
Iovis Olympii conſilio. interdum vero rurſus
Aut horum exercitum ingentem perdidit, aut murum,

Aut

lum fore impunitum, & mala non eſſe committenda.

238. Πολλάκι.] Hæc ſententia totidem fere verbis eſt in Eccleſiaſte: *Sæpe univerſa civitas mali viri pœnam luit.* Ἐπαυρεῖν, dicitur luere peccata. Ἐπαυρεῖ] Apud Æſchinem in oratione adverſus Cteſiphontem legitur ἀπηύρα. Euſtathius item in lib. α. Iliad. legit, docens, Homerum ἐπαυρεῖν ponere pro eodem, ubi dicit, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. Tzetzes quoque, & vet. cod. Palatinus, ut & Euſtathius, ἀπηύρα ſcribunt.

241. Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν.] Poëtæ conſtanter obſervarunt, ſemper peſtilitatem ſequi caritatem annonæ.

244. Ἤ τῶν γε.] Hæc & ſimilia procul dubio ab Hebræis & doctrina Moſis & Prophetarum deſumpta

Ἢ νῆας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνυται αὐτῶν.
  Ὦ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
Τήνδε δίκην. ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
Ἀθάνατοι λεύσσουσιν, ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσι
Ἀλλήλους τρίβουσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.
Τρὶς γὰρ μύριοι εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἀθάνατοι Ζηνὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.
Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἱ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Καί ῥ' ὁπότ' ἄν τις μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων,
Αὐτίκα πὰρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι,
Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον· ὄφρ' ἀποτίσῃ
Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων, οἱ λυγρὰ νοεῦντες
Ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες.
Ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλῆες, ἰθύνετε μύθους,
Δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.
Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων·
Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.
Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς, καὶ πάντα νοήσας,
Καί νυ τάδ', αἴκ' ἐθέλῃσ', ἐπιδέρκεται· οὐδέ ἑ λήθει
Οἵην δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει.
Νῦν δὴ ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
Εἴην, μήτ' ἐμὸς υἱός· ἐπεὶ κακὸν, ἄνδρα δίκαιον

Ἔμμε-

ſumpta ſunt, apud quos crebræ ſunt hujuſmodi comminationes.

249. Τρίβουσι.] Emphaſis hujus vocis ſignificat ejuſmodi odio inter ſe mutuo exaſperari homines, ut potentior impotentiorem plane conterat, & ad nihilum redigat.

254. Ἡ δέ τε παρθένος.] Facit nunc proſopopœiam, cum fingit juſtitiam ſedere juxta Iovem, atque illum adhortari, ut juſtis det præmia, de ſceleratis verò ſumat pœnas.

259. Βασιλήων.] Synizeſis τοῦ η καὶ τοῦ ω. in Palat. ſupra η adſcriptum erat ε.

261. Ταῦτα φυλασσόμενοι.] Apoſtrophe ad judices, ut rectè judicent; neque fruſtra eſt quod hæc ſæpius iterando inculcat. Nam eam eſſe humanæ mentis malitiam, ut difficillimè ad ea quæ recta ſunt, feratur, omnes paſſim viri ſapientes viderunt. Et ſubjecit gnomas aliquot, quas dubium non eſt, ex legibus naturæ,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Aut naves in ponto Saturnius punit ipſorum.
O reges, vos autem conſiderate etiam ipſi
Iuſtitiam hanc. prope enim inter homines verſantes
Dii vident, quotquot pravis judiciis
Se mutuo atterunt, nullam Deorum reverentiam curantes.
Ter enim decies mille ſunt in terra multorum altrice,
Dii Iovis, cuſtodes mortalium hominum:
Qui judicia obſervant, & prava opera,
Caligine involuti, paſſim oberrantes per terram.
Virgo autem eſt Iuſtitia, Iove prognata,
Claraque & veneranda Diis qui cœlum habitant.
Et certe, cum quis ipſam læſerit, injuſte conviciando,
Statim apud Iovem patrem conſidens Saturnium,
Conqueritur hominum iniquam mentem: ut luat
Populus peccata regum, qui prava cogitantes
Alio deflectunt judicia, injuſte ſententiam pronuntiantes.
Hæc caventes, ô reges, corrigite ea quæ dicitis,
Donivori, injuſtorumque judiciorum prorſus obliviſcamini.
Sibi ipſi mala fabricatur vir, alii mala fabricans:
Malumque conſilium ei qui concepit, peſſimum.
Omnia videns Iovis oculus, omniaque intelligens,
Et hæc (ſiquidem vult) inſpicit: neque ipſum latet
Qualenam hoc quoque judicium civitas intus exerceat.
Ego porro nec ipſe nunc inter homines juſtus
Sim, nec meus filius: quando malum eſt, juſtum

Eſſe:

---

turæ, tanquam ex fonte promanaſſe. Ταῦτα.] Principes dehortatur ab injuſtitia, tribus peculiaribus argumentis, quorum primum eſt

263. Οἱ αὐτῷ.] Quæ ſententia mire convenit cum iſta,

Incidit in foveam quam fecit.

Alterum, v. 22. à prudentia & animadverſione divina. Tertium, v. 24. ab abſurdo, & indignitate rei.

268. Νῦν δ' ἐγὼ μήτ', &c.] Ἄτοπον argumentum, id eſt, ab abſurdo, quaſi dicat, nihil referret quales eſſemus, ſi non eſſent conſtitutæ pœnæ & præmia. Atqui ſunt pœnæ & præmia. Itaque multum refert. In vulg. edit. Νῦν δ' ἐγώ] Quo errore deceptus Ceporinus, putat in ἐγὼ litteram ε, miniſterio δ adjutam produci. Idem verò ex multis aliis mendis, quæ in vulg. Heſiodi editionibus habentur, regulas colligit falſas.

272. Ω

Ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει.
Ἀλλὰ τάγ' οὔπω ἔολπα τελεῖν Δία τερπικέραυνον.
Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.
Τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων.
Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς,
Ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐπ' αὐτοῖς.
Ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἣ πολλὸν ἀρίστη
Γίνεται. εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
Γινώσκων, τῷ μέν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς·
Ὃς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας
Ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάψας, νήκεστον ἀάσθη,
Τοῦδέ τ' ἀμαυροτέρη γενεὴ μετόπισθε λέλειπται·
Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση.
Τὴν μέν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἐστιν ἑλέσθαι
Ῥηϊδίως· ὀλίγη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι. μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν,
Καὶ τρηχὺς τοπρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.
Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει,

Φρασσά-

---

272. Ὦ Πέρση.] Denuo fratrem ad juſtitiam colendam adhortatur, argumento ſumpto à natura hominis.

273. Καί νυ δίκης, &c.] Dicit, hominibus quaſdam ſententias eſſe inſitas, ſeu divinitus inſcriptas in animis, quæ doceant nos recta: in beſtiis non ſunt ejuſmodi ſententiæ, quæ indicent, quid ſit faciendum.

282. Ἀμαυροτέρη γενεή.] Poſteritas quæ propemodum obliteratur. Neque enim tantum ſumitur ſupplicium de ipſo; ſed de ipſius etiam liberis: nam illi poſtea deterius habebunt.

284. Σοὶ δ'.] In ſequentibus Poëta laboris & induſtriæ fructus, incommoda vero & opprobria ignaviæ, variis argumentis declarat. Hortatur ergo ad laborem, & ita eum proponit, út ſit conjunctus cum virtute & juſtitia. Eſtque egregia hæc ſententia: *Mala, & improbitas, ubique pro foribus ſunt.*

285. Κακότητα.] Hic pro malo interno accipitur.

287. Τῆς δ'.] Argumentum à natura

Eſſe , ſiquidem plus juris injuſtior habebit.
Sed hæc nondum arbitror facturum Iovem fulmine gaudentem.
O Perſa , cæterum tu hæc in animo tuo repone ,
Et juſtitiæ quidem animum adjice , violentiæ vero obliviſcere prorſus.
Namque hanc hominibus legem poſuit Saturnius .
Piſcibus quidem & feris & avibus volucribus ,
Se mutuo ut devorent , quandoquidem juſtitia carent.
Hominibus autem dedit juſtitiam , quæ multo optima
Eſt. Si quis enim velit juſta in publico dicere
Quæ novit, ei opes largitur late videns Iupiter :
Qui vero teſtimoniis volens perjurium jurando
Mentietur , adverſus juſtitiam delinquens, immedicabiliter læditur,
Atque ejus obſcurior poſteritas poſtea relinquitur :
Viri autem juſti generatio apud poſteros præſtantior.
Cæterum tibi ego bene cupiens dicam , ſtultiſſime Perſa.
Malitiam quidem cumulatim etiam capere
Facile eſt : brevis quippe via eſt , & in proximo habitat.
Ante virtutem vero ſudorem Dii poſuerunt
Immortales . longa vero atque ardua via eſt ad ipſam ,
Primumque aſpera : ubi vero ad ſummum ventum fuerit ,
Facilis deinceps eſt , quantumvis difficilis fuerit.
Ille quidem optimus eſt , qui ſibi ipſi per omnia ſapit ;

Cogi-

---

natura virtutis. Ita enim laborem proponit , ut conjungat cum virtute & juſtitia . Hunc locum imitatus eſt , qui literam Pythagoræ deſcripſit.

288. Μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος.] Oportet enim , ut quod juſtum eſt , ſimplex , planum & perſpicuum ſit. Nam & veritatis oratio ſimplex eſt , & rectum ſibi per omnia conſtat.

289. Εἰς ἄκρον ἵκηται.] Duplex lectio eſt. Sunt enim qui ἵκηαι : ſunt qui ἵκηται legant. Quodſi legas ἱκηται, tunc imperſonaliter erit exponendum.

291. Οὗτος.] Tria hominum genera deſcribit . Livius in Fabio & Minucio hunc locum pene ad verbum expreſſit : Sæpe ego audivi, milites , eum primum eſſe virum, qui ipſe conſulat quod in rem ſit : ſecundum, eum , qui bene monenti obediat : Qui nec ipſe conſulere , nec alteri parere ſcit , eum extremi ingenii eſſe.

296. Ἀλλὰ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Φραστάμενος τά κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ᾖσιν ἀμείνω.
Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.
Ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
Ἐν θυμῷ βάλληται, ὅδ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ.
Ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς
Ἐργάζευ, Πέρση, δῖον γένος, ὄφρά σε λιμὸς
Ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δ' ἐϋστέφανος Δημήτηρ
Αἰδοίη, βιότου δὲ τεὴν πιμπλῆσι καλιήν.
Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί.
Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι, καὶ ἀνέρες, ὅς κεν ἀεργὸς
Ζώῃ, κηφήνεσσι κοθούροις ἴκελος ὀργήν,
Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ
Ἔσθοντες· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
Ὥς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί.
Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε.
Καί τ' ἐργαζόμενος, πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν
Ἔσσεαι ἠδὲ βροτοῖς. μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς.
Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος.
Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
Πλουτεῦντα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
Δαίμονι δ' οἷος ἔησθα. τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον,
Εἴ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν
Εἰς ἔργον τρέψας, μελετᾷς βίου ὥς σε κελεύω.
Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει·

Αἰδὼς

---

296. Ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης, &c.] Hæc demum eſt de labore propoſitio. Labora, ut poſſis effugere famem. Et argumentatur à locis honeſtatis, quod & Diis & hominibus ſint cari homines ſolertes. Oderunt autem Dii ignavos. Addidit quoque ſimilitudinem, qua vitam inertium fucis comparat.

298. Φιλέῃ δ' ἐϋστέφανος.] Alii: δέ σ' ἐϋστέφανος.

302. Κοθούροις.] Κόθουρος, à κεύθω, abſcondo, & οὐρά, cauda, quod aculeum non exerant fuci, vel propter ignaviam, vel quia non habeant: fucorum enim alii aculeos habent, alii non, ut Plato docet.

304. Σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν.] Philoſophi ſæpe μέτριον dicunt, id quod in unaquaque re bona maximum eſt. Sic & apud Platonem μετρίως λέγειν, ubique eſt optime & veriſſime dicere: μέτριον σοφίης, multum ſapientiæ. Id enim

quód

Cogitans quæcunque dein & ad finem uſque ſint meliora.
Sed & ille bonus eſt, qui bene monenti paruerit.
Qui vero nec ſibi ſapit, neque alium audiens
Id in animum admittit, ille contra homo inutilis eſt.
Verum tu noſtri ſemper præcepti memor,
Operare, ô Perſa, divinum genus, ut te fames
Oderit, amet autem pulchre coronata Ceres
Veneranda, victuque tuam impleat caſam.
Fames namque ſemper ignavo comes eſt viro.
Atque eundem & Dii oderunt, & homines, quicunque otioſus
Vivit, fucis aculeo carentibus ſimilis ſtudio,
Qui apum laborem abſumunt ocioſi
Vorantes: tibi vero opera mediocria obire gratum ſit,
Vt tibi tempeſtivo victu impleantur horrea.
Ex laboribus autem viri evadunt pecoroſi & opulenti.
Et laborans, multo etiam carior jam immortalibus
Eris ac hominibus. valde enim oderunt ocioſos.
Operari autem non eſt dedecus, ſed ignavia dedecus eſt.
Quodſi laboraveris, mox te æmulabitur & otioſus
Diteſcentem: divitias vero virtus & gloria comitatur.
Deo autem ſimilis fueris. Laborare inquam melius,
Si quidem ab alienis facultatibus ſtolidum animum
Ad opus convertens, de victu ſis ſollicitus ſicut te jubeo.
Pudor autem non bonus indigentem virum tenet:

Pudor

---

quod optimum eſt, extra mediocritatem eſſe non poteſt, quia alias ad vitium deflecteret.

309. Ἔργον.] Eſt occupatio contra fratris & multorum ſtultam opinionem.

312. Δαίμονι.] Occurrit objectioni de paupertate.

313. Ἀεσίφρονα θυμόν.] Heſychius ματαιόφρονα exponit, ὁ κούφας ἔχων τὰς φρένας.

315. Αἰδώς.] Occupatio item eſt, non eſſe turpe laborare, præſertim egenti. Citatur hic verſus proverbialiter, mendicos debere eſſe impudentes: verum hæc neutiquam Heſiodi ſententia eſt. Eſt enim duplex verecundia. Prodeſt in loco pudor: obeſt, ſi eo ignaviam noſtram prætexamus. Pudorem ergo inertium improbat, quos vocat Virgil. *Degeneres animos*. Hunc verſum, ſicut & proximè ſequentem, ex Homero inſertum eſſe, Plutarchi teſtimonio confirmat Proclus. Priorem Odyſſ. ρ. poſteriorem Il. ω.

317. Ἀνολ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Αἰδὼς ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι.
Αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβίη, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβῳ.
Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά· θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω.
Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἕληται,
Ἢ ὅγ' ἀπὸ γλώσσης ληΐσσεται, (οἷά τε πολλὰ
Γίνεται, εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ
Ἀνθρώπων, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείη κατοπάζῃ)
Ῥεῖά τέ μιν μαυροῦσι θεοί, μινύθουσι δὲ οἶκον
Ἀνέρι τῷ, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.
Ἶσον δ' ὅς θ' ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξῃ·
Ὅς τε κασιγνήτοιο ἑοῦ ἀνὰ δέμνια βαίνοι
Κρυπταδίης εὐνῆς ἀλόχου, παρακαίρια ῥέζων·
Ὅς τέ τευ ἀφραδίης ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα·
Ὅς τε γονῆα γέροντα κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Νεικείῃ χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν.
Τῷ δ' ἤτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν
Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμόν,
Καδδύναμιν δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν·
Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι,
Ἠμὲν ὅτ' εὐνάζῃ, καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ·
Ὥς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσιν·

Ὄφρ'

---

317. Ἀνολβίη.] Vet. Palat. Θάρσος δὲ πρὸς ὄλβον. in altero tamen dandi caſu.

318. Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά.] Eſt in omnium ore hæc ſententia: *Male parta, male dilabuntur*: honeſtè parta durant apud hæredes.

319. Εἰ γάρ τις.] Duo genera injuriæ facit. Sunt qui alienas facultates vi rapiant. Alii per fraudem & perjuria diteſcere cupiunt.

323. Ῥεῖά τέ μιν μαυροῦσι.] Validiſſimum argumentum eſt, quo abſterrentur homines à malefactis, videlicet metu pœnarum.

324. Παῦρον.] *Male partum, male diſperit.* Et, *De male quæſitis non gaudet tertius hæres.*

325. Ἶσον.] Supplicem antiquitus nefas erat non ſolum lædere, ſed & ope privare. Ius etiam hoſpitii ſacroſanctum habebatur: unde Iupiter ξένιος. Sequitur catalogus præceptorum de variis officiis.

328. Ὅς

Pudor qui viros valde & lædit & juvat.
Pudor quidem paupertati adſit, audacia vero divitiis.
Opes vero non rapiendæ: divinitus enim datæ, multo meliores.
Si quis namque & manibus per vim magnas opes traxerit,
Aut lingua ſpoliarit, (qualia multa
Fiunt, quam primum lucri amor mentem deceperit
Hominum: pudorem vero impudentia expulerit)
Facile & illum obſcurant Dii, minuuntur vero familiæ
Viro illi: exiguum vero ad tempus divitiæ adſunt.
Par eſt delictum, ſi quis ſupplicem & hoſpitem malo afficiat:
Quique fratris ſui cubilia aſcenderit,
Secreti cauſa lecti uxoris, ſcelerata patrans:
Quique mala cujuſpiam fraude deceperit orphanos liberos:
Quique parentem ſenem miſero in ſenectæ limine
Probris affecerit, gravibus inceſſens verbis:
Huic certe Iupiter iraſcitur. ad extremum vero
Pro operibus iniquis gravem exhibet talionem.
Verum tu quidem ab his omnino cohibe ſtultum animum.
Pro virili autem ſacra facito immortalibus Diis
Caſte & pure, ſplendidaque femora adurito.
Interdum certe libaminibus atque hoſtiis placa,
Et quando cubitum ieris, & quando matutinum tempus venerit:
Vt benevolum erga te cor atque animum habeant;

Vt

328. Ὅς τέ τευ ἀφραδίης.] Et ſacra ſcriptura horrendum ſupplicium iis minatur, qui pueros lædunt. Eſt enim alioqui ea ætas obnoxia malo. Bis autem peccant, qui lædunt orphanos. Ἀλιτραίνεται.] In v. Pal. in alio ἀλιταίνων.

329. Κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ.] Antitheſi quadam, præcepta decalogi refert. Nam cum in decalogo doceamur, parentes eſſe honorandos, eamque ob cauſſam addita ſit promiſſio: nihil præcipitur hic aliud, quam non eſſe contumelia & probris afficiendos. Eſt autem elegans metaphora, ἐπὶ γήραος οὐδῷ, id eſt, in limine ſenectæ; pro extrema ſenecta.

334. Κὰδ δυνάμιν.] Præceptum de cultu divino. Primus eſt, hoſtiarum femora pinguedine obducta cremare Secundus, libare, cum vinum effunditur. Tertius, ſuffitum facere.

339. Ὄφρ'

Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.
Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι.
Τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν, ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει.
Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται,
Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί.
Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.
Ἔμμορέ τοι τιμῆς ὅστ' ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ.
Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.
Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι,
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἴκε δύνηαι·
Ὡς ἂν χρηΐζων, καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς.
Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἶσ' ἄτῃσιν.
Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι.
Καὶ δόμεν ὅς κεν δῷ, καὶ μὴ δόμεν ὅς κεν μὴ δῷ.
Δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν.
Δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, θανάτοιο δότειρα.
Ὃς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὅγε κἂν μέγα δώῃ,
Χαίρῃ τῷ δώρῳ, καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν.
Ὃς δέ κεν αὐτὸς ἕληται, ἀναιδείηφι πιθήσας,
Καί τε σμικρὸν ἐόν, τότ' ἐπάχνωσεν φίλον κῆρ.
Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο,
Καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.

Ὃς

339. Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον.] Hoc eſt, ut aliorum juves rem familiarem, poſſeſſionem, &c.

340. Τὸν φιλέοντ', &c.] Adjicit quædam præcepta liberalitatis, ſed tamen alieniora à primis illis juſtitiæ gradibus. Sic & Cicero in Officiis facit.

341. Τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν, &c.] Admonet, vicinum ſtudioſè colendum eſſe. Cum enim tota noſtra vita ad ſocietatem comparata ſit, nemo ignorat quam ingens bonum ſit, bonum habere vicinum. Nec poëta hanc ſententiam temerè multis rationibus amplificat, ubi vicinorum & cognatorum ſedulitatem in negotiis obeundis, & officiis præſtandis ita confert, ut quam longiſſimè cognatos, ſi opus ſit alieno auxilio, vicini antecellant.

342. Εἰ γάρ.] Hoc intelligendum de difficultatibus inſuetis & improviſis. Ἐγχώριον ἄλλο.] Elegantiſſimum eſt illud ἄλλο: quo hoc loco ea ratione uſus eſt, qua frequenter ſcriptores Attici τῷ ἄλλως.

343. Ἄζω-

Vt aliorum emas ſortem, non tuam alius.
Amicum ad convivium vocato, inimicum vero relinque.
Eum vero potiſſimum vocato, quicunque te prope habitat.
Si enim res aliqua fortuita eveniat,
Vicini diſcincti accurrunt, cinguntur autem cognati.
Noxa tam magna eſt malus vicinus, quantum bonus commodum.
Nactus eſt rem bonam, quicunque nactus eſt vicinum bonum.
Neque bos interierit, niſi vicinus malus ſit.
Recta quidem menſura à vicino mutuum accipe, rectaque redde,
Eadem menſura, & amplius, ſi quidem poſſis:
Vt indigens, etiam in poſterum promptum invenias.
Ne mala lucra captes: mala lucra æqualia damnis.
Amantem te ama, & juvantem te juva.
Et da ei qui dederit, neque da qui non dederit.
Datori namque eſt qui dat, non danti vero nemo dat.
Donatio bona, rapina vero mala atque lethifera.
Quicunque etenim vir ſponte ſua dat, etſi multum dederit,
Gaudet donando, & delectatur ſuo in animo.
Qui vero ipſe rapuerit, impudentia fretus,
Quamvis id ſit exiguum, tamen conſtringit carum animum.
Siquidem enim parvum parvo addideris,
Et frequenter iſtud feceris, mox magnum & hoc evaſerit.

Qui

---

343. Ἄζωςοι.] Id eſt, ſine mora. Affines autem cunctantius adſunt, & non tam prompte.

345. Τιμῆς.] Id eſt, famam, honorem.

347. Εὖ μέν.] De gratitudine præcipit in referendo beneficio. Μετρεῖσθαι, dimenſum accipere, vel mutuo.

354. Δὼς ἀγαθὴ, &c.] Liberalitatis præceptum eſt. Quamquam autem nullæ leges cogant hominem ad liberalitatem præſtandam, ipſa tamen humanitas obtinet & cogit nos, ut benefaciamus bonis viris, & communem ſocietatem juvemus.

359. Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρόν.] Ad multa utilis erit hæc ſententia. Verum non ineptè ad ſtudia literarum referri queat. Commendat autem nobis diligentiam & aſſiduitatem. Eſt enim jucundum præſenti copia frui, & ſemper aliquid habere præ manu. Ἐπὶ σμικρῷ.] Malim cum vet. & recentiore Palatin. quum apud Platonem & Plutarchum ita legatur.

361. Αἴ-

Ὃς δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὃδ' ἀλύξεται αἴθοπα λιμόν.
Οὐδὲ τό γ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.
Οἴκοι βέλτερον εἶναι ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι.
Ἐσθλὸν μὲν, παρεόντος ἑλέσθαι· πῆμα δὲ θυμῷ,
Χρηΐζειν ἀπεόντος, ἅ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι,
Μεσσόθι φείδεσθαι· δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.
Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
Καί τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι.
Πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.
Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω,
Αἱμύλα κωτίλλουσα, τεὴν διφῶσα καλιήν.
Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι.
Μουνογενὴς δὲ παῖς σώζοι πατρώϊον οἶκον
Φερβέμεν· ὣς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι.
Γηραιὸς δὲ θάνοις ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων.
Ῥεῖα δέ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἄσπετον ὄλβον.
Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη μείζων δ' ἐπιθήκη·
Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν,
Ὧδ' ἔρδειν. ἔργον δέ τ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.

B I'-

---

361. Αἴθοπα λιμόν.] Sic vocat famem ab effectu, quod nigrum aut luridum colorem inducat.

366. Ἀρχομένου.] Extrema liberalitatis fugienda monet, ut neque ſis prodigus, neque ſordidus. Vinum in ſummo tenuius eſt, quod ſit proximum aëri: in imo fæculentum eſt: in medio autem purum. Ergo in medio probatur parſimonia.

367. Δειλή.] Proverbium in eos qui omiſſis demum occaſionibus incipiunt ſapere. Δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ. Alii legunt δεινή. Sed ſicut Poëtis δειελινὸν μετὰ πλεονασμοῦ Ἰωνικοῦ eſt δειλινόν: ſic δειλὸν μετὰ συγκοπῆς, idem eſt, quod *ſerum*.

368. Μισθὸς δ' ἀνδρί.] Mercenarios benigne tractandos dicit; mercedemque ſufficientem ſolvendam iis, quos conduxiſti; ita illi viciſſim operam dabunt, ut reſpondeant in laborando.

369. Καί τε.] Non temere ulli fidendum monet, ita ut etiam cum fratre jocans, teſtem adhibeas. Vel, ſecundum quoſdam, ut etiam cum fratre caute agas, fide quadam interpoſita, non aperte quidem, ſed quaſi per jocum, ſine offenſione fratris,

Qui vero partis adjicit, is vitabit atram famem.
Neque vero quod domi repoſitum eſt, virum lædit.
Domi melius eſſe: quoniam noxium quod foris eſt.
Bonum quidem, de præſenti capere: noxa vero, animo
Egere abſente: id quod te cogitare jubeo.
Incipiente vero dolio & deſinente, ſaturato te,
Medio parce: ſera vero in fundo parcimonia.
Merces autem viro amico conſtituta ſufficiens eſto.
Etiam cum fratre ludens, teſtem adhibeto.
Credulitas pariter ac diffidentia perdunt homines.
Ne vero mulier te animo nates ſuccincta decipiat,
Blande garriens, tuum inquirens tugurium.
Qui namque mulieri confidit, confidit is furibus.
Vnicus vero filius ſervarit paternam domum
Paſcendo: ita enim opulentia creſcet in ædibus.
Senex autem moriaris, alium filium relinquens.
Facile vero & pluribus præbuerit Iupiter ingentes opes.
Major autem plurium cura, major quoque acceſſio.
Tibi vero ſi opes animus appetit intra ſeſe,
Sic facito. operamque operæ ſubinde addito.

LIBER

---

fratris, & aliqua diffidentiæ tuæ indicatione.

371. Πυγοστόλος.] De meretrice intelligit, quæ immodicæ elegantiæ cultus ſit dedita.

374. Μουνογενὴς δὲ πάϊς σώζοι.] Eo admonemur, juxta vetus proverbium: *Oculo domini ſaginari equum.*

375. Φερβέμεν.] Pueri φέρβεσθαι dicuntur, dum in tenera illa ætate ſunt, qua creſcunt, nutriunturque, ut & βόσκεσθαι. Tum Heinſius vult, ut ſequens verſus huic anteponatur.

376. Γηραιὸς δὲ θάνοις.] Duplex ſenſus horum verſuum. Prior ratio eſt, quo major liberorum grex relinquitur, hoc felicius procedere rem familiarem. Altera eſt, quod res domeſtica non unius tantum opera poteſt augeri. Si quidem *unus vir, nullus vir*, ut habet proverbium.

379. Σοὶ δ'.] Concluſio generalis, vel παρασκευὴν ad doctrinam ſequentis libri. Aſſiduitate diteſces, inquit, ſis ſedulus in opere tuo: *Gutta enim cavat lapidem, non vi, ſed ſæpe cadendo.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

BIBΛION β'.

Neſcio quo judicio vulgatæ editiones hunc librum ſecundum Heſiodi conſtituant; quum ſi hîc ſit initium ſecundi, illud Ἤματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος, tertii initium eſſe oporteat: quod tamen illæ dicere auſæ non ſunt, licet & hanc partem à præcedentibus diſtinguentes. Stephanus certè conſiderans titulum hujus opuſculi eſſe Ἔργα καὶ ἡμέραι, & ita in duas tantum partes eſſe diviſum; illis editionibus aſſentire non potuit, quæ librum ſecundum hinc incipere volunt; (nam alioquin tres eſſe libros neceſ-

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων,
Ἄρχεσθ' ἀμήτου· ἀρότοιο δὲ, δυσομενάων.
Αἳ δή τοι νύκτας τε καὶ ἤματα τεσσαράκοντα
Κεκρύφαται· αὖτις δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
Φαίνονται, τὰ πρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἵ τε θαλάσσης
Ἐγγύθι ναιετάουσ', οἵ τ' ἄγκεα βησσήεντα
Πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι πίονα χῶρον
Ναίουσιν. γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,
Γυμνὸν δ' ἀμάειν, εἴ χ' ὥρια πάντ' ἐθέλῃσθα
Ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος· ὥς τοι ἕκαστα
Ὥρι' ἀέξηται, μή πως τὰ μέταξυ χατίζων
Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσῃς.

Ὡς

IN II. LIBRVM.

381. Πληϊάδων.] Hic ſecundus liber continet præcepta de agricultura & adminiſtratione rei familiaris. Hoc autem loco primum per ortum & occaſum Pleiadum oſtenditur tempus meſſis & arationis, tam pro locis maritimis, quam à mari remotis. Sunt autem Pleiades, ſeptem ſtellæ in tergo Tauri. Latini Vergilias vocant. Siderum autem ortum & occaſum tribus modis advertit agricola. Quod Soli orienti cooritur cooccidítque, κοσμικῶς oriri vel cadere dicitur. Quod Soli occidenti, χρονικῶς. Quod autem Solis adventu abituve occultatur aut emergit, ἡλιακῶς. Quando igitur Pleiades mane ante Solis ortum conſpiciuntur, quod fit menſe Iunio, meſſem inchoari vult. Quando autem mane ſub terram deſcendunt (quod fit menſe Novembri) arationis tempus adeſſe dicit.

383. Αἳ δή.] Occultantur 40 dies &

LIBER II.

neceſſe foret) ſed ſatis eſſe putavit, ſi litteris majuſculis oſtenderet, poëtam ad alterum prioris libri membrum tranſire. Quum enim hortatus antea ſit fratrem ad ſuſcipiendos labores, præſertim ruſticos, (multa interim ſalubria ad inſtituendam vitam conſilia admiſcens) nunc de iis & in tempore, & certa arte ſuſcipiendis præcepta tradit: adeo ut quæ præcedunt ad hunc uſque locum, veluti præfationis cujuſdam vicem obtinere videri poſſint. *Steph.*

Pleiadibus Atlante natis exorientibus,
Incipe meſſem; arationem vero, occidentibus.
Hæ quidem noctesque & dies quadraginta
Latent: rurſum vero circumvolvente ſe anno
Apparent, primum ut acuitur ferrum.
Hæc utique arvorum eſt regula, quique mare
Prope habitant, quique valles flexuoſas
Mari fluctuante procul pinguem regionem
Habitant. Nudus ſerito, nuduſque arato,
Nudus quoque metito, ſi quidem tempeſtiva omnia voles
Opera ferre Cereris: ut tibi ſingula
Tempeſtiva creſcant, ne quando interim egens
Mendices ad alienas domos, nihilque efficias.

Sicut

& noctes propter vicinitatem Solis, Taurum & Geminos peragrantis: quod eſt à Maio uſque ad Iunium. Poſt menſes ergo duos manè cernuntur, ubi longius jam Sol diſceſſerit à Tauro. Deinde menſe Octobri poſt matutinum occaſum, noctu rurſus cernuntur. Neque eſt ſic accipiendum, quod poſt occaſum matutinum, poſt autumnum lateant, nam ita noctu cernerentur. Nunc Poëta nec noctu, nec interdiu conſpici dicit. Id fit in æſtate, dum Sol propius Taurum verſatur.

384. Περιπλομένου.] Epith. anni, à πέλομαι, id eſt, exiſto: vel πολέω, verto: vel à περιπλοῦμαι. Gellius 3. c. 16.

386. Οὗτός τοι πεδίων.] Elliptica oratio eſt. vult enim dicere, illis, qui prope mare habitant, quique valles concavas, &c. hæc lex ſervanda eſt.

387. Ἄγκεα.] Paluſtrem terram ſignificat.

389. Γυμνόν.] Vult ut hos labores perficiat mature & ante ſævitiem

 hyemis,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Ὣς καὶ νῦν ἐπ' ἐμ' ἦλθες· ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
Οὐδ' ἐπιμετρήσω. ἐργάζευ, νήπιε Πέρση,
Ἔργα, τά τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο·
Μή ποτε σὺν παίδεσσι γυναικί τε θυμὸν ἀχεύων,
Ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας, οἱ δ' ἀμελῶσιν.
Δὶς μὲν γὰρ καὶ τρὶς τάχα τεύξεαι· ἢν δ' ἔτι λυπῇς,
Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις.
Ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός. ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν.
Οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀροτῆρα,
Κλητὴν οὐ γαμετήν, ἥτις καὶ βουσὶν ἕποιτο,
Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι·
Μὴ σὺ μὲν αἰτῇς ἄλλον, ὁ δ' ἀρνῆται, σὺ δὲ τητᾷ·
Ἡ δ' ὥρη παραμείβηται, μινύθῃ δέ τοι ἔργον.
Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον, ἔς τ' ἔννηφιν.
Οὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιήν,
Οὐδ' ἀναβαλλόμενος. μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.
Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει.
Ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο
Καύματος ἰδαλίμου, μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος

Ζηνὸς

---

hyemis, atque ſollicite & feſtinanter, ad egeſtatem & ejus moleſtias vitandas. Hic verſus in Homeri & Heſiodi certamine, ab H. Steph. edito, ita legitur: *Γυμνὸν τ' ἀμάειν ὅταν ὥρια πάντα πέλωνται*. in MS. P. *ἀμάειν*, id eſt, *συναθροίζειν ἢ θερίζειν*. *Εἰ χ' ὥρια πάντ'.*] *Ὥριον* non eſt ſemper *τὸ καθ' ὥραν*; ſed & *τὸ ἐντελὲς* in fructibus.

396. *Ἔργα, τά τ' ἀνθρώποισι.*] Cauſſa quare ſit laborandum. Quia homo factus & ordinatus eſt ad labores. Neque fruſtra eſt, quod hoc tam ſedulò inculcat & urget Poëta. Nam præterquam quod Dei voluntas eſt laborare, etiam hoc ſignificare Poëta voluit, non poſſe fieri, ut quis honeſtè vivat, niſi ſimul laboret. *Διατεκμαίρομαι*, eſt ordino, conſtituo.

401. *Νομός.*] Alii fortaſſe melius *νόμος* legunt, id eſt, oratio vel ſeries verborum ad perſuadendum appoſita: nonnulli etiam de modulis & cantu mendicorum intelligunt.

403. *Οἶκον μὲν πρώτιστα.*] Primus verſus hujus libri continebat propoſitionem, complectens ſummam agriculturæ, meſſis videlicet & arationis: Nunc narrationem contexit, quæ generalia quædam præcepta continet, de conſtituenda re familiari.

404. Κτη-

Sicut & nunc ad me veniſti: ego vero tibi non amplius dabo,
Neque amplius mutuo tradam. Labora, ſtolide Perſa,
Opera quæ hominibus Dii deſtinarunt:
Ne quando cum liberis uxoreque animo dolens
Quæras victum per vicinos, hi vero negligant.
Bis enim & ter forſitan conſequeris: ſi vero amplius moleſtus fueris,
Rem quidem non facies, tu vero inania multa dices.
Inutilis autem erit verborum copia. Sed te jubeo
Cogitare debitique ſolutionem, famiſque evitationem.
Domum quidem primum, uxoremque bovemque aratorem,
Famulam non nuptam, quæ & boves ſequatur,
Vtenſilia vero domi omnia apta facito:
Ne tu quidem petas ab alio, illeque recuſet, tu vero careas,
Tempus autem prætereat, minuaturque tibi opus.
Ne vero differas inque craſtinum, inque perendinum:
Non enim laboris fugitans vir implet horreum,
Neque procraſtinator. Cura vero tibi opes auget.
Semper autem dilator operum vir cum damnis luctatur.
Quum itaque jam deſinit robur acuti Solis
A calore humido, per autumnum pluente

Iove

---

404. Κτητὴν.] Famulam intelligit jure acquiſitam: Ariſtoteles tamen, initio Oeconomici ſui, ad uxorem refert. Κτητὴν οὐ.] Notarunt jam olim viri docti, Philoſophum in Oeconomicis etiam τὴν κλητὴν pro conjuge ſumere. In jure certe Attico etiam conjux inter τὰ κτήματα numerabatur, & maritus ὁ κύριος appellabatur.

405. Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ.] Commendat ordinem & curam in re domeſtica hoc præceptum. Columella enim nihil magis prodeſſe dicit, quam ſi ſervetur ordo.

407. Ἡ δ' ὥρη παραμείβεται.] Oportet agricolam diligenter obſervare occaſionem, quia non levis jactura eſt in mutuo accipiendo: dum enim mutuum petis, perdis temporis occaſionem.

408. Μηδ' ἀναβάλλεσθαι.] Sunt hæc communia præcepta de non cunctando. Rectè Ovidius in hanc ſententiam dixit l. 1. de Rem. Am.:

Qui non eſt hodie, cras minus aptus erit.

Ἔννηφιν.] Ab ἔνη, id eſt, poſtremus dies menſis.

412. Ἦμος δὴ λήγει.] Secundum præceptum, de aratro faciendo, & quando cædenda ſit materia ad rem ruſticam. Orditur autem à chronographia. Ἰδάλιμον καῦμα, τὸ ἱδρωτοποιὸν exponunt, id eſt, æſtus, qui ſudorem ciet.

 414. Μετὰ.]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Ζηνὸς ἐρισθενέος, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρὼς
Πολλὸν ἐλαφρότερος. (δὴ γὰρ τότε σείριος ἀστὴρ
Βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων ἀνθρώπων
Ἔρχεται ἠμάτιος, πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ.)
Ἦμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
Ὕλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτόρθοιό τε λήγει·
Τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν μεμνημένος ὥριον ἔργον.
Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν,
Ἄξονά θ' ἑπταπόδην· μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενον οὕτω.
Εἰ δέ κεν ὀκταπόδην ἀπὸ καὶ σφῦραν κε τάμοιο,
Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἁμάξῃ,
Πολλ' ἐπὶ καμπύλα κᾶλα· φέρειν δὲ γύην, ὅτ' ἂν εὕρῃς,
Ἐς οἶκον, κατ' ὄρος διζήμενος, ἢ κατ' ἄρουραν,
Πρίνινον. ὃς γὰρ βουσὶν ἀροῦν ὀχυρώτατός ἐστιν·
Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμωὸς ἐν ἐλύματι πήξας
Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆι.
Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα, πονησάμενος κατὰ οἶκον,
Αὐτόγυον καὶ πηκτόν· ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτω.
Εἴ χ' ἕτερον γ' ἄξαις, ἕτερόν γ' ἐπὶ βουσὶ βάλοιο.
Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες.
Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύην. βόε δ' ἐνναετήρω
Ἄρσενε κεκτῆσθαι (τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν)
Ἥβης μέτρον ἔχοντε. τὼ ἐργάζεσθαι ἀρίστω.
Οὐκ ἂν τώ γ' ἐρίσαντες ἐν αὔλακι καμμὲν ἄροτρον
Ἄξειαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὖθι λίποιεν.
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο,

Ἄρτον

414. Μετὰ δὲ τρέπεται, &c.] Id eſt, remiſſo æſtu reſpirat corpus. Nam propter æſtum & calorem corpora torpent.

415. Σείριος.] Stella eſt in ore canis majoris,ad latus Auſtri, vicina Leoni, dicta quod nimio calore exiccet & debilitet vires humanas.

417. Πλεῖον.] Vbi ſol acceſſerit Scorpium, Canicula mane aliquantiſper ante ſolem, ortu Heliaco, conſpicitur : orto autem ſole ſtatim labitur ſub terram.

418. Ἦμος ἀδηκτοτάτη.] Deſcribit commodum tempus ſecandi ligna. Durant enim hæc longo tempore, nec ſunt obnoxia corroſioni. Hoc ſignificat ἀδηκτοτάτη, id eſt, incorruptiſſima, à δήκω, id eſt, mordeo, quæ non mordentur à vermibus.

421. Ὅλμον τριπόδην.] Per ὄλμον τριπόδην quidam intelligunt morta-

Iove præpotente, mutatur humanum corpus
Multo levius. (nam tunc Solis ſtella
Pauliſper ſupra caput fato obnoxiorum hominum
Venit interdiu, magis autem nocte fruitur.)
Quando incorrupta eſt cæſa ferro
Sylva, folia autem humi fundit, ab ramiſque ceſſat:
Tunc ſane ligna ſecare tempeſtivum eſſe opus memento.
Mortarium quidem tripedale ſeca, piſtillum vero triculitale,
Axemque ſeptempedalem: valde enim certe conveniens ſic.
Si vero octopedalem & malleum inde ſecueris,
Trium palmorum curvaturam rotæ ſecato decem palmorum currui,
Multa præterea curva ligna: ferto autem dentale, cum inveneris,
Domum, ſive in monte quærens, ſive in agro,
Iligneum. hoc enim bobus ad arandum firmiſſimum eſt:
Nempe quum Atticæ Cereris famulus temoni inſigens
Clavis adjunctum ſtivæ adaptaverit.
Bina vero diſponito aratra, laborans domi,
Dentatum & compactum: quoniam multo optimum ſic.
Si quidem alterum fregeris, alterum bobus injicias.
E lauro autem vel ulmo firmiſſimæ ſtivæ ſunt.
E quercu temonem, ex ilice dentale. boves vero duos novennes
Maſculos comparato (horum enim robur non imbecillum eſt)
Adoleſcentiæ menſuram habentes. hi ad laborandum optimi.
Non utique hi contendentes in ſulco aratrum
Fregerint, opus vero imperfectum reliquerint.
Hos autem ſimul quadragenarius juvenis ſequatur,

Panem

mortarium trium pedum, quo veteres uſi ſunt pro mola.

424. Δεκαδώρῳ.] A δῶρον, id eſt, palmus, quod munerum datio δῶρον appelletur: id autem geritur per palmam manus.

428. Ἀθηναίης.] Sic vocat Cererem, quod ipſa Athenienſes, adeoque omnes homines, de frugibus docuerit.

430. Δοιὰ δ' θέσθαι ἄροτρα.] Indicat, patremfamilias oportere bene inſtructum eſſe, ne quis caſus per inopiam ſupellectilis remoretur ruſticum laborem.

431. Αὐτόγυον.] Aratrum quod habet dentale ſolidum & adnatum, non affixum: vel quod non ſit plane elaboratum, ſed uſque ad dentale.

439. Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταέτης.] Habes hoc loco præceptum de miniſtro, qua hunc ætate & moribus

Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον, ὀκτάβλωμον·
Ὅσκ' ἔργου μελετῶν ἰθεῖαν αὔλακ' ἐλαύνοι,
Μηκέτι παπταίνων μεθ' ὁμήλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
Θυμὸν ἔχων. τοῦ δ' οὔτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
Σπέρματα δάσασθαι, καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι.
Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται.
Φράζεσθαι δ' εὖτ' ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσῃς
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης·
Ἥ τ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει, καὶ χείματος ὥρην
Δεικνύει ὀμβρηνοῦ· κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω.
Δὴ τότε χορτάζειν ἕλικας βόας ἔνδον ἐόντας·
Ῥήϊδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἅμαξαν·
Ῥήϊδιον δ' ἀπανήνασθαι, πάρα δ' ἔργα βόεσσιν.
Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πήξασθαι ἅμαξαν,
Νήπιος· οὐδὲ τόγ' οἶδ', ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἁμάξης.
Τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν, οἰκήϊα θέσθαι.
Εὖτ' ἂν δὲ πρώτιστ' ἄροτος θνητοῖσι φανείη,
Δὴ τότ' ἐφορμηθῆναι, ὁμῶς δμῶές τε καὶ αὐτὸς,
Αὔην καὶ διερὴν ἀρόων, ἀρότοιο καθ' ὥρην,
Πρωῒ μάλα σπεύδων ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι.
Εἴαρι πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει.
Νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν.

Νειὸς

---

ribus præditum eſſe oporteat. Si hoc in miniſtro requirit Heſiodus, ut juvenem bobus præficere noluerit, quanto minus Eccleſiaſticis & rebus publicis præficeret?

440. Ὀκτάβλωμον.] Octo morſuum, à *βλωμὸς* morſus, ita tamen ut unum fruſtum habeat binos morſus. Servum intelligit robuſtum, qui integrum panem in 4 partes diviſum abſumat in cœna: vel cui opus ſit pane, cujus quadrantes octonis bolis ſeu partibus conſtent.

441. Ὅσκ'.] Ætatis quam in ſervo requirit, rationes addit admodum graves, ſentitque multum ſitum eſſe in maturitate ætatis.

444. Ἐπισπορίην.] Quaſi ſuperſeminatio, quæ uſurpari ſolet, cum prior ſementis non eſt rite peracta.

446. Φράζεσθαι.] Tempus arandi indicat per clangorem gruum avolantium, idque (ut Poëtæ fingunt) in Ægyptum, ubi belligerantur cum Pygmæis.

449. Ὀμβρηνοῦ.] MS. Palat. & alii, ὀμβρηροῦ. Κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρός.] Id eſt, terret eum cui non ſunt boves, propterea quod jam inſtat tempus poſtremæ arationi.

451. Ῥηΐ-

Panem cœnatus quadrifidum, octo morſuum;
Qui quidem opus curans rectum ſulcum ducat,
Non amplius reſpectans ad coætaneos, ſed in opere
Animum habens. Hoc vero neque junior alius melior
Ad ſpargendum ſemina, & iteratam ſationem evitandum.
Iunior enim vir ad coætaneos evolat animo.
Conſidera vero, cum vocem gruis audieris
Alte ex nubibus quotannis clangentis;
Quæ & arationis ſignum affert, & hyemis tempus
Indicat pluviæ: cor autem rodit viri bobus carentis.
Tunc ſane paſce curvos boves, domi manentes.
Facile enim dictu eſt, par boum da & plauſtrum:
Facile autem recuſare, & dicere, boves occupati ſunt.
Conſtituit autem homo, qui opinione ſua dives eſt, fabricare currum,
Stultus: & hoc neſcit, centum eſſe ligna plauſtri.
Horum ante curam habere oportet, domi reponendo.
Cum primum igitur aratio mortalibus apparuerit,
Tunc aggredere, ſimul & ſervi & tu ipſe,
Siccam & humidam arans, arationis ad tempus,
Summo mane feſtinans, ut impleantur tibi arva.
Vere vertito, æſtate vero iterata non te fallat.
Novalem vero ſerito adhuc levem terram.

Nova-

---

451. Ῥηΐδιον.] Occupatione, negligentiam & inſcitiam ruſticorum taxat, qui non conſiderant quibus opus habeant, ſed in alienam opem ſunt intenti. Reſpondet ergo eadem opera poſſe aliquem petere & negare.

456. Εὖτ' ἂν.] Docet diligentiam, quæ eſt adhibenda in aratione. Addit verſu 458. ſigna & circumſtantias, qualis terra ſit aranda, ſicca ſcilicet & humida, id eſt, non lutoſa, & tamen madefacta.

460. Εἴαρι.] Modus & ratio arandi traditur. Pingue ſolum ſolet quater arari: Qui vero tenuius ſolum habent, ter arant. Prima aratio eſt proſciſſio: ſecunda fit menſe Iunio, quæ eſt iteratio: tertia, cum ante ſementem aratur, quæ eſt tertiatio.

461. Νειόν.] Concedendum eſt ſuum intervallum terræ, quo interquieſcat, ut deinde copioſiorem fructum ferat. Eſt autem Novale, ager qui alternis annis ſeritur. Κουφίζουσαν, id eſt, recens aratam, adhuc elevatam.

462. Ἀλε-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτειρα.
Εὔχεσθαι δὲ Διῒ χθονίῳ, Δημήτερί θ' ἁγνῇ,
Ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν.
Ἀρχόμενος τὰ πρῶτ' ἀρότου, ὅταν ἄκρον ἐχέτλης
Χειρὶ λαβὼν, ὅρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι
Ἔνδρυον ἑλκόντων μεσάβῳ. ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν
Δμωὸς, ἔχων μακέλην, πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη,
Σπέρματα κακκρύπτων. εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη
Θνητοῖς ἀνθρώποις· κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.
Ὧδέ κεν ἁδροσύνῃ στάχυες νεύοιεν ἔραζε,
Εἰ τέλος αὐτὸς ὄπισθεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάζοι.
Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια· καί σε ἔολπα
Γηθήσειν, βιότοιο ἐρεύμενον ἔνδον ἐόντος.
Εὐοχθέων δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ. οὐδὲ πρὸς ἄλλους
Αὐγάσεαι· σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται.
Εἰ δέ κεν ἠελίοιο τροπαῖς ἀρόῃς χθόνα δῖαν,
Ἥμενος ἀμήσεις, ὀλίγον περὶ χειρὸς ἐέργων,
Ἀντία δεσμεύων κεκονιμένος, οὐ μάλα χαίρων.
Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ· παῦροι δέ σε θηήσονται.

hunc verſum Heſiodo indignum iudicat Ruhnken. Ep. crit. I. p. 50.

Ἄλλοτε

462. Ἀλεξιάρη.] Pellens execrationem. Solent enim agricolæ maledicere quando fructus ex ſententia non proveniunt. Εὐκηλήτειρα, liberos exhilarans, utpote quibus ſuppeditet copioſum victum.

464. Ἱερὸν.] Id eſt, aram. Alludit enim ad Eleuſina Cereris ſacra, quæ Athenis fiebant, & vocabantur myſteria. Videntur mihi fuiſſe conſpirationes & fœdera, quibus ſe adſtrinxerant cives ad civilia officia. Erant autem majora & minora ſacra, & hæc ſub autumnum fiebant.

465. Ἀρχόμενος.] Quomodo ſit arandum. Ἐχέτλη, ſtiva, quia αὐτῆς ἔχεται ὁ ἀρότης, quod eam manu teneat arator.

467. Ἔνδρυον.] Καρδία δένδρου, καὶ τὸ μέσον, inquit Heſych. Vett. Codd. Palatin. ἔνδρυον, id eſt, δρύϊνον, vel αὐτὸν τὸν ἱστοβοέα, lignum eſſe dicunt quod eſt proximum temoni.

469. Εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη.] Epiphonema eſt. Crede mihi, multum commodi affert induſtria. Homo ignavus vix unquam diteſcet. Solet autem ſic Poëta ſubinde ſpargere ſententias de diligentia, quod ſine ea nemo quicquam laude dignum efficere poteſt.

472. Εἰ τέλος αὐτός.] Egregia hæc ſententia eſt, quam nemo negare poteſt ex patrum religione promanaſſe, veluti per manus traditam

Novalis imprecationum expultrix, liberorum placatrix eſt.
Supplica vero Iovi terreſtri, Cererique caſtæ,
Proventum ut impleant, Cereris ſacrum munus.
Vt primum incipias arare, cum extremum ſtivæ
Manu capiens, ſtimulo boum terga attigeris
Quernum temonem trahentium loro. juvenis autem ponè
Servus, ligonem tenens, negotium avibus faceſſat,
Semina abſcondens. Induſtria enim optima
Mortalibus hominibus eſt; ignavia vero peſſima.
Sic quidem ubertate ſpicæ nutabunt ad terram,
Si finem ipſe poſtea Iupiter bonum præbuerit.
E vaſis autem ejicies araneas: teque arbitror
Gaviſurum, victu potitum intus repoſito.
Lætus autem pervenies ad canum ver. neque ad alios
Reſpicies: tui vero alius vir indigus erit.
Si vero ad ſolis converſionem araveris terram almam,
Sedens metes, pauxillum manu comprehendens,
Obverſim manipulans cum labore, nec valde gaudens.
Feres autem in ſporta: pauci vero te ſuſpicient.

Alias

---

ditam eſſe. Convenit enim cum primo Decalogi præcepto, quo jubemur Deum honorare ac illi fidere: & ne in proſperis inſoleſcamus vel in adverſis dejiciamur. Ad hunc modum Heſiodus Agriculturam & quicquid eſt laborum, nobis commendat. Vult ut pro ſe quiſque acriter in laborem animum intendat: verum finem laborum, & ut nos vocamus benedictionem, non niſi à Deo exſpectet.

473. Ἐκ δ᾽.] Quia ſcilicet omnia ſepoſitoria & vaſa repleta ſint.

474. Ἐρδύμενον.] Cum inquiſitione & delectu capientem.

475. Πολιὸν ἔαρ.] Epitheton veris, quod adhuc ab hyeme & pruinis caneſcit. Et διώχέων cum ω in antepenultima ſcribendum. concidit autem rurſus longa brevem, ut ſæpe jam ſuprà.

477. Εἰ δέ.] Improbat hic arationem dilatam ad ſolſtitium hybernum.

478. Ἥμενος.] Ob culmorum brevitatem ſcilicet & paucitatem. Singula verba ſignificanter hîc ponuntur ad declarandum triſtem eventum tardæ arationis.

480. Οἴσεις δ᾽ ἐν φορμῷ.] Extenuatio eſt: Donum portabis, non vehes: opus tibi erit calatho, non onuſto plauſtro: habebis enim multum culmorum & parum granorum. Φορμὸς enim dicitur, quidquid conſutum eſt. φόρμιον, ſtragulum factum ex juncis.

481. Ἄλ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος Ζηνὸς νόος Αἰγιόχοιο·
Ἀργαλέος δ' ἄνδρεσσι καταθνητοῖσι νοῆσαι.
Εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσῃς, τόδε κέν τοι φάρμακον εἴη·
Ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι
Τοπρῶτον, τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
Τῆμος Ζεὺς ὕοι τρίτῳ ἤματι, μηδ' ἀπολήγοι,
Μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλὴν, μήτ' ἀπολείπων·
Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει.
Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσεο· μηδέ σε λήθοι
Μήτ' ἔαρ γινόμενον πολιὸν, μήθ' ὥριος ὄμβρος.
Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον, καὶ ἐπ' ἀλέα λέσχην,
Ὥρῃ χειμερίῃ, ὁπότε κρύος ἀνέρας ἔργων
Ἰσχάνει· ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλει.
Μή σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ
Σὺν πενίῃ· λεπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζοις.
Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ, κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων,
Χρηΐζων βιότοιο, κακὰ προσελέξατο θυμῷ.
Ἐλπὶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
Ἥμενον ἐν λέσχῃ, τῷ μὴ βίος ἄρκιος εἴη.
Δείκνυε δὲ δμώεσσι, θέρευς ἔτι μέσσου ἐόντος,

Οὐκ

481. Ἄλλοτε.] Ἀνθυποφορά, & mitigatio præcepti de tarda aratione, quod tempeſtates variæ ſint pro voluntate Iovis.

483. Εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσῃς.] Si verò ſero araveris, hoc poterit eſſe remedio, & verna aratio tum felix eſſe poterit, ſi pluerit ad tertium uſque diem, ita ut pluvia neque ſuperet ungulam bovis, neque deſtituat: in ſumma, ut impleat veſtigia. Et quia humor eſt principium vitæ, hinc fit, quod humor tam facile non lædit quam ſiccitas.

489. Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα.] Admonet rurſus diligentiæ: ſolet enim Poëta ſubinde morales ſententias aſpergere, præcipue de ſedulitate, cujus uſus & vis in omnes vitæ partes ſe extendit. Nam, ut res diligentia creſcunt, ita ſocordia decreſcunt.

491. Πὰρ δ' ἴθι.] Id eſt, παρέρχε, παρέρχου, ut gloſſ. & *Præteri* interpretandum potius, quam *accede*: licet utramque interpretationem Proclus admittere videatur. Monet enim diligentem agricolam, ne vel tempus hibernum, more vulgi, ocioſis & inanibus confabulationibus tranſigat, ſed tum etiam rem familiarem promovere ſtudeat. Per χάλκειον θῶκον intelligit officinas ferrarias, in quas antiqui-

tus

Alias vero alia Iovis mens Ægiochi:
Sed mortalibus hominibus eam deprehendere difficile.
Sin autem ſero araveris, hoc quidem tibi remedium fuerit.
Quando cuculus canit quercus in frondibus
Primum, delectatque mortales in immenſa terra;
Tunc Iupiter pluat triduo; neque deſinat,
Non utique ſupra bovis ungulam, neque infra:
Ita & ſerotina aratio tempeſtivæ æqualis fuerit.
Animo autem bene omnia reconde: neque te lateat
Neque ver exoriens canum, neque tempeſtiva pluvia.
Præteri autem æneam ſedem, & calidam tabernam,
Tempore hyberno, cum frigus homines vehemens
Detinet: tunc ſane impiger vir valde domum auget.
Ne te malæ hyemis difficultas opprimat
Cum paupertate, macilenta vero craſſum pedem manu premas,
Multa vero ignavus vir vanam ob ſpem expectans,
Egens victus, mala animum ſuum increpat.
Spes vero non bona indigentem virum fovet,
Sedentem in taberna, cui victus non ſufficiens ſit.
Dic autem ſervis, æſtate adhuc media exiſtente,

Non

---

tus in Græcia pauperiores & ocioſi ſolebant convenire ad collocutiones frivolas, ſicut apud Romanos in tonſtrinis. Pro ἐπ' ἀλέα, ut conſtet verſus, quidam legunt, ἐπ' ἀλέα, neutro genere, *in locus calidis*, ab ἀλεός. doctiſſ. G. Canterus ἐπαλέα uno verbo. quem vide lib. 5. c. 23. Λέχαι quondam dicebantur conventicula Philoſophorum: deinde quia inter ipſos plerumque de rebus leviſſimis agitabatur, factum eſt, ut mendicorum conventus etiam hoc nomine vocarentur: atque inde etiam ipſæ nugæ λέχαι dictæ ſunt. Ἐπ' ἀλέα.] Euſtathii lectionem ἐπ' ἀλέα, *propter teporem*, ſeu *teporis captandi gratia*, confirmat ſimile hemiſtichium infra.

495. Λεπτῇ ᾗ.] Ariſtot. 1. ſect. Problem. ſcribit, fame diutina laborantibus pedes intumeſcere. Superiores autem partes eadem ratione extenuantur & macreſcunt. Huc alludit Poëta cum jubet cavere, ne pedem tumefactum tenui manu demulcere oporteat.

496. Πολλά.] Veriſſimum eſt Columellæ dictum, *Homines nihil agendo, male agere diſcunt.*

500. Δείκνυε ᾗ δμώεσσι.] Spargit rem in perſonas, atque ita à temporis circumſtantia auget. In media æſtate certa opera præſcribe. Se-

Οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται, ποιεῖσθε καλιάς.
Μῆνα δὲ Ληναιῶνα, κάκ' ἤματα, βουδόρα πάντα,
Τοῦτον ἀλεύασθαι· καὶ πηγάδας, αἵτ', ἐπὶ γαῖαν
Πνεύσαντος βορέαο, δυσηλεγέες τελέθουσιν·
Ὅστε διὰ Θρήκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ
Ἐμπνεύσας ὤρινε· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη·
Πολλὰς δὲ δρῦς ὑψικόμους, ἐλάτας τε παχείας,
Οὔρεος ἐν βήσσῃς πιλνᾷ, χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἐμπίπτων, καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.
Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο,
Τῶν καὶ λάχνῃ δέρμα κατάσκιον, ἀλλά νυ καὶ τῶν
Ψυχρὸς ἐὼν διάησι, δασυστέρνων περ ἐόντων.
Καί τε διὰ ῥινοῦ βοὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει.
Καί τε δι' αἶγα ἄησι τανύτριχα· πώεα δ' οὔτι·
Οὕνεκ' ἐπηεταναὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν
Ἲς ἀνέμου βορέου· τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι.
Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησιν,
Ἥτε δόμων ἔντοσθι φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνει,
Οὔπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης·
Εὖ τε λοεσσαμένη τέρενα χρόα, καὶ λίπ' ἐλαίῳ
Χρισαμένη, νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου
Ἤματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει,
Ἔν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ, καὶ ἐν ἤθεσι λευγαλέοισιν.
Οὐ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νομὸν ὁρμηθῆναι·
Ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε

Στρω-

---

be. Sequitur ratio, quia non ſemper æſtas erit. Hæc ſententia ſpeciem proverbii habet, qua monemur, occaſionem temporis non eſſe negligendam.

502. Μῆνα.] Hyemis tempus, & menſem Boreali frigore graviſſimum copioſe & eleganter deſcribit. Ληναιὼν, menſis Ianuarius eſt. Lenæa enim Bacchi feriæ & Pythia ſub id tempus agebantur, cum vini primitias libabant. Βούδορα vocat frigora, quæ adurunt & excoriant, etiam ipſos boves.

505. Ὅστε.] Naturam vini, effectus Boreæ, prolixe declarat.

516. Τροχαλὸν.] Inclinatum, contractum vel properantem in inceſſu, quamlibet alioqui tardum. Τροχαλὸν.] Diſtributione quadam hyemis incommoda recenſet, & aptiſſimè dicit incurvum ſenem,

Boreæ

Non ſemper æſtas erit, facite nidos.
Menſem vero Ianuarium, malos dies, bobus nocentes omnes,
Hunc vitate: & glacies, quæ quidem, ſuper terram
Flante borea, moleſtæ exiſtunt:
Qui per Thraciam equorum altricem late mari
Inſpirans illud movet: remugit autem terra & ſylva:
Multas vero quercus alticomas, abieteſque denſas,
Montis in vallibus dejicit, ad terram multos paſcentem
Incumbens, & omnis reboat tunc ingens ſylva.
Feræ autem horrent, caudaſque ſub pudenda ponunt,
Eæ etiam quarum vellere cutis denſa eſt, quas nihilominus
Frigidus exiſtens perflat, hirſuta licet pectora habentes.
Quinetiam per bovis pellem penetrat, neque ipſum cohibet.
Etiamque per capram flat hirſutam: ovium autem greges non item:
Eo quod annui ipſarum villi ſunt, non perflat
Vis venti boreæ: incurvum vero ſenem facit.
Et per tenelli corporis virginem non perflat,
Quæ in ædibus caram apud matrem manet,
Nondum opera ſciens aureæ Veneris:
Beneque lota tenerum corpus, & pingui oleo
Vncta, noctu cubat intra domum
Tempore hyberno, quando exoſſis polypus *ſuum pedem arrodit,*
Inque frigida domo, & in habitaculis triſtibus.
Non enim illi Sol oſtendit pabulum ut invadat:
Sed ſuper nigrorum hominum populumque & urbem

Ver-

Boreæ injuriis obnoxium, quod hæc ætas omnium maximè gaudeat ſole & fugiat frigus; unde notum eſt illud: *aprici meminiſſe ſenes.*

518. Ἤτε δόμων.] Curam virginum in honeſtioribus familiis exponit, quæ domi aſſervabantur, nec in publicum prodibant.

522. Ὅτ' ἀνόστεος.] Polypi hæc natura eſt, teſte Plin. lib. 9. c. 19. ut fame laborans ſibi pedes arrodat; quo maxima hyemis ſævitia notatur: & quia vehementer frigore læditur, latet plurimum in antro ſuo. Vocat hanc ſpeciem polyporum ἀνόστεον, quod cartilaginem pro ſpina habeat.

525. Ἀλλ' ἐπὶ.] Sol tum, cum eſt in Sagittario, diutius verſatur apud Æthiopas, qui ſunt meridionales, quam apud Græcos.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Στρωφᾶται, βράδιον δὲ πανελλήνεσσι φαείνει.
Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται
Λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρύα βησσήεντα
Φεύγουσιν· καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο μέμηλεν,
Οἱ σκέπα μαιόμενοι, πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι,
Καὶ γλάφυ πετρῆεν· τότε δὴ τρίποδι βροτῷ ἶσοι,
Οὗ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὖδας ὁρᾶται·
Τῷ ἴκελοι φοιτῶσιν, ἀλευόμενοι νίφα λευκήν.
Καὶ τότε ἕσσασθαι ἔρυμα χροός, ὥς σε κελεύω,
Χλαῖνάν τε μαλακὴν, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.
Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι.
Τὴν περιέσσασθαι, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι,
Μηδ' ὀρθαὶ φρίσσωσιν, ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.
Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κταμένοιο
Ἄρμενα δήσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας.
Πρωτογόνων δ' ἐρίφων, ὁπότ' ἂν κρύος ὥριον ἔλθῃ,
Δέρματα συῤῥάπτειν νεύρῳ βοός, ὄφρ' ἐπὶ νώτῳ
Ὑετοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλέην. κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν
Πῖλον ἔχειν ἀσκητόν, ἵν', οὔατα μὴ καταδεύῃ·
Ψυχρὴ γάρ τ' ἠὼς πέλεται βορέαο πεσόντος·
Ἠῷος δ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Ἀὴρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις· μερόπων Ruhnken Ep. Crit. I. p. 51.
Ὅς τε ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἀπὸ ἀεναόντων,
Ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἀρθεὶς ἀνέμοιο θυέλλῃ,
Ἄλλοτε μέν θ' ὕει ποτὶ ἕσπερον, ἄλλοτ' ἄησι,
Πυκνὰ Θρηϊκίου βορέου νέφεα κλονέοντος.

omnes hos 6 versus iugulare audet Ruhnken Ep. Crit. I. p. 51.

Τὸν

528. Μυλιόωντες.] Μύλη dentem molarem ſignificat, à quo fit verbum μυλιάω, quod ſignificat, dentes concutio, ſtrideo propter frigus.

531. Γλάφυ.] Pro γλαφυρόν. Τρίποδι βροτῷ, homini ſeni, tertio jam pedi, nempe bacillo, innitenti. Vide proverb. *Bœotica ænigmata.*

534. Καὶ τότε ἕσσασθαι.] Verſatur per omnes circumſtantias corporis, & monet, propter frigus arcendum, craſſo panno & multis pilis intertextis utendum eſſe.

535. Χλαῖνάν τε.] Χιτὼν interior veſtis erat, ſupra quam utebantur pallio.

536. Κρόκα.] Pro κροκίδα.

539. Ἶφι κταμένοιο.] Quem fuit difficile proſternere : vel qui fuit robuſtus cum proſterneretur.

543. Ὑετοῦ.]

Vertitur, tardius autem univerſis Græcis lucet.
Et tunc ſane cornutæ beſtiæ & incornutæ ſilvicubæ
Miſere dentibus ſtridentes per quercetum valloſum
Fugiunt; & paſſim omnibus id curæ eſt,
Quæ tecta inquirentes, denſas latebras habent,
Et cavernas petroſas: tunc utique tripodi homini ſimiles,
Cujus & humeri fracti ſunt, & caput pavimentum ſpectat:
Huic ſimiles incedunt vitantes nivem albam.
Et tunc indue munimentem corporis, ut te jubeo,
Chlænamque mollem, & talarem tunicam.
Stamine vero in pauco multam tramam intexe.
Hanc circuminduito, ut tibi pili non tremant,
Neque erecti horreant, arrecti per corpus.
Circum vero pedes calceos bovis fortiter occiſi
Aptos ligato, pilis intus condenſans.
Primogenitorum vero hœdorum, cum frigus tempeſtivum venerit,
Pelles conſuito nervo bovis, ut ſuper humerum
Pluviæ arceas teporem, ſupra caput vero
Pileum habeto elaboratum, ut aures ne humeſiant:
Frigida enim aurora eſt Borea cadente:
Matutinus vero ſuper terram à cœlo ſtellifero
Aër frugifer extenſus eſt beatorum ſuper opera:
Qui hauriens è fluminibus ſemper fluentibus,
Alte ſupra terram levatus venti procella,
Interdum quidem pluit ad veſperam, interdum flat,
Denſas Thracio Borea nubes excitante.

Hunc

---

543. Ὑέτῦ.] Ad pluviam propulſandam: ut ἀλεὴ ſit ab ἀλεύεσθαι. Gloſſ. M. S. Palat. τῦ ὀμβρῦ ϖειθῆς ἀλεωρὴν, ad propulſandam pluviam. Quare expungenda erit illa interpretatio, quæ habet ἀλέην, *teporem*,

545. Ψυχρὴ γάρ τ᾽ ἠὼς.] Enumerat jam cauſſas pluviæ. Quemadmodum enim vapor ex olla in operculo repercuſſus in aquam reſolvitur: ſic vapor ex terra in nubibus repercuſſus in aquam reſolvitur, & deinde decidit. Poſtea quid ventus ſit dicit, nimirum nubium, agitatio.

547. Ἀὴρ πυροφόρος.] Vapor ex terra in nubibus repercuſſus, & in aquam reſolutus, decidit: humectat autem aër ſata & arva.

 555. Μεὶς

Τὸν φθάμενος, ἔργα τελέσας, οἶκόνδε νέεσθαι,
Μή ποτέ σ' οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
Χρῶτά τε μυδαλέον θείῃ, κατὰ θ' εἵματα δεύσῃ.
Ἀλλ' ὑπαλεύασθαι. μεὶς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος
Χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις.
Τῆμος θὤμισυ βουσ', ἐπὶ δ' ἀνέρι καὶ πλέον εἴη
Ἁρμαλιῆς· μακραὶ γὰρ ἐπίρροθοι εὐφρόναι εἰσί.
Ταῦτα φυλασσόμενος, τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν
Ἰσοῦσθαι νύκτας τε καὶ ἤματα, εἰσόκεν αὖθις
Γῆ πάντων μήτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνείκῃ.
Εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο
Χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἤματα, δή ῥα τότ' ἀστὴρ
Ἀρκτοῦρος, προλιπὼν ἱερὸν ῥόον Ὠκεανοῖο,
Πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος.
Τόνδε μετ' ὀρθογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.
Τὴν φθάμενος, οἴνας περιταμνέμεν· ὡς γὰρ ἄμεινον.
Ἀλλ' ὁπότ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαίνῃ,
Πληϊάδας φεύγων, τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων·
Ἀλλ' ἅρπας τε χαρασσέμεναι, καὶ δμῶας ἐγείρειν.
Φεύγειν δὲ σκιεροὺς θώκους, καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον,

Ὥρῃ

555. Μεὶς γάρ.] Repetit admonitionem de vitando hoc menſe Ianuario : cujus difficultates hactenus deſcripſit.

557. Τῆμος.] Bobus dimidiam partem pabuli detrahendam, viro vero aliquid addendum : in noctem ſcilicet. Nam Græci homines tantum cœnabant, & largius quidem.

558. Εὐφρόναι.] Sic vocant Poëtæ noctem, παρὰ τὸ εὖ φρονεῖν ἡμᾶς ἐν αὐτῇ, vel, διὰ τὸ εὐφραίνειν τὸ σῶμα διὰ τῆς ἀναπαύσεως.

559. Ταῦτα φυλασσόμενος.] Abſolvit hactenus deſcriptionem hyemis, nunc autem veris deſcriptionem hoc caput continet. Eſtque primum ſignum, quando Iupiter ſexaginta dies, id eſt, duos menſes, Ianuarium videlicet & Februarium, confecerit, poſt brumam, vel converſionem Solis : tum ſtella Arcturus, nuncia veris, primum apparere incipit.

564. Ἀρκτοῦρος.] Stella eſt ſub zona Bootæ : oritur veſpere initio veris.

566. Πανδιονίς.] Hirundinem intelligit : reſpicit autem ad fabulam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Hunc antevertens, opere perfecto, domum redi,
Ne quando te cælitus tenebroſa nubes circumtegat,
Corpuſque madidum faciat, veſteſque humectet.
Sed evitato. menſis enim difficillimus hic
Hybernus, difficilis ovibus, difficiliſque hominibus.
Tunc medium bobus, homini vero amplius adſit
Alimoniæ: longæ enim noctes ſuccurrunt illis.
Hæc obſervans, perfectum in annum
Æquato nocteſque & dies, donec rurſum
Terra omnium mater fructum omnigenum proferat.
Quum autem ſexaginta poſt verſiones Solis
Hybernos perfecerit Iupiter dies, tunc ſane ſtella
Arcturus, relinquens immenſum fluctum Oceani,
Primus totus apparens exorietur veſpertinus.
Poſt hunc mane lugens Pandionis prorumpit hirundo
Ad lucem hominibus, vere nuper cœpto.
Hanc prævertens, vites incidito: ſic enim melius.
At cum domiporta teſtudo à terra plantas aſcenderit,
Pleiades fugiens, tunc non amplius fodiendæ vites:
Sed falceſque acuito, ſervoſque excitato.
Fugito vero umbroſas ſedes, & matutinum ſomnum,

Tem-

---

lam de Progne & Philomela, Pandionis filiabus.

567. Ἐς φάος.] Poëta videtur in ea opinione eſſe, ut putet, hirundines hieme latere quaſi mortuas in ſuis nidis. Alii putant, eas avolare in regiones tepidiores.

569. Ἀλλ' ὁπότ'.] Meſſis tempus deſcribit. Per φερέοικον intelligit teſtudinem, quod domum ſuam circumferat. Alii aliud animalculum intelligunt, quod pro vitando Solis æſtu ſolebat aſcendere plantas & virgulta.

572. Φεύγειν.] Prohibet tempore meſſis ſomnum ad multam lucem protrahere. Καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον.] Vbi ut quinta verſus regio ſpondeum habet pro dactylo, ita in ſuperiori hemiſtichio anapæſtum habet pro dactylo ſeu ſpondeo: quomodo & prima regio apud Homerum, Βορέης καὶ Ζέφυρος: item, Πλέονές κα μνηστῆρες: & apud Virgilium,

Fluviorum rex Eridanus.

Quamquam & ſynizeſis in iſtis poteſt ſtatui; ut in Homerico illo,

Θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσι.

Qua de re monuit etiam Hephæſtio.

 580. Ἦμος

Ὥρῃ ἐν ἀμήτου, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφει.
Τημοῦτος σπεύδειν, καὶ οἴκαδε καρπὸν ἀγείρειν,
Ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη.
Ἠὼς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν.
Ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου·
Ἠὼς ἥτε φανεῖσα πολέας ἐπέβησε κελεύθου
Ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ τίθησιν.
Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἠχέτα τέττιξ
Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδὴν
Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματώδεος ὥρῃ,
Τῆμος πιόταταί τ' αἶγες, καὶ οἶνος ἄριστος,
Μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες
Εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει,
Αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. ἀλλὰ τότ' ἤδη
Εἴη πετραίη τε σκιὴ, καὶ βύβλινος οἶνος,
Μάζα τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων,
Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκύης,
Πρωτογόνων τ' ἐρίφων. ἐπὶ δ' αἴθοπα πινέμεν οἶνον,
Ἐν σκιῇ ἑζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς,
Ἀντίον εὐκραέος ἀνέμου τρέψαντα πρόσωπον,
Κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀποῤῥύτου, ἥτ' ἀθόλωτος.
Τρὶς δ' ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἱέμεν οἴνου.
Δμωσὶ δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν

Δινέ-

580. Ἦμος δὲ σκόλυμος.] Heſiodus æſtatem conſtituit ἐπὶ σκολύμου καὶ τέττιγος: ita loquuntur eleganter οἱ χαρίεντες. id eſt, *tempore cardui & cicadæ*, vel dum carduus & cicada eſt. Ἦμος δὲ σκόλυμός τ'.] Æſtatis à ſolſtitio deſcriptio. Primum ponit prognoſticum maximi æſtus, deinde quid faciendum ſit. Græci poſt ver ſtatim incipiunt meſſem. Deinde ſequitur ſolſtitium æſtivale, tunc nos habemus meſſem.

587. Βύβλινος.] Byblinum vinum dicitur à Byblia regione Thraciæ, ubi nobiliſſima vina ſunt.

590. Πρωτογόνων.] Illa enim caro eſt valde laudata, quod facilis ſit concoctu. Eſtque in æſtate iſtis cibis utendum, qui facile concoqui poſſunt. Itaque & hujus mentionem hîc facit Poëta. Αἴθοπα.] Vinum rubrum pinguius eſt, & magis alit, tenuiuſque eſt; & facilius penetrat.

592. Ἀντίον εὐκραέος ἀνέμου.] Inter cæteras voluptates non poſtrema eſt, ſi quis in æſtate ſub umbra

Tempore meſſis, quando Sol corpus exiccat.
Tunc feſtina, & domum fruges congrega,
Diluculo ſurgens, ut tibi ſufficiens ſit.
Aurora enim operis tertiam ſortitur partem.
Aurora magis promovet quidem viam, magiſque promovet laborem:
Aurora quæ apparens multos ingredi fecit viam
Homines, pluribus vero juga bobus imponit.
Quum vero carduuſque floret, & canora cicada
Arbori inſidens ſtridulum effundit cantum
Frequenter ſub alis, æſtatis laborioſo tempore,
Tunc pingueſque capræ, & vinum optimum,
Salaciſſimæ vero mulieres, & viri imbecilliſſimi
Sunt, quoniam caput & genua Sirius exiccat,
Siccum vero corpus ob æſtum. Sed tunc jam
Sit petroſaque umbra, & Byblinum vinum,
Libumque lacteum, lacque caprarum non amplius lactantium,
Et bovis arborivoræ caro nondum enixæ,
Tenerorumque hœdorum. præterea nigrum bibito vinum,
In umbra ſedens, animo ſaturatus cibo,
Contra temperatum ventum obverſo vultu,
Fontemque perennem ac defluentem, quique illimis ſit.
Tertiam aquæ partem infunde, quartam vero miſce vino.
Famulis autem impera, Cereris ſacrum munus

Tri-

---

bra gratam auram captet, ita ut faciem verſus leviter ſuſurrantem ventum vertat. Erit major hæc voluptas, ſi adfuerint rivuli perpetuo ſcaturientes, quibus ſemper multum delectati ſunt Poëtæ. Ἀνέμου] Pro eo diſerte Palat. ζεφύρου legit, & gloſſ. εἶδος ἀνέμου.

594. Τρὶς δ' ὕδατος.] Græci nunquam merum bibere ſolebant. Athenæus hanc diluendi vini conſuetudinem fuiſſe dicit, ut ad duos vini cyathos, quinque aquæ adderent: nonnunquam ad quatuor vini cyathos, duos aquæ.

595. Δμωσὶ δ' ἐποτρύνειν.] Servavit hunc ordinem Poëta, ut à vere deſcriberet, quicquid ſingulis anni temporibus fieri conveniret: nunc ſubjicit præceptum de tritura, quæ fit in menſe Auguſto, cùm manè ortu Heliaco pauliſper ante Solem emergens Orion cernitur. Addit etiam locum, in quem ſit reponenda area, nimirum qui ſit ventis expoſitus, & quia fruges debent torreri à Sole, ergo neceſſe eſt locum eſſe expoſitum Soli.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Δινέμεν, εὖτ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένος Ὠρίωνος,
Χώρῳ ἐν εὐαέϊ, καὶ εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ.
Μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν. αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
Πάντα βίον κατάθηαι ἐπάρμενον ἔνδοθεν οἴκου,
Θῆτ' ἄοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον
Δίζεσθαι κέλομαι· χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος.
Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν· μὴ φείδεο σίτου·
Μή ποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήμαθ' ἕληται.
Χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετὸν, ὄφρά τοι εἴη,
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηετανόν. αὐτὰρ ἔπειτα
Δμῶας ἀναψῦξαι φίλα γούνατα, καὶ βόε λῦσαι.
  Εὖτ' ἂν δ' Ὠρίων καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
Οὐρανὸν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Ὦ Πέρση, τότε πάντας ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς.
Δεῖξαι δ' ἠελίῳ δέκα τ' ἤματα καὶ δέκα νύκτας.
Πέντε δὲ συσκιάσαι, ἕκτῳ δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
Πληϊάδες θ' Ὑάδες τε τό τε σθένος Ὠρίωνος
Δύωσιν, τότ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι

Ὡραίου·

---

596. Εὖτ' ἂν.] Id incidit in menſem Auguſtum.

598. Μέτρῳ.] Monet, menſurandas eſſe fruges, ut ſciat agricola quantum ex agro redeat.

600. Θῆτα ἄοικον.] Conducendum ſuadet mercenarium aliquem, qui poſſit rebus domeſticis vacare, qui non habeat multa, quæ ſibi ipſi domi agat. Fieri enim non poteſt, ut multa ſimul bene agere poſſimus. Eadem ratio habenda ancillæ, ut non habeat liberos. Subjecit deinde præceptum de Cane, quem vocamus cuſtodem rei familiaris. Θῆτα.] Venet. & Steph. exempl. edit. Θῆτ'. reponendum ex MSS. Pal. Θῆτά τ'. & ita legiſſe Moſchopulum liquet.

602. Καρχαρόδοντα.] A ſono factum videtur. Sunt autem canes aſperrimis dentibus, & omnium firmiſſime tenent ſemel in fauces recepta.

603. Ἡμερόκοιτος.] Furem intelligit.

604. Συρφετὸν.] Intelligit non tantum paleas, ſed & folia vitium, quercuum, tum vero herbas, aliaque id genus, quæ pecoribus in hieme poſſint eſſe non incommodum pabulum.

606. Δμῶας ἀναψῦξαι.] Feriandum eſſe à labore non tantum homini, verum etiam pecori. Sunt enim recuperandæ vires, alioqui nemo tam ferreus eſſe poterit, qui

ſuffice-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Triturare, quando primum apparuerit vis Orionis,
Loco in ventoſo, & bene planata in area.
Menſura vero diligenter recondito in vaſis. ſed poſtquam
Omnem victum depoſueris ſufficientem intra domum,
Servum domo carentem conducere, & ſine liberis ancillam
Inquirere jubeo: moleſta eſt autem quæ liberos habet ancilla.
Et canem dentibus aſperum nutrito: nec parcas cibo:
Ne quando tibi interdiu dormiens fur facultates auferat
Fœnum autem importato, & paleas, ut tibi ſit,
Bobus ac mulis annuum pabulum. ſed poſtea
Servi refocillent cara genua, & boves ſolvantur.
Quum vero Orion & Sirius in medium venerit
Cœlum, Arcturum autem inſpexerit roſea digitis Aurora,
O Perſa, tunc omnes decerpe domum uvas.
Exponito vero Soli decem dies, totidemque noctes.
Quinque autem adumbrato, ſexto in vaſa haurito
Dona lætitiæ datoris Bacchi. Sed poſtquam utique
Pleiadeſque Hyadeſque ac robur Orionis
Occiderint, tunc deinde arationis memor eſto

Tem-

ſufficeret continuis laboribus, juxta illud Naſonis:

Quod caret alterna requie, durabile non eſt.
Hæc reparat vires, feſſaque membra levat.

Γέναλα.] Vſitatum eſt Poëtis uſurpare hoc vocabulum pro potentia, viribus, & robore. Vel quia feſſis genua labant, & fatigatio maxime in his ſentitur, ideo dixit famulis cara genua eſſe reficienda.

607. Εὖτ' ἂν.] Tempus vindemiæ deſcribit.

610. Δεῖξαι.] Hoc intelligunt nonnulli de quadam certi vini præparatione, in qua rationem faciendi uvas paſſas complexus ſit. Alii generale præceptum eſſe putant de modo vindemiandi pro temporibus & locis illis optimo.

611. Συσκιάσαι.] Intelligit autem, ex aprico in locum non expoſitum Soli auferendas eſſe.

612. Αὐτὰρ ἐπὴν δή.] Redit ad arationem & ad hyemem. Sunt vero ea repetenda, quæ ſuprà de aratione diximus. Nam pro qualitate & natura ſoli proſcinditur ager. Feracius ſolum, ut minimum ter arari ſolet. Nam menſe Octobri manè cum Tauro occidunt Pleiades & Hyades, item Orion: ſed principio noctis, rurſum apparent. Pleiades ſunt in poſtrema parte Tauri, Hyades vero in fronte: quas Latini *Suculas* vocant.

615. Πληϊάδ

Ὡραίου· πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη.
Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρῇ,
Εὖτ' ἂν Πληϊάδες, σθένος ὄβριμον Ὠρίωνος
Φεύγουσαι, πίπτωσιν ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύουσιν ἀῆται·
Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ·
Γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.
Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι
Πάντοθεν, ὄφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Χείμαρρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος.
Ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τεῷ ἐγκάτθεο οἴκῳ,
Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο.
Πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.
Αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν πλόον, εἰσόκεν ἔλθῃ.
Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' ἑλκέμεν, ἐν δέ τε φόρτον
Ἄρμενον ἐντύνασθαι, ἵν' οἴκαδε κέρδος ἄρηαι,
Ὥς περ ἐμός τε πατὴρ καὶ σὸς, μέγα νήπιε Πέρση,
Πλωΐζεσκεν νηυσὶ, βίου κεχρημένος ἐσθλοῦ.
Ὅς ποτε καὶ τῇδ' ἦλθ', πολὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
Κύμην Αἰολίδα προλιπὼν, ἐν νηῒ μελαίνῃ·
Οὐκ ἄφενος φεύγων, οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον,
Ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἄνδρεσσι δίδωσι.
Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ,

Ἄσκρῃ,

---

615. Πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς,] Ephemeris in operibus Heſiodi, non in diebus eſt: & ibi incipit: Μῆνα δὲ Ληναιῶνα. Ita ut tota agriculturæ doctrina in Ephemeride deſinat. Hanc poſtquam cum anno terminavit, cujus doctrina ab hyeme incipit, in autumno deſinit; totam ſimul Ephemeridem, & agriculturæ doctrinam, tali clauſula concludit: πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη. quod interpretes Latini ineptiſſime vertunt, *Annus vero per terram accommodus ſit.* Multum torſit omnes illud κατὰ χθονὸς, quæ verba abſolvunt agriculturæ præcepta, ſimulque ad navigationem viam præparant.

616. Εἰ δέ σε.] De navigatione præcepta quædam ſubjicit. Fuit enim illis familiare, devehere fruges & merces. Prohibet, ſub Autumnum eſſe navigandum, cum Pleiades occidunt, propter tempeſtatem maris. inſaniunt enim venti, &, quemadmodum Virgilius ait, lib. 1. Æneid. v. 87. *Qua data porta, ruunt.*

624. Χείμαρρον.] Clavum ſignificat

Tempeſtivæ. ita annus in opere ruſtico abſolutus ſit.
Quod ſi te navigationis periculoſæ deſiderium ceperit,
Quando utique Pleiades, robur validum Orionis
Fugientes, occiderint in obſcurum pontum;
Tunc certe variorum ventorum ſtrident flamina:
Et tunc ne amplius naves habe in nigro ponto:
Terram autem exercere memento, ita ut te jubeo.
Navem vero in continentem trahito, munitoque lapidibus
Vndiquaque, ut arceant ventorum robur humide flantium,
Sentina exhauſta, ut ne putrefaciat Iovis imber.
Inſtrumenta vero congrua omnia domi tuæ repone,
Recte contrahens navis alas pontigradæ.
Clavum vero fabrefactum ſuper fumum ſuſpendito.
Ipſe autem tempeſtivam expectato navigationem, dum veniat;
Tuncque navem celerem ad mare trahito, intus vero onus
Aptum imponito, domum ut lucrum reportes,
Quemadmodum meuſque pater, & tuus, ſtultiſſime Perſa,
Navigabat navibus, victus indigus boni.
Qui olim & huc venit, immenſum pontum emenſus,
Cuma Æolide relicta, in navi nigra:
Non reditus fugiens, neque opulentiam ac facultates;
Sed malam pauperiem, quam Iupiter hominibus dat.
Habitavit autem prope Heliconem miſero in vico,

Aſcra,

---

ficat, quo foramen in navis carina obſtruitur, quo amoto naves in ſiccum tractæ aquam in ſentina collectam emittunt.

625. Ἐγκάτθεο.] MS. ἐνικάτθεο.

626. Νηὸς πτερά.] Remos intelligit.

631. Ὥσπερ.] Exemplum patris ſui proponit, quem dicit ex patria profugiſſe non propter invidiam ex opibus conflatam, ſed propter paupertatem.

633. Καὶ τῆδ' ἦλθ'.] Significat hic, ſe in Ionia natum. Magnum mare vocat Ægæum mare. Æolicam Cumam ideo vocat, quia Æoles eam condiderunt. Sita eſt in littorali Aſia.

636. Ἀλλὰ κακὴν πενίην.] Hic locus ad providentiam pertinere videtur, cum dicit, Iovem hominibus dare paupertatem; quia ſæpe accidit ut etiam boni & optimi viri ſint pauperes.

637. Νάσσατο.] Deſcribit nunc patriam ſuam Poëta.

639. Τιών

Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ.
Τύνη δ', ὦ Πέρση, ἔργων μεμνημένος εἶναι
Ὡραίων πάντων, περὶ ναυτιλίης δὲ μάλιστα.
Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι.
Μείζων μὲν φόρτος, μεῖζον δ' ἐπὶ κέρδει κέρδος
Ἔσσεται, εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας.
Εὖτ' ἂν ἐπ' ἐμπορίην τρέψας ἀεσίφρονα θυμὸν,
Βούληαι δὲ χρέα τε προφυγεῖν, καὶ λιμὸν ἀτερπῆ,
Δείξω δή τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Οὔτέ τι ναυτιλίης σεσοφισμένος, οὔτέ τι νηῶν.
Οὐ γάρ πώ ποτε νηΐ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον,
Εἰ μὴ ἐς Εὔβοιαν ἐξ Αὐλίδος, ᾗ ποτ' Ἀχαιοὶ,
Μείναντες χειμῶνα, πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν
Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
Ἐνθάδ' ἐγὼν ἐπ' ἄεθλα δαΐφρονος Ἀμφιδάμαντος
Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα. τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλὰ
Ἆθλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες· ἔνθά μέ φημι
Ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα.
Τὸν μὲν ἐγὼ Μούσης' Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα,
Ἔνθά με τοπρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς.
Τόσσόν τοι νηῶν γε πεπείραμαι πολυγόμφων.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέω Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο.
Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν.
Ἤματα πεντήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο,
Ἐς τέλος ἐλθόντος θέρεος καματώδεος ὥρης,

Ὡραῖος

639. Τύνη δ', ὦ Πέρση.] Cum in omni re temporis ratio habenda ſit, Tu vide, ô Perſe, ut ſuo quæque tempore facias; alia enim aliis temporibus conveniunt.

641. Νῆ' ὀλίγην.] Mediocritatem tutiorem eſſe dicit.

646. Δείξω δή τοι μέτρα.] Si volueris, inquit, debitum effugere & injucundam famem, oſtendam tibi modum quando commodum ſit navigare, & quando non; licet navigationis peritus non ſim.

647. Οὔτέ τι.] Removet à ſe reprehenſionem ob imperitiam. Hic videmus, σοφίζειν primo uſurpatum fuiſſe cum laude, pro docere, & tradere aliquid eruditius præ aliis.

649. Εἰ μὴ ἐς Εὔβοιαν ἐξ Αὐλίδος.] Commemorat hic, quomodo victor extiterit carminibus in Chalcide, & Muſis ſuis in Helicone victoriale præmium dedicarit, ut dignum erat homine Poëta. Aulis civitas

Aſcra, hyeme malo, æſtate autem moleſto, nunquam bono.
Tu vero, ô Perſa, operum memor eſto
Tempeſtivorum omnium, navigationis vero maxime.
Navem parvam laudato, magnæ vero onera imponito.
Majus quidem onus, majus vero lucrum ad lucrum
Erit, ſi quidem venti malos abſtineant flatus.
Quando autem ad mercaturam verſo imprudente animo,
Volueris & debita effugere, & famem inamœnam;
Oſtendam tibi opportunitates ſonori maris,
Etſi neque navigandi peritus, neque navium.
Neque enim unquam navi tranſmiſi latum mare,
Niſi in Eubœam ex Aulide, ubi quondam Græci,
Expectata tempeſtate, magnum collegerunt exercitum
Græcia è ſacra ad Trojam pulchris fœminis præditam.
Illuc ego ad certamina ſtrenui Amphidamantis
Chalcidemque trajeci. prædeliberata vero multa
Certamina inſtituerunt juvenes magnanimi: ubi me glorior
Carmine victorem tuliſſe tripodem auritum.
Quem ego quidem Muſis Heliconiadibus dicavi,
Vbi me primum ſonori compotem fecerunt cantus.
Tantum naves expertus ſum multos clavos habentes.
Sed tamen dicam Iovis conſilium Ægiochi.
Muſæ enim me docuerunt divinum carmen canere.
Dies quinquaginta poſt verſiones Solis,
Ad finem progreſſa æſtate laborioſi temporis,

Tem-

---

vitas littoralis eſt in Bœotia, non procul ab Helicone: Chalcis eſt urbs celebris in Eubœa.

652. Ἀμφιδάμαντος.] Amphidamas rex Eubœæ in bello adverſus Erythræos occiſus fuit: in cujus obitum filii ejus certamina edixerunt. Apparet ſane, Heſiodum Homero poſteriorem fere centum annis fuiſſe: proinde cum eo in hoc certamine non certavit.

660. Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν.] Significat, divinitus eſſe doctos Poëtas, quod hi qui egregium quiddam in Poëtica efficere voluerint, opus habeant furore Poëtico divinitus inſpirato. quem furorem rectè φυσικὰς ἀρετὰς dixerunt.

661. Ἤματα.] Tempus navigationis commodiſſimum tradit, æſtivum ſcilicet. Suſpectum nobis eſſe non debet hoc τερπὰς, quod ultimam

Ὡραῖος πέλεται θνητοῖς πλόος. οὔτε κε νῆα
Καυάξαις, οὔτ' ἄνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα,
Εἰ μὴ δὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι.
Ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.
Τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων,
Εὔκηλος· τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήσας
Ἑλκέμεν ἐς πόντον, φόρτον δ' εὖ πάντα τίθεσθαι.
Σπεύδειν δ' ὅττι τάχιστα πάλιν οἶκόνδε νέεσθαι·
Μηδὲ μένειν οἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,
Καὶ χειμῶν' ἐπιόντα, νότοιό τε δεινὰς ἀήτας,
Ὅς τ' ὤρινε θάλασσαν, ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ
Πολλῷ, ὀπωρινῷ· χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν.
Ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν·
Ἦμος δὴ τὸ πρῶτον ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη
Ἴχνος ἐποίησεν, τόσον πέταλ' ἀνδρὶ φανείη
Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ· τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα.
Εἰαρινὸς δ' οὗτος πέλεται πλόος. οὔ μιν ἔγωγε
Αἴνημ'· οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστὶν,
Ἁρπακτός. χαλεπῶς κε φύγοις κακόν. ἀλλά νυ καὶ τὰ
Ἄνθρωποι ῥέζουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο.
Χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν. ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσὶν ὅσ' ἀγορεύω.
Μηδ' ἐν νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι·
Ἀλλὰ πλέω λείπειν, τὰ δὲ μείονα φορτίζεσθαι.
Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πήματι κύρσαι.

Δεινὸν

mam habeat brevem. ſic enim paulò poſt νότοιό τε δεινὰς, ἀήτας, & hujuſmodi alia alibi. Sic apud Theocritum τὰς τέχνας ἐγείρει,& alia multa.

667. Ἐν τοῖς.] Proverbialis eſt hic verſiculus, & valde pius, quo admonemur, quidquid nobis adverſum aut proſperum accidit, Deo aſcribendum eſſe.

668. Εὐκρινέες αὖραι.] Sic vocat faciles & leves flatus, ut ſunt Eteſiæ, & ſimiles placidi.

672. Μηδὲ μένειν οἶνον.] Monet, tempeſtivè domum eſſe redeundum: Nam oculus domini paſcit equum, ut dici ſolet. Præſtat itaque ante Autumnum conficere navigationem, ob autumnales imbres

Tempeſtiva eſt mortalibus navigatio. nec certe navem
Fregeris, neque homines perdiderit mare,
Niſi dedita opera Neptunus terræ quaſſator,
Aut Iupiter immortalium rex velit perdere.
Penes hos enim poteſtas eſt ſimul bonorumque malorumque.
Tunc vero facileſque auræ, & mare innocuum,
Tranquillum: tunc navem celerem, ventis fretus,
Trahito in pontum: onus vero bene omne colloca.
Propera autem quam celerrime iterum domum redire:
Neque vero expectato vinumque novum, & autumnalem imbrem,
Et hyemem accedentem, Notique moleſtos flatus,
Qui concitat mare, ſecutus cœleſtem imbrem
Multum, autumnalem: difficilem vero pontum facit.
Sed alia verna eſt navigatio hominibus,
Nempe cum primum quantum incedens cornix
Veſtigium fecit, tantum folia homini appareant
Summa in ficu: tum ſane pervium eſt mare.
Verna autem hæc eſt navigatio. non ipſam ego tamen
Probo: neque enim meo animo grata eſt,
Quia occaſio ipſius invadenda. ægre quidem effugeris malum. ſed tamen & hæc
Homines faciunt ſtultitia mentis.
Pecunia enim anima eſt miſeris mortalibus.
Miſerum vero eſt mori in fluctibus. Verum te jubeo
Conſiderare hæc omnia in animo quæcunque tibi conſulo.
Ne vero intra naves omnem ſubſtantiam cavas pone:
Sed plura relinquito: pauciora vero imponito.
Miſerum enim ponti in fluctibus in malum incidere:

Miſe-

bres & tempeſtates impendentes.

676. Ἄλλος.] Vernam navigationem deſcribit; quam ipſe quidem non probat, ut periculoſam, ſed quæ tamen eſt uſitata hominibus ob cupiditatem pecuniæ.

686. Ὅσσ' ἀγορβύω.] In uno ὥς ἐ' ἀγορβύω. in altero, ὥς σεκελβύω.

687. Μηδ' ἐνὶ νηυσὶν.] Id eſt, ne ſemel adducas in diſcrimen quicquid eſt rerum tuarum, nec omnia navibus committas; ſed retine quædam, & viliora impone: ne ſi navem fregeris, de toto victu pericliteris. Generaliter verò mediocritatis laudem continet.

692. Mé-

Δεινὸν δ', εἴ κ' ἐπ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας,
Ἄξονα καυάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθείη.
Μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.
Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι.
Μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων,
Μήτ' ἐπιθεὶς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὥριος οὗτος.
Ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώῃ, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο.
Παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς.
Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει·
Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν, μὴ γείτοσι χάρματα γήμῃς.
Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον
Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο,
Δειπνολόχης· ἥτ' ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα
Εὕει ἄτερ δαλοῦ, καὶ ὠμῷ γήραϊ δῶκεν.
Εὖ δ' ὄπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι.
Μηδὲ κασιγνήτῳ ἶσον ποιεῖσθαι ἑταῖρον·
Εἰ δέ κε ποιήσῃς, μή μιν πρότερος κακὸν ἕρξῃς.
Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν. εἰ δέ κεν ἄρχῃ
Ἤ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον, ἠὲ καὶ ἕρξας,
Δὶς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος· εἰ δέ κεν αὖθις
Ἡγῆτ' ἐς φιλότητα, δίκην δ' ἐθέλῃσι παρασχεῖν,
Δέξασθαι. δειλός τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον

Ποιεῖ-

---

692. Μέτρα.] Epiphonemate generali concludit modum eſſe ſervandum. Μέτρα φυλάσσεσθαι.] Non intellexerunt hæc interpretes. Heſiodus *μέτρα θαλάσσης* vocavit τὸ ὡραῖον πλεῖν.

693. Ὡραῖος.] Tradit tempus conjugio maturum in mare & femella.

694. Τριηκόντων.] Al. τριήκοντα.

696. Τέτορ'.] Pollux quatuordecim exponit. Plato & Ariſtot. conſtituunt puellæ decimum octavum annum nubendi.

699. Μὴ γείτοσι χάρματα.] Propter tuum infortunium & malum. Hoc eſt, ne jocus fias, quod talem duxeris uxorem.

700. Οὐ μὲν γάρ τι.] Commendat bonam mulierem hic verſus, quam etiam ſacræ litteræ non vulgariter prædicant.

702. Δειπνολόχης.] Quæ comeſſationibus clam indulget, & quæ paſſim adit convivia. Ἥτ' ἄνδρα καὶ ἴφθιμον.] Efficit, ut etiam validus vir ante tempus ſeneſcat.

703. Ἄτερ δαλοῦ.] Sine face, id eſt, clam, etiamſi foris nihil appareat. Et crudam ſenectutem, τὴν

περ

Miſerum etiam, ſi quidem in currum prægrande onus imponens,
Axem fregeris, onera vero intereant.
Tempus obſerva: occaſio vero in omnibus optima.
Maturus autem uxorem tuam ad domum ducito.
Neque triginta annis valde multum deficiens,
Neque ſuperans multum: nuptiæ vero tibi tempeſtivæ hæ.
Mulier autem quatuor annos pubeſcat, quinto nubat.
Virginem vero ducito, ut mores caſtos doceas.
Eam vero potiſſimum ducito quæ te prope habitat:
Omnia diligenter circum contemplatus, ne vicinis ludibria ducas.
Neque enim muliere quicquam vir ſortitur melius
Bona: rurſus vero mala non durius aliud,
Comeſſatrice: quæ virum, licet robuſtum,
Torret ſine face, & crudæ ſenectæ tradit.
Bene vero reverentiam erga Deos immortales obſervato.
Neque fratri æqualem facito amicum:
Quod ſi feceris, ne ipſum prior malo afficias.
Ne vero mentiaris linguæ gratiam. Sin autem cœperis,
Aut verbum aliquod locutus infeſtum, aut faciens,
Bis tantum punire memineris: Sin vero rurſus
Redeat ad amicitiam, pœnam autem velit præſtare,
Suſcipe. miſer namque vir amicum alias alium

Facit:

ὡραῖον καιρὸν vocat & præcocem.

704. Εὖ δ᾽.] De religione præcipit. Ὄπις, in Deo ſignificat inſpectionem & gubernationem rerum, juſtamque indignationem contra impios: In homine autem reſpectum ad Dei metum & reverentiam.

705. Μηδὲ.] Præceptum plenum humanitatis, nullam amicitiam præponendam eſſe ſanguinis conjunctioni.

707. Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης.] Hoc eſt, ne præ te feras benevolentiam ſimulatam, nec aliud ſentias & aliud dicas. Et ne ſimules, ne præ te feras linguæ quandam gratiam.

708. Ἤ τι ἔπος εἰπών.] Si quis aut verbis offendet alium, aut manibus vim inferet, memor ſit quod retalietur injuria multipliciter.

709. Δὶς τόσα.] Iubet offenſionem amici duplici vindicta penſare, idque eo ut agnoſcat delictum: & tum ſi in gratiam redire velit, benigne recipiendum docet. Alii ſic intelligunt, acſi in genere diceret, nullum peccatum impunitum relinqui.

Ποιεῖται· σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος.
Μηδὲ πολύξεινον, μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι,
Μηδὲ κακῶν ἕταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα.
Μηδέ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ
Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.
Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
Φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης.
Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις.
Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι,
Ἐκ κοινοῦ· πλείστη δὲ χάρις, δαπάνη τ' ὀλιγίστη.
Μηδέ ποτ' ἐξ ἠοῦς Διῒ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Χερσὶν ἀνίπτοισιν, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
Οὐ γὰρ τοίγε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς.
Μηδ' ἀντ' ἠελίοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν.
Αὐτὰρ ἐπεί κε δύῃ, μεμνημένος, ἔς τ' ἀνιόντα.
Μήτ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς,
Μηδ' ἀπογυμνωθείς· μακάρων τοι νύκτες ἔασιν.
Ἑζόμενος δ' ὅγε θεῖος ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδὼς,

Ἢ ὅγε

---

712. Σὲ δὲ.] Tu vites omnia, quæ in amicis improbantur, nec prodas animum tuum minus, quam conveniat integrum. Vel, vide ne vultus tuus præ ſe ferat ſimultatem, ſed ex animo ejicias omnem priſtinarum injuriarum memoriam.

713. Μηδὲ πολύξεινον.] Vtraque extrema liberalitatis fugienda monet. Eſt autem hic intelligenda priſca illa hoſpitalitas, quæ erat ſacroſancta.

714. Μηδὲ κακῶν ἕταρον.] Admonet, malorum conſuetudinem eſſe fugiendam: corrumpunt enim bonos mores colloquia prava. Proveniunt autem duo mala ex malorum commercio. Primum quia nos induimus mores iſtius, qui cum vivimus. Secundo etiam famam propriam proſtituimus. Μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα.] Id eſt, ne facias convitium bonis, quia virtus eſt honore afficienda. Sed impoſſibile eſt in benefactis invidiam effugere, quemadmodum nec corpus umbram poteſt declinare.

715. Μηδὲ ποτ' οὐλομένην.] Docet hoc loco, nemini exprobrandam eſſe paupertatem; ratio eſt, quod ſit donum Dei, eſſe divitem vel pauperem.

717. Γλώσσης τοι θησαυρός.] Generalis hæc ſententia eſt. Linguæ theſaurus inter homines optimus. Nam ſermo vincit omnes opes & quicquid eſt admirabile in rebus humanis.

719. Κα-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Facit: te vero ne quid animo coarguat vultus.
Ne vero multorum hoſpes, neve nullius hoſpes dicaris,
Neve malorum ſocius, neque bonorum convitiator.
Neque unquam miſeram pauperiem animi conſumptricem homini
Suſtineas exprobrare, divorum munus immortalium.
Linguæ certe theſaurus inter homines optimus
Parcæ, plurima vero gratia, ſi modum ſervet.
Quod ſi malum dixeris, forſan & ipſe majus audies.
Neque in convivio publico gravem te præbeas,
Quod communibus ſumptibus inſtruitur: plurima enim gratia,
ſumptuſque minimus.
Neque unquam mane Iovi libato nigrum vinum
Manibus illotis, neque aliis immortalibus.
Neque enim illi exaudiunt, reſpuunt vero etiam preces.
Neque contra Solem verſus erectus meito,
Sed ab occaſu illius, memor ejus rei, uſque ad ortum.
Neque in via, neque extra viam progrediendo meias,
Neque denudatus: Deorum quippe noctes ſunt.
Sedens vero divinus vir & prudens,

---

719. Κακὸν εἴποις.] V. C. Palat. κακὸν γ' εἴπῃς: & mox ἀκούσεις. Sunt qui legant, εἰ δέ κακόν τ' εἴποις. ubi elidendum eſſet, vel ε, vel ι. Hic certè τι aptius eſſet, quam τε, quod alioquin eſſet παραπληρωματικόν. Durior tamen eliſio exiſtimatur τοῦ ι, quam τοῦ ε.

720. Δυσπέμφελος.] Moroſus, id eſt, non ſis difficilis acceſſionis & collationis.

722. Μηδέ ποτ' ἐξ ἠοῦς Διΐ.] Hactenus leges tradidit, quæ ad mores pertinent, jam tradet ceremonias, id eſt, ritus ſacrorum. Sunt autem illi ritus ſymbola quædam, id eſt, allegoriæ. ut in Moyſe: *Bovi trituranti ne obligaveris os*, ſignificatur, quo animo in illos eſſe debeamus, quorum opera utimur. Sic quum dicit, Mane Iovi libes nigrum vinum manibus lotis; ſignificat, ſacra reverenter eſſe tractanda, & ut non ſolum corpus foris, verumetiam animum à contagione vitiorum abluant.

725. Μηδ' ἀντ'.] Non eſſe mingendum contra Solem. Vel allegorice, contra magnos & honeſtos viros nihil proterve & irreverenter agendum.

726. Ἀνιόντα.] Al. Ἀνιόντος.

729. Ἑζόμενος.] Turcis etiamnum hodie religioſum eſt, ut ſedentes mingant, & ingens flagitium deſignari credunt, ſi quis in publico cacaret aut mingeret.

Ἠ' ὅγε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς.
Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου
Ἑστίῃ ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.
Μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα
Σπερμαίνειν γενεήν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.
Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίρροον ὕδωρ
Ποσσὶ περᾶν, πρίν γ' εὔξῃ ἰδὼν ἐς καλὰ ῥέεθρα,
Χεῖρας νιψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.
Ὃς ποταμὸν διαβῇ, κακότητι δὲ χεῖρας ἄνιπτος,
Τῷδε θεοὶ νεμεσῶσι, καὶ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσω.
Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ
Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τέμνειν αἴθωνι σιδήρῳ.
Μηδέ ποτ' οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὕπερθεν
Πινόντων· ὀλοὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.
Μηδὲ δόμον ποιῶν, ἀνεπίξεστον καταλείπειν,
Μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη.
Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα
Ἔσθειν, μηδὲ λόεσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἔνι ποινή.
Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν (οὐ γὰρ ἄμεινον)
Παῖδα δυωδεκαταῖον, ὅτ' ἀνέρ' ἀνήνορα ποιεῖ·

Μηδὲ

731. Μηδ' αἰδοῖα.] A congreſſu uxoris ne ſacra accedas.

733. Μηδ' ἀπὸ.] Ab hilariore convivio, non à triſtioribus ſacris accedendum ad uxorem docet.

735. Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν.] Poëtæ ſenſerunt, vim quandam numinis eſſe infuſam in omnes res; itaque & omnibus fluminibus ſuos deos finxerunt, qui illa agitarent & moverent, ob quam cauſam & ſacra illis fecerunt.

740. Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο.] Vngues non eſſe præcidendos in convivio, præſertim ſolenni. Πέντοζον vocat manum, quod quinque digitis tanquam ramis conſtet.

742. Μηδέ ποτ' οἰνοχόην.] Duplex poteſt eſſe ſenſus: vel, ut prohibeat parvum poculum ſupra craterem magnum collocari, ut ita potantibus inde haurire liceat quantum velint: vel ut ne velit parvum poculum pro cratere apponere, atque ita prohibeat parcimoniam in compotationibus. Tzetzes allegorice ſic interpretatur. Vbi agitur de republica, ne proprium commodum publico præpoſueris, neque partem toti: ex hoc enim infortunium ſequitur. pretioſior enim crater quam trulla aut calix.

744. Μηδὲ δόμον.] Spartam quam

Aut ad parietem accedens bene ſepti atrii.
Neque pudenda ſemine pollutus intra domum
Focum juxta revelato, ſed caveto.
Neque ab ominoſo ſepulcro reverſus
Seminato progeniem, ſed Deorum à convivio.
Nec unquam perennium fluviorum limpidam aquam
Pedibus tranſito, priuſquam oraveris aſpiciens pulchra fluenta,
Manus lotus amœna aqua limpida.
Qui fluvium tranſierit, malicia vero manus illotus,
Ei ſuccenſent Dii, & damna dant in poſterum.
Ne vero à manu Deorum in celebri convivio
Siccum à viridi reſeca nigro ferro.
Neque unquam patinam libatoriam pone ſuper craterem
Bibentium: pernicioſum enim in ipſo fatum eſt ſitum.
Neque domum faciens imperfectam relinquito,
Ne forte inſidens crocitet ſtridula cornix.
Neque à pedatis ollis nondum luſtratis rapiens
Comedito, neque lavator: quia & hiſce noxa ineſt.
Neque ſuper immobilibus locato (non enim bonum eſt)
Puerum duodennem: quia virum inertem facit:

Neque

quam nactus es, orna. In quocunque genere verſeris, in illud incumbe, & in eo perſevera.

745. Κορώνη.] Fama ſiniſtra & maligna poteſt intelligi. Λακέρυζα, pro κελάρυζα: garrula, ſtridula.

746. Μηδ' ἀπὸ.] Ex ollis nondum ſacrificatis & illibatis non capiendum eſſe cibum. Quidam per χυτρόποδας ἀνεπιῤῥέκτους intelligunt ollas ſupra focum ſtantes, ex quibus cibi nondum rite patinis infuſi, menſis impoſiti atque conſecrati ſunt.

748. Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι.] Prohibet liberorum collocationem ſuper ſepulcra & morticina, (quæ vocat ἀκίνητα, quod non moveantur, vel non ſint movenda,) quod priſcis infauſtum videbatur. Vel allegorice prohibet ignaviam, ocium & delicias in prole XII annorum. Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν.] Pueri autem δυωδεκαταῖοι & δυωδεκάμηνοι, omnia communia cum matribus habebant, δίαιταν, τροφὴν, οἶκον, id eſt, ipſum Gynæceum. Heſiodus ergò, ne ejuſmodi puerulos, matrum λουτροῖς aſſueſcere ſinant, ex diſciplina veteri, quia θηλύνεσθαι τὰ σώματα ex aquæ tepore exiſtimabant, diligenter monet. Ib. Οὐ γὰρ ἄμεινον.] Vetus clauſula, qua potiſſimum utebantur in interdictis ſuis principes, erat, Οὐ γὰρ ἄμεινον.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Μηδὲ δυωδεκάμηνον· ἶσον καὶ τοῦτο τέτυκται.
Μηδὲ γυναικείῳ λουτρῷ χρόα φαιδρύνεσθαι
Ἀνέρα. λευγαλέη γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔστ᾽ ἐπὶ καὶ τῷ
Ποινή. μηδ᾽ ἱεροῖσιν ἐπ᾽ αἰθομένοισι κυρήσας,
Μωμεύειν ἀΐδηλα· θεός νύ τι καὶ τὰ νεμεσσᾷ.
Μηδέ ποτ᾽ ἐν προχοῇ ποταμῶν ἅλαδε προρεόντων,
Μηδ᾽ ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν· μάλα δ᾽ ἐξαλέασθαι.
Μηδ᾽ ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὔ τοι λώϊόν ἐστιν
Ὧδ᾽ ἔρδειν. δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην.
Φήμη γάρ τε κακὴ πέλεται, κούφη μὲν ἀεῖραι
Ῥεῖα μάλ᾽, ἀργαλέη δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ᾽ ἀποθέσθαι.
Φήμη δ᾽ οὔ τις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥν τινα πολλοὶ
Λαοὶ φημίζουσι. θεός νύ τις ἐστὶ καὶ αὐτή.

ἩΣΙΟ΄-

755. Μηδέ ποτ᾽.] Hi recte in fontes immingere dicuntur, qui ſacram doctrinam commaculant.

756. Μηδ᾽ ἐπὶ κρηνάων.] Hic verſus in Ald. & aliis editionibus deeſt; quem tamen agnoſcunt Scholiaſtæ, vel alio loco poni volunt, nempe verſu 735, ut in editione Stephani, & hic, & ibi poſitus eſt.

758. Δεινὴν.] Boni nominis præcipuam curam habendam eſſe vult, quia

ΤΕ΄ΛΟΣ.

Neque duodecim menſium: æquale & hoc eſt.
Neque muliebri in balneo corpus abluito
Vir: gravis enim ad tempus eſt & in hoc
Pœna. neque in ſacrificia accenſa incidens,
Reprehende arcana: Deus quippe & hæc indigne fert.
Nec unquam in alveo fluviorum mare influentium,
Neque ſuper fontes meito: quin valde evitato.
Neque incacato. id enim nihilo eſt melius
Sic facere. gravem vero mortalium evitato famam.
Fama enim mala eſt, levis quidem levatu
Facillime, moleſta vero portatu, difficiliſque depoſitu.
Fama vero nulla prorſus perit, quam quidem multi
Populi divulgant. quippe Dea quædam eſt & ipſa.

HESIO-

quia (verſu ſequenti) nulla fama prorſus evaneſcat tanquam inanis, & non omnino de nihilo ſit, quod vulgo fertur: famæ enim vim quandam divinam etiam ineſſe. Ex hoc loco deſumpſit Virgilius deſcriptionem famæ, 4. Æneid. verſ. 173. *Fama malum, &c.*

762. Φημίζουσι.] Ita C. V, alii φημίξουσι. ϑ. ν. πω.

FINIS.

ἩΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ἈΣΚΡΑΙΟΥ
Ἡμέραι.

ARGVMENTVM IN DIES.

Tradit diſcrimina dierum, qui fauſti vel inauſpicati ſint, item alia aliis diebus licere. Quædam vero diſcrimina ad cauſas naturales referri poſſunt, quædam ſunt ex ſuperſtitionibus. Sunt autem eatenus diſcrimina ſervanda, quatenus cauſæ naturales cogunt. Superſtitio vero præter cauſas naturales eſt, & ex impietate profecta. Eſſet vero inſania, non habere naturæ

Ἤματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος, εὖ κατὰ μοῖραν
Πεφραδέμεν δμώεσσι. τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην
Ἔργα τ' ἐποπτεύειν, ἠδ' ἁρμαλιὴν δατέασθαι·
Εὖτ' ἂν ἀληθείην λαοὶ κρίνοντες ἄγωσιν.
Αἵδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς παρὰ μητιόεντος.
Πρῶτον ἔνη, τετράς τε, καὶ ἑβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ.
Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.
Ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε, δύω γε μὲν ἤματα μηνὸς

Ἔξοχ'

2. Πεφραδέμεν δμώεσσι. τριηκάδα μηνὸς.] Orditur à triceſima menſis die, quam dicit optimam eſſe. Eo die exactiones debitorum & uſurarum, ut patet ex Ariſtophane, ſimiliter & forenſia judicia Athenis fieri ſolebant. Conveniebat enim populus in feriis ut judicaretur, doceretur de religione, & mores formarentur. Tum ſcenici ludi fiebant, qui vice concionum fuerant. Et hi ritus ad res politicas, non phyſicas, referendi ſunt.

4. Εὖτ' ἂν.] Quidam Scholiaſtes hunc verſum aliter intelligit, & ita interpretatur: ὅταν μὴ ἀληθείας κρίνωσιν οἱ ἄνθρωποι τὰς ἡμέρας· ἤτοι ὅταν τὴν ἀληθῆ ἐπίστανται σύνοδον, καὶ μετ' ἀκριβείας γινομένην.

6. Πρῶτον ἔνη.] Athenienſes menſem, qui apud eos eſt 30 tantum dierum, in tres decades dividunt, quarum primam nominant ἱσταμένου μηνὸς, ſecundam μεσοῦντος, tertiam φθίνοντος. Deinde primæ decadis diem primam νουμηνίαν, ſecundam δευτέραν ἱσταμένου, tertiam τρίτην ἱσταμένου, & ita deinceps uſque ad δεκάτην ἱσταμ. Secundæ decadis diem primam, πρώτην ἐπὶ δέκα, ſecundam, δευτέραν ἐπὶ δέκα, uſque ad εἰκοστὴν ſive εἰκάδα, id

HESIODI ASCRÆI DIES.

Argumentum in Dies.

naturæ rationem, cum illa nobis uſui ſit, & noſtra cauſa à Deo condita. Itaque diſcrimina dierum nata ſunt aliqua ex parte, ex aſpectibus quibus Luna intuetur Solem: nam quadrati aſpectus cient pugnam naturæ cum morbo: ſed ſuperſtitioſa obſervatione aucta ſunt. Nam inde apparet non eſſe certam rationem diſcriminis dierum apud Heſiodum, quod ait, aliis alios dies probari.

Dies vero ex Iove obſervans, bene ſecundum decorum
Præcipe ſervis. triceſimam menſis optimam
Ad opera inſpiciendum, demenſumque dividendum:
Nempe cum circa juris negotia & judicia populi verſentur.
Hæ enim dies ſunt Iove à prudente.
Primum, novilunium, quartaque, & ſeptima, ſacra dies:
Hac enim Apollinem enſe aureo armatum genuit Latona.
Octavaque & nona, ambæ dies menſis

Egregie

δα, id eſt, xx diem. Tertia primam, πρώτην ἐπὶ εἰκάδι: vel Solonis inventu, numeros dierum ad Lunæ decrementum minuendo, ἐνάτην φθίνοντος, ſecundam ὀγδόην φθίνοντος, tertiam ἑβδόμην φθίνοντος, uſque ad τριακάδα, id eſt, 30 diem, quam etiam ἕνην καὶ νέαν vocabant, id eſt, veterem & novam: quo nomine etiam inſtantis menſis prima dicebatur: itemque prima dies Lunæ jam apparentis, & tertia à coitu digreſſæ. Cæterum Heſiodus hîc, nec ſingulatim omnes dies, aut ex ordine, nec iiſdem etiam appellationibus commemorat, ſed repetit quoſdam bis aut ter, nonnullis interim velut μεταδούπων καὶ ἀκηρίων prætermiſſis: quod ſuo quoque loco notabimus. Ἕνη igitur primus dies eſt, pro ἕνη καὶ νέα, nempe metri cauſa. Hunc dicit eſſe ſacrum: ſunt enim omnia initia ſacra: τετρὰς pro τετάρτη, quartus dies, qui itidem ſacer eſt, quia eo die prodit à coitu Luna, primumque tunc conſpicitur.

8. Ὀγδοάτη.] Præteritis ſecundo & tertio, quinto item & ſexto diebus, ut *mediis*, venit ad octavum & nonum, quos recte *utiles* dicit creſcentibus: nam humores alit creſcentia Lunæ.

10. ὑδ·

Ἐξόχ᾽ ἀεξομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι.
Ἑνδεκάτη τε, δυωδεκάτη τ᾽, ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί·
Ἡ μὲν ὄϊς πείκειν, ἡ δ᾽ εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι.
Ἡ δὲ δυωδεκάτη τῆς ἑνδεκάτης μέγ᾽ ἀμείνων.
Τῇ γάρ τοι νεῖ νήματ᾽ ἀερσιπότητος ἀράχνης
Ἤματος ἐκ πλείου, ὅτε τ᾽ ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται.
Τῇ δ᾽ ἱστὸν στήσαιτο γυνή, προβάλοιτό τε ἔργον.
Μηνὸς δ᾽ ἱσταμένου τρεισκαιδεκάτην ἀλέασθαι
Σπέρματος ἄρξασθαι· φυτὰ δ᾽ ἐνθρέψασθαι ἀρίστη.
Ἕκτη δ᾽ ἡ μέσση μάλ᾽ ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν·
Ἀνδρογόνος τ᾽ ἀγαθή· κούρη δ᾽ οὐ σύμφορός ἐστιν,
Οὔτε γενέσθαι πρῶτ᾽, οὔτ᾽ ἂρ γάμου ἀντιβολῆσαι.
Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἕκτη κούρη τε γενέσθαι
Ἄρμενος, ἀλλ᾽ ἐρίφους τάμνειν καὶ πώεα μήλων·
Σηκόν τ᾽ ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον, ἤπιον ἦμαρ.
Ἐσθλὴ δ᾽ ἀνδρογόνος, φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν,
Ψεύδεά θ᾽, αἱμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ᾽ ὀαρισμούς.
Μηνὸς δ᾽ ὀγδοάτῃ κάπρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον
Ταμνέμεν, οὐρῆας δὲ δυωδεκάτῃ ταλαεργούς.
Εἰκάδι δ᾽ ἐν μεγάλῃ, πλέῳ ἤματι, ἴστορα φῶτα
Γίνεσθαι· μέγα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστίν.

Ἐσθλὴ

10. Ἑνδεκάτη.] Decimo præterito, undecimum & duodecimum varie laudat: quia Luna Solem trigono aſpectu intuetur, quem beneficum vocant.

11. Ἡ μὲν ὄϊς.] Per ſynæreſin pro ὄϊας.

13. Τῇ.] Id eſt, ταύτῃ. Ἀερσιπότητος, pro ἀερσιπότης, in aëre pendens.

14. Ἤματος.] Quidam legunt ἐκπλείου, unico vocabulo, & dicunt, ita vocari XXII diem, quaſi cumulatum & adauctum.

16. Μηνός.] Ait, XVIII diem ſationi obeſſe, nimirum propter immodicum humorem. vetant enim ſementem facere in ſolo humidiore juſto. Contra plantas ſerere præcipiunt pluviis etiam tempeſtatibus. Vocat autem hunc diem τρεισκαιδεκάτην μηνὸς ἱσταμένου, qui dicitur alias τρίτη ἐπὶ δέκα.

18. Ἕκτη.] Præter vulgatum morem vocat decimum ſextum diem, ἕκτην μέσην, quum alias dicatur ἕκτη ἐπὶ δέκα. Eſt autem hæc dies, contra quam ſuperior, incommoda plantis, decreſcente nimirum Luna; utilis vero maribus gignen-

Egregie creſcentis ad curandum opera mortalium.
Vndecima vero, duodecimaque, ambæ quidem bonæ:
Hæc quidem tondendis ovibus, illa lætis ſegetibus metendis.
Duodecima tamen undecima multo melior.
Hac enim net fila in aëre ſuſpenſus araneus
Die expleta, quum & prudens formica acervum colligit.
Hac telam ordiatur mulier, proponatque opus.
Menſis autem inchoati decimatertia caveto
Sementem incipere: plantis vero inſerendis optima eſt.
Sexta vero media valde incommoda eſt plantis:
Viripara bona: puellæ vero non utilis eſt,
Neque gignendæ primum, nec nuptiis tradendæ.
Nec prima quidem ſexta puellæ gignendæ
Apta eſt, ſed hœdis caſtrandis & gregibus ovium.
Stabuloque circumſepiendo paſtorali, benigna dies eſt.
Bona vero viripara, amatque convitia loqui,
Mendaciaque, & blandos ſermones, & occulta colloquia.
Menſis vero octava caprum & bovem valde mugientem
Caſtrato, mulos autem duodecima laborioſos.
Viceſima vero in magna, plena die, prudentem virum
Generato: valde enim bonæ eſt indolis.

Bonæ

---

gignendis: nam ex humido ſemine femellæ, ex ſicciore puelli naſcuntur. Et decreſcente Luna ſemen minus humidum eſt, quam creſcente.

20. Οὔτε γείνεσθαι, οὔτ' ἄρ γάμου ἀντιβολῆσαι.] Id eſt, non eſt utile puellis, ut tum contrahant nuptias, quia à plenilunio cœpit jam humor deficere. Addit deinde quædam paſtoralia officia, quæ omnia ad quadratum aſpectum pertinere videntur. *Ibid.* Γενέσθ. MSS. Γείνασθαι μάλα.

26. Μηνὸς δ' ὀγδοάτῃ.] Hoc tempore aprum & bovem caſtrare convenit.

27. Ταμνέμεν.] Hoc loco ὀνυχίζειν, non, occidere, ut vulg. interpr.

28. Εἰκάδι.] Sic vocat vigeſimum diem, quod ſumma dies ſit μηνὸς μεστοῦ, diebus τῶν φθινόντων continuo inſequentibus. Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ.] In vigeſima die dicit prudentem virum naſci, & qui bona indole præditus ſit. Ἴστορα eum vocat, qui multa ſcit & vidit.

29. Γίνεσθαι.] Hic pro πεπυκασμένος, nonnulla exemplaria habent πεπνυμένος.

30. Κύρη

Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος δεκάτη, κούρη δέ τε τετρὰς
Μέσση. τῇ δέ τε μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
Καὶ κύνα καρχαρόδοντα καὶ οὐρῆας ταλαεργοὺς
Πρηΰνειν, ἐπὶ χεῖρα τιθείς. πεφύλαξο δὲ θυμῷ,
Τετράδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' ἱσταμένου τε,
Ἄλγεα θυμοβορεῖν. μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθ' ἐς οἶκον ἄκοιτιν,
Οἰωνοὺς κρίνας, οἳ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι.
Πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι· ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί.
Ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐριννύας ἀμφιπολεύειν,
Ὅρκον τιννυμένας· τὸν Ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις.
Μέσσῃ δ' ἑβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Εὖ μάλ' ὀπιπτεύοντα ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ
Βάλλειν· ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα,
Νήϊά τε ξύλα πολλά, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς.
Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπιδείελα λώϊον ἦμαρ.
Πρωτίστη δ' εἰνὰς παναπήμων ἀνθρώποισιν.
Ἐσθλὴ μὲν γάρ τ' ἥδε φυτευέμεν, ἠδὲ γενέσθαι,
Ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί· καὶ οὔποτε πάγκακον ἦμαρ.
Παῦροι δ' αὖτ' ἴσασι, τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην

Ἄρξα-

---

30. Κούρη δέ τε τέτρας] Vocat diem decimumquartum, *τετράδα μέσσην*, qui puellæ gignendæ bonus eſt, quia Luna tum abundat humore, ejuſque lumen eſt gelidum magis, & calor temperatior. quapropter etiam animantia, cum tunc propter humoris abundantiam mitiora ſint, facilius cicurantur.

34. Τετράδ'.] Quartum diem à fine menſis & decimumquartum, vel (ut alii volunt) quartum & vigeſimumquartum improbat: tum enim & oppoſitio & interlunium lædunt corpora. Qui laborant cholericis morbis, ad poſtremam quartam magis languent; phlegmatici contra.

38. Πέμπτας.] Quintos dies monet fugiendos, nempe v, xv, & xxv. cujus rei nullam adfert rationem naturalem, ſed eam quæ eſt de religione, nempe quod tunc furiæ obambulent, & pœnas expetant à ſceleratis hominibus.

41. Μέσσῃ δ'.] Monet Poëta fruges ventilandas à plenilunio, quia ſub id tempus excitantur venti, & aura ſiccior eſt. Prodeſt autem importari frumentum ſiccius: nam

Bona autem viripara decima, puellæ vero & quarta
Media. hac vero & oves, & curvipedes retortis cornibus boves,
Et canem aſperis dentibus, muloſque laborioſos
Cicurato, manum imponens. cautus vero eſto animo,
Vt quartam vites deſinentis & inchoati menſis,
Doloribus conficiendo animo. valde hæc accommoda eſt dies.
Quartæ autem menſis uxorem domum ducito,
Obſervatis avibus, quæ ad hanc rem ſunt optimæ.
Quintas vero evitato: quia difficiles ſunt & graves.
In quinta enim aiunt Furias obambulare,
Perjurium vindicantes: quod malum contentio genuit perjuris.
Media vero ſeptima, Cereris ſacrum munus
Diligenter inſpiciens bene æquata in area
Ventilato: roborumque ſector incidito cubicularia ligna,
Navaliaque ligna multa, & quæ navibus congrua ſunt.
Quarta vero incipito naves compingere hiantes.
Nona autem media pomeridiana melior dies.
Prima vero nona prorſus innoxia hominibus.
Bona ſiquidem eſt ad plantandum, & ad generandum,
Tam viro quam mulieri: nec unquam prorſus mala dies.
Sed pauci rurſus ſciunt, tertium nonum menſis optimum

Im-

nam madidum importatum, ſtatim corrumpitur.

43. Βάλλειν· ὑλοτόμον.] Iubet ſecari ligna ad thalamos & naves, quod materia, quæ cæditur decreſcente Luna, firmior ſit; quæ vero creſcente Luna, illico putreſcat.

44. Νήϊα.] In quibuſdam exempl. interjicitur hic verſus, Τῆμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ. Sed quoniam is ſupra habetur verſu 419, abundare omnino videtur.

46. Εἰνάς.] Nona dies media, id eſt, XIX meridiana, melior eſt. Ἐπιδείελα, adverb. è plurali numero, ut πρῶτα. Quidam legunt ἐπὶ δείελα. Derivatur à δείελον, crepuſculum.

47. Πρωτίστη.] Prima nona dies, ſcilicet à principio menſis, innocua eſt propter ter geminum aſpectum, cum Sol abeſt à ſignis.

49. Ἀνέρι οὔ ποτε πάγκακον.] Proverb. Nullus dies omnino malus.

50. Παῦροι.] Loquitur de XIX die menſis, biduo nempe ante ἔνην καὶ νέαν.

51. Ἀρ-

Ἄρξασθαί τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θεῖναι
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι.
Νῆα πολυκληΐδα θοὴν εἰς οἴνοπα πόντον
Εἰρύμεναι. παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι.
Τετράδι δ' οἶγε πίθον. περὶ πάντων ἱερὸν ἦμαρ
Μέσσῃ· παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην,
Ἠοῦς γινομένης· ἐπιδείελα δ' ἐστὶ χερείων.
Αἵδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μετάδουποι, ἀκήριοι, οὔ τι φέρουσαι.
Ἄλλος δ' ἀλλοίην αἰνεῖ, παῦροι δέ τ' ἴσασιν.
Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.
Τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὃς τάδε πάντα
Εἰδὼς ἐργάζηται, ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,
Ὄρνιθας κρίνων, καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.

ἩΣΙΟ-

51. Ἄρξασθαι πίθου.] Græciſmus, pro aperire dolium.

54. Εἰρύμεναι. παῦροι δέ τ', &c.] Id eſt, pauci certe ſervant hoc dierum diſcrimen, pauci norunt quiſnam dies præſtet.

55. Τετράδι.] Diem XIV intelligit.

56. Μέσσῃ· παῦροι δ' αὖτε.] Ἔλλειψις hic eſt: nam ad dies referri debet. ut ſit ſenſus: Pauci poſt vigeſimam menſis optimam probant ſequentes dies. Nam & tempeſtatum & corporum maxime mutationes fiunt principio poſtremæ quartæ.

58. Αἵδε μὲν.] Epilogus eſt præceptorum. Eſt igitur conſiderandum quid religio præcipiat, deinde quid oriatur ex cauſis naturalibus. Quod enim ſecus ſe habet, ſuperſtitio eſt.

59. Αἱ

ΤΈΛΟΣ.

Implendis doliis, & ad jugum collo imponendum
Bobus & mulis & equis celeribus.
Navem bene clavatam celerem in nigrum pontum
Trahito. Sed pauci vera intelligunt.
Quarta vero aperi dolium. præ omnibus ſacra dies eſt
Media: pauci vero rurſum poſt viceſimam menſis optimam,
Aurora vigente. pomeridiana vero eſt deterior.
Et hæ quidem dies ſunt hominibus magno commodo.
Cæteræ autem incertæ, ſine ſorte, nihil ferentes.
Sed alius aliam laudat, pauci vero norunt.
Interdum noverca eſt dies, interdum mater.
De his beatuſque & felix, qui hæc omnia
Sciens operatus fuerit, inculpatus diis,
Auguria obſervans, & delicta evitans.

HESIO-

---

59. Αἱ δ'.] Μεταδουπον promiſcuum ſonat. Ἀκήριοι autem videtur Politianus vertiſſe emortuos dies. Et Hom. ſomnia vocat ἀκήρια, quaſi dicas inania.

60. Ἄλλος.] Hic videmus Heſiodum non ubique ſecutum certam rationem, ſed in pleriſque ſuperſtitionem & conſuetudinem hominum.

61. Ἄλλοτε.] Proverb. Dies noverca & parens.

62. Τάων.] Bene, inquit, habebit qui ſervaverit diſcrimina rerum. Adjecit tamen correctionem, quod alii alias probent ac laudent. Verum iſte inculpabilis, i. e. ille non peccabit, qui non violabit ea, quæ religioſe & utiliter conſtituta ſunt. Nam Dii favent iis, qui natura recte utuntur.

FINIS.

ἩΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ἈΣΚΡΑΙΟΥ

Ἀσπὶς Ἡρακλέους.

Argumentum in Scutum Herculis.

Inſcribitur hoc Poëma proprio nomine Herculis ſcutum, quod ejus præcipua ſit hic deſcriptio. Rei autem argumentum ſic habet. Taphii facta expeditione in Electryonis boves, intermerunt fratres Alcmenæ, qui armenta à vi illorum defendere conabantur. Cum autem Amphitryo cum ea coïre vellet, non prius promiſit quam de fratricidis pœnas ſumſiſſet. Quamobrem ipſe eo profectus illos interfecit. Eadem autem nocte cum ea coëunt & Iupiter & Amphitryo: hic reverſus à præ-

Ἢ οἵη προλιποῦσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν
Ἤλυθεν ἐς Θήβας, μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρύωνα
Ἀλκμήνη, θυγάτηρ λαοσσόου Ἠλεκτρύωνος.
Ἥ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων
Εἴδεΐ τε μεγέθει τε. νόον γε μὲν οὔτις ἔριζε
Τάων ἃς θνηταὶ θνητοῖς τέκον εὐνηθεῖσαι.
Τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν, βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων

Τοῖον

---

1. Ἢ οἵη.] Dubitari à multis ſolet, quid ſibi velit hoc ἀσπίδος initium, quod & abruptum videtur, & obſcurum, ideoque varie abſurdeque à multis eſt expoſitum. Nos igitur, ex G. Cantero, declarationem ejus evidentem adferemus (cujus ille I. Auratum ſibi auctorem eſſe profitetur) qua omnis omnino difficultas tolli videtur. Eſt autem res paulo altius repetenda. Heſiodus inter cætera quæ Pauſanias in Bœoticis enumerat, ſcripſit etiam μεγάλας ἠοίας, ut vocat idem Pauſanias, & præterea Athenæus, & Apollonii, Pindari, Sophoclis interpres: in quibus præclariſſimas quaſque mulieres & heroïnas perpetuo carmine celebravit, ut vel ſingulas pro exemplo nobis proponeret, vel unam aliquam præclariſſimam cum reliquis compararet. Hinc enim dictæ ſunt ἠοίαι, quod ſingulæ ſimilitudines ab his vocibus, ἢ οἵη, inciperent: ſicut & in Homeri Bœotia factum cernimus, & apud Hebræos in Pentateucho. Quocirca etiam contigit,

HESIODI ASCRÆI
SCVTVM HERCVLIS.

Argvmentvm in Scvtvm Hercvlis.

à prælio, ille vero hominibus auxiliatorem generare volens. Peperit illa ex Amphitryone quidem Iphiclum, ex Iove vero Herculem: qui cum auriga Iolao proficiſcitur adverſus Cygnum, Martis filium: qui decimas ducentes ad Pytho, deprædabatur. Profectus igitur ſcuto per Vulcanum facto Trachinem abit ad Ceycem. Congreſſus cum Cygno, eum interimit, Martemque pro filio ſuo pugnantem in crure vulnerat. Atque ita venit ad Ceycem. Erat autem Cygnus gener Ceycis, ob filiam Themiſtonoën.

AVt qualis relicta domo ac patria tellure
Venit Thebas, ſecuta maritum Amphitryonem
Alcmena, filia populorum diſſipatoris Electryonis.
Quæ mulierum genus ſuperabat fœminearum
Formaque & proceritate. mente utique nulla cum ea certabat
Illarum quas mortales mortalibus peperere concumbentes.
Cujus & à vertice, & à palpebris nigricantibus

Tale

---

git, ut H'οίην poſteriores Poëtæ, & inter alios Hermeſianax Colophonius, Heſiodi fuiſſe amicam putarint, quam hoc modo celebraverit, ut & Homerus Penelopen, & alii alias. Earum igitur H'οιῶν fragmentum eſt, quod hodie exſtat, Scutum Herculis, quo unà comparatio earum, quibus totum opus conſtabat quamplurimis, continetur: itaque & ab H' οἴη, ſicut etiam reliquæ, incipit. Et quamvis hoc opuſculum magni ſit operis fragmentum, proprio tamen inſignitur nomine (ut antea diximus) & Scutum Herculis vocatur, quod ejus præcipua ſit in hac comparatione deſcriptio, ſicut apud nos Somnium Scipionis dicitur. Hæc igitur de ipſis vocabulis initii. Orditur autem Poëta à commendatione Alcmenæ, quæ Amphitryonem patris interfectorem Thebas ſecuta eſt.

7. Κυανεάων.] Religio fuit in verſu, qui tam male haberet, mutare quicquam viris doctis, quod ignorarent rationes Poëticas. Legendum κυανεάων.

Τοῖον ἄηθ', οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ἡ δὲ καὶ ὣς κατὰ θυμὸν ἑὸν τίεσκεν ἀκοίτην,
Ὡς οὔπω τις ἔτισε γυναικῶν θηλυτεράων,
Ἦ μὴν οἱ πατέρ' ἐσθλὸν ἀπέκτανεν, ἶφι δαμάσσας,
Χωσάμενος περὶ βουσί. λιπὼν δ' ὅγε πατρίδα γαῖαν
Ἐς Θήβας ἱκέτευσε φερεσσακέας Καδμείους.
Ἔνθ' ὅγε δώματ' ἔναιε σὺν αἰδοίῃ παράκοιτι,
Νόσφιν ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου. οὐ γὰρ οἱ ἦεν
Πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι ἐϋσφύρου Ἠλεκτρυώνης,
Πρίν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων
Ἧς ἀλόχου, μαλερῷ δὲ καταφλέξαι πυρὶ κώμας
Ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.
Ὣς γὰρ οἱ διέκειτο, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν.
Τῶν ὅγ' ὀπίζετο μῆνιν, ἐπείγετο δ' ὅττι τάχιστα
Ἐκτελέσαι μέγα ἔργον, ὃ οἱ Διόθεν θέμις ἦεν.
Τῷ δ' ἅμα, ἱέμενοι πολέμοιό τε φυλόπιδός τε,
Βοιωτοὶ πλήξιπποι, ὑπὲρ σακέων πνείοντες,
Λοκροί τ' ἀγχέμαχοι, καὶ Φωκῆες μεγάθυμοι,
Ἕσποντ'. ἦρχε δὲ τοῖσιν ἐῢς πάϊς Ἀλκαίοιο,
Κυδιόων λαοῖσι. πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἄλλην μῆτιν ὕφαινε μετὰ φρεσὶν, ὄφρα θεοῖσιν
Ἀνδράσι τ' ἀλφηστῇσιν ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεύσῃ.
Ὦρτο δ' ἀπ' Οὐλύμποιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων,
Ἱμείρων φιλότητος ἐϋζώνοιο γυναικὸς
Ἐννύχιος. τάχα δ' ἷξε Τυφαόνιον, τόθεν αὖθις
Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητίετα Ζεύς.
Ἔνθα καθεζόμενος, φρεσὶ μήδετο θέσκελα ἔργα.
Αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ τανυσφύρου Ἠλεκτρυώνης

Εὐνῇ

13. Ἐς Θήβας ἱκέτευσε.] Ἱκετεύειν, hoc loco, ξενίζειν, μετοικίζεσθαι, ἐπὶ βοηθείᾳ. ἱκέτευσε ἐς Θήβας Καδμείους, nihil aliud eſt, quam εἰς Θήβας ἐπὶ βοηθείᾳ τῶν Καδμείων ἐπώχετο: Thebanos auxilii cauſa petebat: Vel, Thebas, imploraturus auxilium Cadmeorum proficiſcebatur. Quæ ἱκετεία veteribus & ducibus erat uſitatiſſima.

15. Νόσφιν.] Declarat occaſionem ſuſcepti belli ab Amphitryone.

22. Ὃ οἱ Διόθεν θέμις ἦεν.] Vox θέμις hic τὸ ἀναγκαῖον deſignat, ſicut ex

ut ex

Tale quiddam ſpirabat, quale & ab aurea Venere.
Atque hæc talis exiſtens, tam animo ſuum colebat conjugem,
Perinde ut nulla unquam coluit mulierum fœminearum,
Quanquam ipſi patrem præſtantem occidiſſet, vi domitum,
Ira commotus propter boves. relicta autem ille patria tellure
Thebas venit, ſupplicans ſcutatis Cadmeis.
Vbi idem habitabat cum veneranda conjuge,
Seorſim abſque concubitu deſiderabili. Non enim licebat ipſi
Antè lectum conſcendere formoſæ Electryonidis,
Quam cædem ultus eſſet fratrum magnanimorum
Suæ conjugis, flagrantique combuſſiſſet igne vicos
Virorum heroum Taphiorum atque Teleboarum.
Ita enim conſtitutum ipſi erat, diique teſtes facti fuerant.
Quorum ille verebatur iram, feſtinabatque quam celerrime
Exequi magnum opus, quod ipſi divinitus incumbebat.
Hunc autem una, cupidi bellique præliique,
Bœotii equitando inſignes, ſupra clypeos animum gerentes,
Locrique cominus pugnantes, & Phocenſes magnanimi,
Sequebantur. ducebat autem eos præſtans puer Alcæi,
Gaudens tot populis. At pater hominumque deorumque
Aliud conſilium texebat in animo, ut Diis pariter
Et hominibus rerum indagatoribus Martis depulſatorem plantaret.
Profectus autem ab Olympo eſt dolum alta mente volvens,
Deſiderans concubitum elegantis mulieris
Per noctem: celeriterque venit in Typhaonium, unde rurſum
Ad Phicium ſummum acceſſit prudens Iupiter.
Vbi reſidens mente verſabat divina opera.
Nam eadem quidem nocte cum procera Electryonide

In

ut ex imitatione Græcorum apud Latinos ſæpe, & præcipue Horatium: *Quicquid corrigere eſt nefas,* ὅσπερ διορθώσασθαι ἀδύνατον, & per conſequens, ὅσπερ μὴ καθορθώσασθαι ἀνάγκην ἔχει, vel ἀναγκαῖόν ἐστι. Cæterum vox διόθεν ad juramentum ſpectat quod præceſſerat. Quicunque ergo juramento ſe obſtringit, illum urget Διὸς θέμις, aut θέμις διόθεν: quare jusjurandum, *Iovisjurandum* dixerunt veteres.

29. Φυτεύσῃ.] Legitur etiam φυτεύσαι.

36. Εὐνῇ.]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγη, τέλεσεν δ' ἄρ' ἐέλδωρ.
Αὐτῇ δ' Ἀμφιτρύων λαοσσόος, ἀγλαὸς ἥρως,
Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ἀφίκετο ὅνδε δόμονδε.
Οὐδ' ὅγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγροιώτας
Ὦρτ' ἰέναι, πρίν γ' ἧς ἀλόχου ἐπιβήμεναι εὐνῆς.
Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπαστὸν ὑπεκπροφύγῃ κακότητα
Νούσου ὕπ' ἀργαλέης, ἢ καὶ κρατεροῦ ὑπὸ δεσμοῦ·
Ὥς ῥα τότ' Ἀμφιτρύων χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας,
Ἀσπασίως τε φίλως τε ἑὸν δόμον εἰσαφίκανε.
Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
Τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ἡ δὲ θεῷ δμηθεῖσα, καὶ ἀνέρι πολλὸν ἀρίστῳ,
Θήβῃ ἐν ἑπταπύλῳ διδυμάονε γείνατο παῖδε,
Οὐκ ἔθ' ὁμὰ φρονέοντε, (κασιγνήτω γε μὲν ἤστην.)
Τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' αὖ μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
Δεινόν τε κρατερόν τε, βίην Ἡρακληείην·
Τὸν μὲν ὑποδμηθεῖσα κελαινεφέϊ Κρονίωνι,
Αὐτὰρ Ἰφικλῆα γε δορυσσόῳ Ἀμφιτρύωνι,
Κεκριμένην γενεήν· τὸν μὲν, βροτῷ ἀνδρὶ μιγεῖσα·
Τὸν δὲ, Διὶ Κρονίωνι, θεῶν σημάντορι πάντων·
Ὃς καὶ Κύκνον ἔπεφνεν Ἀρητιάδην, μεγάθυμον.
Εὗρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
Αὐτὸν, καὶ πατέρ' ὃν, Ἄρην, ἄτον πολέμοιο,
Τεύχεσι λαμπομένους, σέλας ὣς πυρὸς αἰθομένοιο,
Ἑσταότ' ἐν δίφρῳ· χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι,
Νύσσοντες χηλῇσι· κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει,
Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι καὶ ποσὶν ἵππων.
Ἅρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον,
Ἵππων ἱεμένων. κεχάρητο δὲ Κύκνος ἀμύμων,
Ἐλπόμενος Διὸς υἱὸν, ἀρήϊον, ἡνίοχόν τε,
Χαλκῷ δῃώσειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
Ἀλλά οἱ εὐχωλέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Αὐτὸς

36. Εὐνῇ.] Sunt exempl. quæ habent Εὐνῇ ἐν φιλότητι.

90. Ὅς

In lecto concubitu mixtus eſt, perfecitque deſiderium:
Eadem autem & Amphitryo populorum diſſipator, illuſtris heros,
Perfecto magno opere, rediit domum ſuam.
Neque ille ad famulos & paſtores agreſtes
Perrexit ire, antea quam ſua conjugis conſcendiſſet lectum.
Tale ſiquidem corde deſiderium ceperat paſtorem populorum.
Sicut quando quiſpiam magno affectu effugit afflictionem
Morbo ex difficili, aut etiam validis ex vinculis:
Ita tunc Amphitryo difficili labore exantlato,
Magnoque affectu, lubentique animo, domum ſuam reverſus eſt.
Totaque nocte concubuit cum veneranda uxore,
Oblectando ſe muneribus aurea Veneris.
Illa autem à Deo pariter domita, & ab homine longe optimo,
Thebis ſeptem portas habentibus geminos peperit pueros,
Haud quaquam ſimiles, quanquam fratres eſſent.
Alterum ſiquidem inferiorem, alterum autem longe præſtantiorem virum,
Sævum ac validum, vim Herculanam:
Hunc quidem compreſſa à nubium offuſcatore Saturnio,
Iphicleum autem haſtarum à concuſſore Amphitryone,
Diverſa generatione: alterum quidem, cum viro mortali concumbens:
Alterum autem, cum Saturnio Deorum imperatore omnium.
Qui & Cygnum occidit, Martis filium, magnanimum.
Invenit enim in luco longe jaculantis Apollinis
Ipſum, & patrem ipſius, Martem, bello inſatiabilem,
Armis fulgentes, ceu fulgor ignis ardentis,
Stantes in curru: terram autem pulſabant veloces equi,
Ferientes ungulis; pulviſque circa ipſos dividebatur,
Excitatus compactis à curribus & pedibus equorum.
Currus autem fabrefacti & rotarum ambitus circum reſonabant,
Equis feſtinantibus. gaudebat autem Cygnus inculpatus,
Sperans ſe Iovis filium, Mavortium, aurigamque
Ferro interemturum eſſe, & inclyta arma deſpoliaturum.
Sed ipſius vota non exaudivit Phœbus Apollo.

Αὐτὸς γάρ οἱ ἔπωρσε βίην Ἡρακληείην.
Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίου
Λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ τευχέων τε καὶ αὐτοῦ·
Πῦρ δ' ὣς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. τίς κεν ἐκείνου
Ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι,
Πλὴν Ἡρακλῆος καὶ κυδαλίμου Ἰολάου;
Κείνων γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
Ὅς ῥα τόθ' ἡνίοχον προσέφη κρατερὸν Ἰόλαον.
Ἥρως, ὦ Ἰόλαε, βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων,
Ἦ τι μετ' ἀθανάτους μάκαρας, τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Ἤλιτεν Ἀμφιτρύων, ὅτ' ἐϋστέφανον ποτὶ Θήβην
Ἦλθε, λιπὼν Τίρυνθον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Κτείνας Ἠλεκτρύωνα, βοῶν ἕνεκ' εὐρυμετώπων·
Ἵκετο δ' εἰς Κρείοντα, καὶ Ἡνιόχην τανύπεπλον.
Οἵ ῥά μιν ἠσπάζοντο, καὶ ἄρμενα πάντα παρεῖχον,
Ἣ δίκη ἔσθ' ἱκέτῃσι, τίον δ' ἄρα κηρόθι μᾶλλον.
Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν ἐϋσφύρῳ Ἠλεκτρυώνῃ
Ἧι ἀλόχῳ· τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν
Γεινόμεθ', οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι, οὔτε νόημα,
Σός τε πατὴρ καὶ ἐγώ· τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεύς.
Ὃς προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον, σφετέρους τε τοκῆας,
Ὤιχετο τιμήσων ἀλιτήμενον Εὐρυσθῆα,
Σχέτλιος. ἦ που πολλὰ μετεστοναχίζετ' ὀπίσσω,
Ἣν ἄτην ἀχέων· ἡ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν.
Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.
Ὦ φίλος, ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἡνία φοινικόεντα
Ἵππων ὠκυπόδων· μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
Ἰθὺς ἔχειν θοὸν ἅρμα, καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων,
Μηδὲν ὑποδδείσας κτύπον Ἄρεος ἀνδροφόνοιο,
Ὃς νῦν κεκληγὼς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος
Φοίβου Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος.

Ἦ μὴν

90. Ὃς προλιπὼν.] Multa exemplaria & quædam MSS. pro δόμον hic habent δῶρα, non ſine magno fœdoque errore: cui tamen facillimum erat mederi, vel eo modo quo nos fecimus, vel ſic, Ὃς προλιπὼν δῶμα σφέτερον σφετέρους.

92. Σχέ-

Ipſe enim contra illum concitavit vim Herculeam.
Totus vero lucus & ara Apollinis Pagaſæi
Collucebat præ vehementis Dei armis, & ipſo;
Et quaſi quidem ignis ex oculis effulgebat. Quis autem illi
Suſtinuiſſet, mortalis exiſtens, obviam ſub conſpectum prodire,
Præter Herculem & glorioſum Iolaum?
Illorum enim & vis magna, & manus invictæ
Ex humeris natæ erant una cum robuſtis membris.
Is igitur tunc aurigam allocutus eſt fortem Iolaum.
O heros Iolaë, mortalium longe cariſſime omnium,
Nempe vere in immortales beatos, qui Olympum tenent,
Peccavit Amphitryo, quoniam bene munitas ad Thebas
Abiit, relicta Tiryntho urbe bene fundata,
Poſtquam occiderat Electryonem, propter boves latas habentes fron-(tes:
Venitque ad Creontem, & Heniochen longis ornatam veſtibus.
Qui ipſum ultro receperunt, & neceſſaria omnia præbuerunt,
Quatenus fas eſt ſupplicibus, colueruntque ex animo magis.
Vivebat autem exultabundus cum formoſa Electryonide
Conjuge ſua: moxque nos revoluto anno
Nati ſumus, neque ſtatura ſimiles corporis, neque ingenio,
Pater tuus & ego: cujus quidem mentem ſuſtulit Iupiter.
Qui relicta domoque ſua, & ſuis parentibus,
Abiit veneraturus immaturo partu editum Euryſtheum,
Infelix. certe multum ingemiſcebat poſtea,
Noxam ſuam lugens: ſed illa irrevocabilis eſt.
Mihi vero Deus difficiles imperavit labores.
O amice, ſed tu celeriter contine habenas rutilantes
Equorum alipedum: magnamque mentibus fiduciam accumulans,
Recta dirige celerem currum, & alipedum robur equorum,
Nihil veritus ſtrepitum Martis hominum occiſoris,
Qui nunc cum clangore circumquaque furit per ſacrum nemus
Phœbi Apollinis longe jaculantis regis.

Enim-

---

92. Σχέτλι@.] Hic etiam pro μάλα è Palatin. cod. repoſuimus πολλὰ, ut conſtet verſus.

94. Αὐτὰρ.] Pro ἐπετέλλετο legitur etiam ἐπέτειλεν. MS. Palatin. priori aſſentitur.

Ἦ μὲν καὶ κρατερός περ ἐὼν ἄατοι πολέμοιο.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἰόλαος·
Ἠθεῖ᾽, ἦ μάλα δή τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Τιμᾷ σὴν κεφαλὴν, καὶ ταύρεος Ἐννοσίγαιος,
Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα·
Οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
Σὰς ἐς χεῖρας ἄξουσιν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι.
Ἀλλ᾽ ἄγε, δύσεο τεύχε᾽ ἀρήϊα, ὄφρα τάχιστα
Δίφρους ἐμπελάσαντες, Ἄρηός θ᾽ ἡμέτερόν τε,
Μαρνώμεσθ᾽. ἐπεὶ οὔτι ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν,
Οὐδ᾽ Ἰφικλείδην δειδίξεται· ἀλλά μιν οἴω
Φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
Οἳ δή σφι σχεδὸν εἰσι, λιλαιόμενοι πολέμοιο
Φυλόπιδα στήσειν· τά σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ βίη Ἡρακληείη,
Θυμῷ γηθήσας· μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπεν.
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἥρως ὦ Ἰόλαε, διοτρεφὲς, οὐκέτι τηλοῦ
Ὑσμίνη τρηχεῖα. σὺ δ᾽ ὡς πάρος ἦσθα δαΐφρων,
Ὣς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην
Πάντῃ ἀναστρωφᾶν, καὶ ἀρηγέμεν ὥς κε δύνηαι.
Ὣς εἰπὼν, κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ,
Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα, περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε.
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε
Καλὸν, χρύσειον, πολυδαίδαλον· ὅν ῥ᾽ οἱ ἔδωκε
Παλλὰς Ἀθηναίη κούρη Διὸς, ὁππότ᾽ ἔμελλε
Τοπρῶτον στονόεντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους.
Θήκατο δ᾽ ἀμφ᾽ ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον

Δεινὸς

103. Ἠθεῖ.] Ita C. Palat. Alii ὦ θεῖ.

105. Ὅς Θήβης.] Fuit & Thebe in Ægypto, à Buſiride rege condita, ambitu centum quadraginta ſtadiorum, centum portis inſignis. Præterea etiam Thebe in Bœotia fuit à Cadmo Agenoris filio condita, quam Amphion muris ornavit, Bacchi & Herculis patria.

114. Φίλτερα.] Palatin. φέρτερα.

116. Θυμῷ.] Nonnulli codices habent μύθῳ.

118. Ἰόλαε.]

Enimvero, etiam validus licet exiſtat, tamen exſaturabitur bello.
Hunc contra allocutus eſt inculpatus Iolaus:
O patrue, quam multum vero pater hominum atque Deorum
Honorat caput tuum, & taurinus Neptunus,
Qui Thebarum mœnia tenet, & tuetur civitatem:
Quemadmodum & hunc mortalem validumque magnumque
Tuas in manus adducunt, ut gloriam magnam auferas.
Sed age, induere arma Mavortia, ut quam celerrime
Currus inter ſe committentes, Martis & noſtrum,
Decertemus. Quoniam neque intrepidum Iovis filium,
Neque Iphiclidem perterrebit: ſed ipſum puto
Mox fugiturum duos pueros inculpati Alcidæ,
Qui prope adſunt, cupientes bello
Certamen inſtituere: quæ res ipſis multo gratior quam epulæ.
Sic ait. arriſit autem fortis Hercules,
Animo oblectatus: admodum enim illi grata dixerat.
Atque ipſum, reſpondens, verbis volucribus allocutus eſt:
O heros Iolaë, Iovis alumne, non procul etiam hinc
Pugna aſpera. Tu vero quemadmodum antea fuiſti bellicoſus,
Ita & nunc magnum equum Arionem nigricantibus ſetis obſitum
Quoquoverſum converte, & auxiliare pro eo ac poteris.
Sic locutus, ocreas ex Orichalco ſplendido,
Vulcani inclyta dona, tibiis induxit.
Mox & thoracem pectori induit
Pulchrum, aureum, variegatum: quem ipſi dederat
Pallas Minerva filia Iovis, tunc cum cœperat
Primum luctuoſa aggredi certamina.
Poſuit autem circa humeros nocumenti depulſorium ferrum

Sævus

---

118. Iʼόλαε.] Nomen peritiſſimi aurigæ, quaſi dicas, ἰὸς τȣ̃ λαȣ̃, jaculum ſeu telum populi.

122. Oʼρειχάλκοιο.] Orichalcum, æs montanum. Schol. Heſiodi ſcribit eſſe æs candidum, quod in montibus inveniatur, aut materiam quandam metallicam ære pretioſiorem.

123. Hʼφαίςȣ.] Vulcani, quæ vox quibuſdam videtur orta ex *Tubalcain*, de quo Geneſ. 4. 22. ſic dicta ab ἅπτω accendo, & ἀΐςόω deſtruo.

130. Κάϐ-

Δεινὸς ἀνήρ· κοίλην δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην
Καββάλετ᾽ ἐξόπιθεν. πολλοὶ δ᾽ ἔντοσθεν ὀϊστοὶ
Ῥιγηλοὶ, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες.
Πρόσθεν μὲν θάνατόν τ᾽ εἶχον, καὶ δάκρυσι μῦρον·
Μέσσοι δὲ ξεστοὶ, περιμήκεες· αὐτὰρ ὄπισθεν
Μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν
Ἦσαν. ὁ δ᾽ ὄβριμον ἔγχος ἀκαχμένον εἵλετο χαλκῷ·
Κρατὶ δ᾽ ἐπ᾽ ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε,
Δαιδαλέην, ἀδάμαντος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρῦαν,
Ἥτ᾽ εἴρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο.
ΧΕΡΣΙ´ γε μὲν σάκος εἷλε πανάιολον· οὐδέ τις αὐτὸ
Οὔτ᾽ ἔρρηξε βαλὼν, οὔτ᾽ ἔθλασε, θαῦμα ἰδέσθαι.
Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ, λευκῷ τ᾽ ἐλέφαντι,
Ἠλέκτρῳ θ᾽ ὑπολαμπὲς ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ
Λαμπόμενον· κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο.
Ἐν μέσσῳ δὲ δράκοντος ἔην φόβος, οὔτι φατειὸς,
Ἔμπαλιν ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς.
Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκαθεόντων,
Δεινῶν, ἀπλήτων. ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου
Δεινὴ Ἔρις πεπότητο, κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,
Σχετλίη, ἥ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας εἵλετο φωτῶν
Οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷι φέροιεν.
Τῶν ϗ ψυχαὶ μὲν χθόνα δύνουσ᾽ Ἄϊδος εἴσω
Αὐτῶν· ὀστέα δέ σφι περὶ ῥινοῖο σαπείσης
Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἴῃ.
Ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο·
Ἐν δ᾽ ὅμαδός τε, φόβος τ᾽, ἀνδροκτασίη τε δεδήει.

Ἐν

130. Καββάλετ᾽.] Eſt alia lectio, quæ pro δ᾽ ἔντοσθεν, ut eſt in Palat. habet δέ τοι ἔσαν.

139. Χερσί.] Sequitur jam clypei Herculis elegantiſſima & admirabilis deſcriptio. In MS. Palatin. & fere eodem modo Ald. & Flor. editionibus præfixus eſt titulus huic verſui, Ἀρχὴ τοῦ ἐπιγράμματος τῆς ἀσπίδος. quaſi vero præcedentia non pertineant ad idem opus.

143. Κυάνου.] Alias κυανοῦ.

153. Κελαινῇ.] Quidam malunt, μελαίνῃ: eadem tamen ſignif.

154. Ἐν δὲ.] Eſt hic ὑποτύπωσις acerrimæ pugnæ. προΐωξις, q.d. proſecutio, vel properſecutio. Interpr. ἐν τούτοις φησὶν ἦν καὶ προδίωξις καὶ ὑποχώρ-

Sævus vir: cavam autem circa pectora pharetram
Rejecit in tergum. in hac multæ erant ſagittæ
Horrendæ, mortis vocem reprimentis datrices.
Hæ ab anteriori quidem parte mortem habebant præfixam, & lacrymis madebant:
Mediæ autem politæ erant, longæ: ſed à tergo
Nigræ aquilæ contectæ alis
Erant. ille autem validam haſtam præfixam ære corripuit:
Capiti vero ingenti galeam fabrefactam impoſuit,
Variegatam, ferream, temporibus adaptatam,
Quæ tutum reddebat caput Herculis divini.
At manibus clypeum accepit varium totum, quem nemo quiſ(quam
Neque perrupiſſet jaciendo, neque comminuiſſet, mirum viſu.
Nam totus quidem circumquaque gypſo, candidoque ebore,
Et electro lucidus erat, auroque fulgido
Splendens: cæruleis pliciæ fulgorem interſecantibus.
In medio autem draconis erat terror, haudquaquam effabilis,
Retro oculis igne lucentibus tuens.
Cujus & dentibus quidem repletum erat os candicantibus,
Sævis, inacceſſis. ſuper terribilem autem frontem
Sæva contentio devolitabat, accendens pugnas hominum,
Tetra, quæ & mentem eximebat & præcordia viris
Quicunque bellum adverſus Iovis filium gererent.
Quorum & animæ quidem ſub terram eunt ad Orcum intro
Ipſorum: oſſa autem ipſis, pelle circum putrefacta,
Sirio ſub torrido in nigra putreſcunt terra.
In eo autem & propulſatio & viceverſa perſecutio factæ erant.
In eo tumultus, horror, & homicidium huc illuc ferebantur.

In

ὀπισθοδίωξις, ὥς τινες θεοὶ ἐζωγεαφημένοι· καὶ γὰρ οἱ πολέμιοί ποτε μὲν διώκουσι, καὶ καλεῖται τοῦτο προδίωξις, ποτὲ δὲ διώκονται, καὶ καλεῖται τοῦτο παλίωξις. Igitur παλίωξις eſt, quum ii qui fugerant, eos qui fugarant atque vicerant, verſa Martis alea inſectantur. Huic loco ſimilis eſt ille apud Virg. cum Troiana pubes pugnæ ciet ſimulacra ſub armis:

Inde alios ineunt curſus alioſque recurſus
Adverſis ſpatiis. ——
Et nunc terga fugæ nudant, nunc ſpicula vertunt
Infenſi, &c.

165. Θαῦτα

Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ἐθύνεον· ἐν δ' ὀλοὴ κὴρ,
Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
Ἄλλον τεθνειῶτα, κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν.
Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν,
Δεινὸν δερκομένη, καναχῇσί τε βεβρυχυῖα.
Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν οὔ τι φατειῶν
Δώδεκα· ταὶ φοβέεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷι φέροιεν.
Τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν, εὖτε μάχοιτο
Ἀμφιτρυωνιάδης. τὰ δ' ἐδαίετο θωῦτὰ ἔργα.
Στίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι
Κυάνεα κατὰ νῶτα, μελάνθησαν δὲ γένεια.
Ἐν δὲ συῶν ἀγέλαι χλούνων ἔσαν, ἠδὲ λεόντων
Ἐς σφέας δερκομένων, κοτεόντων τ' ἱεμένων τε,
Τῶν καὶ ὁμιληδὸν στίχες ἤισαν· οὐδέ νυ τώγε
Οὐδέτεροι τρεέτην· φρίσσον γε μὲν αὐχένας ἄμφω.
Ἤδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῖς, ἀμφὶ δὲ κάπροι
Δοιοί, ἀπουράμενοι ψυχάς, κατὰ δέ σφι κελαινὸν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζ'. οἱ δ', αὐχένας ἐξεριπόντες,
Κείατο τεθνηῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι.
Τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην, κοτέοντε μάχεσθαι,
Ἀμφότεροι, χλοῦναί τε σύες, χαροποί τε λέοντες.
Ἐν δ' ἦν ὑσμίνη Λαπιθάων αἰχμητάων,
Καινέα τ' ἀμφὶ ἄνακτα, Δρύαντά τε, Πειρίθοόν τε,
Ὁπλέα τ', Ἐξάδιόν τε, Φάληρόν τε, Πρόλοχόν τε,
Μόψον τ' Ἀμπυκίδην, Τιταρήσιον, ὄζον Ἄρηος,
Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν·
Ἀργύρεοι, χρύσεια περὶ χροῒ τεύχε' ἔχοντες.
Κένταυροι δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἠγερέθοντο,
Ἀμφὶ μέγαν Πετραῖον, ἰδ' Ἄσβολον οἰωνιστήν,
Ἄρκτον θ', Οὔρειόν τε, μελαγχαίτην τε Μίμαντα,

Καὶ

165. Θωῦτὰ ἔργα.] Sunt cum Palatin. qui legant θαύματα. Τὰ δ' ἐδαίετο θωῦτὰ ἔργα.] Videtur legiſſe Diaconus, θαυματὰ, quod gloſſa ſua ſatis declarat.

167. Κυάνεα.] Idem Palatin. & quædam alia exempl. habent Κυάνεοι.

176. Τοὶ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

In eo contentio quoque, & motus furebat: in eo pernicioſa Parca,
Vivum alium tenens recens vulneratum, alium autem illæſum,
Alium mortuum, per pugnam trahebat pedibus.
Veſtem autem habebat circum humeros cruentam ſanguine virorum,
Sævum videns, clamoribuſque ingraveſcens.
In eo autem & ſerpentum capita ſævorum erant, haud quaquam effabilium,
Duodecim; quæ perterrefaciebant ſuper terram genera hominum,
Quicunque bellum contra Iovis filium moverent.
Quorum & dentium quidem crepitus edebatur, quoties pugnabat
Amphitryoniades. Hæc autem diſtincta erant miranda opera.
Porrò veluti puncta quædam apparebant videnda ſævis draconibus
Cærulea per terga, denigratæque erant illis maxillæ.
In eo autem & ſuum greges agreſtium erant, atque leonum
Mutuo ſeſe aſpicientium, iraſcentiumque & feſtinantium,
Quorum etiam turmatim ordines incedebant; neque vero hi,
Neque illi alteros timebant; horrebant attamen colla amborum.
Iuxta enim ipſos jacebat magnus leo, circum autem apri
Duo, ſpoliati animas, deorſumque ipſis niger
Cruor diſtillabat in terram. ipſi autem, cervicibus dejectis,
Iacebant mortui ſub terribilibus leonibus.
At illi magis etiam excitabantur, incenſi ad pugnandum,
Vtrique, agreſteſque ſues, truceſque leones.
In eo autem erat & pugna Lapitharum bellatorum,
Cæneum circa regem, Dryantemque, Pirithoumque,
Hopleumque, Exadiumque, Phalerumque, Prolochumque,
Mopſumque Ampycidem, Titareſium, nothum Martis,
Theſeumque Ægidem, ſimilem immortalibus:
Argentei, aurea circum corpus arma habentes.
Centauri autem ex altera parte contra hos congregabantur,
Magnus Petræus, atque Asbolus augur,
Arctuſque, Huriuſque, nigerque pilis Mimas, Et

176. Τοὶ δ᾽.] Alii malunt κοτεόν τε, & iraſcebantur, ſeu incendebantur. & ita Palat.

178. Ἐν δ᾽ ἦν.] Alluſit ad pugnam Lapitharum cum Centauris in nuptiis Pirithoi.

186. Ἄρκτον.] Alia exempl. habent Θύρεόν τε.

202. Γμε-

Καὶ δύο Πευκείδας, Περιμήδεά τε, Δρύαλόν τε,
Ἀργύρεοι, χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Καί τε συναΐκτην, ὡσεὶ ζωοὶ περ ἐόντες,
Ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο.
Ἐν δ' Ἄρεος βλοσυροῖο ποδώκεες ἕστασαν ἵπποι
Χρύσεοι· ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὔλιος Ἄρης
Αἰχμὴν ἐν χείρεσσιν ἔχων, πρυλέεσσι κελεύων,
Αἵματι φοινικόεις, ὡσεὶ ζωοὺς ἐναρίζων,
Δίφρῳ ἐμβεβαώς. παρὰ δὲ Δειμός τε Φόβος τε
Ἕστασαν, ἱέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.
Ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια,
Τῇ ἰκέλη, ὡσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,
Ἔγχος ἔχουσ' ἐν χερσὶ, χρυσείην τε τρυφάλειαν,
Αἰγίδα τ' ἀμφ' ὤμοις· ἐπὶ δ' ᾤχετο φύλοπιν αἰνήν.
Ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορός· ἐν δ' ἄρα μέσσῳ
Ἱμερόεν κιθάριζεν Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς
Χρυσείῃ φόρμιγγι· θεῶν δ' ἕδος ἁγνὸς Ὄλυμπος.
Ἐν δ' ἀγορὴ, περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο
Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι· θεαὶ δ' ἐξῆρχον ἀοιδῆς
Μοῦσαι Πιερίδες, λιγὺ μελπομέναις εἰκυῖαι.
Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος ἀμαιμακέτοιο θαλάσσης
Κυκλοτερὴς ἐτέτυκτο πανέφθου κασσιτέροιο,
Κλυζομένῳ ἴκελος· πολλοί γε μὲν ἀμμέσον αὐτοῦ
Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες,
Νηχομένοις ἴκελοι. δοιοὶ δ' ἀναφυσιόωντες
Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς.
Τῶν ὑπὸ χάλκειοι τρέον ἰχθύες· αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς
Ἧστο ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος· εἶχε δὲ χερσὶν
Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, ἀπορρίψοντι ἐοικώς.
Ἐν δ' ἦν ἠϋκόμου Δανάης τέκος ἱππότα Περσεὺς,

Οὔτ'

202. Ἱμερόεν.] Deeſt fortaſſe articulus, ὁ, ante Λητοῦς, vel ſimile quippiam, ad explendum verſum. non aliter tamen Palat.

203. Θεῶν δ' ἕδος ἁγνὸς Ὄλυμπος.] Scribendum omnino exiſtimo: θεῶν δ' ἕδος ἄγνυτ' Ὄλυμπος. Græcis ἄγνυσθαι, Latinis frangere, eſt, ἠχώ τινα ἀποτελεῖν, ſonitum edere. Vnde *fracti fluctus*

Et duo Peucidæ, Perimedes, Dryaluſque,
Argentei, aureas abietes in manibus habentes.
Atque impetum pariter faciebant, perinde ac ſi vivi eſſent.
Lanceiſque atque abietibus cominus certabant.
Inter hæc autem Martis terribilis alipedes ſtabant equi
Aurei, & ibidem ipſe quoque ſpoliator pernicioſus Mars,
Mucronem in manibus habens, milites exhortans,
Sanguine cruentus, perinde atque vivos ſpolians,
Currui inſiſtens. juxta autem Pavorque Metuſque
Stabant, geſtientes bellum ſubire virorum.
Ibidem autem & Iovis filia prædatrix Tritogenia;
Ei ſimilis, quaſi quæ pugnam vellet armare,
Haſtam habens in manibus, aureamque galeam,
Ægidemque circum humeros: gradiebatur autem in prælium ſævum.
At erat in eo clypeo & immortalium chorus, in cujus medio
Deſiderabile quiddam perſonabat Latonæ & Iovis filius
Aurea cithara. Deorum autem ſedes frangebatur purus Olympus.
Ibi & forum, circum autem opulentia infinita, quaſi in corona erat poſita
Immortalium in certamine: Deæ autem incipiebant cantum
Muſæ Pierides, canorum quiddam canentibus ſimiles.
In eo autem & portus appulſu facilis immenſi maris,
Rotundus factus erat liquefacto è ſtanno,
Inundanti ſimilis: multi vero per medium ipſius
Delphines hac atque illac ferebantur piſcibus inhiantes,
Natantibus ſimiles. Duo autem ſurſum efflantes
Argentei delphines, depaſcebant mutos piſces.
Sub his ærei trepidabant piſces, ſed in ripis
Sedebat vir piſcator obſervans; habebat autem manibus
Piſcium rete, projecturo ſimilis.
In eo autem & pulchricomæ Danaës filius eques Perſeus,

Neque

---

fluctus Horatio dicuntur. Et ne quis dubitet, infra dicitur, περὶ δὲ σφιν ἄγνυτο ἠχώ. ubi Diaconus interpretatur, ἐκλᾶτο ἡ ἠχώ, ſicut hoc loco, ἄγνυτ' ὄλυμπος, nihil aliud eſt.

216. Ἐν δ' ἦν.] Perſeum clypeo antevolantem fingit.

G

222. Χάλ-

Οὔτ᾽ ἄρ᾽ ἐπιψαύων σάκεος ποσὶν, οὔθ᾽ ἑκὰς αὐτοῦ·
Θαῦμα μέγα φράσσασθ᾽· ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐστήρικτο.
Τὼς γάρ μιν παλάμαις τεῦξε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Χρύσεον· ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα.
Ὤμοισιν δέ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο
Χάλκεον ἐκ τελαμῶνος. ὁ δ᾽ ὥς τε νόημ᾽ ἐποτᾶτο.
Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου
Γοργοῦς· ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε, θαῦμα ἰδέσθαι,
Ἀργυρέη· θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο φαεινοὶ
Χρύσειοι· δεινὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἄνακτος
Κεῖτ᾽ Ἄϊδος κυνέη, νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα.
Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐρρίγοντι ἐοικὼς
Περσεὺς Δαναΐδης ἐτιταίνετο. ταὶ δὲ μετ᾽ αὐτὸν
Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ οὐ φαταὶ ἐρρώοντο,
Ἱέμεναι μαπέειν. ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος
Βαινουσέων ἰάχεσκε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ
Ὀξέα καὶ λιγέως· ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντε
Δοιὼ ἀπῃωρεῦντ᾽, ἐπικυρτώοντε κάρηνα.
Λίχμαζον δ᾽ ἄρα τώ γε. μένει δ᾽ ἐχάρασσον ὀδόντας,
Ἄγρια δερκομένω· ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρήνοις
Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος· οἱ δ᾽ ὑπὲρ αὐτέων
Ἄνδρες ἐμαρνάσθην, πολεμήϊα τεύχε᾽ ἔχοντες.
Τοὶ μὲν ἀπὸ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκήων
Λοιγὸν ἀμύνοντες· τοὶ δὲ πραθέειν μεμαῶτες.
Πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ᾽ ἔτι δῆριν ἔχοντες,
Μάρναντ᾽. αἱ δὲ γυναῖκες ἐϋδμήτων ἐπὶ πύργων
Χάλκεον ὀξὺ βόων, κατὰ δ᾽ ἐδρύπτοντο παρειὰς,
Ζωῇσιν ἴκελαι, ἔργα κλυτοῦ Ἡφαίστοιο.
Ἄνδρες δ᾽ οἱ πρεσβῆες ἔσαν, γῆράς τε μέμαρπον,
Ἀθρόοι ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν, ἂν δὲ θεοῖσι
Χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέροισι τέκεσσι
Δειδιότες· τοὶ δ᾽ αὖτε μάχην ἔχον, αἱ δὲ μετ᾽ αὐτοὺς

Κῆρες

222. Χάλκεον.] Quædam exempl. habent, νόημα πολᾶτο. Palat. νόημ᾽ ἐπλᾶτο.

227. Κεῖτ᾽.] Orci galeam inviſibilem facit.

242. Μάρ-

Neque quidem contingens clypeum pedibus neque longe ſeparatus
ab illo:
Miraculum magnum dictu: quoniam nuſquam nitebatur.
Ita enim ipſum manibus fecerat inclytus Vulcanus,
Aureum, circum pedes autem habebat alata talaria.
Ex humeris autem circa eum vagina incluſus nigra enſis pendebat
Æreus de loro: ipſe autem velut cogitatio volabat.
Totum autem tergum ejus tenebat caput ſævi monſtri
Gorgonis. circum ipſum autem pera ferebatur, mirum viſu,
Argentea, fimbriæque dependebant lucidæ
Aureæ. ſæva autem circum tempora regis
Poſita erat Orci galea, noctis caliginem gravem habens.
Ipſe autem properanti & formidanti ſimilis
Perſeus Danaides extendebatur. poſt ipſum vero
Gorgones inacceſſæ & ineffabiles ruebant.
Cupientes ipſum apprehendere: in viridi autem adamante
Euntibus ipſis reſonabat clypeus magno ſtrepitu
Acutum & tinnulum quippiam: in zonis autem dracones
Duo ſuſpenſi erant, attollentes capita.
Lambebant autem illi, iraque infrendebant dentes,
Crudele tuentes. ſupra ſæva autem capita
Gorgonum agitabatur magnus terror, ac ſupra ipſas
Viri pugnabant, bellica arma habentes.
Hi quidem à ſua civitate, ſuiſque parentibus,
Peſtem depellentes: illi autem depopulari ſtudentes.
Ac multi quidem jacebant, plures autem etiam pugnam tenentes,
Dimicabant. mulieres autem in bene conſtructis turribus
Æreum acutum clamabant, lacerabanturque genas,
Vivis ſimiles, opera inclyti Vulcani.
Viri autem qui ſeniores erant, & ſenectutem aſſecuti erant,
Conferti extra portas ibant, ſurſumque Diis
Manus tendebant beatis, pro ſuis liberis
Metuentes. illi autem contra pugnam conſerebant, poſt ipſos autem
Parcæ

242. Μάρναντ᾽.] Quidam legunt ἀπὸ πύργων.

245. Ἄνδρες.] Alii malunt, γῆρας τ᾽ ἐμέμαρπτον.

252. Αἱ-

Κῆρες κυάνεαι, λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας,
Δεινωποὶ, βλοσυροί τε, δαφοινοί τ', ἄπλητοί τε
Δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων. πᾶσαι δ' ἄρ' ἵεντο
Αἷμα μέλαν πιέειν· ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν
Κείμενον ἢ πίπτοντα νεούτατον, ἀμφὶ μὲν αὐτῷ
Βάλλ' ὄνυχας μεγάλους. ψυχὴ δ' ἄϊδός δε κατεῖεν
Τάρταρον ἐς κρυόενθ'. αἳ δὲ φρένας εὖτ' ἀρέσαντο
Αἵματος ἀνδρομέου, τὸν μὲν ῥίπτασκον ὀπίσσω,
Ἂψ δ' ὅμαδον καὶ μῶλον ἐθύνεον αὖτις ἰοῦσαι.
Κλωθὼ καὶ Λάχεσίς σφιν ἐφέστασαν· ἡ μὲν ὑφήσσων,
Ἄτροπος, οὔτι πέλεν μεγάλη θεὸς, ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερής τ' ἦν πρεσβυτάτη τε.
Πᾶσαι δ' ἀμφ' ἑνὶ φωτὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο.
Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλας δράκον ὄμμασι θυμήνασαι,
Ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασείας ἰσώσαντο.
Πὰρ δ' Ἀχλὺς εἱστήκει ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνὴ,
Χλωρὴ, αὐσταλέη, λιμῷ καταπεπτηυῖα,
Γουνοπαχής· μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσιν ὑπῆσαν.
Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, ἐκ δὲ παρειῶν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε. ἡ δ' ἄπλητον σεσαρυῖα
Εἱστήκει· πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμους,
Δάκρυσι μυδαλέη· παρὰ δ' εὔπυργος πόλις ἀνδρῶν.
Χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι
Ἑπτὰ πύλαι. τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε
Τέρψιν ἔχον. τοὶ μὲν γὰρ ἐϋσσώτρου ἐπ' ἀπήνης
Ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα. πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε
Χερσὶν ἐνὶ δμωῶν. ταὶ δ' ἀγλαΐη τεθαλυῖαι
Πρόσθ' ἔκιον· τοῖσιν δὲ χοροὶ παίζοντες ἕποντο.
Τοὶ μὲν ὑπαὶ λιγυρῶν συρίγγων ἵεσαν αὐδὴν
Ἐξ ἁπαλῶν στομάτων, περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ.
Αἳ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα.

Ἔνθεν

252. Αἷμα.] Legitur etiam μάρποιεν. ſed cum μεμάποιεν melius fluit verſus. Et ſupra etiam eſt ἱέμενοι μαπέειν. & verſ. 304. ἱέμενοι μαπέειν.

259. Ἄτρο-

Parcæ nigræ candidis crepantes dentibus,
Torvæ terribileſque, cruentæque, inacceſſæque
Certamen habebant de iis, qui cadebant. omnes enim cupiebant
Cruorem nigrum bibere. & quem primum forte ceperant
Iacentem vel cadentem recens ſaucium, ei quidem
Injiciebant ungues magnos. animaque ad Orcum abibat,
Tartarum in frigidum. illæ autem præcordia poſtquam exatiaſſent
Sanguine hominis, ipſum quidem abjiciebant poſt tergum,
Retro autem in tumultum & ſtragem feſtinabant iterum ire.
Clotho & Lacheſis ipſis aſtabant, atque paulo minor
Atropos: neque enim erat magna Dea: ſed tamen
Aliis quidem præſtantiorque erat, & ævo grandiſſima.
Omnes autem circa unum virum pugnam acerbam inſtituerant:
Sævoque modo ſeipſas mutuo aſpiciebant, oculis ſuccenſentes.
Inter ſe autem ungues manuſque audaces exæquabant.
Iuxta autem & Caligo ſtabat, peruſtæ ſimilis, & gravis,
Pallida, aridaque, fame exhauſta, & compreſſa,
Craſſis genibus: longique ungues à manibus prominebant.
Hujus quidem ex naribus mucus manabat, ex genis autem
Cruor deſtillabat in terram. ipſa autem terribiliter dentes ſtringens
Stabat, multuſque pulvis conſtraverat ei humeros,
Lacrymis humida. juxta autem turrita civitas hominum.
Aureæ autem ipſam tenebant ſuperliminaribus adaptatæ
Septem portæ. homineſque in voluptatibus & choreis
Oblectationem capiebant. Alii ſiquidem fabrefacto in curru
Ducebant viro uxorem, multuſque hymenæus excitabatur.
Et procul ab ardentibus facibus fulgor reſplendebat
In manibus famulorum. Mulieres autem venuſtate florentes
Præibant, quas chori ludentes ſequebantur.
Atque hi quidem canoris tibiis emittebant cantum
Ex tenero ore, circumque ipſos repercutiebatur ſonus.
Illæ autem ad modulationem ducebant chorum amabilem.

Inde

---

259. Ἄτροπος.] Vel, ἀλλ' ἄρα ἤγε, ut Palat.

276. Χερσὶν.] Vel ἀγλαΐαις, ut idem liber.

289. Ai-

Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ,
Τοίγε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ,
Τοίγε μὲν αὖ γελόωντες· ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἕκαστος
Πρόσθ' ἔκιον· πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε
Ἀγλαΐαι τ' εἶχον. τοὶ δ' αὖ προπάροιθε πόληος
Νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες ἐθύνεον. οἱ δ' ἀροτῆρες
Ἤρεικον χθόνα δῖαν, ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας
Ἐστάλατ'. αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήϊον· οἵγε μὲν ἤμων
Αἰχμῇς ὀξείῃσι κορωνιόωντα πέτηλα,
Βριθόμενα σταχύων, ὡσεὶ Δημήτερος ἀκτήν.
Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπιπλον ἀλωήν·
Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες·
Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητήρων
Λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας, μεγάλων ἀπὸ ὄρχων,
Βριθομένων φύλλοισι καὶ ἀργυρέης ἑλίκεσσιν.
Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν. παρὰ δέ σφισιν ὄρχος
Χρύσεος ἦν, (κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο)
Σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέοισι κάμαξι.
Τοί γε μὲν οὖν παίζοντες ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος
Βριθόμενος σταφυλῇσι· μελάνθησάν γε μὲν αἵδε.
Οἵγε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρυον· οἱ δ' ἐμάχοντο
Πύξ τε καὶ ἑλκηδόν· τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ᾕρευν
Ἄνδρες θηρευταί, καὶ καρχαρόδοντε κύνε πρό,
Ἱέμενοι μαπέειν, οἱ δ' ἱέμενοι ὑπαλύξαι·
Πὰρ δ' αὐτοῖς ἱππῆες ἔχον πόνον, ἀμφὶ δ' ἀέθλοις
Δῆριν ἔχον καὶ μόχθον. ἐϋπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
Ἡνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους,
Ῥυτὰ χαλαίνοντες. τοὶ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο
Ἅρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἀΰτευν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀΐδιον εἶχον πόνον· οὐδέ ποτέ σφιν
Νίκη ἐπηνύσθη, ἀλλ' ἄκριτον εἶχον ἄεθλον.

Τοῖσι

---

289. Αἰχμῆς.] Nonnulli codices habent κορωνιόεντα, q. d. faſtigiatos culmos. Interpr. ῥαβδώδη, καὶ δι' εὐκαρπίαν ὄγκα.

291. Οἱ δ' ἄρ' ἐν.] Pro ἔπιπλον, Palat. & alii legunt ἔπιτνον.

293. Οἱ

Inde rurſum ex alia parte juvenes comeſſabantur ad fiſtulam:
Alii quidem contra ludentes ſaltatione & cantu,
Alii autem contra ridentes. ante tibicinem autem ſinguli
Præcedebant, totamque civitatem lætitiæ choreæque
Voluptateſque tenebant. Alii autem rurſus extra civitatem
Tergis equorum conſcenſis currebant. aratores autem
Proſcindebant terram bonam, ornateque tunicas
Succinctas habebant: ſed erat profunda ſeges, ubi alii quidem metebant
Mucronibus acutis roſtrata folia,
Gravida ſpicis, veluti Cereris cibum.
Alii autem in manipulos ligabant & implebant aream:
Rurſum alii vindemiabant vineas, falces in manibus habentes.
Alii autem in calathis ferebant à vindemiatoribus acceptos
Albos & nigros racemos, magnis ex vitibus,
Gravidis foliis, & argenteis capreolis.
Alii rurſus in calathis portabant, juxtaque ipſos vitis
Aurea erat (inclyta opera prudentis Vulcani)
Agitata foliis, & argenteis perticis.
Inde quidem igitur ludunt ad tibicinem unuſquiſque
Oneratus uvis, quæ ipſæ nigræ erant.
Alii quidem calcabant in lacu, alii hauriebant, alii autem dimicabant
Pugnis, & luctando: alii vero alipedes lepores venabantur
Viri venatores, & ſerratis dentibus canes duo ante ipſos,
Cupientes aſſequi, illi autem cupientes effugere.
Iuxta ipſos autem & equites habebant laborem, proque præmiis
Certamen habebant & pugnam. bene junctis autem in curribus
Aurigæ ſtantes, immittebant veloces equos,
Habenas laxantes. illi autem ſubſultantes volabant
Currus ferruminati, rotarumque modioli valde ex eo reſonabant.
Illi quidem igitur perpetuum habebant laborem, neque enim dum ipſis
Victoria completa erat, ſed indefinitum habebant certamen.

Ipſis

293. Οἱ δ' αὖτ'.] In hoc & quarto deinceps verſu pro ἐς ταλάρυς eſt in nonnullis codicibus, ἐν ταλάροις.

304. Γέμφοι.] Legitur in Palatin. ἀπαλύξαι.

Τοῖσι δὲ καὶ προὔκειτο μέγας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος,
Χρύσειος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο.
Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς.
Πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον. οἱ δὲ κατ' αὐτὸν
Κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ' ἤπυον· οἵ ῥά γε πολλοὶ
Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ. πὰρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο,
Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, οὗ διὰ βουλὰς
Ἥφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
Ἀρσάμενος παλάμῃσι, τὸ μὲν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς
Πάλλεν ἐπικρατέως· ἐπὶ δ' ἱππείου θόρε δίφρου,
Εἴκελος ἀστεροπῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
Κοῦφα βιβάς· τῷ δ' ἡνίοχος κρατερὸς Ἰόλαος
Δίφρου ἐπεμβεβαὼς ἰθύνετο καμπύλον ἅρμα.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Καί σφεας θαρσύνουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
  Χαίρετε Λυγκῆος γενεὴ τηλεκλειτοῖο,
Νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ὔμμι διδοῖ, μακάρεσσιν ἀνάσσων,
Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
Ἄλλο δέ σοι τι ἔπος ἐρέω, μέγα φέρτατε λαῶν·
Εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς,
Τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν καὶ τεύχεα τοῖο·
Αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,
Ἔνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὕπο δαιδαλέοιο
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ·
Ἂψ δ' ἀναχάσσασθαι, ἐπεὶ οὔ νύ τοι αἴσιμόν ἐστιν
Οὔθ' ἵππους ἑλέειν, οὔτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.
  Ὣς εἰποῦσ' ἐς δίφρον ἐβήσατο δῖα θεάων,
Νίκην ἀθανάτῃς χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα
Ἐσσυμένως. τότε δή ῥα διόγνητος Ἰόλαος
Σμερδαλέον θ' ἵπποισιν ἐκέκλετο. τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, κονίοντες πεδίοιο.
Ἐν γάρ σφιν μένος ἧκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Αἰγίδ' ἀνασσείσασα· περιστονάχιζε δὲ γαῖα.

Τοὶ

326. Καί σφεας.] Alias φωνήσασ'.
330. Ἄλλο.] Legitur etiam, Ἄλλο δέ τοι ἔπος ἐξερέω.
333. Αὐτός.] Quædam exemplaria,

Ipſis autem etiam propoſitus erat magnus tripus intra agonem,
Aureus, inclyta opera prudentis Vulcani.
Circa extremam autem oram manabat Oceanus, inundanti ſimilis.
Totum autem continebat clypeum variegatum. per ipſum autem
Cygni altivolantes magnum clangebant, qui illic multi
Natabant in ſumma aqua. juxta autem piſces movebantur,
Mirum viſu, etiam Iovi gravitonanti, cujus conſiliis
Vulcanus fecit clypeum magnumque validumque,
Artificioſe expoliens manibus, quem quidem Iovis fortis filius
Iactabat facile: equeſtrem autem aſſiliit in currum,
Similis fulguri patris Iovis, ægida tenentis,
Leviter ingrediens: huic autem auriga fortis Iolaus,
Bigis inſiſtens regebat curvum currum.
Prope autem ipſis advenit Dea cæſiis oculis Minerva,
Atque ipſos confirmans verbis volucribus alloquebatur:
Salvete Lyngei progenies longe inclyti,
Nunc itaque Iupiter robur vobis dat, is, qui beatis imperat,
Cygnumque interficere, & inclyta arma ejus deſpoliare.
Sed tibi aliud verbum dicam, multo præſtantiſſime populorum:
Poſtquam jam Cygnum dulci ævo ſpoliaveris,
Illum quidem tum eodem loco relinque, & arma ipſius:
Ipſe autem hominum peſtem Martem accedentem obſervans,
Vbi nudatum clypeo variegato
Oculis videris, ibi vulnera acuto ferro:
Retroque te recipe, quoniam tibi fas non eſt
Neque equos capere, neque inclyta arma illius.
Sic locuta, in currum aſcendit diva Dearum,
Victoriam immortalibus manibus & gloriam tenens
Certatim. Tunc igitur Iove natus Iolaus
Horrendum equos increpuit. illi autem à comminatione
Leviter ferebant celerem currum, pulverem cientes per campum.
Nam ipſis animum addiderat Dea cæſiis oculis Minerva,
Ægide concuſſa. ingemiſcebat autem circumquaque tellus.

Illi

plaria, inter quæ Palat. habent ὄπι νῶτα, pro ὄπιόντα.

344. Αἰγίδ'.] Περιστενάχιστε, idem cod.

Τοὶ δ' ἄμυδις προγένοντ' ἴκελοι πυρὶ ἠὲ θυέλλῃ,
Κύκνος θ' ἱππόδαμος καὶ Ἄρης ἀκόρητος ἀϋτῆς.
Τῶν θ' ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
Ὀξεῖα χρέμισαν, περὶ δέ σφιν ἄγνυτο ἠχώ.
Τὸν πρότερον προσέειπε βίη Ἡρακληείη·
Κύκνε πέπον, τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους,
Ἀνδράσιν, οἵ τε πόνου καὶ ὀϊζύος ἴδριες εἰμέν;
Ἀλλὰ παρὲξ ἔχε δίφρον ἐΰξοον, ἠδὲ κελεύθου
Εἶκε παρὲξ ἰέναι. Τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνω
Ἐς Κήϋκα ἄνακτα· ὁ γὰρ δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ
Τρηχῖνος προβέβηκε, σὺ δ' εὖ μάλα οἶσθα καὶ αὐτός.
Τοῦ γὰρ ὀπυίεις παῖδα Θεμιστονόην κυανῶπιν.
Ὦ πέπον, οὐ μὲν γάρ τοι Ἄρης θανάτοιο τελευτὴν
Ἀρκέσει, εἰ δὴ νῶϊ συνοισόμεθα πτολεμίζειν.
Ἤδη μέν τέ ἑ φημὶ καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
Ἔγχεος ἡμετέρου, ὅθ' ὑπὲρ Πύλου ἠμαθόεντος
Ἀντίος ἔστη ἐμεῖο, μάχης ἄμοτον μενεαίνων.
Τρὶς μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἠρείσατο γαίῃ,
Οὐταμένου σάκεος· τὸ δὲ τέτρατον, ἤλασα μηρὸν,
Παντὶ μένει σπεύδων, διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξα·
Πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὁρμῇ.
Ἔνθα κε δὴ λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη,
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι λιπὼν ἔναρα βροτόεντα.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα Κύκνος ἐϋμμελίης ἐμενοίνα
Τῷ ἐπιπειθόμενος ἐχέμεν ἐρυσάρματας ἵππους.
Δὴ τότ' ἀπ' εὐπλεκέων δίφρων θόρον αἶψ' ἐπὶ γαῖαν
Παῖς τε Διὸς μεγάλου, καὶ Ἐνυαλίοιο ἄνακτος.
Ἡνίοχοι δ' ἔμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους·
Τῶν δ' ὑποσσευομένων κανάχιζε ποσ' εὐρεῖα χθών.
Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Πέτραι ἀποθρώσκωσιν, ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσι,

Πολλαὶ

---

356. Τοῦ γὰρ ὀπυίεις παῖδα.] In Solonis legibus opponebantur. βίνειν (male legitur βείνειν) & ὀπυίειν. Heſych. βίνειν, τὸ βίᾳ μίγνυσθαι, τὸ δὲ κατὰ νόμον ὀπυίειν.

364. Παντί.] Notandum eſt hic

σάκος

Illi autem pariter procedebant, ſimiles igni ſive procellæ,
Cygnus equûm domitor, & Mars inſatiabilis bello.
Horum equi deinde obviam ſibi mutuo facti,
Acutum hinnivere, circaque ipſos reverberabatur ſonus.
Atque hunc prior alloquebatur vis Herculea:
Cygne ignave, cur contra nos tenetis veloces equos,
Viros, qui laboris & ærumnæ experti ſumus?
In diverſum tene currum bene politum, atque è via
Cede prætergrediendo. Trachinem enim tendo
Ad Ceycem regem. nam ille poteſtate pariter & majeſtate
Trachini antiſtat. Tu vero ſatis hoc ſcis etiam ipſe:
Ejus enim connubio tenes filiam Themiſtonoëm nigroculam.
O ignave, non enim tibi neque Mars mortis exitium
Prohibuerit, ſi nos inter nos congrediamur bellando.
Iam ipſum quidem aio ante quoque aliquoties periculum feciſſe
Haſtæ noſtræ, quando pro Pylo arenoſo
Adverſus ſtetit mihi pugnam inſatiabiliter optans.
Ter ſiquidem mea haſta percuſſus ſuſtinuit ſe terra,
Vulneratus clypeo: quarto autem tranſadegi femur ejus,
Totis animis feſtinans, magnumque illius clypeum perforavi.
Pronus autem in pulveribus humi proſtratus cecidit haſtæ impetu.
Vbi etiam ignominia affectus inter immortales fuit,
Manibus ſub noſtris relictis ſpoliis cruentis.
Sic dixit: at Cygnus bellicoſus haudquaquam curabat,
Huic obtemperans, retinere trahentes currum equos.
Ac tunc à bene compactis bigis deſilierunt celeriter in terram,
Et Iovis filius magni, & Enyalii regis.
Aurigæ autem propius egerunt pulchricomos equos.
Illis autem irruentibus ſonitu pedum concitata eſt lata terra.
Vt autem ab alto vertice montis magni
Rupes deſiliunt, aliæ ſuper alias cadentes:

Mul-

σάκος poni priore longa, ut & infra verſ. 461. quum tamen alibi ſoleat Heſiodus alios Poëtas in corripienda illa ſyllaba ſequi.

372. Ἡνίοχοι.] Scribe cum Palat. ἔμπλην.

374. Ὡς δ' ὅτ'.] Comparatio hæc eſt Homero frequens.

384. Κάδ'

Πολλαὶ δὲ δρῦς ὑψίκομοι, πολλαὶ δέ τε πεῦκαι,
Αἴγειροί τε τανύρριζοι ῥήγνυνται ὑπ' αὐτῶν
Ῥίμφα κυλινδομένων, εἵως πεδίον δ' ἀφίκωνται·
Ὣς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκλήγοντες.
Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτή τ' Ἰαωλκὸς,
Ἄρνη τ', ἠδ' Ἑλίκη, Ἄνθειά τε ποιήεσσα,
Φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἴαχον. οἱ δ' ἀλαλητῷ
Θεσπεσίῳ σύνισαν. μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεύς,
Κὰδ δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας,
Σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἑῷ μεγαθαρσέϊ παιδί.
Οἷος δ' ἐν βήσσης ὄρεος χαλεπὸς προϊδέσθαι
Κάπρος χαυλιόδων φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι
Ἀνδράσι θηρευτῇς, θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα
Δοχμωθείς, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μασιχόωντι
Λείβεται, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔικτην,
Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας ἀμφί τε δειρήν·
Τῷ ἴκελος Διὸς υἱὸς ἀφ' ἱππείου θόρε δίφρου,
Ἦμος δὲ χλοερῷ κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ
Ὄζῳ ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδειν
Ἄρχεται, ᾧ τε πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση,
Καί τε πανημέριός τε καὶ ἠῷος χέει αὐδὴν
Ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ, ὁπότε χρόα Σείριος ἄζει.
Τῆμος δὴ κέγχροισι περὶ γλῶχες τελέθουσι,
Τοὺς τε θέρει ἀπείρουσιν, ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται,
Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος·
Τὴν ὥρην μάρναντο, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ὣς δὲ λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο
Ἀλλήλοις κοτέοντε, ἐπὶ σφέας ὁρμήσωσι,
Δεινὴ δὲ σφ' ἰαχὴ, ἄραβός θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων·
Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι,
Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται
Αἰγὸς ὀρεσσινόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο

Πίο-

384. Κὰδ δ'.] Hoc Homero & Virgilio ſemper ſignum cladis eſt.

399. Τοὺς τε θέρει.] Σπείρουσιν Palatin.

401. Τὴν ὥρην.] Lege ὀρυγμαδὸς.

415. Οὐδ'.]

Multæque quercus, multæ item piceæ
Alnique totis radicibus refringuntur ab ipſis
Celeriter delabentibus, donec in campum perveniant:
Ita & illi in ſe mutuo ruebant cum magno clangore.
Tota autem Myrmidonum civitas celebriſque Iaolcus,
Arneque, & Helice, & Anthea herboſa,
Præ voce utriuſque valde reſonabant. Illi autem cum clamore
Mirando congreſſi ſunt. magnum autem intonuit prudens Iupiter,
Et à cœlo guttas dimiſit ſanguinolentas,
Signum id ponens bello, ſuo multum confidenti filio.
Qualis autem in vallibus montis acerbus aſpectu
Aper, dentes habens exertos fertur impetu ad pugnandum
Cum viris venatoribus, acuitque candidum dentem
Per obliquum actus, ſpuma autem circa os mandenti
Deſtillat, oculique ipſi igni ſplendenti ſimiles ſunt,
Rectis autem in vertice horret ſetis, circaque collum:
Talis ſimilis Iovis filius ab equeſtri deſiliit curru.
Quando autem viridi nigricans alis ſonora cicada
Ramo inſidens, æſtatem hominibus canere
Incipit, cujus & potus & cibus mollis ros eſt,
Atque per totum diem, & mane ſub auroram fundit vocem
Æſtu in graviſſimo, quando corpus Sirius exſiccat.
Quando item & milia circum ariſtæ naſcuntur,
Quæ æſtate ſeminant, cum uvæ acerbæ colorem mutant,
Qualia Bacchus dedit hominibus in lætitiam & laborem;
Eo tempore pugnabant, multus autem tumultus excitabatur.
Vt autem leones duo, pro occiſa cerva
Sibi mutuo irati, in ſe ipſos impetum faciunt,
Sævuſque inter ipſos rugitus, ſtrepituſque exoritur dentium;
Atque ut vultures incurvis unguibus repandiroſtri
Rupe in excelſa, magno clangore dimicant,
Captæ montivagæ gratia, aut feræ cervæ

Pinguis,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Πίονος, ἥν τ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰζήϊος ἀνὴρ
Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλη
Χώρου ἀΐδρις ἐών· οἱ δ' ὀτραλέως ἐνόησαν,
Ἐσσυμένως δὲ οἱ ἀμφὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο·
Ὡς οἱ κεκληγόντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ἔνθ' ἤτοι Κύκνος μὲν ὑπερμενέος Διὸς υἱὸν
Κτεινέμεναι μεμαὼς, σάκει ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος·
Οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκόν· ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο.
Ἀμφιτρυωνιάδης δὲ βίη Ἡρακληείη
Μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἔγχεϊ μακρῷ
Αὐχένα γυμνωθέντα θοῶς ὑπένερθε γενείου
Ἤλασ' ἐπικρατέως· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε
Ἀνδροφόνος μελίη. μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτός.
Ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ὅτε πέτρη
Ἠλίβατος, πληγεῖσα Διὸς ψολόεντι κεραυνῷ·
Ὡς ἔριπ'. ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε Διὸς ταλακάρδιος υἱὸς,
Αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,
Δεινὸν ὁρῶν ὄσσοισι, λέων ὡς σώματι κύρσας,
Ὅς τε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν κρατεροῖς ὀνύχεσσι
Σχίσσας ὅττι τάχιστα, μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα·
Ἐμμεμαὼς δ' ἄρα τοῦ γε κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ.
Γλαυκιόων δ' ὄσσοις δεινὸν, πλευράς τε καὶ ὤμους
Οὐρῇ μαστιόων, ποσὶ γλάφει· οὐδέ τις αὐτὸν
Ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν σχεδὸν ἐλθεῖν, οὐδὲ μάχεσθαι.
Τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρυωνιάδης ἀκόρητος ἀϋτῆς
Ἀντίος ἔστη Ἄρηος· ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων
Ἐσσυμένως. ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἤλυθεν ἀχνύμενος κῆρ.
Ἀμφότεροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλου πέτρη πρηῶνος ὀροῦσα,
Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται, ἡ δέ τε ἠχῇ

Ἔρχε-

415. Οὐδ'.] Scholiaſtes Græcus Tzetzes ſcribit, Seleucum quendam legere χαλκός, ut de haſta intelligatur. nam ſcutum, inquit, non erat æneum.

423. Ἀμφὶ δέ οἱ βράχε, &c.] Τεύχεα ποικίλα ſunt, ſicut Terentio veſtis varia, ἡ πολυτελής. Nec diſcedit

Pinguis, quam interfecit jaculando juvenis vir,
Sagitta è nervo emiſſa: ipſe autem vagatur alio loco
Loci ignarus exiſtens. at illi celeriter animadverterunt,
Certatimque pro ea pugnam acerbam inſtituerunt:
Sic & hi duo cum clamore contra ſe mutuo irruerunt.
Ibi ſane Cygnus quidem potentis Iovis filium
Occidere meditans, clypeo æream haſtam adegit,
Neque tamen perrupit æs: defendebant enim dona Dei.
Contra autem Amphitryoniades, vis Herculea,
Inter galeam & clypeum, haſta longa,
Cervicem nudatum, celeriter, infra mentum,
Percuſſit valde, amboſque detondit tendones
Homicida lancea. magnum enim robur inciderat viri.
Cecidit autem veluti cum quercus aliqua, aut cum rupes
Excelſa, icta Iovis fumanti fulmine:
Sic cecidit. circum ipſum autem reſonabant arma variegata ære.
Atque hunc quidem ibi reliquit Iovis ærumnoſus filius.
Ipſe autem occiſorem hominum Martem accedentem obſervans,
Sævum videns oculis, ut leo corpus forte nactus,
Qui admodum accurate pelle validis unguibus
Diſſecta, quam celerrime dulcem animum abſtulit:
Alacriter autem hujus nigrum expletur cor,
Ac cæſiis intuens oculis ſævum quiddam, coſtaſque & humeros
Cauda flagellans, pedibus fodit; neque quiſquam ipſum
Suſtinet ex adverſa aſpiciens prope ire, neque pugnare.
Talis igitur & Amphitryoniades inſatiabilis bello
Contra Martem ſtetit, in præcordiis audaciam augens
Certatim. Ille autem prope venit afflicto corde.
Vtrique autem cum clamore alter alterum invaſerunt.
Vt autem, quando à magno rupes cacumine præcipitans,
Et in longum delata ſaltu volvitur, fragorque

Venit

---

dit multum Diaconus, qui interpretatur κεκαλλωπισμένα ἐν χαλκῷ.

425. Αὐτὸς.] Aut retinendum ὀπιόντα, ut ſupra, aut φερσιόντα, ut in Palatino, pro φερσιέντα.

431. Οὐρῇ.] Legitur etiam μεταστχέων.

450. Ως

Ἔρχεται ἐμμεμαυῖα, πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν
Ὑψηλὸς, τῷ δὴ συνενείκεται, ἔνθα μιν ἴσχει·
Τόσσῃ ὁ μὲν ἰαχῇ βρισάρματος οὖλιος Ἄρης
Κεκληγὼς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπέδεκτο.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
Ἀντίη ἦλθεν Ἄρηος, ἐρεμνὴν αἰγίδ' ἔχουσα,
Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄρες ἐπίσχε μένος κρατερὸν καὶ χεῖρας ἀάπτους.
Οὐ γάρ τοι θέμις ἐστὶν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι
Ἡρακλέα κτείναντα Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο.
Ὣς ἔφατ'· ἀλλ' οὐ πεῖθ' Ἄρεως μεγαλήτορα θυμόν.
Ἀλλὰ μέγα ἰάχων, φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων,
Καρπαλίμως ἐπόρουσε βίῃ Ἡρακληείῃ,
Κακτάμεναι μεμαώς· καὶ ῥ' ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος
Σπερχνὸν, ἑοῦ παιδὸς κοτέων περὶ τεθνειῶτος,
Ἐν σάκει μεγάλῳ. ἀπὸ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἔγχεος ὁρμὴν ἔτραπ', ὀρεξαμένη ἀπὸ δίφρου.
Δριμὺ δ' Ἄρην ἄχος εἷλεν· ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξὺ,
Ἔσσυτ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ κρατερόφρονι· τὸν δ' ἐπιόντα
Ἀμφιτρυωνιάδης δεινῆς ἀκόρητος ἀϋτῆς,
Μηρὸν γυμνωθέντα σάκεος ὑπὸ δαιδαλέοιο,
Οὔτασ' ἐπικρατέως· διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξε,
Δόρατι νωμήσας, ἐπὶ δὲ χθονὶ κάββαλε μέσσῃ.
Τῷ δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος ἐΰτροχον ἅρμα καὶ ἵππους
Ἤλασαν αἶψ' ἐγγὺς, καὶ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐς δίφρον θῆκαν πολυδαίδαλον· αἶψα δ' ἔπειτα
Ἵππους μαστιέτην, ἵκοντο δὲ μακρὸν Ὄλυμπον.
Υἱὸς δ' Ἀλκμήνης καὶ κυδάλιμος Ἰόλαος,
Κύκνον σκυλεύσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλὰ
Νίσσοντ'· αἶψα δ' ἔπειτα πόλιν Τρηχῖνος ἵκοντο
Ἵπποις ὠκυπόδεσσιν. ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἐξίκετ' Οὔλυμπόν τε μέγαν καὶ δώματα πατρός.

Κύκνον

450. Ὣς ἔφατ'· ἀλλ' οὐ.] Palatin. Ἄρηος.

458. Ἔσσυτ'.] MS. Ἡρακλῆϊ editi quidam Ἡρακλεῖ.

5 Καί

Venit ſubito ingens, collis autem ipſi obvius fit
Altus, ad quem curſu defertur, ubi ipſam retinet:
Tanto ille fremitu, curruum gravator, pernicioſus Mars
Vociferans irruit; ille autem prompte venientem excepit.
Porro Minerva filia Iovis ægida tenentis
Obviam venit Marti, tenebroſam habens ægidem,
Sæva autem torve intuens, verbis volucribus allocuta eſt:
Mars, inhibe animos ingentes & manus invictas.
Neque enim tibi fas eſt inclyta arma auferre,
Hercule occiſo, Iovis magnanimo filio.
Sed age, deſiſte à pugna, neque adverſus ſteteris mihi.
Sic ait: ſed non perſuaſit Martis magnanimi animo:
Sed magno fremitu flammæ ſimilia arma vibrans,
Celeriter invaſit vim Herculeam,
Occidere feſtinans: & conjecit æratam haſtam
Acriter, ob ſuum filium iraſcens mortuum,
In clypeum magnum. At procul cæſia Minerva
Haſtæ impetum avertit, manu deflectens à curru.
Acerbus autem dolor Martem cepit: extractoque gladio acuto,
Irruit contra Herculem magnanimum. at illum accedentem
Amphitryoniades, ſævo inſatiabilis bello,
Femore nudatum clypeo ſub variegato
Vulneravit valide: magnumque trajecit clypeum,
Haſta vibrans: in terra autem proſtravit media Martem
At illi Pavor & Metus agilem currum & equos
Adegerunt celeriter propius, & à terra habente latas vias
In currum poſuerunt variegatum: atque inde celeriter
Equos flagellis impulerunt, veneruntque in altum Olympum.
Filius autem Alcmenæ & glorioſus Iolaus,
Cygno deſpoliato armis ab humeris pulchris detractis,
Revertebantur. moxque exinde ad civitatem Trachiniam venerunt
Equis velocibus. At cæſiis oculis Minerva
Pervenit in Olympum magnum, & domos patris.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Κύκνον δ' αὖ κήϋξ θάπτεν, καὶ λαὸς ἀπείρων,
Οἵ ῥ' ἐγγὺς ναῖον πόλιος κλειτοῦ βασιλῆος,
Ἄνθην, Μυρμιδόνων τε πόλιν, κλειτήν τ' Ἰαωλκὸν,
Ἄρνην τ' ἠδ' Ἑλίκην. πολλὸς δ' ἠγείρετο λαὸς,
Τιμῶντες Κήϋκα, φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
Τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' ἀϊδὲς ποίησεν Ἄναυρος,
Ὄμβρῳ χειμερίῳ πλήθων. τὼς γάρ μιν Ἀπόλλων
Λητοΐδης ἤνωξ', ὅτι ῥα κλειτὰς ἑκατόμβας
Ὅστις ἄγοι Πυθοῖδε, βίῃ σύλασκε δοκεύων.

ΤΈΛΟΣ.

Cygnum autem contra Ceyx ſepelivit, & populus infinitus,
Qui prope civitatem habitant inclyti regis,
Anten, Myrmidonumque civitatem, celebremque Iaolcum,
Arnenque & Heliren. multus autem congregabatur populus;
Honorantes Ceycem, carum beatis Diis.
Sed illius ſepulcrum & monumentum obſcurum reddidit Anaurus,
Imbre hyemali exundans. ita enim ipſum Apollo
Latonæ filius juſſit, propterea quod inclytas hecatombas
Quicunque portaret Delphos, eum vi ſpoliabat inſidiatus.

FINIS.

ἩΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ἈΣΚΡΑΙΟΥ

Θεογονία.

Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν,
Αἵθ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε,
Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσιν
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος,
Καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χρόα Περμησσοῖο,
Ἢ Ἵππου κρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο,
Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο,
Καλοὺς, ἱμερόεντας· ἐπερρώσαντο δὲ ποσσίν.
Ἔνθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῇ,
Ἐννύχιαι στεῖχον, περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι,
Ὑμνεῦσαι Δία τ' αἰγίοχον, καὶ πότνιαν Ἥρην
Ἀργείην, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν,
Κούρην τ' Αἰγιόχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἠδὲ Ποσειδάωνα γαιήοχον, ἐννοσίγαιον,
Καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,
Ἥβην τε χρυσοστέφανον, καλήν τε Διώνην,
Ἠώ τ', Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Λητώ τ', Ἰαπετόν τε, ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην,
Γαῖάν τ', Ὠκεανόν τε μέγαν, καὶ νύκτα μέλαιναν·
Ἄλλων τ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων.
Αἵ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδὴν,
Ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὑπὸ ζαθέοιο.
Τόνδε δέ με πρώτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπαν
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο·
Ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον,
Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
Ἴδμεν δ' εὖτ' ἐθέλωμεν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὣς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι·

Καὶ

5. Καί τε.] In nonnullis exemplaribus eſt Τερμησσοῖο. & verſ. ſequenti quidam dividunt ἵππου κρήνης.

32. Θεί

HESIODI ASCRÆI DEORVM GENERATIO.

A Muſis Heliconiadibus incipiamus canere,
Quæ Heliconis habitant montem, magnumque divinumque:
Et circa fontem nigrum pedibus teneris
Saltant, aramque præpotentis Saturnii,
Atque ablutæ tenero corpore in Permeſſo,
Aut in Hippocrene, aut in Olmio ſacro,
Summo in Helicone choreas duxerunt,
Pulchras, amabiles; fortiterque tripudiarunt pedibus.
Inde concitatæ, velatæ aëre multo,
Noctu incedebant, perpulchram vocem emittentes,
Celebrantes Iovemque ægida tenentem, & venerandam Iunonem
Argivam, aureis calceamentis incedentem:
Filiamque Ægiochi Iovis, cæruleos oculos habentem Minervam:
Auguremque Apollinem, & Dianam ſagittis gaudentem,
Atque Neptunum terram continentem, terræ motorem,
Et Themin venerandam, & nigris oculis Venerem,
Hebenque aurea corona decoram, formoſamque Dionen,
Auroramque, Solemque magnum, ſplendidamque Lunam,
Latonamque, Iapetumque, ac Saturnum verſipellem,
Terramque, Oceanumque vaſtum, & Noctem atram:
Aliorumque immortalium ſacrum genus ſemper exiſtentium.
Quæ olim Heſiodum pulchrum docuerunt carmen,
Agnos paſcentem Helicone ſub divino.
Hoc autem me primum Deæ ſermone compellarunt,
Muſæ Olympiades, filiæ Iovis Ægiochi:
Paſtores in agris pernoctantes, mala probra, ventres ſolum,
Scimus mendacia multa dicere veris ſimilia:
Scimus etiam, quando voluerimus, vera loqui.
Sic dixerunt filiæ Iovis magni veridicæ,

Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον,
Δρέψασαι θηητόν. ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θείην, ὥστε κλύοιμι τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.
Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων,
Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν ἀείδειν.
Ἀλλά τί ἤ μοι ταῦτα περὶ δρῦν ἢ περὶ πέτρην;
  Τύνη, Μουσάων ἀρχώμεθα, ταὶ Διὶ πατρὶ
Ὑμνεῦσαι τέρπουσι μέγαν νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
Εἴρουσαι, τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα,
Φωνῇ ὁμηρεῦσαι· τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὐδὴ
Ἐκ στομάτων ἡδεῖα. γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς
Ζηνὸς ἐριγδούποιο θεᾶν ὀπὶ λειριοέσσῃ
Σκιδναμένῃ. ἠχεῖ δὲ κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Δώματά τ' ἀθανάτων. αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἱεῖσαι
Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ
Ἐξ ἀρχῆς, οὓς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ἔτικτεν,
Οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοί, δωτῆρες ἐάων.
Δεύτερον αὖτε Ζῆνα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Ἀρχόμεναί θ' ὑμνεῦσι θεαί, λήγουσαί τ' ἀοιδῆς,
Ὅσσον φέρτατός ἐστι θεῶν, κράτει τε μέγιστος.
Αὖθις δ' ἀνθρώπων τε γένος, κρατερῶν τε γιγάντων
Ὑμνεῦσαι, τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·
Τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα
Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων.
Ἐννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητίετα Ζεὺς,
Νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη,
Ἡ δ' ἔτεκ' ἐννέα κούρας ὁμόφρονας, ᾗσιν ἀοιδὴ

Μέμ-

32. Θείην.] Magis placeret altera lectio, ἵνα κλείοιμι, ſi cum ea ſtare poſſet verſus, quod infra quoque Poëta utatur verbo κλείειν, Quid ſi vero legamus ὡς κλείοιμι.

48. Ἀρχόμεναι.] Altera lectio, λήγουσαι, videretur fortaſſis melius convenire, ſi menſura verſus ferre poſſet.

Et mihi ſceptrum dederunt, lauri perviridis ramum,
Decerpere mirandum. inſpirarunt autem mihi vocem
Divinam, ita ut ſcirem tam futura quam præterita.
Et me jubebant celebrare beatorum genus ſempiternorum,
Se vero primo & poſtremo ſemper decantare.
Sed quo mihi hæc circa quercum, aut circa petram?
O tu, à Muſis ordiamur, quæ Iovi patri
Canendo oblectant magnum animum in Olympo,
Memorantes, & præſentia, & futura, & præterita,
Vocem inter ſe aptantes. illarum vero indefeſſa fluit vox
Ab ore ſuavis. rident autem domus patris
Iovis valde tonantis, Dearum voce à ſuavi
Diſperſa. reſonat vero vertex nivoſi Olympi,
Domus immortalium. hæ vero immortalem vocem emittentes,
Deorum genus venerandum in primis celebrant cantilena,
Ab exordio, quos Tellus & Cœlum latum genuerunt,
Quique ex his prognati ſunt Dii, datores bonorum.
Secundo rurſum Iovem, Deorum patrem atque etiam hominum,
Incipienteſque canunt Deæ, & finientes carmen,
Quam ſit præſtantiſſimus Deorum, & imperio maximus.
Porro & hominum genus, fortiumque gigantum
Celebrantes, oblectant Iovis mentem in Olympo,
Muſæ Olympiades, filiæ Iovis ægida habentis:
Quas in Pieria Saturnio peperit patri mixta
Mnemoſyne, fertilitati Eleutheris imperans,
Oblivionemque malorum, & ſolatium curarum.
Novem enim ei noctes mixtus eſt prudens Iupiter,
Seorſim ab immortalibus, ſacrum lectum conſcendens.
Sed cum jam annus exactus, circumvoluta vero eſſent tempora
Menſium decreſcentium, dieſque multi tranſacti eſſent,
Ipſa peperit novem filias concordes, quibus carmen

Curæ

---

poſſet. Senſus certe eſt manifeſtus. idem nempe qui eſt, verſ. 34. Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν ἀείδειν. qui commode effici non poteſt, ſi legamus λήγουσι, niſi ita exponamus: καὶ λήγουσιν ἀοιδῆς; ſubintellige, αὐτὸν ὑμνοῦσαι.

60. Ἡ δ' ἔτεκ'.] Secundum

quoſ-

Μέμβλεται, ἐν στήθεσσιν ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσαις,
Τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόεντος Ὀλύμπου,
Ἔνθά σφιν λιπαροί τε χοροὶ καὶ δώματα καλά.
Πὰρ δ' αὐτῆς Χάριτες, καὶ Ἵμερος οἰκί' ἔχουσιν,
Ἐν θαλίῃς· ἐρατὴν δὲ διὰ στόμα ὄσσαν ἱεῖσαι,
Μέλπονται πάντων τε νόμους, καὶ ἤθεα κεδνὰ
Ἀθανάτων κλείουσιν, ἐπήρατον ὄσσαν ἱεῖσαι.
Αἵ τότ' ἴσαν πρὸς Ὄλυμπον ἀγαλλόμεναι ὀπὶ καλῇ,
Ἀμβροσίῃ μολπῇ· περὶ δ' ἴαχε γαῖα μέλαινα
Ὑμνεύσαις· ἐρατὸς δὲ ποδῶν ὕπο δοῦπος ὀρώρει,
Νεισσομένων πατέρ' εἰς ὅν. ὁ δ' οὐρανῷ ἐμβασιλεύει,
Αὐτὸς ἔχων βροντὴν ἠδ' αἰθαλόεντα κεραυνόν,
Κάρτεϊ νικήσας πατέρα Κρόνον. εὖ δὲ ἕκαστα
Ἀθανάτοις διέταξεν ὁμῶς, καὶ ἐπέφραδε τιμάς.
Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι ἄειδον, ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ἐννέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαυῖαι,
Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,
Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,
Καλλιόπη θ'· ἡ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων.
Ἡ γὰρ καὶ βασιλεῦσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ὅντινα τιμήσουσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
Γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλήων,
Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἀοιδὴν,
Τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα· οἱ δέ νυ λαοὶ
Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι, διακρίνοντα θέμιστας
Ἰθείῃσι δίκῃσιν. ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύων,
Αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε.
Τοὔνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὕνεκα λαοῖς
Βλαπτομένοις ἀγορῆφι μετάτροπα ἔργα τελοῦσι
Ῥηϊδίως, μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν.
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὡς, ἱλάσκονται
Αἰδοῖ μειλιχίῃ· μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν.

Οἷα

---

quoſdam eſſet ſcribendum κοῦρας, quod ρας corripiatur: ſed non aſſentiuntur veteres codices.

61. Μέμβλεται.] Ald. edit. habet

Curæ eſt, in pectoribus ſecurum animum habentibus,
Paululum à ſummo vertice nivoſi cœli,
Vbi ipſis ſplendidique chori, & ædes pulchræ.
Iuxta vero eas Gratiæ & Cupido domos habitant,
In conviviis: amabilem autem per os vocem emittentes,
Canunt omniumque leges, & mores venerandos
Immortalium celebrant, amabilem autem per os vocem emittentes,
Iſtæ tum ibant ad Olympum exultantes voce pulchra,
Immortali cantilena: undique vero reſonabat terra atra
Canentibus hymnos: jucundus vero à pedibus ſtrepitus excitabatur,
Euntium ad patrem ſuum. ille autem in cœlo regnat,
Ipſe habens tonitru, atque ardens fulmen,
Vi ſuperato patre Saturno. bene autem ſingula
Immortalibus diſpoſuit ſimul, & induxit honores.
Hæc ſane Muſæ canebant, cœleſtes domos tenentes:
Novem filiæ magno è Iove prognatæ:
Clioque, Euterpeque, Thaliaque, Melpomeneque,
Terpſichoreque, Eratoque, Polymniaque, Vraniaque,
Calliopeque: hæc autem præſtantiſſima eſt omnium.
Hæc enim & reges venerandos comitatur.
Quemcunque honoraturæ ſunt Iovis filiæ magni,
In lucem editumque aſpexerint à Iove nutritorum regum,
Huic quidem ſuper linguam dulcem fundunt cantilenam,
Hujus verba ex ore fluunt blanda: cæterum populi
Omnes ad ipſum reſpiciunt, diſcernentem jus
Rectis judiciis. hic autem tuto cauteque loquens,
Statim etiam magnam contentionem ſcite diremit.
Propterea enim reges prudentes, quod populis
Damno affectis in foro res iterum integras reſtituunt
Facile, mollibus alloquentes verbis.
Incedentem vero per urbem, veluti Deum, placant
Reverentia blanda: eminet vero inter ipſos congregatos.

Tale

---

bet *μέλεται*: Germ. *μέλλεται*: Venet. *μεμέληται*. Sed notum eſt ex Homero, *μεμέληται* contrahi in *μέμβλεται*.

Οἷα τοι Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.
Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί·
Ἐκ δὲ Διὸς, βασιλῆες. ὁ δ' ὄλβιος ὅντινα Μοῦσαι
Φιλεῦνται· γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.
Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
Ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος, αὐτὰρ ἀοιδὸς
Μουσάων θεράπων κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων
Ὑμνήσῃ, μάκαράς τε θεοὺς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Αἶψ' ὅγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
Μέμνηται· ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεάων.
Χαίρετε τέκνα Διὸς, δότε δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.
Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων,
Οἳ Γῆς ἐξεγένοντο καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Νυκτός καὶ δνοφερῆς, οὕς θ' ἁλμυρὸς ἔτρεφε Πόντος.
Εἴπατε δ' ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γένοντο,
Καὶ ποταμοὶ, καὶ Πόντος ἀπείριτος οἴδματι θύων,
Ἄστρα τε λαμπετόωντα, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ, δωτῆρες ἐάων.
Ὥς τ' ἄφενος δάσσαντο, καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο.
Ἠδὲ καὶ ὡς τὰ πρῶτα πολύπτυχον ἔσχον Ὄλυμπον.
Ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσαι, ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ἐξ ἀρχῆς, καὶ εἴπαθ' ὅ, τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν.
Ἤτοι μὲν πρώτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα
Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης·
Ἠδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Λυσιμελὴς, πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων
Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
Ἐκ Χάεος δ' Ἔρεβός τε, μέλαινά τε Νὺξ ἐγένοντο.
Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο·
Οὓς τέκε κυσαμένη, Ἐρέβει φιλότητι μιγεῖσα.
Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι,
Ὄφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.

Tale Muſarum ingens munus hominibus.
A Muſis etenim, & eminus feriente Apolline,
Viri cantores ſunt ſuper terram & citharœdi:
Ex Iove vero reges. Ille vero beatus, quemcunque Muſæ
Amant: ſuavis ei ab ore fluit vox.
Quod ſi enim quis luctum habens recenti dolore ſaucio animo
Triſtetur, animo dolens, cæterum Poëta
Muſarum famulus res claras priſcorum hominum
Laudibus celebraverit, beatoſque Deos qui Olympum incolunt;
Statim hic ſollicitudinum obliviſcitur, nec quicquam dolorum
Meminit: cito enim deflexerunt eum alio dona Dearum.
Salvete natæ Iovis, date vero amabilem cantilenam.
Celebrate quoque immortalium divinum genus, ſemper exiſtentium,
Qui Tellure prognati ſunt, & Cœlo ſtellato,
Nocteque caliginoſæ, quoſque ſalſus nutrivit Pontus.
Dicite inſuper, ut primum Dii & terra fuerint,
Et flumina, & Pontus immenſus, æſtu furens,
Aſtraque fulgentia & cœlum latum ſuperne:
Et qui ex his nati ſunt Dii, datores bonorum.
Vtque opes diviſerint, & quomodo honores diſtinxerint,
Atque quomodo primum multis implicitum ſphæris tenuerint cœlum.
Hæc mihi dicite Muſæ, cœleſtes domos inhabitantes
Ab initio: & dicite quodnam primum fuerit illorum.
Primo omnium quidem Chaos fuit, ac deinde
Tellus lato pectore prædita, omnium ſedes tuta ſemper
Immortalium, qui tenent juga nivoſi Olympi,
Tartaraque tenebricoſa in receſſu terræ ſpacioſæ:
Atque Amor, qui pulcherrimus inter immortales Deos,
Solvens curas, & omnium Deorum, omniumque hominum
Domat in pectoribus animum, & prudens conſilium.
Ex Chao vero Erebuſque, nigraque Nox editi ſunt.
Ex nocte porro Ætherque & Dies prognati ſunt:
Quos peperit ubi concepiſſet, Erebo amore mixta.
Tellus vero primum quidem genuit parem ſibi
Cœlum ſtellis ornatum, ut ipſam totam obtegat,
Vtque eſſet beatis Diis ſedes tuta ſemper.

Genuit

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Γείνατο δ' οὔρεα μακρὰ, θεῶν χαριέντας ἐναύλους
Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' οὔρεα βησσήεντα.
Ἡ δὲ καὶ ἀτρύγετον Πέλαγος τέκεν οἴδματι θυῖον,
Πόντον, ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου· αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα, τέκ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Κοῖόν τε, Κρεῖόν θ', Ὑπερίονά τ', Ἰαπετόν τε,
Θείαν τε, Ῥείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε,
Φοίβην τε χρυσοστέφανον, Τηθύν τ' ἐρατεινήν.
Τοὺς δὲ μεθ' ὁπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Δεινότατος παίδων· θαλερὸν δ' ἤχθηρε τοκῆα.
Γείνατο δ' αὖ Κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας,
Βρόντην τε, Στερόπην τε, καὶ Ἄργην ὀβριμόθυμον.
Οἳ Ζηνὶ βροντήν τ' ἔδοσαν, τεῦξάν τε κεραυνόν.
Οἳ δή τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,
Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ.
Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων
Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ·
Ἰσχύς τ' ἠδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις.
Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοὶ,
Κοττός τε, Βριάρεώς τε, Γύγης θ', ὑπερήφανα τέκνα.
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Ἄπλαστοι· κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
Ἰσχὺς δ' ἄπλαστος, κρατερὴ, μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει.
Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Δεινότατοι παίδων, σφετέρῳ δ' ἤχθοντο τοκῆϊ
Ἐξ ἀρχῆς. καὶ τῶν μὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
Πάντας ἀποκρύπτασκε, καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνίεσκε,
Γαίης ἐν κευθμῶνι· κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ
Οὐρανὸς, ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο Γαῖα πελώρη,
Στεινομένη· δολίην δὲ κακὴν ἐπεφράσατο τέχνην.
Αἶψα δὲ ποιήσασα γένος πολιοῦ ἀδάμαντος,

resecandum censet Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 63. a scio lo quippe consarcinatum ex v. 155.

Τεῦξε

140. Βρόντην.] Hæc lectio Latinorum Poëtarum teſtimoniis confirmatur. Altera autem Ἀστερόπην habet pro Στερόπην.

145. Κυ-

Genuit præterea montes altos, Dearum gratas ſpeluncas
Nympharum, quæ habitant per montes ſaltuoſos.
Atque etiam infrugiferum pelagus peperit æſtu furens,
Pontum, abſque amore ſuavi. cæterum deinde
Cœlo concumbens, peperit Oceanum profundos vortices habentem,
Cœumque, Creumque, Hyperionemque, Iapetumque,
Theamque, Rheamque, Theminque, Mnemoſynenque,
Phœbenque aurea corona inſignem, Tethymque amabilem.
Hos vero poſt natu minimus natus eſt Saturnus vafer,
Acerrimus inter liberos: floridum autem odio proſequebatur paren-
Porro genuit & Cyclopes ſuperbum cor habentes, (tem.
Brontenque, Steropenque, & Argen forti animo præditum:
Qui Iovi & tonitru dederunt, & fabricarunt fulmen.
Qui ſane per alia Diis ſimiles erant,
Vnus vero oculus media poſitus erat fronte.
Cyclopes vero illis nomen è re erat, eo quod ipſorum
Circularis oculus unicus inerat fronti:
Roburque & vires, & molimina erant in operibus.
Alii rurſus è Tellure & Cœlo prognati ſunt,
Tres filii magni, & prævalidi, non nominandi,
Cottuſque, Briareuſque, Gygeſque, ſuperba proles.
Quorum centum quidem manus ab humeris impetuoſe movebantur
Inacceſſæ: capita vero unicuique quinquaginta
Ex humeris prognata erant ſuper robuſtos artus.
Robur autem immenſum, validum, ingenti in ſtatura.
Quotquot enim Tellure & Cœlo procreati ſunt,
Potentiſſimi filiorum, ſuo vero infenſi erant parenti
Ab initio. & horum quidem ut quiſque primum naſcebatur,
Omnes occultabat, & in lucem non emittebat,
Terræ in latebris: malo autem oblectabatur opere
Cœlum. ipſa vero intus ingemiſcebat Terra vaſta,
Arctata: doloſam vero malamque excogitavit artem.
Statim vero cum procreaſſet genus cani ferri, Fabri-

145. Κυκλοτερὴς.] Al. ἐών, al. ἔειν. patet autem legendum eſſe ἔεις, pro εἷς per diæreſin.

158. Κευθμῶνι.] Nomina appellativa in ων & εῖον ſignificant locum.

188. Μά-

Τεῦξε μέγα δρέπανον, καὶ ἐπέφραδε παισὶ φίλοισιν.
Εἶπε δὲ θαρσύνουσα, φίλον τετιημένη ἦτορ·
Παῖδες ἐμοὶ καὶ πατρὸς ἀτασθάλου, αἴ κ' ἐθέλητε
Πείθεσθαι, πατέρος γε κακὴν τισαίμεθα λώβην
Ὑμετέρου· πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
  Ὣς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ἕλεν δέος, οὐδέ τις αὐτῶν
Φθέγξατο. θαρσήσας δὲ μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης
Ἂψ αὖτις μύθοισι προσηύδα μητέρα κεδνήν·
  Μῆτερ, ἐγώ κεν τοῦτό γ' ὑποσχόμενος τελέσαιμι
Ἔργον. ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω
Ἡμετέρου· πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
  Ὣς φάτο· γήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα πελώρη.
Εἷσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ· ἐνέθηκε δὲ χειρὶ
Ἅρπην καρχαρόδοντα· δόλον δ' ὑπεθήκατο πάντα.
Ἦλθε δὲ Νύκτ' ἐπάγων μέγας Οὐρανός· ἀμφὶ δὲ Γαίῃ
Ἱμείρων φιλότητος ἐπέσχετο, καί ῥ' ἐτανύσθη
Πάντη. ὁ δ' ἐκ λοχεοῖο πάϊς ὠρέξατο χειρὶ
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην,
Μακρὴν, καρχαρόδοντα, φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς
Ἐσσυμένως ἤμησε, πάλιν δ' ἔρριψε φέρεσθαι
Ἐξοπίσω. τὰ μὲν οὔτι ἐτώσια ἔκφυγε χειρός·
Ὅσσαι γὰρ ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι,
Πάσας δέξατο Γαῖα. περιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν,
Γείνατ' Ἐρίννυς τε κρατερὰς, μεγάλους τε Γίγαντας,
Τεύχεσι λαμπομένους, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας,
Νύμφας θ' ἃς Μελίας καλέουσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
Μήδεά θ', ὡς τοπρῶτον ἀποτμήξας, ἀδάμαντον
Κάββαλ' ἐπ' Ἠπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ Πόντῳ,
Ὣς φέρετ' ἀμπέλαγος πουλὺν χρόνον· ἀμφὶ δὲ λευκὸς
Ἀφρὸς ἀπ' ἀθανάτου χροὸς ὤρνυτο· τῷ δ' ἐνὶ κούρη
Ἐθρέφθη· πρῶτον δὲ Κυθήροισι ζαθέοισιν
Ἔπλετο· ἔνθεν ἔπειτα περίρρυτον ἵκετο Κύπρον.

Ἐκ

---

188. Μήδεά θ'.] Non video quomodo ἀδάμαντον ad ſenſum applicari poſſit. Lege itaque cum exemplari Venetiis excuſo ἀδάμαντι, & in

Fabricavit magnam falcem, edixit vero caris liberis:
Dixit autem animum addens, caro mœrens corde:
Filii mei & patris nefarii, ſi volueritis
Parere, patris malam ulciſcemur contumeliam
Veſtri. prior enim ſæva machinatus eſt opera.
Sic dixit: illos vero omnes invaſit metus, neque quiſpiam il-(lorum
Locutus eſt. confirmato animo tandem magnus Saturnus verſutus
E contra verbis compellavit matrem caſtam:
Mater, ego certe hoc in me recipiens peragam
Facinus. patrem enim inauſpicatum nihil curo
Noſtrum. prior enim ſæva meditatus eſt opera.
Sic dixit: gaviſa eſt autem valde animo Tellus ingens.
Collocavit autem ipſum celans in inſidiis: indidit vero manui
Falcem aſperis dentibus: dolo autem inſtruxit omni.
Venit autem Noctem adducens magnum Cœlum: undique vero
Cupiens amorem imminebat, & ſane extentum eſt (Telluri
Paſſim. ex inſidiis autem filius petiit manu
Siniſtra, dextra vero immanem cepit falcem,
Longam, aſperos dentes habentem, carique genitalia patris
Feſtinanter demeſſuit, rurſumque abjecit ut ferrentur
Pone. illa quidem non incaſſum elapſa ſunt manu:
Quotquot enim guttæ proruperunt cruentæ,
Omnes ſuſcepit Terra. circumvolutis autem annis,
Produxit Erinnyaſque validas magnoſque Gigantes,
Armis nitentes, longas haſtas manibus tenentes:
Nymphaſque, quas Melias vocant ſuper immenſam terram.
Teſticuliſque ut prius reſectis, ferrum
Projecit circa Epirum undis agitatum in pontum.
Sic ferebantur per pelagus longo tempore: circumcirca vero alba
Spuma ab immortali corpore oriebatur: in ea puella
Innutrita eſt: primum vero ad Cytheras divinas
Vehebatur, inde tum circumfluam pervenit ad Cyprum.

Pro-

& in interpretatione Latina pro ferrum, ferro, reponendum. Nam κάββαλ', & quæ ſequuntur, de ipſis genitalibus omnino intelligenda ſunt. Ibidem quoque, Ἠπείρου κτλ.

209. Φά-

Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίη καλὴ θεός. ἀμφὶ δὲ ποίη
Ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο· τὴν δ' Ἀφροδίτην,
Ἀφρογένειάν τε θεὰν, καὶ ἐϋστέφανον Κυθέρειαν
Κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες, οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ
Θρέφθη· ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις·
Κυπρογένειαν δ', ὅτι γένετο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ·
Ἠδὲ φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη.
Τῇ δ' Ἔρος ὡμάρτησε, καὶ Ἵμερος ἕσπετο καλὸς,
Γεινομένῃ τὰ πρῶτα, θεῶν τ' ἐς φῦλον ἰούσῃ.
Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει, ἠδὲ λέλογχε
Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Παρθενίους τ' ὀάρους, μειδήματά τ' ἐξαπάτας τε,
Τέρψιν τε γλυκερὴν, φιλότητά τε, μειλιχίην τε.
  Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκεν,
Παῖδας νεικείων μέγας Οὐρανὸς, οὓς τέκεν αὐτός.
Φάσκε δὲ, τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι
Ἔργον, τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι.
Νὺξ δ' ἔτεκε στυγερόν τε Μόρον, καὶ Κῆρα μέλαιναν,
Καὶ Θάνατον· τέκε δ' Ὕπνον· ἔτικτε δὲ φῦλον Ὀνείρων·
Οὔτινι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νὺξ ἐρεβεννή.
Δεύτερον αὖ Μῶμον, καὶ Ὀϊζὺν ἀλγινόεσσαν·
Ἑσπερίδας θ', αἷς μῆλα πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο
Χρύσεα καλὰ μέλουσι, φέροντά τε δένδρεα καρπόν·
Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους, *νηλιτοποίνους leg. Ruhnken. l.c.*
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον· αἵτε βροτοῖσι
Γεινομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε,
Αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσαι,
Οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο,
Πρίν γ' ἀπὸ τοῦ δώωσι κακὴν ὄπιν ὅστις ἁμάρτῃ.
Τίκτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
Νὺξ ὀλοή· μετὰ τὴν δ' Ἀπάτην τέκε καὶ Φιλότητα,
Γῆράς τ' οὐλόμενον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
Αὐτὰρ Ἔρις στυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόεντα,

versus tres hic abesse iubet Ruhnken. Ep. crit. I. p. 57

hunc versum ferri posse negat Ruhnken. Ep. Cr. I. p. 62.

Λήθην

209. Φάσκε.] Τιταίνοντας quidam exponunt *nocentes*. sed judicet lector num potior ſit interpretatio, *extendentes*, ſcilicet manum.

227. Λή-

Prodiit vero veneranda formoſa Dea: circum vero herba
Pedibus ſub mollibus creſcebat: Aphroditem autem ipſam,
Spuma prognatam Deam, & decoram pulchris ſertis Cythe-ream,
Nominant tam Dii quam homines: eo quod in ſpuma
Nutrita fuit: Cythereaam autem quod appulit Cytheris:
Cyprigenam vero, quod nata ſit undoſa in Cypro:
Atque amantem genitalia, quia ex genitalibus emerſit.
Hanc vero Amor comitatus eſt, & Cupido ſequebatur pulcher,
Natam primum, & Deorum ad cœtum euntem.
Hunc vero ab initio honorem habet, atque ſortita eſt
Sortem inter homines & immortales Deos,
Virgineas confabulationes, & riſus, & deceptiones,
Oblectationemque ſuavem, & amicitiam, blanditiaſque.
Illos vero pater Titanas cognomento vocabat,
Filios objurgans magnus Cœlus, quos genuit ipſe.
Dictitabat porro, feſtinantes ex protervia magnum patraſſe
Facinus, cujus deinceps ultio in poſterum futura ſit.
Nox præterea peperit odioſum Fatum, & Parcam atram,
Et Mortem: peperit etiam Somnum. peperit vero agmen Somnio-rum:
Quæ nulli mixta Dea peperit Nox obſcura.
Rurſum poſtea Momum, & Ærumnam dolore plenam,
Heſperideſque, quibus mala ultra inclytum Oceanum
Aurea pulchra curæ ſunt, ferenteſque arbores fructus,
Et fatales Deas, & Parcas genuit immites,
Clothoque, Lacheſinque, & Atropon: quæ mortalibus
Naſcentibus dant habendum bonumque malumque,
Quæque hominumque Deorumque delicta perſequentes,
Nunquam deſinunt Deæ à vehementi ira,
Priuſquam illi rependerint malam ultionem, quiſquis peccarit.
Peperit præterea & Nemeſin, cladem mortalibus hominibus,
Nox pernicioſa: poſt hanc Fraudem enixa eſt, & Amicitiam,
Seniumque noxium, & Contentionem peperit pertinacem.
Cæterum Contentio odioſa peperit quidem Laborem mole-ſtum,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Λήθην τε, Λοιμόν τε, καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα,
Ὑσμίνας τε, Φόνους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκτασίας τε,
Νείκεά τε, ψευδέας τε Λόγους, Ἀμφιλογίας τε,
Δυσνομίην, Ἄτην τε, συνήθεας ἀλλήλοισιν·
Ὅρκον θ', ὃς δὴ πλεῖστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ·
Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος,
Πρεσβύτατον παίδων· αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,
Οὕνεκα νημερτής τε καὶ ἤπιος· οὐδὲ θεμιστέων
Λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἤπια δήνεα οἶδεν.
Αὖτις δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν, καὶ ἀγήνορα Φόρκυν,
Γαίῃ μισγόμενος, καὶ Κητὼ καλλιπάρῃον,
Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.
Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγήριτα τέκνα θεάων
Πόντῳ ἐν ἀτρυγέτῳ, καὶ Δωρίδος ἠϋκόμοιο,
Κούρης Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο,
Πρωτώ τ', Εὐκράτη τε, Σαώ τ', Ἀμφιτρίτη τε,
Εὐδώρη τε, Θέτις τε, Γαλήνη τε, Γλαύκη τε,
Κυμοθόη, Σπειώ τε θοὴ, Θαλίη τ' ἐρόεσσα,
Καὶ Μελίτη χαρίεσσα, καὶ Εὐλιμένη, καὶ Ἀγαυὴ,
Πασιθέη τ', Ἐρατώ τε, καὶ Εὐνείκη ῥοδόπηχυς,
Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δυναμένη τε,
Νησαίη τε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Πρωτομέδεια,
Δωρὶς, καὶ Πανόπη, καὶ εὐειδὴς Γαλάτεια,
Ἱπποθόη τ' ἐρόεσσα, καὶ Ἱππονόη ῥοδόπηχυς,
Κυμοδόκη θ', ἣ κύματ' ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ,
Πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων, σὺν Κυματολήγῃ,
Ῥεῖα πρηΰνει, καὶ εὐσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ·
Κυμώ τ', Ἠϊόνη τε, ἐϋστέφανός θ' Ἁλιμήδη,
Γλαυκονόμη τε φιλομμειδὴς, καὶ Ποντοπόρεια,
Λειαγόρη τε, καὶ Εὐαγόρη, καὶ Λαομέδεια·

Πουλυ-

227. Λήθην.] Alii legunt λιμὸν, & fortaſſe non male. Sicut etiam verſ. ſequenti magis convenire videtur φόβους quam φόνους, quia ſupra in Aſpide verſ. 155, conjunxit etiam Poëta hæc duo φόβος & ἀνδροκλασίη.

238. Κητὼ καλλιπάρῃον.] Alii legunt

Oblivionemque, Peſtemque, & Dolores lacrymabiles,
Pugnaſque, Cædeſque, Præliaque, Strageſque virorum,
Iurgiaque, mendaceſque Sermones, Diſceptationeſque,
Legum contemtum, Noxamque, familiares inter ſeſe:
Iuramentumque quod plurimum terreſtres homines
Lædit, quando quiſpiam volens pejeraverit:
Nereumque alienum à mendacio, & veracem genuit Pontus,
Maximum natu filiorum: ſed vocant ſenem,
Eo quod verus atque placidus: nec juris & æqui
Obliviſcitur, ſed juſta & manſueta conſilia novit.
Deinde rurſum Thaumantem magnum & fortem Phorcyn,
Terræ commiſtus, & Ceto pulchris genis præditam,
Eurybiamque, ferreum in pectore animum habentem.
Ex Nereo porro prognatæ ſunt perquam amabiles filiæ Dearum
Ponto in infructuoſo, & ex Doride pulchricoma,
Filia Oceani rotundi fluvii,
Protoque, Eucrateque, Saoque, Amphitriteque,
Eudoraque, Thetiſque, Galeneque, Glauceque,
Cymothoë, Spioque velox, Thaliaque jucunda,
Et Melita gratioſa, & Eulimene & Agave,
Paſitheaque, Eratoque, & Eunice roſeis lacertis prædita,
Dotoque, Protoque, Pheruſaque, Dynameneque,
Neſæaque, & Actæa, & Protomedia,
Doris, & Panope, & ſpecioſa Galatea,
Hippothoëque lepida, & Hippone roſeis lacertis prædita,
Cymodoceque, quæ fluctus in obſcuro ponto,
Et flatus divinorum ventorum, una cum Cymatolege,
Facile mitigat, & cum pulchros talos habente Amphitrite:
Cymoque, Eioneque, pulchreque coronata Halimede,
Glauconomeque hilaris, & Pontoporia,
Liagoreque, & Euagore, & Laomedia:

Poly-

---

gunt Κητώ. ἐν πόντῳ γὰρ τὰ κήτη διάγειν εἰώθεισαν ἰσχυρότατα ὄντα καὶ διὰ μεγέθη.

240. Μεγήρετα.] Alii legunt μεγήρατα τέκνα, id eſt, μεγάλα, ἐπήρατα, ἢ ὑπερήφανα τέκνα, διὰ τὸ κάλλος.

243. Πρωτώ τ'.] Quædam exemplaria habent Εὐκράντη.

Πουλωνόμη τε, καὶ Αὐτονόη, καὶ Λυσιάνασσα,
Εὐάρνη τε φυήν τ' ἐρατὴ, καὶ εἶδος ἄμωμος·
Καὶ Ψαμάθη χαρίεσσα δέμας, δίη τε Μενίππη·
Νησώ τ', Εὐπόμπη τε, Θεμιστώ τε, Προνόη τε·
Νημερτής θ', ἣ πατρὸς ἔχει νόον ἀθανάτοιο.
Αὗται μὲν Νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο
Κοῦραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι.
Θαύμας δ' Ὠκεανοῖο βαθυῤῥείταο θύγατρα
Ἠγάγετ' Ἠλέκτρην. ἡ δ' ὠκεῖαν τέκεν Ἶριν,
Ἠΰκόμους θ' Ἁρπυίας, Ἀελλώ τ', Ὠκυπέτην τε,
Αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται,
Ὠκείῃς πτερύγεσσι· μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον.
Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπαρήους,
Ἐκ γενετῆς πολιὰς, τὰς δὴ Γραίας καλέουσιν
Ἀθάνατοί τε θεοὶ, χαμαὶ ἐρχόμενοί τ' ἄνθρωποι.
Πεφρηδώ τ' εὔπεπλον, Ἐνυώ τε κροκόπεπλον,
Γοργούς θ' αἳ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο,
Ἐσχατιῇ πρὸς νυκτός· ἵν' Ἑσπερίδες λιγύφωνοι,
Σθεινώ τε, Εὐρυάλη τε, Μέδουσά τε, λυγρὰ παθοῦσα.
Ἡ μὲν ἔην θνητὴ, αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἄγηρω
Αἱ δύο· τῇ δὲ μιῇ παρελέξατο Κυανοχαίτης,
Ἐν μαλακῷ λειμῶνι, καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος.
Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ὠκεανοῦ περὶ πηγὰς
Γείνεθ', ὁ δ' ἄορ χρύσειον ἔχεν μετὰ χερσὶ φίλῃσι.
Χ' ὡ μὲν ἀποπτάμενος, προλιπὼν χθόνα μητέρα μήλων,
Ἵκετ' ἐς ἀθανάτους· Ζηνὸς δ' ἐν δώμασι ναίει,
Βροντήν τε στεροπήν τε φέρων Διῒ μητιόεντι.
Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικάρηνον Γηρυονῆα,
Μιχθεὶς Καλλιρόῃ κούρῃ κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.

Τὸν

269. Μεταχρόνιαι.] In cælum volabant: cælum enim etiam χρόνον dici annotat Schol. Sed ſunt qui legant μεταχθόνιαι, ut ſit relicta terra.

270. Καλλιπ.] Al. καλλιπάρηος.

288. Μιχθεὶς.] Verſus hic in omnibus exemplaribus collocatus reperitur 9 verſ. ſuperius, poſt illum Ἐν μαλακῷ, cum tamen eo pertinere nullo modo poſſit. Nam

tres

Polynomeque, & Autonoë, & Lyſianaſſa,
Euarneque tam indolis gratæ, quam inculpatæ formæ.
Et Pſamathe decora corpore, divinaque Menippe:
Neſoque, Eupompeque, Themiſtoque, Pronoëque,
Nemerteſque, quæ patris habet animum immortalis.
Hæ quidem ex Nereo inculpato procreatæ ſunt
Filiæ quinquaginta, inculpata opera callentes.
Thaumas vero Oceani profundiflui filiam
Duxit Electram. hæc autem celerem peperit Irim,
Pulchricomaſque Harpyias, Aëlloque, Ocypetenque,
Quæ ventorum flamina, & aves aſſequuntur
Pernicibus alis. in cœlo enim degentes volitant.
Phorco poſt hæc Ceto Græas peperit pulchris genis præditas,
A partu canas, quas ob id Græas vocant.
Immortaleſque Dii, humique incedentes homines.
Pephredoque pulchro peplo, Enyoque croceo peplo,
Gorgoneſque, quæ habitant celebrem Oceanum,
In extrema parte ad noctem: ubi Heſperides argutæ,
Sthenoque, Euryaleque, Meduſaque, gravia perpeſſa.
Ipſa erat mortalis, aſt aliæ immortales, & ſenio non obnoxiæ
Duæ: cum una concubuit cærulea cæſarie Neptunus
In molli prato & floribus vernis.
Ejus autem Perſeus caput cum amputaſſet,
Exiliit Chryſaor magnus, & Pegaſus equus.
Huic quidem cognomentum erat, quod Oceani apud fontes
Natus eſſet: cæterum hic enſem aureum tenebat manibus caris:
Et ille quidem cum avolaſſet, relicta terra matre pecorum,
Pervenit ad immortales: Iovis vero in domo habitat,
Tonitruque & fulgur ferens Iovi prudenti.
Chryſaor porro genuit tricipitem Geryonem,
Mixtus Calliroæ filiæ nobilis Oceani.

Illum

tres tantum traduntur Gorgones, Stheno, Euryale, & Meduſa, neque in his recenſetur Calliroë. Quocirca nos G. Canterum ſequuti, verſum illum huc tranſtulimus. Nam hoc cum hiſtoria plane convenit, quæ tota repetitur Κέρη δ' Ὠκεανοῖο. ſupra in Aſpide, verſ. 142.

 297. Σπῆϊ.]

Τὸν μὲν ἄρ᾽ ἐξενάριξε βίη Ἡρακληείη,
Βουσὶ παρ᾽ εἰλιπόδεσσι, περιρρύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ·
Ἤματι τῷ, ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
Τίρυνθ᾽ εἰς ἱερὴν, διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο,
Ὄρθον τε κτείνας, καὶ βουκόλον Εὐρυτίωνα,
Σταθμῷ ἐν ἠερόεντι, πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.
Ἡ δ᾽ ἔτεκ᾽ ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν ἐοικὸς
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οὐδ᾽ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Σπῆϊ ἐνὶ γλαφυρῷ, θείην κρατερόφρον᾽ Ἔχιδναν·
Ἥμισυ μὲν νύμφην ἑλικώπιδα, καλλιπάρηον,
Ἥμισυ δ᾽ αὖτε πέλωρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε,
Ποικίλον, ὠμηστὴν, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
Ἔνθα δέ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω, κοίλη ὑπὸ πέτρη,
Τηλοῦ ἀπ᾽ ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ᾽ ἀνθρώπων·
Ἔνθ᾽ ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.
Ἡ δ᾽ ἔρυτ᾽ εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴ Ἔχιδνα,
Ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήρατος, ἤματα πάντα.
Τῇ δὲ Τυφάονά φασι μιγήμεναι ἐν φιλότητι,
Δεινόν θ᾽ ὑβριστήν τ᾽ ἄνεμον, ἑλικώπιδι κούρῃ.
Ἡ δ᾽ ὑποκυσαμένη, τέκετο κρατερόφρονα τέκνα.
Ὄρθον μὲν πρῶτον κύνα γείνατο Γηρυονῆϊ.
Δεύτερον αὖτις ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔτι φατειὸν,
Κέρβερον ὠμηστὴν, Ἀΐδεω κύνα χαλκεόφωνον,
Πεντηκοντακάρηνον, ἀναιδέα τε κρατερόν τε.
Τὸ τρίτον, Ὕδρην αὖτις ἐγείνατο λύγρ᾽ εἰδυῖαν
Λερναίην, ἣν θρέψε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἄπλητον κοτέουσα βίη Ἡρακληείη.
Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ
Ἀμφιτρυωνιάδης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Ἰολάῳ,
Ἡρακλέης, βουλῆσιν Ἀθηναίης ἀγελείης.
Ἡ δὲ Χίμαιραν ἔτικτε, πνέουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ,
Δεινήν τε, μεγάλην τε, ποδώκεά τε, κρατερήν τε.
Τῆς δ᾽ ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν, χαροποῖο λέοντος,

Ἡ δὲ,

297. Σπῆϊ.] Alii rectius legunt σπείῃ. σπέος, ἔος, τὸ, antrum.

321. Χαροποῖο.] Χαροπὸς, lætitiam cordis vultu prodens. Peculiariter

Illum quidem armis exuit vis Herculana,
Boves apud flexipedes, circumflua in Erythia:
Die illo cum boves egit latas frontes habentes
Tirynthum in ſacram, emenſus iter Oceani,
Orthoque interfecto, & bubulco Eurytione,
Stabulo in obſcuro, ultra inclytum Oceanum.
Ipſa inſuper peperit aliud monſtrum, perplexum, nihil ſimile
Mortalibus hominibus, neque immortalibus Diis,
Specu in concavo, divinam animo infracto Echidnam:
Dimidio nympham, nigris oculis, pulchris genis,
Dimidio item ingentem ſerpentem, horrendumque magnumque,
Varium, crudivorum, divinæ ſub cavernis terræ.
Illic vero ei ſpecus eſt in imo, cava ſub petra,
Procul ab immortalibuſque Diis mortalibuſque hominibus:
Ibi ſane ei deſtinarunt Dii inclytas domos incolere.
Atque coërcebatur in Arimis ſub terra tetra Echidna,
Immortalis nympha & ſenii expers, diebus omnibus.
Huic Typhaonem aiunt mixtum eſſe amore,
Vehementem & violentum ventum, nigris oculis decoræ puellæ.
Illa vero gravida facta, peperit fortes filios.
Orthum quidem primo canem peperit Geryoni.
Iterum ſecundo edidit partu immenſum, minime effabilem,
Cerberum crudivorum, Plutonis canem ærea voce,
Quinquaginta capitum, impudentemque fortemque.
Tertio, Hydram rurſus genuit abominabilem
Lernæam, quam enutrivit Dea albis ulnis Iuno,
Inſatiabiliter indignans virtuti Herculanæ.
Ac illam quidem Iovis filius occidit ſævo ferro
Amphitryoniades, cum bellicoſo Iolao,
Hercules, ex conſiliis Minervæ prædatricis.
Tum ipſa Chimæram peperit, ſpirantem terribilem ignem,
Trucemque, magnamque, pernicemque, validamque.
Illius erant tria capita: unum quidem terribilis leonis,

Al-

liariter autem χρῶμα quoddam dicitur χαροπόν, & χαροποὶ, qui eo ſunt præditi. Is color putatur eſſe cæſius vel cæruleus, vel etiam fulvus: ut hic pro fulvo leone ſumitur.

Ἡ δὲ χιμαίρης, ἡ δ' ὄφιος κρατεροῖο δράκοντος.
Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
Τὴν μὲν Πήγασος εἷλε, καὶ ἐσθλὸς Βελλεροφόντης.
Ἡ δ' ἄρα Σφίγγ' ὀλοὴν τέκε, Καδμείοισιν ὄλεθρον,
Ὄρθῳ ὑποδμηθεῖσα· Νεμειαῖόν τε λέοντα,
Τόν ῥ' Ἥρη θρέψασα, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις,
Γουνοῖσιν κατένασσε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις.
Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' οἰκείων, ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων,
Κοιρανέων Τρητοῖο Νεμείης, ἠδ' Ἀπέσαντος.
Ἀλλά ἑ ἶς ἐδάμασσε βίης Ἡρακληείης.
Κητὼ δ' ὁπλότατον, Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα,
Γείνατο, δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης,
Πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.
Τοῦτο μὲν ἐκ Κητοῦς καὶ Φόρκυος γένος ἐστί.
Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ ποταμοὺς τέκε δινήεντας,
Νεῖλόν τ', Ἀλφειόν τε, καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην,
Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε, καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον,
Φᾶσίν τε, Ῥῆσόν τ', Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην,
Νέσσον τε, Ῥοδίον θ', Ἁλιάκμονά θ', Ἑπτάπορόν τε,
Γρήνικόν τε, καὶ Αἴσηπον, θεῖόν τε Σιμοῦντα,
Πηνειόν τε, καὶ Ἕρμον, ἐϋρρείτην τε Κάϊκον,
Σαγγάριόν τε μέγαν, Λάδωνά τε, Παρθένιόν τε,
Εὔηνόν τε, καὶ Ἄρδησκον, θεῖόν τε Σκάμανδρον.
Τίκτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἳ κατὰ γαῖαν
Ἄνδρας κουρίζουσιν, Ἀπόλλωνι ξὺν ἄνακτι,
Καὶ ποταμοῖς· ταύτην δὲ Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι,
Πειθώ τ', Ἀδμήτη τε, Ἰάνθη τ', Ἠλέκτρη τε,
Δωρίς τε, Πρυμνώ τε, καὶ Οὐρανίη θεοειδής,
Ἱππώ τε, Κλυμένη τε, Ῥοδία τε, Καλλιρόη τε,
Ζευξώ τε, Κλυτίη τε, Ἰδυῖά τε, Πασιθόη τε,
Πληξαύρη τε, Γαλαξαύρη τε, ἐρατή τε Διώνη,
Μηλόβοσίς τε, Θόη τε, καὶ εὐειδὴς Πολυδώρη,

Κερ-

345. Εὔηνον.] In nonnullis exemplaribus eſt Ἄλδισκος, pro Ἄρδησκος.

356. Ἀκά-

Alterum capellæ: tertium vero ſerpentis robuſti draconis.
Ante leo, pone vero draco, in medio autem capra,
Horrende efflans ignis robur ardentis.
Hanc quidem Pegaſus cepit, & ſtrenuus Bellerophontes,
Illa ſane Sphingem exitialem peperit, Cadmeis perniciem,
Ab Ortho ſubacta: Nemeæumque leonem,
Quem Iuno cum enutriviſſet, Iovis veneranda uxor,
In locis fertilibus collocavit Nemeæ, cladem hominibus.
Ibi ſane hic commorans, decipiebat tribus hominum,
Imperans cavernoſæ Nemeæ, atque Apeſanti.
Sed ipſum robur domuit virtutis Herculanæ.
Ceto vero minimum natu, cum Phorco amore mixta,
Peperit gravem ſerpentem, qui obſcuræ in latibulis terræ
Finibus in amplis prorſus aurea mala cuſtodit.
Hoc quidem ex Ceto & Phorco genus eſt.
Tethys autem Oceano flumina peperit verticoſa,
Nilumque, Alpheumque, & Eridanum profundos vortices habentem,
Strymonem, Mæandrumque, & Iſtrum pulchrifluum,
Phaſinque, Rheſumque, Acheloïum argenti verticem,
Neſſumque, Rhodiumque, Haliacmonemque, Heptaporumque,
Granicumque, & Æſapum, divinumque Simoënta,
Peneumque, & Hermum, amœneque fluentem Caïcum,
Sangariumque magnum, Ladonemque, Partheniumque,
Euenumque, & Ardeſcum, divinumque Scamandrum.
Peperit quoque filiarum ſacrum genus, quæ per terram
Viros à teneris educant, una cum Apolline rege,
Et fluminibus: hanc vero à Iove ſortem habent,
Pithoque, Admeteque, Ianthеque, Electraque,
Doriſque, Prymnoque, & Vrania forma Deam referens,
Hippoque, Clymeneque, Rhodiaque, Calliroëque,
Zeuxoque, Clythieque, Idyiaque, Paſithoëque,
Plexaureque, & Galaxaure, amabiliſque Dione,
Meloboſiſque, Thoëque, & venuſta Polydora,

Κερκηΐς τε φυὴν ἐρατὴ, Πλουτώ τε βοῶπις,
Περσηΐς τ', Ἰάνειρά τε, Ἀκάστη τε, Ξάνθη τε,
Πετραίη τ' ἐρόεσσα, Μενεσθώ τ', Εὐρώπη τε,
Μῆτις τ', Εὐρυνόμη τε, Τελεσθώ τε κροκόπεπλος·
Κρισίη τ', Ἀσίη τε, καὶ ἱμερόεσσα Καλυψώ·
Εὐδώρη τε, Τύχη τε, καὶ Ἀμφιρὼ, Ὠκυρόη τε·
Καὶ Στὺξ, ἣ δὴ σφέων προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων.
Αὗται δ' Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος ἐξεγένοντο
Πρεσβύταται κοῦραι. πολλαί γε μὲν εἰσὶ καὶ ἄλλαι.
Τρὶς γὰρ χίλιαι εἰσὶ τανύσφυροι Ὠκεανῖναι,
Αἵ ῥα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης
Πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι, θεάων ἀγλαὰ τέκνα.
Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες,
Υἱέες Ὠκεανοῦ, τοὺς γείνατο πότνια Τηθύς·
Τῶν ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτὸν ἄνδρα ἐνισπεῖν·
Οἱ δὲ ἕκαστοι ἴσασιν οἳ ἂν περιναιετάωσι.
Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Ἠῶ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,
Ἀθανάτοις τε θεοῖς τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Γείναθ', ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.
Κρείῳ δ' Εὐρυβίη τίκτεν, φιλότητι μιγεῖσα,
Ἀστραῖόν τε μέγαν, Πάλλαντά τε, δῖα θεάων,
Πέρσην θ', ὃς καὶ πᾶσι μετέπρεπεν ἰδμοσύνῃσιν.
Ἀστραίῳ δ' Ἠὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
Ἀργέστην Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον,
Καὶ Νότον, ἐν φιλότητι θεῷ θεὰ εὐνηθεῖσα.
Τοὺς δὲ μετ' ἀστέρα τίκτεν Ἑωσφόρον ἠριγένεια,
Ἄστρα τε λαμπετόωντα τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται.

Στὺξ

356. Ἀκάστη.] Ab ἀκάζω acuo, accentus retrahitur, diſcriminis cauſa, ἀκαστὸς, ὴ, όν. ſic ἐραστὸς amabilis: at quum eſt nomen viri, retrahitur accentus, Ἔραστος, Rom. 16.23. vel ab ἄκαστος, η, ον, non ornatus, κάζω, orno. Ioh. Tzetzes: ἀκάστη, ἡ θεραπεία ſanatio. ἀκέομαι, medeor. ἀκεστὴς, οῦ, ὁ, Medicus. Verum primum Etymon convenientius videtur.

370. Οἱ δὲ ἕκαστοι.] Legitur etiam ὅσοι περιναιετάωσι.

375. Κρείῳ.] Omnino legendum eſt

Cerceiſque indole amabilis, Plutoque bovinis oculis,
Perſeiſque, Ianiraque, Acaſteque, Xantheque,
Petrææque lepida, Meneſthoque, Europaque,
Metiſque, Eurynomeque, Teleſthoque croceo peplo:
Criſiëque, Aſiaque & amabilis Calypſo:
Eudoreque, Tycheque, & Amphiro, Ocyroëque:
Et Styx, quæ ipſarum excellentiſſima eſt omnium.
Atque hæ Oceano & Tethyde prognatæ ſunt,
Grandiores natu filiæ. multæ quidem ſunt & aliæ.
Ter mille enim ſunt celeres filiæ Oceani,
Quæ ſane diſperſæ terram, & profunditates lacus,
Paſſim pariter incolunt, Dearum ſplendida proles.
Tot rurſus alii fluvii cum ſtrepitu fluentes,
Filii Oceani, quos peperit veneranda Tethys:
Quorum nomina difficile omnium mortalem virum proloqui:
Sed ſingulatim noverunt, quicunque circumhabitant.
Thia præterea Solemque magnum, lucentemque Lunam,
Auroramque, quæ omnibus terreſtribus lumen præbet,
Immortalibuſque Diis qui cœlum latum tenent,
Genuit, congreſſa cum Hyperione in amore.
Crio autem Eurybia peperit, per amorem mixta,
Aſtræumque magnum, Pallantemque, præſtantiſſima Dearum,
Perſenque, qui etiam omnes præcellebat peritia.
Aſtræo vero Aurora ventos peperit magnanimos,
Argeſten, Zephyrum, Boreamque rapidum,
Et Notum, in amore cum Deo Dea congreſſa.
Poſt hos vero Aurora ſtellam genuit Luciferum mane genita,
Aſtraque fulgentia quibus cœlum cinctum eſt.

Styx

---

eſt & corrigendum, Κρείῳ δ' Εὐρυβίη: ut ſit ſenſus, Eurybiam peperiſſe Creo, &c. Nam vir Creus recenſetur ſupra in Catalogo filiorum Cœli & Terræ, verſ. 134. Eurybiæ autem mulieris fit mentio, v. 239. ubi Εὐρυβίη ex Ponto & terra prognata dicitur. Porro in hoc verſu pro τίκτεν, legitur etiam τέκεν ἐν φιλότητι.

377. Πέρσην θ'.] Legitur etiam ὃς πάσαισι.

379. Ἀργέστην.] Alias λαιψηροκέλευθον.

393. Μή

Στὺξ δ' ἔτεκ' Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, Πάλλαντι μιγεῖσα,
Ζῆλον καὶ Νίκην καλλίσφυρον ἐν μεγάροισι,
Καὶ Κράτος, ἠδὲ Βίην, ἀριδείκετα γείνατο τέκνα,
Τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδέ τις ἕδρη,
Οὐδ' ὁδὸς, ὅππη μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύῃ·
Ἀλλ' αἰεὶ παρ' Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται.
Ὣς γὰρ ἐβούλευσε Στὺξ ἄφθιτος, Ὠκεανίνη,
Ἤματι τῷ, ὅτε πάντας Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
Ἀθανάτους ἐκάλεσσε θεοὺς ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Εἶπε δ', ὃς ἂν μετ' εἷο θεῶν Τιτῆσι μάχοιτο,
Μή τιν' ἀποῤῥαίσειν γεράων, τιμὴν δ' ἕκαστον
Ἑξέμεν ἣν τοπάρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Τὸν δ' ἔφαθ' ὅστις ἄτιμος ὑπὸ Κρόνου ἠδ' ἀγέραστος,
Τιμῆς καὶ γεράων ἐπιβησέμεν ἣ θέμις ἐστί.
Ἦλθε δ' ἄρα πρώτη Στὺξ ἄφθιτος οὔλυμπόνδε
Σὺν σφοῖσι παίδεσσιν, φίλου διὰ μήδεα πατρός.
Τὴν δὲ Ζεὺς τίμησε, περισσὰ δὲ δῶρα ἔδωκεν.
Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὅρκον,
Παῖδας δ' ἤματα πάντα ἑοῦ μεταναιέτας εἶναι.
Ὣς δ' αὔτως πάντεσσι διαμπερὲς, ὥσπερ ὑπέστη,
Ἐξετέλεσσ'· αὐτὸς δὲ μέγα κρατεῖ, ἠδὲ ἀνάσσει.
Φοίβη δ' αὖ Κοίου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνήν.
Κυσσαμένη δ' ἤπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι,
Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο μείλιχον αἰεὶ,
Ἤπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Μείλιχον ἐξ ἀρχῆς, ἀγανώτατον ἐντὸς Ὀλύμπου.
Γείνατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, ἥν ποτε Πέρσης
Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.
Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη Ἑκάτην τέκε, τὴν περὶ πάντων
Ζεὺς Κρονίδης τίμησε· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
Μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἡ δὲ καὶ ἀστερόεντος ὑπ' οὐρανοῦ ἔμμορε τιμῆς.

Ἀθα-

393. Μή τιν'.] Ἀποῤῥαίσειν repoſuimus pro ἀπορήσειν, Heſychium ſecuti. Videtur autem hic capi vox illa pro vi ſpoliare, vel ſimpliciter pro adimere. Sunt tamen qui malunt pro *carere* accipere.

417. Ἔρ-

Styx vero peperit Oceani filia, Pallanti mixta,
Zelum & Nicen, pulchros talos habentem in ædibus,
Et Robur, atque Vim, præclaros genuit filios,
Quibus non eſt ſeorſim à Iove domus, nec ulla ſedes,
Neque via, qua non illis Deus præit:
Sed ſemper apud Iovem graviter tonantem ſedem habent.
Sic enim conſuluit Styx incorruptibilis, Oceani filia,
Die illo, quando omnes Olympius fulgurator
Immortales vocavit Deos ad altum cœlum.
Dixit autem, quod quiſquis una ſecum Deorum contra Titanes pugnet,
Nulli ſe ademturum præmia, ſed honorem quemque
Habiturum, quem antea inter immortales Deos.
Illum etiam dixit qui honoris expers fuerit ſub Saturno & immunis,
Ad honores ac præmia provecturum, ut fas eſt.
Venit autem prima Styx incorruptibilis ad Olympum
Cum ſuis filiis cari per conſilia patris.
Ipſam vero Iupiter honoravit, eximia quoque dona dedit.
Ipſam enim conſtituit Deorum magnum ut ſit juramentum,
Filii autem diebus omnibus ſui cohabitatores ut ſint.
Similiter etiam omnibus prorſus, ſicuti pollicitus erat,
Perfecit: ipſe autem præpotens eſt, atque regem agit.
Phœbe porro Cœi peroptabilem venit ad lectum.
Gravida vero facta deinde Dea Dei in amore,
Latonam cæruleo peplo peperit blandam ſemper,
Mitem hominibus atque immortalibus Diis,
Suavem ab initio, in primis hilarem intra Olympum.
Genuit inſuper Aſteriam claram, quam olim Perſes
Duxit in amplam domum, cara ut vocetur uxor.
Illa autem gravidata Hecaten peperit, quam ſuper omnes
Iupiter Saturnius honoravit: dedit vero ei ſplendida dona,
Poteſtatem ut habeat terræque & infrugiferi maris.
Imo etiam ſtelligero ſub cœlo ſortita eſt honorem,

Im-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Ἀθανάτοις τε θεοῖσι τετιμένη ἐστὶ μάλιστα.
Καὶ γὰρ νῦν ὅτε πού τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Ἔρδων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἱλάσκηται,
Κικλήσκει Ἑκάτην· πολλή τέ οἱ ἕσπετο τιμὴ
Ῥεῖα μάλ', ᾧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς·
Καί οἱ ὄλβον ὀπάζει· ἐπεὶ δύναμίς γε πάρεστιν.
Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἶσαν ἁπάντων.
Οὐδέ τι μιν Κρονίδης ἐβιήσατο, οὐδέ τ' ἀπηύρα
Ὅσσ' ἔλαχεν Τιτῆσι μετὰ προτέροισι θεοῖσιν.
Ἀλλ' ἔχει ὡς τοπρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός.
Οὐδ' ὅτι μουνογενής, ἧσσον θεὰ ἔμμορε τιμῆς,
Καὶ γέρας ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ, ἠδὲ θαλάσσῃ·
Ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον, ἐπεὶ Ζεὺς τίεται αὐτήν.
Ὧι δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν,
Ἔν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταπρέπει, ἥν κ' ἐθέλῃσιν.
Ἠδ' ὁπότ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσονται
Ἀνέρες, ἔνθα θεὰ παραγίνεται οἷς κ' ἐθέλῃσι,
Νίκην προφρονέως ὀπάσαι, καὶ κῦδος ὀρέξαι.
Ἔν τε δίκῃ βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει.
Ἐσθλὴ δ' αὖθ' ὁπότ' ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύωσιν·
Ἔνθα θεὰ καὶ τοῖς παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησι.
Νικήσας δὲ βίῃ καὶ κάρτεϊ, καλὸν ἄεθλον
Ῥεῖα φέρει, χαίρων τε τοκεῦσιν κῦδος ὀπάζει.
Ἐσθλὴ δ' ἱππήεσσι παρεστάμεν οἷς κ' ἐθέλῃσι,
Καὶ τοῖς οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται,
Εὔχονται δ' Ἑκάτῃ, καὶ ἐρικτύπῳ Ἐννοσιγαίῳ.
Ῥηϊδίως δ' ἄγρην κυδρὴ θεὸς ὤπασε πολλήν,
Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ.
Ἐσθλὴ δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἑρμῇ ληΐδ' ἀέξειν,
Βουκολίας τ', ἀγέλας τε, καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
Ποίμνας τ' εἰροπόκων γ' οἴων, θυμῷ γε θέλουσα,

eliminandum putat Ruhnken. Ep. Crit. 1 p. 63.

Ἐξ

417. Ἔρδων.] Vel Ῥέζων.
430. Ἔν τ' ἀγορῇ.] Hic pro ἔνθ' repoſuimus ἔν τ', & pro ὅν κ', ὧν κ'.

436. Ἔνθα.] Aut legendum eſt τοῖς pro τοῖσι, aut pro παραγίνεται aliud verbum reponendum videtur:

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Immortalibuſque Diis honorata eſt maxime.
Etenim nunc quando alicubi aliquis terreſtrium hominum
Faciens ſacra honeſta ex lege expiat,
Invocat Hecaten: ingens vero eum ſequitur honor
Facillime, cujus benevola Dea ſuſcipit preces:
Et illi divitias largitur; nam facultas ipſi adeſt.
Quotquot enim Terra Cœloque prognati ſunt,
Et honorem ſorte acceperunt, iſtorum habet ſortem omnium.
Neque quicquam ipſi Saturnius per vim ademit, neque privavit
Eorum quæcunque ſortita eſt Titanas inter priores Deos.
Sed habet ſicut prius ab initio facta eſt diſtributio.
Nec quia unigenita, minorem Dea ſortita eſt honorem,
Et poteſtatem tam in terra ac cœlo, quam in mari:
Sed inſuper multo magis, quoniam Iupiter honorat ipſam.
Cui vero vult, magnifice præſto eſt, atque juvat,
Inque concione inter homines eminet, quæ ſcilicet voluerit.
Atque quando ad bellum perdens-viros armantur
Viri, tum Dea adeſt quibus voluerit,
Victoriam prompte ut præbeat, & laudem porrigat.
Inque judicio reges apud venerandos ſedet.
Bona inſuper quando viri in certamine colluctantur;
Ibi Dea & illis præſto eſt, atque juvat.
Qui vero vicerit virtute & robore, pulchrum præmium
Facile fert, lætuſque parentibus gloriam dat.
Bona item equitibus adeſſe, quibus voluerit:
Et his qui glaucum mare *tempeſtuoſum ſecant,*
Votaque faciunt Hecatæ, & valde ſonanti Neptuno.
Facile etiam prædam inclyta Dea dedit copioſam,
Facile vero abſtulit apparentem, volens ſaltem animo.
Bona præterea in ſtabulis cum Mercurio pecus augere,
Armentaque boum, gregeſque, & greges latos caprarum,
Gregeſque lanigerarum ovium, animo ſaltem volens,

Ex

---

tur: certe τοῖσι παρίσταται ſenſui aptiſſimum eſſet.

438. Ῥεῖα.] Quidam malunt, φέρει χαίρων τε, τοκεῦσι δὲ κῦδ'.

445. Βουκολίας.] Fortaſſe pro βουκόλια metri cauſa repoſitum.

480. Κρή-

Ἐξ ὀλίγων βριάει, κἀκ πολλῶν μείονα θῆκεν.
Οὕτω τοι καὶ μουνογενὴς ἐκ μητρὸς ἐοῦσα,
Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεράεσσι.
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κουροτρόφον, οἳ μετ' ἐκείνην
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοντο φάος πολυδερκέος Ἠοῦς.
Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κουροτρόφος· αἳ δέ τε τιμαί·
Ῥείη δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαίδιμα τέκνα,
Ἱστίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον,
Ἴφθιμόν τ' Ἀΐδην, ὃς ὑπὸ χθονὶ δώματα ναίει,
Νηλεὲς ἦτορ ἔχων· καὶ ἐρίκτυπον Ἐννοσίγαιον,
Ζῆνά τε μητιόεντα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών.
Καὶ τοὺς μὲν κατέπινε Κρόνος μέγας, ὅστις ἕκαστος
Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἵκοιτο·
Τὰ φρονέων, ἵνα μή τις ἀγαυῶν οὐρανιώνων
Ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχῃ βασιληΐδα τιμήν.
Πεύθετο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Οὕνεκά οἱ πέπρωτο ἑῷ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι,
Καὶ κρατερῷ περ ἐόντι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς·
Τῷ ὅγε οὐκ ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων
Παῖδας ἑοὺς κατέπινε· Ῥέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Δί' ἔμελλε θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα φίλους λιτάνευε τοκῆας
Τοὺς αὐτῆς, Γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Μῆτιν συμφράσσασθαι ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα
Παῖδα φίλον, τίσαιτο δ' ἐριννῦς πατρὸς ἑοῖο
Παίδων, οὓς κατέπινε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο,
Καί οἱ πεφραδέτην ὅσα περ πέπρωτο γενέσθαι
Ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῆϊ καὶ υἱέϊ καρτεροθύμῳ.
Πέμψαν δ' ἐς Λύκτον, Κρήτης ἐς πίονα δῆμον,
Ὁππότ' ἄρ' ὁπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι,
Ζῆνα μέγαν· τὸν μέν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη
Κρήτῃ [ἐν] εὐρείῃ τραφέμεν ἀτιταλλέμεναί τε.

480. Κρήτῃ.] Iudicet lector, num recte additum ſit ἐν.

Ex paucis fœcunda facit, & ex multis pauciora reddit.
Adeo ſane licet unigenita ex matre exiſtens,
Omnibus inter Deos honorata eſt muneribus.
Fecit autem ipſam Saturnius alumnam juvenum, qui poſt ipſam
Oculis aſpexerunt lumen multæ contuentis Auroræ.
Sic ab initio nutriens filios: atque hi ſunt honores.
Rhea autem compreſſa à Saturno, peperit illuſtres liberos,
Veſtam, Cererem, & Iunonem aureis calceamentis gaudentem,
Fortemque Plutonem, qui ſub terra domos incolit,
Immite cor habens, & valde ſonantem Neptunum,
Iovemque ſapientem, Deorum patrem atque hominum,
Cujus & à tonitru concutitur lata terra.
Atque iſtos quidem deglutiebat Saturnus magnus, quicunque
Ex utero ſacro matris ad genua venerat:
Hæc agitans, ne ullus clarorum filiorum Cœli
Alius inter Immortales haberet regium decus.
Audierat enim ex Terra, & Cœlo ſtellis micante,
Quod ſibi fatale eſſet proprio à filio domari,
Quantumvis robuſto exiſtenti, Iovis magni per conſilia.
Ideoque hic non cæcam ſpeculationem habuit, ſed inſidias ſtruens
Filios ſuos devorabat: Rheam autem tenebat luctus gravis.
Sed quando jam Iovem erat Deorum patrem atque virorum
Paritura, jam tum charis ſupplicabat parentibus
Suis, Terræque, & Cœlo ſtellato,
Conſilium ut ſuggererent, quo pacto lateret pariens
Filium charum, poſſetque ulciſci furias patris ſui
Contra filios, quos devorabat ingens Saturnus verſutus.
Illi vero filiæ dilectæ auſcultarunt & morem geſſerunt,
Et ei commemorarunt, quæcunque fatis conſtitutum eſſet fieri
Circa Saturnum regem, & filium magnanimum.
Miſerunt autem in Lyctum, Cretæ ad pinguem populum,
Cum minimum natu filiorum eſſet paritura,
Iovem magnum. hunc quidem ipſi ſuſcepit Terra vaſta
In Creta lata, ad educandum & enutriendum ab infantia.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Ἔνθα μιν ἷκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Πρώτην ἐς Λύκτον· κρύψεν δέ ἑ χερσὶ λαβοῦσα
Ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
Αἰγαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ ὑλήεντι.
Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν
Οὐρανίδῃ μέγ' ἄνακτι, θεῶν προτέρῳ βασιλῆϊ.
Τὸν τόθ' ἑλὼν χείρεσσιν ἑὴν ἐγκάτθετο νηδύν,
Σχέτλιος· οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶν ὥς οἱ ὀπίσσω
Ἀντὶ λίθου ἑὸς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδὴς
Λείπεθ', ὅ μιν τάχ' ἔμελλε βίῃ καὶ χερσὶ δαμάσσας
Τιμῆς ἐξελάαν, ὁ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν.
Καρπαλίμως δ' ἄρ ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
Ηὔξετο τοῖο ἄνακτος· ἐπιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ,
Γαίης ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθεὶς,
Ὃν γόνον ἂψ ἀνέηκε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Νικηθεὶς τέχνῃσι βίηφί τε παιδὸς ἑοῖο.
Πρῶτον δ' ἐξήμησε λίθον, πύματον καταπίνων.
Τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, γυάλοις ὑπὸ Παρνησοῖο,
Σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι.
Λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν
Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἀεσιφροσύνῃσιν.
Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων,
Δῶκαν δὲ βροντήν, ἠδ' αἰθαλόεντα κεραυνόν,
Καὶ στεροπήν· τὸ πρὶν δὲ πελώρη Γαῖα κεκεύθει·
Τοῖς πίσυνος, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
Κούρην δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὠκεανίνην
Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν.
Ἡ δέ οἱ Ἄτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα
Ποικίλον, αἰολόμητιν· ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα,
Ὃς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσι·

Πρῶτος

493. Ηὔξετο.] Nonnulli codices habent ἐπιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν.

503. Οἵ οἱ.] Pro ἀπεμνήσαντο legitur & ἐπεμνήσαντο.

537. Δασ-

Tum quidem pervenit ferens celerem per noctem nigram,
Primum ad ipſam Lyctum: abſcondit autem ipſum manibus prehenſum
Antro in excelſo, divinæ ſub latebris terræ,
Argæo in monte denſo ſylvoſo.
Huic autem faſciis involutum magnum lapidem in manus dedit
Cœli filio, præpotenti Deorum priori regi.
Quem tum arreptum manibus, ſuam condidit in alvum,
Miſer; nec cogitavit animo quod ſibi in poſterum
Pro lapide ſuus filius invictus & ſecurus
Supereſſet, qui ipſum mox eſſet vi & manibus domitum
Ex honore expulſurus, ipſeque immortalibus eſſet imperaturus.
Celeriter autem deinde robur & fortia membra
Creſcebant illius regis: revoluto autem anno,
Terræ conſilio aſtuto circumventus,
Suam ſobolem iterum emiſit magnus Saturnus verſutus,
Victus artibus ac vi filii ſui.
Primum vero evomuit lapidem, ultimo devoratum.
Illum quidem Iupiter firmiter defixit in terram ſpacioſam
Pytho in divina, jugis ſub Parnaſſi,
Monumentum ut ſit in poſterum, miraculum mortalibus hominibus.
Solvit vero patruos noxiis à vinculis
Cœligenas, quos vinxerat pater ex amentia.
Qui ipſi retulerunt gratiam beneficiorum,
Dederuntque tonitru, atque candens fulmen,
Et fulgur; quæ antea immanis terra occultaverat:
Quibus confiſus, mortalibus atque immortalibus imperat.
Filiam porro Iapetus pulchros talos habentem Oceanidem
Duxit Clymenen, & eundem lectum conſcendit.
Ipſa vero ei Atlantem magnanimum peperit filium:
Peperit præterea gloria præſignem Menœtium, atque Prometheum
Varium, verſipellem: ſtultumque Epimetheum,
Qui noxà ſtatim ab initio fuit hominibus inventoribus rerum.

Πρῶτος γάρ ῥα Διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα
Παρθένον. ὑβριστὴν δὲ Μενοίτιον εὐρύοπα Ζεὺς
Εἰς ἔρεβος κατέπεμψε, βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ,
Εἵνεκ' ἀτασθαλίης τε καὶ ἠνορέης ὑπερόπλου.
Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
Πείρασιν ἐν γαίης, πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων
Ἑστηὼς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτοισι χέρεσσι.
Ταύτην γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητίετα Ζεύς.
Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον,
Δεσμοῖς ἀργαλέοισι μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας.
Καί οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε τανύπτερον· αὐτὰρ ὅγ' ἧπαρ
Ἤσθιεν ἀθάνατον· τὸ δ' ἀέξετο ἶσον ἁπάντη
Νυκτὸς, ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἔδοι τανυσίπτερος ὄρνις.
Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμιώνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς
Ἡρακλέης ἔκτεινε, κακὴν δ' ἀπὸ νοῦσον ἄλαλκεν
Ἰαπετιονίδῃ, καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων·
Οὐκ ἀέκητι Ζηνὸς Ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος,
Ὄφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη
Πλεῖον ἔτ' ἢ τοπάροιθεν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν.
Ταῦτ' ἄρα ἁζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν·
Καίπερ χωόμενος, παύθη χόλου, ὃν πρὶν ἔχεσκεν
Οὕνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
Μηκώνῃ, τότ' ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρονι θυμῷ
Δασσάμενος προὔθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονι δημῷ
Ἐν ῥινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοείῃ·
Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.
Δὴ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἰαπετιονίδη, πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων,
Ὦ πέπον, ὡς ἑτεροζήλως διεδάσσαο μοίρας.
Ὣς φάτο κερτομέων Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς·

Τὸν

537. Δασσάμενος.] Finis hujus verſus ſic legitur in Ald. & Flor. edition. Ζηνὸς νόον ἐξαπατίσκων. ubi Ζηνὸς nullo modo ferri poteſt.

de

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Primus enim Iovis fictam ſuſcepit mulierem
Virginem. injurium vero Menœtium late videns Iupiter
In Erebum detruſit, feriens ardenti fulmine,
Propter improbitatem & fortitudinem inſolentem.
Atlas vero cœlum latum ſuſtinet dura ex neceſſitate,
Finibus in terræ, è regione Heſperidum argutarum
Stans, capiteque & indefeſſis manibus.
Hanc enim ipſi ſortem deſtinavit prudens Iupiter.
Ligavit vero inevitabilibus compedibus Promethea verſutum,
Vinculis duris mediam per columnam adigens.
Et ei aquilam immiſit expanſis alis: cæterum hæc hepar
Comedebat æternum: quin ipſum creſcebat tantum ubique
Noctu, quantum toto die ediſſet extentas alas habens avis.
Hunc quidem Alcmenæ pulchros talos habentis fortis filius
Hercules occidit, malum vero morbum profligavit
Ab Iapetionida, & liberavit ab ægritudine:
Non invito Iove Olympio in alto imperante,
Quo Herculis Thebis geniti gloria eſſet
Major etiam quam antea, ſuper terram multos paſcentem.
Ob id itaque veneratus honorabat præclarum filium.
Et, licet ſuccenſens, remiſit iram, quam prius habuerat,
Eo quod contendiſſet conſilio cum præpotenti Iove.
Etenim quando diſceptabant inter ſe Dii mortaleſque homines
Meconæ, ibi tum magnum bovem volente animo
Diviſum propoſuit, Iovis mentem fallens.
Nam hac quidem parte carneſque & inteſtina cum pingui adipe
In pelle depoſuit, tegens ventre bovino:
In altera rurſum oſſa alba bovis, doloſa arte,
Rite diſponens recondidit tegens candida arvina.
Iamque tum ipſum allocutus eſt pater hominumque Deorumque:
Iapetionida omnium illuſtriſſime regum,
O amice, quam inique partitus es portiones!
Sic dixit latenter eum carpens Iupiter perpetua conſilia ſciens.

Hunc

---

de ἐξαπατίσκων autem (quod tanquam ab ἐξαπατάω deductum videtur) lectori judicium relinquimus.

 576. Ἀμφὶ.]

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης,
Ἦκ' ἐπιμειδήσας· (δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης)
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν αἰειγενετάων,
Τῶν δ' ἕλευ ὁπποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει.
Φῆ ῥα δολοφρονέων. Ζεὺς δ' ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς
Γνῶ ῥ' οὐδ' ἠγνοίησε δόλον· κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθαι ἔμελλεν.
Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ.
Χώσατο δὲ φρένας· ἀμφὶ χόλος δέ μιν ἵκετο θυμὸν,
Ὡς ἴδεν ὀστέα λευκὰ βοὸς, δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.
Ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Καίουσ' ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδὼς,
Ὦ πέπον, οὐκ ἄρα πω δολίης ἐπιλήθεο τέχνης.
Ὣς φάτο χωόμενος Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Ἐκ τούτου δ' ἤπειτα, δόλου μεμνημένος αἰεὶ,
Οὐκ ἐδίδου μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
Ἀλλά μιν ἐξαπάτησεν ἐῢς παῖς Ἰαπετοῖο,
Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι. δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ,
Ὡς ἴδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν.
Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεῦξεν κακὸν ἀνθρώποισι.
Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀργυφέῃ ἐσθῆτι· κατὰ κρῆθεν δὲ καλύπτρην
Δαιδαλέην χείρεσσι κατέσχεθε, θαῦμα ἰδέσθαι·
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνους νεοθηλέος ἄνθεσι ποίης
Ἱμερτοὺς περέθηκε καρήατι Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκε,

Τὴν

576. Ἀμφὶ.] Pro νεοθηλέος quidam reponunt νεοθηλέας, ut jungatur cum ποίης.

593. Οὐλο-

Hunc viciſſim alloquutus eſt Prometheus vafer,
Tacite arridens: (doloſæ autem non immemor erat artis)
Iupiter glorioſiſſime, maxime Deorum ſempiternorum,
Harum elige utram tibi in pectoribus animus ſuadet.
Dixit ſane doloſa cogitans. Iupiter autem æterna conſilia ſciens
Cognovit certe nec ignoravit dolum: mala autem concipiebat animo
Adverſus homines mortales, quæ & perficienda erant.
Manibus vero hic utriſque ſuſtulit album adipem.
Iraſcebatur autem mente: ira vero ejus occupabat animum,
Vt vidit oſſa alba bovis, doloſa arte.
Ex illo tempore Diis ſuper terram genus hominum
Adolent oſſa alba odoratis in aris.
Hunc autem valde contriſtatus allocutus eſt nubicogus Iupiter:
Iapetionida, ſuper omnes ſapiens,
O amice, nondum ſane doloſæ oblitus es artis.
Sic dixit ira percitus Iupiter æterna conſilia ſciens.
Ex illo tempore deinceps doli memor ſemper,
Non dabat miſeris ignis robur indefeſſi
Mortalibus hominibus, qui ſuper terram habitant.
Sed ipſum decepit bonus filius Iapeti,
Furatus indomiti ignis eminus apparentem ſplendorem
In concava ferula. momordit vero imo animo
Iovem in alto tonantem, ad iram vero ipſius animum commovit,
Vt vidit inter homines ignis longe apparentem ſplendorem.
Protinus autem pro igne ſtruxit malum hominibus.
E terra enim conformavit perquam celebris Vulcanus
Virginis pudicæ ſimulacrum, Saturnii conſilio.
Cinxit vero & adornavit Dea cæſiis oculis Minerva
Candida veſte: à capite vero calyptram
Ingenioſe factam manibus detinebat, mirum viſu:
Circum vero ei ſerta recens florentis è floribus herbæ
Optata impoſuit capiti Pallas Minerva:
Circumque ei coronam auream caput poſuit,

Τὴν αὐτὸς ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἀσκήσας παλάμῃσι, χαριζόμενος Διῒ πατρί.
Τῇ δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο, θαῦμα ἰδέσθαι,
Κνώδαλ' ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα.
Τῶν ὅγε πόλλ' ἐνέθηκε· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή,
Θαυμασίη, ζωοῖσιν ἐοικότα φωνήεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε καλὸν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο,
Ἐξάγαγ' ἔνθα περ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἠδ' ἄνθρωποι,
Κόσμῳ ἀγαλλομένην γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.
Θαῦμα δ' ἔχ' ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώπους,
Ὡς εἶδον δόλον αἰπὺν, ἀμήχανον ἀνθρώποισιν.
Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων.
Τῆς γὰρ ὀλώϊόν ἐστι γένος, καὶ φῦλα γυναικῶν
Πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν,
Οὐλομένης πενίης οὐ σύμφορα, ἀλλὰ κόροιο.
Ὡς δ' ὁπότ' ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι
Κηφῆνας βόσκουσι, κακῶν ξυνήονας ἔργων,
Αἱ μέν τε πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἠμάτιαι σπεύδουσι, τιθεῖσί τε κηρία λευκά,
Οἱ δ' ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους,
Ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται·
Ὣς δ' αὔτως ἄνδρεσσι κακὸν θνητοῖσι γυναῖκας
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε, ξυνήονας ἔργων
Ἀργαλέων. ἕτερον δὲ πόρεν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο.
Ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν,
Μὴ γῆμαι ἐθέλῃ, ὀλοὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται,
Χήτει γηροκόμοιο, ὅδ' οὐ βιότου ἐπιδευὴς
Ζώει, ἀποφθιμένου δὲ διὰ κλῆσιν δατέονται
Χηρωσταί. ᾧ δ' αὖτε γάμου μετὰ μοῖρα γένηται,
Κεδνὴν δ' ἔσχεν ἄκοιτιν, ἀρηρυῖαν πραπίδεσσι,
Τῷ δὲ ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει

Ἔμ-

593. Οὐλομένης.] Mendoſe prorſus legitur hic verſus in nonnullis exempl. cum injuria tam metri quam ſenſus ipſius, hoc modo: Οὐλομένης πενίης ἀσύμφοροι, ἀλλ' ἀκόροιο. Perperam etiam σύμφορα exponitur in vulgat. interpr. *Commoda*, cum ſignificet, *comitantia*, ut in

Quam ipſe fecerat inclytus Vulcanus,
Elaborans manibus, gratificans Iovi patri.
In hac artificioſa multa cælata erant, mira viſu,
Belluæ quas Continens plurimas alit, atque Mare,
Ex illis multas in ea poſuit. gratia vero reſplendebat magna,
Mirabilis, animantibus enim ſimiles erant vivis.
Cæterum poſtquam effecit pulcrum malum pro bono,
Eduxit ubi alii erant Dii atque homines,
Ornatu geſtientem cæſiæ Palladis forti patre prognatæ.
Admiratio autem cepit immortaleſque Deos mortaleſque homines,
Vbi viderunt dolum arduum, inexplicabilem hominibus.
Ex illa enim genus eſt mulierum fœminearum.
Illius enim pernicioſum eſt genus & ſexus mulierum,
Nocumentum ingens mortales inter homines habitant,
Pernicioſæ paupertatis non comites, ſed luxus.
Ac veluti cum in alveariis tectis apes
Fucos paſcunt, malorum participes operum,
Illæ quidem per totum diem ad ſolem occidentem
Diurnæ feſtinant, & faciunt favos albos,
At illi intus permanentes coopertis in alveariis,
Alienum laborem ſuum in ventrem metunt:
Similiter viris rem malam mortalibus mulieres
Iupiter altitonans dedit, participes operum
Moleſtorum. aliud vero præbuit malum pro bono.
Qui nuptias refugiens, & laborioſa opera mulierum,
Non uxorem ducere velit, gravem vero attigerit ſenectam,
Carens ſenectutis ſuæ fomento, ſi non ſine opibus
Vivat, mortui poſſeſſionem inter ſe dividunt
Remoti cognati. cui vero nuptiarum conditio contigerit,
Pudicam vero habuit conjugem, ſapientem,
Huic perpetuo malum cum bono certat

Eſſe.

---

ut in illo ejuſdem Poëtæ loco in Ἐργ. verſ. 300. Λιμὸς γάρ τοι πάμπ. &c. Eſt ergo ſenſus: quæ non ſectantur paupertatem, ſed luxus ſunt aſſeclæ.

650. Φα'-

Ἔμμεναι. ὃς δέ κε τέτμῃ ἀταρτηροῖο γενέθλης,
Ζώει ἐνὶ στήθεσσιν ἔχων ἀλίαστον ἀνίην
Θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνήκεστον κακόν ἐστιν.
Ὣς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.
Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς
Τοῖό γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Καὶ πολυΐδριν ἐόντα μέγας κατὰ δεσμὸς ἐρύκει.
Βριάρεῳ δ' ὡς πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ,
Κόττῳ τ' ἠδὲ Γύγῃ, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
Ἠνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος ἠδὲ καὶ εἶδος,
Καὶ μέγεθος· κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ἔνθ' οἵγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
Εἵατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες.
Ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥείη Κρόνου ἐν φιλότητι,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις.
Αὐτὴ γάρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
Δηρὸν γὰρ μάρναντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Ὄθρυος Τιτῆνες ἀγαυοί,
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥείη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα.
Οἵ ῥα τότ' ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες,
Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς.
Οὐδέ τις ἦν ἔριδος χαλεπῆς λύσις, οὐδὲ τελευτὴ
Οὐδετέροις, ἶσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα,
Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι,
Πάντων ἐν στήθεσσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν,
Δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Κέκλυτέ μευ, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

Ἤδη

versum hunc in suspicionem adduxit recentioris fabricae Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 27.

Eſſe. Qui vero adeptus fuerit nocentis generis fœminam:
Vivit in pectore geſtans perpetuum mœrorem
Animo & corde, & immedicabile malum eſt.
Adeo non licet Iovis fallere mentem neque præterire.
Neque enim Iapetionides nullo malo dignus Prometheus
Illius evitavit gravem iram, ſed neceſſario
Quamvis multiſcium exiſtentem, magnum vinculum coërcet.
Briareo vero ubi primum pater iratus eſt animo,
Cottoque atque Gygæ, ligavit forti vinculo,
Fortitudinem immanem admiratus, atque etiam formam,
Et magnitudinem: collocavit autem ſub terram latam,
Vbi illi dolores habentes ſub terra agentes,
Sedent in extremitate, magnæ in finibus Terræ,
Vſque valde mœrentes, corde magnum luctum habentes.
Sed ipſos Saturnius atque immortales Dii alii
Quos peperit pulchricoma Rhea Saturni in amore,
Terræ conſiliis reduxerunt in lucem iterum.
Ipſa enim eis cuncta prolixe recenſuit,
Cum illis victoriamque & ſplendidam gloriam accepturos.
Diu enim pugnarunt, laborem animum cruciantem habentes.
Titaneſque Dii, & quotquot è Saturno nati ſunt,
Contra ſeſe mutuo per validas pugnas:
Hi quidem ab alta Othry, Titanes glorioſi,
Illi vero ab Olympo, Dii datores bonorum,
Quos peperit pulchricoma Rhea Saturno concumbens.
Illi ſane tum inter ſe pugnam animum excruciantem habentes,
Continue pugnabant, decem totos annos.
Neque ullus erat contentionis gravis exitus, neque finis
Neutris: æqualiter autem extendebatur bellum.
Sed quando jam illis appoſuit congruentia omnia,
Nectarque ambroſiamque, quibus Dii ipſi veſcuntur,
Omnium in pectoribus augebatur animus ſuperbus.
Vbi vero nectar comederunt & ambroſiam amabilem,
Iam tum ipſos ſic affatus eſt pater hominumque Deorumque:
Audite me, Terræque & Cœli inclyti liberi,
Vt dicam quæ me animus in pectoribus jubet.

Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι,
Νίκης καὶ κράτεος πέρι μαρνάμεθ' ἤματα πάντα,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγενόμεσθα.
Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
Φαίνετε Τιτήνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαῒ λυγρῇ,
Μνησάμενοι φιλότητος ἐνηέος, ὅσσα παθόντες
Ἐς φάος ἂψ ἀφίκεσθε δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ,
Ἡμετέρας διὰ βουλὰς, ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων·
Δαιμόνι', οὐκ ἀδάητα πιφάσκεαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Ἴδμεν ὅτι περὶ μὲν πραπίδες, περὶ δ' ἐστὶ νόημα,
Ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο.
Σῇς δ' ὑποφραδμοσύνῃσιν ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος
Ἄψορρον δ' ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν
Ἠλύθομεν, Κρόνου υἱὲ ἄναξ, ἀνάελπτα παθόντες.
Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Ῥυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Ὣς φάτ'. ἐπῄνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Μῦθον ἀκούσαντες. πολέμου δ' ἐλιλαίετο θυμὸς
Μᾶλλον ἔτ' ἢ τοπάροιθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν
Πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἤματι κείνῳ,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Οὕς τε Ζεὺς ἐρέβεσφιν ὑπὸ χθονὸς ἧκε φόωσδε,
Δεινοί τε κρατεροί τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Πᾶσιν ὁμῶς. κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
Οἳ τότε Τιτήνεσσι κατέσταθεν ἐν δαῒ λυγρῇ,
Πέτρας ἠλιβάτους στιβαρῇς ἐν χερσὶν ἔχοντες.

Τι-

650. Φαίνετε.] Pro ἐναντίοι poteſt etiam legi ἐναντίον.

652. Ἐς φάος.] Pro ἀπὸ legitur etiam ὑπὸ: & fortaſſe rectius, ut ejus aſpiratio fulciat præcedentem ſyllabam.

658. Σῇς δ'.] Eſt & alia lectio, Σῇσι δ' ἐπιφραδμοσύνῃσιν.

659. Ἄψορ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Iam enim admodum diu adverſi nobis mutuo,
Pro victoria & imperio pugnavimus dies omnes,
Titaneſque Dii, & quotquot è Saturno ſati ſumus.
Vos vero magnamque vim & manus invictas
Oſtendite Titanibus contrarii in pugna gravi,
Memores amicitiæ placidæ, quibus perpeſſis
Ad lucem redieritis moleſto à vinculo,
Noſtra per conſilia, à caligne obſcura.
Sic dixit. illum vero rurſum excepit Cottus irreprehenſibilis:
Venerande, non ignota loqueris: ſed & nos
Scimus, quod excellunt quidem tibi præcordia, excellens vero eſt & intellectus,
Depulſor immortalibus damni fuiſti horrendi.
Tua vero prudentia ab caligine opaca
Retro iterum acerbis à vinculis
Venimus, Saturni fili rex, quæ nollemus, paſſi.
Ideoque nunc intento animo, & prudenti conſilio,
Vindicabimus veſtrum imperium in gravi conflictu,
Pugnantes cum Titanibus per acria prælia.
Sic dixit. collaudarunt vero Dii datores bonorum,
Sermone audito. bellum vero cupiebat animus
Magis etiam quam antea: pugnam vero arduam excitarunt
Omnes, fœminæque & mares, die illo,
Titaneſque Dii, & quotquot Saturno prognati ſunt,
Quoſque Iupiter ex Erebo ſub terra miſit ad lucem,
Acres robuſtique, vires immenſas habentes.
Horum centum quidem manus ab humeris promanabant
Omnibus ſimul. capita vero unicuique quinquaginta
Ex humeris enata erant in robuſtis artubus.
Qui tum Titanibus oppoſiti ſunt in pugna luctuoſa,
Saxa prærupta validis in manibus geſtantes.

Tita-

---

659. Ἄψοῤῥόν δ'.] Conjunximus δὲ cum præcedenti voce ἄψοῤῥον, ut videlicet ſit adverbium motus, non autem conjunctio δὲ, quæ jam eſt in præcedenti verſu.

675. Πέτρας.] Pro στιβαρῇς, Steph. editio στιβαρὰς, quæ minus placet. vide verſ. 715.

703. Πίλ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Τιτῆνες δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
Προφρονέως, χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
Ἀμφότεροι. δεινὸν δὲ περίαχε πόντος ἀπείρων.
Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν· ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρὺς
Σειόμενος, πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ὄλυμπος
Ῥιπῇ ὕπ' ἀθανάτων. ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόεντα, ποδῶν αἰπεῖά τ' ἰωὴ
Ἀσπέτου ἰωχμοῖο, βολάων τε κρατεράων.
Ὣς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἵεσαν βέλεα στονόεντα·
Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' οὐρανὸν ἀστερόεντα
Κεκλομένων. οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὐδ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχεν ἑὸν μένος, ἀλλά νυ τοῦ γε
Εἶθαρ μὲν μένεος πλῆντο φρένες, ἐκ δέ τε πᾶσαν
Φαῖνε βίην. ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Ὀλύμπου
Ἀστράπτων ἔστειχε συνωχαδόν· οἱ δὲ κεραυνοὶ
Ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο
Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυφόωντες
Ταρφέες. ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν
Καιομένη. λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Πόντος τ' ἀτρύγετος. τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς ἀϋτμὴ
Τιτῆνας χθονίους· φλὸξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανεν
Ἄσπετος. ὄσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν χάος· εἴσατο δ' ἄντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι.
Αὔτως ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Πίλνατο. τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὀρώρει,
Τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος.
Τόσσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
Σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν τ' ἐσφαράγιζον,
Βροντήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,

Κῆλα

703. Πίλνατο.] Legitur hic etiam, μέγας ὑπὸ δοῦπ. aſpiratione præpoſitionis fulciente ultimam ſyllabam præcedentis dictionis, ut jam antea vidimus verſ. 652. Ἐς φάος.

706. Σὺν

Titanes vero ab altera parte confirmabant phalanges
Alacriter, manuumque viriumque ſimul opus oſtentabant
Vtrique. horrende vero inſonuit pontus immenſus.
Terra vero valde ſtridebat: ingemiſcebat vero latum cœlum
Quaſſatum, è fundo vero concutiebatur amplus Olympus
Impetu à Deorum. concuſſio vero venit gravis
Ad Tartarum tenebricoſum, & pedum altus fragor,
Immodici tumultus, ictuumque fortium.
Ita ſane in ſeſe mutuo jaciebant tela gemebunda.
Vox autem utrorumque pervenit ad cœlum ſtellatum
Adhortantium. at illi congrediebantur magno cum clamore.
Neque ſane amplius Iupiter cohibebat ſuum robur, ſed ipſius
Statim robore implebantur animi, & omnem
Exeruit vim. ſimul etiam à cœlo atque ab Olympo
Fulgurans incedebat confertim: fulmina autem
Celerrime una cum tonitru & fulgure volabant
Manu à robuſta, ſacram flammam circumvolventia
Crebra. circum vero terra alma reboabat
Ardens: crepitabat vero undique igne valde magna ſylva.
Fervebat vero terra tota, & Oceani fluenta,
Pontuſque immenſus. circumdedit autem calidus vapor
Titanes terreſtres: flamma vero ad aërem divinum pervenit
Magna. oculos vero viſu privabat quantumvis fortium
Splendor radians fulminiſque fulguriſque.
Incendium autem immenſum occupavit Chaos: videbatur autem
Oculis aſpicere, ac auribus vocem audire. (*coram*
Itidem ut cum olim & terra & cœlum latum ſuperne
Appropinquabat. talis enim maximus ſtrepitus excitabatur,
Hac quidem diruta, illa autem ex alto diruente.
Tantus fragor erat Diis pugna confligentibus.
Simul quoque venti motumq; pulveremque cum ſtrepitu excitabant,
Tonitruque, fulgurque, & ardens fulmen,

Tela

---

706. Σὺν δ'.] Quidam malunt ἐσφεράγιζον, quam dictionem Heſych. exponit ἐδόνουν, id eſt, jactabant, ciebant, movebant. Sed viderint quo pacto ita conſtet verſus.

748. Ἀστεμ-

Κῆλα Διὸς μεγάλοιο. φέρον δ᾽ ἰαχὴν τ᾽ ἐνοπήν τε
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων· ὄτοβος δ᾽ ἄπλητος ὀρώρει
Σμερδαλέης ἔριδος· κάρτος δ᾽ ἀνεφαίνετο ἔργων.
Ἐκλίνθη δὲ μάχη. πρὶν δ᾽ ἀλλήλοις ἐπέχοντες,
Ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἐνὶ πρώτοισι μάχην δριμεῖαν ἔγειραν,
Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ᾽ ἄατος πολέμοιο.
Οἵ ῥα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
Πέμπον ἐπασσυτέρας. κατὰ δ᾽ ἐσκίασαν βελέεσσι
Τιτῆνας· καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Πέμψαν, καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
Νικήσαντες χερσὶν, ὑπερθύμους περ ἐόντας,
Τόσσον ἔνερθ᾽ ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ᾽ ἀπὸ γαίης.
Ἶσον γάρ τ᾽ ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.
Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Οὐρανόθεν κατιὼν, δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
Ἐννέα δ᾽ αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Ἐκ γαίης κατιὼν, δεκάτῃ ἐς Τάρταρον ἵκοι.
Τὸν περὶ χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
Τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρήν. αὐτὰρ ὕπερθεν
Γῆς ῥίζαι πεφύασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο,
Χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.
Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι· πύλας δ᾽ ἐπέθηκε Ποσειδῶν
Χαλκείας· τεῖχος περίκειται δ᾽ ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθα Γύγης, Κόττος τε, καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
Ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἐνθάδε γῆς δνοφερῆς, καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ᾽ ἀτρυγέτοιο, καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ᾽ ἔασιν,
Ἀργαλέ᾽ εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ·
Χάσμα μέγ᾽. οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὖδας ἵκοιτ᾽, εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο.
Ἀλλά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρὸ θύελλα θυέλλη
Ἀργαλέη· δεινόν τε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι

hunc versum ut laciniam purpuream male adsutam censet Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 63.

Τοῦτο

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Tela Iovis magni. ferebant autem fremitum, clamoremque,
In medium utrorumque: ſtrepitus autem ingens excitabatur
Stupendæ pugnæ: robur autem exerebatur operum.
Inclinata vero eſt pugna. prius vero ſibi mutuo imminentes,
Fortiter pugnabant in forti prælio,
Illi vero inter primos pugnam acrem excitarunt,
Cottuſque, Briareuſque, Gygeſque inſatiabilis belli.
Hi ſane trecentas petras robuſtis è manibus
Mittebant frequentes: obumbrarunt autem jaculis
Titanas: atque hos quidem ſub terram longe patentem
Miſerunt, & vinculis moleſtis alligarunt,
Vincentes manibus, magnanimos licet exiſtentes,
Tantum infra ſub terram, quantum cœlum diſtat à terra.
Par enim ſpacium à terra in Tartarum caliginoſum.
Novem enim noctes ac dies ferrea incus,
Cœlitus delapſa, decimo die ad terram perveniret:
Novem rurſus noctes & dies ferrea incus,
Ex terra deſcendens, decimo die ad Tartarum perveniret.
Quem circa ferreum ſeptum ductum eſt. circum vero ipſum nox
Triplici ordine fuſa eſt circa collum. ſed ſuperne
Terræ radices creverunt & infructuoſi maris.
Illic Dii Titanes ſub caligine opaca
Abſconditi ſunt, conſiliis Iovis nubicogi,
Loco in ſqualido, vaſtæ ultima terræ.
His non exitus patet: portas vero impoſuit Neptunus
Ferreas: murus etiam circumdatus utrimque.
Illic Gyges, Cottuſque, & Briareus magnanimus
Habitant, cuſtodes fidi Iovis ægida habentis.
Ibidem terræ tenebricoſæ, & Tartari opaci,
Pontique infructuoſi, & cœli ſtelligeri,
Ex ordine omnium fontes & fines ſunt,
Moleſti, ſqualidi, quos oderunt etiam ipſi Dii:
Hiatus ingens. nec vero toto integro anno
Solum attingeret, ubi primum portas intra venerit.
Sed ſane huc & illuc ferret impetuoſa procella
Moleſta: horrendumque etiam immortalibus Diis

Τοῦτο τέρας· καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
Ἕστηκεν, νεφέλῃς κεκαλυμμένα κυανέῃσι.
Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχετ' οὐρανὸν εὐρὺν
Ἑστηὼς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
Ἀστεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἀμφὶς ἰοῦσαι
Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν
Χάλκεον. ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἡ δὲ θύραζεν
Ἔρχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἐέργει·
Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἐοῦσα,
Γαῖαν ἐπιστρέφεται· ἡ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἐοῦσα,
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἔστ' ἂν ἵκηται.
Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα·
Ἡ δ' Ὕπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο,
Νὺξ ὀλοὴ, νεφέλῃ κεκαλυμμένη ἠεροειδεῖ.
Ἔνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
Ὕπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐρανὸν εἰσανιὼν, οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἥσυχος ἀνστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι.
Τοῦ δὲ σιδηρέη μὲν κραδίη, χάλκεον δέ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσσιν· ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβῃσιν
Ἀνθρώπων· ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἔνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχήεντες
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης
Ἑστᾶσιν. δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει
Νηλειής. τέχνην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας
Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν·
Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
Ἐσθίει ὅν κε λάβῃσι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης. *Suo pellit loco Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 63.*
Ἔνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
Δεινὴ Στὺξ, θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο
Πρεσβυτάτη. νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει

Μακρῆ-

748. Ἀστεμφέως.] Legitur & ἄσσον ἰοῦσαι.

764. Τ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Hoc monſtrum : & noctis obſcuræ domus horrenda
Stans, nubibus obtectæ nigris.
Has ante Iapeti filius ſuſtinebat cœlum latum,
Stans, capiteque & indefeſſis manibus
Firmiter, ubi Noxque & Dies circum euntes
Seſe mutuo compellabant, alternis ſubeuntes magnum limen
Ferreum. hæc quidem intrat, illa vero foras
Egreditur, neque unquam utraſque domus intus cohibet:
Sed ſemper altera ſaltem domos extra exiſtens,
Terram ſuper movetur: altera rurſum in domo exiſtens,
Expectat ejuſdem horam itineris, donec veniat.
Hæc quidem terreſtribus multa cernens lumen habens,
Illa vero Somnum in manibus, fratrem Mortis,
Nox noxia, nube tecta atra.
Ibi autem Noctis obſcuræ filii domus habent,
Somnus & Mors; graves Dii: neque unquam eos
Sol lucidus intuetur radiis,
Cœlum ſcandens, nec cœlitus deſcendens.
Horum alter quidem terramque & lata dorſa maris
Quietus percurrit & placidus hominibus.
Alterius vero ferreum quidem cor, æreum vero ei pectus
Crudele in præcordiis: habet autem quem primum arripuerit
Hominum: hoſtis vero etiam immortalibus Diis.
Illic Dei inferi in anteriore parte ædes reſonantes,
Fortiſque Plutonis & gravis Proſerpinæ
Stant. Horrendus autem canis pro foribus cuſtodit,
Sævus. artèm autem malam habet. introeuntes quidem
Adulatur pariter caudaque & auribus ambabus:
Exire vero non iterum permittit denuo, ſed obſervans
Devorat, quemcunque prenderit portas extra euntem
Fortiſque Plutonis & gravis Proſerpinæ.
Ibidem habitat abominanda Dea immortalibus,
Horrenda Styx, filia reciprocantis Oceani,
Maxima natu. ſeorſum vero à Diis inclytas ædes incolit

764. Τοῦ δ'.] Σιδηρέη ſcribendum, ſed per συνίζησιν legendum σιδηρῆ.

781. Ἀγγε-

Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ'. ἀμφὶ δὲ πάντη
Κίοσιν ἀργυρέοισι πρὸς οὐρανὸν ἐστήρικται.
Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἶρις
Ἀγγελίη πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ὁππότ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται.
Καί ῥ' ὅστις ψεύδηται ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
Ζεὺς δέ τε Ἶριν ἔπεμψε, θεῶν μέγαν ὅρκον, ἐνεῖκαι,
Τηλόθεν ἐν χρυσέῃ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ
Ψυχρὸν, ὅ, τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο
Ὑψηλῆς. πολλὸν δὲ ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν
Ὠκεανοῖο κέρας. δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.
Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Δίνης ἀργυρέης εἰλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει,
Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν.
Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολλείψας ἐπομόσσῃ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Κεῖται νήυτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν·
Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἆσσον
Βρώσιος, ἀλλά τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος
Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτερος ἆθλος.
Ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἐόντων,
ἐπινίσσεται Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαῖτας,
ἐπινίσσεται Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
Εἰς ἔρας Εἰρέας ἀθανάτων, οἳ ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
Ruhnk. Ep. Τοῖον ἄρ' ὅρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ,
Crit. I. p. 64. adde Epist. II. p. 9. Ὠγύγιον, τὸ δ' ἵησι καταστυφέλου διὰ χώρου.
Ἔνθα δὲ γῆς δνοφερῆς, καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,

Ἀργα-

781. Ἀγγελίη.] Alii malunt Ἀγγελίης: quod videretur tum in fœminino genere poni, (quod durum eſſet) aut ſubintelligendum ἕνεκα. Quid ſi vero ἀγγελίης legeremus pro ἀγγελίαις? ſed & hoc durum.

793. Ὅς-

Ingentibus ſaxis ſuperne tectas: circum vero quaque
Columnis argenteis ad cœlum firmatæ ſunt.
Raro vero Thaumantis filia pedibus velox Iris,
Nuncia verſatur ſuper lata dorſa maris,
Quando lis & contentio inter Deos exorta fuerit.
Et ſane quiſquis mentiatur cœleſtes domos tenentium,
Iupiter tum Irim mittit, Deorum magnum jusjurandum, ut ferat
E longinquo in aureo gutturnio celeberrimam aquam
Frigidam, quæ è petra deſtillat alta
Excelſa. multum vero ſubtus terram ſpacioſam
E ſacro flumine fluit per noctem nigram,
Oceani cornu. decima vero pars attributa eſt.
Novem quidem circa terramque & lata dorſo maris
Vorticibus argenteis intortus in mare cadit,
Vna vero ex petra profluit, magnum damnum Diis.
Quiſquis perjurium libens juraverit
Immortalium, qui tenent verticem nivoſi Olympi,
Iacet ſpiritus expers integrum per annum:
Neque ambroſiæ & nectaris accedit propius
Cibum, ſed jacet non reſpirans, & mutus,
Stratis in lectis, malus autem veternus obtegit.
Sed poſtquam morbo defunctus eſt magnum per annum,
Alia ex alia excipit moleſtiſſima ærumna.
Novennio autem à Diis relegatur ſempiternis,
Neque unquam ad conſilium ineundum cum iis verſatur, neque ad epulas,
Novem totis annis: decimo tandem verſatur iterum
Cum cœtibus immortalium, qui cœleſtes domos incolunt.
Tale itaque juramentum conſtituerunt Dii Stygis perennem aquam,
Antiquam iſtam, quæ tranat aridum locum.
Ibi autem terræ caliginoſæ, & Tartari obſcuri,
Pontique infructuoſi, & cœli ſtellati,
Ex ordine omnium fontes & fines ſunt,

Moleſti,

793. Ὄσκεν.] Ἀπολείψας, ab ἀπολείβω. Quidam tamen ab ἀπολείπω deducunt, & *relinquentes* exponunt.

811. Ἐγ-

Ἀργαλέ᾽, εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.
Ἐνθάδε μαρμάρεαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς
Ἀστεμφὴς, ῥίζῃσι διηνεκέεσσιν ἀρηρὼς,
Αὐτοφυής. πρόσθεν δὲ, θεῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
Τιτῆνες ναίουσι, πέρην χάεος ζοφεροῖο.
Αὐτὰρ ἐρισμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι
Δώματα ναιετάουσιν ἐπ᾽ Ὠκεανοῖο θεμέθλοις,
Κόττος τ᾽ ἠδὲ Γύγης. Βριάρεών γε μὲν ἠῢν ἐόντα,
Γαμβρὸν ἑὸν ποίησε βαρύκτυπος Ἐννοσίγαιος.
Δῶκε δὲ Κυμοπόλειαν ὀπυίειν, θυγατέρα ἥν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ᾽ οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεὺς,
Ὁπλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη,
Ταρτάρου ἐν φιλότητι, διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.
Οὗ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ᾽ ἰσχύϊ ἔργματ᾽ ἔχουσαι,
Καὶ πόδες ἀκάματοι κρατεροῦ θεοῦ· ἐκ δέ οἱ ὤμων
Ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος, δεινοῖο δράκοντος,
Γλώσσῃσι δνοφερῇσι λελειχμότες· ἐκ δέ οἱ ὄσσων
Θεσπεσίῃς κεφαλῇσιν ὑπ᾽ ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε.
Πασέων δ᾽ ἐκ κεφαλέων πῦρ καίετο δερκομένοιο,
Φωναὶ δ᾽ ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῇς κεφαλῇσι,
Παντοίην ὄπ᾽ ἰεῖσαι, ἀθέσφατον. ἄλλοτε μὲν γὰρ
Φθέγγονθ᾽, ὥστε θεοῖσι συνιέμεν· ἄλλοτε δ᾽ αὖτε
Ταύρου ἐριβρύχεω, μένος ἀσχέτου ὄσσαν, ἀγαύρου·
Ἄλλοτε δ᾽ αὖτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος·
Ἄλλοτε δ᾽ αὖ σκυλάκεσσιν ἐοικότα, θαύματ᾽ ἀκοῦσαι·
Ἄλλοτε δ᾽ αὖ ῥοίζασχ᾽, ὑπὸ δ᾽ ἤχεεν οὔρεα μακρά.
Καί νύ κεν ἔπλετο ἔργον ἀμήχανον ἤματι κείνῳ,
Καί κεν ὅγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἄναξεν,
Εἰ μὴ ἄρ᾽ ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Σκληρὸν δ᾽ ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον. ἀμφὶ δὲ γαῖα
Σμερδαλέον κονάβησε, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Πόντος τ᾽ Ὠκεανοῦ τε ῥοαὶ καὶ τάρταρα γαίης.

Ποσὶ

hunc versum ex glossa in textum migrasse putat Ruhn. Ep. Crit. I. p. 28.

---

811. Ἐνθάδε.] Legitur & λάϊνος.
825. Ἦν.] Nonnulli legunt κρατεροῖο δράκοντος.
828. Πασέων.] Legitur & πασῶν.

830. Παντοίην ὄπ᾽ ἰεῖσαι.] Si ἵημι ſcribitur, cur non ἱεῖσαι hic ſcriptum eſt? (quod conſentaneum eſt.) cur non ὄφ᾽ ex ὄπ᾽ factum eſt? Mihi quoque

Moleſti, ſqualidi, quos oderunt etiam Dii ipſi.
Illic ſplendidæque portæ, & æreum limen
Immotum, radicibus longis compactum,
Sua ſponte natum. ante illud vero extra omnes Deos
Titanes habitant, ultra Chaos caligine obductum.
Cæterum valde tonantis Iovis incluti auxiliarii
Domus incolunt in Oceani fundamentis,
Cottus atque Gyges. Briareum quippe bonum exiſtentem,
Generum ſuum fecit graviter fremens Neptunus.
Dedit autem Cymopoliam, ut ducat in uxorem filiam ſuam.
Aſt ubi Titanes è Cœlo expulit Iupiter,
Minimum natu peperit filium Typhoëum Terra magna,
Tartari in amore, per auream Venerem.
Cujus manus quidem ſunt ob robur operibus aptæ,
Et pedes indefeſſi robuſti Dei: ex humeris vero ei
Erant centum capita ſerpentis, horrendi draconis,
Linguis nigris lambentes: præterea ex oculis ei
Admirandis in capitibus ſub ſuperciliis ignis micabat:
Omnibus autem ex capitibus ignis flagrabat cernentis.
Voces quoque in omnibus erant horrendis capitibus,
Omnigenum ſonitum emittentes ineffabilem. interdum enim
Sonabant, ut Diis intelligere liceret: interdum rurſum
Tauri valde mugientis, robore inſuperabilem vocem, ferocis:
Interdum rurſus leonis impudentem animum habentis:
Interdum rurſum catulis ſimilia, mira auditu:
Interdum vero ſtridebat, reſonabantque montes alti.
Et ſane eveniſſet res inevitabilis die illo,
Atque ipſe mortalibus & immortalibus imperaſſet,
Niſi ſtatim intellexiſſet pater hominumque Deorumque.
Graviter autem intonuit atque fortiter. circum vero terra
Horrende edidit fragorem, & cœlum latum ſuperne,
Pontuſque & Oceani fluxus, & infima loca terræ.

Pedi-

que id mirum videri fateor; ſed ex conſenſu omnium quos vidi codicum hanc lectionem reliqui: præſertim quum jam antea in quodam Homeri hymno εἰς Ἄρτεμιν, idem iiſdem in vocibus obſervaſſem. Ibi enim legitur, αἱ δ᾽ ἀμβροσίην ὅπ᾽ ἱεῖσαι, non ὄφ᾽ ἱεῖσαι. Steph.

850. Τρέασ᾽.]

Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος
Ὀρνυμένοιο ἄνακτος· ἐπεστενάχιζε δὲ γαῖα.
Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον,
Βροντῆς τε, στεροπῆς τε, πυρὸς ἀπὸ τοῖο πελώρου,
Πρηστήρων ἀνέμων τε, κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος.
Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ οὐρανὸς, ἠδὲ θάλασσα.
Θυῖε δ' ἄρ' ἀμφ' ἀκτὰς, περί τ' ἀμφί τε, κύματα μακρὰ
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Τρέσσ' Ἀΐδης δ' ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων,
Τιτῆνές θ' ὑποταρτάριοι, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
Ἀσβέστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν μένος, εἵλετο δ' ὅπλα,
Βροντήν τε στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
Πλῆξεν ἀπ' Οὐλύμποιο ἐπάλμενος. ἀμφὶ δὲ πάσας
Ἔπρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δή μιν δάμασε πληγῇσιν ἱμάσσας,
Ἤριπε γυιωθεὶς, στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη.
Φλὸξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος,
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν ἀϊδνῆς παιπαλοέσσης
Πληγέντος. πολλὴ δὲ πελώρη καίετο γαῖα
Ἀτμῇ θεσπεσίῃ, καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὣς,
Τέχνῃ ὑπ' αἰζηῶν ὑπό τ' εὐτρήτου χοάνοιο
Θαλφθεὶς, ἠὲ σίδηρος, ὅπερ κρατερώτατός ἐστιν,
Οὔρεος ἐν βήσσῃσι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ,
Τήκεται ἐν χθονὶ δίῃ, ὑφ' Ἡφαίστου παλάμῃσιν.
Ὣς ἄρα τήκετο γαῖα σέλαι πυρὸς αἰθομένοιο.
Ῥῖψε δέ μιν θυμῷ ἀκαχὼν ἐς Τάρταρον εὐρύν.
Ἐκ δὲ Τυφωέος ἔστ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Νόσφι Νότου, Βορέω τε, καὶ ἀργέστεω Ζεφύροιο.
Οἵ γε μὲν ἐκ θεόφιν γενεή, θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μαψαῦραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν,

Hunc versum spurium esse censet Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 65.

Αἱ

850. Τρέσσ'.] Melius fortaſſe ſic quam ut alia exempl. habent, Τρέσσε δ' αἴδης, cum qua lectione verſus conſtare non poteſt.

870. Νόσφι.] Malim Ζεφύρου τε cum pleriſque aliis. Nam ſuperius verſ. 379. ſeparavit quoque Zephyrum ab Argeſte. Aut igitur hic legen-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Pedibus vero ſub immortalibus magnus contremuit Olympus
Inſurgente rege: ingemiſcebat autem tellus.
Ardor autem ab utriſque occupabat nigrum pontum,
Tonitruque, & fulguris, igne ab iſto immani,
Igneorumque turbinum, & fulminis ardentis.
Fervebat autem terra omnis, & cœlum, atque mare.
Æſtuabant etiam circum litora, & circumcirca, fluctus longi
Impetu Deorum: concuſſio autem ſedatu difficilis oriebatur.
Expavit autem Pluto inferis mortuis imperans,
Titaneſque ſub tartarum detruſi, à Saturno ſeorſum exiſtentes,
Ob inextinguibilem fremitum, & gravem conflictum.
Iupiter vero poſtquam excitavit ſuum robur, ſumpſitque arma,
Tonitruque fulgurque, & coruſcans fulmen,
Percuſſit ab Olympo inſiliens. circum vero omnia
Combuſſit ingentia capita ſævi portenti.
Cæterum ubi ipſum vicit ictibus percutiens,
Cecidit mutilatus, ingemiſcebat autem terra vaſta.
Flamma autem fulmine icto proſiliebat à rege,
Montis in ſaltibus opacis aſperis
Percuſſi. multa autem ac vaſta ardebat terra
Ardore ingenti, & liqueſcebat ſtanni inſtar,
Quod arte juvenum & à fabrefacto catino
Calefactum, vel ut ferrum, quod ſolidiſſimum eſt,
Montis in ſaltibus victum ab igne quod omnia comburit,
Liqueſcit in terra diuina ſub Vulcani manibus.
Sic ſane liqueſcebat terra fulgore ignis ardentis.
Abjecit autem ipſum animo mœſtus in Tartarum latum.
Ex Typhoëo autem eſt ventorum vis humide flantium,
Excepto Noto, Boreaque, & celeri Zephyro.
Qui ſane ex Diis ſunt nativitate, hominibus magna utilitas.
Aſt alii ſine uſu venti inſpirant mare,

Qui

legendum Ζεφύρου τε, aut ſuperius conjungenda hæc duo Ἀργέστην & Ζέφυρον.

872. Αἳ δ' ἄλλαι.] Multa exemplar. habent μαψαῦραι, quod vocabulum Heſych. exponit, αἱ μάταιαι ἄνεμοι, ἢ κοῦφαι πνοαί.

884. Γαίης.]

Αἳ δή τοι πίπτουσαι ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ·
Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄησι, διασκιδνᾶσί τε νῆας,
Ναύτας τε φθείρουσι. κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκὴ,
Ἀνδράσιν οἳ κείνοισι συναντῶσιν κατὰ πόντον.
Αἳ δ' αὖ καὶ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον ἀνθεμόεσσαν
Ἔργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
Πιμπλεῦσαι κόνιός τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ.
 Αὐτὰρ ἐπεί ῥα πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσαν,
Τιτήνεσσι δὲ τιμάων κρίναντο βίηφι,
Δή ῥα τότ' ὤτρυνον βασιλευέμεν ἠδὲ ἀνάσσειν,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν, ὀλύμπιον εὐρύοπα Ζῆν',
Ἀθανάτων. ὁ δὲ τοῖσιν εὖ διεδάσατο τιμάς.
Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρώτην ἄλοχον θέτο Μῆτιν,
Πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἤμελλε θεὰν γλαυκῶπιν Ἀθήνην
Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας
Αἱμυλίοισι λόγοισιν ἑὴν ἐσκάτθετο νηδὺν,
Γαίης φραδμοσύνῃσι, καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Τὼς γάρ οἱ ἐφρασάτην, ἵνα μὴ βασιληΐδα τιμὴν
Ἄλλος ἔχῃ, Διὸς ἀντὶ, θεῶν αἰειγενετάων.
Ἐκ γάρ τῆς εἵμαρτο περίφρονα τέκνα γενέσθαι.
Πρώτην μὲν κούρην γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Ἶσον ἔχουσαν πατρὶ μένος καὶ ἐπίφρονα βουλήν·
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄρα παῖδα θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν
Ἤμελλεν τέξεσθαι, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντα·
Ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἑὴν ἐγκάτθετο νηδὺν,
Ὥς δή οἱ φράσσαιτο θεὰ ἀγαθόν τε κακόν τε.
Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας,
Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν·
ὡρεύουσι Ruhnken ep. crit. I. p. 66. Αἵτ' ἔργ' ὠραίουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσι·
Μοίρας θ', ἧς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεὺς,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον· αἵ τε διδοῦσι

Θνη-

884. Γαίης.] Verſus hic eſt hypermeter in nonnullis exempl. quæ habent, ἀεὶ Ζῆνα.

903. Αἵτ'.] Quidam ſcribunt ὠραίουσι,

Qui utique incidentes in obſcurum pontum,
Clades magna hominibus gravi rapiuntur turbine,
Nuncque hi, nunc illi flant, diſſipantque naves,
Nautaſque perdunt. mali autem non eſt remedium
Viris qui illis occurrerint in ponto.
Iidem rurſum per terram immenſam floribus ornatam
Opera jucunda corrumpunt humo prognatorum hominum,
Replentes pulvereque & moleſto palearum ſtrepitu.
Sed poſtquam ſane laborem Dii beati perfecerunt,
Cum Titanibus autem pro honore pugnarunt vi,
Iam tum jubebant regnare atque imperare,
Ex Terræ conſilio, Olympium late cernentem Iovem,
Immortalibus. Hic vero inter illos rite diſtribuit munia.
Iupiter autem Deorum rex primam uxorem ſuam fecit Metin,
Plurimum ex Diis edoctam, & mortalibus hominibus.
Sed cum jam eſſet Deam cæſiis oculis Minervam
Paritura, tum demum dolis animo decepto
Blandis ſermonibus in ſuam condidit alvum,
Telluris conſiliis, & Cœli ſtellati.
Sic enim ei conſuluerunt, ne regium honorem
Alius haberet Iovis loco, Deorum ſempiternorum.
Ex hac enim in fatis erat prudentes liberos naſci.
Primam quidem, virginem cæſiis oculis apud Tritonem genitam,
Par habentem patri robur, & prudens conſilium:
Cæterum deinde ſane filium Deorum regem & virorum
Erat paritura, magnum animum habentem:
Sed illam ſane Iupiter ante in ſuum condidit ventrem,
Vt nempe ei indicaret Dea bonumque malumque.
Poſtea duxit ſplendidam Themin, quæ peperit Horas,
Eunomiamque, Dicenque, & Irenen florentem:
Quæ opera matura faciunt mortalibus hominibus:
Parcaſque, quibus maximum honorem dedit prudens Iupiter,
Clothoque, Lacheſinque, & Atropon: quæ dant

Mor-

ὠρεύουσι, ſpiritu leni: nonnulli etiam exponunt, *decorant*, ſpecioſa faciunt: quod nimirum Horæ dicantur pulchritudinis Deæ.

938. Zwi.]

Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.
Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους,
Ὠκεανοῦ κούρη, πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν·
Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων
Λυσιμελής· καλὸν δὲ ὑπ' ὀφρύσι δερκιόωνται.
Αὐτὰρ ὁ Δήμητρος πολυφόρβης ἐς λέχος ἦλθεν,
Ἣ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Ἀϊδωνεὺς
Ἥρπασεν ἧς παρὰ μητρὸς, ἔδωκε δὲ μητίετα Ζεύς.
Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο καλλικόμοιο,
Ἐξ ἧς αἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο
Ἐννέα, τῇσιν ἅδον θαλίαι, καὶ τέρψις ἀοιδῆς.
Λητὼ δ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἱμερόεντα γόνον περὶ πάντων οὐρανιώνων,
Γείνατ' ἄρ', αἰγιόχοιο Διὸς φιλότητι μιγεῖσα.
Λοισθοτάτην δ' Ἥρην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Ἡ δ' Ἥβην, καὶ Ἄρηα, καὶ Εἰλείθυιαν ἔτικτε,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Δεινὴν, ἐγρεκύδοιμον, ἀγέστρατον, ἀτρυτώνην,
Πότνιαν ᾗ κέλαδοί τε ἅδον, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
Ἥρη δ' Ἥφαιστον κλυτὸν, ἐν φιλότητι μιγεῖσα,
Γείνατο, (καὶ ζαμενήσε, καὶ ἤρισεν ᾧ παρακοίτῃ).
Ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένον οὐρανιώνων.
Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης καὶ ἐρικτύπου Ἐννοσιγαίου
Τρίτων εὐρυβίης γένετο μέγας· ὅστε θαλάσσης
Πυθμέν' ἔχων, παρὰ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἄνακτι
Ναίει χρύσεα δῶ, δεινὸς θεός. αὐτὰρ Ἄρηϊ
Ῥινοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτεν
Δεινοὺς, οἵ τ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας
Ἐν πολέμῳ κρυόεντι, σὺν Ἄρηϊ πτολιπόρθῳ,
Ἁρμονίην θ', ἣν Κάδμος ὑπέρθυμος θέτ' ἄκοιτιν.
Ζηνὶ δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαίη τέκε κύδιμον Ἑρμῆν.

Κή-

938. Ζηνί.] Alii Φαίδιμον Ἑρμῆν.

954. Ὀλ-

Mortalibus hominibus habere bonumque malumque.
Tres vero ei Eurynome Gratias peperit pulchras genas habentes,
Oceani filia, peroptabilem formam habens,
Aglaiam & Euphroſynen, Thaliamque amabilem:
Quarum è palpebris amor deſtillat contuentium
Solvens membra: jucundum vero ſub ſuperciliis aſpiciunt.
Porro hic Cereris multa nutrientis ad lectum venit,
Quæ peperit Proſerpinam pulchris ulnis, quam Pluto
Rapuit ſua à matre, dedit autem conſiliarius Iupiter.
Mnemoſynen vero deinceps amavit pulchricomam,
Ex qua Muſæ aurea mitra revinctæ natæ ſunt
Novem, quibus placent convivia, & oblectatio cantus.
Latona autem Apollinem, & Dianam ſagittis gaudentem,
Deſiderabilem prolem præ omnibus cœlicolis,
Peperit ſane, Ægiochi Iovis amori mixta.
Poſtremam vero Iunonem floridam duxit uxorem.
Hæc autem Heben, Martem, & Lucinam peperit,
Mixta amore Deorum regi & hominum.
Ipſe vero ex capite, cæſiis oculis præditam Tritogeniam,
Acrem, tumultum excitantem, ducem exercitus, indomitam,
Venerandam: cui clamoreſque placuerunt, bellaque pugnæque.
Iuno autem Vulcanum inclytum, amori indulgens,
Peperit, (& vires intendit, & contendit cum ſuo marito)
Præ omnibus, artibus ornatum, cœlicolis.
Ex Amphitrite autem & gravicrepo Neptuno
Triton late potens natus eſt magnus: qui maris
Fundum tenens, apud matrem charam & patrem regem
Incolit aureas ædes, magnus Deus. ſed Marti
Clypeos diſſecanti Venus Timorem & Metum peperit,
Graves, quique virorum denſas turbant phalanges
In bello horrido, una cum Marte urbes devaſtante,
Et Harmoniam, quam Cadmus magnanimus duxit uxorem.
Iovi vero Atlantis filia Maia peperit glorioſum Mercurium,

Præ-

Κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβᾶσα.
Καδμείη δ' ἄρα οἱ Σεμέλη τέκε φαίδιμον υἱὸν.
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι, Διώνυσον πολυγηθέα,
Ἀθάνατον θνητή· νῦν δ' ἀμφότεροι θεοί εἰσιν.
Ἀλκμήνη δ' ἄρ' ἔτικτε βίην Ἡρακληείην,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἀγλαΐην δ' Ἥφαιστος ἀγακλυτὸς, ἀμφιγυήεις,
Ὁπλοτάτην Χαρίτων, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Χρυσοκόμης δὲ Διώνυσος ξανθὴν Ἀριάδνην,
Κούρην Μίνωος, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Τὴν δέ οἱ ἀθάνατον καὶ ἄγηρω θῆκε Κρονίων.
Ἥβην δ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς,
Ἲς Ἡρακλῆος, τελέσας στονόεντας ἀέθλους,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου,
Αἰδοίην θέτ' ἄκοιτιν, ἐν Οὐλύμπῳ νιφόεντι·
Ὄλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσας;
Ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
Ἠελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὴ Ὠκεανίνη
Περσηὶς Κίρκην τε, καὶ Αἰήτην βασιλῆα.
Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου Ἠελίοιο,
Κούρην Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο
Γῆμε, θεῶν βουλῆσιν, Ἰδυῖαν καλλιπάρῃον;
Ἡ δέ οἱ Μήδειαν ἐύσφυρον ἐν φιλότητι
Γείναθ' ὑποδμηθεῖσα διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην;
Ὑμεῖς μὲν νῦν χαίρετ', ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες;
Νῆσοί τ', ἤπειροί τε, καὶ ἁλμυρὸς ἔνδοθι πόντος.
Νῦν δὲ θεάων φῦλον ἀείσατε, ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
Ὅσσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάναται, γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων,
Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,

Νειῷ

954. Ὄλβιος.] Legitur quoque ἀθανάτοισι τελέσας.

961. Ἡ δέ οἱ.] ε in particula δὲ ſuſtentatur aſpiratione ſequentis dictionis.

1003. Αὐ-

Præconem Deorum, ſacrum lectum conſcendens.
Cadmi filia vero ei Semele peperit clarum filium,
Rem cum eo habens, Bacchum hilarem,
Immortalem mortalis: nunc vero ambo Dii ſunt.
Alcmene vero peperit vim Herculanam,
Mixta in amore Iovis nubicogi.
Aglaiam vero Vulcanus percelebris, utroque pede claudicans,
Minimam natu è Gratiis, floridam duxit uxorem.
Sed aureo crine conſpicuus Bacchus flavam Ariadnen,
Filiam Minois, floridam fecit conjugem.
Hanc vero ei immortalem expertemque ſenii fecit Saturnius.
Heben autem Alcmenæ pulchros talos habentis fortis filius,
Vis Herculis, peractis luctuoſis certaminibus,
Filiam Iovis magni, & Iunonis aureis calceamentis utentis,
Pudicam duxit uxorem in Olympo nivoſo:
Felix, qui magno facinore inter Deos confecto,
Habitat illæſus & expers ſenii omnibus diebus.
Soli autem indefeſſo peperit inclyta Oceanis
Perſeis Circenque, & Æëtem regem.
Æëtes autem filius lucem hominibus dantis Solis,
Filiam Oceani perfecti fluvii
Duxit, Deorum ex conſiliis, Idyiam pulchris genis præditam.
Hæc autem ei Medeam pulchros talos habentem in amore
Peperit, ſubacta per auream Venerem.
Vos quidem nunc valete, cæleſtes domos tenentes,
Inſulæque, & continentes terræ, & ſalſus intus Pontus.
Nunc autem Dearum cœtum cantate, blandiloquæ
Muſæ Olympiades, filiæ Iovis Ægiochi,
Quæcunque, mortales apud viros cubantes,
Immortales, pepererunt Diis ſimilem prolem.
Ceres quidem Plutum genuit, præſtantiſſima Dearum,
Iaſio heroï mixta jucundo amore,

No-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ,
Ἐσθλόν· ὃς εἶσ' ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Πᾶσαν· τῷ δὲ τυχόντι, καὶ οὗ κ' ἐς χεῖρας ἵκηται,
Τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ οἱ ὤπασεν ὄλβον.
Κάδμῳ δ' Ἁρμονίη, θυγάτηρ χρυσῆς Ἀφροδίτης,
Ἰνὼ καὶ Σεμέλην, καὶ Ἀγαυὴν καλλιπάρηον,
Αὐτονόην θ', ἣν γῆμεν Ἀρισταῖος βαθυχαίτης,
Γείνατο, καὶ Πολύδωρον ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
Κούρη δ' Ὠκεανοῖο Χρυσάορι καρτεροθύμῳ
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
Καλλιρόη, τέκε παῖδα βροτῶν κάρτιστον ἁπάντων,
Γηρυονῆα, τὸν κτεῖνε βίη Ἡρακληείη,
Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων, ἀμφιρρύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ.
Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν,
Αἰθιόπων βασιλῆα, καὶ Ἠμαθίωνα ἄνακτα.
Αὐτάρ τοι Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱὸν,
Ἴφθιμον Φαέθοντα, θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.
Τόν ῥα νέον, τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥβης,
Παῖδ' ἀταλὰ φρονέοντα, φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
Ὦρτ' ἀνερειψαμένη, καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς
Νηοπόλον νύχιον ποιήσατο, δαίμονα δῖον.
Κούρην δ' Αἰήταο διοτρεφέος βασιλῆος
Αἰσονίδης, βουλῇσι θεῶν αἰειγενετάων,
Ἦγε παρ' Αἰήτου, τελέσας στονόεντας ἀέθλους,
Τοὺς πολλοὺς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς ὑπερήνωρ,
Ὑβριστὴς Πελίης, καὶ ἀτάσθαλος, ὀβριμοεργός.
Τοὺς τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
Ὠκείης ἐπὶ νηὸς ἄγων ἑλικώπιδα κούρην,
Αἰσονίδης, καί μιν θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Καί ῥ' ἥγε δμηθεῖσ' ὑπ' Ἰήσονι ποιμένι λαῶν,
Μήδειον τέκε παῖδα, τὸν οὔρεσιν ἔτρεφε Χείρων
Φιλλυρίδης· μεγάλου δὲ Διὸς νόος ἐξετελεῖτο.
Αὐτὰρ Νηρῆος κοῦραι ἁλίοιο γέροντος,

Ἤτοι

1003. Αὐτάρ.] Reperitur etiam Νηρηΐδες.

1013. Α [illegible]

Novali in ter proſciſſo, Cretæ in pingui populo,
Bonum: qui vadit ſuper terram, & lata dorſa maris,
Omnem: qui vero obviam fuerit, & cujus ad manus venerit,
Illum locupletem fecit, multamque ei præbuit felicitatem.
Cadmo præterea Harmonia; filia aureæ Veneris,
Ino & Semelen, & Agaven pulchras genas habentem,
Autonoënque, quam duxit Ariſtæus denſa cæſarie præditus,
Peperit, & Polydorum, manibus pulchre cinctis in Thebis.
Filia vero Oceani Chryſaori magnanimo,
Mixta amore abundantis auro Veneris,
Calliroë peperit filium mortalium præſtantiſſimum omnium
Geryonem, quem interfecit vis Herculana,
Boves propter flexipedes circumflua in Erythea.
Tithono vero Aurora peperit Memnona ærea galea munitum,
Æthiopum regem, & Emathionem regem.
Verum Cephalo peperit inclytum filium,
Fortem Phaëthontem, Diis ſimilem virum,
Quem ſane juvenem tenerum florem habentem glorioſæ pubertatis,
Puerum juvenilia ſapientem, amans riſus Venus,
Incitavit, abripiens, & ipſum in templis
Ædituum nocturnum fecit, dæmonem divinum.
Filiam vero Aëtæ à Iove nutriti regis
Æſonides, voluntate Deorum ſempiternorum,
Abduxit ab Aëta, peractis ſuſpirioſis certaminibus,
Quæ multa imperabat magnus rex ſuperbus,
Injurius Pelias, & impius fortium facinorum patrator.
Quibus peractis, ad Iolcum rediit, multa perpeſſus,
Veloci in nave vehens nigris oculis præditam puellam,
Æſonides, & ipſam floridam fecit uxorem.
Et ſane hæc domita ab Iaſone paſtore populorum,
Medeum peperit filium, quem in montibus educabat Chiron
Phillyrides: magni vero Iovis voluntas perficiebatur.
Ceterum Nerei filiæ marini ſenis,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Ἤτοι μὲν Φῶκον Ψαμάθη τέκε δῖα θεάων,
Αἰακοῦ ἐν φιλότητι, διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.
Πηλεῖ δὲ δμηθεῖσα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
Γείνατ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.
Αἰνείαν ἄρ' ἔτικτεν ἐϋστέφανος Κυθέρεια,
Ἀγχίσῃ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ὑλήεσσης.
Κίρκη δ' Ἠελίου θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο,
Γείνατ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἐν φιλότητι,
Ἄγριον, ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε, κρατερόν τε,
Οἳ δή τοι μάλα τῆλε μυχῶν νησῶν ἱεράων,
Πᾶσιν Τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν ἄνασσον.
Ναυσίθοον δ' Ὀδυσῆϊ Καλυψὼ δῖα θεάων
Γείνατο, Ναυσίνοόν τε, μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι.
Αὗται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
Νῦν δὲ γυναικῶν φῦλον ἀείσατε, ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

1013. Ἄγριον.] In nonnullis codicibus hæc duo verba, ἀμύμονα, & κρατερὸν, ſcribuntur ut propria nomina.

Τέλος τοῦ Ἡσιόδου Θεογονίας.

Phocum quidem Pſamathe peperit, præſtantiſſima Dearum,
Æaci in amore, per auream Venerem.
A Peleo autem ſubacta Dea Thetis argenteos pedes habens,
Peperit Achillem prorumpentem per viros, leonis animo præditum.
Æneam porro peperit pulchre coronata Cytherea,
Anchiſæ heroï mixta jucundo amore,
Idæ in verticibus, habentis multos anfractus, ſylvoſæ.
Circe vero, Solis filia, filii Hyperionis,
Peperit, Vlyſſis ærumnoſi in amore,
Agrium, atque Latinum inculpatumque, fortemque.
Qui ſane, valde procul in receſſu inſularum ſacrarum,
Omnibus Tyrrhenis valde inclytis imperabant.
Nauſithoum vero Vlyſſi Calypſo excellentiſſima Dearum
Peperit, Nauſinoumque, mixta grato amore.
Hæ quidem, mortales apud viros cubantes
Immortales pepererunt Diis pares filios.
Nunc vero fœminarum agmen cantate, ſuaviloquæ
Muſæ Olympiades, filiæ Iovis Ægiochi.

Finis Theogoniæ Heſiodi.

Ad Fragmenta Hesiodi vid. Ruhnken. Ep. Crit. a p. 66.

ΠΡΟΛΕΓΟ΄ΜΕΝΑ

De quorundam verſuum dimenſione, nec non de aliis.

N*On contracta legenda ſunt ceu contracta, metro id poſtulante.* Verbi gratia. ε. 5. Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. Hîc prius ῥέα proferendum ῥα. ε. 30. Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε. Hîc metrum poſtulat, ut pro νεικέων dicas νεικῶν, & pro Ionico ἀγορέων, ἀγορῶν. Iones nimirum non contrahunt. Et pro νείκεα in dimenſione (quam alii ſcanſionem vocant) legendum νείκη. In dimenſione, inquam, ſecus non. ε. 109. χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος. Legendum hîc χρυσοῦν. & ſic in aliis. ε. 129. ἔτεα, ubi τὸ ἄλφα per ſe breve in cæſura producitur. Cæſura vocalem reddit ancipitem. Sic Ovid. *Si nihil attuleris, ibis Homere foras.* ubi ultima in *attuleris* propter cæſuram eſt anceps. *Sic* α. 5. εἶδός τε μέγεθός τε. ubi prius τε producitur, & eſt quaſi cæſura. τε enim prius, cum εἶδει cohæret, tanquam pars illius vocis conjunctæ. α. 458. pro Ἡρακλῆϊ lege, ſcil. in dimenſione, Ἡρακλεῖ. θ. 93. pro Μουσάων, lege Μουσῶν. pro ἀψευδέα, lege ἀψευδῆ, nimirum in dimenſione. Secus *Ioniſmus* paſſim retinendus, & ſingula legenda, ſicut ſunt ſcripta. θ. 196. pro Κυπρογένειαν, lege Κυπρογενῆ. Sed inquies, cur ita legimus? Reſp. Poëtarum morem eſſe, ut vocem perſpicuè proponant, dimenſionem lectori relinquentes. Sic Ἰλιάδ. α. 1. Πηληϊάδεω, Ἀχιλῆος. Hic non legendum Πηληϊάδεω, ſed Πηληϊάδου, vel Πηληϊάδω, per ſyncopen τοῦ ε ψιλοῦ. Scilicet tanta eſt Poëtarum licentia, ut pro πηλείδης ου ὁ (ὁ υἱὸς τοῦ Πηλέως) dicant per Ionicam διαίρεσιν, Πηληΐδης, ου, ὁ, & per novam τοῦ α epentheſin, Πηληϊάδης, ου, ὁ. pro Πηληϊάδου verò Ionicè Πηληϊάδεω. Tantopere luxuriantur αἱ διάλεκτοι, adeo ut idcirco Græcanica ſeu Graja Poëſis omnium faciltima, & Poëta judice, Muſas videatur habere faventiores. Tum obſervandum Heſiodum uſum eſſe Dialecto Ionica, & quæ illi dialecto propria ſunt, accuratè è Grammaticis petendum. ex. gr. α mutant in η. dativum pl. formant à nominativo plurali. ἔργοισι, pro ἔργοις. rejiciunt fere ubique augmenta verborum. & alia ſimilia. quæ uſu facilius quam præceptis addiſcuntur.

INDEX VOCABVLORVM,

QVÆ IN

HESIODO

OCCURRUNT.

In Indice brevitatis ergo, literis quibuſdam uſi ſumus. ut, Th. deſignat Thema. p. præteritum. a. aoriſtum. f. futurum. m. medii. f. g. fœminini generis. ε. ἔργα καὶ ἡμέρας *deſignat.* α. ἀσπίδα, *ſeu ſcutum.* θ. θεογονίαν.

Ἃ, *Quæ*, nom. pl. n. g. ab ὅ, *quod*: articulus poſtpoſitivus. ε. 365.

Ἄαπτοι, ἀάπτους, ab ἄαπτος, ου, ὁ, ἡ, *non tangendus*; ex α priv. & ἅπτω vel ἰάπτω, & per pleonaſmum τοῦ α, ἀάπτω. *lædo, noceo.* f. ψω. ε. 147. α. 75. θ. 649.

Ἀάσθη 3. ſing. a. 1. paſſ. ab ἄτω *lædo.* F. ἄσω. quod fit ex ἀάω. hinc a. 1. ἀάσθην, pro ἤσθην. tollitur augmentum, & α poetice reduplicatur. Th. ἀτάω, ῶ, f. ήσω, *lædo, noceo.* ε. 281.

Ἄασι, *flant.* 3. pl. ab ἄημι, *flo*, ut ἵστημι, ἱστᾶσι. Th. ἄω, *flo, ſpiro.* θ. 875.

Ἄαται *ſaturatur.* 3. perſon. ab ἄημι. in paſſ. ἄαμαι *expleor, ſatior,* ad formam τοῦ ἵσαμαι. Th. ἄω, f. ήσω. flo, ſpiro. α. 101.

Ἄατος, ου, ὁ καὶ ἡ. *inſatiabilis*, innoxius. Th. ἀτάω, ῶ. f. ήσω. lædo. θ. 714.

Ἀβούτεω gen. Ionicus pro ἀβούτου, ab ἀβούτης, ου. *bobus carens.* ex α priv. & βοῦς βοὸς ὁ ἡ, vacca, bos, taurus. ε. 449.

Ἀγαγὼν, part. a. 2. Attice pro ἀγὼν, ab ἄγω, duco. f. ἄξω. p. ἦχα, a. 2. ἦγον, Att. ἤγαγον. ε. 164.

Ἀγαθὸς, ἡ, ὸν. bonus,a,um. dat.pl. ἀγαθοῖσι. paragoge Ionica, pro ἀγαθοῖς. comp. ἀμείνων, βελτίων, κρείσσων, ἀρείων, λωΐων. Superl. βέλτιστος, κράτιστος, ἄριστος, λῷστος. ε. 24. 234.

Ἀγαίεται, 3. perſ. ind. ab ἀγαίομαι. *iraſcor, invideo.* ε. 331. Th. ἀγάω, ῶ, f. ήσω. demiror.

Ἀγακλυτὸς, adject. ex ἄγαν *nimis* & κλυτὸς *celebris*. à κλύω, pro quo etiam κλῦμι *audio*. ἀγακλυτοῖσιν, dat. pl. Ion. ϑ. 1015.

Ἀγανώτατον, ſuperl. ab ἀγανὸς, ῦ, ὁ. placidus, ex α epitatico & γάνος, εος, τὸ, lætitia, gaudium. ϑ. 408.

Ἀγαλλόμενος, præſ. part. paſſiv. ab ἀγάλλω. f. λῶ, p. κα. *orno.* ἀγάλλομαι *exulto*: ad formam τῦ ἀγαλλιάομαι, exulto, ab Hebræo גיל. ἀγαλλόμεναι, præſ. part. f. g. pl. num. α. 86.

Ἀγαυὴ, nomen fœminæ, *ſplendida*, à maſculino ἀγαυὸς admirabilis, ſplendidus. Th. ἀγάω miror. ϑ. 246.

Ἀγαυὴν, nomen mulieris. vide paulò ante ἀγαυή. ϑ. 976.

Ἀγαυὸς, ῦ. ὁ. nobilis, admirabilis. ab ἀγάομαι admiror. ἀγαυῶν, gen. pl. ϑ. 461. 632.

Ἀγαυρῦ, *ferocis*, gen. ſing. Th. γαῦρος, ου, ὁ, *ſuperbus, elatus*: ἀγαυρὸς valde ſuperbus. α non eſt privativum, ſed intenſivum. ϑ. 832.

Ἄγγε pro ἄγγεα, *vaſa*, nom. pl. n. g. ἄγγεσιν, dat. pl. Th. ἄγγος εος τὸ, vas quodlibet. ε. 611.

Ἄγγελος, ου, ὁ. nuntius. ε. 45. ἀγγελίη, proprie res quæ nuntiatur. ϑ. 781. ab ἀγγέλλω, nuntio. f. λῶ, p. ἤγγελκα. a. 1. ἤγγειλα.

Ἄγγεσιν, vide paulo ante ἄγγε. ε. 473. 598.

Ἄγε, Adverb. hortantis, ab ἄγε, præſ. imperat. act. verbi ἄγω, ago. α. 449.

Ἄγειραν, 3. pl. a. 1. act. Ion. pro ἤγειραν, ab ἀγείρω, congrego. Poëtæ metri cauſa tollunt augmentum. f. ερῶ. p. ἤγερκα, Att. ἀγήγερκα. α. 1. ἤγειρα. ε. 650.

Ἀγέλαι, pl. num. *greges*. ἡ ἀγέλη, grex. ab ἄγω. Grex agitur. ſic Latine *agmen* ab *agendo*. proprie pecudes aguntur, homines vero ducuntur. α. 168. ϑ. 445.

Ἀγελείη, pro ἀγελεία, ας, ἡ. Ion. *prædatrix*. ab ἄγω & λεία ας, ἡ. *præda*. α. 197. ϑ. 318.

Ἀγέραστος, ου, ὁ, ἡ. *immunis, præmio carens*. ex α privat. & γέρας, τος, τὸ, præmium, munus. ϑ. 395.

Ἄγεμεν, præſ. inf. pro imper. verbi ἄγω, duco. f. ἄξω, p. ἦχα, a. 2. ἤγαγον. ε. 693. 798.

Ἀγέστρατος, ὁ, ἡ. *dux exercitus*. Minervæ epitheton. ab ἄγω, duco, & στρατὸς, ῦ, ὁ, exercitus. ϑ. 925.

Ἀγήνορα, acc. ſing. *fortem*. ab ἀγήνωρ ορος, ὁ, *ſtrenuus*. compoſitum ex ἄγαν valde & ἀνὴρ *vir*. ε. 7. ϑ. 641.

Ἀγήραος, ου, ὁ καὶ ἡ, *ſenii expers*, μὴ γηράσκων. compoſitum ex α priv. & γῆρας, αος, τὸ. *ſenectus*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

nectus. ϑ. 305. 955.

Ἀγήρω, acc. ſing. 4. ſimplicium, ab ἀγήρως, ω, ὁ καὶ ἡ, *ſenii expers*. Et ἄγηρῳ, nomin. plur. 4. ſimpl. Ex α privat. & γῆρας, ατος, τὸ, ſenectus. ϑ. 277. 949.

Ἄγκεα, pl. num. *valles*, ab ἄγκος, εος, τὸ. *vallis*. ε. 387.

Ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, verſipellis, qui profert obliqua, non recta conſilia. compoſitum ex ἀγκύλος obliquus, & μῆτις, εως, ἡ, conſilium. ὁ ἀγκύλα, τουτέστι, σκολιὰ βουλευόμενος. ε. 48. ϑ. 19. 473. 495. &c.

Ἀγκυλοχεῖλαι, nom. pl. *repandi roſtri*. ex ἀγκύλος *inflexus, curvus*, & χεῖλος, εος, τὸ. *labrum*, à nominativo ſingulari ἀγκυλοχείλης, ου, ὁ. pro quo etiam legitur ἀγκυλόχειλος, *curva habens labra*. α. 405.

Ἀγλαΐαι, nom. pl. *voluptates, gaudia*. ab ἀγλαΐα. ſplendor, ornatus. ab ἀγλαὸς, οῦ, ὁ, ſplendidus. α. 285.

Ἀγλαὰ, *ſplendida*. Th. αἴγλη, ης, ἡ. *fulgor*, ſplendor. ε. 335. ϑ. 412.

Ἀγνῇ, dat. ſing. ab ἀγνὸς, οῦ, ὁ, caſtus. ε. 463.

Ἄγνυτ' pro ἄγνυτο, 3. ſing. imp. paſſivi, ab ἄγνυμι *frango*, pro quo etiam dicitur ἀγνύω. Th. eſt ἄγω. F. ἄξω, &c. *frango*. α. 279. 348.

Ἁγνῶς, caſte, adverb. ab ἀγνὸς *caſtus*. ε. 335. α. 203.

Ἄγοι, *portaret*, præſ. act. opt. ab ἄγω, porto. ἄγοντα, acc. ſing. præſ. part. act. vide ſupra ἀγαγών. α. 480.

Ἀγορεύω, f. εύσω, p. ευκα. *publice & in foro dico*, & per ſyn. ſpeciei, *aperte dico*. ε. 278. 400.

Ἀγορὰ, ᾶς, ἡ. forum, ab ἀγείρω *congrego*. in præt. med. ἤγορα, quia in foro homines congregantur. ε. 686.

Ἀγορέων, Genitivus pl. Ionice pro ἀγορῶν. ε. 30. à nomine ἀγορὰ, ἡ, *forum*. Th. ἀγείρω *congrego*, ut ſupra, & ἀγορὴ, Ionice pro ἀγορᾷ. ἀγορῆφι, *in foro*, φι eſt paragoge poëtica, & reddit vocem ἄκλιτον. α. 204. ϑ. 89.

Ἄγραυλοι, ruri ſeu in agro pernoctantes: Epitheton paſtorum. compoſitum ex ἀγρὸς οῦ, ὁ, *ager*, & αὐλὴ ῆς ἡ, *atrium*, hoc eſt, locus ſubdialis, apertus & vacuus ante ipſas ædes, τὸ ὕπαιθρον. item *ſtabulum, ſeptum*. hinc αὐλίζομαι, *ſtabulor*: item *pernocto*, unde eſt ἀγραυλέω, *ruri pernocto*. ϑ. 26.

Ἄγρην, Ion. pro ἄγραν, ab ἄγρα, ας, ἡ, *captura, venatio*. ϑ. 442.

Ἄγρια, neutrum plural. ponitur pro adverbio. Th. ἀγρὸς, οῦ, ὁ. ager. α. 236.

Ἄγριον, acc. eſt nomen proprium viri. Ἄγριος, ου, ὁ. ϑ. 1013.

Ἀγροιώτας, acc. pl. ab ἀγροιώτης, ου, ὁ. agreſtis, agricola, pro ἀγρότης. Th. ἀγρὸς, οῦ, ὁ. rus. α. 39.

Ἀγροκύδοιμος, ου, ὁ. *qui in agris tumultuatur*. ab ἀγρὸς, οῦ, ὁ, ager, & κυδοιμὸς, οῦ, ὁ. tumultus. ϑ. 925.

Ἀγρομένοισιν, dat. pl. part. præſ. Ion. ſyncope, pro ἀγειρομένοις

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

ab ἀγείρω congrego. f. ερῶ. p. ἤγερκα & Attic. ἀγήγερκα. a. 1. ἤγειρα. ϑ. 92.

Ἀγροτέρης, feræ, gen. caſ. f. g. ab ἀγρότερος vel ἀγρώτερος. Subſtantiva quandoque etiam comparantur. Th. ἀγρὸς, οῦ, ὁ. ager. α. 407.

Ἄγχ', pro ἄγχι *prope*. conſtruitur cum Genitivo: eſt Adv. ε. 637.

Ἀγχέμαχοι vel ἀγχίμαχοι, plural. num. cominus pugnantes. ex ἄγχι, prope, & μάχομαι, pugno. f. μαχήσομαι. p. μεμάχημαι. α. 25.

Ἀγχίμολον, adverbialiter hic accipitur hoc neutrum, ex ἀγχίμολος, ου, ὁ καὶ ἡ, è propinquo veniens, ex ἄγχι *prope*, & μολέω, ſeu μόλω, venio. α 325.

Ἀγχίσῃ, dativus ſingul. ab Ἀγχίσης, ου, ὁ. nomen viri. ex ἄγχι & ἴσος. q. d. ἄγχι τοῦ ἰσότητος. ϑ. 1009.

Ἀγώμενος, præſ. part. paſſ. verbi ἀγάομαι, ῶμαι, demiror. Th. ἀγάω, ήσω, idem. ϑ. 619.

Ἄγων, *vehens*. part. præſens, ab ἄγω *duco*, *veho*. vide ἀγαγὼν. ϑ. 998.

Ἄγω, *duco*, f. ἄξω, p. ἦχα. a. 1. ἦξα. a. 2. ἦγον. ε. 206.

Ἀγῶνι, dat. ſing. ab. ἀγὼν, ῶνος, ὁ. *certamen*. ϑ. 435. α. 205.

Ἄγωσιν. 3. pl. ſubj. ab ἄγω *duco*, *veho*, *traho*. f. ξω. ε. 218.

Ἀδάητα, *indocta*, acc. pl. n. g. ab ἀδάητος, incognitus. Th. δαίω, ſcio, diſco. ϑ. 655.

Ἀδάμαντον, pro ἀδάμαντα. Declinatur duobus modis, vel ἀδάμαντος, ου, vel ἀδάμας, αντος, ὁ. nomen clariſſimæ gemmæ. per metaph. ponitur pro ferro. ἀδάμαντος genitivus ab ἀδάμας αντος ὁ. ex α quod hic idem valet quod δυσ, & δαμάω *domo*. ε. 146. α. 137. ϑ. 188. 239.

Ἀδηκτοτάτη, ε. 418. eſt ſuperlativus, à poſitivo ἄδηκτος, ου, ὁ, ἡ. proprie *morſui non obnoxius*: hic vero *cariem minime ſentiens*. à δάκνω *mordeo*. f. δήξομαι. a. 2. ἔδακον. p. δέδηχα. unde etiam eſt nomen δὴξ vermis, qui lignum corrumpit. ἲψ (ab ἴπτω *noceo*) vermis qui cornua lædit. ἲξ (ab ἵκω advenio) vermis, qui palmitibus obeſt. σὴς (à σήπω putrefacio) vermis qui veſtes depravat. τρὼξ (à τρώγω) qui vitiat legumina. ψὴν qui ficus arrodit, &c.

Ἄδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ. non manifeſtus, obſcurus. Th. δῆλος, ου, ὁ. manifeſtus. ε. 6.

Ἄδικος, ου, ὁ καὶ ἡ. injuſtus. ἀδικώτερος, comp. Th. δίκη, ἡ. juſtitia. ε. 258. 270.

Ἀδμήτη, nomen mul. q. d. *indomita*, à δαμάω, domo. ϑ. 349.

Ἅδον, pro ἧδον. 3. pl. a. 2. act. ab ἁδέω, *placeo*, f. ήσω, p. ἧκα. at Ἄδω, *ſaturo*, *expleo*. ϑ. 917.

Ἁδροσύνη, ἡ. *ubertas*, *copia*. ab ἁδρὸς, οῦ, ὁ. *dives*, *craſſus*, *magnus*. ε. 471.

Ἀδώτῃ, dat. ſing. ἀδώτης, ου, ὁ. *qui nihil dat*. Ratio compoſitio-

nis

nis plane inſolens, ex α priv. & δώτης, ου, ὁ, *qui dat.* Th. δίδωμι do. ε. 353.

Ἄεθλον, ου, τὸ, certaminis præmium, ab ἄεθλος ſeu ἆθλος, ου, ὁ. *certamen.* ε. 652. α. 94.

Ἀεθλεύωσιν, *colluctentur.* 3. plur. præſ. ſubj. act. ab ἀεθλεύω. f. εύσω. p. κα. idem quod ἀεθλέω, *pugno, dimico.* vide ἄεθλον. θ. 435.

Ἀεὶ, adverb. ſemper. θ. 388.

Ἀειγενετάων, Genit. pl. Æolicus, ab ἀειγενέτης, ου, ὁ. ſempiternus. ex ἀεὶ & γενετὸς, qui genitus eſt. Th. γείνομαι, naſcor. f. γενήσομαι. a. 2. m. ἐγενόμην. θ. 548.

Ἀείδειν. præſ. inf. ἄειδον, 3. pl. imperf. act. pro ἤειδον, ab ἀείδω *cano.* Metri cauſa abjicitur augmentum: in proſa ᾄδω. f. ᾄσω. p. ᾖκα. ε. 660. θ. 1.

Ἀεῖραι, a. 1 act. infinit. ab ἀείρω tollo. f. ἀερῶ. a. 1. ἤειρα. hinc ἀείρας. a. 1. part. act. ἀειρόμεναι, plur. part. præſ. f. g. ε. 759. 538.

Ἀεικέα, acc. ſing. ab ἀεικὴς, έος, ὁ, ἡ, durus, aſper. Th. εἴκω, cedo. f. ξω. θ. 166.

Ἀέκητι, *non invito,* adverb. ab ἀέκων invitus. Th. ἑκὼν, όντος, ὁ. ſpontaneus. θ. 529.

Ἀείσατε, 2. pl. a. 1. act. imperat. ab ἀείδω, f. σω. p. κα. canto. θ. 965.

Ἀέλλῃ, dat. ſing. ab ἄελλα, ης, ἡ, *turbo, procella,* ex ἄω *ſpiro* & εἱλέω *convolvo.* θ. 874.

Ἀελλὼ, nomen mul. q. d. *procelloſa.* θ. 267.

Ἀεναόντων, gen. pl. in nom. ἀεναάων, οντος, perpetuo fluens. alii legunt ἀενάων, οντος. ex ἀεὶ *ſemper* & νάω, *fluo.* Them. ναίω, habito. ε. 548.

Ἀενάου, genit. g. f. ab ἀέναος, *perennis.* Poët. pro ἀείναος. ex ἀεὶ *ſemper* & νάω *fluo.* ἀενάων, gen. pl. ε. 593.

Ἀέντων, gen. pl. part. præſ. activi, ab Ἄημι, *flo,* ad formam τιθεὶς, ἑντος. Sed quia eſt ab ἄω, potius juxta ἵστημι eſſet flectendum. Notetur ergo hæc exceptio. ε. 623.

Ἀέξει, 3. præſ. ab ἀέξω augeo, pro quo in proſa, αὐξάνω & αὔξω. f. ήσω. p. ηὔξηκα. ε. 6. ἀέξομαι, ῃ, εται, paſſ. ἀέξετο. imperf. ἀεξομένοιο. gen Ion. part. præſ. ε. 6. 771. θ. 195. 444.

Ἀεργὸς, οῦ, ὁ. iners. ἀεργῷ, dativ. hinc ἀεργίη, inertia, Ionice, pro ἀεργία, ας, ἡ. *pigritia.* ab ἀεργὸς, pro qua in proſa ἀργός. Th. ἔργον, opus. *Proſa* dicitur quaſi *profuſa.* oratio vero ligata, quæ certis numeris aſtricta eſt, quale eſt poëma. ε. 301. 309. 310.

Ἀερσιπόται, nom. pl. *alte volantes.* Epitheton cygnorum, compoſitum ex ἀείρω, in altum tollo, & πέτομαι, volo. declinatur duobus modis. ἀερσιπότης, ου, ὁ, prim. ſimplic. & in quinta ſimplicium, ἀερσιπότης, ητος, ὁ. *in aëre ſuſpenſus.* α. 316. ε. 775.

Ἀεσίφρονα, acc. ſing. *ſtolidum.* ε. 313.

313. a nominativo ἀεσίφρων, ονος, ὁ, ἡ. ex ἄω, *flo*, & φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens*, qui ventoſa mente præditus, inconſtans & temerarius eſt & proinde *ſtultus*. hinc ἀεσιφροσύνῃσιν, dat. pl. Ionic. pro ἀεσιφροσύναις, ab ἀεσιφροσύνη, ſtultitia. ϑ. 502.

Ἀζαλέοιο. α. 153. Genitivus Ion. pro ἀζαλέου, ab ἀζαλέος, ου, ὁ, aridus, torridus. Thema eſt ἄζω torrefacio, arefacio.

Ἄζει. 3. perſ. præſ. verbi ἄζω, ſicco. ε. 585. α. 397.

Ἄζηται, præſ. ſub. *triſtetur*, ab ἄζομαι, proprie *exareſco*: per metaph. *cura & mærore conficior*. α. 585. ϑ. 99.

Ἅζω, cum aſpero ſpiritu, *veneror*. σέβομαι. unde, ἁζόμενος. ϑ. 532

Ἄζωστοι, pl. num. *diſcincti*, ſcil. ut eo ſint expeditiores: ex α privat. & ζωστὸς *cinctus*, quod eſt à ζωννύω vel ζώννυμι, *cingo*. in fut. ζώσω, in præt. ἔζωκα. in paſſivo præt. ἔζωμαι vel ἔζωσμαι. in 3. ſing. ἔζωσται, hinc eſt ζωστὸς, *cinctus*, ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, *cingulum*, baltheus. ε. 343.

Ἀηδόνα, acc. ſing. ab ἀηδὼν, όνος, ἡ. *luſcinia*. ab ἀείδω *cano*, pro quo in proſa ᾄδω. ε. 201.

Ἄηθ' pro ἄητο, *ſpirabat*. imperfect. abjecto ο μικρῷ per apoſtrophum, & τ mutato in ϑ, propter ſeq. aſpiratam. Them. eſt ἄω *flo*, f. ἤσω. unde formatur ἄημι & paſſ. ἄημαι. α. 8.

Ἀὴρ, ἀέρος, ὁ. *aër*. ab ἄω. in f. g. ſignificat caliginem. ε. 547.

Ἄησι, 3. ſingul. ab ἄημι *flo*. hinc Ἀᾶσι, *flant*. 3. plur. ut ἵστημι, ἱστᾶσι. Th. ἄω. *flo*. ε. 514. ϑ. 875.

Ἀήτας, acc. pl. à ſing. ἀήτη, ης, ἡ. *flatus*. in nom. pl. ἀῆται, *flamina*. Th. ἄω. *flo*. ε. 619. 643. 673.

Ἀθάναται, pl. num. f. g. ϑ. 968. Græci non dicunt ἄθνητος, ſed ἀθάνατος, ὁ, καὶ ἡ. ex α negativo & θάνατος. Sic in Novo Teſtamento αἰώνιος, ου, ὁ, ἡ. & αἰώνιος in f. g. αἰωνία. Regula. *Adjectiva compoſita nec non quandoque derivata, ſunt generis communis.* Ἀθανάτῃς, pro ἀθανάταις, Ionice. ε. 62. & ἀθανάτοιο, pro ἀθανάτου. ut & ἀθανάτοισιν, dat. pl. Ion. pro ἀθανάτοις. ε. 307.

Ἀθέσφατος, ου, ineffabilis. compoſitum ex α privativ. & θέσφατος pro θεόσφατος, à Deo pronunciatus: prout dicimus θεόσδοτος, *divinitus datus*. ἀθέσφατος etiam idem quod *nefandus*: ſed ſæpius in bonam partem accipitur, & tum α non eſt privativum, ſed intenſivum, ut ε. 660. ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν, docuerunt divinum carmen canere. ε. 660. ex φατὸς dicendus, hoc à φάω, dico. idem quod φημί. ϑ. 830.

Ἀθηναίη, ης, ἡ. *Minerva*. Dicitur etiam Ἀθηνη, quaſi ἀθήλη, ex α privat. & θηλὴ *papilla*, *mammæ apex*, quod Minerva progn ata ex cerebro Iovis (uti fabu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

bulantur) non fuerit alita aliorum more. Ἀθῆναι ὧν αἱ. Athenæ, acceperunt nomen, à Minervæ fictitii hujus idoli æde & cultu. Ἀθῆναι alio nomine Ἀκτὴ, ῆς, ἡ, *litus*, quod in litore maris fuerit condita, unde πολῖτις Ἀττικὴ (pro Ἀκτικὴ) civis Attica. α. 126. ε. 428.

Ἆθλ᾽, pl. num. pro ἆθλα, à ſingul. ἆθλον, ου, τὸ. *præmium certaminis*. ſed ἆθλος, ου, ὁ, eſt ipſum certamen. Vide ſupra ἄεθλος, ου, ὁ. ε. 754. θ. 800.

Ἀθόλωτος, ου, *illimis, limpidus*. ex α priv. & θολὸς, οῦ, ὁ, *limus*, *fæx*, *ſordes* : unde eſt θολόω turbo : θολωτὸς turbatus. ε. 593.

Ἀθρόος, ου, ὁ, *confertus*, in unum collectus. α. 246.

Αἱ, art. præpoſ. ab ἡ, hæc, ὁ, τὸ. ε. 36. 767.

Αἳ, artic. poſtp. ab ἣ, ὃς, ὃ. quæ, qui, quod. θ. 268.

Αἰακοῦ genit. ab Αἰακὸς, οῦ, ὁ. Æacus. ab Αἴαξ Αἴακος, ὁ, vel Αἴας Αἴαντος, ὁ, quæ idem ſignificant. nomen Herois, *Ajax*. θ. 1005.

Αἶαν, pro γαῖαν, terram, Poëtice, à γαῖα, ſeu γαίη, ἡ. ε. 124. 253.

Αἶγα, acc. ab Αἴξ, αἰγὸς, ὁ, ἡ. *caper, capra*. ε. 514. α. 407.

Αἰγείδην, acc. à nominativo, Αἰγείδης, ου, ὁ, ab Αἰγεὺς, έος, ὁ, nomen viri. Αἰγείδης ergo eſt patronymicum, ſicut à Πηλεὺς dicitur Πηλείδης. α. 182.

Αἴγειροι, pl. nom. à ſing. Αἴγειρος, ου, ἡ. *populus nigra*. Alii etiam vertunt *alnum*. ἀπὸ τοῦ ἐγέρσεως. α. 377.

Αἰγίδ᾽, acc. ſing. pro αἰγίδα. per apoſtrophum α abjicitur. ab αἰγὶς, ιδος, ἡ. *pellis caprina*, munimentum pectoris. Alii putant *ſcutum* fuiſſe pelle iſta obductum. Th. αἲξ, αἰγὸς, ὁ, ἡ. *caper* vel *capra*. α. 344. 444.

Αἰγιόχοιο, gen. Ionic. pro αἰγιόχου, à nominativo αἰγίοχος, ου, ὁ, epitheton Iovis. Sic dictus, quod generatus, in Creta nutritus fuerit à capra (ὀχὴ ſonat alimentum) ut lateret patrem Saturnum, qui pueros mares devorabat. ε. 481. 659. α. 322. θ. 13. 1021.

Αἰγυπιοὶ, ab αἰγυπιὸς, οῦ, ὁ. *vultur*, avis prædatrix & rapax. à γὺψ, γυπὸς, ὁ, *vultur*. α. 405.

Αἱ δ᾽, ſunt duæ voces. αἱ eſt art. præpoſitivus, δ᾽ per apoſtr. pro δὲ *vero*. ε. 821.

Ἀΐδαο, Genitivus Æolicus pro ἀΐδου, à nominativo ἀΐδης, ου, ὁ. orcus, inferni. q. d. ἀϊδὴς, έος, ὁ, *obſcurus*. ex α non, & εἴδω video. ε. 152. θ. 455.

Αἵδε, à nominativo ὅσδε, ἥδε, ὅδε. α. 280. 300.

Ἀϊδὲς, obſcurum, adject. generis neutrius, ab ἀϊδὴς, έος. Th. εἴδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον & ἴδον. α. 477.

Ἀΐδεω, Genit. Ionicus pro ἀΐδου ab ἀΐδης, ου, ὁ. *infernus*. in proſa dicitur, ᾅδης, ου, orcus, tartarus. θ. 311. 768. 850.

Ἀΐδηλα, acc. pl. arcana, ab ἀΐδηλος *tenebricoſus*. Th. ἀΐδης, ου, ὁ. *infernus*. ε. 754.

Ἀΐδιον,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Αἴδιον, ab ἀΐδιος, *perpetuus.* Th. ἀεὶ *ſemper.* α. 310.

Ἀΐδνῆς, dat. pl. Ionic. pro ἀϊδναῖς, ab ἀϊδνὸς, ἡ, ον. *tenebricoſus.* ab εἴδω, video. ϑ. 860.

Αἰδοῖ, dat. ſing. *reverentia*, ab αἰδώς, όος, ἡ. *pudor.* ϑ. 92. hinc

Αἰδοῖα, τά. pudenda. α. 354. ε. 731.

Αἰδοίη, ης, ἡ. veneranda, ε. 71. αἰδοίοισι, dat. pl. Ionic. Th. αἰδώς, όος, ἡ, pudor. ε. 255. ϑ. 80.

Ἄϊδος, gen. ſing. ab ἄϊς ἄϊδος, ὁ. *orcus.* idem quod ἀΐδης, ου, ὁ. vide ſupra. *ἄϊδός δε, ad orcum.* Subintelligitur δόμον. α. 151. 254.

Ἀϊδρείῃσι. ε. 683. dat. pl. Ion. pro ἀϊδρείαις, ab ἀϊδρεία, ἡ. inſcitia. ab ἴδρις, εως, ὁ καὶ ἡ. ſciens. Th. ἴσημι, ſcio. hinc

Ἄϊδρις, *ignarus.* vide Th. ἴσημι. *ſcio.* α. 410.

Αἰδῶ, *pudorem.* acc. ſing. αἰδόα, αἰδῶ, ab αἰδώς, pudor. ε. 322

Ἀϊδωνεύς, έος, ὁ. idem quod ἀΐδης, ου, ὁ. *Pluto.* ϑ. 913.

Αἰδὼς, *pudor.* ex α priv. & εἴδω video. quorum nos pudet, ea non aſpicimus. ε. 190. 198. 315.

Αἰειγενετάων. ϑ. 893. *ſempiternarum.* gen. pl. Æol. pro αἰειγενετῶν. ab αἰειγενέτης, ου, ὁ. ſempiternus. ab ἀεὶ, ſemper, & γείνομαι, naſcor. ϑ. 893.

Αἰεὶ pro ἀεὶ *ſemper*, poëtice. & αἰέν. ε. 114. & 296. ϑ. 21. &c.

Αἰὲ ναόντων, ex ἀὲ ſemper, poët. pro αἰὲ, & νάω, fluo. ε. 548.

Αἰετὸν, *aquilam*, pro ἀετὸν metri cauſa. ἀετὸς, ου, ὁ. ϑ. 523.

Αἰζήϊος, *juvenilis*, ab αἰζηὸς, οῦ, ὁ. *juvenis*, q. d. ἀεὶ ζέων, *ſemper fervens.* α. 408. ε. 493.

Αἰζηῶν, *juvenum.* gen. pl. ab αἰζηὸς, οῦ, ὁ. pro quo & αἰζηός, juvenis. ϑ. 863.

Αἰήταο, Æolice pro Αἰήτου, ab Αἰήτης, ου, ὁ, nomen viri. ϑ. 992.

Αἴῃ, dat. Ion. ab αἶα, pro γαῖα, *terra.* α. 153.

Αἰήτης, Αἰήτου, Αἰήτην. Vide Αἰήταο. ϑ. 958. 994.

Αἵθ', *quæ*, pro *αἵτε quæque*, ab ὅς, ἥ, ὅ. articuli poſtp. ϑ. 2.

Αἰθαλόεις, εντος. ardens. αἰθαλόεντα, acc. ſing. ab αἴθω, uro, incendo. ϑ. 72. 504.

Αἰθὴρ, έρος, αἰθέρι, ὁ. æther. ε. 18. ϑ. 124.

Αἰθιόπων, gen. pl. ab Αἰθίοψ, οπος, ὁ. Æthiops. q. d. αἴθων τὴν ὄψιν. ab ὤψ, vultus, Th. ὄπτομαι, video, & αἴθω, uro. imperf. ἦθον. ardebant. ϑ. 985.

Αἰθομένοιο, ardentis, præſ. part. gen. Ion. ab αἴθω, *ardeo.* αἰθομένοισι, αἰθομένων, num. plur. part. præſ. ε. 753. α. 60. 275.

Αἴθοπα, acc. ſing. ab αἴθοψ, οπος, ὁ, καὶ ἡ, niger. ab αἴθω, uro, & ὤψ, vultus. th. ὄπτομαι, f. ὄψομαι, p. ὦμμαι. ε. 36.

Αἴθωνι, dat. ab αἴθων, ωνος, ὁ, *niger.* Th. αἴθω, uro. ε. 741.

Αἴκε, pro αἴκε. Dorice pro εἰ μὲν. αἴκε δύνηαι ſi quidem poſſis. ε. 207. 348.

Αἷμα, αἷμ', pro αἷμα, τος, τό. *ſanguis.* α. 174. 159. 252. 256.

Αἰ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Αἱματόεσσαι, *cruentæ*. pl. num. ab αἱματόεις, όεσσα, όεν. Th. eſt αἷμα, ατος, τὸ, ſanguis. ϑ. 183. α. 384.

Αἱμυλίοισι, dat. pl. Ion. αἱμύλος, ὁ, ἡ, *blandus*. αἱμύλιος idem. ε. 78. Thema, αἱμύλλω. ε. 372. ϑ. 890.

Αἰναὶ. pl. f. g. αἰνὸς *gravis*. differt ab αἶνος laus, accentu. ε. 800.

Αἰνεῖ, *laudat*, ab αἰνέω, laudo. f. ήσω vel έσω. p. ᾔνηκα. aor. 1. ᾔνεσα. aor. 1. imperat. αἴνεσον. Th. αἶνος, ου, ὁ, laus. ε. 822.

Αἰνείας, ου, ὁ, Æneas. ϑ. 1008.

Αἴνημι, pro αἴνημι, *probo*. & hoc pro αἰνέω, laudo. f. έσω, vel ήσω. p. εκα. Th. αἶνος *laus*. ε. 681.

Αἶνον, acc. fabulam. ab αἶνος, ου, ὁ. ε. 200. α. 227.

Αἰνὴ, gravis. à maſculino, αἰνὸς, ὴ, ὸν. *gravis*, *horribilis*. ε. 160. hinc αἰνοτάτῳ. dat. ſing. ſuperl. α. 397. ϑ. 852.

Αἴνυτο, 3. ſing. imperf. medii, à Th. αἴνυμαι. *capio*. α. 41.

Αἰολίδα, acc. ſingul. ab Αἰολὶς, ίδος. nomen regionis, ab αἰόλος, ου, ὁ. *varius*. hinc, αἰόλλω. *vario*. ε. 634.

Αἰόλλονται, mutant colorem. 3. pl. ind. præſ. paſſ. ab αἰόλλω, vario. f. λῶ. p. κα. αἰόλος, ου, ὁ, varius. α. 399.

Αἰπόλιον, ου, τὸ. grex caprarum. ab αἰπόλος, ου, ὁ. *caprarius* περὶ τὰς αἶγας πολῶν. Them. πολέω *verſo*, proprie qui verſatur circa capras. Nam αι prima ſyllaba eſt ex αἶξ αἰγὸς, ἡ. *capra*. ϑ. 446.

Αἰπὺν, acc. ſing. ab αἰπὺς, έος. ὁ. *altus*. f. ἡ αἰπεῖα, τὸ αἰπύ. ε. 83. ϑ. 589. 632.

Αἱρῇ, *ceperit*. 3. ſing. præſ. act. ſubj. ab αἱρέω *capio*. f. ήσω. p. κα. α. 2. εἷλον. ε. 616.

Αἷς, *quibus*. dat. plur. ab ἣ, quæ. ϑ. 215.

Αἶσα, ἡ, *parca*, *ſors*: item *fatum*, *officium*. quaſi ἀεὶ ἴση, *ſemper æqualis*. ϑ. 422. ε. 576.

Αἴσηπος, nomen fluvii. ϑ. 342.

Αἴσιμον, αἴσιμος, ου, ὁ. *fatalis*. ab αἶσα fatum : idem quod μόρσιμον, à μόρος, ου, ὁ. α. 336.

Αἰσονίδης, Filius Æſonis. cognomen viri. ϑ. 993. 999.

Αἴσσοντο. 3. plur. imperf. med. à verbo ἀίσσω, *impetu feror*, *agitor*. f. ξω. p. χα. ϑ. 150. 671.

Αἴσχεσιν, dat. pl. ab αἶσχος, εος, τὸ. *turpitudo*. ex α privat. & ἴσχω *contineo*. Qui ſe non continent, ſunt turpes. ε. 209.

Αἴτ'. ε. 92. αἴτε. ϑ. 218. 220.

Αἰτῇς, 2. perſon. ſub. ab αἰτέω. peto. f. ήσω. p. ᾔτηκα. ε. 406.

Αἰχμὴ, ῆς, ἡ. *cuſpis*. die ſpitze. αἰχμῇς. dat. pl. Ion. pro αἰχμαῖς. α. 289. 193.

Αἰχμητάων, gen. pl. Æolice pro αἰχμητῶν, ab αἰχμητὴς, οῦ, ὁ. *bellator*. Th. αἰχμὴ, ἡ. cuſpis. α. 178.

Αἶψ' pro αἶψα *celeriter*. α. [illegible] 83. ε. 45.

Αἰψηροκέλευθον. epitheton Boreæ. αἰψηροκέλευθος, ου, ὁ, ἡ. *celeriter viam conficiens*. ex αἰψηρὸς *velox*. Th. αἶψα, cito.

to. & κέλευθος, ου, ἡ. *via*. ϑ. 379.

Αἴων, præſ. part. verbum poeticum, ab ἀΐω *audio*. ε. 9.

Αἰῶνος, gen. ſing. ab αἰὼν, ῶνος, ὁ, *ævum*. item in f. g. ἡ αἰὼν *vita*. α. 331.

Ἀκάμαντι, dat. ſing. ab ἀκάμας αντος, ὁ, *indefeſſus*. compoſitum ex α privativo, & κάμνω *defatigor*, f. καμῶ, p. κέκμηκα. α. 2. ἔκαμον. ϑ. 956.

Ἀκάματος, ϑ. 824. ου, ὁ, ἡ. *indefeſſus*. ἀκαμάτοιο pro ἀκαμάτου, gen, Ion. ἀκαμάτῃσι, dat. pl. Ionic. f. g. Th. κάμνω. ϑ. 566. 747.

Ἀκάστη, *nomen mulieris*, ab ἀκάζω *acuo*. Th. ἀκὴ, ῆς, ἡ, cuſpis. ϑ. 356.

Ἀκαχήμενος, *ex animo dolens*. præſens med. part. ab ἀκάχημαι pro ἀκαχέω, *triſticia afficio*. Th. ἄχος, εος, τὸ, *dolor*. ϑ. 99.

Ἀκαχμένον, *acutam*. part. præt. paſſ ab ἀκαχέω *acuo*. ἀκαχμένος pro ἠκαχημένος. augmento abjecto & ſyncope facta ἀκαχμένος. Th. ἀκὴ, ῆς, ἡ. cuſpis, vel ἄχος, εος, dolor. α. 135.

Ἀκάχων, *animo mæſtus*. ab ἀκάχω dolore afficio, ex Th. ἄχος, εος, τὸ, *dolor*. ϑ. 868.

Ἀκηδὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, negligens. ex α privat. & κῆδος, εος, τὸ. *cura*. ϑ. 489. ἀκηδέα, acc. ſing. ε. 112. ϑ. 61.

Ἀκήρωτοι, pl. ſine ſorte. ex α priv. & κὴρ, κηρὸς, ἡ. *ſors*, *fatum*. ε. 821.

Ἀκινήτοισι, dat. pl. Ion. ab ἀκίνητος, qui non movetur. Sepulcra non ſunt movenda & refodienda, ſed corporibus mortuorum concedenda quies. Them. κινέω, ῶ, f. ήσω, moveo. ε. 748.

Ἀκιώτατοι, firmiſſimæ. pl. num. & ſuperl. grad. ab ἄκιος, *incorruptus*, ex α privat. & κὶς, κιὸς, ὁ, vermis, qui in ligno oritur illudque rodit. Vide ſupra ἀδηκτοτάτη. ε. 433.

Ἄκμων, ονος, ὁ, incus. Th. κάμνω, q. d. ἀκάμνων, quod nullis ictibus defatigetur. ϑ. 722.

Ἀκοίτην, accuſ. ab ἀκοίτης, ου, ὁ. *maritus*. α. 9. ἄκοιτιν, ab ἄκοιτις, ιος, ἡ. *marita*. ex α quod eſt non privativ. ſed conjunctiv. ab ἅμα, *ſimul*, *una*, & κοίτη, ης, ἡ, lectus, à κεῖμαι jaceo, cubo. ε. 798. ϑ. 410. 921.

Ἀκόρητος, apud Poëtas idem quod ἀκόρεστος *inſatiabilis*. cum genit. ex privativa part. α, & κορητός. à κορέω, pro quo etiam dicitur κορέννυμι, ύω, *ſatio*. α. 346. 433. 459.

Ἄκουε, audi, præſ. imperat. ἀκούσαις, 2. ſing. aor. 1. act. opt. audiveris. ε. 211. 719.

Ἀκούσαντες, plur. num. a. 1. part. verbi ἀκούω, audio. f. σω. p. κα. p. m. ἤκοα & Att. ἀκήκοα. ϑ. 665.

Ἄκρη, Ionicè pro ἄκρα, ſumma, neut. ἄκρον. ἀκρότατον, in ſuperl. ε. 231. 679. α. 33. ϑ. 7. 62.

Ἄκριτος, ου, ὁ, καὶ ἡ. *anceps*, *dubium*. Th. κρίνω, ſecerno, judico.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

dico. α. 311.

Ἀκροκνέφαιος, *veſpertinus*. comp. ex ἄκρος, α, ον, *ſummus*, & κνέφας, αος, τὸ, *caligo*. item *crepuſculum*. ε. 565.

Ἀκταίη, nomen proprium mulieris. θ. 249.

Ἀκτὴ, *litus*. ἀκταῖς, dat. pl. *litoribus*. ab ἄγω frango, quod ibi fluctus frangantur. & ἀκτὴν, *munus, donum*. ε. 32. 464. quod Junius & Conſtantinus derivant ab ἀκτὴς, ὁ, cibus.

Ἀκτίνεσσι, dat. plur. Poëticus, ab ἀκτὶν, ῖνος, ἡ, radius ſolis. ab ἄγνυμι *frango*. radiorum ſolarium eſt refractio. θ. 760.

Ἅλα, acc. ſing. *mare*, ἡ ἅλς, mare: ὁ ἅλς, ſal. ſolo genere differunt. θ. 791.

Ἅλαδ᾽ pro ἅλαδε *ad mare*. δὲ poſtpoſitum accuſativo, valet ad. ε. 629. 755.

Ἀλάληται, *errant*. 3. ſing. verbi paſſivi, à verbo ἀλάομαι, ῶμαι, *vagor*, *erro*, pro quo etiam dicitur ἄλημι, ἄλημαι, & per reduplicationem ἀλάλημι, in paſſ. ἀλάλημαι, σαι, ται, ε. 100.

Ἀλαλητῷ, dat. ſing. ab ἀλαλητὸς, οῦ, ὁ. clamor militum, dicentium ἀλαλή. Gallice *alarme*. Th. ἀλαλὴ, ῆς, ἡ, ἀλαλά. α. 382. differt ab ἀλάλητος inenarrabilis.

Ἀλαλκεν, *profligabat*, *arcebat*, imperf. Ion. ab ἀλάλκω. Th. ἀλκὴ, ῆς, ἡ. robur, vires. θ. 527.

Ἀλαοσκοπιὴν, *ſpeculationem*, proprie *cæcam ſpeculationem*. comp. ex ἀλαὸς, *cæcus*, & σκέπτομαι, f. ψομαι, circumſpicio. unde eſt σκοπὴ & σκοπιὰ, ᾶς, ἡ, *ſpecula*. θ. 466.

Ἀλαπαδνὸν, *imbecillum*. ab ἀλαπάζω, *diripio, vaſto*. Th. λαπάζω, & λαπάσσω, evacuo. ε. 435.

Ἄλαστος, ου, ὁ, καὶ ἡ, gravis, *non oblivioni tradendus*. Doricè, pro ἄληστος, à λήθω, f. σω. lateo. θ. 467.

Ἄλγε᾽, pro ἄλγεα, ab ἄλγος, εος, τὸ, *dolor*, unde Latinorum *algeo, frigeo*. ε. 132. 198. 209.

Ἀλγινόεντα, acc. ſing. ab ἀλγινόεις, εντος, ὁ, *moleſtus*. Th. ἄλγος, εος, τὸ, *dolor*. ἀλγινόεσσαν, f. g. acc. caſ. θ. 214. 226.

Ἀλέα, ας, ἡ, Ionicè ἀλέη, ης, ἡ, *calor*, ſeu tepor qui eſt ex Sole. ἐπ᾽ ἀλέᾳ λέχθην. ε. 491.

Ἀλέασθαι, *vitare*. a. 1. med. infinit. pro ἀλεύσασθαι, pro quo ἀλεύασθαι & ἀλέασθαι, per geminam ſyncopen. (ſic Rom. 3. v. 15. ἐκχέαι pro ἐκχεῦσαι.) ab ἀλέω *molo*, f. έσω, p. εκα. item *vito, caveo*. ε. 732. 444. 778. pro ἀλέω dicitur etiam ἀλεύω, itemque ἀλεείνω, effugio. ε. 826. eſt verſus ultimus.

Ἀλεγίζω, f. σω, p. κα. *curo*. ab ἀλέγω. hinc ἀλέγοντες. ε. 249. θ. 171.

Ἀλεείνω, evito. Vide in ἀλέασθαι.

Ἀλέην. Vide paulo ante ἀλέα.

Ἀλεξιάρη, *imprecationum expultrix*. ex ἀλέξω vel ἀλεξέω *arceo, depello*, & ἀρὰ, ᾶς, ἡ. *dira imprecatio*. eſt vox media, quæ modo in bonam partem accipitur & vertitur *precatio*, mo-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

modo in malam, ut hic. ε. 462.

Ἄλειφαρ, ατος, τὸ, *pinguedo*. ἀλείφω. f. ψω. a. 2. ἤλιφον. θ. 553.

Ἀλεύασθαι. Vide paulo ante ἀλέασθαι. ε. 503. 796.

Ἀλευόμενοι. Vide in ἀλέασθαι. ε. 533.

Ἀλεωρῆ, Ionicè pro ἀλεωρὰ, ᾶς, ἡ. *evitatio*. Them. ἀλέω, vito. ε. 402.

Ἀληθέα, acc. ſing. ab ἀληθὴς, *verus*. hinc ἀληθείην, Ion. pro ἀλήθειαν. θ. 28. ε. 766. 816.

Ἁλιάκμονα, acc. ſing. ab Ἁλιάκμων, ονος, ὁ. nomen fluvii, ex ἅλς ἁλὸς, ἡ, mare, & ἀκμὴ ῆς, ἡ, cuſpis, vigor, incrementum. θ. 343.

Ἀλίαστος, ου, ὁ, καὶ ἡ, non deſinens. Th. λιάζω, f. σω. agito. θ. 611.

Ἁλιεὺς, έος, ὁ, *piſcator*. proprie qui in mari piſcatur. per ſynecd. ſpec. *piſcator quivis*. Th. ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare. α. 214.

Ἁλιμήδη, nom. mul. q. d. *quæ curat mare*. ex ἅλς ἁλὸς, ἡ, mare, & μῆδος, εος, τὸ, cura. θ. 255.

Ἁλίοιο, Poëtice, pro ἁλίου, ex ἅλιος, *marinus*. Thema ἅλς. θ. 1003.

Ἀλιτημένον, part. præt. paſſ. Ion. ab ἀλιτέω, *pecco*. α. 91.

Ἀλιτραίνεται, 3. præſ. paſſ. *male agit*. ab ἀλιτραίνω, pecco, quod eſt ab ἀλιτρὸς, peccator. Th. eſt ἀλιτέω, pecco. f. ήσω. vel ἀλείτω, cujus aor. 2. ἤλιτον. ε. 239. & 328.

Ἀλκαίοιο, Ion. pro Ἀλκαίου, ab Ἄλκαιος, ου, ὁ. nomen viri. Th. eſt ἀλκὴ *robur*. α. 26.

Ἀλκείδαο, pro Ἀλκείδου, Æolice, à nominativo Ἀλκείδης, ου, ὁ. nomen viri, ab ἀλκὴ, *robur*. α. 112.

Ἄλκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, *robuſtus, fortis*. Them. ἀλκὴ, ῆς, ἡ, robur. α. 320. θ. 526.

Ἀλκμήνη, nomen fœminæ, q. d. *robur Lunæ*. Luna ſingulares habet influxus in *fœminam*, nec non in *Oceanum*, qui eſt quaſi *mundi uterus*. α. 3. 467. θ. 526. 950.

Ἀλκτῆρα, acc. ſing. ab ἀλκτὴρ, ῆρος, ὁ, *defenſor, propugnator*. Th. ἄλκω, ab ἀλκὴ, unde ἀλάλκω profligo. α. 29. 128. θ. 657.

Ἀλλ', pro ἀλλὰ. ε. 11. 15. 35. θ. 98. &c.

Ἄλλαι, nom. pl. ab ἄλλη, alia. ε. 821. θ. 363. 872.

Ἀλλάων, *aliarum*, pro ἄλλων, Æolice. α. 260. ἄλλην. α. 28. ἄλλῃ. ε. 260.

Ἀλλήλων, gen. pl. ε. 134. ἀλλήλοισιν dat. pl. Ion. pro ἐν ἀλλήλοις inter ſe. α. 347. 379. ἀλλήλας, acc. pl. α. 375. 262. Flectitur tantum per Genitivum, Dativum & Accuſ. pluralem, idque in tribus generibus. ε. 134. 249. 276.

Ἄλλο. ε. 142. 156. ἄλλοι. θ. 147. ἄλλον. ε. 406. 711.

Ἀλλοίην, acc. ab ἄλλος. ε. 822.

Ἀλλοῖος, ου, ὁ. *diverſus*. ab ἄλλος, alius. ε. 481.

Ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, alius, a, ud. ε. 339. 443.

Ἄλλοτε, *interdum, alias*. adverb. ε. 243. 723.

Ἀλ-

Ἀλλότριος, ου, ὁ. Th. eſt ἄλλος, alienus, non proprius. ε. 34. ϑ. 599.

Ἁλμυρὸς, οῦ, ὁ. *ſalſus*. epitheton Oceani. Th. ἅλς ἁλὸς, ἡ. mare. ϑ. 107. 964.

Ἄλοχος, ου, ἡ. *uxor*. ἀλόχῳ, dat. α. 87. ex α conjunctivo, quod eſt ex ἅμα, & λέχος, εος, τὸ, *lectus*, quod ſit in eodem lecto cum marito. ϑ. 886. ε. 327.

Ἄλσος, εος, τὸ *lucus*. ex ἅλλομαι *ſalio*, quod arbores veluti è terra proſiliant. α. 70. 99.

Ἀλυκτοπέδῃσι, dat. pl. Ion. ab ἀλυκτοπέδη, vinculum indiſſolubile, q. d. ἄλυκτος πέδη, indiſſolubilis pedica. ἄλυκτος, metri cauſſa, pro ἄλυτος, ex α privat. & λύω, diſſolvo. ϑ. 521.

Ἀλύξεται, *vitabit, fugiet*. fut. 1. med. ab ἀλύσκω *vito*. f. ξω. Th. eſt ἀλέω *molo* : item *vito*. ε. 361.

Ἄλφειον, ab Ἄλφειος, ου, ὁ. nomen fluvii. ϑ. 338.

Ἀλφηστῇσιν, dativ. pl. Poëticè & Ionicè pro ἀλφησταῖς, ab ἀλφηστὴς, οῦ, ὁ, *inventor*. ab ἀλφέω *invenio*. Th. ἄλφα, primæ alphabeti Græci literæ nomen. ε. 82. α. 29. ϑ. 512.

Ἀλωὴ, ῆς, ἡ. Th. ἅλως, ω, ἡ, *area*. Spiritus mutatur in ortu. ε. 597. α. 291.

Ἄμ᾽, pro ἅμα, *unà, cum*. Dat. ἅμα βροντῇ cum tonitru. ϑ. 86. 268. 691. ε. 217. α. 23. ἄμυδις Æolice pro ἅμυδις. idem quod ἅμα, ſimul. ϑ. 689.

Ἀμαιμακέτοιο, *indomiti*. ἀμαιμάκετος, ου, ὁ, ex α intenſivo. quod eſt ex ἄγαν, valde, & μαιμάω, vehementer cupio, impetu feror. *qui animo eſt in prælia admodum prono*. ἀμαιμάκετον πῦρ. Th. μάω, cupio. α. 207. ϑ. 319.

Ἅμαξα, ης, ἡ, currus, plauſtrum, quaſi dicas, ἅμα ἄξονι, cum axe. ε. 424.

Ἄμαξαν, pro ἅμαξαν, Æolic. ε. 451. 690.

Ἁμάρτῃ, *peccaverit*. 3. ſing. a. 2. act. ſub. ab ἁμαρτάνω *pecco*. f. ἁμαρτήσω. p. ἡμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον. ex α. priv. & μάρπτω, aſſequor. ϑ. 222.

Ἁμαρτίνοος, cujus mens eſt prava, ex ἁμαρτάνω pecco, & νόος, οῦς, *mens*. qui mente peccat. ϑ. 511.

Ἀμάρυσσε, imperf. pro ἠμάρυσσε, *ſplendebat*, verbi ἀμαρύσσω, f. ξω, *fulgeo, ſplendeo*. ex α ἐπιτατικοῦ, & μαίρω *ſplendeo*. ϑ. 827.

Ἀμᾶσθαι, præſ. infinitivi medii, *metere*. Th. eſt ἀμάω ῶ f. ήσω meto. Metere inſtar formicæ, nihil aliud eſt, quam colligere, comportare. Eſt aſſiduitatis magiſtra. Prov. 6. ε. 776. 390. 773.

Ἀμαυροτέρη, Ionicè pro ἀμαυροτέρα, obſcurior. ab ἀμαυρὸς, ὰ, ὸν, obſcurus. ex α priv. & μαίρω *ſplendeo*. ε. 282.

Ἀμαυρωθεῖν, intereant, a. 1. opt. paſſ. verbi ἀμαυρόω, ῶ, obfuſco, obſcuro. Th. ἀμαυ-

ῥὸς, οῦ, ὁ. obſcurus. ε. 691.

Ἄμβατος, pro ἀναβατὸς, ſcanſilis, *pervius.* ſic ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω. Th. eſt βαίνω, eo. f. βήσομαι. a. 2. ἔβην. ε. 679.

Ἀμβολιεργὸς, οῦ, ὁ. *dilator operum.* ex ἀναβάλλομαι, *differo, procraſtino.* μηδὲν ἀναβαλλόμενος. & ἔργον, ου, τὸ, *opus.* ε. 411.

Ἀμβροσίῃ, dat. ſing. Ion. pro ἀμβροσίᾳ. ἀμβρόσιος immortalis, ex α priv. & βροτὸς, οῦ, ὁ, *mortalis.* κατ᾽ ἐπένθεσιν τοῦ μ διὰ καὶ τροπὴν τοῦ τοῦ εἰς σίγμα. θ. 69. 796.

Ἄμβροτος, ου, immortalis, pro ἄβροτος. Th. βροτὸς, mortalis. θ. 43.

Ἀμέγαρτος, *ardua.* invidia carens. Th. μεγαίρω, invideo. θ. 666.

Ἀμειβόμενος, præſ. part. *reſpondens,* ἀμειβόμεναι, mutantes. ab ἀμείβω, f. ψω. *commuto.* In dialogis verba commutamus. conſtrui ſolet cum Acc. α. 117. θ. 654. 749.

Ἀμειλίκτων, gen. pl. ab ἀμείλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, aſper, durus. Th. μειλίσσω, mellitum reddo. θ. 659.

Ἄμεινον, melius, comparativus ab ἀγαθὸς, bonus. ε. 312. 700. Cæteroquin ἀμείνων ex α epitatico & μένος *robur*: ſic ἀρείων eſt ex ἄρης. ἀμείνονα, ἀμείνω, acc. ſing. m. g. α. 51. ε. 19. 292. 318. 283. Vide ἀγαθός.

Ἀμελῶσιν, 3. pl. ſub. negligant. ab ἀμελέω. negligo. hinc ἀμελὴς, ex α priv. & μέλει curæ eſt. ε. 398.

Ἀμέρσῃς, 2. ſing. a. 1. act. ſubj.

A M

à verbo ἀμέρδω, *privo.* f. σω. ἄμερδε pro ἤμερδε, imperf. Ionic. Th. μέρδω, σω. privo. α. 331. θ. 698.

Ἀμηχανίη, Ionicè, pro ἀμηχανία *difficultas,* ab ἀμήχανος *minime cautus, perplexus.* ex α priv. & μηχανὴ, machina. ἀμήχανον, inexplicabilem. ε. 494. 83. θ. 295. 310.

Ἀμήσεις, f. 1. ind. ab ἀμάω, meto. Vide paulo ante ἀμάσθαι. ε. 478.

Ἀμητὸς, οῦ, ὁ, *meſſis tempus* : ſed ἄμητος, ου, ὁ, *meſſis.* ab ἀμάω *meto.* ε. 382. 573.

Ἄμμες, pro ἡμεῖς, Æolice, *nos.* ab ἐγὼ, ego. α. 87.

Ἀμμέσον, pro ἀνὰ μέσον, *in medio.* α. 209.

Ἀμοιβὴν, *talionem,* proprie, *mutationem,* ab ἀμείβω *muto.* f. ψω. præt. med. ἤμοιβα. ε. 332.

Ἀμολγαίη, *lactea.* ab ἀμέλγω. f. ξω. *mulgeo.* ich melcke. ἀμολγὸς, οῦ, ὁ. tempus, quo mulgentur vaccæ. ε. 588.

Ἄμοτον, adverb. *inſatiabiliter, inceſſanter,* ex α priv. & μοτὸς, οῦ, ὁ. linteum carptum quod vulneribus inditur. α. 361.

Ἄμπαυμα, *ſolatium.* pro ἀνάπαυμα, ατος. n. g. ab ἀναπαύομαι. quieſco. Th. παύω. finio, ceſſo. a. 2. ἔπαυον. θ. 55.

Ἀμπέλαγος, *per pelagum,* per ſyncop. pro ἀνὰ πέλαγος. *θάλασσα mare.* ſed πέλαγος, εος, τὸ, *maris profunditas.* θ. 190.

Ἀμπυκίδην. acc. à nominativo ἀμπυκίδης, ου, ὁ, *Ampyci filius.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

lius. Ἄμπυκος, ου, ὁ. nomen viri, ab ἄμπυξ, υκος, ὁ. idem quod τὸ κάλλυντρον, *caliendrum, reticulum muliebre.* ab ἀμπέχω *circumdo.* α. 181.

Ἄμυδις, Æolic. Adverb. idem, quod ἅμα, *ſimul, cum.* α. 345.

Ἀμύμονα, acc. ſing. ab ἀμύμων, ονος, ὁ, ἡ. irreprehenſibilis. idem quod ἀμώμητος, ab Ἀμύμων ονος, ὁ. nom. viri. θ. 654. & valet idem quod ἄμωμος, qui nihil commiſit τοῦ μυγμῆς h. e. deriſione dignum. à μύζω, f. ξω. *derideo.* Sic dicitur per ſyncopen τοῦ γάμμα, pro ἀμύγμων. θ. 264. α. 65. 112.

Ἀμύνοντες, præſ. part. ab ἀμύνω, *juvo.* item *arceo, propello.* f. νῶ, a. 1. ἤμυνα. p. γκα. α. 240.

Ἀμφ᾽ pro ἀμφὶ idem quod περὶ, circa. ε. 203. α. 128. 200.

Ἀμφαγαπῶντες, præſ. part. pl. num. ab ἀμφαγαπάω ex ἀμφὶ & ἀγαπάω, *valde diligo* ε. 58.

Ἀμφαράβιζον, imperf. Ion. *circumſtrepebant.* ab ἀμφαραβίζω, circumſtrepo. compoſitum eſt ex ἀμφὶ & ἀραβίζω, quod eſt à Th. ἄραβος, ου, ὁ. *ſtrepitus.* α. 64. alii legunt ἀμφαβάριζον, ex ἀβαρίζω. quod etiam ab ἄραβος. ibid.

Ἀμφεκάλυψε. a. 1. act. ab ἀμφικαλύπτω circumtego, ex ἀμφὶ *circa,* & καλύπτω, *tego,* f. ψω, p. κα, a. 2. ἐκάλυβον. ε. 165.

Ἄμφεπε, imperf. act. Ion. verbi ἀμφέπω, perſequor, foveo. Th. ἕπω, operor, ſequor. θ. 696.

Ἀμφὶ præpoſitio *circa,* per τμῆσιν ſeparatum *circum.* ε. 73. 539. α. 172.

Ἀμφὶς Adverb. ε. 699. *circum, ſeorſim.* θ. 851.

Ἀμφιβάλη, aor. 2. med. ſubj. ab ἀμφιβάλλω. circumjicio, circundo. f. λῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον. p. m. βέβολα. Th. βάλλω, jacio. ε. 543. ἀμφιβαλεῖν. ε. 785.

Ἀμφὶ-βάλλ᾽. α. 253. per τμῆσιν, βάλλ᾽ pro ἔβαλλε. Imperf. Ion. Th. βάλλω. α. 254.

Ἀμφίβληστρον, ου, τὸ, rete quod à duobus utrimque projicitur in aquam. ex ἀμφὶ, circum, & βάλλω, jacio. α. 215.

Ἀμφιγυήεις, εντος, ὁ, utroque pede claudus. Vulcani epithetum. ex ἀμφὶ utrimque, & γυῖον, ου, τὸ, *membrum.* qui claudicat ex utroque pede. ἀμφοτέροις γυίοις ἢ ποσὶ χωλός. ε. 70. α. 219. θ. 571. 945.

Ἀμφιδάμαντος, genit. ab Ἀμφιδάμας, nomen viri. q. d. qui utrimque domat. ex ἀμφὶ & δαμάζω, domo. ε. 652.

Ἀμφιδεδήει, eſt 3. ſingul. pluſq. perfecti medii, à δαίω divido, convivor, ſcio, comburo. in a. 2. act. ἔδαον. Hinc eſt præt. med. δέδηα. Sicut à θάλλω τέθηλα, à καίω κέκηα, &c. α. 62.

Ἀμφικαλύψῃ, 3. ſing. a. 1. act. ſubj. ab ἀμφικαλύπτω. Th. καλύπτω tego, f. ψω, p. φα, a. 2. ἐκάλυβον. ε. 553.

Ἀμφιλογίας, acc. plur. diſceptationes, quæ fiunt verbis. ab

ἀμφιλογία, ubi ex utraque parte contenditur. ex ἀμφὶ & λέγω, dico. ϑ. 229.

Ἀμφιπολεύω. f. εύσω. obambulo, comitor. Th. πολέω, *verſo*; pro quo Poëtice πολεύω, *verſor*. ε. 801.

Ἀμφιῤῥύτῳ, dat. ab ἀμφίῤῥυτος, *circumfluus*, ex ἀμφὶ, & ῥύω pro ῥέω, *fluo*. f. εύσω, p. ἐῤῥευκα. ϑ. 983.

Ἀμφιρὼ, nomen mulieris. 4. contractorum. ex ἀμφὶ & ῥέω, *fluo*, &c. ϑ. 360.

Ἀμφιτρίτη, nomen mulieris, ex ἀμφὶ & τρίζω *ſtrido*, fut. τρίσω. à circumſtrependo. ϑ. 243. 254. 930.

Ἀμφιτρύων, ύωνος, ύωνα. Nomen viri, ex ἀμφὶ *circum*, & τρύω, *attero*, *macero*, *vexo*. τρύμα proprie *foramen*. item *veterator*. α. 2. 37. 54. 80. hinc

Ἀμφιτρυωνιάδης, ου, ὁ, filius Amphitryonis. per epentheſin τοῦ α metri cauſa pro Ἀμφιτρυωνίδης, ου, ὁ. α. 165. 416. ϑ. 317.

Ἀμφιχέαι, a. 1. act. infinit. ex ἀμφὶ & χέω fundo. f χεύσω. Æol. aoriſt. 1. act. ἔχευσα. & per ſyncopen τοῦ σ, ἔχευα & per novam τοῦ υ ſyncopen, ἔχεα. p. κέχευκα. perf. paſſ. κέχυμαι. a. 1. paſſ. ἐχύθην. ε. 65.

Ἀμφότερος, α, ον. *ambo*. dat. pl. ἀμφοτέροισιν, Ionic. α. 177. 382. ϑ. 771. hinc

Ἀμφοτέρωθεν, *utrimque*, adverb. Th. ἄμφω, ambo. ϑ. 733.

Ἄμφω. ε. 772. α. 171.

Ἀμώμητος, inculpatus. ἄμωμος, qui eſt abſque omni labe. ex α priv. & μῶμος, ου, ὁ, *probrum*, *dedecus*. item *deriſor*. ab Hebr. מום macula. Hinc verbum μωμέομαι, οῦμαι, *cavillor*. proverb. paronomaſiaſticum, Ῥᾷον μωμεῖσθαι ἢ μιμεῖσθαι. α. 102.

Ἀμῶνται, 3. pl. ind. paſſ. verbi ἀμάω, ῶ, f. ήσω, meto. ϑ. 599.

Ἂν, vocula ſeu particula potentialis. Poëtæ alioquin pro ea ponunt κε, κεν. ε. 179.

Ἀνὰ, præpoſitio, pro diverſa ſignificatione varios caſus regens. ε. 226. 526. ϑ. 91.

Ἀναβάλλεσθαι, præſ. inf. differre, procraſtinare. Them. βάλλω, f. λῶ. jacio. ἀναβαλλόμενος. ε. 408. 410.

Ἀνάγκη, ης, ἡ, neceſſitas. ὑπ' ἀνάγκης neceſſario. ε. 15. ϑ. 517. 615.

Ἄναγον, ducebant, 3. pl. imperf. Poët. pro ἀνῆγον. ab ἄγω *duco*. f. ξω. p. ἦχα. a. 2. ἤγον. α. 280.

Ἀνάελπτα, pl. inſperata. ab ἄελπτος, inſperatus. Th. ἐλπὶς, ίδος, ἡ. ϑ. 660.

Ἀναιδέα, ex α priv. & αἰδὼς, όος, ἡ, pudor. ϑ. 312. 833. ἀναιδὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ. ἀναιδείη, dat. ſing. Ionice, ut & ἀναιδείηφι. φι enim per paragogen additur. ab ἀναίδεια, *impudentia*. hoc ab ἀναιδὴς, έος, ὁ, ἡ, impudens, ex α priv. & αἰδὼς, όος, ἡ, *pudor*. αἰδὼς vero ex α priv. & εἴδω *video*, ab intuendi fuga. ε. 357. & 322.

Ἀναίτιος, inculpatus. ex α priv. & αἰ-

& αἰτία, ἡ. cauſa. ε. 825.

Ἄνακτα, acc. ſing. ab ἄναξ, rex, ἄνακτος. ε. 69. θ. 347. α. 197. 226. θ. 493.

Ἀνάξειν, fut. 1. act. infin. ab ἀνάσσω, *regno*. f. ἀνάξω. p. χα. a. 1. ἤναξα. & Ionic. ἄναξα, ἄναξεν. θ. 837. Diſtinguitur ab ἀνάγω f. ἀνάξω ex ſola contextus ſerie. θ. 491.

Ἀνάπνευστος, *non reſpirans*. ex α priv. & πνέω, ſpiro, f. πνεύσω. θ. 797.

Ἀνάσσει, præſ. ind. Vide ἀνάξειν. θ. 506.

Ἀνασείσασα, *quatiens*, eſt f. g. part. a. 1. act. Poët. ab ἀνασείω, *quatio*. Th. eſt. σείω, *moveo*. f. σείσω, p. σέσεικα. α. 344.

Ἄνασσον, Ionic. & Poëtice pro ἤνασσον, 3. pl. imperf. act. ab ἀνάσσω, *regno*. vide ἀνάξειν. θ. 1015. α. 328.

Ἀναστρωφᾷν, converte. præſ. infin. act. pro imperat. Helleniſmus. ab ἀναστρωφάω. verto. Th. eſt στρέφω, verto. f. ψω. p. ἔστρεφα. a. 2. ἔστραφον. hinc στροφὴ, ῆς, ἡ. *verſio, flexus*. & hinc στροφάω verſo, *circumago*, Poëtice στρωφάω, *idem* α. 121.

Ἄναυδος, ου, ὁ, ἡ. *mutus*, idem quod ἄφωνος. Th. ἡ αὐδὴ, *vox*. θ. 797.

Ἄναυρος, nomen viri, ſine aura, vento. Th. αὖρα, aura, ventus. item *torrens*, & tum eſt ex α valde & νάω *fluo*. α. 477.

Ἀναχάσσασθαι, a. 1. med. infinit. Poëtice, pro ἀναχάσασθαι, ab ἀναχάζω, *recedo*. Th. χάζω. f. άσω. recedo. α. 336.

Ἀναφυσιόωντες, præſ. part. videtur oriri à φυσιόω, *inflo*; hinc Φύσα, ης, ἡ, *follis*, blas-balg. Th. φυσάω *ſufflo*. Sed eſſe à φυσιάω, *anhelo*, patet ex declinatione hujus part. Nam pro ἀναφυσιῶντες, dicunt Poëtæ ἀναφυσιόωντες, ab ἀναφυσιάω ῶ: Poëticè ἀναφυσιόω : ſicut pro ὁράω ὁρῶ dicunt ὁρόω, ubi ο μικρὸν præponunt præcedente ſyllaba brevi, ω vero præcedente ſyllaba longa. ἀναφυσιόοντας vero ab ἀναφυσιόω, contracte ἀναφυσιοῦντας, neque ω habet, neque ο ante ſe ferre poteſt. α. 211.

Ἀναψύξαι, a. 1. act. infin. ab ἀναψύχω *refocillo*, *recreo*. Sicut ventus æſtuantem reficit, ita quies laboribus exhauſtum. Th. ψύχω, f. ξω, refrigero. ε. 606.

Ἄνδιχα, pro ἀνάδιχα, *diviſim*, Adv. à δίχα *dupliciter*. Them. δὶς, *bis*. ε. 13.

Ἄνδρα, acc. ſing. ε. 269. ἀνδράσι, dat. pl. ut & ἄνδρεσσι, ſed hic eſt Poët. & Ion. ab ἀνὴρ, ὁ, vir. g. ἀνδρὸς. pl. ἄνδρες. ε. 269. 19. 482. 300.

Ἀνδρογόνος, *viripara*, quæ parit maſculum. Sermo eſt de tempeſtate ſeu de die Lunæ. Componitur ex ἀνὴρ, ὁ, vir, & γείνομαι, naſcor, quod in præt. med. habet γέγονα. inde γόνος, generatio. ε. 781.

Ἀνδροκτασίας, accuſ. pl. *ſtrages*. ſeu *cædes virorum*. ab ἀνδροκτασία,

κτασία,ας,ἡ,in dat. ἀνδροκτασίῃ, Ion. ab ἀνὴρ, vir, & κτείνω *occido*. f. κτενῶ. act. ἔκτακα. præt. med. ἔκτονα. ϑ. 228.

Ἀνδρομέου, genit. ab ἀνδρόμεος, *virilis*. per ſyn ſpeciei, *humanus*, idem quod βρότεος, ἀνθρώπινος. Th. ἀνὴρ, ἀνδρὸς, vir. α. 256.

Ἀνδροφόνοιο, genit. Ion. ab ἀνδροφόνος, qui virum occidit. ab ἀνὴρ, vir, & φένω, occido, quod in præt. med. πέφονα. α. 98. 420.

Ἀνέηκε, perfect. Act. pro ἀνῆκε, Attice. ab ἀνίημι, remitto, relaxo, f. ἀνήσω. a. 2. ἀνῆν. Th. ἵημι. mitto. ϑ. 495.

Ἀνέθηκα, a. 1. act. ab ἀνατίθημι, impono, dico. Th. τίθημι, pono. ε. 656.

Ἀνελόντα, acc. part. a. 2. act. ab ἀναιρέω aufero, tollo. in a. 2. act. ἀνεῖλον, in part. a. 2. act. ἀνελὼν, όντος, ὁ. ἀνείλετο, *ſuſtulit*. a. 2. med. ab ἀναιρέομαι, οῦμαι, aufero. Th. αἱρέω, ῶ, capio, f. ἥσω, p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον. ε. 746. ϑ. 553.

Ἄνεμος, ου, ὁ, ventus. ἀνέμοιο. gen. Ion. ἀνέμοισι, dat. plur. Ion. ε. 549. 619. 643. 669.

Ἀνεπίξεστος, ου, ὁ, ἡ, *impolitus, imperfectus*. ab ἐπιξέω, in ſuperficie rado, ſeu ſcalpo; inde ἀνεπίξεστος, ſcalpendo aut dolando non perfectus. Th. ξέω, *rado, polio*. f. ξέσω. ε. 744.

Ἀνεπιῤῥέκτων, genit. pl. *nondum confectis*, vel libatis, h. e. in menſa appoſitis. ab ἐπιῤῥέζω, ſacrifico. Th. ῥέζω, facio. f. ῥέξω, & ἔρξω. p. ἔῤῥεχα, præt. paſſ. ἔῤῥεγμαι, &c. a. 1. part. ῥεχθεὶς. p. m. ἔροζα & ἔοργα. ε. 746.

Ἀνέρ', acc. pro ἀνέρα. Vide in ἄνδρα. ε. 749. 752.

Ἀνερειψαμένη, abripiens, a. 1. med. part. à verbo ἀνερείπομαι, ex ἀνὰ & ἐρείπω, everto, attraho. f. ψω. ϑ. 990.

Ἀνεφαίνετο, imperf. ab ἀναφαίνομαι, appareo, manifeſtus reddor. Th. φαίνω, f. ανῶ, in lucem profero, p. πέφαγκα, a. 1. ἔφηνα, a. 2. ἔφανον, p. m. πέφηνα. ϑ. 710.

Ἀνήγαγον, 3. pl. a. 2. Att. ſubduxerunt. pro ἄνηγον, verbi ἀνάγω, ſubduco, f. ἀνάξω, p. ἀνῆχα, a. 1. paſſ. ἀνήχθην. Th. ἄγω. duco. ϑ. 626.

Ἀνήκεστος, ου, ὁ, καὶ ἡ, ab ἀκέω ſano, vel ἀκέομαι, οῦμαι, f. έσομαι, & ήσομαι. ϑ. 612.

Ἀνήνορα, accuſ. ſing. ab ἀνήνωρ, iners, ex α priv. & ἀνὴρ *vir*. ε. 749.

Ἀνὴρ, vir, ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, &c. ε. 263.

Ἀνθεῖ, 3. perſon. præſent. ab ἀνθέω, *floreo*, f. ήσω, p. κα. ab ἄνθος, εος, τὸ, *flos*. ε. 580.

Ἄνθεια, ἡ. nomen proprium loci. α. 381.

Ἀνθεμόεσσαν, acc. ſing. f. g. ab ἀνθεμόεις, εσσα, εν, *floridus*. ab ἄνθεμον, ου, τὸ, flos. Th. ἄνθος, εος, τὸ, flos. ϑ. 887.

Ἄνθεσιν, dat. pl. ab ἄνθος, εος, τὸ, flos. ε. 75. ϑ. 279.

Ἀνθεῦσι, 3. perſon. pl. ind. Do-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

rice pro ἀνθοῦσι, & hoc pro ἀνθέουσι, florent. ab ἀνθέω, ῶ, f. ήσω. floreo. Th. ἄνθος, εος, τὸ, flos. ε. 225. θ. 988.

Ἄνθη, ης, ἡ, nomen urbis. α. 474. quidam ſcribunt Ἄντη.

Ἄνθρωπος, ου, ὁ, καὶ ἡ, homo. apud Platonem in Cratylo, ἐτυμολογεῖται, quaſi ὡς ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε, attente conſiderans, quæ vidit. vel ita dictus. παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν, à ſurſum aſpiciendo. ε. 49. 470.

Ἀνίεσκε, Poëtice, pro ἀνίη, 3. perſ. imperf. ex ἀνὰ & ἵημι: in imperf. ἀνίην, ης, η. & Poëtice, ἀνιέσκον ες, ε, ut ἐτύπτεσκον pro ἔτυπτον. Sicuti pro ἦν *eram* Poëtæ dicunt, ἔσκον, ες, ε. Th. ἵημι, vel ἕω, mitto, f. ἥσω. p. εἷκα. aor. 2. ἧν. aor. 2. imperat. ἕς. θ. 157.

Ἀνίην *triſtitiam*, acc. ab ἀνία, Ionice ἀνίη, ἡ, *mæror*. θ. 611.

Ἀνίκητος, ου, ὁ, καὶ ἡ, invictus. à νικάω *vinco*, f. ήσω. p. νενίκηκα. a. 1. ἐνίκησα. θ. 489.

Ἀνιόντα, aor. 2. part. proprie *ſurſum euntem*, h. e. *orientem*, ab ἀνίημι: ex ἀνὰ, ἄνω & εἶμι, *eo*, ſeu ἵημι, idem quod εἶμι. hinc a. 2. act. ἴον, ες, ε. tanquam ab εἴω, ſicut à λείπω eſt ἔλιπον, &c. ε. 726.

Ἀνίπτοισιν, dativus pl. Ionic. ab ἄνιπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex α priv. & νίπτω, ψω, lavo. ε. 723.

Ἀνιστάμενος, præſ. part. ab ἀνίσταμαι, exurgo. Th. ἵστημι, ſto, f. στήσω. p. ἕστηκα, a. 2. ἔστην. ε. 575.

Ἀνολβίῃ, dat. Ion. pro ἀνολβίᾳ, miſeria. ex α priv. & ὄλβιος, beatus. Th. ὄλβος, ου, ὁ. *felicitas*. q. d. ὅλος βίος. ε. 317.

Ἀνόστεος, *inoſſis*, ex α privat. & ὀστέον, οῦν, τὸ, *os*, *oſſis*, ε. 522.

Ἀνστρέφεται, pro ἀναστρέφεται, percurrit. ab ἀνὰ, & στρέφω, verto, f. ψω. p. φα. a. 2. ἔστραφον. θ. 763.

Ἀντ᾽, pro ἀντὶ, è regione. & proinde accentus in prima non debet eſſe. ε. 725.

Ἄντα, *contra*. Adv. Poët. item *coram*. hinc ἀντάω, *obviam venio*, f. ήσω. ἀντίον, idem quod ἄντα. α. 432. θ. 630.

Ἀντεβόλησεν, a. 1. act. ab ἀντιβολέω, *occurro*, item *nanciſcor*: cum Genit. f. ήσω. præt. ἀντιβεβόληκα. Th. βάλλω, jacio, percutio. α. 439.

Ἀντὶ, præpoſitio. *pro*, *loco*. ε. 57. θ. 893.

Ἀντία. Adverb. *è regione*, idem quod ἀντίον. ab Adj. ἀντίος, α, ον, *ex adverſo ſtans*. Th. ἀντὶ, pro. ε. 479.

Ἀντιβίην, *obviam*, Adv. ab ἀντίβιος, *adverſus*. ex ἀντὶ & βία, ας, ἡ. *vis*. α. 150. 163.

Ἀντιβολῆσαι, a. 1. act. infinit. vide ἀντεβόλησεν. ε. 782.

Ἀντίη, Ion. pro ἀντία, ex ἀντίος, adverſus. Th. ἀντὶ. α. 444. ἀντίος. α. 361.

Ἀντιφερίζειν. præſ. inf. proprie *obvium ſe offerre*, item *contendere*, f. ίσω. p. κα. ex ἀντὶ, & φέρω, fero. f. οίσω. a. 1. ἤνεγκα. θ. 609.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Ἄντρῳ, dat. ſing. ab ἄντρον, ου, τὸ, antrum. θ. 483.

Ἄντυγες, pl. num. ab ἄντυξ, υγος, ἡ. proprie, *ambitus rotæ in curru*: item *orbita*. α. 64.

Ἀνύοσσας, part. a. 1. act. pro ἀνύσας, Poët. ab ἀνύω vel ἀνύτω & ἀνύττω, perficio. a. 1. ἤνυσα. Notetur τμῆσις διὰ--ἀνύοσσας pro ἀνύσας metri cauſa, *emenſus*. ε. 633. θ. 954. ἀνύσσης. ε. 393.

Ἄνωγα, 1. ſing. præt. med. ab ἀνώγω *jubeo*. f. ἀνώξω, a. 1. ἤνωξα. præt. med. ἤνωγα ſeu ἄνωγα. ε. 365. 401. 685.

Ἄξαις, 2. ſing. a. 1. act. opt. ab ἄγνυμι, ſeu ἄγω, *frango*. f. ἄξω. a. 1. ἦξα. ἄξειαν, pro ἄξαιεν, 3. pl. a. 1. act. opt. Æol. ἄξεια, ας, ε. in 3. pl. ἄξειαν, pro ἄξαιμι, αις, αι. ε. 432. & 438.

Ἄξεινος, ου. Poëticè pro ἄξενος, *ſine hoſpite*. Th. ξένος, ου, ὁ, *hoſpes, peregrinus*. ε. 713.

Ἄξονα, acc. ſing. ab ἄξων, ονος, ὁ, *axis*. circa axem rota agitur, & circumagitur, axe immoto manente. ε. 422. 691.

Ἀοιδὴ, ῆς, ἡ, *cantus*. θ. 60. α. 282. à præt. med. ἤοιδα. Th. ἀείδω *cano*. ἀοιδῇσι, dat. pl. Ion. ε. 1.

Ἀοιδὸς, οῦ, ὁ. *cantor*. Vide ſupra ἀοιδή. ε. 26. ἀοιδοὶ. θ. 95.

Ἄοικος, ου, ὁ καὶ ἡ. domo carens. ex α priv. & οἶκος, ου, ὁ, *domus*. ε. 600.

Ἄοκνος ου, ὁ καὶ ἡ, impiger. ex α priv. & ὄκνος, ου, ὁ pigritia. ex ου & κινέω *moveo*. quia pigri ſunt veluti trunci, & vix ſe movent. ε. 483.

Ἄορ, ἄορος, τὸ, *enſis*. ab ἀείρω *tollo, ſuſpendo*. α. 221. 457.

Ἄουτος, ου, ὁ. illæſus. ab οὐτάω, *vulnero*. f. ήσω. α. 157.

Ἀπ', pro ἀπὸ. ab. ε. 28. 313. 546. α. 30.

Ἀπαὶ, præpoſit. pro ἀπὸ, ſicut παραὶ pro παρὰ, &c. poeticè. Alia exemplaria habent ἀπὸ. α. 409.

Ἁπαλὰ, mollia. h. e. juvenilia. ab ἁπαλὸς, οῦ, ὁ, *tener, mollis*, quaſi ἁφαλὸς, ab ἁφὴ tactus, quia mollia facile tanguntur. hinc ἁπαλοῖσιν, dat. pl. Ion. pro ἁπαλοῖς. θ. 3. & 989. α. 279.

Ἀπάλαμνος, iners. pro ἀπαλάμανος, ex α priv. & παλάμη, ἡ, unde Latinorum *palma*, manus. ε. 20.

Ἀπαλήσεται, *vagabitur*. fut. 1. med. ab ἄλημι vel ἀλάομαι, ῶμαι, *vagor, erro*. in fut. ἀλήσομαι, & in compoſ. ἀπαλήσεται. α. 409.

Ἁπαλόχροος, genit. ab ἁπαλόχροος, ος, ὁ καὶ ἡ. quæ tenellum ſeu molle corpus habet. ex ἁπαλὸς, οῦ, ὁ, tener, mollis, & χρὼς, οὸς, ὁ, *cutis*. Th. χρόα *color*. ε. 517.

Ἀπάνευθε, adverb. idem quod ἄνευ, *ſine*, abſque. θ. 386.

Ἀπανήνασθαι, *recuſare*. a. 1. med. infinit. ab ἀπαναίνομαι *recuſo*. a. 1. ἀπηνηνάμην. ex ἀπὸ & ἀναίνομαι recuſo. quod eſt ab αἰνέω, *laudo*; item *aſſentior*. ε. 452.

Ἄπαυ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Ἄπαντα acc. ſing. ab ἅπας, ἅπασα, ἅπαν, omnis. & in genit. ἅπαντος, ἁπάσης, ἅπαντος, &c. gen. pl. ἁπασέων, Ion. pro ἁπασῶν. dat. pl. ἅπασιν. ex ἅμα, ſimul, & πᾶς, omnis. ε. 687. θ. 79. 361.

Ἁπάντῃ, *ubique*. adverb. Them. πᾶς, ὁ, omnis. θ. 524.

Ἁπασέων, gen. pl. Ion. pro ἁπασῶν. Vide in ἅπαντα. θ. 79.

Ἀπάτη, ἡ, fraus. ex α priv. & πάτος, ου, ὁ. *via*, quum à vera via abducimur. Th. ἀπατάω, *decipio*. hinc, ἀπατεὼν, ῶνος, ὁ, *impoſtor*. θ. 224.

Ἀπατήσει, f. 1. verbi ἀπατάω, fallo, f. ήσω. p. ἠπάτηκα. ε. 46.

Ἀπεδειροτόμησεν, *caput amputaſſet*, a. 1. act. indicat. ex ἀπὸ & δειροτομέω *cervicem abſcindo*, ex δέρη, ης, ſeu δειρὴ, ῆς, ἡ, *cervix, collum*, & τέμνω ſeco, in præt. med. τέτομα, *reſecui*. θ. 281.

Ἀπείρατος, ου, infinitus. ex α priv. & πέρας, ατος, τὸ. *finis*. α. 204. θ. 878.

Ἀπείρονα, acc. ſing. ab ἀπείρων, ονος, ὁ, ἡ. infinitus. ex α priv. & πέρας, ατος, τὸ. *terminus*. ε. 159. α. 472. θ. 187.

Ἀπέκτανεν, 3. ſing. a. 2. act. indic. ab ἀποκτείνω, *occido*. Them. κτείνω, occido, f. κτενῶ, p. ἔκτακα. a. 1. ἔκτεινα. a. 2. ἔκτανον. p. m. ἔκτονα. α. 11.

Ἀπελάμπετο, imperf. paſſ. Th. λάμπω, ſplendeo. f. ψω, p. φα. a. 1. ἔλαμψα. α. 72.

Ἀπελείβετ', 3. ſing. imperf. med. ab ἀπολείβομαι, *deſtillo*. Th. λείβω, libo, fundo, f. ψω. p. λέλειφα. α. 174. 268.

Ἀπεμνήσαντο, 3. pl. a. 1. med. ab ἀπομιμνήσκω, recordor, ſeu ἀπομνάομαι. Them. μνάομαι, memoro, f. μνήσομαι, p. μέμνημαι, a. 1. ἐμνήσθην. θ. 503.

Ἀπεόντος, gen. part. pro ἀπόντος, Ion. ab ἄπειμι, abſum. part. ἀπὼν, οῦσα, όν. ε. 365.

Ἀπέσαντος, ab Ἀπέσας, αντος, ὁ. nomen viri. q. d. *qui non cecidit*. θ. 331.

Ἀπέσσυθεν, 3. pl. a. 1. paſſ. Æol. vel Bœot. pro ἀπεσσύθησαν, proruperunt. ſic ἔτυφθεν pro ἐτύφθησαν Æol. Poëtice σ duplicatur & ε abjicitur. Them. σείω, vel σεύω, *moveo*, agito. f. σω. p. κα. a. 1. ἔσσευα. θ. 183.

Ἀπέσσυτο, 3. ſingul. pluſq. perf. paſſ. pro ἀπεσέσσυτο, à σεύω, in præt. paſſ. σέσευμαι, poëtice ἔσυμαι, item ἔσσυμαι. θ. 859.

Ἀπέχωσιν, omittant, abſtineant. 3. pl. præſ. ſub. ab ἀπέχω, abſtineo. inf. ἀπέχειν. f. ἀφέξω. Th. ἔχω, habeo. ε. 134. 643.

Ἀπήμαντος, ὁ καὶ ἡ. *illæſus*. Th. πῆμα, τος, τὸ, *noxa*. unde πημαίνω, ανῶ, *noceo*. hinc & ἀπήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, illæſus. θ. 955. ε. 668.

Ἀπὸ--ἤμησε demeſſuit, a. 1. Ind. ab ἀμάω. f. ήσω. Vide in ἤμησε. θ. 180.

Ἀπήνης, gen. ab ἀπήνη, ἡ, rheda, vehiculum mulare. α. 273.

Ἀπηύρα, abſtulit. 3. ſing. imperf. act. ab ἀπαυράω eripio. Th. αὐ-

αὔρα, aura. ἀπαυρέω ergo eſt quaſi τὴν ἀνάπνευσιν ἀφαιροῦμαι, *aufero reſpirationem*, h. e. *occido*. α. 428.

Ἀπηωρεῦντ', pro ἀπηωρεῦντο, ſuſpenſi erant, 3. pl. imperf. med. indic. Doricè pro ἀπηωροῦντο, ab ἀπαιωρέω, ῶ, ex ſublimi dependeo. Th. eſt αἰωρέω, ῶ. *ſurſum tollo*. f. ήσω. α. 234.

Ἀπιςία, ἡ, diffidentia. à πίςις, fides. Th. πείθω, σω, perſuadeo. ε. 370.

Ἄπλαςος, pro ἀπέλαςος, cui appropinquare tutum non eſt. à πέλας, adverb. prope. *intractabilis*. Alii vertunt, *ineffigiatus*, *informis*. ex α priv. & πλαςὸς *fictus*, à πλάσσω, *fingo*. & Att. πλάττω. ε. 147. ϑ. 151.

Ἄπλατος, Doricè pro ἄπλητος, & hoc pro ἄπλησος magnitudine immenſus, inacceſſus. per ſyncopen τοῦ σ. Th. πλήθω, πλέος, plenus. vel quidem ἄπλατος, idem eſſe dicunt cum ἄπλαςος, cui appropinquare tutum non eſt. Th. πέλας (adverb.) prope. ϑ. 153. & 709. α. 147. 230.

Ἀπὸ, à, ab, præpoſitio, genit. regens. ἀπὸ δαιτὸς, à convivio, h. e. *poſt* convivium. ἀπ' ἀρχῆς, ab initio. ε. 195. 740.

Ἀπογυμνωθεὶς, part. a. 1. paſſ. ab ἀπογυμνόω, nudo. f. σω. Th. γυμνὸς, οῦ, ὁ. nudus. ε. 728.

Ἀποδοῦναι, a. 2. act. infinit. ab ἀποδίδωμι, reddo. Th. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα. a. 2. ἔδων. ε. 347.

Ἀπόδρεπε, præſ. imperat. *decerpe*. ab ἀποδρέπω, decerpo. f. ψω. hinc δρέπανον, ου, τὸ. *falx*. ε. 609.

Ἀπὸ--δῦσαι, *exuere*, *ſpoliare*, a. 1. act. infinit. ab ἀποδύω *exuo*. Thema, δύω. Linea hæc--ſolet τμῆσιν notare. Vide in δῦσαι. α. 329.

Ἀπὸ--έληται, 3. ſing. a. 2. med. ſubj. ab ἀφαιροῦμαι. Vide in ἕληται. ε. 603.

Ἀποθέσθαι, a. 2. med. infinit. ab ἀποτίθημι, depono. Th. τίθημι. ε. 760.

Ἀποθρώσκωσιν, deſiliant. 3. plur. præſ. ſubj. Th. θρώσκω, *ſalio*. α. 375.

Ἀποθύμιον, inviſum, *alienum ab animo*. ex ἀπὸ & θυμὸς, οῦ, ὁ, animus. ε. 708.

Ἀπὸ--κέρσε, *incidit*, 3. ſing. a. 1. activ. ab ἀποκείρω *detondeo*, item *decutio*, *ſpolio*. Th. κείρω. f. κερῶ, & κέρσω. Vide in κέρσε. α. 419.

Ἀποκρύπτασκε, vel ἀποκρύπτεσκε, Ion. pro ἀπέκρυπτε, 3. ſing. imperf. activi. α, pro ε, ἀνώμαλον. ab ἀποκρύπτω. *occulto*, *abſcondo*, f. ψω, p. κέκρυφα, a. 2. ἔκρυβον. Th. κρύπτω, abſcondo. ϑ. 157.

Ἀπολείψας, part. a. 1. act. ab ἀπολείπω, *relinquo*, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. ϑ. 793.

Ἀπολήγῃσι, 3. ſing. præſ. act. opt. ab ἀπολήγω, *deſino*. Th. λήγω, ceſſare facio. ε. 486.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Ἀπόλλυται, 3. perſon. ſingul. ab ἀπόλλυμαι, *pereo*, a. 2. med. ἀπωλόμην, perii. Th. ὄλλυμι, perdo, f. ὀλέσω, p. m. ὦλα & Att. ὄλωλα, a 2. m. ὠλόμην. ε. 761.

Ἀπόλλων, ωνος, ὁ, Sol, eo notatur, prout Latini dicunt, *Non ſemper ridet Apollo*. Plato in Cratylo derivat παρὰ τὸ ἀπολύειν, quod nos liberet à malis, nempe à frigore, & ſterilitate, quæ *Soli* tribui queunt, ceu Dei organo. α. 68. ε. 769. θ. 14. 347.

Ἀπόλοιτ', 3. ſing. a. 2. med. optat. Vide paulo ante ἀπόλλυται. ε. 46. 346.

Ἀπὸ--λῦσαι, a. 1. act. infinit. verbi λύω ſolvo. vide λῦσαι. α. 447.

Ἀπομείρεται, ſortitur, 3. præſent. Th. μείρω, partior, ſeu potius μείρομαι. præt. med. ἔμμορα, pro μέμορα. præt. paſſ. μέμαρμαι, & Att. εἵμαρμαι. ε. 576. θ. 801.

Ἀπονοστήσαντα, acc. part. a. 1. act. ab ἀπονοστέω, *alicunde revertor*. Th. νοστέω, *redeo*. ήσω. ε. 733.

Ἀποπέμπειν, remittere. præſ. inf. Th. πέμπω, mitto. f. ψω. p. φα. ε. 87.

Ἀποπνείουσα, part. præſ. f. g. ab ἀποπνέω, pro πνέω poët. πνείω, f. πνεύσω, flo, ſpiro. θ. 324.

Ἀπόπροθι, adverb. procul. Th. πρὸ ante. ε. 388.

Ἀποπτάμενος, a. 2. med. part. ab ἀφίπταμαι, avolo. ex ἀπὸ & ἵπταμαι *volo, as*, f. πτήσομαι, a. 2. ἔπτην. a. 2. m. ἐπτάμην, part. πτάμενος. θ. 285.

Ἀποπτύουσι reſpuunt, 3. pl. ind. præſ. Th. πτύω, ſpuo. f. πτύσω, p. ἔπτυκα, a. 1. ἔπτυσα. ε. 724.

Ἀπορνύμεναι, concitatæ, præſ. paſſ. part. f. g. pl. num. Th. ὄρνυμι, ὄρνυμαι. pro ὄρω, excito, f. ρῶ, vel ρσω. θ. 9.

Ἀποῤῥαίσειν, fut. 1. act. inf. ab ἀποῤῥαίω, *deſtruo*. item *careo*. Th. ῥαίω, profligo. deſtruo. f. σω. p. ἔῤῥαικα. θ. 393.

Ἀποῤῥίψοντι, projecturo. dativ. ſing. f. 1. part. Them. ῥίπτω, projicio, f. ψω, p. φα, p. m. ἔῤῥιπα. α. 215.

Ἀποῤῥύτου, gen. ſing. ab ἀπόῤῥυτος, *deorſum fluens*, ἀποῤῥύω. Th. ῥύω idem cum ῥέω. fut. ῥεύσω, *fluo*. ε. 593.

Ἀπὸ--ταμοιο, 2. ſing. a. 2. med. opt. ab ἀποτέμνω. Vide in τάμοιο. ε. 423.

Ἀποτίννυται, 3. perſon. ſingul. à τίννυμι & τίννυμαι, idem quod Th. τίω, *punio*, *honoro*. f. σω. ε. 245.

Ἀποτίσῃ, luat. a. 1. ſub. 3. perſ. Th. τίω, punio. ε. 258.

Ἀποτμήξας, part. a. 1. act. ab ἀποτμήγω, abſcindo, f. ξω, a. 2. paſſ. ἐτμάγην. pro ἀποτέμνω. Th. τέμνω, ſeco. ε. 188.

Ἀπουράμενοι, *privati*, per ſyncopen pro ἀπουρισάμενοι, part. a. 1. med. à verbo ἀπουρίζω, proprie *abduco in montem*, Ion. pro ἀφορίζω, extermino. ab ὅρος, ου, terminus, vel ab ὄρος,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

ὄρος, ους, τὸ, & Ion. οὖρος, εος, τὸ, *mons*. α. 173.

Ἀποφθιμένου, genit. ſingul. part. præſ. ἀποφθίμενος, mortuus, per ſyncop. pro ἀποφθιόμενος, verbi ἀποφθίω, perdo. à φθίω, ίσω, perdo. Th. φθέω, corrumpo. θ. 606.

Ἀποφθινύθουσι, 3. pl. præſ. ind. à φθινύθω, perdo. Th. φθέω. ε. 241.

Ἀποφθίσειε, perdiderit, 3. ſing. a. 1. act. opt Æol. pro ἀποφθίσαι, à φθίω, perdo, pro quo etiam dicitur, φθινύθω, φθείρω. Th. .φθέω. ε. 664.

Ἀπύρῳ, dat. ſing. ἄπυρος οἶκος, frigida domus. Th. πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis. ε. 523.

Ἀπώλεσεν, perdidit, a. 1. act. indic. Th. ὄλλυμι, perdo. f. ὀλέσω, p. ὤλεκα. Att. ὀλώλεκα. a. 2. m. ὠλόμην. p. m. ὦλα, Att. ὄλωλα. ε. 244.

Ἆρ, per metatheſin pro ῥά. particula expletiva, *certè*, utique. θ. 838.

Ἄρ pro ἄρα. Differunt ἄρα, *utique*, ἆρα *an*, & ἀρὰ, ᾶς, ἡ, *precatio*: item *imprecatio*. ſæpe redundat, & eſt μόριον συμπληρωματικὸν. Vide ε. 49. α. 36. 46.

Ἀρὰ, *execratio*, noxa, damnum. Ion. ἀρὴ, ῆς. θ. 657.

Ἀραβεῦσαι, pl. num. part. præſ. f. g. *concutientes* non ſine ſtridore, Doricè pro ἀραβοῦσαι, ab ἀραβέω, ῶ, *ſtrepitum ſeu fragorem edo*. f. ήσω. p. ηκα. Th. ἄραβος, ου, ὁ, *ſtrepitus*, propriè armorum cadentium in terram. δοῦπος ſonus corporum, aut fragor aquarum delabentium. φλοῖσβος ſonus fluctuum in mari. ἦχος, ſonus reciprocus. φθόγγος ſonus vocis humanæ. βρόμος ſonus ignis crepitantis. τόνος ſonus fidium. κτύπος ſonus ex percuſſione ortus, &c. α. 249. 404.

Ἀραιὰς, acc. pl. f. g. ab ἀραιὸς, ὰ, ὸν, *rarus, a, um*. ↄc. πυκνὸς *denſus*. ε. 807.

Ἄραξα, a. 1. Ion. pro ἤραξα, & ἄραξεν pro ἤραξεν. a. 1. ind. Ion. ab ἀράσσω. f. ξω. amputo, abſcindo. α. 364.

Ἀραρυῖαι, pl. n. f. g. part. præt. m. ab ἄρω *apto*. fut. Æolicum eſt ἄρσω (pro ἀρῶ.) unde ἄρσας, ἀρσάμενος. in præt. med. ἦρα & facta reduplicatione ἄρηρα, poëtice ἄραρα, *adaptatus fui*. α. 271. 137. θ. 608

Ἀρὰς, acc. pl. ab ἀρὰ, ᾶς, ἡ. precatio, diræ. ε. 724.

Ἀράχνης, ου, ὁ *araneus*, & ἀράχνιον, *tela aranearum*. ε. 473. 775.

Ἀργαῖος, η, ον, *Argæus*, ab Ἄργος, εος, τὸ. nomen urbis in Peloponneſo. θ. 484.

Ἀργαλέ', pro ἀργαλέα, ab ἀργαλέος, ου, difficilis. pro ἀλγαλέος, ab ἄλγος, εος, τὸ, *dolor*, priori λ mutato in ρ, ad vitandam κακοφωνίαν. Th. ἔργον, opus. θ. 739. 880. ε. 482.

Ἀργείην. Vide paulo ante Ἀργαῖος.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

γαῖος. ϑ. 12.

Ἀργειφόντης, Argi occiſor, epitheton *Mercurii*. ex Ἄργος, nomen canis, & φόντης per ſyncopen pro φονητὴς, *occiſor*, à φονέω *occido*, ὅτι Ἄργον τὸν κύνα ἀνεῖλε, τουτέστι τὰ λυσσώδη καὶ ἄτακτα ἐνθυμήματα. Eſt interpretatio Tzetzis, quia Argum *canem* ſuſtulit. h. e. cogitationes furioſas. Th. φένω occido. ε. 77

Ἀργέστεω, Genit. Ionicus pro ἀργέστου, ab ἀργέστης, ου, ὁ, *piger*. ab ἀργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, otioſus. idem quod ἀεργὸς, ex eoque factum per craſin. Th. ἔργον. opus. ϑ. 870. 379.

Ἀργέτι, pro ἀργῆτι. dat. ſing. ab ἀργῆς, ῆτος, ῆτι, ῆτα, per μεταβολὴν & συστολὴν, ὁ, *candidus*. Thema ἀργὸς, *albus*. ϑ. 541.

Ἄργην, à nominativo Ἄργης, ου, ὁ. nomen proprium Cyclopis. ϑ. 140.

Ἀργύρεος, έη, εον, argenteus, ab ἄργυρος, argentum; ab ἀργὸς. eſt album metallum. ἀργυρέῃς, dat. pl. Ion. pro, ἀργυρέαις. α. 295. 225. ϑ. 779. ε. 127.

Ἀργυροδίνην, accuſ. à δίνη, ης, ἡ. *vortex*, *gurges*, h. e. argenteos vortices habentem, & ἄργυρος, ου, ὁ, argentum. ϑ. 340.

Ἀργυρόπεζα, ης, ἡ, *argenteos pedes habens*. ex ἄργυρος, argentum, & πέζα, Doricè *pes*, vel malleolus pedis. ϑ. 1006.

Ἀργύρῳ, dat. ſing. contractè pro ἀργυρέῳ, ab ἄργυρος, ου, ὁ, argentum. ε. 143.

Ἀργυφέϊ, pro ἀργυφέῃ, dat. ſing. ab ἀργύφεος, pro ἄργυφος, alba textura conſtans. ex ἀργὸς, albus, & ὑφὴ textura, ab ὑφαίνω, vel ὑφάω, ῶ, texo. ϑ. 574.

Ἄρδησκος, ου, ὁ, nomen fluvii. ϑ. 345.

Ἄρειον, compar. n. g. ab ἀρείων, maſculino, *melior in prælio*. ab Ἄρης, εος, ὁ, *Mars*. Them. ἀγαθὸς, bonus, ἀρείων, ἄριστος. ε. 157. 191. 205. α. 120.

Ἄρεος, gen. ſing. ab Ἄρης, *Mars*. varie flectitur. in Gen. Ἄρεος & Ἄρηος, item Ἄρης, Ἄρου, Ion. Ἄρεω. Ἄρες, vocativi caſus, ubi η mutatur in ε in 1. contractorum. α. 98. ε. 144.

Ἀρέσαντο, 3. pl. a. 1. med. ab ἀρέσκω, placeo. f. ἀρέσω, a. 1. act. ἤρεσα. *placo*, item *placeo*, p. ἤρεκα. ἀρέσκομαι in a. 1. med. ἠρεσάμην, & poëtice ἀρεσάμην, ω. *placavi*. α. 255.

Ἀρέσθαι, a. 2. med. inf. ab αἴρω, tollo, capio. f. ἀρῶ. p. ἦρκα. a. 1. ἦρα. a. 2. ἦρον. a. 1. paſſ. ἤρθην. f. 1. paſſ. ἀρθήσομαι. ϑ 628.

Ἀρετὴ, ἡ, virtus. quaſi ab ἀρέσκω, quia per virtutem placemus. ε. 311.

Ἄρῆ, pro Ἄρηα, acc. ab Ἄρης, εος, ὁ, *Mars*. α. 457. ϑ. 922.

Ἄρηαι, ε. 630. α. 107. 2. perſon. ſing. a. 2. med. Ionice pro ἄρῃ. ἄρωμαι, ἄρῃ, ἄρηται. pro

ἄρῃ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

ἄρη ſecunda perſ. ἄρηαι. Th. ἄρω. ε. 630. α. 107.

Ἀρηγέμεν, Ionice pro ἀρήγειν, præſ. inf. ab ἀρήγω, *auxilior.* α. 121.

Ἄρηϊ, dat. ſing. ab Ἄρης. Ἀρηΐφιλος bellicoſus. ab Ἄρης, Mars, & φίλος, amicus. ϑ. 317.

Ἀρήϊα, acc. pl. adject. *Mavortia.* ab Ἄρης, ηος, ὁ, *Mars.* α. 108.

Ἄρην, pro Ἄρηα. Sic in N. T. legimus Σωσθένην pro Σωσθένη. Vide Lexicon N. T. α. 59. 333. 425.

Ἀρηρὼς, p. med. ab ἦρα. Vide ſupra ἀραρυῖα. ϑ. 812.

Ἄρης, *Mars*, genitiv. Ἄρηος, &c. παρὰ τὸ ἄρειν, à tollendo. Teutonice krieg von kriegen. Vide in Ἄρειος. α. 192.

Ἀρῆς, gen. Ion. pro ἀρᾶς, ab ἀρὰ, ᾶς, ἡ, *diræ*, damnum : item *preces.* α. 29. 128. ϑ. 657.

Ἀρητιάδην, ab ἀρητιάδης, ου, ὁ, nomen patronymicum. α. 57.

Ἀρθεὶς, a. 1. paſſ. part. ab αἴρω, *tollo*, f. ρῶ. p. κα. a. 1. ἦρα. ε. 549.

Ἀριάδνην, acc. ab Ἀριάδνη, ης, ἡ, nomen mulieris. ϑ. 947.

Ἀριδείκετα, acc. pl. ex ἀρὶ, quod in compoſitione valet *valde*, & δείκετα pro δεικτὰ, ex δείκνυμι *oſtendo.* ἀριδείκετον, *præclarum.* ἀριδείκετ' vocativ. pro ἀριδείκετε. ϑ. 385. 543.

Ἀρίζηλος, quem valde æmulamur, ex ἀρὶ, valde, & ζῆλος, ου, ὁ, æmulatio. Sunt tamen qui malint pro ἀρίδηλος accipere, verſo δ, in ζ, clarus, præclarus. ε. 6.

Ἀρίμοισιν, dat. pl. Ion. nomen loci, Ἄριμοι. ϑ. 304.

Ἀρισταῖος, nomen viri. ϑ. 977.

Ἄριστος, ſuperl. proprie *bellicoſſimus*, per ſyn. ſp. vero *optimus* in re quavis. ab ἀγαθὸς bonus. in comp. ἀρείων melior. Th. Ἄρης, Mars. ε. 583. 692.

Ἀρκέσει, *arcebit.* f. 1. ab ἀρκέω, f. έσω. propulſo. p. ἤρκεκα. α. 358.

Ἄρκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, *promptus, utilis, ſufficiens.* ab ἀρκέω. ε. 368. 349. 499.

Ἄρκτον, Nomen proprium, acc. ab ἄρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, *urſa.* per meton. adj. pars mundi borealis. α. 186.

Ἀρκτοῦρος, ου, *urſæ cauda*, ab οὐρὰ, ᾶς, ἡ, *cauda*, & ἄρκτος, ου, ἡ, *urſa.* ε. 608.

Ἅρμα, τος, τὸ *currus*, ab ἄρω, *adapto.* α. 97. 324. 342.

Ἁρμαλιὴν, acc. ſing. Ion. ab ἁρμαλιὰ, ᾶς, & Ion. ἁρμαλιῆς, ἡ, *cibus, demenſum.* Th. ἄρω, adapto. ε. 558. 765.

Ἄρμενα, apta, pro ἀρόμενα, ſic & ἄρμενος, præſ. part. paſſ. pro ἀρόμενος. α. 84. ab ἄρω, apto, fut. ἄρσω & ἀρῶ. Sic ἴκμενος pro ἱκόμενος. ubi eſt ſyncope & ſpiritus mutatio Æolica. ε. 405.

Ἁρμονίη, compages, ab ἁρμόζω, f. σω, *concinnum reddo.* Vide Th. ἄρω. ϑ. 937. 975.

Ἄρνας, acc. pl. ab ἄρς, ἀρνὸς, ὁ καὶ ἡ, *agnus.* ϑ. 23.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Ἄρνη, nomen urbis. Ἄρνην. α. 475.

Ἀρνῆται, pro ἀρνέηται, 3. ſingul. præſ. med. ſub. ab ἀρνέομαι ȣμαι. f. ήσομαι, recuſo, nego. ε. 406.

Ἄρξασθαι, a. 1. med. infin. ab ἄρχω, incipio. f. ξω. p. ἦρχα. a. 1. ἦρξα. ε. 779.

Ἀρόῃς, οῖς, 2. ſing. præſ. act. ſubj. ab ἀρόω, ῶ, *aro*. in fut. ἀρόσω, p. ἤροκα, a. 1. ἤροσα. ε. 477.

Ἀρόμμεναι, Poët. pro ἀρόμεναι, hoc Doricè, pro ἀρόειν, *arare*, præſ. inf. ab ἀρόω, *aro*. f. όσω. ε. 22.

Ἀρόσῃς, a. 1. act. ſubj. ab ἀρόω, *aro*. f. όσω. a. 1. act. ἤροσα. ε. 483.

Ἀροτὴρ, ῆρος, ὁ, arator. Th. ἀρόω, aro. ε. 403.

Ἀρότοιο, genit. Poet. pro ἀρότȣ, ab ἄροτος, ȣ, ὁ, *aratio*: ſed ἀροτὸς, ȣ͂, ὁ, *tempus arandi*. Th. ἀρόω, aro. ε. 382. 448.

Ἄροτρα, pl. n. g. ab ἄροτρον, ȣ, τὸ, *aratrum*. Th. ἀρόω, aro. ε. 430.

Ἀροῦν, præſ. inf. pro ἀρόειν extra craſin. ἀρόων, præſ. part. ab ἀρόω. aro. ε. 427.

Ἄρȣρα, ἡ, *arvum*, h. e. *terra arata, culta*. Th. ἀρόω, aro. ε. 117. 171. 426.

Ἁρπάζων, præſ. part. ab ἁρπάζω, *rapio*. f. σω. & Dor. ξω. p. ἥρπακα. a. 1. ἥρπασα. hinc ἁρπακτὸς, raptus, rapax. ε. 38. & 682. 318.

Ἅρπαξ, αγος, ὁ, rapax. Th. ἁρπάζω. Hinc per metatheſin, eſt Latinorum *rapax*. ε. 354.

Ἅρπας, acc. pl. ab ἅρπη, ης, ἡ, *falx*, idem quod δρέπανον. Th. ἁρπάζω, rapio. ε. 571.

Ἁρπυίας, acc. pl. rapaces quædam Deæ. ab ἅρπυια, ας, ἡ, *raptrix*. hoc ab ἁρπάζω, rapio. ϑ. 267.

Ἀῤῥήκτοισι, infractis, dat. pl. Ion. ab ἀῤῥηκτος infractus. Them ῥήσσω vel ῥήγνυμι, *frango*, f. ξω, a. 2. ἔῤῥαγον, p. m. ἔῤῥηγα. ε. 96.

Ἄῤῥητοι, plur. num. *obſcuri*, qui non ſunt in ore hominum. ex α priv. particula, & ῥητὸς. Th. ῥέω, dico, f. ῥήσω, p. ἔῤῥηκα. ε. 4.

Ἀρσάμενος, Æolic. pro ἀράμενος, part. a. 1. med. ab ἄρω, apto. f. ρῶ, a. 1. ἦρα. α. 320.

Ἄρσενε, maſculos. dualis numeri, ab ἄρσην, vel ἄῤῥην *mas*. ἄρσενες. ε. 435. ϑ. 667.

Ἄρτεμις, ιος, ἡ, Diana, ab Ἄρτεμις, ιδος, ἡ, nomen Idoli, q. d. ἀρτεμὴς *perfectus*. vel, ut alii volunt, παρὰ τὸ τὸν ἀέρα τέμνειν. ϑ. 14. 918.

Ἀρτιέπειαι, ex ἄρτιος *perfectus, integer*, & ἔπος, ſermo. Th. ἔπω, dico. ἀρτιεπὴς, έος, ὁ, ἡ, *verborum concinnator*. Sic & ἡ ἀρτιέπεια, veridica dicitur. ϑ. 29.

Ἄρτος, ȣ, ὁ, panis. ε. 440.

Ἀρυσάμενος, part. a. 1. med. ab ἀρύομαι, *haurio*. Th. ἀρύω, vel ἀρύτω, f. σω, haurio. ε. 548.

Ἄρχω, impero, f. ξω. p. ἦρχα. Ἄρχομαι, incipio, imperf.

ἠρχό-

ἠρχόμην. perf. ἦργμαι. a. 1. ἤρχθην. a. 1. m. ἠρξάμην Ἄρχεσθ', pro ἄρχεσθαι, incipe. Helleniſmus, ubi Infinitivus præſ. ponitur pro imper. Ἀρχώμεθ', præſ. ſub med. pro ἀρχώμεθα. Th. Ἀρχὴ, ῆς, ἡ, principium. ε. 382. & 707. ϑ. 1. 36.

Ἃς, acc. pl. ab ὃς, ἣ, ὃ, qui, quæ, quod, Art. ſubjunct. α. 6. ϑ. 187.

Ἄσβεςος, ὁ καὶ ἡ, qui extingui nequit. ex α priv. & σβεστὸς, ex σβέννυμι. f. σβέσω, extinguo. p. ἔσβεκα, a. 1. ἔσβεσα. ϑ. 849. 852.

Ἄσβολος, ε, ὁ, nomen proprium auguris. α. 185.

Ἀσίη, limoſa, Ionice, pro ἀσία, ας, ἡ, ab ἄσις, εως, ἡ. *limus*. ab ἄζω exſicco. ϑ. 359.

Ἀσκητὸς, ἡ, ὸν, nomen verbale, *exercitatus*, elaboratus, ab ἀσκέω *exerceo*. ε. 544.

Ἄσκρῃ, dat. pro Ἄσκρα Ion. nomen proprium pagi montani, in quo Heſiodus fuit educatus. ἄσκρα, ας, ἡ, quercus ſterilis. ε. 638.

Ἆσσον, Adverb. *propius*, pro ἐγγὺς, prope. in comparativo ἐγγίων, & ἐ[illegible]ων, quod etiam dicitur ἀσσων. in neutro genere ἔσσον & ἆσσον. ϑ. 796.

Ἀσπασίως, Adverb. *libenter, cum amplexu*: ab ἀσπάζομαι, f. άσομαι, amplector. α. 45.

Ἀσπαςὸς, ε, ὁ, amplectendus, optatus, ab ἀσπάζομαι, amplector. α. 42.

Ἄσπετος, ε, ὁ καὶ ἡ, quem aſſequi nequeas, immenſus. ut ἄσπετον ὄλβον, *ingentes opes*. ex α priv. & ἕσπομαι, pro ἕπομαι, *ſequor*, *conſequor*, *aſſequor*. ε. 377. ϑ. 694.

Ἀσπίδος, gen. ab ἀσπὶς, ίδος, ἡ, *ſcutum*, hinc ἀσπίζω *ſcuto defendo*. α. 417.

Ἀςεμφὴς, φέος, ὁ, ἡ, pro ἀςεμβὴς, *immotus*: utrumque eſt uſitatum. Th. ςέμβω, *aſſidue moveo*. item *contumelia afficio*. hinc ἀςεμφέως firmiter. ϑ. 812. 748.

Ἀςέρα, accuſat. ab ἀςὴρ, έρος, ὁ, ein ſtern. ϑ. 381.

Ἀςερίην, η, ης, ἡ, nomen mulieris proprium, q. d. *Stellatam*. ϑ. 409.

Ἀςερόενθ', pro ἀςερόεντα, ſtellis ornatum, θ pro τ ob ſequentem ſpiritum aſperum, ab ἀςερόεις, εσσα, εν, *ſtellis plenus, a, um*. ϑ. 127. 470. ε. 546.

Ἀςεροπῇ, dat. ſing. ab ἀςεροπὴ, fulgur. Poëtis idem quod ἀςραπὴ, ab ἀςράπτω, *fulguro*. f. ψω. in a. 2. ἤςραπον. præt. med. ἤςραπα. Hinc eſt ἀςραπὴ, & Poëtice ἀςεροπὴ, & ἀςεροπητὴς, *fulgurator*. ab ἀςεροπή. α. 322. ϑ. 390. 691.

Ἀςὴρ, έρος, ὁ, Stella. ε. 415.

Ἄςρα, pl. ab ἄςρον, τὸ, aſtrum, ſidus. Th. ἀςὴρ, έρος, ὁ, Stella. ϑ. 110. 382

Ἀςραῖος, ε, ὁ, nomen proprium viri. ϑ. 376. 378.

Ἄςυ, εος, τὸ, *urbs*, quintæ ſimplicium. Hinc Latinorum *aſtutus*. hinc ἀςεῖος, *elegans*, *bel-*

gans, bellus, ſcitus. ϑ. 91.

Ἀσύμφορος, *incommodus, noxius*, à σύμφορος, commodus. Th. φέρω, f. οἴσω, fero. ε. 780.

Ἀσφαλὲς, tutum. n. g. hinc ἀσφαλέως, tutò. Adv. Th. σφάλλω, everto. ϑ. 128. 86.

Ἀσφοδέλῳ, dat. ab ἀσφόδελος, ου, ὁ, *genus plantæ*. ε. 41.

Ἄσχετον, acc. ab ἄσχετος, ου, ὁ, qui coërceri non poteſt. ex α privat. & ἴσχω ſeu σχέω, *contineo, coërceo*. Them. ἔχω, habeo. ϑ. 832.

Ἄτῃσι. dat. pl. Ion. pro ἄταις, ab ἄτη, ης, ἡ, *damnum*, ab ἀτάω, *lædo*. ε. 411.

Ἀτάλλων, præſ. part. ab ἀτάλλω, *creſco, delicate more pueri alor*. Th. ἀταλὸς, οῦ, ὁ, *tener*, juvenilis. ε. 130.

Ἀτὰρ, conjunctio, vel αὐτὰρ Poëtice, idem quod in proſa ἀλλὰ, *ſed*, vel δέ. α. 470. ϑ. 198.

Ἀτάρβητος intrepidus, à ταρβέω, *perterrefacio*. Them. τάρβος, εος, τὸ, terror. α. 110.

Ἀταρτηρὸς, noxius, pro ἀτηρὸς, οῦ, ὁ, per pleonaſmum ſyllabæ ταρ. Gen. Ion. ἀταρτηροῖο. Th. ἄτη, *damnum*, & hoc ab ἀτάω, ῶ, f. ήσω, lædo. ϑ. 610.

Ἀτάσθαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, improbus, ὅπου θάλλει ἡ ἄτη, ubi viget *noxa*. hinc ἀτασθαλία, *peccatum*, protervia, *ſtultitia*. εἵνεκ' ἀτασθαλίης propter improbitatem. ϑ. 996. ε. 259. 133. ϑ. 209. 516.

Ἀτενεῖ, *intento*, ab ἀτενὴς, intentus, ex α intenſivo, quod eſt ex ἄγαν valde, & τείνω, *tendo*, f. τενῶ, p. τέτακα. ϑ. 661.

Ἄτεκνος, ὁ καὶ ἡ, *carens ſobole*. à τέκνον, ου, proles. Th. τίκτω f. τέξω, pario. a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. ε. 600.

Ἄτερ, *ſine*, abſque, idem quod ἄνευ, χωρὶς, δίχα. ε. 91. α. 15.

Ἀτερπῆ, acc. ſing. ab ἀτερπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, injucundus. Th. τέρπω, *delecto*. ε. 645.

Ἄτη, ης, ἡ, non tantum *damnum* ſignificat, ut eſt proverb. ἐγγύα, πάρα δ' ἄτη, *ſponde, præſto noxa eſt*: ſed etiam *peccatum*. Ἰλιάδ. ἰῶτα. v. 115. ἄτῃσιν. dat. pl. Ion. pro ἄταις. Th. ἀτάω, ήσω, lædo. ε. 229. 214. 350. α. 93.

Ἀτιμήσουσι, dehonorabunt, ab ἀτιμάω, f. ήσω. hoc ab ἄτιμος, inglorius. quod eſt à τίω, honoro. f. τίσω, præt. act. τέτικα. præt. paſſ. τέτιμαι, unde eſt τιμή. ε. 183. ϑ. 395.

Ἀτιταλλέμεναι, Dorice pro ἀτιτάλλειν, per epentheſin τοῦ τ, ἀτάλλειν, præſ. inf. delicate nutrire. Vide paulo ante ἀτάλλων. ϑ. 480.

Ἀτλαγενέων, gen. pl. ab Ἀτλαγενὴς, έος, ὁ, ἡ. *Atlante natus*. ab Ἄτλας, αντος, ὁ, & γείνομαι, naſcor. ϑ. 509. 517. ε. 381.

Ἀτλαντὶς, ίδος, ἡ, filia Atlantis. ϑ. 938.

Ἀτμῇ, dat. ſing. ab ἀτμὴ, ἡ, vapor. Th ἀτμὸς, οῦ, ὁ, flatus. ab ἄω *ſpiro*. epentheſis literæ τ. ϑ. 862.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Ἆτον πολέμοιο, inſatiabilem bello, ab ἄτος, ὁ, ἡ, ex α privat. & ἄδω, ſatio. α. 58.

Ἀτρεμέωσι, 3. pl. præſ. ſubj. ab ἀτρεμέω, *immotus maneo*. f. ήσω. Th. τρέω. f. τρέσω. tremo. ε. 537.

Ἄτροπος, Nomen proprium Parcæ, quæ ſic dicitur à *minime parcendo*, κατ' ἀντίφρασιν. ex α priv. & τρέπω *verto*, quod non poſſit verti & averti. α. 259.

Ἀτρυγέτοιο, gen. Ion. pro ἀτρυγέτου. ἀτρύγετος, *ſterilis, non fructuoſus*, ex α priv. & τρυγὴ, *triticum, vindemia*, ubi nullus eſt fructuum proventus. ϑ. 413. 808. 241. 131.

Ἀτρυτώνη, idem quod ἀτειρὴς, ἢ ἄτρυτος, indomita, q. d. *nullis laboribus exhauſta*: Epitheton Minervæ. Th. τρύω, tero. ϑ. 925.

Αὖ, iterum. adverb. ε. 293. α. 51.

Αὐαλέος, ου, ὁ, ſiccus, idem quod αὖος. Th. αὔω, ſicco. ε. 586.

Αὐγάσεαι, reſpicies. Ionice pro αὐγάσῃ, 2. ſing. fut. 1. med. indic. ab αὐγάζομαι, video, illuſtror. Them. αὐγὴ, ῆς, ἡ, ſplendor, lux. ε. 476.

Αὐδὴ, ῆς, ἡ, *vox*, quaſi ab αὔω, *clamo*. ϑ. 39. ε. 61. α. 278.

Αὔην, acc. ab αὖος, η, ον, *ſiccus*. Th. αὔω, ſicco. ε. 458.

Αὖθ', pro αὖθι, rurſus, ab αὖ, rurſus. αὖθις, idem quod αὖθι, *iterum*. Attice ſcribitur per ϑ. Ionic. vero per τ. α. 181. ε. 50. 35. ϑ. 435.

Αὔλακ', acc. ſing. pro αὔλακα, ab αὖλαξ, ακος, ἡ, *ſulcus*, Doricè ὦλαξ. ε. 441.

Αὐλῆς, genit. ſing. ab αὐλὴ, ἡ, *caula, domus, aula*. ε. 730.

Αὐλητῆρι, dat. ſing. ab αὐλητὴρ, ῆρος, ὁ, *tibicen*, ab αὐλὸς, οῦ, ὁ, *tibia*. α. 283.

Αὐλίδος, genit. ab Αὐλὶς. Nomen loci. αὐλέω, *tibia cano*. ε. 649.

Αὐλοῦ, genit. ſing. ab αὐλὸς, οῦ, ὁ, tibia. α. 181.

Αὖον, acc. ſing. Vide αὔην. ε. 741.

Αὖραι, nom. pl. ab αὖρα, ας, ἡ, aura, ventus levior. ε. 668. ϑ. 872.

Αὔριον, *cras*, adverb. μεθαύριον *perendie*. ε. 408.

Αὐσταλέη, *ſicca*. idem quod αὔη. vide paulo ante. α. 265.

Αὖτε, adverb. *rurſus*. αὖτ' pro αὖτε, *iterum, porro*. αὖτις, *rurſus*. Th. eſt αὖ, rurſus. ϑ. 47. ε. 295. ϑ. 654.

Αὗται, pl. num. f. g. ab οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc. ϑ. 263. 362.

Αὐτὰρ, ſed. Vide ſupra ἀτάρ. ε. 63. 82. 89. 120. &c.

Αὖτε, pro αὖ, rurſum. adv. ε. 126. 243.

Αὐΐτευν, pro ηὔτουν. *reſonabant*. Doricè 3. pl. imperf. act. ab ἀϋτέω, clamo, ab ἀϋτὴ, ῆς, ἡ, *clamor*. Th. αὔω, clamo. α. 309.

Αὐτέων, Ion. pro αὐτῶν, in f. g. ab αὐτὸς, ille, τὴ, τὸ. α. 237.

Αὐτῇς, Ion. pro αὐταῖς. α. 237. ϑ. 64. 470.

Αὐτῆς, gen. ſing. ab αὐτὴ, *clamor*. Th. αὔω, clamo. α. 346. 433. 459.

Αὐτίκα, adverb. *ſtatim*. Th. αὐτὸς, ipſe. ε. 70. 217.

Αὖτις, adverb. rurſum. Th. αὖ, *rurſus*. ε. 384. α. 257.

Αὐτόγυον, ου, τὸ, eſt pars aratri, quod vocatur *dentale*. eſt lignum, cui *Vomer* includitur. *Vomer* eſt qui terram ſcindit, & liras ducit. *Buris* eſt curvamen aratri, quod vomerem excidit : *ſtiva* vero eſt aratri manica. cæteroquin *dentale* eſt etiam veluti *cratis dentata*, qua ſemina arvo injecta obruuntur, liræque æquantur. Th. γύα & γύα, ας, ἡ, arvum. ε. 431.

Αὐτόθι, *ibi*, adverb. ab αὐτὸς, ipſe. ε. 96.

Αὐτομάτη, ſc. ἄρουρα, *ſpontaneum arvum*. h. e. ager inaratus ferebat fruges, αὐτόματος ſpontaneus. ex αὐτὸς, & μάτην fruſtra, temere. item *ſine conſilio*, quod ſponte ſua provenit. αὐτόματοι, non accerſiti, ſponte venientes. ε. 103. 118.

Αὐτονόμη, nomen mulieris. Latine *libera*, *ſui juris*. ϑ. 258.

Αὐτονόην, acc. ab Αὐτονόη, nomen mul. q. d. *quæ ipſa intelligit*. à νόος, ου, *mens*. ϑ. 977.

Αὐτὸς, ipſe. ε. 268. 331. α. 69. ϑ. 72.

Αὐτοσχεδὸν, *prope*, idem quod σχεδόν. Adv. α. 190.

Αὐτοφυὴς, έος, οῦς, ὁ, ἡ, *ſua ſponte enatus*. ex αὐτὸς, & φύω, gigno. ϑ. 813.

Αὐτῷ, dat. ſing. ab αὐτὸς, ipſe.

Αὑτῷ pro ἑαυτῷ. ε. 56. 291. 294.

Αὔτως, Adv. *fruſtra*, item *ſimiliter*. pro ὁσαύτως. Th. αὐτὸς, ipſe. ϑ. 402. 600.

Αὐχένα, acc. ſing. ab αὐχὴν, ένος, ὁ, *cervix*. ε. 813.

Ἀφ', pro ἀπὸ, ab. α. 374. 392.

Ἄφατοι, pl. num. non clari, qui non volant per ora virorum. ex α priv. & φατὸς, dicendus. φημὶ, dico. ε. 3.

Ἀφαυρότατοι, *imbecilliſſimi*. Th. ἀφαυρὸς, οῦ, ὁ, imbecillis. ε. 584. φαῦρος Dorice pro φαῦλος *vilis*, *nullius pretii*. Atticè φλαῦρος. α eſt intenſivum ἐπιτατικὸν ex ἄγαν.

Ἀφείλετο, abſtulit. 3. ſing. a. 2. med. ab ἀφαιροῦμαι, aufero. hinc Ἀφελοῦσα, f. g. part. a. 2. act. ab ἀφαιρέω, aufero. Th. αἱρέω, capio, f. ήσω, p. ᾕρηκα, a. 2. εἷλον. ϑ. 443. ε. 94.

Ἄφενος, ὁ, vel τὸ, *divitiæ ex uno anno collectæ*, πλοῦτος *ex multis annis*. ε. 24. 635. ϑ. 112.

Ἄφθιτος, incorruptibilis, idem quod ἄφθαρτος. Th. φθέω, f. ήσω, vel φθίω *corrumpo*. hinc ἄφθιτα μήδεα perpetua conſilia. ϑ. 545. 389. 397.

Ἄφθονος, ου, invidia carens, copioſus. Th. φθόνος, ου, ὁ, invidia. ε. 118.

Ἀφίκετο, rediit, 3. ſing. a. 2. med. & ἀφίκεσθε, 2. pl. a. 2. med. ſic ἀφίκωνται, 3. pl. a. 2.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

med. ſubj. verb. ἀφικνέομαι. pervenio. Th. ἱκνέομαι, venio, f. ἵξομαι, præt. ἷγμαι, a. 2. med. ἱκόμην. α. 38. 378. θ. 652.

Ἀφνειὸς, dives, poëtice pro ἀφνεὸς. Th. ἄφενος, divitiæ. ε. 453. 306. θ. 974.

Ἀφραδίαις, ſtultitiis. ab ἀφραδὴς, *inconſultus.* Hinc regulariter ἀφράδεια, pro quo Ion. ἀφραδία & ἀφραδίη, *imprudentia, inopia conſilii.* Th. φράζω, dico. ε. 133. 328.

Ἀφρογλυνείαν, ex *ſpuma prognatam,* ab ἀφρὸς *ſpuma,* & γένος. hoc à γείνομαι, naſcor. Epitheton Veneris. Sed omnino metrum videtur poſtulare ut ſit ἀφρογλυνῆ. θ. 196.

Ἀφροδίτη, ης, ἡ, Venus, ita dicta quod è maris ſpuma ortum habuerit. ε. 65. θ. 989.

Ἀφρὸς, οῦ, ὁ, *ſpuma.* α. 389. θ. 197.

Ἄφρων, ονος, ὁ, ἡ, *amens.* ex α priv. & φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens.* ε. 208.

Ἀφῦσαι, pro ἀφύσαι, a. 1. act. infinit. ab ἀφύω *haurio,* f. σω. pro quo etiam dicitur ἀφύσσω, ξω. ε. 611.

Ἀχαιοὶ, *Achivi,* quaſi ab ἄχος, εος, τὸ, *mœror, ſolicitudo.* ε. 649.

Ἀχελώϊος, ου, ὁ, *nomen fluvii.* θ. 340.

Ἀχεύων, præſ. part. *dolens.* ab ἀχεύω, idem quod ἀχέω, f. ήσω, doleo. Th. ἄχος, εος, τὸ, *dolor.* ε. 397.

Ἀχέων, præſ. part. ab ἀχέω & ἀχεύω, idem ſignificant. α. 93.

Ἄχθος, εος, τὸ, pondus. ε. 690.

Ἀχιλῆα, pro Ἀχιλλέα poëtice, ab Ἀχιλλεὺς, Achilles. q. d. ἄχος τοῦ λαοῦ, ſolicitudo pro populo. θ. 1007.

Ἀχλὺς, ύος, ἡ, *caligo.* α. 264.

Ἀχνύμενος, part. præſ. ab ἄχνυμαι idem quod ἀχέω, doleo. Th. ἄχος, εος, τὸ, dolor, mœror. α. 435. θ. 623.

Ἄχος, εος, τὸ, *dolor.* α. 457.

Ἀχρεῖος, *inutilis.* Th. χρεία, ας, ἡ, *neceſſitas, utilitas.* ε. 401.

Ἀχρήϊος pro ἀχρεῖος poëtice, facta dialyſi τῆς ει in ηϊ. ε. 295.

Ἂψ. *retro* : item *ſtatim.* Adverb. ἂψ ἰέναι, *retroire.* α. 257. θ. 169.

Ἀψευδέα, acc. ſing. ab ἀψευδὴς, έος, ὁ, ἡ, mentiri neſcius, verus. Th. ψεύδω, fallo, facio mentiri. f. σω. propter dimenſionem metri hic legendum eſt ἀψευδῆ. θ. 233.

Ἅψιν, acc. ſing. ab ἁψὶς, ῖδος, ἡ, *curvatura in rota.* Th. ἅπτω, necto. ε. 424.

Ἀψορρόου, *reciproci, refluentis,* ab ἀψόρροος. Dicitur etiam ἄψορρος, ex ἂψ, adverbio *rurſus,* & ῥόος *fluxus,* à verbo ῥέω *fluo.* in fut. ῥεύσω. in præterito medio ἔρροα, unde eſt ῥόος, ου, ὁ, & contractè ῥοῦς, *fluxus.* ῥοὴ, ῆς, ἡ. *idem.* item *fluentum.* θ. 776.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

B.

BA'ζοντ', præſ. part. alloquentes, pro βάζοντε, & hoc pro βάζοντας, à βάζω, *loquor*. f. σω & ξω, p. χα. atque ita ponitur accuſativus dualis pro accuſativo plurali. Sed videri poſſet mendum, quia præcedit τοὺς, non τώ. Tum pro ἐπέεσσι eſſe poteſt ἔπεσσι, quod æque uſitatum eſt. confer Ὀδυσσ. δ. 597. Nulla eſt hic hujus anomaliæ neceſſitas. ε. 184. 786.

Βαθὺς, εῖα, ὺ, profundus, a, um. Th. βάθος, εος, τὸ, profunditas. α. 288.

Βαθυδίνην, acc. ſing. βαθυδίνης, ου, ὁ, *habens vortices profundos*. Th. δίνη, ης, ἡ, aquarum vortex, gurges, & βαθὺς, profundus. ε. 169. θ. 133. 338.

Βαθυῤῥείταο, Æolicè pro βαθυῤῥείτου, à βαθυῤῥείτης, ου, ὁ, profunde fluens. ex βαθὺς, profundus, & ῥέω, fluo, ῥεύσω. θ. 265.

Βαθυχαίτης, ου, ὁ, *qui denſam habet cæſariem*. à χαίτη, ης, ἡ, propriè *juba* in equo. per metaph. *coma*, *cæſaries*. & βαθὺς, εῖα, ὺ, profundus, denſus. θ. 977.

Βαίνοι, aſcenderit, præſ. opt. βαίνῃ. 3. præſ. ſub. verbi βαίνω, eo. f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 326. 569.

Βαινουσέων, euntibus, Ionicè pro βαινουσῶν, gen. pl. part. præſ. f. g. à βαίνων, ουσα, βαῖνον. Th. βαίνω, eo. α. 232.

Βαιὸν, pauliſper, à βαιὸς, οῦ, ὁ, *parvus*. prov. χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ, *gratia compendioſa conſequitur*. confer. ε. 141. h. e. brevia ſunt grata. ε. 416.

Βαλάνους. acc. pl. à βάλανος, ου, ὁ, glans. ε. 231.

Βάλεν, demiſit. 3. ſing. a. 2. act. à βάλλω, jacio. f. λῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον. & βάλοιο, 3. ſing. a. 2. med. opt. βάλλεο, præſ. imperat. paſſ. pro βάλλου, Ion. p. m. βέβολα. βάλλ'. α. 254. α. 384. ε. 432. 107. 295.

Βαρεῖαν, accuſ. ſing. βαρὺς, εῖα, ὺ, gravis. Th. βάρος, εος, τὸ, pondus, onus. ε. 16.

Βαρύθει, gravatur. à βαρύθω idem quod βαρύνομαι, *gravor*. à βαρὺς, gravis. Them. βάρος, onus. ε. 213.

Βαρύκτυπος, ου, ὁ, graviſtrepus, *graviter fremens*. à κτυπέω, factum ex τυπέω, *reſono*. Th. τύπτω, verbero. ε. 79. θ. 818.

Βασιλευέμεν, præſ. inf. Ion. pro βασιλεύειν. à βασιλεύω, impero. f. σω. Th. βασιλεὺς, έος, ὁ, Rex. θ. 883.

Βασιλεὺς, έος, ὁ, Rex, q. d. βάσις τοῦ λαοῦ, fundamentum populi. βασιλῆος, poëtice pro βασιλέος. θ. 886. βασιλεῦσ'. dat. pl. ε. 200.

Βασιλήϊον, regale, pro βασίλειον, poëtica dialyſi, à βασιλεὺς, Rex. ε. 125.

Βασιληΐδα, acc. ſing. à βασιληΐς, ίδος, ἡ. regius, a, um. adjecti-

vè capitur. ϑ. 462. 892.

Βεβαῶτες, ſtantes. à βάω (pro βαίνω, eo) præt. βέβηκα. part. præt. βεβαὼς per ſyncopen τοῦ κάππα, vel craſin, pro βεβηκώς. Vide in βαίνοι. α. 307.

Βεβεβϑυῖα, ingraveſcens, præt. med. part. g. f. à βρίϑω, *ſum gravis*, f. βρίσω, præt. med. βέβριϑα. α. 160.

Βέλεα, *tela*. acc. pl. à Βέλος, εος, τὸ, telum. ϑ. 684.

Βέλτερον, melius, à βέλτερος. poëtice pro βελτίων, comp. ab ἀγαθὸς, bonus. ſuperl. βέλτιστος, optimus. ε. 363.

Βελλεροφόντης, fuit Glauci regis Ephyræ filius, inclyto decore conſpicuus, & virtute maxima. Vide ſupra Ἀργειφόντης. ϑ. 325.

Βένθεα, acc. pl. à βένθος, εος, τὸ, profunditas. Th. βάθος, εος, τὸ, idem. ϑ. 365.

Βῆσαν, deſcenderunt, pro ἔβησαν, 3. pl. a. 2. act. à βαίνω, eo. Vide βαίνοι. ε. 152.

Βήσσης, vallibus, & βήσσησιν, dat. pl. Ionic. Them. βῆσσαι, αἱ, *valles*. hinc βησσήεις, εντος, ὁ, ſaltuoſus. ε. 508. 387. ϑ. 860. 865.

Βιβὰς, ingrediens. part. a. 2. act. à βίβημι. Th. βαίνω, eo. Vide βαίνοι. α. 323.

Βίβλινος οἶνος, *vinum Biblinum*, poſſet videri vinum Theologicum. Tzetzes ait, ἀπὸ βιβλίας ἀμπέλου Θρακίας, à vite Thraciæ, quæ dicta fuit βιβλία. ε. 587.

Βίη Ion. pro βία, *vis fortitudo*. Fortitudo Herculis, h. e. fortis Hercules. βίηφι, φι eſt paragoge poëtica & reddit vocem ἄκλιτον, quamvis in dativo ἰῶτα ſubſcriptum maneat. ε. 147. α. 75. ϑ. 496. 882.

Βίος, βίου, ὁ, vita. ε. 31. 314. 599.

Βιότοιο, victus, gen. Ion. pro βιότου, à βίοτος, ου, ὁ, vita. Th. βίος, vita. ε. 299. 474. ϑ. 605.

Βλαβερὸς, οῦ, ὁ, noxius, à βλάπτω, ψω, lædo. ε. 363.

Βλάπτῃ, 3. perſ. præſ. ſub. verbi βλάπτω, f. ψω, lædo, noceo. p. φα. a. 2. ἔβλαβον. a. 1. ἔβλαψα, hinc a. 1. part. βλάψας. ε. 256. 281. 191. ϑ. 89.

Βλεφάρων, gen. pl. à βλέφαρον, ου, τὸ, *palpebra*. α. 7. ϑ. 910.

Βλοσυροῖο, terribilis, gen. Ion. pro βλοσυροῦ, à βλοσυρὸς, οῦ, ὁ, terribilis aſpectu, ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων. Th. σύρω, ρῶ, traho. α. 147. 175.

Βοᾷ, reboat, nempe echo in ſylva. 3. ſing. præſ. à βοάω, f. ήσω, clamo. ε. 509.

Βοιωτοὶ, Bœotii, nomen gentile, à *boum paſtu*. α. 24.

Βολάων, *ictuum*. gen. pl. Æol. pro βολῶν, à βολὴ, ῆς, ἡ, ictus. Th. βάλλω, jacio. ϑ. 683.

Βορέαο, pro Βορέου. Æolice, à Βορέας, Latine, *Boreas*, Nordwind/ & βορέω, Ion. pro βορέου, acc. βορέην, pro αν. ε. 504. ϑ. 379. 870.

Βόσκουσι, paſcunt, à βόσκω, f. ήσω, p. βεβόσκηκα. ϑ. 595.

Βότρυς, υος, ὁ, *botrus*, *uva*, acc. pl.

pl. *βότρυας*. ε. 609. α. 294.

Βουκόλος, ου, & Doricè βωκόλος, bubulcus, hinc βουκολίας, armenta boum. θ. 445. ex βοῦς, bos, & κόλον, τὸ, cibus. θ. 293.

Βούδορα, *bobus nocentes*, à ſing. βούδορος, ὁ καὶ ἡ. boves excorians, ex βοῦς & δέρω excorio. ε. 502.

Βουλεύσαντι, dat. ſing. a. 1. part. à βουλεύω, *conſilium do*, f. εύσω. Them. βουλὴ, conſilium. ε. 264.

Βούληαι, 2. ſing. præſ. medii. Iones formant ſecundam ſingularem à tertia βούληται extrito τοῦ τ. atque ita pro βούλῃ uſurpant βούληαι, à βούλομαι, βούλει, volo, f. ήσομαι, p. βεβούλημαι, a. 1. paſſ. ἐβουλήθην. ε. 645.

Βουλῇσιν, βουλῇσι, dat. pl. Ion. à βουλὴ, ῆς, ἡ, conſilium. ε. 16. 79. θ. 318.

Βοῦς, Doricè, βῶς, ὁ, ἡ, bos, vacca, g. βοὸς, acc. βοῦν, *bovem*, dat. pl. βουσὶν, & βόεσσιν. gen. pl. βοῶν, pro una ſyllaba, acc. pl. βοῦς & βόας. ε. 346. 404.

Βόων, clamabant. pro ἐβόων, 3. pl. imperf. act. à βοάω, ῶ. clamo. f. ήσω. α. 243.

Βοῶπις, ιδος, ἡ. cui bovini ſunt oculi & magni, ideoque venuſti. ex βοῦς, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. p. m. ὦπα. θ. 355.

Βοωτεῖν, præſ. inf. à βοωτέω, bobus agitatis aro. à βοῦς, βοὸς, bos, & ὠθέω, f. ήσω, & ὤσω, trudo, pello. ε. 389.

Βράδιον, tardius, à βραδὺς, έος, ὁ, tardus. Comp. βραδύτερος & βράσσων pro βραδίων. Superl. βραδύτατος & βράδιστος. ε. 526.

Βράχε, 3. ſing. a. 2. act. βράχω, *ſonum & ſtrepitum edo*, verbum ὀνοματοπεποιημένον. α. 423.

Βριάει, 3. perſ. ind. verb. βριάω, f. άσω, robuſtum reddo, potens ſum. ε. 5. θ. 447.

Βριάρεως, ω, ὁ, Attice pro Βριάρεος, ου, ὁ, nomen viri, quartæ ſimplicium. ex βρι particula intenſiva *valde*, & Ἄρης *Mars*. q. d. valde martius. θ. 714. 817.

Βρίθειν, implere. Vide ſupra βεβριθυῖα. βριθόμενος, ab eodem verbo derivatur. ε. 464. α. 300.

Βρισάρματος, ου, ὁ, *qui gravat currum*, ex βρίθω, gravo, & ἅρμα, τος, τὸ, currus. α. 441.

Βροντὴ, ἡ, tonitru. Βρόντης, ου, ὁ, nomen viri, vel Cyclopis. hinc βροντάω, ήσω, tono. θ. 72. 458. 140. 845.

Βρότεος, ου, *humanus*, hinc & βρότησιος, idem. Th. βροτὸς, οῦ, ὁ, mortalis. ε. 15. 414.

Βροτόεντα, acc. ſing. à βροτόεις, ſanie reſperſus, à βρότος, ſanies, tabum, cruor, quod eſt mutato accentu ob mutatam ſignificationem à βροτὸς, quod ſæpius legitur in plurali numero βροτοὶ, *mortales*. α. 367.

Βροτοῖσι, dat. plur. à βροτὸς, οῦ, mortalis. ε. 24. 212. θ. 218.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Βροτολοιγὸν, hominum peſtem, à λοιγὸς, ȣ͂, ὁ, pernicies, *peſtis*, & βροτὸς, ȣ͂, ὁ, mortalis. α. 333. 425.

Βρῶσις, εως, ἡ, *cibus*. à βρώσκω, βιβρώσκω *conſumo*, comedo. f. βρώσω. p. βέβρωκα. præt. paſſ. βέβρωμαι. unde eſt βρῶμα αὐλικὸν, hoffbiſſein. à βέβρωσαι eſt βρῶσις, εος, ἡ, *eſca*. item *tinea*. βρώσιος. θ. 797. α. 395.

Βυσσοδομεύων, mentibus altis meditans, à βυσσοδομεύω proprie *profunde ſtruo, fundamenta probejacio*, quod inprimis architecti faciunt in locis paluſtribus. Deinde per metaph. *profunde cogito, machinor*. compoſitum ex βυσσὸς, ȣ͂, ὁ, *Ionice* pro βυθὸς, ȣ͂, ὁ, *fundum*, *pars ima*; & δομεύω, pro δομέω, *ædifico*. Th. δέμω ſtruo. in præt. med. δέδομα, unde eſt δόμος, ȣ, ὁ, *domus*, &c. α. 30.

Βωμὸς, ȣ͂, ὁ, ara. ab Hebr. במה altare in excelſis extructum ab idololatris. prov. φίλος μέχρι βωμῶν, *amicus uſque ad aras*. α. 70. ε. 135. θ. 4.

Γ.

ΓΑῖ, pro γαῖα, ſeu γαίη ἡ, terra, tellus. gen. γαίης Ion. pro γαίας. θ. 117. ε. 19. 70. 161. θ. 147. 427.

Γαιήοχος, ȣ, ὁ, terram continens. Dicitur & pro eodem contracte γαιȣ͂χος, & γαȣ͂χος. ex γαῖα, terra, & ἔχω, contineo. θ. 15.

Γάλα, γάλακτος, τὸ, *lac*. ε. 588.

Γαλαξαύρη, nomen proprium mul. θ. 353.

Γαλάτεια, nomen mul. θ. 250.

Γαλήνη, nomen mul. θ. 244.

Γαμβρὸν, acc. ſing. à γαμβρὸς, ȣ͂, ὁ, gener. θ. 818.

Γαμεῖν, præſ. inf. verbi γαμέω, f. ήσω, uxorem duco. ε. 697.

Γαμετὴ, uxor, *nupta*; at γαμέτης, ȣ, ὁ, *maritus*. Th. γαμέω, ῶ, uxorem duco. ε. 404.

Γαμοῖτο. γαμέοιτο γαμοῖτο, *nubat*. præſ. opt. paſſ. à γαμέω. ε. 696.

Γάμος, γάμȣ, ὁ, vel γάμοι, οἱ, nuptiæ. ε. 695. θ. 603.

Γαμψώνυχες, nom. pl. à γαμψώνυξ, cui curvi ſunt ungues. ex γαμψὸς, idem quod καμψὸς, incurvus, inflexus, Th. κάμπτω, f. ψω, p. φα, flecto, incurvo, & ὄνυξ, υχος, ὁ, *unguis*. α. 405.

Γὰρ, *enim, nam, namque*. Conjunct. ε. 5. 14. 21. &c.

Γαστὴρ, έρος, ἡ. γαστέρες, ventres fruges conſumere nati. θ. 26.

Γ', pro γε, *quidem*, certe. ſyllabica adjectio. ε. 736. 185. 244.

Γεγάασι, 3. pl. præt. med. à γάω. in præt. med. γέγαα. Th. γείνομαι, gignor. ε. 108.

Γείνατ', pro γείνατο, produxit. a. 1. med. in prima perſona, ἐγεινάμην. & γείνασθαι, a. 1. med. infinit. γεινόμεθ' & γείνεσθ' imperf. med. Thema γείνομαι, naſcor. θ. 185. & 82. ε. 769. α. 88.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

α. 88. 49. &c.

Γείτων, ονος, ὁ, καὶ ἡ, quaſi ex γέα, *terra*, & ἔτης, ου, ὁ, *ſodalis, amicus*. q. d. γείτονες, *ſodales ejuſdem telluris*. acc. ſing. γείτονα, & γείτοσι, dat pl. ε. 23. 398. 699.

Γελᾷ, 3. perſ. præſ. à γελάω, *rideo*, f. άσω. γελόωντες, pl. num. præſ. part. Poëtice pro γελῶντες. poſito ο ante ω, & retracto accentu. θ. 40. α. 283.

Γενεὴ, generatio, ἡ, Ionice pro γενεά. Th. γείνομαι, gignor. ε. 282. θ. 871. α. 55.

Γενέθλη, ης, ἡ, idem, & ab eodem Themate derivatur. θ. 610.

Γένεο Ionice pro γένου, & hoc pro ἐγένου, a. 2. med. *fuiſti*, ab ἐγενόμην, ου, ετο. Th. γείνομαι, ſum, naſcor, f. 2. paſſ. γενήσομαι. p. γεγένημαι. a. 1. m. ἐγεινάμην. θ. 657.

Γένεια, acc. pl. à γένειον, ου, τὸ, mentum, maxilla. Th. γένυς, υος, ἡ, mentum. α. 167. 418.

Γένετ', pro ἐγένετο, fuerit, à. 2. med. ἐγενόμην. Th. γείνομαι, ſum. naſcor. θ. 115.

Γένοιτο, 3. ſing. a. 2. med. opt. γένετο, pro γένετο, a. 2. m. & hoc pro ἐγένετο, metri cauſa abjicitur augmentum. γένοντο, 3. perſon. pl. a. 2. m. verb. γείνομαι. θ. 199.

Γενετὴ, ῆς, ἡ, partus, generatio. Th. γείνομαι, naſcor. θ. 271.

Γένηται, fieret, a. 2. med. ſub. γενέσθαι, a. 2. m. inf. à γείνομαι, ſum, fut. 1. paſſ. γενηθήσομαι, p. m. γέγονα. ε. 88. 342.

Γένος, εος, τὸ, genus. à γείνομαι, naſcor. ε. 11. 109.

Γεράεσσι, dat. pl. Ion. & Poët. a γέρας, γέρατος, αος, & ως, τὸ, *munus*. θ. 449.

Γέρανος, ου, ἡ, grus. ε. 446.

Γέρας, ατος, αος, & ως, τὸ, *donum, munus*. gen. pl. γεράων. ε. 125. θ. 393.

Γέροντος, gen. & acc. γέροντα, à γέρων, οντος ὁ, ſenex. θ. 1003.

Γῆ, gen. γῆς, ἡ, terra, ex γέα. circumflectitur in omnibus caſibus, & in proſa uſurpatur pro terra. θ. 679. ε. 561.

Γηθήσας, a. 1. part. à γηθέω, f. ήσω, gaudeo, lætor. Doricè γαθέω, unde Latinorum *gaudeo*. hinc γήθησεν, a. 1. ind. act. Ion. α. 116. θ. 173. ε. 474.

Γῆμε, duxit. 3. ſing. a. 1. act. indic. γῆμα, γῆμας, γῆμε. Ion. & Poët. ab ἔγημα, pro ἐγάμησα. Th. γαμέω, ήσω, uxorem duco. γῆμαι, a. 1. act. infin. γήμῃς, a. 1. ſub. θ. 604. 960. ε. 699.

Γηραιὸς, οῦ, ὁ, *ſenex*, à γῆρας, ατος, αος, ως, τὸ, *ſenectus*. ε. 376.

Γηράντεσσι, dat. pl. Poëticus, à γήρας, γήραντος, ſeneſcens. vel γήρας, eſt a. 1. part. pro γηράσας à γηράω, ſeneſco, unde ἐγήρασα. eſt & hinc per ſyncopen ἔγηρα, ſicut pro ἐγάμησα, ἔγημα. Th. γῆρας, ατος, τὸ, ſenectus. ε. 186.

Γῆρας, ατος, τὸ, ſenectus. ἐπὶ γήραος ἱκέσθαι, ad ſenectutem

pervenire. dat. γήραϊ. ε. 703. 92.

Γηράσκοντας, ſeneſcentes, acc. pl. præſ. part. à γηράσκω, conſeneſco, f. άσω, p. γεγήρακα. Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος. Th. γῆρας, αος, τὸ, ſenectus. ε. 183.

Γηροκόμοιο, gen. Ion. à γηροκόμος, qui curat & alit aliquem in ſenectute. à γῆρας, αος, τὸ, ſenectus, & κομέω, ῶ, f. ήσω, curam gero. θ. 605.

Γηρυονῆα, acc. ſing. à Γηρυονεὺς, έος, ὁ, nomen viri. θ. 287. 309.

Γηρύετ', conqueritur, pro γηρύεται, à γηρύομαι, *conqueror*. Th. γῆρυς, υος, ἡ, *vox*, guttur. ε. 258.

Γῆς. θ. 106. 807.

Γιγάντων, g. pl. à γίγας, αντος, ὁ, gigas. à γῆ & γάω. Nam terræ filii dicuntur. θ. 50. 185.

Γίνεσθαι, præſ. inf. active capitur *generare* ſcil. debet. Alii legunt γείνασθαι, a. 1. m. inf. à γείνομαι, gignor. Vide γίνετ'. ε. 791.

Γίνετ', imperf. paſſ. Ion. à γίνομαι. Vide γένετ'. α. 414.

Γινομένης, γινόμενον, præſ. part. à γίνομαι, naſcor. ε. 819. 490.

Γινώσκω, cognoſco, f. γνώσομαι. p. ἔγνωκα. a. 2. ἔγνων, ως, ω. a. 2. imperat. γνῶθι. præt. paſſ. ἔγνωσμαι. ε. 279.

Γλαύκη, nomen proprium mul. θ. 244.

Γλαυκὴν, accuſ. ſingul. ab Adj. γλαυκὸς, ἡ, ὸν, *cæſius*, glaucus. θ. 440.

Γλαυκιόων, Poëtice pro γλαυκιάων, præſ. part. à γλαυκιάω, ῶ, & Poëtice γλαυκιόω, glaucis oculis terribiliter intueor, ſicut pro ὁράω, ὁρῶ, Poëtice dicitur ὁρόω. Them. γλαυκὸς, οῦ, ὁ, glaucus, cæſius. α. 430.

Γλαυκονόμη, nomen proprium mul. θ. 256.

Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, cæſios habens oculos, epitheton Minervæ, ex γλαυκὸς, cæſius, & ὢψ, ὠπὸς, ὁ, *vultus*, acc. γλαυκῶπιν, & γλαυκώπιδα. Them. ὄπτομαι, video. ε. 72. θ. 13.

Γλάφει, 3. præſ. ind. verbi γλάφω, f. ψω, cavo, excavo. α. 431.

Γλαφυρὸς, οῦ, ὁ, cavus: à γλάφω, f. ψω, cavo, excavo. θ. 297.

Γλάφυ pro γλαφυρὸν, antrum. Th. γλάφω. ε. 531.

Γλυκερὸς, ἡ, ὸν, dulcis. à γλυκὺς, έος, ὁ, dulcis. θ. 97. α. 331.

Γλώσση, & Att. γλῶττη, lingua, ἡ. dat. pl. Ion. γλώσσῃσι, pro γλώσσαις. θ. 83. & 826.

Γναμπτοῖσι, dat. plur. Ionic. à γναμπτὸς, incurvus, hoc à γνάμπτω, *incurvo*. Th. κάμπτω, flecto. ε. 203.

Γνῶ, pro ἔγνω, cognovit. 3. perſ. a. 2. ind. à γινώσκω, cognoſco, f. γνώσομαι, p. ἔγνωκα, a. 2. ἔγνων. θ. 551.

Γόμφοισιν, dat. pl. Ionic. à γόμφος, ου, ὁ, cuneus, clavus. ε. 429.

Γονεῦσιν, dat. pl. à γονεὺς, έος, ὁ, *pa-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

parens. γονῇ, dat. ſing. à γονὴ, ῆς, ἡ, genitura. Th. γείνομαι, gignor. ε. 233. & 731.

Γόνος, ου, ſoboles, generatio. Th. γείνομαι, gignor. θ. 495.

Γοργοὺς, acc. plur. à γοργὸς, οῦ, ὁ, *velox*. θ. 274. α. 237.

Γοργοῦς, gen. ſing. pro Γοργόος, à Γοργὼ, όος, οῦς, ἡ, nomen mul. α. 224.

Γοργόνες, dictæ ſunt Phorci filiæ, Meduſa, Sthenyo & Euryale, à γοργὼν, όνος, ὁ, nomen animalis noxii in Africa. α. 230.

Γούνατα, acc. pl. & γούναθ', pro γόνατα, à γόνυ, τὸ, genu. in genit. τοῦ γόνυος & γόνατος, & γουνὸς. ε. 585. θ. 460.

Γουνοῖσιν, dat. pl. à γουνὸς, *fertilis*, Ionica epenth. pro γόνος, hoc à γονὴ, ἡ, genitura. Th. γείνομαι, gignor. θ. 54.

Γουνοπαχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *genua pinguis*. ex γόνυ genu, & παχὺς, έος, ὁ, *craſſus*. α. 266.

Γραίας, nomen mul. à γραία, ας, ἡ, *anus*, *vetula*. idem quod γραῦς, αὸς, ἡ. θ. 270.

Γρηΐνικον. Nom. propr. θ. 342.

Γυάλοις, dat. pl. *jugis*. à γύαλον, ου, τὸ, *cavitas*. θ. 499.

Γύγης, ἡ γύγη, nomen mul. θ. 149. ε. 66.

Γύην, *dentale*, à γύης, ου, ὁ, dentale in aratro. at γύα ſeu γύη, Ion. jugerum. ε. 425.

Γυῖα, pl. num. membra, à γυῖον, ου, τὸ, membrum. θ. 592.

Γυιόκορος, ου, ὁ, *membra depaſcens*, ex γυῖον, ου, τὸ, membrum, & κορέω, item κορέννυμι, *ſatio*, item *depaſcor*. Qui depaſcitur, ille ſatiatur. ε. 66.

Γυιωθεὶς, mutilatus. a. 1. part. paſſ. à γυιόω, f. ώσω, claudum reddo, membra frango. Them. γυῖον, ου, τὸ, membrum. θ. 838.

Γυμνὸν, acc. à γυμνὸς, οῦ, ὁ, nudus. ε. 389.

Γυμνωθέντα, acc. ſing. a. 1. part. paſſ. à γυμνόω, *denudo*. Th. γυμνὸς, οῦ, ὁ, nudus. α. 334. 460.

Γυναικείῳ, muliebri, dat. ſing. à γυναικεῖος, ου, ὁ, muliebris. hinc & γυναικεῖον, ου, τὸ, gynæceum, locus interior in ædibus, in quo ſolæ mulieres verſabantur. Th. γυνὴ, ἡ, mulier. ε. 751.

Γυνὴ, ἡ, *mulier*, *adoleſcentula*, genit. γυναικὸς, dat. γυναικὶ, accuſ. γυναῖκα, voc. ὦ γύναι, dat. plur. γυναιξί. ε. 94. 700. θ. 513.

Δ.

ΔΑῒ, dat. ſing. pro δαΐδι per apocopen, à δαῒς, ΐδος, ἡ, *pugna*. Th. eſt δαίω, uro. θ. 650.

Δαιδαλέοιο, Gen. poëticus pro δαιδαλέου, à δαιδάλεος, *artificioſus*; derivatur à Δαίδαλος, ου, ὁ, qui fuit ingenioſiſſimus & ſcientiſſimus Cretenſium artifex. Videtur nomen accepiſſe à δαίω, *ſcio*. α. 334. 460. 137.

Δαί-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Δαΐδων, gen. pl. à δαΐς, ΐδος, ἡ. *fax*. Them. δαίω propriè *uro*. α. 275.

Δαίετο, imperf. Ion. à δαίομαι, divido, partior. Th. δαίω, divido. α. 165.

Δαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Deus. quaſi δαήμων. α. 94. δαίμονα. ϑ. 991. hinc δαιμόνιος, *venerandus*, unde δαιμόνι', pro δαιμόνιε in vocat. ϑ. 655. & δαιμονίη, pro δαιμονία, Ionicè. ϑ. 655.

Δαῖτα, acc. ſing. à δαὶς, δαιτὸς, ἡ, *cibus*, *epulum*. δαῖτ. in acc. plur. δαῖτας. à δαίω, epulum præbeo. ε. 340. 720. 740. ϑ. 802.

Δαΐφρων, *prudens*, *bellicoſus*. gen. δαΐφρονος, ex δαίω, diſco, vel divido, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens. α. 119. ε. 652.

Δάκεν, 3. ſing. a. 2. Ion. pro ἔδακεν, momordit. à δάκνω, mordeo. f. δήξομαι. p. δέδηχα. a. 2. ἔδακον. a. 1. paſſ. ἐδήχθην. a. 2. paſſ. ἐδάκην. ϑ. 567.

Δάκρυσι, dat. pl. à δάκρυ, υος, τὸ, *lacryma*: hinc δακρυόεις, εντος, lacrymoſus. α. 132. 270. ϑ. 227.

Δαλοῦ genit. à δαλὸς, οῦ, ὁ, *titio*. Th. δαίω, *uro*. ε. 703.

Δαμαζόμενος, præſ. part. à δαμάζω, *edomo*. δαμάσσας, poëtice pro δαμάσας. part. a. 1. act. Th. δαμάω, domo. ϑ. 865. 490. α. 11.

Δάμασε, a. 1. Ion. à δαμάω, *domo*, f. άσω. ε. 857.

Δαμέντες, part. a. 2. paſſ. *domiti*. à δέμω vel δάμνω, pro δαμάω. δαμῆναι, a. 2. paſſ. infin. δάμναται, domat. præſ. à δάμναμαι. Th. δαμάω, domo. ε. 151. ϑ. 464. 122.

Δανάης, ἡ Δανάη, ης, nomen mul. α. 216.

Δαναΐδης, filius Danai. Nomen patronymicum. Filii à patribus ſua acceperunt nomina. à Δαναὸς, Danaus. α. 229.

Δαπάνη, ης, ἡ, ſumptus. Them. δαπανάω, ῶ, f. ήσω, conſumo. ε. 721.

Δάσσαντο, 3. pl. a. 1. med. indic. poëtice pro ἐδάσαντο. augmentum abjicitur & σῖγμα duplicatur. à δάζομαι, divido. f. σομαι, a. 1. m. ἐδασάμην. hinc δασσάμενος & δάσσασθαι. hinc δασμὸς *diſtributio*. item tributum, quod penditur ab hoſtibus, brand-ſchatzung. Th. δαίω, divido. ϑ. 112. 537. 425. ε. 444.

Δασυστέρνων, gen. pl. à δασύστερνος, hirſutum pectus habens, ex δασὺς denſus, & στέρνον, ου, τὸ, pectus. ε. 512.

Δατέεσθαι, præſ. inf. paſſ. *dividi*, pro δατεῖσθαι, exemplaria habent δατέασθαι, α pro ε. à δατέομαι, *dividor*. Th. δαίω, divido. ε. 765. ϑ. 606.

Δάφνης, genit. à δάφνη, ης, ἡ, laurus. ε. 433. ϑ. 30.

Δαφοινεος, *valde funeſtus*, *ruber*, ſeu δαφοινὸς, ἡ, ὸν, *cædis avidus*. ex δὰ, quæ particula per ſe nihil ſignificat, ſed in compoſitione auget, & φένω, occido.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

do. α. 159. & 250.

Δ', vel δὲ, autem, vero. Sæpe ſubjungitur particulæ μὲν, vim adverſativam habens. ε. 10. 13. 24. 34. 37. &c.

Δέδασται, attributa eſt, perf. paſſ. ind. à δάζομαι, divido, partior. f. δάσομαι. præt. paſſ. δέδασμαι. Th. δαίω, divido. θ. 789.

Δεδήει, *ardebat*. 3. ſing. pluſq. perf. med. pro ἐδεδήει, à δαίω, uro. præt. med. δέδηα. pl.perf. ἐδεδήειν. α. 155.

Δεδμημένοι. præt. part. paſſ. *domiti*, à δέμω *domo*. f. δεμῶ. p. δέδμηκα, præt. paſſ. δέδμημαι. aor. 2. ἐδάμην. hinc in infinit. δαμῆναι, & δαμήμεναι. ε. 116. Them. δαμάω, domo.

Δεδοκημένος, obſervans. à δοκάω *obſervo*, f. ήσω. Th. δοκάζω, f. άσω, obſervo. α. 214.

Δεδορκὼς, intuens, præt. med. part. à δέρκω, *video*. f. 2. δρακῶ. aor. 2. ἔδρακον. a. 1. paſſ. ἐδέρχθην. p.m. δέδορκα. α. 145.

Δειδίξεται, perterrebit. 3. ſing. fut. med. poët. à δεδίττομαι, terreo. f. ίξομαι. Th. δείδω. f. σω. timeo. α. 111.

Δειδιότες, metuentes, part. præt. med. à δείδω timeo, præterito med. δέδια & δείδια, poëtice, unde part. δειδιὼς. α. 248.

Δεικνῦσι, 3. indicat. δείκνυ, per apocopen pro δείκνυσι. 3. perſ. ſing. ind. à δείκνυμι, idem quod δεικνύω. f. δείξω. p. χα. ε. 449. 524. 500.

Δειλὸς, οῦ, ὁ, *timidus*. à δείδω, timeo. ε. 711. 183. 212.

Δεῖμος, ου, ὁ, nomen viri, à δείδω timeo. α. 195. 463. θ. 934.

Δεινὸς, ὴ, ὸν, terribilis, gravis. δεινοῖο poëtice pro δεινοῦ. δεινῇς pro δειναῖς. θ. 829. δεινοῖσι, dat. pl. Ion. hinc δεινότατος, acerrimus. ſuperlat. ε. 367. α. 71. 129. θ. 138. 155.

Δεινωποὶ, nom. pl. *graves aſpectu*. ex δεινὸς *gravis*, & ὢψ ὠπὸς, ὁ, *facies*. Th. ὄπτομαι, video. At ὂψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*. α. 250.

Δείξαι, f. 1. δεῖξαι. a. 1. inf. à δείκνυμι, oſtendo, f. ξω. p. χα. ε. 646. 610.

Δειπνήσας, a. 1. part. à δειπνέω, *cœno*. f. ήσω. Th. δεῖπνον, ου, τὸ, cœna. ε. 440.

Δειπνολόχης, comeſſatricis. gen. ſing. g. f. pro δειπνολόχου. Adjectiva enim compoſita ſunt g. c. δειπνολόχος, ου, ὁ, ἡ, proprie *qui conviviis inſidiatur*, h. e. qui convivia captat, commeſſator, vel qui accurate illa obſervat, aut loco ſuo curat. ex δεῖπνον cœna, convivium, & λόχος, ου, ὁ, inſidiæ. ε. 702.

Δεῖπνον, ου, τὸ, convivium. ε. 207.

Δειρὴν, acc. ſing. à δειρὴ, ῆς, ἡ, *collum*, vel δέρη. α. 391. θ. 727.

Δέκα, unde eſt δέκατος, *decimus*. f. g. δεκάτη. ε. 610. θ. 726. 789. 803.

Δεκαδώρῳ, dat. ſing. à δεκάδωρος, qui decem palmorum eſt,

eſt, ex δέκα *decem*, & δῶρον, ου, τὸ, *palmus*, donum. ε. 424.

Δελφῖνες, nom. pl. à δελφὶν, ſeu δελφὶς, ῖνος, delphin. α. 210. & 212.

Δέμας, corpus, τὸ ἄκλιτον, & indeclinabile. ϑ. 260.

Δέμνια, τὰ, *cubilia maritorum*, à δέμνιον, , ου, τὸ, ſtratum, lectus. à δέμω, *edomo*. ε. 326.

Δένδρεα, pl. num. à δένδρεον, ου, τὸ, *arbor*, *lignum* poëtice pro δένδρον. ſic ἀδελφεὸς pro ἀδελφὸς, *frater*. ϑ. 216. ε. 581.

Δέξατο, a. 1. med. Ion. pro ἐδέξατο, à δέχομαι, recipio, f. δέξομαι. p. δέδεγμαι. a. 1. m. ἐδεξάμην. ϑ. 185. ε. 87. 711.

Δεξιτερὸς, ὰ, ὸν, Δεξιτερῇ, dat. ſing. pro δεξιτερᾷ. Ionicè à δεξιὰ, *dextra manus*: παρὰ τὸ δέχεσθαι fut. δέξομαι. ϑ. 179.

Δέος, δέεος, τὸ, *timor*. Th. δείδω, f. σω. timeo. p. δέδοικα, δείδια, δέδια. ϑ. 167.

Δέον, 3. pl. imperf. act. pro ἔδεον, ligabant, à δέω, *vincio*. f. ήσω. α. 291.

Δερκιόωνται, pro δερκιῶνται, aſpiciunt, à δερκιάομαι, ῶμαι, & poëtice δερκιόωμαι. Th. δέρκω, video. α. 236. ϑ. 911.

Δερκομένω, tuentes, præſ. part. dualis numeri, à δερκόμενος. δερκομένοιο, gen. Ion. δερκομενάων, f. g. pl. num. Æolice pro δερκομενῶν, à δερκομένη, præſ. part. idem quod δέρκω, ſeu δέρκομαι, videor. ϑ. 910. 828. α. 236. 169.

Δέρμα, ατος, τὸ, *cutis*, à δέρω, *excorio*. Th. δέρας, ατος, τὸ, pellis, corium. ε. 511.

Δεσμεύων, manipulans, præſ. part. à δεσμεύω, idem quod δεσμέω & δεσμόω, ligo. à δεσμὸς, οῦ, ὁ, vinculum. Th. δέω, ligo. ε. 479.

Δεσμοῦ, gen. ſing. à δεσμὸς, οῦ, ὁ, *vinculum*, & in pl. δεσμοὶ vel δεσμά. hinc δεσμεύω *vincio*. Th. δέω, ligo. α. 43. ϑ. 501.

Δεύσῃ, 3. ſing. a. 1. act. ſubj. à δεύω, *humecto*, *rigo*. f. δεύσω. ε. 554.

Δεῦτε, huc, agite. adverb. hortantis, à ſing. δεῦρο, huc, hunc in locum. ε. 2.

Δεύτερος, ου, ὁ, ſecundus. ε. 126. 141. ϑ. 47.

Δέχεται, 3. ſing. à δέχομαι, capio, f. δέξομαι, p. δέδεγμαι. ϑ. 800.

Δὴ, *ſane, jam*. in carmine modo poſtponitur, modo præponitur. ε. 2. δὴ τότε, jam tum. ϑ. 643.

Δηθὰ, diu, adverb. à δὴν, diu. ϑ. 623.

Δηϊοτῆτος, genit. à δηϊοτὴς, ῆτος, ἡ, *pugna*. à δήϊος *hoſtilis*: & hoc à δαίω, *uro*. ϑ. 662. 852.

Δημήτηρ, ἡ, nomen idoli, q. d. γῆ μήτηρ, *Ceres*. Δημήτερος, Δήμητρος, Δημήτερι, Δήμητρα. ϑ. 454. 912. ε. 298.

Δημὸς, οῦ, ὁ, *adeps*, pinguedo. Vide in δῆμος, ου, ὁ, populus. ϑ. 538. 541.

Δῆμος, ου, ὁ, *populus*. ε. 259. ϑ. 971.

Δη-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Δήνεα, acc. pl. *conſilia*. à δῆνος, εος. τὸ, *conſilium*, *vaframentum*. Chaldaice *dena*, meditari. alii habent μήδεα. ϑ. 236.

Δή ῥ'. ϑ. 888.

Δή ῥα. Jam. ϑ. 883.

Δῆριν, acc. ſing. à δῆρις, ιος, ἡ, *lis*, *contentio*. hinc δηριάω, *pugno*. ε. 14. 33. α. 241. 251.

Δηρὸν, *diu*, adverbialiter uſurpatur pro δηλὼ. ϑ. 629.

Δῆσε, a. 1. ind. Ion. pro ἔδησε, *ligavit*, δήσασθαι, a. 1. med. inf. à δέω, *ligo*. ϑ. 618. ε. 540.

Δή τοι, ſanè. ϑ. 1014.

Δηώσειν, fut. 1. activ. infinit. à δηόω *populor*, *occido*. pro quo Poëtæ etiam δηϊόω, à δήϊος vel δάϊος, *hoſtilis*. Th. eſt δαίω, *uro*, *vaſto*. α. 67.

Δία, *Iovem*, acc. ſing. à Ζεὺς, Διὸς, Διῒ, Δία, vocat. Ζεῦ, Iupiter. Δί'. ϑ. 468. ε. 52.

Διὰ, præpoſitio, διὰ βουλὰς, ex conſiliis, διὰ Θρήκης, per Thraciam. ε. 13. 505. ϑ. 398.

Δῖα, *divina*, h. e. præſtantiſſima. à Ζεὺς, Διὸς, Iupiter. α. 338. ϑ. 376.

Διαβὰς, part. a. 2. act. *emenſus*. à διαβαίνω, tranſeo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην, a. 2. part. βὰς. ϑ. 292.

Διαβῇ, tranſierit. a. 2. act. ſubj. διαβῶ. Th. βαίνω, eo. ε. 738.

Διάησι, 3. perſ. ind. ſing. perflat. ex διὰ, & ἄημι, *flo*. Th. ἄω, ἤσω, flo, ſpiro. ε. 512. 517.

Διάκτορος, ου, ὁ, *nuntius*. Dicitur etiam διάκτωρ ορος, ὁ, à διάγω, traduco, tranſmitto. ε. 77. 68.

Διακρινώμεθα, 1. perſ. pl. præſ. ſub. à διακρίνω, diſcerno. Th. κρίνω, f. νῶ, ſecerno, judico, p. κέκρικα, a. 1. ἔκρινα. ε. 35. ϑ. 85.

Διαμπερὲς, adverb. *perpetuo*, ex διὰ, ἀνὰ, & πέρας, ατος, τὸ, *terminus*. q. d. penitus (διὰ intendit ſignificationem) ad finem. ε. 234. ϑ. 402.

Δῖον, acc. à δῖος, α, ον, divinus, bonus. Th. Ζεὺς, Διὸς, Iupiter. α. 287. ε. 477.

Διασκιδνᾶσι, diſſipant. 3. pl. præſ. act. à διασκίδνημι, diſſipo, ad formam ἵστημι. Th. eſt, σκεδάω, σκεδάζω, & σκεδάννυμι *diſpergo*, f. άσω. ϑ. 875.

Διδάξῃς, a. 1. ſub. à διδάσκω, *doceo*, f. διδάξω, p. δεδίδαχα, a. 1. ἐδίδαξα, a. 1. paſſ. ἐδιδάχθην. ε. 697.

Διδασκῆσαι, a. 1. act. infin. verbi διδασκέω, idem quod διδάσκω, doceo. ε. 64.

Διδοῖ, dat. pro δίδωσι, à διδόω. Th. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἔδων, ως, ω. α. 328. ε. 279. 636. ϑ. 21).

Διδυμάονε, geminos, dualis num. à διδυμάων, ονος, pro δίδυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, geminus. α. 49.

Διεδάσσατο, *diſtribuit*, 3. ſing. a. 1. med. à διαδάζω. σ poëtice duplicatur. ſic διεδάσσαο, *diviſiſti*, 2. ſing. a. 1. med. pro διεδάσω, Ionicè ω mutatur in αο. Th. δαίω, divido. ϑ. 544.

ϑ. 544. 885.

Διέκειτο, conſtitutum erat, imperf. med. à διάκειμαι, conſtitutus ſum. Th. κεῖμαι, f. κείσομαι, jaceo. α. 20.

Διέλοντο pro διείλοντο, p. 3. pl. a. 2. med. à διαιρέω, ῶ, divido, f. ήσω, p. διήρηκα, a. 2. διεῖλον. Th. αἱρέω, eligo. ϑ. 112.

Διερὴν, *humidam*, acc. à διερὸς, humidus. Th. διαίνω, f. ανῶ, humecto. ε. 458.

Διέταξε, diſpoſuit a. 1. ind. verbi διατάσσω, vel ττω, ordino. Th. τάσσω, vel ττω, f. ξω. p. τέταχα, a. 1. ἔταξα. ε. 274. ϑ. 74.

Διετεκμήραντο, deſtinarunt. 3. pl. a. 1. med. διατεκμαίρω, certis ſignis probo, f. αρῶ, a. 1. ἐτέκμηρα. Th. τέκμαρ, αρος, τὸ, ſignum. ε. 395.

Δίζεσθαι, *inquirere*, præſ. med. infinit. à δίζημαι, quæro, fut. διζήσομαι. Th. δίζω, quæro. ε. 601. 426.

Δίη, *divina*, à Ζεὺς, Iupiter. ϑ. 260. 866.

Διηνεκέεσσιν, longis, dativ. pl. poëticus, à διηνεκὴς: ex διὰ & ἠνεκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *perpetuus*. διηνεκέως, *prolixe*. ϑ. 627. 812.

Διὶ, dat. ſing. à Ζεὺς. vide ſuo loco. ε. 69. 257. 463. &c.

Δίκαιος, juſtus. ε. 268. & δίκαι' per apoſtrophen. ε. 278.

Δικαιότερον, juſtius, comp. à δίκαιος, juſtus. Th. δίκη. ε. 157.

Δίκας, acc. pl. à δίκη, ἡ, *jus*, *fas*. δίκησι, dat. pl. pro δίκαις. inde δίκαιος, ου, *juſtus*. & δίκαι' per apoſtrophen, pro δίκαια. ε. 123. 217. 278.

Δικάσαι, a. 1. act. infin. pro δικάσαι, à δικάζω, jus dico. Th. δίκη, *jus*, ἡ. ε. 39.

Δινέμεν, *vertere*, præſ. inf. Ion. pro Æolico δινέμεναι, communiter δινεῖν, à δινέω, *moveo*, f. ήσω, à δίνη, ης, ἡ, vortex. ε. 596.

Δινήεντας, acc. pl. à δινήεις, εσσα, εν, vorticoſus, a, um, à δίνη, ης, ἡ, *vortex*, *gurges*. ϑ. 337.

Δίνῃς, dat. pl. Ionic. pro δίναις, à δίνη, *vortex*. ϑ. 791.

Διόθεν, adverb. è loco, *à Iove*. Th. Ζεὺς, Διὸς, Iupiter. ε. 763.

Διὸς, *Iovis*. gen. à Ζεὺς, Iupiter. vocat. ὦ Ζεῦ. ε. 4. 36. &c.

Δῖον, δῖος, δῖα, *divus*, *a*, *um*. Th. Ζεὺς. ϑ. 991.

Διόγνητος, *à Iove generatus*, *generoſus*, ex Διὸς & γνητὸς pro γεννητὸς. Th. γίνομαι naſcor, f. γενήσομαι, p. γεγένημαι. α. 340.

Διοτρεφέος, à Iove nutriti, à διοτρεφὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, ex Διὸς, & τρέφω, *alo*, f. ψω, p. τέτρεφα, a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. ϑ. 992. 82. α. 118.

Δὶς, bis, adverb. ε. 709. 299.

Δίφρου, gen. ſing. à δίφρος, (q. δίφορος) ου, ὁ, locus in curru, ubi auriga & parabates ſedebant. per ſyn. memb. *currus*. α. 321. 324. 109. &c.

Διφῶσα, inquirens, pr. part. f. g. à διφάω, *quæro*, f. άσω. ε. 377.

Δίχ', pro, δίχα *ſeorſim*. Th. eſt δὶς, bis. ε. 166.

Διώνυσος, *Bacchus*, quia, quum naſceretur, femur Διὸς ἔνυξεν, ut

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

ut habet fabula gentilis. Propter metrum τὸ σ duplicatur & ο mutatur in ω. α. 400. ε. 612. ϑ. 941.

Διώνη, nomen Idoli Ethnici, q. d. Διὸς ἄνασσα, Iovis regina. ϑ. 17. 353.

Δμηθεῖσα, & per apoſtroph. δμηθεῖσ', a. 1. part. f. g. *domita*, à δέμω, (pro δαμάω, domo.) fut. δεμῶ. præt. act. δέδμηκα. præt. paſſ. δέδμημαι, σαι, ται. Hinc a. 1. paſſ. ἐδμήθην, ης, η. Vide ſupra δαμέντες. α. 48. ϑ. 1000.

Δμῶας, acc. pl. à δμὼς, ωὸς, ὁ, *ſervus domitus*, in dat. pl. δμῶσι & δμώεσσι. & δμωὸς, οῦ, ὁ, idem quod δμώς. Th. eſt δαμάω *domo*. ε. 428. 457. 595. 764. α. 39. 276.

Δνοφερὸς, ὴ, ὸν, tenebroſus. δνοφερῇσι, dat. pl. (Ion.) à δνόφος, ου, ὁ, tenebræ, caligo. ϑ. 107. 736. 807. 826.

Δοιὰ, & δοιὼ, & δοιοὶ, pluralis & dual. numeri tantum, Poëtice pro δύο, vel δύω, *duo*. ε. 430.

Δοῖεν, 3. pl. a. 2. opt. pro δοίησαν, à δίδωμι, f. δώσω, do. ε. 186.

Δοιὼ dual. num. Vide δοιὰ. α. 234.

Δοκεύων, inſidiatus, part. præſ. verbi δοκεύω, obſervo, f. εύσω. Th. δοκάζω, f. άσω, obſervo. α. 333. 480.

Δολίην, acc. ſing. à δόλιος, doloſus. δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ, *doloſa arte*. Them. δόλος, ου, ὁ, dolus, fraus. ϑ. 160. 540.

Δόλιχ', *longas*, per apoſt. pro δολιχὰ, acc. pl. n. g. à δολιχὸς, ὴ, ὸν, longus. ϑ. 186.

Δολοφρονέω, f. ήσω, *cogito fraudes*, à δόλος, & φρὴν, mens. ϑ. 550.

Δόλῳ, dat. ſing. à δόλος, ου, ὁ, dolus. ε. 83. ϑ. 889.

Δολωθεὶς, a. 1. part. à δολόω, *dolos machinor*, circumvenio. ϑ. 494.

Δόμεν, dare. a. 2. act. infin. Hoc ut & δόμεναι, Dorice pro δοῦναι· Th. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἔδων, ως, ω. ε. 352.

Δόμος, ου, ὁ, domus, à δέμομαι. *ædifico*. præt. med. δέδομα. ϑ. 386. hinc δόμονδε, domum verſus. ε. 96. α. 38.

Δορυσσόῳ, haſtarum concuſſori, à δορυσσόος, ex δόρυ, lancea, & σόος, à σείω, quatio, moveo, qui lanceam vibrat. α. 54.

Δὸς, a. 2. imperat. ut & δότε *date*, à δίδωμι, do. f. δώσω. a. 2. ἔδων. ε. 451. hinc δόσις, δόσιν, munus. ϑ. 93. 104.

Δότειρα, datrix, à δοτὴρ, ῆρος, dator, ὁ. Th. δίδωμι. ε. 354. α. 131.

Δοῦπος, ου, ὁ, *fragor*, *ſtrepitus*. ϑ. 70. 703.

Δοῦρα, ligna, acc. pl. pro δούρατα per apocopen, & hoc pro δόρατα, à δόρυ, δόρατος, & δουρὸς, lignum, dat. δούρατι, δουρὶ. ε. 454. 805. α. 362.

Δοχμωθεὶς, ſeſe obliquans, a. 1. part. paſſ. à δοχμόω. Th. δοχμὸς, ὴ, ὸν, *obliquus*. α. 389.

Δράκοντος, gen. à δράκων, οντος, ὁ, draco. α. 144. ϑ. 322.

Δράκον, aſpiciebant, pro ἔδρακον,

κον, 3. pl. a. 2. act. à δέρκω, video, in a. 2. ἔδαρκον, facta metatheſi ἔδρακον, p. m. δέδορκα. α. 262.

Δράκοντε, dracones, dual. num. à δράκων, οντος, ὁ, draco. α. 233.

Δράκων, οντος, ὁ, draco. dat. pl. δράκουσι. θ. 323. α. 166.

Δρεπάνας, acc. *falces*, à δρεπάνη. idem δρέπανον, ου, τὸ, à δρέπω, *carpo*, f. δρέψω. hinc δρέψασθαι, a. 1. med. inf. α. 292. θ. 31. 162.

Δρέψασθαι. Vide in Δρεπάνας.

Δριμεῖαν, acerbam, à δριμὺς, εῖα, ὺ, proprie *acris guſtu ſeu ſapore*. per metaph. *gravis*, *moleſtus*. α. 261. 457.

Δρύαλον, acc. à δρύαλος, eſt nomen viri, *qui quercuum ſatis habet*. α. 187.

Δρύαντα, acc. ſing. à δρύας, αντος, ὁ, nomen viri, à δρῦς, υὸς, ἡ, *quercus*. tam durus ut quercus. α. 179.

Δρῦς, υὸς, ἡ, *quercus*. in acc. δρυῦ. hinc δρύα, acc. à δρύον, ου, τὸ, *nemus*, *quercetum*. ε. 230. 528. θ. 35. α. 376.

Δυναμένη, ης, ἡ, nomen proprium mul. θ. 248.

Δύναμις, εως, ἡ, *potentia*. dat. δυνάμει, à δύναμαι, *poſſum*. in 2. ſing. δύνασαι, ad formam κρέμαμαι. f. δυνήσομαι,

Δύνηαι, Ionice pro δύνῃ, 2. ſing. præſ. med. ſubj. uſitate δύνῃ. a. 1. paſſ. ἐδυνάσθην. θ. 420. ε. 348. 213. α. 121.

Δύνουσ', 3. perſ. ind. præſ. pro δύνουσι, *ingrediuntur*, à δύνω, δύω, & δῦμι, ſubeo, f. δύσω, p. δέδυκα, a. 2. ἔδυν, υς, υ. α. 151. ε. 614.

Δύῃ, 3. perſ. præſ. ſub. verb. δύω, ſubeo. ε. 726.

Δύο, communiter. *duo*, δύω Attice. gen. dual. δυοῖν, f. δυεῖν, *duarum*, dat. pl. δυσὶ. α. 112. ε. 12.

Δῦσαι, a. 1. inf. act. verbi δύω, ſubeo. f. σω, p. δέδυκα. a. 1. ἔδυσα. a. 1. inf. act. δῦσαι, pro ἀποδῦσαι, per τμῆσιν. α. 329.

Δυσηλεγέες, moleſtæ. pl. num. à δυσηλεγής, έος, *moleſtus*. ex δυς, quæ particula in compoſitione tantum legitur, ſignificatque *difficulter*, & ἀλέγω, curo, f. ξω. ε. 504. θ. 652.

Δυσκέλαδος, ου, ὁ, ἡ, *raucus*. Th. κέλαδος, ου, ὁ, *ſonus*, *vox*. ε. 194.

Δυσνομίην, acc. Ion. à δυσνομία, Ion. α mutatur in η. proprie *mala legum inſtitutio*. item *licentia*, qua qui utuntur, difficulter ſe legibus ſubjiciunt, jugum legum excutiunt. ex δυς, & νόμος, lex. hoc à νέμω, tribuo. θ. 230.

Δυσπέμφελος, gravis acceſſor, proprie *trajectu difficilis*. ex δυς & πέπεμφα, verbi πέμπω, f. ψω, mitto. ε. 720. θ. 440.

Δύσεο, induere, Poëtice pro δύσεο, Ionice, & hoc pro δύσου, εσθω, præſ. med. imperat. à δύω. fut. med. δύσομαι. unde formant novum verbum, δύσομαι, *induo*. ἐδυσόμην, ου, ετο, *induebam*. Th. δύνω, vel δύω, ſubeo. α. 108.

Δυσ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Δυσσομψμάων, gen. pl. Æol. g. f. pro δυσσομψμῶν. præſ. part. à δύσσομαι, mergor. idem quod δύνω & δύω, ſubeo, ε. 382.

Δυσφήμοιο, ominoſo, gen. ſing. Ion. à δύσφημος, mali ominis. ex δυς, & φάω, vel φημὶ, dico. ε. 733.

Δυσφρονέων, præſ. part. à δυσφρονέω, animum abjicio, ægrè fero. ex δυς, & φρὴν, ενὸς, mens. ϑ. 102.

Δυσφροσυνάων, gen. pl. Æol. à δυσφροσύνη, animi ægritudo, ex δυς, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens, animus. ϑ. 528.

Δυσωνύμου, gen. ſing. à δυσώνυμος, inauſpicatus. ex δυς, & ὄνομα, *nomen*, cui eſt infauſtum nomen. ϑ. 171.

Δυωδεκάτη, duodecima, δυωδεκαταῖος, duodecimus, & *duodecim annorum*, à δυωδέκατος *duodecimus*. ex δύο, & δέκα, decem. ε. 749. 774. 789.

Δυωδεκάμηνον, ex δυώδεκα, duodecim. & μὴν, μηνὸς, ὁ, *menſis*. ε. 750.

Δῷ, (δῶ δῷς, δῷ) 3. ſing. a. 2. act. ſubj. à δίδωμι, do. ε. 352. ϑ. 933.

Δώδεκα, duodecim. Th. δέκα, decem. α. 162.

Δῴη, dederit, Attice, pro δοίη, a. 2. opt. act. à δίδωμι, do. Vide δόμεν. ε. 355.

Δῶκ', dedit, pro δῶκε, & hoc pro ἔδωκε, apocope Poëtica, δῶκαν, pro ἔδωκαν, 3. pl. a. 1. act. indicat. ab ἔδωκα. Th. δίδωμι, do. α. 400. ε. 739. ϑ. 504.

Δῶμα, ατος, τὸ, *domus*, pro δόμημα, à δέμω, exſtruo. ϑ. 410. ε. 8. 81. δώματ', pro δώματα. ϑ. 114.

Δῶρα, acc. pl. à δῶρον, ου, τὸ, donum, δώροισι, dat. pl. ε. 612. α. 47.

Δωρὶς, δωρίδος, ἡ, nomen mul. ϑ. 250. 241.

Δωροφάγους, acc. pl. à δωροφάγος, donivorus. Duo turpiſſima vitia in judice, ἡ δωροφαγία καὶ ἡ προσωποληψία. dicitur δωροφάγος, qui devorat dona, qui bovem habet in lingua. Active capitur, & proinde acutus eſt in penultima. Tzetzes intelligit τοὺς ἐκ τοῦ λαμβάνειν δῶρα διαζῶντας, *qui ex illis largitionibus vivunt*. ad quam peſtem è medio tollendam ſtipendia erant conſtituenda illis judicibus digna. ex δῶρον, donum, & φάγω, edo, comedo. ε. 39. 219. 262.

Δὼς, donum, indeclinabile Poët. idem quod δόσις. Th. δίδωμι, do. ε. 354.

Δώσω, dabo, fut. 1. act. à δίδωμι. Vide in δόμεν. ε. 57. 176.

Δώτῃ, datori, dat. caſ. uſitatius δότης, ου, ὁ, *dator*. Th. δίδωμι, do. ε. 353.

Δωτῆρες, nom. pl. à δωτὴρ, donator, à δίδωμι, do. δωτῆρες ἑάων, *datores bonorum*. malo δωτῆρες ἑάων. ἑάων, ſcil. δωρεῶν, ubi ἑάων eſt gen. pl. g. f. pro ἑῶν. Vide infra ἑάων. ϑ. 46. 111. 633.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Δωτὼ, όος, ἡ, nomen mul. ϑ. 248.

Δώωσι, a. 2. ſub. pro δῶσι, Poëtice, nova τοῦ ω μεγάλου ἐπενθέσει, verb. δίδωμι, do. ϑ. 222.

E.

Ἓ, *ipſum*, acc. ab οὗ, οἷ. οὐδέ ἑ λήθει, neque ipſum latet. ε. 266. α. 359. ϑ. 332.

Ἐᾷ, 3. perſ. ind. ab ἐάω, ſino, permitto, f. ἐάσω, p. εἴακα. ε. 340. ϑ. 772.

Ἑάων, *bonorum*. vitioſe videtur quibuſdam ſcribi ἑάων pro ἑῶν Æolice, ab ἑὸς, ἡ, ὸν, *ſuus*. Magis arridet iis analyſis, qua deducitur ab ἐὸς, ἐὰ, ἐὸν, idem quod ἐὺς, vel ἠὺς, *bonus*, ſubintelligi poteſt δωρεῶν, à δωρεὰ, *donum*. Sed pace illorum, ſubintelligi etiam poteſt in ἑάων (pro ἑῶν Æolic.) τὸ δωρεῶν. Nam omne donum per ſe intelligitur eſſe bonum. *Deus* vero *dator* & largitor donorum *ſuorum*, h. e. quæ ab ipſo proveniunt & non aliunde. Deinde dubitamus etiam, utrum ἑὸς, ὰ, ὸν, pro ἐὺς ſit vox, proba, nec ne. Deſideramus hic autoritatem: ἑὸς, vero ἑὴ, ἑὸν, *ſuus, a, um*, eſſe uſitatiſſima, nemo, qui Græcas Bibliothecas vel per tranſennam inſpexit, ignorare poteſt. Verius ergo per ſpiritum aſperum ſcribitur ἑάων, quam per ſpiritum tenuem. ϑ. 46.

Ἔαγε, 3. ſing. præt. med. pro ἦγε, *fractus fuit*, verbi ἄγνυμι, vel ἄγω frango, p. m. ἦγα & ἔαγα, ſolutione η in εα. aor. 1. ἦξα & ἔαξα, aor. 2. paſſ. ἤγην & ἐάγην. Errant ergo Grammatici, qui affirmant præt. med. item a. 1. & 2. med. nec non futurum med. active tantum capi, non paſſive. ε. 532.

Ἔαρ, ἔαρος, τὸ, ver, contracte ἦρ, unde Latinorum *ver*. ε. 475. 567.

Ἐάσαι, *relinque*, a. 1. inf. act. ab ἐάω. ε. 340.

Ἔασιν, Ion. pro εἰσὶ, ſunt, ab εἰμὶ, ſum. ε. 728. ϑ. 95.

Ἑαυτῆ, dat. *ſibi*, ab ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς *ſui*. ϑ. 126.

Ἑβδόμη, ἑβδόμη ἱερὸν ἦμαρ, ſeptima dies, ſacra dies. ab ἑπτὰ, ſeptem. ε. 768.

Ἑβδομάτη, Poët. pro ἑβδέμη. ε. 803.

Ἔβη, 3. ſing. a. 2. act. à βαίνω, eo, incedo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 1. med. ἐβησάμην. ἐκ δ' ἔβη, pro ἐξέβη δὲ, per tmeſin. α. 338. ϑ. 194.

Ἐβιήσατο, *per vim ademit*, a. 1. med. à βιάω. Them. βία, ἡ. ϑ. 423.

Ἐβούλευσε, a. 1. ind. à βουλεύω, conſilium agito. f. σω. Them. βουλὴ, conſilium. ϑ. 389.

Ἐβρόντησε, a. 1. ind. à βροντάω, *tono*. Th. βροντὴ, *tonitru*. ϑ. 839.

Ἐγγυάλιξεν, 3. ſing. a. 1. act. indic. ab ἐγγυαλίζω, f. ίσω, vel ίξω, in manus do, à γύαλον, ου, τὸ,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

τὸ, *cavitas manus*, ſeu *vola*. idem quod ἐγχειρίζω. ϑ. 485.

Ἐγγὺς, & ἐγγύθι, Poët. comp. ἐγγύτερος, ſuperl. ἐγγύτατος, proximus. ε. 247. 286.

Ἐγείνοντο, 3. pl. imperf. à γείνομαι, gignor, naſcor. ἐγείνατο, 3. ſing. a. 1. med. a. 2. m. ἐγενόμην, ου, 3. plur. ἐγένοντο. ε. 17. ϑ. 46. 111. 240.

Ἐγείρει, *excitat*. 3. perſ. præſ. ind. ab ἐγείρω, excito. ἐγειρέσθην, 2. dual. imperf. paſſ. Poëtic. augmento abjecto pro ἠγειρέσθην, f. ερῶ. p. ἤγερκα, & Attice ἐγήγερκα. a. 1. ἤγειρα. ε. 20. α. 176.

Ἐγέλασσε, pro ἐγέλασε. a. 1. act. à γελάω, *rideo*. ε. 59.

Ἔγκατα, τὰ, *inteſtina*. ϑ. 538.

Ἐγκάτθετο, condidit, per ſyncopen, pro ἐγκατέθετο. 3. perſ. ſing. a. 2. m. verbi ἐγκατατίθημι, condo, depono, in Th. τίθημι, pono. a. 2. med. ἐθέμην, σο, το. ϑ. 487. 899.

Ἐγκαταλείπων, *relinquens*, præſ. part. Th. λείπω, linquo, f. ψω, p. φα, p. m. λέλοιπα, a. 2. m. ἐλιπόμην. ε. 376.

Ἐγκύρσας, illapſus, a. 1. part. ab ἐγκύρω, incido, f. ἐγκύρσω, a. 1. act. ἐνέκυρσα. Th. κύρω, f. Æol. κύρσω, incido, ε. 214.

Ἔγνων, 3. perſ. ind. a. 2. *ſapuit*. tanquam à γνῶμι. Th. γινώσκω, fut. 1. γνώσομαι. a. ἔγνων, ως, ω, p. ἔγνωκα. ε. 216.

Ἔγχος, εος, τὸ, *lancea*, dat. ἔγχεϊ, dat. pl. ἔγχεσιν. α. 135. 190.

Ἐγχώριον, domeſticum, in eo loco ubi habitas, ex ἐν, & χῶρος, ου, ὁ, locus. ε. 342.

Ἐγὼ, ego, ἔγωγε, Attice, & ἐγὼν, Dorice. ε. 10. 652. 680.

Ἔδακ', *rodit*, pro ἔδακε, 3. ſingul. a. 2. act. à δάκνω, *rodo*, *mordeo*, f. δήξομαι, p. δέδηχα, a. 2. ἔδακον. ε. 449.

Ἐδάμασσε, a. 1. act. Poët. pro ἐδάμασε, à δαμάω, *domo*. α. 408. ϑ. 332.

Ἐδασσάμεθ', *diviſimus*, 1. plur. aor. 1. m. pro ἐδασάμεθα. Poëtæ duplicant σ, metro id poſtulante. à δάζομαι, *divido*. ἐδάσατο, *deſtinavit*. Th. δαίω, divido. ε. 37. ϑ. 520.

Ἔδει, *edit*, 3. perſ. præſent. ab ἔδω. ϑ. 525.

Ἐδέξατο, ſuſcepit, a. 1. med. à δέχομαι, capio, f. δέξομαι, p. δέδεγμαι. ϑ. 479.

Ἔδησαν, alligarunt, a. 1. à δέω, ligo, f. δήσω, & δέσω, præt. paſſ. δέδεμαι. ϑ. 718.

Ἐδίδαξαν, docuerunt, 3. perſ. pl. a. 1. act. verbi διδάσκω, doceo, f. ξω, p. δεδίδαχα, a. 1. ἐδίδαξα. ε. 660. ϑ. 22.

Ἐδίδουν, 3. perſ. pl. imperf. pro ἐδίδοσαν, à διδόω, pro δίδωμι, do. Vide δόμεν. ε. 138.

Ἔδον, pro ἔδοσαν, a. 2. 3. plur. à δίδωμι, do. ϑ. 30.

Ἐδονεῖτο, agitabatur, imperf. paſſ. Th. δονέω, f. ήσω. α. 237.

Ἕδος, εος, τὸ, ſedes. Th. ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, ſedeo. α. 203. ϑ. 117.

Ἔδουσι, *edunt*, præſ. ind. ἔδω, edo,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

edo, p. ἐδήδοκα. cætera tempora non ſunt in uſu. ϑ. 640.

Ἔδρη, Ion. pro ἕδρα, ſella, ἡ. Th. ἕζομαι, ſedeo. ϑ. 386.

Ἑδριόωνται, *ſedem habent*, 3. pl. ind. paſſ. pro ἑδριῶνται, ab ἑδριάω, ῶ, Poëticè ἑδριόω. Th. ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, ſedeo. ϑ. 388.

Ἐδύναντο, 3. pl. imperf. à δύναμαι, poſſum. Vide ſupra δύναμις. ε. 133.

Ἔδυνε, imperf. *induit*, à δύνω. Vide in περὶ-ἔδυνε. α. 124.

Ἐδωδῆς, gen. ſing. ab ἐδωδὴ, cibus. Th. ἔδω, edo. ε. 591.

Ἔδωκε, dedit. a. 1. verbi δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα. a. 2. ἔδων, ως, ω. ε. 277. 92. α. 125.

Ἐδώρησαν, a. 1. ind. à δωρέω, f. ήσω· dono. Th. δῶρον, ου, τὸ, donum. ε. 82.

Ἔειπε, a. 1. vel 2. pro εἶπε, proſtheſi poëtica. ἔειπον, 3. pl. a. 1. Th. ἔπω, dico. a. 1. εἶπα. a. 2. imperat. εἰπέ. ε. 86. ϑ. 24.

Ἕεις, *unus*, pro εἷς, per πρόσθεσιν poëticam, f. μία, n. ἕν. ϑ. 145.

Ἐέλδεται, appetit, præſ. ind. verb. ἔλδομαι, cupio. hinc ἐέλδωρ, τὸ, deſiderium. ε. 379. α. 36.

Ἔεργ', præſ. imperat. pro, ἔεργε, *cohibe*, ab ἐέργω, pro εἴργω, arceo, f. ξω. ε. 333. ϑ. 751.

Ἐέρση, pro ἕρση, *ros*. α. 395.

Ἔζεε, *fervebat*, 3. perſ. imperf. act. à ζέω, ferveo. ϑ. 695. 847.

Ἑζόμενον, *ſedentem*, part. præſ. verbi ἕζομαι, ſedeo. f. ἑδοῦμαι. ε. 591. 724.

Ἔζωον, vivebant, 3. pl. imperf. act. à ζώω, poët. pro ζάω, ῶ, vivo, f. ζήσω. p. ἔζηκα. ε. 112.

Ἔην, *erat* vel *fuit*, poët. pro ἦν, imperf. verbi εἰμὶ, ſum, ε. 11. 117.

Ἑὴν, ſuam, acc. ab ἑὸς, ἡ, ὸν, *ſuus, a, um*. ab οὗ, ſui. ϑ. 487. 890.

Ἔησθα, poëtica proſtheſi, pro ἦσθα, & hoc pro ἦς, & eſt a. 2. ſub. ὦ, ῇς, & poët. ἔω, ἔῃς. θα eſt Æolica paragoge. Th. εἰμὶ, ſum. ε. 312. 515.

Ἔθ', pro ἔτι, ob ſeq. aſpiratam. Et eſt adverb. ſignificans, adhuc. α. 50.

Ἐθέλω, vel θέλω, volo, f. θελήσω, p. τεθέληκα. ἐθέλῃσθα, 2. perſ. præſ. ſub. pro ἐθέλῃς per paragogen Æol. ἐθέλῃσι, vel ἐθέλῃσιν, 3. perſ. ſing. ſub. præſ. Ion. pro ἐθέλῃ. ε. 207. 266. 390. 666. ϑ. 432.

Ἐθελημὸς, voluntarius, ab ἐθέλω. *volo*. ε. 118.

Ἔθεντο, *ponunt*, 3. pl. a. 2. m. ἐθέμην, σο, το. à τίθημι, pono. ε. 510. α. 261. ϑ. 805.

Ἔθεσαν, 3. pl. a. 2. ind. ab ἔθην, poſui, ἔθηκα, a. 1. ind. à τίθημι. ε. 74. 287. ϑ. 400. 974.

Ἔθλασε, comminuit, a. 1. ind. 3. perſ. ſing. à θλάω, άσω. *frango*. α. 140.

Ἐθοίνων, depaſcebant, 3. pl. imperf. à θοινάω, *epulor*. f. ήσω. Them. θοίνη, ης, ἡ, epulum. α. 212.

Ἐθρέφθη, innutrita eſt. a. 1. paſſ. pro ἐτρέφθη, quia formatur à τέθραπται: alioqui τ ſcribitur, quo-

quoties ſequitur litera aſpirata, prout in voce ἐτράφην videre eſt. à τρέφω, alo, f. ψω. p. φα. a. 2. ἔτραφον. p. m. τέτροφα. ϑ. 192.

Ἐθύνεον, furebat. imperf. à θυνέω. idem quod Th. θύω, *impetu feror*. f. ύσω. α. 210. 256.

Εἰ, ſi. ε. 106. 270. α. 358.

Εἴαρι, vere. dat. ſing. pro ἔαρι, ab ἔαρ, ρος, τὸ, ver. ε. 460.

Εἰαρινὸς, vernus, a, um. dat. pl. εἰαρινοῖσι, ab ἔαρ, ver. ε. 680. ϑ. 279.

Εἴασε, reliquit. a. 1. act. ab ἐάω, ſino. f. ἐάσω. p. εἴακα. α. 424.

Εἵαται pro ἧνται Ion. *ſedent*. 3. pl. ind. præſ. verbi ἧμαι, ἧσαι, ſedeo. Imperf. ἥμην, ἧσο. ϑ. 622.

Εἴβεται, diſtillat. 3. præſ. ind. Poëtice pro λείβεται. εἴβετο, Ion. pro λείβετο. Them. λείβω, f. ψω. libo, fundo. ϑ. 910.

Εἶδος, εος, τὸ, forma, dat. εἴδεϊ, εἴδει. Th. εἴδω, video, f. εἴσομαι, aor. 2. εἶδον & ἴδον. ε. 63. α. 5. ϑ. 153.

Εἰδὼς, εἰδυῖα, pro εἰδηκὼς, υῖα, perf. part. act. εἰδέω, vel εἴδημι, ſcio, f. εἰδήσω. p. εἴδηκα. ε. 54. 519. ϑ. 313. 887.

Εἴην, εἴης, εἴη, præſ. opt. ab εἰμὶ, ſum. ε. 269. 346. ϑ. 128.

Εἶθαρ, *ſtatim*. adverb. Poëticum. ϑ. 688.

Εἰκάδι, viginti, dat. ſing. Th. εἴκοσι, *viginti*, unde eſt εἰκὰς, άδος, ἡ, numerus complectens viginti, acc εἰκάδα. ε. 790. 818.

Εἴκ', ſiquidem. ε. 643.

Εἶκε, præſ. imperat. *cede*, ab εἴκω, *ſimilis ſum*. item, *cedo*. f. ξω. α. 353.

Εἴκελος, ου, ὁ, ſimilis. Them. εἴκω, f. ξω, ſimilis ſum. ἐίκτην pro εἰκέτην, 3. dual. imperf. act. ab εἴκω, f. ξω, ſimilis ſum. α. 390. 322. 451.

Εἴκτην, ſimiles ſunt, Poëtice pro εἰκέτην, ab εἴκω, ſimilis ſum. α. 390.

Εἰκυῖαι, *ſimiles*. part. præt. act. g. f. ab εἴκω. f. εἴξω. p. εἶκα, (pro εἶχα.) inde εἰκὼς, υῖα, ός. α. 206.

Εἷλε, *cepit*. a. 2. act. ab αἱρέω, capio, f. ήσω, p. ᾕρηκα, a. 2. εἷλον, a. 2. med. εἱλόμην, ου, ετο. ε. 154. α. 139. ϑ. 325.

Εἰλείθυια, ας, ἡ, *Lucina*, Dea quæ parientibus opituletur. eadem etiam vocatur Ἐλευθὼ, ab ἐλεύθω, venio. ϑ. 922.

Εἰλιγμένος, *intortus*, perf. part. ab εἰλίττω, volvo. Th. εἰλέω, f. ήσω, verſo. ϑ. 791.

Εἰλίποδας, curvipedes, ab εἰλίπους, οδος, flexipes, ex ἕλω pro quo uſitatum αἱρέω flecto, & πους, ποδὸς, *pes*. dat. pl. εἰλιπόδεσσι, Ion. ε. 793. ϑ. 290. 983.

Εἰλύφαζε, *reſplendebat*, imperf. ab εἰλυφάζω, verſo. Dicitur etiam εἰλυφάω, ῶ, *circumvolvo*, *involvo*. εἰλυφόωντες Poëtice pro εἰλυφῶντες, & hoc pro εἰλυφάοντες. Th. εἰλέω, verſo. α. 275. ϑ. 692.

Εἵμαρτο, *fato decretum erat*, 3. perſ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

3. perſ. pl. perf. paſſ. Att. à μείρω, *divido, partior*, f. μερῶ. p. μέμαρκα. præt. paſſ. μέμαρμαι, Att. εἵμαρμαι cum ſpiritu aſpero, quæ ſuum cuique diſtribuit. in pluſq. perf. εἱμάρμην, σο, το. hinc εἱμαρμένη, ης, ἡ, *fatum*. ϑ. 894.

Εἷμα, ατος, τὸ, veſtis, ab ἕννυμι, vel ἕω, induo. ε. 554. α. 159.

Εἰμὲν, *ſumus*, pro ἐσμὲν, Poëtice, 1. pl. ab εἰμὶ, ſum. α. 351.

Εἰν, in, pro ἐν, Poëtice. ε. 362. 405.

Εἶναι, præſ. inf. eſſe, ab εἰμὶ, ſum. ε. 363. 614. ϑ. 401.

Εἰνὰς, pro ἐννὰς, άδος, ἡ, *nonarius numerus*. Heſiodo eſt nona dies menſis. Th. ἐννέα, novem. ε. 808. 809.

Εἵνεκα, pro ἕνεκα, *propter, cauſa*, εἵνεκ᾽ ἀτασθαλίης, propter improbitatem. ϑ. 516.

Εἷο, pro οὗ Poëtice, μετ᾽ εἷο, ſecum. ϑ. 392.

Εἶπεν, dixerat, 3. perſ. ſing. a. 1. vel 2. ind. verbi ἔπω, dico. α. 116. ϑ. 163. 392.

Εἴπατε, a. 1. imperat. ab ἔπω, dico, εἴπαθ᾽, pro εἴπατε. ϑ. 108. 115.

Εἶργον, *coërcens*, præſ. part. n. g. ab εἴργω, f. ξω, arceo. ε. 492.

Εἰρέας, acc. pl. *cœtus*, conciones, ab εἰρέη, ης, ἡ, *concio, cœtus*, ab εἴρω *necto*, vel potius dico. ϑ. 804.

Εἰρεῦσαι, *enumerantes*, pro ἐροῦσαι, Dorice ευ pro ου, præſ. part. f. g. pl. num. ab ἐρέω, dico, quod eſt ab εἴρω, in fut. ἐρῶ, unde ſuppullulavit novum verbum ἐρέω, Poëtice εἰρέω, dico. ϑ. 38.

Εἰρημένος, *conſtituta*, perf. part. à ῥέω. f. ῥήσω, *dico*, præt. paſſ. ἔρρημαι, & Attice, εἴρημαι. ε. 368.

Εἰρήνη, ης, ἡ, pax. ε. 226.

Εἰροπόκων, *lanigerarum*, à πείκω, vel πέκω, *pecto*, f. ξω, p. m. πέποκα, hinc πόκος, ου, ὁ, *vellus*, & εἶρος, εος, τὸ, *lana*. ε. 232. ϑ. 446.

Εἰρύμεναι, præſ. inf. Dorice pro εἰρύειν, *trahere*, ab ἐρύω, traho, pro quo etiam dicitur εἰρύω. Sic & εἴρυτο. 3. ſing. pluſquamperf. paſſ. ε. 816. α. 138.

Εἰς, *ad*. ἵκετο δ᾽ εἰς Κρείοντα, *venitque ad Creontem*. ε. 21. ϑ. 71.

Εἰσαναβαίνων, *conſcendens*, præſ. part. m. g. εἰσαναβᾶσα, a. 2. part. act. f. g. verb. εἰσαναβαίνω. Th. βαίνω, incedo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην, a. 2. opt. βαίην. ϑ. 57. 508. 939.

Εἰσανιὼν, *ſcandens*, a. 2. part. ex εἰς, ἀνὰ, & Them. *εἶμι. eo*. ϑ. 761.

Εἴσατο, *videbatur*, a. 1. med. ab εἴδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον, & ἴδον. ϑ. 700.

Εἰσαφικάνε, *reverſus eſt*, ex εἰς, ἀπὸ, & ἱκάνω, venio. Th. ἱκνέομαι, venio. f. ἵξομαι. vel ἵκω, ἵξω, venio. α. 45.

Εἶσε, a. 1. ind. act. verbi ἕω, colloco, induo, f. εἴσομαι, a. 1. m. εἰσάμην, p. εἷμαι. ϑ. 174.

Εἶσ᾽, pro εἶσι, *Vadit*, ab *εἶμι, eo*. ϑ. 972. εἶσι, *eunt*, (ut vertunt) ab *εἶμι, eo, vado*. quamvis hoc in

in loco commode εἰσὶ ab εἰμὶ eſſe poſſit. Nam εἶμι, *eo*, in 3. pl. non format εἶσι, ſed in tertia ſingulari. α. 113.

Εἰσὶ, *ſunt*. ab εἰμὶ, *ſum*. ε. 12. 36. 121. ϑ. 363.

Εἰσεπέρησα, *tranſivi*, a. 1. act. ab εἰσπεράω. Th. περάω, *tranſeo*, f. ήσω, & άσω. ε. 753.

Εἴσκειν, aſſimilare, præſ. inf. pro εἴκειν, Poëtice. Th. εἴκω, f. ξω, ſimilis ſum. ε. 62.

Εἰσόκεν, donec, ex εἰς, vel ἐς, ad, & ὅκε. ε. 560. 628.

Εἱστήκει, *ſtabat*, 3. ſingul. pluſq. perf. ab ἵστημι, ſto. f. στήσω. p. ἕστηκα, ubi ſpiritus aſper ex præſenti repetitur ceu initialis litera. a. 2. ἔστην. α. 264. 268.

Εἴσω, pro ἔσω, *intra*, Poëtice. cum Gen. Th. εἰς, vel ἐς, ad. α. 151.

Εἶχε, & per apoſtrophum εἶχ' *habebat*, imperf. verbi ἔχω, f. ἕξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. ε. 89. α. 132. 214.

Εἵως, Poët. pro ἕως, *donec*, Adverb. Th. ὡς, ſicut. α. 378.

Ἐκ, *ex*, præpoſit. regit genit. ε. 70. 104. α. 222. ϑ. 46. &c.

Ἐκαίνυτο, *ſuperabat*, imperf. à καίνυμι. Th. καίνω, proprie *occido*. item *vinco*. per ſyn. ſpeciei. α. 4.

Ἐκάλεσσε, *vocavit*, a. 1. pro ἐκάλεσε Poëtice, à καλέω. f. έσω. p. κέκληκα. ϑ. 391.

Ἐκαρτύναντο, *confirmabant*, 3. pl. a. 1. med. à καρτύνω, confirmo. Th. κράτος, & per metatheſin κάρτος, εος, τὸ, ro-

bur. ϑ. 676.

Ἑκὰς, *procul, longe*, cum Genit. α. 217.

Ἕκαστος, ſinguli, ἕκαστον, ἑκάστῳ, ἕκαστα. α. 283. ϑ. 151. 370.

Ἑκάτῃ, *Hecatæ*, dat. ſing. nomen mul. ϑ. 411. 441.

Ἑκατηβόλος, ου, ὁ, *qui procul tela ejaculatur*. Epitheton Apollinis, ab ἑκὰς, procul, & βάλλω, jacio. α. 58.

Ἑκατηβελέταο, gen. Æolic. pro ἑκατηβελέτου, ab ἑκατηβελέτης, ου, ὁ, ex βέλος, εος, τὸ, *telum*, & ἑκὰς, Adv. *procul*. α. 100.

Ἑκατόμβας, ἑκατόμβη, ης, ἡ, *ſacrificium ſolenne*, conſtans centum bobus, h. e. centum nummis argenteis, in quibus bos pictus erat. ex ἑκατὸν, centum, & βοῦς, Dorice βῶς, bos. ὁ, ἡ. α. 479.

Ἑκατὸν, centum. ε. 129. ϑ. 150.

Ἐκγεγαυῖα, *prognata*, præt. med. part. f. g. ab ἐκγέγαα, præt. med. verbi ἐκγάω, pro ἐκγίγνομαι, *enaſcor*. Th. γείνομαι, *gignor*. f. 1. γενήσομαι, p. γεγένημαι, a. 2. m. ἐγενόμην, a. 1. m. ἐγεινάμην. p. m. γέγονα. ε. 254. ϑ. 76.

Ἐκγενόμεσθα, *nati ſumus*, a. 2. m. pl. num. Ion. pro ἐξεγενόμεθα. Th. γείνομαι. ϑ. 648.

Ἐκ--εγέλασσε, a. 1. Ionic. pro ἐγέλασε, à γελάω, *rideo*. ε. 59.

Ἐκείνῳ, dativ. ab ἐκεῖνος, η, ο, Ille, a, ud. α. 72. ϑ. 450.

Ἔκειτο, *jacebat*, imperf. à κεῖμαι, jaceo, f. κείσομαι. α. 172. 221.

Ἐκέκλετο, *acclamavit*, ſeu accla-

 ma-

maverat, imperf. à κέκλομαι, pro κέλομαι, *cum clamore jubeo.* α. 341.

Ἐκέλευσε, a. 1. ind. à κελεύω, *jubeo*, f. εύσω. Th. κέλω, jubeo. ε. 60.

Ἑκηβόλος, ου, ὁ, *eminus jaculans*, ab ἑκὰς, *procul, eminus*, & βολὴ, *jactus*, mutato α in η. Th. βάλλω, jacio. θ. 94.

Ἕκητι, *dativus*, qui Poëticè ponitur adverbialiter. Th. ἑκὼν, όντος, ὁ, *voluntarius*. ε. 4.

Ἔκιον, imperf. à κίω, *eo, accurro*, ex ἴκω per metatheſin. α. 277. ε. 343.

Ἐκκορυφώσω, *ſummatim & breviter perſtringam*, f. 1. verbi ἐκκορυφόω, f. ώσω. Th. κορυφὴ, ῆς, ἡ, *vertex*. q. d. *ſumma capita indicabo*. ε. 106.

Ἔκλεψ', pro ἔκλεψε, *ſurripuit*, a. 1. ind. verbi κλέπτω, *furor*, f. ψω, p. κέκλεφα, p. med. κέκλοπα. ε. 51.

Ἐκλίνθη, *inclinata eſt*, a. 1. ind. paſſ. verbi κλίνω, *inclino*, f. νῶ. p. κέκλικα, a. 1. ἔκλινα, p. m. κέκλινα. θ. 711.

Ἐκλονέοντο, imperf. paſſ. à κλονέω, *commoveo*, f. ήσω. Them. κλόνος, ου, ὁ, *motus*. α. 317.

Ἔκλυε, imperf. à κλύω, *audio*, f. ύσω. α. 68.

Ἐκπάγλους, *ſtupendos*, pro ἐκπλάγους, per metath. ab ἐκπλήσσω, f. ξω, p. χα, *attonitum reddo*, in a. 2. act. ἐξέπλαγον. ε. 153.

Ἐκπλείου, *expleto*, gen. ab ἔκπλειος pro ἔκπλεος. Them. πλέος, *plenus*. ε. 776.

Ἐκρίνοντο, *litigabant*, imperf. paſſ. eodem ſenſu accipitur hoc verbum 1 Cor. 6. 1. Th. κρίνω, judico, f. νῶ, p. κέκρικα. θ. 535.

Ἔκρυψε, *abſcondit*, a. 1. ind. verbi κρύπτω, *occulto*, f. ψω, p. κέκρυφα. a. 2. ἔκρυβον. ε. 47.

Ἐκτελέα, *proventum*, acc. ab ἐκτελὴς, έος, ὁ, ἡ, perfectus. Th. τέλος, εος, τὸ, finis. ε. 464.

Ἐκτελέσῃ, *perfecerit*, a. 1. ſub. verbi ἐκτελέω, *perficio*. a. 1. inf. ἐκτελέσαι. Th. τέλος, finis. ε. 563. α. 22. 38.

Ἔκτεινε, *occidit*, a. 1. act. à κτείνω, occido, f. κτενῶ, p. ἔκτακα. a. 2. ἔκτανον. θ. 527.

Ἕκτη, ſexta, ἕκτος, ου, ὁ, ſextus. Th. ἓξ, ſex. ε. 611. 780.

Ἐκτολμήσας, a. 1. part. à τολμάω. Th. τόλμα, ης, ἡ, *auáacia*. Alii legunt ἐκτολυπεύσας, *cum exantlaſſet*: quæ lectio eſt melior. Th. τολύπη, ης, ἡ, lana carpta, & pexa, & operi parata. α. 44.

Ἐκτὸς, vel ἔκτοθεν, extra. Th. ἐκ, vel ἐξ, ex. ε. 727. 115. θ. 813.

Ἔκτυπε, *intonuit*, a. 2. à κτυπέω, *reſono*. à κτύπος, ου, ὁ, *fragor*. ſicut à φιλέω, ἔφιλον. Th. τύπτω, f. ψω, *verbero*. α. 383. 61.

Ἔκφυγε, *elapſa ſunt*, a. 2. ind. pro ἐξέφυγε, ab ἐκφεύγω, effugio. f. ἐκφεύξομαι, p. m. ἐκπέφευγα. Th. φεύγω. θ. 182.

Ἑκὼν, όντος, ὁ, *voluntarius*. θ. 232.

Ἐλαίῳ,

Ἐλαίῳ, dat. ſing. ἐλαία, ας, ἡ, *olea.* nomen arboris. ἔλαιον, ου, τὸ, fructus, oleum. ε. 520.

Ἔλασαν, Ion. pro ἤλασαν, 3. pl. a. 1. ab ἐλάω, *agito, incito,* pro quo uſitatum, ἐλαύνω, f. ἐλάσω. ἐλάσειας, a. 1. Æol. opt. ἐλάσσας, *adigens,* part. a. 1. act. pro ἐλάσας metri cauſa. ϑ. 522. α. 372. ε. 473.

Ἐλάτῃς pro ἐλάταις, dat. pl. Ion. ἡ ἐλάτη, *abies.* ſic dicta à ventorum agitatione. ε. 507. α. 190. 188.

Ἐλάφοιο, gen. Ion. ab ἔλαφος, ὁ καὶ ἡ, cervus, quaſi ἐλαφρὸς. cervus eſt levis. α. 402.

Ἐλαφρότερος, *levius,* comparat. ab ἐλαφρὸς, οῦ, ὁ, levis. ε. 415.

Ἐλαύνοι, *ducat.* præſ. opt. ab ἐλαύνω, f. ἐλάσω, *agito.* ε. 441.

Ἔλαχεν, *ſortita eſt,* à λαγχάνω, *ſortior.* in a. 2. act. ἔλαχον, f. λήξομαι, λάξομαι, & κληρώσομαι. perf. Att. εἴληχα. p. med. λέλογχα. ϑ. 424. 422.

Ἔλεγχος, εος, τὸ, *probrum, dedecus.* Th. ἐλέγχω, ξω, arguo. ϑ. 26.

Ἑλέειν, *capere,* pro ἑλεῖν, dialyſ. Ion. a. 2. inf. ab αἱρέω, *capio.* α. 337.

Ἔλεκτο, 3. ſing. pluſq. perf. pro ἐλέλεκτο, *concubuerat,* verbi λέγομαι, cubo, f. ξομαι, p. λέλεγμαι. α. 46.

Ἕλεν, *invaſit,* a. 2. ind. pro εἷλεν, ab αἱρέω, capio. Vide ἑλέσθαι. ϑ. 167.

Ἑλένης, gen. ab Ἑλένη, ἡ, nomen ſpecioſiſſimæ mulieris. ε. 164.

Ἐλεὸν, pro ἐλεεινὸν, per ſyncopen, *miſerè.* ἐλεεινὸς, *miſer.* ἐλεέω, *miſereor.* Th. ἔλεος, ου, ὁ, miſericordia. ε. 203.

Ἑλέσθαι, capere, a. 2. med infinit. ab αἱρέομαι, f. 1. αἱρεθήσομαι, p. ᾕρημαι, a. 2. med. εἱλόμην. ε. 285. 364.

Ἕλευ, *elige,* Dorice pro ἑλοῦ ad formam τυποῦ, ἑσθω, a. 2. med. imp. ab αἱρέομαι. ϑ. 549.

Ἐλευθῆρος, ἐλευθὴρ, ῆρος, ἡ, nomen proprium urbis in Bœotia. ϑ. 54.

Ἐλεφαίρετο, imperf. *decipiebat.* Th. ἐλεφαίρω, decipio. ϑ. 330.

Ἐλέφαντι, *ebore,* dat. ſing. ab ἐλέφας, αντος, ὁ, elephas. α. 141.

Ἐλήλαται, *ductum eſt,* 3. ſing. præt. paſſ. ab ἤλακα, in præt. paſſ. ἤλαμαι, & facta Attica reduplicatione ἐλήλαμαι. Th. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω, p. ἤλακα. ϑ. 726.

Ἕληται, 3. ſing. ab ἑλωμαι, ῃ, ηται, a. 1. med. ſubj. ab αἱρέομαι, capio, f. 1. paſſ. αἱρεθήσομαι. p. ᾕρημαι, a. 2. m. εἱλόμην. ponitur & ἥληται, per τμῆσιν pro ἀφήληται. ε. 319. & 603. 357.

Ἔλθοι, a. 2. opt. act. *venerit,* ἔλθῃς, ſub. ἐλθεῖν. inf. ἐλθόντος, gen. part. ab ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἤλυθον, & per ſyncopen ἦλθον, ες, ε. p. m. ἤλυθα, Att. ἐλήλυθα. ε. 541. 337. 662. α. 432.

Ἕλικας, acc. pl. ἑλίκεσσιν, dat. pl. *curvas,* q. d. anfractuoſas,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

ſas, ab ἕλιξ. Th. εἰλέω, verſo. ε. 450. 793. α. 295.

Ἑλίκη, nomen urbis. α. 475. 381.

Ἑλικοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui palpebræ ſunt volubiles, tortiles aut nigræ, ab ἑλικὸς, οῦ, volubilis. hoc ab ἑλίσσω, volvo. Th. εἰλέω, verſo, & βλέφαρον, ου, τὸ, palpebræ. θ. 16.

Ἑλικὼν, ῶνος, ὁ, nomen montis. qui nomen habuit ab anfractuoſis viis. ε. 637. θ. 2. 23. hinc

Ἑλικωνιάδες, Muſæ. Ἑλικωνιάδεσσ', dat. pl. Ion. ε. 63. 656. θ. 1.

Ἑλικώπιδι, dat. ab ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, *limis oculis contuens*. ex ἕλιξ, quæ vox etiam Adjective capitur, pro *intorto*, hoc ab εἰλέω, verſo, & ὢψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. θ. 307. 998.

Ἔλιπον, *liquerunt*. 3. pl. a. 2. act. à λείπω, linquo. f. ψω. p. φα. p. m. λέλοιπα. ε. 154.

Ἕλκε, trahebat, imperf. Ion. pro εἷλκον, ες, ε, ab ἕλκω, traho, f. ἕλξω. α. 158. ἑλκέμεν, pro ἕλκειν præſ. inf. ε. 629.

Ἑλκηδὸν, Adverb. *luctando*, attrahendo, ut ſupplantetur, vel ſublimis ſternatur. Th. ἕλκω, ξω, traho. α. 302.

Ἔλλαβεν, a. 2. ind. Poët. pro ἔλαβεν, verb. λαμβάνω, capio, f. λήψομαι, p. λέληφα, & Attice, εἴληφα, a. 2. ἔλαβον, ες, ε. θ. 179.

Ἑλλάδος, genit. ab Ἑλλὰς, άδος, ἡ, Græcia. ε. 651.

Ἐλλεδανοῖσι, dat. pl. Ion. *manipulis*. Th. εἰλέω, convolvo. α. 291.

Ἔλλοπας, *mutos*, acc. pl. q. d. οὓς ἐλλείπει ἡ ὂψ, quos deſerit vox, ab ἔλλοψ, οπος, qui vocem edere nequit, ab ὂψ, ὀπὸς, ἡ, vox, & λείπω, linquo. α. 212.

Ἐλπὶς, ἐλπίδος, ἡ, ſpes. ε. 96. ἐλπίδα. acc. ε. 496.

Ἐλπόμενος, ſperans, præſ. part. ab ἔλπομαι, Poët. pro ἐλπίζω. Th. ἐλπὶς, ίδος, ἡ, ſpes. α. 66.

Ἕλυμα, τος, τὸ, *temo*, ab ἕλω, traho. Thema, εἰλέω, verſo. ε. 428. 434.

Ἐλύσατο, *liberavit*, a. 1. med. à λύω, ſolvo, f. σω, p. λέλυκα. θ. 528.

Ἑλὼν, *arripiens*, a. 2. part. ab αἱρέω. θ. 487.

Ἐμ', pro ἐμὲ, acc. ab ἐγὼ, ego. ε. 394.

Ἐμαρνάσθην, 3. dual. imperf. med. à μάρναμαι, *pugno*. α. 238.

Ἐμὰς, acc. pl. f. g. ab ἐμὸς, ἡ, ὸν, meus, a, um. ε. 55.

Ἐμάχοντο, dimicabant. imperf. verbi μάχομαι, pugno, f. μαχήσομαι, p. μεμάχημαι. α. 301.

Ἔμβαλλε, conjicit, 3. imperf. pro ἐνέβαλλε. Th. βάλλω, λῶ, jacio, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. α. 414. 453.

Ἐμβασίλευεν, ες, ε, imperf. pro ἐνεβασίλευον, verbi ἐμβασιλεύω, regno in. Th. βασιλεὺς έος, ὁ, rex. ε. 111. θ. 71.

Ἐμβεβαὼς, inſiſtens, ἐμβεβαῦα, f. g. pluſq. perf. part. act. per cra-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

craſin, pro ἐμϐεϐηκὼς, verb. ἐμϐαίνω, ingredior. Th. βαίνω, eo. α. 195. 324. θ. 12.

Ἐμεῖο, Ion. & poët. pro ἐμέο, & hoc pro ἐμοῦ, ab ἐγὼ. α. 361.

Ἔμελλε, imperf. à μέλλω, f. μελλήσω, futurus ſum. α. 126. θ. 552.

Ἔμελε, imperf. à μέλει, imperſon. *curæ eſt*, p. μεμέληκε. ε. 145.

Ἔμμεν, Ionicè pro εἶναι, præſ. inf. ab εἰμὶ, ſum. θ. 500.

Ἐμενοίνα, *curabat*, imperf. à μενοινάω, *curo*. Them. μένος, εος, τὸ, animus. α. 368.

Ἐμήσατο, *paravit*, a. 1. m. à μήδομαι, f. ήσομαι, *cogito*, *machinor*. à μῆδος, εος, τὸ, cura. ε. 49. 95.

Ἔμιμνε, *manſit*, imperf. à μίμνω, *maneo*. Th. μένω, νῶ, *maneo*. ε. 97.

Ἐμίσγετο, imperf. paſſ. verb. μίσγομαι, idem quod μίγνυμαι, miſceor. f. 1. μιχθήσομαι, præt. perf. μέμιγμαι, a. 1. ἐμίχθην, a. 2. ἐμίγην. θ. 56.

Ἐμμαπέως, adverb. *dicto citius*. q. d. ἅμα τῷ ἔπει, ab ἔπος, εος, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico. α. 442.

Ἐμμεμαυῖα, f. g. p. m. part. à μάω, *cupio*. α. 439.

Ἔμμεναι, *eſſe*, Æol. pro ἔμεναι, Dor. pro εἶναι. ab εἰμὶ, ſum. ε. 270. θ. 400. 610.

Ἐμμενέως, fortiter, adverb. μένος, εος, τὸ, *robur*. α. 429. θ. 712.

Ἔμμορε, *ſortitus eſt*, per metatheſin pro μέμορε, præt. med.

à μείρω, *divido*, *ſortior*, præt. paſſ. μέμαρμαι & Att. εἵμαρμαι. ε. 345. θ. 414. 426.

Ἐμὸς, ἡ, ὸν, meus, a, um, ab ἐμοῦ. Th. ἐγὼ, *ego*. ε. 269. θ. 164.

Ἔμπαλιν, *retro*, adverb. Them. πάλιν, *rurſus*. ε. 145.

Ἐμπελαδὸν, *juxta*. Adverb. Th. πέλας, *prope*. ε. 732.

Ἐμπελάσαντες, *inter ſe committentes*, a. 1. part. pl. num. ab ἐμπελάζω, *appropinquo*. Th. πέλας, *prope*. α. 109.

Ἔμπεσε, *inciderat*, pro ἐνέπεσε, a. 2. ab ἐμπίπτω, *incido*. Th. πίπτω, cado, f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον, a. 2. part. πεσὼν. α. 420. 509.

Ἔμπης, *tamen*, Ionice pro ἔμπας. ε. 141. α. 259.

Ἔμπλην, *prope*, adverb. ab ἐμπελάζω, *appropinquo*. Th. πέλας, *propè*. α. 371.

Ἐμπνεύσας, *inſpirans*, a. 1. part. Th. πνέω, *flo*, *ſpiro*, f. πνεύσω, p. πέπνευκα. ε. 506.

Ἐμπορίην, acc. Ion. ab ἐμπορία, ἡ, *mercatura*. Th. πείρω, *tranſeo*. p. m. πέπορα, unde eſt πόρος, ου, ὁ, via. hinc ἔμπορος, *mercator*. ε. 644.

Ἐν, *in*, præpoſit. regit. dat. pro ἔνθα, *ibi*. ε. 202. 379. α. 204.

Ἔναιε, *habitabat*, imperf. à ναίω, habito. α. 14.

Ἐναλίγκιον, *ſimilem*, ex ἐν & ἀλίγκιος, *ſimilis*, q. ex α & λίγγω *reſono*, *non abſonus*, vel q. d. ἅλις ἔγγιον. ε. 128. α. 88.

Ἐναντίοι, *hoſtes*, ab ἀντίος, adverſus. Th. ἀντὶ, *contra*. α. 184.

Ἐνα-

Ἐναποψύχειν, *alvum exonerare, excernere*, præſ. inf. ex ἐν, ἀπὸ, & ψύχω, f. ξω, *refrigero*. ε. 757.

Ἔναρα, τὰ, *ſpolia*, ab ἐναίρω, occido. α. 367.

Ἐναρίζω, f. ξω, idem quod ἐναίρω, *occido*. α. 194.

Ἐναρφόρος, *ſpoliator*, pro ἐναρηφόρος, *ſpolia ferens*, ab ἔναρα, τὰ, ſpolia, & φέρω, fero. α. 192.

Ἐνάτη, poëtice pro ἐννάτη, *nona*, ab ἐννέα, *novem*. ε. 770.

Ἔναυλος, ου, ὁ, *ſtabulum*. Them. αὐλὴ, ἡ, *aula, atrium*. ϑ. 129.

Ἑνδεκάτη, *undecima*, ab ἓν, unum, & δέκα, decem. ε. 772. 774.

Ἐνδήμοισι, *popularibus*, dat. pl. Ion. ab ἔνδημος, qui in populo eſt. hinc ἐνδήμιος νοῦσος, eſt morbus cuidam populo peculiaris. Them. δῆμος, ου, ὁ, populus. ε. 223.

Ἔνδον, *intus*, adverb. hinc ἔνδοθεν, ex interiori loco. ἔνδοθι, intus. ϑ. 964. ε. 31. 521.

Ἐνδυκέως, adverb. *valde accuratè*. ab ἐνδυκὴς, έος, ὁ, ἡ, *promptus, accuratus*. α. 427.

Ἔνδρυον, ου, τὸ, cor & medulla arboris, καρδία τοῦ δένδρου καὶ τὸ μέσον, der Kern vom holtz. Th. δρῦς, υὸς, ἡ, quercus. ε. 467.

Ἐνέθηκε, a. 1. ind. verbi ἐντίθημι, *impono*, f. θήσω, p. τέθεικα, a. 2. ἔθην. ϑ. 174.

Ἐνείκῃ, *ferat*, a. 1. ſub. ἐνεῖκαι, a. 1. act. infinit. ab ἐνείκω, idem quod ἐνέγκω, vel à φέρω, fero, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα, Poëtice ἤνεικα, & abjecto augmento, ἔνεικα, ας. ε. 561. ϑ. 784.

Ἔνειμαν, diſtribuerunt, a. 1. ind. à νέμω, f. μῶ, tribuo, præt. νενέμηκα, a. 1. ἔνειμα, p. med. νένομα. ε. 222.

Ἕνεκα, propter, cauſa, adverb. ε. 162. ἕνεκ'. ϑ. 983.

Ἐνέκειτο, *inerat*, 3. ſing. imperf. ab ἔγκειμαι, f. κείσομαι. Th. κεῖμαι, jaceo. ϑ. 145.

Ἐνέπνευσαν, a. 1. act. ab ἐμπνέω, *inſpiro, aſpiro*. Th. πνέω, f. πνεύσω, flo, ſpiro. α. 131.

Ἐνεποιήσαντο, *duxerunt*, a. 1. med. verbi ἐμποιέω, *facio in*. Th. ποιέω, ῶ, facio. ϑ. 7.

Ἐνέπων, *alloquens*, præſ. part. Them. ἔπω, *dico*. a. 1. εἶπα. ε. 192. 260.

Ἔνερθε, *infra*, adverb. Th. ἔρα, ας, ἡ, *terra*. ϑ. 720.

Ἐνέροισι, *inferis*, dat. pl. Ion. idem quod καταχθονίοις. Th. ἔρα, ας, terra. ϑ. 850.

Ἕνη, ης, ἡ, *novilunium*. Th. ἔνος, ſeu ἕνος, annus. ε. 768.

Ἐνηέος, *placidæ*, gen. ab ἐνηὴς, έος, ὁ, *bonus, placidus*. Th. eſt ἐῢς, έος, ὁ, bonus. ϑ. 65.

Ἐνήρατο, a. 1. m. ab ἐναίρω, occido. f. αρῶ. a. 1. ἔνηρα. ϑ. 316.

Ἔνθ', pro ἔνθα, *hic, ibi*. ε. 165. 493. hinc ἐνθάπερ, idem quod ἔνθα. ϑ. 586.

Ἐνθάδε, *hic, huc*, adverb. Th. ἔνθα. ε. 652. ϑ. 775.

Ἔνθεν, *hinc*, adverb. de loco. Th. ἔνθα, *hic, illic*. α. 28. ϑ. 9.

Ἐνθρέψασθαι, *inſerere*, a. 1. inf. m. ab ἐντρέφω, *alo in*. Th.

τρέφω, alo. f. θρέψω. p. τέτρεφα. a. 2. ἔτραφον. p. m. τέτροφα. ε. 779.

Ἔνι, pro ἔνεστι, *eſt*. ε. 747.

Ἐνι, *in*, poët. pro ἐν. α. 276. ϑ. 297.

Ἐνιαύσια, quotannis, ab ἐνιαύσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, *annuus*. Th. ἐνιαυτὸς, *annus*, q. d. εἰς ἑαυτὸν ἐπανελθών. ε. 447. ϑ. 58. α. 87.

Ἐνικάτθεο, *repone*, pro ἐγκατάθεσο, 2. ſing. a. 2. med. imperat. ab ἐγκατατίθημι. Th. τίθημι, *pono*. ε. 27.

Ἐνίσπειν, *proloqui*, præſ. inf. pro ἐνέπειν. Th. ἔπω, *dico*, a. 1. εἶπα. ϑ. 369.

Ἐννάετες, *novennio*. ἐνναετὴς, *novennis*. Th. ab ἐννέα. *novem*, & ἔτος, εος, τὸ *annus*. ϑ. 801.

Ἐνναετήρω, dual. num. ab ἐνναέτηρος, ου, ὁ, *novennis*, ab ἐννέα, *novem*, & ἔτος, *annus*. ε. 434.

Ἐννέα, οἱ, αἱ, τὰ, *novem*, ἄκλιτον. ϑ. 56. 60. 76.

Ἐννέπετε, poët. *dicite*, pro ἐνέπετε, præſ. imperat. ab ἐνέπω. Th. ἔπω, *dico*. a. 1. εἶπα. a. 2. εἶπον. ε. 2.

Ἐννεσίῃσι, dat. pl. Ion. & poët. pro ἐνεσίαις, ab ἐνεσία, *conſilium*. ſicut σύνεσις, *intelligentia*, eſt à συνίημι, ita ἐνεσία ab ἐνίημι, *immitto*. Th. ἕω, *mitto*. ϑ. 494.

Ἔννηφιν, *perendinum*, ab ἔνη, ſeu ἕνη, vel ἔννη, ſeu ἕννη, *vetus*, (ſub. ἡμέρα.) φι, eſt paragoge poëtica. Th. ἔνος ſeu ἕνος, *annus*. ε. 408.

Ἐννοσίγαιος, *Neptunus*, ab ἐνόω, *moveo*, & γαῖα, *terra*. α. 104 ϑ. 441.

Ἐννύχιος, α, ον, ſeu ἔννυχος, *nocturnus*, adject. Th. νὺξ, κτὸς, ἡ, *nox*. ϑ. 10. α. 32.

Ἐνόησε, *ſenſit*, ut & ἐνόησαν, a. 1. ind. à νοέω, *cogito*. Th. νόος, νοῦς, *mens*. ε. 89. α. 410. ϑ. 488.

Ἐνοπὴν, *clamorem*, ab ἐνέπω, *dico*. Th. ἔπω, *dico*. ϑ. 708.

Ἔνοσις, εως, ἡ, *motus*, ab ἐνόω, *moveo*. Th. εἷς, ἑνὸς, *unus*. ϑ. 681. 849.

Ἐνοσίχθων, *terræ quaſſator*, ex ἐνόω, *moveo*, inde ἔνοσις, *motus*, & χθὼν, *terra*, quod terram moveat. Neptuni Epitheton. ε. 665.

Ἐντὸς, *intus*, adverb. ε. 267. α. 312.

Ἔντοσθε, & ἔντοσθι, *intus*: idem quod ἐντὸς. ε. 540. 518. ϑ. 598.

Ἐντύνασθαι, a. 1. med. infinit. ab ἐντύνομαι, *apparo*. Th. ἔντεα ἔντη, τὰ, *arma*. ε. 630.

Ἐνυαλίοιο, gen. Ion. ab Ἐνυάλιος, ου, ὁ, Mars. Th. Ἐνυὼ, ἡ, Bellona. α. 371.

Ἐνυὼ, όος, ἡ, *Bellona*, ab ἐνύω, *perimo*. ϑ. 273.

Ἐξ, *ex*, præpoſit. reg. gen. ε. 148. 306. α. 76.

Ἐξάδιος, ου, ὁ, nomen viri. α. 180.

Ἐξαλαπάξει, *diripiet*, f. 1. Th. λαπάζω, ſive λαπάσσω, f. ξω. evacuo. ε. 187.

Ἐξαλέασθαι, *evitare*, a. 1. med. infin. Vide ſupra ἀλέασθαι. ε. 105. 756. 800.

Ἐξαμείβετο, imperf. Ion. abjecto

ᾶto augmento, verbi ἐξαμείβομαι, *immuto*. Th. ἀμείβω, f. ψω, *commuto*.

Ἐξαπάτας, *blanditias*, acc. pl. ab ἀπάτη, dolus. Th. ἀπατάω, *decipio*. ϑ. 205.

Ἐξαπάτησε, pro ἐξηπάτησε, a. 1. ind. Th. ἀπατάω, f. ήσω. *decipio*, proprie πάτε ἀπάγω, à via aliquem abduco in devia, hinc ἐξαπατήσῃ, a. 1. ſub. ε. 321. 371. ϑ. 889.

Ἐξαπαφίσκων, (alii legunt ἐξαπαφίσκων, *fallens*, quod ab ἀφάω, *palpo*) poët. idem quod ἐξαπατάω. ϑ. 537.

Ἐξαῦτις, *denuo*, Adv. Th. eſt αὖ, *rurſus*. ϑ. 915.

Ἐξεγένοντο, *procreati ſunt*, a. 2. m. cum Genit. verbi ἐκγίνομαι, *enaſcor*. hoc à γείνομαι, naſcor. Vide in γείνατο. ϑ. 106. 126. 147. 263.

Ἐξέθορε, a. 2. act. ab ἐκθορέω, *proſilio*. Th. θόρω, vel θορέω, *ſalio*. ϑ. 281.

Ἕξει, *habebit*, f. 1. Th. ἔχω, habeo. a. 2. ἔχον. ε. 270.

Ἐξείης, poëtice pro ἑξῆς, *deinceps, ordine*. ϑ. 738. 809.

Ἑξήκοντα, *ſexaginta*. ε. 562.

Ἐξελάαν, poëtica τ̃ α epentheſi, pro ἐξελᾶν: ab ἐξελάω, f. άσω, *expello*, p. ἐξήλακα. Th. ἐλαύνω. f. άσω. agito. ϑ. 491.

Ἐξελάουσι, *expellunt*. præſ. verbi ἐξελάω, ἐξέλασε, a. 1. act. verbi ἐλαύνω, f. άσω, p. κα. ε. 222. ϑ. 820.

Ἐξείλετο, *exemit*, a. 2. m. ab ἐξαιροῦμαι. Th. αἱρέω, capio, f. ήσω, p. ᾕρηκα, a. 2. εἷλον. ε. 104. α. 89.

Ἐξελθεῖν, *exire*, a. 2. inf. ἐξελθοῦσα, a. 2. part. f. g. Th. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλθον. p. med. ἐλήλυθα. ε. 216. ϑ. 772.

Ἑξέμεν, f. 1. inf. pro ἕξειν Ionice. Th. ἔχω, *habeo*, f. ἕξω, p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. ϑ. 394.

Ἐξενάριξε, a. 1. ind. verbi ἐξεναρίζω, f. ξω. Th. ἐναίρω, *occido*. α. 329. ϑ. 289.

Ἐξέπλη, a. 2. indic. act. ab ἐξίπλημι. f. ἐκπλήσω, a. 2. act. ἐξέπλην. ε. 98.

Ἐξερίποντες, a. 2. part. act. Th. ἐρείπω, f. ψω, *cado*. in a. 2. act. ἤριπον. α. 174. ϑ. 704.

Ἐξερύσας, a. 1. part. ab ἐξερύω, *extraho*. Th. ἐρύω, f. ύσω, *traho*. ε. 624.

Ἐξετέλεσσεν, & ἐξετέλεσσ᾽, pro ἐξετέλεσε, *perfecit*, a. 1. ab ἐκτελέω, *perficio*. ἐξετελεῖτο, imperf. paſſ. Th. τέλος, *finis*. ε. 83. ϑ. 403. 881. 1002.

Ἐξεφαάνθη, *emerſit*, a. 1. paſſ. ab ἐκφαίνω, *emergere facio*, pro ἐξεφάνθη, per epentheſin τ̃ α. Th. φαίνω. f. νῶ. p. πέφαγκα. a. 1. ἔφηνα. oſtendo. ϑ. 200.

Ἐξήμησε, a. 1. ind. *evomuit*, ab ἐξεμέω. f. έσω, vel ήσω. Them. ἐμέω, ῶ, f. έσω, *vomo*. ϑ. 497.

Ἐξῆρχον, *incipiebant, duces erant*. 3. pl. imperf. act. ab ἐξάρχω. Th. ἄρχομαι, *incipio*. α. 205.

Ἐξίκετ᾽, *pervenit*, a. 2. med. ἐξικόμην, ου, ετο. verbi ἐξικνέομαι, *pervenio*. Th. ἱκνέομαι, *ve-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

venio, f. ἵξομαι, p. ἷγμαι, a. 2. med. ἱκόμην. α. 471.

Ἐξιτὸν, verbale, οἷς οὐκ ἐξιτόν ἐστι, quibus non exire licet. ab ἔξειμι, *exeo*. Th. εἶμι, eo. θ. 732.

Ἐξόπιθεν, poët. pro ἐξόπισθεν, adv. *à tergo*. ἐξοπίσω. ε. 88. Th. ὀπίσω, *retrorſum, retro*. α. 130.

Ἔξοχ', adv. pro ἔξοχα, *excellenter*, ab ἐξέχω, *excello*. Th. ἔχω, f. ἕξω & σχήσω, habeo. ε. 771.

Ἐοικώς, ότος, part. præt. med. ab εἴκω, *ſimilis ſum*. hinc ἔοικα dicitur pro οἶκα, ſicut ἑώρακα pro ὤρακα. ε. 233. α. 215.

Ἔολπα, præt. med. ab ἔλπομαι, *ſpero*. Th. ἐλπὶς, ίδος, ἡ, *ſpes*. ε. 271. 473.

Ἐόντος, ἐόντι, ἐόντα, gen. dat. & acc. ab ἐὼν, poët. pro ὢν, ab εἰμὶ, ſum. ε. 29. 361. 474. θ. 32.

Ἑὸς, ſuus. hinc genit. Ion. ἑοῖο, pro ἑοῦ. θ. 472.

Ἐοῦσα, præſ. part. f. g. ab εἰμὶ, ſum. ε. 206. 290.

Ἐπ', pro ἐπὶ, *in*, præpoſit. ε. 34. 43.

Ἐπάγω, *adduco*. f. ἄξω, p. ἦχα, a. 2. ἦγον & Attice ἤγαγον. Th. ἄγω, duco. θ. 176.

Ἐπαινέσειε, *probaverit*, a. 1. act. opt. Æol. ab ἐπαινέω. Them. αἶνος, ου, ὁ, laus. ε. 12.

Ἐπαινῆς, gen. ab ἐπαινὴ, *gravis*. Th. αἶνος, ου, ὁ, laus. θ. 768. 774.

Ἐπάκουε, *animum adjice*, præſ. imperat. ab ἐπακούω, f. ούσω, præt. ἐπήκουα, a. 1. ἐπήκουσα, hinc in ſub. ἐπακούσω, ῃς, ῃ. p. m. ἐπήκοα. ε. 273. 446.

Ἐπακουὸν, *auſcultatorem*. ε. 29.

Ἐπάλμενος, *inſiliens*, præſ. part. ex ἐπὶ & ἀλλόμενος, poëtice ἄλμενος. ſic ἵκμενος, ἄρμενος, pro ἱκόμενος, ἀρόμενος. Th. ἄλλομαι, f. οῦμαι, ſalio. θ. 815.

Ἐπάρμενον, *ſufficientem*, præſ. part. Vide ἄρμενον. ε. 599. 625.

Ἐπάσαντο, 3. pl. a. 1. med. *comederunt*. à πάω, vel πάομαι, *poſſideo, veſcor*. præt. paſſ. πέπαμαι. θ. 642.

Ἐπαυρεῖ, *fruitur*, ab ἐπαυρέω. qui fruitur aura, qui reſpirare poteſt. Th. αὔρα, ας, ἡ. ε. 238. 417.

Ἐπάχνωσεν, a. 1. ind. *vexavit, conſtrinxit*. Th. πάχνη, ης, ἡ, *pruina*. unde παχνόω, ῶ. ε. 358.

Ἔπε', pro ἔπεα, acc. pl. ab ἔπος, εος, *verbum*, ab ἔπω, dico. α. 117. 326. θ. 84.

Ἐπέβησε, *ingredi fecit*. a. 1. act. activè capitur, verbi ἐπιβαίνω, ex ἐπὶ & βαίνω, *eo*, f. βήσομαι. p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 578. 657.

Ἐπέεσσι, dat. pl. Ion. pro ἔπεσσι, & forte ita legendum: ab ἔπος, εος, τὸ, *verbum*. Th. ἔπω, dico. ε. 184. θ. 90.

Ἐπέθηκεν, a. 1. verbi ἐπιτίθημι, impono. f. θήσω, a. 2. ἔθην, α. 332.

Ἐπεὶ, *poſtquam, quoniam*. ε. 120. α. 110. 336.

Ἐπείγετο, *feſtinabat*, imperf. Th. ἐπείγω, *urgeo*, f. ξω. α. 21.

Ἔπειτα ἔπειτ' *deinde*. Th. εἶτα, *poſtea*. ε. 614. α. 332. θ. 193.

Ἐπέκειτο, imperf. verbi ἐπίκειμαι,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

μαι, *jaceo, ſuperimpoſitus ſum.* f. κείσομαι. Th. κεῖμαι, *jaceo.* ϑ. 143.

Ε'πέμβαλε, *injecit*, a. 2. act. pro ἐπενέβαλε, ab ἐπεμβάλλω, *ſuperinjicio.* Th. βάλλω, αλῶ, *jacio*, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. ε. 98.

Ε'πεμβεβαὼς, *inſiſtens*. perf. part. ab ἐπεμβαίνω. Th. βαίνω, eo. α. 324.

Ε'πεμψε, *miſit*, a. 1. ind. verbi πέμπω, *mitto*, f. ψω, p. φα. ϑ. 784.

Ε'πέπλων, ως, ω, *navigavi*, 1. ſing. a. 2. act. vel imperf. ab ἐπίπλωμι, pro ἐπιπλέω, ad formam ἔδων, ως, ω, vel ἐδίδων, ως, ω, à δίδωμι, *do.* Th. πλέω, f. πλεύσω, *navigo.* ε. 684.

Ε'πεῤῥώσαντο, 3. pl. a. 1. med. ind. ab ἐπιῤῥώννυμι. Th. ῥώννυμι, *confirmo, corroboro.* f. ῥώσω. p. ἔῤῥωκα. a. 1. ἔῤῥωσαι. ϑ. 8.

Ε'πεστενάχιζε, *ingemiſcebat*. imperf. à στεναχίζω, f. σω. Th. στενὸς, ȣ͂, ὁ, *anguſtus*. ϑ. 843.

Ε'πέστενε, ingemiſcebat, imperf. à στένω, *gemo*, f. νῶ. Th. στενὸς, ȣ͂, ὁ, *anguſtus, arctus.* ϑ. 679

Ε'πέσχετο, 3. ſing. a. 2. med. ab ἐπέχω, *animum attendo*, f. ἐφέξω, a. 2. ἔπεσχον. Th. ἔχω, habeo. f. ἕξω & σχήσω, p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. ϑ. 177.

Ε'πεται, *ſequitur*; præſ. ind. Th. ἕπομαι, vel ἕπω. ε. 220.

Ε'πέτελλε, *imperabat*, imperf. act. ut ἐπετέλλετ', imperf. paſſ. Th. τέλλω, inuſitatum verbum. ϑ. 995.

Ε'πετέρπετο, imperf. verbi ἐπιτέρπομαι, *delector.* Them. τέρπω, f. ψω. *delecto.* ϑ. 158.

Ε'πέφαντο, *apparebant*, 3. plur. pluſq. perf. poët. pro πεφασμένοι ἦσαν, à φαίνομαι, *appareo.* f. 2. φανήσομαι, præt. paſſ. πέφαμμαι, & Att. πέφασμαι, a. 2. ἐφάνην. α. 166.

Ε'πεφνεν, *occidit*, imperf. à πέφνω, idem quod φένω, *occido.* p. m. πέφονα. ε. 148. α. 57.

Ε'πέφραδε, a. 2. ind. act. ἐπιφράζω, *induco, indico.* f. σω. p. κα. a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα. Th. φράζω, dico, memoro. ϑ. 74. 162.

Ε'πεφράσατο, *excogitavit*, a. 1. m. Poët. pro ἐπεφράσατο. Th. φράζω, *dico.* ϑ. 160.

Ε'πέφυκον, *enata erant*, imperf. verbi πεφύκω, idem quod φύω, naſcor. f. σω. a. 2. ἔφυν. α. 76. ϑ. 673.

Ε'πέχειν, *abſtinere*, præſ. inf. Th. ἔχω, f. ἕξω. ε. 134.

Ε'πέων, gen. pl. ab ἔπος, εος, τὸ, *verbum.* Th. ἔπω, dico. ε. 401.

Ε'πήγαγε, *adduxit.* Atticè pro ἐπῆγε, præt. m. vel a. 2. act. Th. ἄγω, *duco*, f. ξω. ε. 240.

Ε'πηετανὸς, ȣ͂, ὁ, *annuus.* Th. ἔτος, εος, τὸ, *annus.* ε. 31. 515.

Ε'πῆεν, *aderat*, imperf. ab εἰμὶ, ſum. ε. 114. 598. ϑ. 799.

Ε'πὴν, *poſtquam*, ex ἐπὶ, & ἢν, pro ἂν, & hoc pro ἐάν. ε. 289.

Ε'πήνησαν, *laudarunt*, aor. 1. Poëtice, pro ἐπῄνεσαν, ab αἰνέω. Th. αἶνος, laus. ϑ. 664.

Ε'πηνύσθη, *completa erat.* a. 1. paſſ.

paſſ. ind. ab ἐπανύω, *expedio*. Th. ἀνύω, item, ἀνύτω, *perficio*. α. 311.

Ἐπήρατος, *amabilis*. Th. ἐράω, άσω, *amo*. ε. 63. θ. 67.

Ἐπηρεφέας, *coopertis*, ab ἐπηρεφὴς, *tectus*. & hoc ab ἐρέφω, ψω, *tego*. θ. 598.

Ἐπὶ, præpoſit. regit gen. dat. & acc. ε. 250. α. 76. 306.

Ἐπιβήμεναι, conſcendere, a. 2 inf. Æol. pro ἐπιβῆναι. Ἐπιβησέμεν, Ion. pro ἐπιβήσειν, f. 1. inf. Ἐπιβάντες, ἐπιβᾶσαι, aor. 2. part. ab ἐπιβαίνω, *conſcendo*, f. βήσομαι, p. βέβηκα, aor. 2. ἔβην. α. 40. θ. 396.

Ἐπιδείελα, adv. *poſt meridiem*, à δείλη, ης, ἡ, *tempus pomeridianum*, q. à δέω & ἕλη, quum ſolis ſplendor deficere incipit. Malo ἐπὶ δείελα, circa pomeridianum tempus. ε. 808. 819.

Ἐπιδέρκεται, *inſpicit*, præſ. ind. Th. δέρκω, *video*. f. 2. δρακῶ, a. 2. ἔδρακον. ε. 266.

Ἐπιδώσω, *dabo*, f. 1. verbi δίδωμι, *do*, a. 2. ἔδων, ως, ω. ε. 394.

Ἐπιείκελος, *ſimilis*. Th. εἴκω, ξω, *ſimilis ſum*. α. 182. θ. 207.

Ἐπιθεὶς, *imponens*, a. 2. part. act. Them. τίθημι, *pono*, a. 2. ἔθην. ε. 695.

Ἐπιθήκη, ης, ἡ, *acceſſio*, *additio*. Th. τίθημι. *pono*. ε. 378.

Ἐπίθοντο, *obtemperarunt*, 3. pl. a. 2. med. à πείθομαι, *aſſentior*, a. 2. m. ἐπιθόμην, p. m. πέποιθα. præt. paſſ. πέπεισμαι, f. 1. paſſ. πεισθήσομαι. ε. 69. θ. 474.

Ἐπὶ--θόρε, a. 2. act. à θορέω, *ſalio*. α. 321.

Ἐπιθρώσκουσα, *inſiliens*, pr. part. f. g. Th. θρώσκω, *ſalio*. α. 438.

Ἐπίκλησιν, acc. ab ἐπίκλησις, *cognominatio*, ab ἐπὶ, & καλέω, f. ήσω, *voco*. θ. 207.

Ἐπίκλοπος, *furax*. Th. κλέπτω, ψω, *furor*, p. m. κέκλοπα. ε. 67. 78.

Ἐπίκουροι, *auxiliarii*, ab ἐπίκουρος, ου, ὁ, *auxiliator*. θ. 815.

Ἐπικρατέοντα, pl. num. part. præſ. ab ἐπικρατέω, *prævaleo*. Th. κράτος, *robur*. α. 308.

Ἐπικρατέως, Poët. pro ἐπικρατῶς, adv. *validè*. Th. κράτος, εος, τὸ, *robur*. ε. 204.

Ἐπικυρτώοντε, *attollentes*, Poëtice dualis num. part. præſ. ab ἐπικυρτόω, ῶ, *incurvo*. Th. κυρτὸς, οῦ, ὁ, *curvus*. α. 234.

Ἐπιλήθεο, *obliviſcere*, Ion. pro ἐπιλήθου, præſ. imper. verbi ἐπιλήθομαι, *obliviſcor*. Th. λήθω, f. σω, *lateo*, a. 2. ἔλαθον, p. m. λέληθα. ε. 273. θ. 102.

Ἐπιμάρτυροι, teſtes. Th. μάρτυρ, ος, ὁ καὶ ἡ, *teſtis*. α. 20.

Ἐπιμειδήσας, *arridens*, a. 1. part. act. Th. μειδάω, f. ήσω, *rideo leniter*. θ. 547.

Ἐπιμετρήσω, *mutuo dabo*, f. 1. ab ἐπιμετρέω, in menſura addo. Them. μέτρον, τὸ, *menſura*. ε. 395.

Ἐπιμηθεὺς, nomen viri. ε. 85.

Ἐπιμίσγεται, *commiſcetur*, præſ. ind. à μίσγω, pro μίγνυμι, *miſceo*, f. ξω. θ. 802.

Ἐπιμωμητὴ, *vituperabilis*, ἡ. Th.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

μῶμος, ου, ὁ, *dedecus*. ε. 13.

Ε'πιόντα, *accedentem*, a. 2. act. part. ab ἔπειμι, *accedo*. Th. εἶμι, *eo*. ε. 673. α. 333. 425.

Ε'πίορκον, *perjurium*. Th. ὅρκος, ου, ὁ, *jusjurandum*. ε. 280. 802. ϑ. 232.

Ε'πιπάγχυ, *prorſus*, adv. πάγχυ, pro πάνυ, *valde*. ε. 262.

Ε'πιπειθόμενος, *obtemperans*, præſ. part. à πείθομαι. Vide in ἐπίθοντο. α. 369.

Ε'πιπλομένοιο, gen. Ion. *volvente*, ἐπιπλόμενος, pro ἐπιπελόμενος. Th. πέλομαι, *ſum*. α. 87. ϑ. 493.

Ε'πίπλεον, *implebant*, 3. pl. a. 2. act. à πιπλάω, pro πιμπλάω, vel πίμπλημι, *impleo*. a. 2. ἔπιπλον, ſicut à τιμάω, ἔτιμον. Them. πλέος, ου, ὁ, *plenus*. α. 291.

Ε'πιπνείουσι, *inſpirant*, præſ. ind. Them. πνέω, f. πνεύσω, ſpiro. ϑ. 872.

Ε'πίρροθοι, ex ἐπὶ, & ῥόθος, ου, ὁ, *undarum fremitus*. ἐπίρροθος, ου, ὁ, ἡ, *auxiliator*, *utilis*. ε. 558.

Ε'πισμυγερὴ, *ærumnoſa*, ἡ. Th. σμύχω, *vaſto*, f. ξω. α. 264.

Ε'πισπορίην, *iteratam ſationem*. Th. σπείρω, f. σπερῶ, ſero. ε. 444.

Ε'πισταμένως, *ſcienter*, adverb. ab ἐπίσταμαι, *ſcio*, ex ἐπὶ & ἵστημι, ſcio. α. 107. ϑ. 87.

Ε'πισταλάδην, Adv. *ornate*, *ſuccincte*. Th. στέλλω, *mitto*. item, *orno*, f. στελῶ, p. ἔσταλκα, a. 1. ἔστειλα, p. m. ἔστολα. α. 287.

Ε'πιστρέφεται, convertitur, præſ. ind. à στρέφω, verto, f. ψω, p. ἔστρεφα, a. 2. ἔστραφον. ϑ. 753.

Ε'πίσχε, præſ. act. imperat. *cohibe*, *inhibe*, ab ἴσχω, pro ἔχω, *inhibeo*. α. 446. hinc ἐπίσχετον, in dual. α. 350.

Ε'πιτέλλεται, *exoritur*, præſ. ind. hinc ἐπιτελλομενάων, Æol. pro ἐπιτελλομένων, part. præſ. gen. pl. f. g. Th. τέλλω, verbum inuſitatum. ε. 381. 565.

Ε'πίφρονα, acc. ſing. ab ἐπίφρων, ονος, ὁ, ἡ, *prudens*. Th. φρὴν. ϑ. 122. ἐπιφροσύνῃσι, dat. pl. Ion. pro ἐπιφροσύναις, ab ἐπιφροσύνη, prudentia. ϑ. 122. 661. 896.

Ε'πιχθόνιοι, *in terris verſantes*. idem quod ἐπίγειοι, οἱ ἐπὶ τῇ χθονὶ ὄντες. ἐπιχθονίοισι, dat. pl. Ion. ex ἐπὶ & χθὼν, ονὸς, ἡ, terra. ε. 122. ϑ. 372.

Ε'πιψαύων, præſ. part. ab ἐπιψαύω, *contingo*. Th. ψαύω, idem quod ψάω, tango. α. 217.

Ε'πλετο, per ſyncopen, pro ἐπέλετο, *facta eſt*, à πέλομαι, ſum. item, ἔπλειτο, imperf. pro ἐπέλετο. ϑ. 425. 836.

Ε'μπλην, Adv. *prope*, ab ἐμπελάζω, *appropinquo*. Th. πέλας, prope. α. 372.

Ε'ποίησεν, a. 1. ind. ἴχνος ποιεῖν, veſtigium facere. à ποιέω, *facio*. ε. 678.

Ε'πομόσσῃ, 3. ſing. a. 1. act. ſubj. Poëtice, pro ἐπομόσῃ, *juraverit*, ab ἐπόμνυμι f. ἐπομόσω. Th. ὄμνυμι, *juro*, f. ὀμόσω, p. ὤμοκα. ϑ. 793.

Ε'πον-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Ἕπονται, 3. pl. præſ. ἕποντο, *ſequebantur*, pro εἵποντο abjecto augmento, imperf. Ion. ab ἕπω, *ſequor*. ε. 403. α. 277.

Ἐποπτεύειν, *inſpicere*. Th. ὄπτομαι, video, p. m. ὦπται, a. 1. ὤφθην. ε. 765.

Ἐπόρουσεν, a. 1. ind. *irruit*, ex ἐπὶ, & ὀρούω, f. σω, *impetu feror*. Th. ὄρω, *concito*. f. ρῶ vel ρσω, α. 442. 452.

Ἔπος, εος, τὸ, *verbum*. Them. ἔπω, dico. ε. 451. α. 330.

Ἐποτᾶτο, *volabat*, 3. ſing. imperf. med. à ποτάομαι, *volo*, à ποτὴ, ῆς, ἡ, *volatus*. Th. πέτομαι, vel πετάομαι, *volo*. α. 222.

Ἐποτρύνειν, *inſtigare*, præſ. inf. act. Th. ὀτρύνω, f. υνῶ, *incito*, p. γκα. ε. 595.

Ἔπρεσε, a. 1. ind. pro ἔπρησε, à πρήθω, *incendo*. ϑ. 856.

Ἑπτὰ, ſeptem. α. 272.

Ἑπταπόδην, *ſeptempedalem*, acc. ab ἑπταπόδης, ex ἑπτὰ, & ποὺς, ποδὸς, *pes*. ε. 422.

Ἑπτάπορον, acc. ſing. nomen fluvii, q. d. *habens ſeptem vias*. ϑ. 341.

Ἑπτάπυλος, *ſeptem portas habens*, à πύλη, ης, ἡ, *porta*, & ἑπτὰ, *ſeptem*. ε. 161. α. 49.

Ἐπτοίηται, *evolat*, 3. ſing. præt. paſſ. à πτοέω, Poëtice πτοιέω, *terrefacio*, *attonitum reddo*. πτοέομαι, *attonitus ſum*. item, *animo ſpecto attento*. quæ ſignificatio huc quadrat. ε. 445.

Ἐπώνυμον, ου, τὸ, nomen è re impoſitum, ex ἐπὶ, & ὄνομα, ατος, τὸ, nomen. ϑ. 144. 282.

Ἐπῶρσε, *concitavit*, 3. ſing. a. 1. act. ab. ἐπόρω, *concito*. Them. ὄρω, ρῶ, & ρσω, *concito*. α. 69.

Ἔραζ', pro ἔραζε, Adv. ad locum, *in terram*, *humi*. Th. ἔρα, ρας, ἡ, terra. α. 174. 268.

Ἔραζε, humi. in proſa χαμαὶ. adverb. ε. 419. 471.

Ἐράσσατο, a. 1. m. *amavit*, pro ἐράσατο Poëtice; ab ἐράω, *amo*, f. άσω. hinc ἐρατὸς, *amabilis*, *jucundus*, & ἐρατεινὸς, ὴ, ὸν, *amabilis*. ϑ. 70. 136. 915.

Ἐρατὼ, όος, οῦς, ἡ. *Erato*, nomen mulieris vel Muſæ, ab ἐράω, amo. ἐρατὴ, amabilis. ϑ. 78. 247.

Ἐργάζονται, *operantur*, ἐργάζοντο, imperf. pro εἰργάζοντο, abj. augmento. ἐργάζευ, pro ἐργάζου, Dorice, præſ. imperat. ἐργάσαιο, a. 1. med. opt. εἴργασμαι, p. paſſ. Th. ἔργον, *opus*. ε. 43. 150. 297. 312.

Ἔργματι, *operi*, dat. ſing. pro ῥέγματι, per metatheſin, à ῥέζω, ῥέξω, & per metatheſin ἔρξω, facio. ε. 799. ϑ. 823.

Ἔργον, *opus*. ἔργοιο, gen. Ion. pro ἔργου. ἔργ', pro ἔργα. ε. 20. 21. 389. ϑ. 146.

Ἔρδειν, *facere*, præſ. inf. ab ἔρδω, idem quod ῥέζω. ε. 35. ϑ. 417.

Ἔρεβος, εος, τὸ, *Erebus*, eſt nomen gehennæ, *caligo*. ἐρέβευσφιν, ex orco, ἐρέβευς pro ἐρέβους, φιν, eſt paragoge Poëtica. ἐρεβεννὴ, *caliginoſa*, ab ἔρεβος, εος, τὸ, *caligo*. ε. 17. ϑ. 125.

Ἐρειπομένης, *diruta*, præſ. part.

paſſ. ab ἐρείπω, *diruo.* f. ψω. ϑ. 704.

Ἐρεμνῆς, gen. ſing. quaſi ἐρεβεννῆς, ab ἐρεμνὴ, *obſcura.* Th. ἔρεβος, εος, τὸ, *orcus.* α. 444. ϑ. 334.

Ἐρεύμενον, per ſyncopen, pro ἐρευγόμενον, vel potius pro ἐρευόμενον, à Themate ἐρεύω; *inveſtigo.* Vide Th. ἐρεύγω, f. ξω, *ructo*, a. 2. ἤρυγον. Alii ἐρεύμενον, Doricè, pro ἐρούμενον, ab εἴρω, ſeu ἐρέω, *dico.* ε. 474.

Ἐρέω, dico. Th. εἴρω, dico. ε. 200. 284. α. 330.

Ἐριβρύχεω, *valde mugientis*, Ion. pro ἐριβρύχου, ab ἐριβρύχης, ου, ὁ, *valde mugiens*, ex ἐρι quod in compoſitione valet *valde*, & βρύχω, ξω, *ſtrideo*, *frendeo.* ϑ. 832.

Ἐριγδούποιο, gen. Ion. ab ἐρίγδουπος, ου, ὁ, ἡ, Poëtice pro ἐρίδουπος, *valde ſonans.* Th. δοῦπος, ου, ὁ, ſonitus. ϑ. 41.

Ἔριζε, *certabat*, imperf. pro ἤριζε, ab ἐρίζω, certo. Them. ἔρις, *lis.* α. 5. ϑ. 534.

Ἐριθηλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Ion. pro ἐριθαλὴς, *valde vireſcens*, ex ἐρι, intenſiva particula, & θάλλω, *vireo.* ϑ. 30.

Ἔριθος, ἡ, *ancilla*, *famula*, ab εἶρος, εος, τὸ, *lana.* hinc ἔριθος, ου, ἡ, *ancilla*, *quæ lanificium exercet.* ε. 600.

Ἐρίκτυπον, *valde ſonantem*, ex ἐρι *valde* (quæ eſt particula in compoſitione tantum uſitata, intendens ſignificationem) & ex κτύπος, ου, ὁ, *ſonus pulſu factus*, per proſthesin τοῦ κάππα, à τύπος, ου, ὁ. Th. τύπτω, *pulſo*, *verbero.* ϑ. 456. 930.

Ἐρικυδὴς, έος, *valde glorioſus.* Th. κῦδος, εος, τὸ, gloria. ϑ. 938.

Ἐρίμυκον, *valde mugientem*, à μυκάω, *mugio.* boum proprium. ε. 788.

Ἐριννὺς, ύος, ἡ. *Furia*, peccatorum ultrix. in acc. pl. ἐριννύας, ἐριννῦς. ε. 801. ϑ. 185.

Ἔριπε, *cecidit*, a. 2. Ionic. Th. ἐρείπω, *everto*, f. ψω, item, *cado.* α. 423.

Ἔρις, ιδος, ἡ, *lis.* acc. τὴν ἔριδα, & ἔριν. ε. 28. α. 148.

Ἐρίσαντες, *antecedentes*, a. 1. part. ab ἐρίζω, f. ισω. *contendo*, *certo.* Th. ἔρις, ιδος, ἡ, lis. ε. 437.

Ἐρισθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *valde potens.* ab ἐρι, particula in compoſitione tantum uſitata, intendens & augens ſignificationem eorum quibuſcum componitur; & σθένος, εος, τὸ, *robur*, *vis.* Th. σθένω, *valeo*, *poſſum.* ε. 414. ϑ. 4.

Ἐρισμαράγοιο, gen. Ion. *valde tonantis.* Th. σμαραγέω, ήσω, *magnos ſtrepitus edo.* ϑ. 815.

Ἐρίφων, gen. pl. ab ἔριφος, ου, ὁ, *hædus*, q. ἔαρι φαινόμενος, quod vere naſci ſoleat. ε. 541.

Ἑρμῇ, dat. ſing. ab Ἑρμῆς, οῦ, ὁ, *Mercurius.* ab εἴρω, *dico*, *nuntio.* Ἑρμείην, acc. Ion. pro Ἑρμείαν. Ab Ἑρμείας, dicitur etiam Ἑρμίας, Poëtice, pro Ἑρμῆς. ε. 68. ϑ. 444.

Ἔρξῃ, f. 1. ab ἔρδω. Th. ῥέζω, f. ῥέξω, & per

& per metatheſin, ἔρξω. hinc ἔρξας, a. 1. part. ε. 325. 708.

Ἐρόεσσα, f. g. in maſc. ἐρόεις, εντος, *amabilis*: ἔρως, ωτος, ὁ, in malam partem accipitur; ἔρος vero in bonam. Them. ἐράω, *amo*. θ. 120. 245.

Ἔρος, ου, ὁ, *Amor*. Th. ἐράω, *amo*. θ. 120. 201.

Ἔρρηξε, *perrupit*, a. 1. act. à ῥήσσω, vel ῥήγνυμι, *frango*, f. ξω, a. 2. ἔῤῥαγον, p. m. ἔῤῥηγα. α. 140. 415.

Ἐῤῥίγοντι, *formidanti*, præſ. part. act. ab ἐῤῥίγω, *formido*, quod eſt ab ἔῤῥιγα, præt. med. verbi ῥιγέω. Th. ῥῖγος, εος, τὸ, *rigor*, *frigus*. α. 228.

Ἔῤῥιψε, a. 1. ind. verb. ῥίπτω, *abjicio*, f. ψω, p. ἔῤῥιφα, a. 1. ἔῤῥιψα, a. 1. part. ῥίψας, a. 2. ἔῤῥιπον, p. m. ἔῤῥιπα. θ. 181.

Ἐῤῥώοντο, *ruebant*, 3. pl. pluſq. Poëtice, pro ἔῤῥωντο, à ῥώννυμι, *roboro*, f. ῥώσω, à ῥώω, hujus paſſivum ῥώομαι, *roboror*. item *fluo*, *ruo*. in imperf. ἐῤῥώοντο, *feſtinabant*, *ruebant*. α. 230.

Ἐρυθείῃ, dat. ſing. nomen proprium loci, ab Ἐρυθεία, ας, ἡ. θ. 290. 983.

Ἐρύκοι, *abducat*. præſ. act. opt. ab ἐρύκω, *inhibeo*, f. ἐρύξω. ε. 28.

Ἐρύσαι, a. 1. act. infin. ponitur pro imperativo, ἔρυτο, pro ἐρύετο, & ἔρυτ', pro ἔρυτο, ab ἐρύομαι, quod idem eſt cum ῥύομαι, *libero*. hinc ἔρυμα, τος, τὸ, *munimentum*, ab ἐρύομαι, *cuſtodio*. ε. 534. 622. θ. 304.

Ἐρυσάρματας, *currum trahentes*, pro ἐρυσαρμάτους, per metaplaſmum, ut ait Euſtathius, in Ἰλιάδ. π. ex ἐρύω, ἐρύσω, traho, & ἅρμα, τος, τὸ, *currus*. α. 369.

Ἐρυσάμενος, *extractus*, Poëtice, pro ἐρυσσάμενος, a. 1. part. med. ab ἐρύω, f. ύσω, traho. α. 457.

Ἔρχεται, præſ. ind. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον, p. m. ἤλυθα. ε. 417. α. 439. θ. 91.

Ἐς, Poëtice, pro εἰς, *in*. ἐς φάος, in lucem. θ. 626.

Ἔσαν, 3. perſ. pl. imperf. per ſyſtolen Poëticam, pro ἦσαν, ab εἰμὶ, ſum. α. 161. 245. θ. 586.

Ἔσθειν, præſ. inf. ab ἔσθω, *comedo*, & hinc ἐσθίω, *idem*. ε. 276. θ. 773.

Ἐσθλὸς, ἡ, ὸν, bonus, a, um. dat. pl. Ion. ἐσθλοῖσιν. ε. 119. 212.

Ἐσίδῃ, *inſpexerit*, poëtice pro εἰσίδῃ. 3. ſingul. a. 2. act. ſubj. ab εἰσείδω, *intueor*. Th. εἴδω, video, f. εἴσομαι, aor. 2. εἶδον, & ἴδον. ε. 608. θ. 82.

Ἐσκάτθετο, *condidit*, pro εἰσκατέθετο. a. 2. m. 3. perſ. ſing. verbi εἰσκατατίθημι. Th. τίθημι, *pono*. a. 2. m. ἐθέμην, σο, το. θ. 890.

Ἔσκε, poëtice pro ἦ, *erat*, ab εἰμὶ, ſum. ε. 150.

Ἐσκέδασ', *diſperſit*, pro ἐσκέδασε, a. 1. ind. à Th. σκεδάω, vel σκεδάννυμι, *diſſipo*, f. σω. ε. 95.

Ἐσκομίσαι, *importare*, a. 1. inf. act. à κομίζω, *porto*. Th. κομέω. *curo*. ε. 604.

Ἐσμαράγησεν, *ſtriduit*, a. 1. act. à σμαραγέω, *fragorem edo.* & ἐσμαράγιζεν, imperf. à σμαραγίζω. Th. σμαραγέω. θ. 679. 693.

Ἑσπερίδες, Heſperides, ab ἕσπερος, ου, ὁ, *veſper. Heſperides*, h.e. Tzetze interprete, *veſpertinæ horæ.* quibus curæ ſunt poma, h.e. *quo tempore ſtellas in cælo videmus*, tanquam poma. θ. 215. 275.

Ἕσπετο, poëtice pro εἵπετο, *ſequebatur*, imperf. paſſ. ab ἕσπομαι, *ſequor*. poëtice pro ἕπομαι. ἕσπετε, pro ἕπετε, præſ. imperat. verb. ἕπω, *ſequor*. θ. 114. 201.

Ἑσσαμένη, a. 1. m. part. f. g. ἠέρα ἑσσαμένη, *aëre involuta*. pro ἑσαμένη. τὸ σίγμα poëtice duplicatur. ab ἕννυμι, f. ἕσω, *induo*. Th. ἕω, *induo*. ε. 124. 221. 534.

Ἔσσεται, erit, & ἐσσεῖται, pro ἔσεται, f. 1. ex εἰμὶ, ſum. ε. 182. 501. ἔσσεαι, eris, pro ἔσῃ. ε. 308.

Ἐσσόμενα, & ἐσσομένοισι, fut. 1. part. verbi εἰμὶ, ſum. ε. 56. θ. 32.

Ἐσσυμένως, *certatim, cum impetu*, adv. pro σεσυμένως, per metatheſin. Th. σείω, σεύω, poëtice σύω, *concutio*. α. 340. θ. 181.

Ἔσσυτ᾽, perf. paſſ. pro ἔσσυται, *irruit*, pro σέσυται, per metatheſin. à σεύω, f. σεύσω, p. σέσευκα, præt. paſſ. σέσευμαι, ubi abjecto ε & facta metatheſi eſt ἔσσυμαι. Th. σείω, f. σείσω, *concutio*. α. 458.

Ἔσται, erit, per ſyncopen pro ἔσεται, f. 1. verbi εἰμὶ, *ſum*. ε. 34. 191. 476.

Ἐστάλατ᾽, *ſuccinctas habebant*, pro ἐστάλαται, 3. pl. præterit. paſſ. Ion. pro ἐσταλμένοι εἰσί. Th. στέλλω, *orno*. στέλλομαι, *veſtibus ornor*. f. 2. σταλῶ, p. ἔσταλκα, a. 1. ἔστειλα. præt. paſſ. ἔσταλμαι, p. m. ἔστολα. α. 288.

Ἑσταότ᾽, pro ἑσταότε, *ſtantes*, part. act. dualis num. ab ἵστημι, *ſto*. f. στήσω. præt ἕστακα. in part. præt. ἑστακὼς, & per ſyncopen τοῦ κ, ἑσταὼς, ότος. pro quo ἑστηκὼς. θ. 519. item ἑστὼς, ῶτος. α. 61. 747.

Ἕστασαν. *ſtabant*, 3. pl. imperf. act. ab ἵστημι, *ſto*. α. 196.

Ἑστᾶσι, ſtant, 3. pl. præſ. act. ab ἕστημι, quod poëtis idem eſt quod ἵστημι, ſto. θ. 796.

Ἐστεφάνωται, *cinctum eſt*, præt. perf. paſſ. ἐστεφάνωμαι, σαι, ται. hinc in pl. perf. ἐστεφάνωτο, à στεφανόω. Them. στέφω, *corono*. α. 204. θ. 382.

Ἔστη, ſtetit, a. 2. ab ἵστημι, f. στήσω, p. ἕστηκα. α. 361. θ. 745.

Ἐστήρικται, *firmatæ ſunt*, 3. ſing. præt. hinc ἐστήρικτο, in pl. perf. à στηρίζω, f. ξω, *ſtatuo*. α. 218. θ. 779.

Ἑστίῃ, dat. Ion. pro ἑστίᾳ, ab ἑστία, ας, ἡ, *focus*. item *Veſta*, quæ vox hinc orta eſt. Dicitur & Ion. ἱστίη. ε. 732. θ. 454.

Ἔστι, ἐστὶ, ἐστὶν, *eſt, licet*. ab εἰμὶ, *ſum*. ε. 36. ἐστ᾽. θ. 720.

Ἐσφαράγιζον, *ſonum excitabant*, imperf. verbi σφαραγίζω. Th. σφάραγος, ου, ὁ, *ſonus*. θ. 706.

Ἐχα-

Ἐσχάτῃ, *extrema*, dat. ab ἐσχατιὰ, extremitas rei alicujus. Th. ἔσχατος, ου, ὁ, *ultimus*. ϑ. 275.

Ἔσχον, *obtinuerint*, a. 2. ab ἔχω, *habeo*, f. ξω. ε. 125. ϑ. 113.

Ἔστω, *eſto*. 3. ſing. præſ. imperat. ab εἰμὶ, *ſum*. ε. 368.

Ἑταῖρος, *amicus*, acc. ἑταῖρον, & ἕταρον, poëtice. ε. 181. 705. 714.

Ἐτανύσθη, *extentum eſt*, a. 1. paſſ. à τανύω. f. σω. p. κα. Th. τείνω, tendo. ϑ. 177.

Ἔτεα, acc. ἔτους, pro ἔτεος, gen. ſing. ab ἔτος, *annus*. ε. 129. 171. 694. ϑ. 803.

Ἔτεκ', pro ἔτεκε, *peperit*, a. 2. act. verb. τίκτω, pario. f. τέξομαι, a. 1. paſſ. ἐτέχθην. p. m. τέτοκα. ϑ. 60. 211. 287. 295.

Ἐτελέσθη, 3. perſon. a. 1. paſſ. à τελέω, *ad finem perduco*. f. έσω. Them. τέλος, εος, *finis*. ϑ. 59.

Ἑτεροζήλως, *inique*, adverb. ab ἑτερόζηλος, qui alio zelo ducitur. ab ἕτερος, *alius*, *diverſus*, & ζῆλος, ου, ὁ, *æmulatio*. ϑ. 544.

Ἕτερος, ἑτέρου, *alter*, *alius*. ἑτέρηφι, pro ἑτέρη, nominat. f. g. φι per paragogen additur. ε. 187. 214. ἑτέρη γε. ϑ. 752.

Ἑτέρωθε, θεν, *ex altera parte*, adverb. ab ἕτερος. α. 184. 281. ϑ. 676.

Ἐτέτυκτο, *factus erat*, 3. ſingul. pluſq. perf. poëtice, pro ἐτέτευκτο. à τεύχω. f. ξω. *fabricor*. α. 208.

Ἐτήκετο, *liqueſcebat*, imperf. verbi τήκω, & Dor. τάκω, f. ξω *liquefacio*. p. med. τέτηκα. ϑ. 862.

Ἐτήτυμα, *vera*, pro ἔτυμα, per poëticam epentheſin ſyllabæ τη. Th. ἔτυμος, *verus*. ε. 10.

Ἔτικτεν, genuit, imperfect. verb. τίκτω, pario. f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον. a. 2. ſub. τέκω. a. 1. paſſ. ἐτέχθην. p. m. τέτοκα. ϑ. 45. &c.

Ἔτι, *adhuc*. ε. 156. α. 176. ϑ. 428.

Ἐτινάσσετο, *concutiebatur*, imperf. à τινάσσω, *quatio*, f. ξω. ϑ. 680.

Ἔτισε, *coluit*. a. 1. ind. à τίω, *honoro*. α. 10.

Ἐτιταίνετο, *extendebatur*, imperf. à τιταίνω, quod à τείνω, *tendo*, f. νῶ, p. τέτακα. α. 229.

Ἔτλη, *ſuſtinuiſſet*, 3. ſing. a. 2. à τλῆμι, *tolero*, f. τλήσω, p. τέτληκα, a. 2. ἔτλην. Th. ταλάω, άσω, *ſuffero*, hinc per ſyncopen τλάω & τλῆμι. α. 73.

Ἔτραπ', *evertit*, a. 2. act. à τρέπω, verto. a. 2. ἔτραπον, f. ψω, p. φα, p. m. τέτροπα. α. 456. ϑ. 58.

Ἐτράπεον, imperf. *uvas calcabant*, a novo verbo τραπέω, formatum à fut. 2. τραπῶ, verb. τρέπω, *verto*. α. 301.

Ἔτρεφε, *nutrivit*, imperf. act. ἐτρέφετ', pro ἐτρέφετο, imperf. paſſ. à τρέφω, f. θρέψω, *alo*, p. τέτροφα, a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. ε. 130. ϑ. 107.

Ἐτρύγων, *vindemiabant*, 3. pl. imperf. pro ἐτρύγαον, à τρυγάω. Thema τρύγη, ης, ἡ, *tri-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

ticum, *vindemia*. α. 292.

Ἐτύμοισιν, *veris*, dat. pl. Ion. ab ἔτυμος, ου, ὁ, καὶ ἡ, *verus*. Vide paulo ante ἐτήτυμα. ϑ. 27.

Ἐτύχθη, *fuit*, a. 1. pro ἐτεύχθη Poet. à Th. τεύχω, f. ξω, *ſum, fio*. p. paſſ. τέτυγμαι. α. 366.

Ἐτώσια, *inania*, acc. pl. ab ἐτώσιος, hoc ab ἐτὸς. Adv. *fruſtra*. Th. εἰμὶ. ε. 438.

Ἐτωσιοεργὸς, *qui in caſſum laborat*, ab ἐτώσιον, *inane*, & ἔργον, *opus*. ε. 409.

Εὖ, *belle*, adverb. ab ἐῢς, *bonus*. ε. 107. α. 355. ϑ. 73.

Εὐαγόρη, nomen mul. ϑ. 257.

Εὐαεῖ, dat. ſing. ab εὐαὴς, έος, ὁ, ἡ, *qui bene à ventis perflatur*. Th. ἄω, vel ἄημι, *ſpiro*. ε. 597.

Εὐάρνη, nomen mul. ϑ. 259.

Εὔβοια, eſt nomen loci, ſeu inſulæ maris Ægæi. ex εὖ *bene*, & βόω, *paſco*. ε. 649.

Εὐδαίμων, *beatus*, hinc εὐδαιμονία, *felicitas*. Th. δαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, *Deus*. ε. 824.

Εὐδμήτων, gen. pl. ab εὔδμητος, *bene ædificatus*. Thema δέμω, f. δεμῶ, præt. δέδμηκα. α. 242.

Εὐδώρη, nomen mul. ϑ. 244. 360.

Εὔει, *torret*. præſ. ind. idem quod φλογίζει, ab εὔω, vel εὔω, *uro*, f. σω. ε. 703.

Εὐειδὴς, έος, ὁ, ἡ, *ſpecioſus*. ex εὖ, & εἶδος, εος, τὸ, *forma*. Th. εἴδω, video. ϑ. 250. 354.

Εὐεργὲς, *fabrefactum*, n. g. ab εὐεργὴς, *bene fabricatus*. Th. ἔργον, *opus*. ε. 627.

Εὐεργεσιάων, Æol. pro εὐεργεσιῶν, ab εὐεργεσία, ας, ἡ, *beneficentia*. Th. ἔργον, *opus*. ϑ. 503.

Εὐερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *bene ſeptus*, ab ἕρκος, *ſeptum*. Th. εἴργω, *includo*. ε. 730.

Εὔηνον, nomen fluvii. ϑ. 345.

Εὐθετίσσας, αντος, ὁ, a. 1. part. *qui rite diſpoſuit*, ab εὐθετίζω, *concinne diſpono*. Th. τίθημι, *pono*. f. θήσω. ϑ. 541.

Εὐθημοσύνη, concinna rerum diſpoſitio, quæ cadit in induſtrios, ab εὐθήμων, ονος, *concinnus*. Them. τίθημι, *pono*. ε. 469.

Εὐκηλήτειρα, *placatrix*, à κηλέω, ήσω, *mulceo*. ε. 462.

Εὔκηλος, *tranquillus*. ex εὖ & ἕκηλος, *mitis, pacificus*. ε. 669.

Εὐκομίσσασθαι, *bene recondere*. a. 1. med. infin. Th. κομέω, unde κομίζω. ε. 598.

Εὐκόσμως, adv. *concinne, rectè*. Th. κόσμος, ου, ὁ, *ordo*. ε. 626.

Εὐκραέος, gen. ab εὐκραὴς, έος, ὁ, ἡ, *temperatus*. Th. κεράννυμι, *miſceo*. f. άσω, vel εὐκραὴς, per ſyncopen pro εὐκρατής. ε. 592.

Εὐκράτη, nomen mul. ϑ. 243.

Εὐκρινέες, pl. num. ſunt *venti eteſii*, q. d. puri, non confuſi, ubi nullæ ſunt nebulæ, ab εὐκρινὴς, *purus, liquidus*. Th. κρίνω, *diſcerno*. ε. 668.

Εὐκτίμενον, *bene extructum*, perf. part. pro εὖ ἐκτισμένον, à κτίζω, f. ίσω, *condo*. α. 81.

Εὐλιμένη, nomen mul. *bonus portus*. ϑ. 246.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Εὐμμελίης, ου, ὁ, Ion. pro εὐμελίας, ου, ὁ, *fraxini peritus*. Th. μελία, ας, ἡ, *fraxinus*. α. 368.

Εὐνάζῃ, *cubitum ieris*, præſ. ſub. paſſ. ab εὐνάζω, *ſopio*, f. άσω. Th. εὐνὴ, ῆς, ἡ, *cubile*. ε. 337.

Εὐνείκη, nomen mul. *bene litigans*. ϑ. 247.

Εὐνὴ, ῆς, ἡ, *cubile*. α. 40.

Εὐνηθεῖσα, *concumbens*, a. 1. part. paſſ. f. g. ab εὐνάω, f. ήσω, *ſopio*. Th. εὐνὴ, ῆς, ἡ. *cubile*, εὐνῇ, εὐνὴν. ε. 327. α. 6.

Εὐνομίην, nom. mul. *legitimam*. ϑ. 902.

Εὔξῃ, *oraveris*, 2. ſing. a. 1. med. ſubj. εὔξωμαι, ῃ, ηται, ab εὔχομαι, *precor*, f. εὔξομαι, p. εὖγμαι. ε. 736.

Εὔξοον *bene raſam, politam, dolatam*, idem quod εὔξεστος. Th. ξέω, *polio*, f. έσω. α. 352.

Εὔορκος, qui jusjurandum religioſe colit. Th. ὅρκος, ου, ὁ, *juramentum*. ε. 188. 283.

Εὔορμος, *tutus*. ab ὅρμος, ου, ὁ, *ſtatio navium*. α. 207.

Εὐοχέων, *convivans*, præſ. part. ab εὐοχέω. ab ὀχέω, ῶ, *porto*. Th. ὄχος, *currus*. Alii legendum eſſe contendunt εὐοχθέων, *lætus & victu abundans*, ut ſit ab ὀχὴ, id eſt, τροφὴ, interpoſito ϑ. Vide in ὀχθέω, ῶ, *indignor*. ε. 475.

Εὔπεπλον, Th. πέπλος, ου, ὁ, *peplum*, veſtis muliebris. ϑ. 273.

Εὐπλεκέων, gen. pl. ab εὐπλεκής, έος, ὁ, ἡ, *bene iunctus*. Th. πλέκω, ξω, *plecto, necto*. α. 306. 370.

Εὐποίητα, *fabrefactæ*, nom. pl. n. g. ab εὖ, & ποιέω, *facio*. α. 64.

Εὐπόμπη, nomen mul. ἡ μετὰ μεγάλης φαντασίας. ϑ. 261.

Εὔπυργος, *bene turrita*. à πύργος, ου, ὁ, *turris*, ein burg. α. 270.

Εὗρε, *invenit*, 3. ſing. a. 2. act. ab εὑρίσκω, *invenio*, f. εὑρήσω, p. εὕρηκα, a. 2. εὗρον. inde in ſub. εὕρω, ῃς, ῃ. ε. 349. α. 58

Εὐρρείτης, ου, ex εὖ & ῥέω, *fluo*, f. ῥεύσω, p. κα. ϑ. 343.

Εὐρυάλη, nomen proprium mul. ϑ. 276.

Εὐρυβίης, Ionicè pro εὐρυβίας, ου, ὁ, *cujus vis ſe late extendit*. Hinc Εὐρυβίη, nomen proprium mul. Εὐρυβίην. Ex εὐρὺς, έος, ὁ, latus, & βία, ας, ἡ, *vis*. ϑ. 239 375. 931.

Εὐρυμέτωπος, ου, ὁ, *latam frontem habens*. à μέτωπον, ου, τὸ, *frons*. Th. ὄπτομαι, video. α 82. 291.

Εὐρυνόμη, nomen mul. ϑ. 358. 907.

Εὐρυοδείης, gen. Ion. *ſpatioſa*. ex εὐρὺς, εῖα, *latus*, & ὁδὸς, *via*. εὐρυόδειος, ὁ, ἡ, & in f. g. etiam εὐρυοδεία, Ion. vero εὐρυοδείη ε. 195. α. 464. ϑ. 119.

Εὐρυόπα, *late ſonans*, vocat. caſ. ab εὐρυόπης, ου, ὁ. Th. ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*, & εὐρὺ, late. Poëtice vocativus ponitur pro nominativo. Item accentus nominativi manet in vocativo. Alii ſcribunt εὐρύοπα. ε. 227. 237 279.

Εὐρύοπα, accuſat. caſus ab εὐρύωψ, οπος, latum habens ocu-

oculum, ab ὤψ. Th. ὄπτομαι, video. θ. 514. 884.

Εὐρὺς, *latus*. εὐρείη, Ionicè pro εὐρεῖα. εὐρύ. θ. 45. 480.

Εὐρυσθῆα, acc. pro Εὐρυσθέα, Poëtice; ab Εὐρυσθεὺς, έος, ὁ, nomen viri, cujus robur longe lateque patet. α. 91.

Εὐρύστερνος, qui habet latum pectus. à στέρνον, ου, τὸ, *pectus*, &c. εὐρὺς, εῖα, ὺ, *latus, a, um*. θ. 117.

Εὐρυτίων, nomen viri. Εὐρυτίωνα, acc. θ. 293.

Εὐρώεντα, *amplam*, ab εὐρώεις, *ſqualidus*. ab εὐρὼς, ῶτος, ὁ, *caries, mucor*. ε. 152. θ. 731. 739.

Εὐρώπη, nom. prop. θ. 357.

Εὖς, έος, ὁ, *bonus*. ε. 50. α. 26.

Εὐστέφανος, *bene coronatus*, ex εὖ & στέφω, *corono*, f. ψω. ε. 298. α. 80. θ. 978.

Εὔσφυρος, ὁ καὶ ἡ, cui eſt elegans pedum forma, à σφῦρα, ας, ἡ, *malleus*, hinc σφυρὸν, οῦ, τὸ, *malleolus*. item *pes*, qui habet pulcros talos. α. 16. θ. 254.

Εὐσσώτρου, *bene fabrefacti*. Epithet. ἀπήνης currus. α. 273. ὁ καὶ ἡ εὐσσωτρος, vel εὔσωτρος, bene inſtructus σώτροις. σῶτρον τὸ eſt lignum orbiculare rotæ radios in ſe continens. Th. σείω, *quatio, agito*.

Εὖτ' pro εὖτε ſequente ἂν. εὖτ' ἂν, *poſtquam*, adv. temporis. ε. 179. 428. 596

Εὐτέρπη, nomen mul. & Muſæ, ab εὖ *bene*, & τέρπω, *delecto*. θ. 77.

Εὔτρητος, *bene perforatus*, Poët. ἐΰτρητος. accipitur & pro εὐρύτρητος, *lato ore hians*. Th. τιτράω, *perforo, terebro*, f. τρήσω. θ. 863.

Εὐτροχάλω, dat. ab εὐτρόχαλος, bene currens, æquabilis, planus, à τροχαλὸς, *citus, velox*. Th. τρέχω, *curro*, f. θρέξω. p. δεδράμηκα, a. 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα. ε. 597. 804.

Εὔτροχος, agilis. ab εὖ & τρέχω, *curro*. α. 463.

Εὔτυκτον, *bene fabricatam*. Th. τεύχω, *fabricor*. α. 136.

Εὔφρων, ονος, *hilaris*. Th. φρὴν, ενὸς, *mens*. ε. 773.

Εὐφρόναι, *noctes*, à nomin. ἡ εὐφρόνη, *nox*. παρὰ τὸ, εὐφραίνεσθαι, *oblectari*. Th. φρὴν, *mens*. ε. 558.

Εὐφροσύνη, ης, ἡ, lætitia. Them. φρὴν, *mens*. θ. 909.

Εὐχὰς, acc. pl. ab εὐχὴ, ῆς, ἡ, *precatio*. hinc & εὖχος, εος, τὸ, *honor*. Th. εὔχομαι, f. εὔξομαι, p. εὖγμαι. θ. 419. 628.

Εὔχομαι, precor, εὔχεσθαι, præſ. inf. hinc εὐχωλέων, Ion. pro εὐχωλῶν, ab εὐχωλὴ, idem quod εὐχὴ, precatio. Th. εὔχομαι, precor. α. 68. θ. 463.

Εὐώνυμος, ου, *clara*, quæ bene audiebat. Th. ὄνομα, ατος, *nomen*. θ. 409.

Εὐωχέων, convivans, lætus, præſ. part. ab εὐωχέω. Th. εὐωχία, ἡ, *convivium*. ε. 475.

Ἔφ', pro ἐπὶ, præpoſit. *in, ſuper*. ε. 161. α. 406. 458.

Ἔφατ', pro ἔφατο, *dixit*, 3. ſing.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

a. 2. med. ad formam, ἐστάμην, ἔστασο, ἔστατο. ε. 59. 210. α. 368.

Ἔφαινον, *oſtendebant*, imperf. à φαίνω, f. φανῶ, p. πέφαγκα, a. 2. ἔφανον, a. 1. ἔφηνα, f. 2. paſſ. φανήσομαι. ϑ. 689.

Ἔφασαν, dixerunt, pro ἔφησαν, Doricè 3. pl. a. 2. verbi φημὶ. Vide ἔφατ᾽. ϑ. 19.

Ἐφεζόμενος, *inſidens*, præſ. part. ab ἕζομαι, *ſedeo*, f. 2. ἐδοῦμαι. ε. 581.

Ἐφέπουσι, *incolunt*, 3. perſon. plur. ab ἕπω, ἕπομαι, *ſequor*. hinc ἐφέπουσα, præſ. part. ϑ. 366.

Ἔφερον, ες, ε, *ferebam*. Th. φέρω, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα. ε. 117. α. 342.

Ἐφέστασαν, *inſtabant*, 3. pl. imperf. act. ab ἐφέστημι pro ἐφίστημι, *inſto, urgeo*. f. ἐπιστήσω, p. ἐφέστηκα, a. 2. ἐπέστην. α. 258.

Ἐφετμῆς, gen. ab ἐφετμὴ, *præceptum*. ab ἐφίημι, *immitto*. Th. ἕω, *mitto*. ε. 296.

Ἐφήρμοσε, *adaptavit*, a. 1. ind. ab ἐφαρμόζω. Th. ἄρω, *apto*. ε. 76.

Ἐφίεσαν, *immittebant*, 3. pl. imperf. ab ἵημι. Th. ἕω, *mitto*. α. 307.

Ἐφίμερος, ου, ὁ, *amabilis*, ab ἵμερος, *deſiderium*. Th. ἱμείρω, *deſidero*. α. 15. ϑ. 132.

Ἐφόρεις, ferebas, imperf. à φορέω, *fero*. Th. φέρω. Differunt propriè, φέρω, *fero*, & φορέω, *geſto*. ε. 38.

Ἐφόρευν, ferebant, imperf. Doricè pro ἐφόρουν, à φορέω. Th. φέρω. α. 293.

Ἐφορμήσασθαι, aggredi, a. 1. m. inf. ab ὁρμάω, *impetu feror*. hinc ἐφορμηθῆναι, a. 1. inf. Th. ὁρμὴ, impetus. α. 127.

Ἐφράσατ᾽, *cogitavit*, a. 1. m. ind. ἐφρασάτην, 3. dual. a. 1. act. à φράζω, *eloquor*, *cogito*, *conſulto*, f. σω. ε. 85. ϑ. 892.

Ἔχ᾽, *contine*, pro ἔχε, præſ. imperat. ab ἔχω, *teneo*, *habeo*. f. ἕξω. α. 95. 159.

Ἐχάρασσον, *infrendebant*, 3. pl. imperf. à χαράσσω, ξω, *ſculpo*. α. 235.

Ἔχεσκε, pro εἶχε, imperf. Poëticum ab ἔχω. ϑ. 533.

Ἐχέτλη, ης, ἡ, *ſtiva*, παρὰ τὸ ἔχεσθαι, quia manu tenetur. ε. 465.

Ἐχέφρονες, pl. ab ἐχέφρων, ονος, ὁ, *cordatus*. Th. φρὴν, *mens*, & ἔχω, *habeo*. ϑ. 88.

Ἐχθαίρῃ, *oderit*, præſ. ſub. ab ἐχθαίρω. Th. ἔχθος, εος, τὸ, *odium*. ε. 298.

Ἐχθρὸς, *hoſtis*, ab ἔχθος, εος, τὸ *odium*. ε. 340. ϑ. 766.

Ἔχιδνα, *vipera*, in maſc. ἔχις, ιος. & Ἔχιδνα, nomen mul. ϑ. 297. 304.

Ἐχόλωσε, ad iram commovit. a. 1. ind. act. à χολόω. Th. χολὴ, *bilis*. ϑ. 568.

Ἔχω, *habeo*, poſſum, habito. Imperf. εἶχον, & Ion. vel Poëtice ἔχον, f. ἕξω & σχήσω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον, a. 2. ſub. σχῶ. Præſ. inf. ἔχειν, & Ion. ἐχέμεν. ε. 146. 205. 455. ϑ. 75.

Ἑῷ, *ſuo*. dat. ab ἑὸς, ἡ, ὸν, ſuus, a, um. α. 385. ϑ. 464.

Ἐὼν pro ὢν, *ens*. Ionica proſtheſis,

ſis, ab εἰμὶ, ſum. ε. 512. α. 73.

Ἑωσφόρον, *luciferum*, ab ἕως, ω, ἡ, 4. ſimpl. *aurora*, & φέρω, *affero. phoſphorus* hinc dicitur. Th. eſt, ἠὼς, όος, ȣ̃ς, ἡ, *aurora*, q. d. aurea aura. ϑ. 381.

Ζ.

ΖΑθέοιο, gen. Poëtice pro ζαθέȣ, à ζάθεος, *valde divinus, admirandus*. ζα particula in compoſitione intendit ſignificationem. Th. θεὸς, deus. ϑ. 6. 23. 192. 253.

Ζαμβρήσε, a. 1. Ion. *vires intendit*. à ζαμβρέω, quod eſt à ζαμβρὴς, έος, *vehemens*. & hoc ex ζα & μβρός, εος, τὸ, *robur*. ϑ. 928.

Ζείδωρος, *fertilis*, pro ζήδωρος, *ubertim proferens ad vitam ſuſtentandam*. ex ζη, quod ex ζῆν, & δῶρον, *munus*. ε. 117. 171.

Ζευξὼ, όος, ἡ, nomen proprium mul. q. d. *conjugans*, à ζεύγνυμι, *jungo*. ϑ. 352.

Ζεὺς, Iupiter, gen. Διὸς, Διΐ, Δία, vocat. Ζεῦ. Dicitur & Ζὴν, Ζηνὸς, Ζηνὶ, Ζῆνα, & Dor. Ζὰν, Ζανὸς, &c. ε. 8. 47. ϑ. 47.

Ζεφύροιο, Gen. Poët. pro ζεφύρȣ, ζέφυρος, ex ζέω, *caleo*, & φέρω, fero. Eſt ventus humidus & calidus, qui facit ut plantæ germinent. ϑ. 379. 870.

Ζηλοῖ, 3. ſing. præſ. à ζηλόω, *æmulor*. Th. ζῆλος, *livor, invidia*. ε. 23.

Ζηνὸς, genit. à Ζὴν. Vide Ζεὺς, Iupiter. ε. 86. 243, 251.

Ζητεύης, *quæras*, præſ. ſub. Poëtice pro ζητέω dicitur ζητεύω. ε. 398.

Ζόφος, ȣ, ὁ, *caligo*, inde ζοφεροῖο, gen. Ion. à ζοφερὸς, ȣ̃, ὁ, *caliginoſus*. α. 227. ϑ. 814.

Ζυγὸς, *jugum*, in plurali numero, ζυγά. Th. ζεύγνύω, f. ζεύξω, *jungo*. ε. 579. 813.

Ζῶε, *vivebat*, 3. ſing. imperf. à ζώω Poëtice pro ζάω, ζῶ. ζώεσκον, imperf. Poëtice, pro ἔζωον. ε. 90. ϑ. 606.

Ζώῃ, vivat. (differt à ζωῇ vitæ.) 3. ſing. præſ. ſubj. Vide in Ζῶε, ε. 302.

Ζώνῃσι, dat. pl. pro ζώναις, Ionic. ἰῶται in fine eſt paragoge Ionica. à ζώνη, ἡ, *zona*. Them. ζωννύω, f. ζώσω, *cingo*. α. 233.

Ζωὸς, ζωὴ, ζωὸν, *vivus, a, um*. ζωῇσιν pro ζωαῖσιν, Ion. dat. pl. Th. ζάω, vivo. α. 157. 194. 244.

Ζῶσε, a. 1. Ion. *cinxit*, pro ἔζωσε, à ζώννυμι, *cingo*. ζώσαντο, *cinxerunt ſe*, 3. pl. a. 1. med. pro ἐζώσαντο. ε. 72. 343. ϑ. 573.

Η.

Ἡ Art. præpoſ. ut, ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc. ε. 13. 14. 220. &c.

Ἣ art. poſtp. ut ὃς, ἣ, ὃ, qui, quæ, quod. ε. 277. α. 4. ϑ. 262.

Ἧι, *cui, quatenus*. ε. 136. α. 85. ϑ. 430.

Ἦ, ſequente μὴν, *profectò, tamen*, adverb. α. 103.

Ἦ, *erat*, 3. imperf. ab εἰμὶ, ſum. α. 11.

α. 11. 101.

Ἦκ', *dixit*, & ἦ pro φῆ, φῆ pro ἔφη, duplex aphæreſis. a. 2. ind. à φημὶ, dico.

Ἤ, *aut*. ε. 173. θ. 6. 35.

Ἥβη, ἡ, *pubes*. ab Hebr. *Ebh. viror*. quod flos eſt in arbore revireſcente, id pubes in homine. eſt & Ἥβη, Dea pubertatis. ε. 131. θ. 17. 950.

Ἡβήσειε, *annos pubertatis attigiſſet*, 3. ſing. a. 1. Æol. opt. ab ἡβάω, ῶ, & Poëtice, ἡβώω. Th. ἥβη, ης, ἡ, *pubes*. ε. 131.

Ἡβώῃ, 3. ſing. præſ. act. opt. Attice, communiter ἡβάοιμι, ῷμι, Attice, ἡβῴην, ης, η, ab ἡβάω, f. ήσω, *pubeſco*. ε. 696.

Ἠγάγετο, *duxit*, (3. ſing. a. 2. med. pro ἤγετο, eſt, ἠγάγετο per Atticam reduplicationem) ἠγάγετ', pro ἠγάγετο, *duxit*, verb. ἄγω, *duco*, f. ἄξω, p. ἦχα, a. 1. ἦξα, a. 2. ἦγον, & Att. ἤγαγον. θ. 266. 901.

Ἠγαθέη, *divina*, ἠγάθεος, q. d. ἄγαν θεῖος. Th. θεος, *deus*. θ. 499.

Ἦγε, a. 2. act. ind. *abduxit*. Attice, ἤγαγε, ab ἄγω, f. ἄξω. θ. 994.

Ἡγεμονεύω, præſ. ind. *præeo, ſum dux*. Th. ἡγέομαι, f. ἡγήσομαι, *duco*. θ. 387.

Ἠγερέθοντο, *congregabantur*, 3. pl. imperf. paſſ. indic. ab ἀγερέθομαι, Poëtice, pro ἀγείρομαι, *congregor*, hinc imperf. ἠγείροντο. *α*. 475. Th. ἀγείρω, congrego, f. ερῶ, p. ἤγερκα. *α*. 184. 473. 475.

Ἡγῆτ', 3. ſing. præſ. med. ſubj. pro ἡγῆται, *præveniat*. (pro προηγῆτο.) ſi precibus te antevertat. præt. paſſ. ἥγημαι. ε. 710.

Ἠγνοίησε, *ignoravit*, a. 1. act. ab ἀγνοέω, Poëtice ἀγνοιέω, ex α, & νόος, νοῦς, *mens*. θ. 551.

Ἦγον τ', pro ἤγοντο, *ducebant*, (3. ſing. imperf. med.) ab ἄγω. Vide ἠγάγετο. *α*. 274.

Ἠδὲ, &. ε. 22. tum ἠδ', pro ἠδὲ. ε. 316. 381.

Ἡδεῖα, f. g. ab ἡδὺς, *ſuavis*, neut. ἡδύ. Comp. ἡδίων, Superl. ἥδιστος. θ. 40.

Ἤδη, adverb. *nuper*, *tum*. ε. 37. *α*. 172. At ᾔδη *novit*, pro ᾔδει.

Ἡδυέπειαι, *ſuaviloquæ*, ab ἡδὺ, *ſuave*, & ἔπω, *dico*. θ. 965.

Ἠὲ, *aut*, pro ἤ. ε. 207. *α*. 345.

Ἠέλιος, *ſol*, Poëtice, pro ἥλιος, Hebr. *El*, *ſplendor*, Græc. ἕλη, German. hell. ἠελίοιο, Ion. pro ἠελίου. ε. 154. 524.

Ἦεν, *erat*, ſcil. *licitum*, pro ἦν, ἦς, ἦ, Poëtice, ἦα, ἦας, ἦε, ab εἰμὶ, ſum. *α*. 15. 22.

Ἠέρι, dat. pro ἀέρι, *aëre, caligine*, in maſcul. genere *aër*, ſed in f. g. *caligo*. Th. ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, aër. ε. 124. θ. 9.

Ἠεροειδεῖ, *obſcuro*, ab ἠεροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *obſcurus*, ab ἠὴρ, ἠέρος, pro ἀὴρ, apud Poëtas, pro caligine & tenebris, & εἶδος, *forma*. Th. εἴδω, *video*. θ. 252.

Ἠερόεις, *tenebroſus*, ἠερόεντος, ab ἠὴρ, pro ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, *aer*. θ. 119. 294. 807.

Ἤθεα, *mores*, acc. pl. ut & ἤθεα, *domicilia*. ἤθεσι, *habitaculis*

ε. 166

lis. ε. 166. 523. θ. 66.

Ἠθεῖος, *patruus*, ἠθεῖ', vocat. pro ἠθεῖε, à θεῖος, *patruus*. Th. θεὸς, *Deus*. α. 103.

Ἦθος, εος, τὸ, *mores*, ἐπίκλοπον ἦθος, *furaces mores*. ε. 67.

Ἤθελον, *volebant*, imperf. ab ἐθέλω, *volo*. θέλω, idem. f. θελήσω. p. τεθέληκα. ε. 135.

Ἠιόνη, nomen mul. θ. 255.

Ἤισαν, *incedebant*, 3. pl. pluſq. ab ἤειν. Alii volunt eſſe 3. pl. imperf. pro ἴσαν, quia η initio aliquando abundat. Sunt qui volunt eſſe 3. perſon. pl. aor. 1. inuſitat. εἶσαν, & Poët. ἤισαν. Th. εἶμι, *eo*. α. 170.

Ἧκε, *immiſit*, 3. ſing. a. 1. act. ab ἵημι, *mitto*. α. 343. θ. 669.

Ἤλασα, *percuſſi*, a. 1. act. ab ἐλαύνω, f. ἐλάσω, a. 1. ἤλασ', pro ἤλασε, *vulneravit*, p. ἤλακα. α. 363. 419. θ. 291.

Ἠλέκτρη, nomen mul. θ. 266.

Ἠλεκτρυώνη, nomen mul. α. 86.

Ἠλεκτρύων, nomen viri. α. 3. 82.

Ἤλεκτρος, ου, ἡ, & ἤλεκτρον, ου, τὸ, electrum, à λέκτρον, lectus. Th. λέγομαι, cubo. α. 142.

Ἠλήλαντο, 3. pl. imperf. paſſ. ab ἄλημι, *erro, vagor*. Attica reduplicatione, pro ἤλαντο. Th. ἀλάομαι, ῶμαι, vagor. Alii volunt eſſe pl. perf. paſſ. per Atticam reduplicationem ab ἐλαύνω, f. άσω, in pl. perf. ἐληλάμην, σο, το, & cum augmento temporali in pl. ἠλήλαντο, *diſcurrebant*. α. 143.

Ἦλθε, *venit*. a. 2. Vide ἤλυθεν. ε. 633. α. 81. θ. 404.

Ἠλιβάτοιο, gen. Ion. ab ἠλίβατος, ου, ὁ, ἡ, tam altus locus, ut Soli uni ſit pervius, ab ἥλιος, *ſol*, Æol. ἅλιος, & βαίνω, *eo*. θ. 422. 483.

Ἤλιτεν, *peccavit*, a. 2. act. ab ἀλιτέω, vel ἀλείτω. ἤλιτον, ες, ε. α. 80.

Ἠλυθέμην, *venimus*, præt. med. ab ἔρχομαι. Vide ἤλυθεν. θ. 660.

Ἤλυθεν, *venit*. a. 2. & per ſyncopen ἦλθεν, ab ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, p. m. ἤλυθα, a. 2. m. ἠλθόμην. α. 2. 435.

Ἠμαθίων, ωνος, nomen regis. θ. 985.

Ἠμαθόεντος, *arenoſo*, genit. ab ἠμαθόεις, Ion. pro ἀμαθόεις, εντος. Idem quod ψαμαθώδης, arenoſus. Th. ψάμμος, ου, ἡ, *arena*. α. 360.

Ἦμαρ, *dies*, gen. ἤματος, ἤματι. hinc ἠμάτιος, *diurnus*. Th. ἡμέρα, ας, ἡ, *dies*. ε. 174. 417. 776. θ. 597.

Ἤμελλε, imperf. augmentum Atticum. ſic ἠβουλήθην, pro ἐβουλήθην. à μέλλω, futurus ſum, f. μελλήσομαι. θ. 478. 888.

Ἠμὲν, &, ſequente plerumque, ἠδὲ, &. ε. 337.

Ἥμενον, part. præſ. ab ἧμαι, *ſedeo*. ε. 478. 499.

Ἡμέρη, Ionic. pro ἡμέρα, dies. ε. 102. 820. 823.

Ἡμερόκοιτος, ου, qui tota die dormit, epitheton furis, ab ἡμέρα, *dies*, & κοίτη, ης, ἡ, *lectus*. ε. 603.

Ἡμέτερον, *noſtrum*, ἡμετέρου. ἡμετέρῃσι, dat. pl. Ion. Th. ἐγὼ, *ego*. ε. 296. α. 367.

Ἤμη-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Ἤμησε, a. 1. ind. act. ab ἀμάω, *meto*, f. ήσω, p. ἤμηκα. hic per tmeſin, pro ἀπήμησε. ϑ. 181.

Ἡμίθεοι, *ſemidei*, ab ἥμισυς, εος, *dimidius*, & θεὸς, *Deus*. ε. 159.

Ἡμιόνων, gen. pl. ἡμιόνοισι, dat. pl. ab ἡμίονος, ου, ὁ καὶ ἡ, *mulus*, q. d. ſemiaſinus, ab ἥμισυς, dimidius, & ὄνος, ου, *aſinus*. ε. 46. 605.

Ἥμισυ, *dimidium*, in maſcul. ἥμισυς, in f. ἡμίσεια. ε. 40. ϑ. 299.

Ἦμος, *quando*, adverb. ε. 418.

Ἤμων, *metebant*, 3. pl. imperf. act. ab ἀμάω, *meto*, f. ήσω. α. 288.

Ἦν, *erat*, 3. perſ. imperf. ab εἰμὶ, ſum. ε. 149. α. 178.

Ἣν, quam. acc. ab ὃς, ἣ, ὃ. α. 93. 408. ϑ. 409.

Ἢν, *ſi*, pro ἂν: ἂν vero per aphæreſin, pro ἐὰν. ε. 399.

Ἡνία, ας, ἡ, *habena*. α. 95.

Ἡνιόχη, nomen mul. *agitatrix*. α. 83. ἡνίοχος. α. 323.

Ἡνίοχος, ου, auriga, q. d. τὴν ἡνίαν ἔχων, qui manu habenas tenet, equoſque quo libet inflectit. α. 323.

Ἠνορέης, *fortitudinis*, gen. ab ἠνορέα, idem quod ἀνδρεία. Th. ἀνὴρ, *vir*. ϑ. 516.

Ἥντινα, *quam*, acc. ab ἥτις, ὅστις, ὅτι, gen. ἧστινος, οὗτινος. ε. 761.

Ἤνωγε, *juſſit*, imperf. vel præt. med. ab ἀνώγω, *jubeo*, ἤνωξ', pro ἤνωξε, *juſſit*, a. 1. act. fut. ἀνώξω. ε. 68. α. 479.

Ἠοῦς, gen. ab ἠὼς, *aurora*. Vide in ἠώς. ε. 722. 819.

Ἧπαρ, ατος, τὸ, *jecur*. ϑ. 523.

Ἤπειρος ἠπείροιο, pro ου, ἡ, *Epirus*, terra continens. ε. 622. ϑ. 189.

Ἤπειτα, Poëtice, pro ἔπειτα, *deinde*, ex ἐπὶ, & εἶτα, *poſtea*. ε. 290. ϑ. 405.

Ἠπεροπεύσας, part. a. 1. act. *qui decepit*. ab ἠπεροπεύω, *decipio*, q. d. ἀπείρῳ ὀπὶ, infinitis vocibus. impoſtores ſunt verboſi. Th. ὂψ, ὀπὸς, ἡ, vox. ε. 55.

Ἤπιος, ου, *placidus*. ε. 785. ϑ. 235.

Ἦπου, *profecto*. α. 92.

Ἤπυον, imperf. *clamabant*. Th. ἀπύω, f. ύσω, *ſono*. α. 316.

Ἡρακλέης, ῆος, ῆϊ, *Hercules*, propter carminis dimenſionem legendum eſt hîc, τὸ ἡρακλῆϊ, tanquam ἡρακλεῖ. hinc ἡρακληείη, *Herculea*. Them. κλείω, *celebro*. α. 74. 115. 448. ϑ. 318. 332.

Ἤρεικον, imperf. *proſcindebant*, ab ἐρείκω, *ſcindo*, f. ξω. α. 287.

Ἠρείσατο, *ſuſtinuit ſe*, a. 1. med. ab ἐρείδω, f. είσω, *fulcio*. α. 362.

Ἥρευν, pro θήρευον, Dorice, *venabantur*, à θηρεύω, *venor*. Th. θὴρ. Alii ſcribunt, ἥρευν, imperf. Doric. eſſe, pro ᾕρουν, ab αἱρέω, *capio*, f. ήσω, p. ᾕρηκα, imperf. ᾕρεον, ᾕρουν, a. 2. εἷλον. α. 302.

Ἥρη, *Iuno*, pro ἥρα, Ionice. ἥρα vero videtur per metatheſin dici, pro ἀὴρ. ϑ. 314.

Ἠριγένεια, *mane genita*, proprie *vere nata*. Metaph. ver ad annum ſe habet, ſicut matutinum tempus ad diem. ϑ. 381.

Ἠριδανὸς, nomen fluvii. ϑ. 338.

Ἤρισεν, *contendit*, a. 1. act. ab ἐρίζω, *rixor*, f. ίσω. Th. ἔρις, ιδος, ἡ, *contentio*. ϑ. 928.

Ἤριπε, a. 2. ind. *cecidit*. Them. ἐρείπω, f. ψω, *everto*. α. 421.

Ἥρπασεν, *rapuit*, a. 1. ind. ab ἁρπάζω, *rapio*, f. σω, & Dor ξω, p. ἥρπακα, a. 2. paſſ. ἡρπάγην, p. m. ἥρπαγα. ϑ. 914.

Ἤρυον, *hauriebant*, imperf. ab ἀρύω, f. ύσω. α. 301.

Ἦρχε, *ducebat*. imperf. ab ἄρχω, f. ξω. α. 26.

Ἥρως, ωος, ὁ, heros. α. 37.

Ἧς, *ſuæ*, gen. ab ὃς, ἣ, ὃν, *ſuus, a, um*, ἧς παρὰ μητρὸς, *à ſua matre*. α. 18. 40.

Ἦσαν, erant. 3. pl. imperf. ab εἰμὶ, ſum. ε. 111. α. 20.

Ἤστην, pro ἤτην, per pleonaſmum τοῦ σ, eſt, 2. dual. imperf. ab εἰμὶ, *ſum*. α. 50.

Ἦσθα, *fuiſti*. 2. ſing. imperf. ab εἰμὶ. θα eſt paragoge Æolica. α. 119.

Ἤσθιον, imperf. *edebant*, ἤσθιεν, *comedebat*, ab ἐσθίω, *edo*, f. ίσω, p. ἤσθικα. Th. ἔσθω, edo. ε. 146.

Ἡσίοδον, nomen autoris, ex ἦσις, εως, ἡ, *delectatio*, & ὁδὸς, *via*, q. d. via delectationis. Facetus comes eſt in via pro vehiculo. ϑ. 22.

ᾗς, pro αἷς, *quibus*, Ionice, ab ἥ, quæ. ϑ. 904.

ᾗσιν, *ſuis*, pro αἷς, ab ὃς, ἣ, ὃν, *ſuus*. ε. 47.

ᾗσιν, *ſint*. 3. ſing. præſ. ſubj. pro ᾖ. σιν, eſt Paragoge Poëtica. ab εἰμὶ, *ſum*; ſic Homerus ἐθέλησιν, pro ἐθέλη, ἰλιαδ. α. 408.

Ἠσπάζοντο, 3. plur. imperf. ab ἀσπάζομαι, f. σομαι, *amplector*. α. 84.

Ἧσσον, Attice, ἧττον, minus. ab ἥσσων, ονος, *minor*. à poſitivo μικρὸς, *parvus*, caret ſuperl. ϑ. 426.

Ἧστο, poëtice pro ἧτο, *ſedebat*, 3. ſing. imperf. ab ἧμαι, *ſedeo*. α. 214.

Ἡσύχοι, *quieti*, ab ἥσυχος, quietus. ε. 119. ϑ. 763.

Ἥτε, *hæcque*. ἡ, eſt articul. præpoſ. accentum habet ob ſeq. dict. encliticam τε. ſic & ἤτ', ε. 20. 316.

Ἦτι, *verò, certè*, adv. α. 79.

Ἥτις, *quæ*, ὅστις, ὅ, τι. Vide ἥν τινα. ε. 404. 698.

Ἤτοι, *ſive, ſeu*, Th. ἤ, aut. ε. 165. α. 413. ϑ. 1004.

Ἦτορ, τὸ, cor. ε. 358. α. 429.

Ἠΰκομος, *pulchricoma*, genit. ἠϋκόμου, & ἠϋκόμου, poëtice ἠϋκόμοιο, ex εὖ & κόμη, ης, ἡ, coma. ε. 164. ϑ. 625.

Ἠὺν, accuſ. ab ἠΰς, *bonus*. Th. ἐΰς, έος, ὁ, bonus. ϑ. 817.

Ηὔξετο, 3. ſing. imperf. paſſ. ab αὔξομαι, pro αὐξάνομαι, *augeo*, perf. ηὔξημαι, a. 1. paſſ. ηὐξήθην. f. 1. med. αὐξήσομαι. Th. αὔξω, *augeo*. ϑ. 493.

Ἥφαιστος, ου, ὁ, *Vulcanus*, ſic dicitur, ab ἅπτω, *accendo*, & αἰστόω, *deſtruo*, fabrorum metallicorum Deus. α. 319. 244.

Ἠχεῖ, 3. perſon. præſ. act. verb. ἠχέω, f. ήσω, *ſono*. Th. ἦχος, ου, ſonus. ϑ. 42.

Ἠχέ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Ἠχέτα, pro ἠχῆτα, vocativus, ab ἠχήτης, ου, ὁ, *canorus*. Th. ἦχος, ου, ὁ, *ſonus*, unde ἠχὼ, *fragor*. ε. 580. α. 438.

Ἠχήεις, εντος, ὁ, *ſonorus*, ab ἦχος, *ſonus*. θ. 767.

Ἤχθηρε, a. 1. act. ab ἐχθαίρω, *odio proſequor*. f. ρῶ, p. ἤχθαρκα. Th. ἔχθος, εος, τὸ, *odium*. θ. 138.

Ἤχθοντο, 3. p. imperf. ab ἄχθομαι, *ſuccenſeo*. f. έσομαι, vel ήσομαι. Th. ἄχθος, εος, τὸ, pondus. θ. 155.

Ἠχὼ, όος, οῦς, ἡ, ſonus reciprocus, *Echo*, ab ἦχος, *ſonus*. α. 279. 348.

Ἠὼς, όος, οῦς, ἡ, *aurora*, acc. ἠόα, ἠῶ, ἐπ' ἠῶ, circa auroram, & ἠῶ θ', *auroramque*, pro ἠῶ τε. vel ἠῶ τε. ε. 548. θ. 18. 372. ἠοῖος, *matutinus*. ε. 546.

Θ.

Θ', pro τε, *&*. ε. 554. α. 109.

Θαλαμήια δοῦρα, ligna thalamo vel ædibus ſtruendis apta. Th. θάλαμος, ου, ὁ, *thalamus*. ε. 805.

Θαλίη, nomen mul. (pro Θαλία, ας, ἡ, Ionic.) à θάλλω, vireo. θ. 245.

Θαλίαι, convivia, θαλίῃσι, dat. pl. Ion. Them. θάλλω, vireo. ε. 115. 229. θ. 65.

Θάλασσα, ης, ἡ, mare. ε. 163.

Θάλεια, nomen Muſæ, ut Poëtæ finxerunt. ε. 740. θ. 77.

Θαλερὸς, ὴ, ὸν, in flore exiſtens, à θάλλω, f. λῶ, *floreo, vireo*. θ. 138. 946. 999.

Θάλλουσιν, *florent*, præſ. ind. à θάλλω, f. αλῶ, *vireo, floreo*. ε. 234. θάλλοντα, *florentem*. ε. 171.

Θαλφθεὶς, *calefactus*, a. 1. part. paſſ. à θάλπω. f. ψω. θ. 864.

Θαμὰ, *frequenter, crebro*, adv. ε. 360.

Θάνατος, ου, & θανάτοιο, Ion. *mors*. Th. θνήσκω, f. θανοῦμαι, *morior*. ε. 153. 354.

Θανεῖν, *mori*, a. 2. inf. θάνοιο. a. 2. opt. med. à θνήσκω, *morior*. f. 2. θανοῦμαι. f. 1. med. θνήξομαι. p. τέθνηκα. a. 2. ἔθανον. p. m. τέθνακα. ε. 173. 376.

Θάπτεν, *ſepelivit*, imperf. Ion. verbi θάπτω, *ſepelio*, f. ψω, p. τέταφα, aor. 2. ἔταφον, præt. med. τέθηπα. α. 472.

Θάρσος, εος, τὸ, animi præſentia, (*fiducia*) θράσος, *audacia*. Hinc θαρσήσας, a. 1. part. verb. θαρσέω, *fiduciam habeo*. ε. 317. θ. 168.

Θαρσύνω, f. υνῶ, fiduciam affero. θαρσύνουσ', pro θαρσύνουσα, præſ. part. Th. θάρσος, εος, τὸ, *fiducia*. α. 326. θ. 163.

Θᾶσσον, *celerius*, comparat. pro τάχιον, ex ταχὺς, *celer*. α. 95.

Θαῦμα, τὸ, *res mira*, θαῦμα ἰδέσθαι, mirum viſu. Th. θαυμάζω. f. σω, *miror*. α. 140. 224. θ. 834.

Θαύμαντος, gen. à θαύμας, αντος, ὁ, nomen viri. θ. 237. 265.

Θεὰ, ᾶς, Dea. θεᾶν, gen. Dor. pl. num. & θεάων, Æolicè. α. 338. θ. 41. 103.

Θέε, imperf. pro ἔθεε, *ferebatur*, à θέω, *curro*, f. θεύσομαι.

μαι. α. 224.

Θεῆς, Ionicè pro θεαῖς, *Deabus*. Vide θεά. ε. 62.

Θεητὸς, ῦ, ὁ, cum admiratione ſpectandus, à θεέω, cum admiratione ſpecto. Th. θεάομαι, *ſpecto, contemplor*. f. άσομαι, Ionicè ήσομαι.

Θεῖ, *patrue*, voc. à θεῖος. α. 103.

Θεῖα, nomen mul. & θείην, divinam, Ionicè pro θείαν, à θεῖος, α, ον, adject. Th. Θεὸς, Deus. θ. 32. 135. 371.

Θείη, 3. perſ. præſ. ſub. *ponat*. h.e. *faciat*, more Hebræorum, à θέω, *pono*, pro quo Poetæ θείω, ſicut pro πνέω, πνείω. vel eſt aor. 2. Poët. pro θῇ, à τίθημι, pono, a. 2. ἔθην. ε. 554.

Θεῖναι, a. 2. act. infinit. à τίθημι, *pono*, f. θήσω, a. 2. ἔθην. ε. 813.

Θεῖος, *divinus*, gen. ου, vel Ion. θείοιο. α. 138.

Θέλουσα, *volens*, præſ. part. f. g. à θέλω, f. ήσω. θ. 446.

Θεμέθλοις, dat. plur. à θέμεθλον, idem quod θέμηλον, *fundamentum*. θ. 816.

Θέμεν, *ponere*, Ionicè pro θεῖναι, a: 2. inf. à τίθημι, *pono*. ε. 61.

Θέμις, ιστος, vel ιδος, ἡ, *jus*, acc. θέμιν. θεμιστέων, gen. pl. pro θεμίστων, Ioniſmus enim ille non habet locum in Genitiv. declin. 5. ſimplicium, niſi dicamus θεμιστέων, eſſe à θεμιστὴ, ῆς. θεμιστὸς, ἡ, ὸν, *legibus conſentaneus*. ε. 136. θ. 235. Eſt & θέμις, nomen Deæ. θ. 16.

Θεμιστονόην, nomen mul. quæ ſapit ex legibus. α. 356.

Θεμιστὼ, όος, ἡ, nomen mul. θ. 261.

Θεοειδὴς, forma Deum referens. ex θεὸς, & εἶδος, *forma*. Th. εἴδω, *video*. θ. 350.

Θεόσδοτα, *divinitus data*, à δίδωμι, *do*. ε. 318.

Θεὸς, Deus, gen. θεῦ, & θεοῖο, Ion. α. 415. dat. pl. Ion. θεοῖσι, θεοῖσιν. ε. 334. α. 28. θεόφιν, adverb. *ex Deo*. θ. 871.

Θεραπεύειν, præſ. inf. act. à θεραπεύω, *famulor*, *ſervio*. f. εύσω. Th. θεράπων, οντος, ὁ, *miniſter*. ε. 134.

Θεράπων, οντος, ὁ, *miniſter*, *famulus*. θ. 100.

Θέρος, θέρεος, τὸ, *æſtas*. ε. 500. 501.

Θερμὸς, ῦ, ὁ καὶ ἡ, *calidus*. Th. θέρω, f. θερῶ, & Æol. θέρσω, *calefacio*. θ. 696.

Θέσθαι, a. 2. med. infinit. à τίθημι, pono. ε. 23. 430.

Θέσκελα, *divina*, per ſyncop. pro θεοείκελα, *Deo ſimilia*, ex θεὸς, & εἴκω, *ſimilis ſum*. α. 34.

Θεσπεσία, ἡ, *divina*. à θεσπέσιος, ὁ καὶ ἡ, *divinus*. Them. θέσπις, ιος, ὁ, ἡ, *vaticinus*. α. 383.

Θέτις, nomen mul. θ. 244.

Θέτο, *fecit*, & θετ', pro ἔθετο. ab ἐθέμην. a. 2. med. verbi τίθημι, *pono*. θ. 886. 953.

Θεώντων, gen. pl. part. Alii θεόντων, à θέω, *curro*. At illi, à θεάω, *exhibeo me videndum*. α. 146.

Θήβη, ἡ, nomen urbis. θήβης, &c. α. 49. 105. θ. 978.

Θηβαγενὴς, έος, ὁ, ex urbe Theba-

ba-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

barum oriundus, à γείνομαι, naſcor. ϑ. 530

Θήγει, acuit, 3. perſ. præſ. ind. à θήγω, f. ξω, acuo. α. 388.

Θηητὸν, mirandum. à θηέομαι. Th. θεάομαι, ῶμαι, ſpecto. θηήσονται, ſuſpicient, f. 1. à θηέομαι. ε. 480. ϑ. 31.

Θῆκαν, a. 1. ind. θήκατο, a. 1. med. verbi τίθημι, pono, f. θήσω, a. 1. ἔθηκα, a. 2. ἔθην. α. 465.

Θῆλυς, εος, ὁ, vel ἡ, fœmineus. θήλειαι fœminæ. ϑ. 667. θηλυτεράων, gen. Æolic. à θηλυτέρη, comparat. à Th. θῆλυς, εια, fœmineus. α. 4. 395.

Θησαυρὸς, οῦ, ὁ, theſaurus. ε. 717.

Θὴρ, ρὸς, ὁ, fera, in pl. θῆρες, dat. θηρσὶ. ε. 275. 510.

Θηρευτῇς, pro θηρευταῖς, dat. pl. Poët. à θηρευτὴς, venator. θηρευταὶ, in pl. à θηρεύω, venor. Th. θὴρ, fera. α. 303. 388.

Θησέα, acc. à Θησεὺς, nomen viri. α. 182.

Θῆτ', pro θῆτα, accuſ. ſing. ſervum, à θὴς, θητὸς, ὁ, ſervus, θῆσσα, ης, ἡ, ancilla. ε. 600.

Θνῆσκον, moriebantur, pro ἔθνησκον, 3. pl. imperf. verbi θνήσκω, morior. Vide in θανεῖν. ε. 116.

Θνητὸς, οῦ, ὁ, mortalis, θνητὴ, θνητοῖσι, à θνήσκω, morior. ε. 88. 103. α. 73.

Θόη, nomen propr. ϑ. 354.

Θοίνη, ης, ἡ, epulum. hinc θοινάω, epulor. α. 114.

Θοὸς, οῦ, ὁ, celer. α. 97.

Θόρε, deſiliit, a. 2. act. à θορέω, vel θόρω, ſalio. α. 392.

Θόρον, deſilierunt, imperf. pro ἔθορον, à θόρω, ſalio. α. 370.

Θοῶς, adv. celeriter. Th. θοὸς, οῦ, ὁ, celer. α. 418.

Θρασεῖα, f. gen. à θρασὺς, audax. Th. θάρσος, εος, τὸ, fiducia. α. 263.

Θρασυκάρδιος, audaci præditus corde, à θρασὺς, audax, hoc à θάρσος, εος, fiducia, & καρδία, ας, ἡ, cor. α. 448.

Θρεπτήρια, educationis præmia. Th. τρέφω, f. θρέψω, alo. ε. 186.

Θρέφθη, a. 1. paſſ. Ion. à τρέφω, alo, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. hinc & θρέψασα, a. 1. part. θρέψε, pro ἔθρεψε, a. 1. ϑ. 198. 314. 328.

Θρηϊκίου, gen. à θρηΐκιος, Thracius, à θρὴξ, ηκὸς, Thrax, nom. gentile. ε. 551.

Θρήκη, ης, ἡ, Thracia, nomen regionis. ε. 505.

Θυγάτηρ, ἡ, filia, acc. θυγατέρα, & θύγατρα Poëtice, vocat. ὦ θύγατερ. α. 3. ϑ. 265. 346.

Θῦε, æſtuabant, imperf. Ion. à θύω, macto, & impetu feror. ϑ. 848.

Θύελλα, ης, ἡ, procella. ε. 549. α. 345. ϑ. 742.

Θύεσσι, victimis, dat. pl. Ion. à θύος, εος, τὸ, victima, à θύω, immolo. ε. 336.

Θυήεις, εντος, redolens, ὁ, à Th. θύω, f. ύσω, macto. ϑ. 558.

Θυμαλγέα, & θυμαλγέ', accuſ. à θυμαλγὴς, afferens dolorem in animo, ex θυμὸς, animus, & ἄλγος, εος, dolor. ϑ. 629.

Θυμήνασαι, a. 1. part. f. g. pl. ſuccen-

cenſentes, à θυμαίνω, *iraſcor*, f. θυμανῶ, a. 1. act. ἐθύμηνα, hinc part. a. 1. act. θυμήνας, ασα, αν. Th. θυμὸς, *ira*. α. 267.

Θυμοβορεῖν, præſ. inf. à θυμοβορέω, animum exedo triſtitia, ex θυμὸς, *animus*, & βορὰ, *pabulum*, *eſca*. ε. 797.

Θυμολέοντα, acc. ſing. à θυμολέων, *leonino animo præditus*, ex θυμὸς, *animus*, & λέων, οντος, *leo*. θ. 1007.

Θυμοφθόρον, acc. à θυμοφθόρος, *animum labefactans*, ex θυμὸς, *animus*, & φθείρω, *corrumpo*. Th. φθίω, *corrumpo*. ε. 715.

Θυμὸς, οῦ, ὁ, *animus*, ira. ε. 379.

Θῦον, *furens*. part. præſ. act. g.n. à θύω, *macto*, cum impetu feror. ε. 618. θ. 131.

Θύραζε, adv. *foras*, θύρηφι, *foris*, adv. aut dativus adverbialiter poſitus, à θύρα, *janua*. ε. 97. 363.

Θύσανοι, οἱ, *villi*, ſeu *nodi*, quales dependent à crumenis, fimbriæ. α. 225.

Θύων, præſ. part. à θύω, *ſacrifico*. ſumitur & θύω, pro ὁρμῶ, impetu quodam feror: item *furo*. hinc μεθύω, q. d. μετὰ τὸ θύειν, à ſacrificiis enim ſolebant epulari. θ. 109.

Θῶκον, acc. à θῶκος, ου, *ſedile*, pro θάκος, εος, τὸ, à θαάσσω, *ſedeo*. Th. θοὸς, οῦ, ὁ, *celer*. ε. 491. 572.

Θώμισυ, pro τὸ ἥμισυ, *medium*. ε. 557.

Θώρηκα, *thoracem*, acc. pro θώρακα, Ion. à θώραξ, ακος, ὁ. Ionice mutatur α in η, θώρηξ, *pectus*: unde θωρήσσω, ξω, *pectus armis ſeu lorica munio*, per ſyn. ſpeciei *armo*, θωρήσσονται, *armantur*, præſ. ind. α. 124. θ. 431.

Θωῦτὰ, nom. pl. θωῦτὰ ἔργα, *admiranda opera*. θῶυμα, Ionice, idem eſt quod θαῦμα, & hinc θωῦτὰ, pro θαυμαστὰ, Ion. Th. θαυμάζω, f. άσω, *miror*. α. 165.

I.

Ἴαλλον, *volitabant*, 3. pl. imperfect. pro præſ. enallage temporis, ab ἰάλλω, *mitto*, *volo*, f. αλῶ. θ. 269.

Ἰάνειρα, ας, ἡ, nomen mul. ex ἴα, *ſola*, & ἀνὴρ, quæ ſola animo virum imitatur. θ. 356.

Ἰάνθη, nomen. mul. ab ἰαίνω, *calefacio*. item, *exhilaro*, *lætitia perfundo*. θ. 349.

Ἰαπετοῖο, gen. Ion. ab Ἰαπετὸς, nomen viri, ab ἰάπτω, *mitto*. item, *maledictis laceſſo*. Ἰαπετιονίδη, voc. caſus. ab Ἰαπετιονίδης, *filius Iapeti*. ε. 54. θ. 528.

Ἰασίω, dat. nomen viri, ab ἰάω, f. ἰάσω. θ. 970.

Ἴαχε, & ἰάχεσκε, 3. ſing. imperf. activ. verb. ἰάχω, vociferor, clamo. hinc in part. ἰάχων, οντος, hinc ἰαχὴ, *clamor*. α. 232. 441. θ. 69.

Ἰαωλκὸς, οῦ, ἡ, *nomen urbis*. α. 380. 474.

Ἰδάλιμος, *ſudorificus*, ab ἴδος, ἴδεος, τὸ, *ſudor*. idem quod ἱδρὼς,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

ἱδρὼς, ῶτος, ὁ. ε. 413.

Ἴδε, a. 2. act. imperat. ab εἴδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον, & ἴδον, in part. ἰδὼν, όντος, & ἰδοῦσ', pro ἰδοῦσα. α. 445.

Ἰδὲ, idem quod ἠδὲ, & atque. α. 19. ϑ. 19.

Ἴδει, *æſtu*, dat. ſing. ab ἴδος, εος, τὸ, *ſudor*. α. 397.

Ἰδεῖν, a. 2. act. infinit. ἰδέσθαι, a. 2. med. infinit. ab εἴδω, *video*. Vide ἰδὲ. α. 166. 224.

Ἴδης, genit. ἡ Ἴδη, *Mons Cretæ, ſic dictus*, quod ex eo longe lateque licuerit circumſpicere. ϑ. 1010.

Ἴδῃς, *videris*, 2. ſing. a. 2. act. ſubj. ab εἴδω, *video*. α. 335.

Ἴδμεν, pro ἴσμεν, & hoc per ſyncopen, pro ἴσαμεν, *ſcimus*, ind. præſ. 1. pl. Th. ἴσημι, *ſcio*. Imperat. ἴσαθι, & ἴσθι. ϑ. 27. 656. Hinc ἴδμων, peritus & ἰδμοσύνη, peritia, dat. pl. Ion. ἰδμοσύνῃσιν. ϑ. 377.

Ἴδοντο, 3. pl. a. 2. med. ind. *aſpexerint*, ab εἴδω, *video*. α. 445. ϑ. 451.

Ἴδριες, *periti*, ab ἴδρις quod eſt ab ἴσημι, *ſcio*. α. 351.

Ἴδρις, ιος, ὁ, ἡ, *provida*. ſic κατ' ἐξοχὴν dicitur *formica*. Th. ἴσημι, *ſcio*. ε. 776.

Ἱδρῶτα, acc. ab ἱδρὼς, ῶτος, ὁ, *ſudor*, per metonym. effecti, *labor moleſtus*. Th. eſt ἴδος, εος, τὸ, *ſudor*. ε. 287.

Ἰδυῖα, ας, ἡ, nomen mul. quaſi εἰδυῖα, *gnara*. ϑ. 352.

Ἰδὼν, *videns*, a. 2. part. ab εἴδω, *video*. Vide ἰδὲ ε. 9. 21. 699.

Ἱεῖσαι, *emittentes*, part. præſ. g. f. pl. num. ab ἵημι, *mitto*, alii ſcribunt ἰεῖσαι, idque Æolic. imperf. ἵην, ης, η, 3. pl. ἵεσαν, f. ἥσω, p. εἷκα, a. 1. ἧκα, a. 2. ἧν, ἧς, ἧ, præt. paſſ. εἷμαι, a. 1. paſſ. ἕθην. ϑ. 10. 43. 65. 830.

Ἱέμεν, Ion. pro ἱέμεναι; Att. præſ. inf. ab ἱέναι, ubi Iones αι, in fine abjiciunt, accentu in ſua ſede relicto, ab ἵημι, *mitto*. ε. 594.

Ἱέμενοι, *cupientes*, part. præſ. m. ab ἵεμαι, cupio. Verba deſiderii regunt Genitivum, ἵεντο. *cupiebant*, imperf. med. 3. pl. α. 23. 251.

Ἰέναι, *ire*, ab εἶμι, *eo*, pro quo etiam dicitur ἴημι, ὦρτ' ἰέναι, *perrexit ire*. α. 40. 353.

Ἱερὸς, οῦ, ὁ, *ſacer*. item, *magnus, immenſus*, ἱερὴ, Ionice, pro ἱερά. ἱερὰ, g. n. pl. num. intelliguntur *ſacrificia*, ἱερ', pro ἱερὰ, ἕρδειν ἱερ', *facere ſacra*, h. e. ſacrificare, ἱεράων (pro ἱερῶν, in f. g.) Doricè. ε. 334. α. 201. ϑ. 417. 1014.

Ἵησι, *tranat*, ab ἵημι, *mitto*, ſpiritu differt, ab ἴημι, *eo*, de quo paulo antè. ϑ. 806.

Ἰήσονι, dat. ſing. nomen viri, ab ἰήσων. ϑ. 1000.

Ἰθεῖαι, ab ἰθὺς, εῖα, ὺ, idem quod εὐθὺς, *rectus*, ἰθείῃσι, dat. pl. Ionic. ε. 36. 222. ϑ. 86.

Ἴθι, præſ. imperat. *accede*, ab εἶμι, vel ἴημι, *eo*. ε. 491.

Ἰθυδίκῃσι, *juſtos*, dat. pl. Ion. paragoge, ab ἰθυδίκης, ου, ὁ, cujus judicia ſunt recta, ab ἰθὺς, ἰθεῖα, ἰθὺ, *rectus, a, um*,

& δι-

& δίκη, jus. ε. 228.

Ἴθυνε, *dirigit*, 3. ſing. præſ. ab ἰθύνω, *dirigo*. Th. ἰθὺς, έος, ὁ, *rectus*. ε. 7. 9. 261.

Ἵκανεν, *pervenit*, ab ἱκάνω. Th. ἵκω, f. ἵξω, a. 1. ἷξα, *venio*. ϑ. 681. 697.

Ἴκελος, *ſimilis*, & εἴκελος, ab εἴκω, *ſimilis ſum*. ε. 302. α. 198.

Ἷκετ', pro ἵκετο, *pervenit*, a. 2. m. ab ἱκνέομαι, *venio*. f. ἵξομαι. ϑ. 285.

Ἱκέτευσε, a. 1. ind. ab ἱκετεύω, *ſupplico*. Th. ἱκέτης, ου, ὁ, *ſupplex*. α. 13.

Ἱκέτῃσι, *ſupplicibus*, dat. pl. Ion. ab ἱκέτης, ου, ὁ, *ſupplex*. ε. 325. α. 85.

Ἵκηαι, *attigeris*. 2. ſing. a. 2. med. ſub. Ionice pro ἵκῃ, ab ἱκνέομαι, venio, f. ἵξομαι, p. ἶγμαι, a. 2. m. ἱκόμην, ου, ετο, & in 3. pl. ἵκοντο, in aor. 2. ſub. ἵκωμαι, ῃ, ηται. ε. 466.

Ἴκταρ, Adverb. *celerrime*, ἀπὸ τοῦ ἱκέσθαι. Th. ἱκνέομαι. ϑ. 691.

Ἷκτο, per ſyncopen pro ἵκετο, *pervenit*, a. 2. med. ἱκνέομαι. Vide in ἵκηαι. ϑ. 481.

Ἰλαδὸν, *catervatim*. ε. 285.

Ἵλαον, ab ἵλαος, *propitius*, Attice ἵλεως. ε. 338.

Ἱλάσκεσθαι, præſ. inf. ab ἱλάσκομαι, *placo*. Th. ἱλάω. ε. 336.

Ἱμάσσας, Poetice pro ἱμάσας, part. a. 1. act. à verbo ἱμάζω, *loris cædo*. f. ἱμάσω. Th. ἱμὰς, άντος, ὁ, *lorum*. ϑ. 857.

Ἱμείρω, *deſidero*, *cupio*. f. ρῶ, hinc ἵμερος, *deſiderium*, & ἱμερόεντας, acc. plur. *deſiderabiles*, ab ἱμερόεις, εσσα, εν. Th. ἱμείρω. ε. 616. α. 31. ϑ. 359.

Ἵν', pro ἵνα, *ut*. ε. 544. ἵνα. ε. 459.

Ἰνώ, όος, ἡ, *valida*, nomen mul. ab ἲς, ἰνὸς, ἡ, *robur*, *fibra*: ϑ. 976.

Ἷξε, 3. ſing. a. 1. act. indic. Th. ἵκω, *venio*, f. ἵξω, a. 1. ἷξα. α. 32.

Ἵξεαι, *pervenies*, 2. ſing. fut. 1. med. Ionicè pro ἵξῃ, ab ἱκνέομαι, οῦμαι, f. ἵξομαι. Præt. paſſ. ἶγμαι, a. 2. med. ἱκόμην, ου, ετο. ε. 475.

Ἰοειδέα, acc. ſing. in nom. ἰοειδής, έος, *niger*, ab ἴον, ου, τὸ, *viola purpurea*, nigricans, & εἶδος, εος, *forma*, & hoc ab εἴδω, *video*. ϑ. 3. 844.

Ἰόλαος, ου, nomen peritiſſimi aurigæ. *Iolaus*, q. d. ἰὸς τοῦ λαοῦ, jaculum ſeu telum populi. α. 74. 102. ϑ. 317.

Ἰόντα, *euntem*, a. 2. act. part. ab εἶμι, *eo*. part. a. 2. act. ἰὼν, ἰοῦσα, ἰόν. ε. 718. α. 257. ϑ. 773.

Ἰοχέαιρα, ας, ἡ, *ſagittis gaudens*. ex ἰὸς, οῦ, ὁ, *telum*, & χαίρω, *gaudeo*. ϑ. 14. 918.

Ἱππόδαμος, *equorum domitor*. ex ἵππος, & δαμάω, domo. α. 346.

Ἱπποθόη, nomen mul. *celer inſtar equi*. vel *valde celer*. Nam ἵππος in compoſitione quandoque auget, ſic & βου quod eſt ex βοῦς, ut βούλιμος. ϑ. 251.

Ἱππονόη, nomen mul. *valde intelligens*. ϑ. 251.

Ἵππος, *equus*, dat. pl. Ion. ἵπ-

ποι-

ποίσιν. ε. 814. α. 341.

Ἱππότα, vocativi caſus. ab ἱππότης, ου, ὁ, *eques*, vocativus pro nominativo ponitur Poëtice, & Attice. α. 216.

Ἱπποτρόφου, gen. ſing. *equorum altricis*, Thraciæ epitheton. ε. 505.

Ἱππουκρήνη, *equi fons*. Nomen fontis, in Bœotia, non procul ab Helicone monte. ϑ. 6.

Ἴρηξ, ηκος, ὁ, Ionicè, pro ἱέραξ, ακος, ὁ, *accipiter*. ε. 201.

Ἶρις, ιδος, ἴριος, & ἴρεως, ἡ, *iris*, in accuſ. ἶριν. ϑ. 780.

Ἲς, ἰνὸς, ἡ, *vis*, ἲς ἀνέμου, *vis venti*. ε. 516. ϑ. 332.

Ἶσ', pro ἶσα, ab ἶσος, *par*. ε. 350.

Ἴσαν, *ibant*, 3. pl. imperf. act. ab εἶμι, *eo*. imperf. εἶν. a. 2. ἴον, pl. perf. m. ἤειν. ϑ. 68.

Ἴσασι, & ἰσάσιν, 3. pl. ab ἴσημι, *ſcio*. ε. 40.

Ἶσον, parem, æqualem, ab ἶσος, par. ε. 325. ϑ. 126.

Ἴσον, æquale, ſcilicet prima in ἶσος eſt anceps, & proinde ſcribitur etiam ἴσος, quum prima corripitur. ε. 750.

Ἰσοῦσθαι, pro ἰσόεσθαι, præſ. med. infin. *æquare*, ab ἰσόω, ῶ, *æquo*. Th. ἶσος, ου, ὁ, par. ε. 560.

Ἰσοφαρίζει, *æquiparat*. q. d. ἶσον φέρει. ε. 428.

Ἱσταμένου, part. præſ. paſſ. ἱστάμενος, *ſtans*, genit. Ion. ἱσταμένοιο, ab ἵσταμαι. ε. 567.

Ἵστασ', pro ἵστασο, 2. ſing. præſ. paſſ. imperat. ab. ἵστημι, *ſto*, f. στήσω, a. 2. ἔστην. α. 449.

Ἱστίην, Ionice pro ἑστίαν, ab ἑστία, ας, ἡ, *Veſta*, focus. ϑ. 454.

Ἱστοβοῆι, *ſtivæ*, dat. ſing. ab ἱστοβοεὺς, *temo*, *ſtiva*. ab ἱστὸς, *tela*, quod ab ἵστημι, *ſto*, & βοῦς, *bos*. ε. 433.

Ἱστὸν, *telam*, acc. ab ἱστὸς, οῦ, ὁ, *tela*, & malus navis. Th. ἵστημι, *ſto*. ε. 64. 777.

Ἵστορα, ab ἵστωρ, ορος, ὁ, ἡ, *gnarus*, ſciens. ε. 790.

Ἴστρον, acc. ab ἴστρος, nomen fluv. Germanici, *Danubius*. ϑ. 339.

Ἰσχάνει, *detinet*, ab ἰσχάνω, idem quod ἴσχω, *habeo*. Th. ἔχω, *habeo*. ε. 493.

Ἴσχω, εις, ει, idem quod ἔχω, habeo. ἴσχωσ', 3. pl. præſ. ſub. act. ε. 623. ϑ. 687.

Ἰσχὺς, ύος, ἡ, *robur*. dat. ἰσχύϊ, acc. ἰσχὺν, *fremitum*. Hinc ἰσχύω, *robuſtus ſum*. ϑ. 146. 823.

Ἰσώσαντο, *exæquabant*, a. 1. m. ab ἰσόω, ῶ, *æquo*. Th. ἶσος, ου, ὁ, *par*. α. 263.

Ἴτον, *abierunt*, 3. dual. præſ. activi, ab εἶμι, *eo*, ponitur verò præſens, pro a. 2. ἴον, qui 3. dual. format ἴτην enallage temporis. ε. 197.

Ἴτυν, *extremam oram*. ab ἴτυς, υος, ἡ, *extremus ambitus*, circumferentia. α. 314.

Ἰφθίμου, genit. *fortis*, ab ἴφθιμος, & hoc ab ἶφι, *fortiter*, quod eſt ex ἲς, ἰνὸς, ἡ, *vis*, *robur*. ἰφθίμω. α. 136. ϑ. 768.

Ἶφι, adverb. fortiter, ab ἲς, ἰνὸς, ἡ, vis, fibra. ε. 539.

Ἰφικλείδην, nomen viri. α. 111.

Ἰφικλῆα, nomen viri. ad formam ἡρακλῆα. à nominati-

νο ἰφικλέης contractè ἰφικλῆς, q. d. *valde honoratus*, glorioſus. α. 54.

Ἰχθυάοντες, piſcibus inhiantes, præſ. part. ab ἰχθυάω, ῶ, piſcor. Th. ἰχθὺς, ύος, ὁ, piſcis. α. 210.

Ἰχθὺς, ύος, ὁ, *piſcis*, ἰχθῦς, pro ἰχθύας, acc. pl. ſicuti δρῦς pro δρύας, &c. α. 212.

Ἴχνος, εος, τὸ, *veſtigium*. ε. 678.

Ἰῷ, dat. ſing. ab ἰὸς, οῦ, ὁ, *ſagitta*. quod eſt ab ἵημι *mitto*. item *ærugo*, quæ in metallo ſerpit, *venenum* quod tranſmittitur in venas. At ἴος, ἴα, ἴον, idem quod οἶος, α, ον, *ſolus, a, um*. α. 409.

Ἰωὴ, ῆς, ἡ, clamor, vociferatio. θ. 682.

Ἰωλκὸν, acc. ἰωλκὸς, οῦ, ἡ, *urbs Theſſaliæ*. θ. 997.

Ἰωχμοῖο, *tumultus*, genit. Ion. ab ἰωχμὸς, οῦ, ὁ, perſequutio hoſtilis, idem quod ἰωκὴ. Th. διώκω, f. ξω, *perſequor*. θ. 683.

K.

K' pro καὶ *&*. ἦ κ' *dixit &*. ε. 44. θ. 547.

Κάββαλε, & κάββαλ', proſtravit, a. 2. ind. pro κατέβαλε, à καταβάλλω *dejicio*, καββάλετ', a. 2. m. 3. perſ. ſing. Th. βάλλω, f. βαλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. α. 130. 462. θ. 189.

Καδδύναμιν pro κατὰ δύναμιν, pro virili, à δύναμις, εως, ἡ, *potentia*. Th. δύναμαι, f. ήσομαι, *poſſum*. ε. 334.

Καδδ', κὰδ δ' βάλε pro κατέβαλε δὲ, *dejicit vero*. α. 384.

Κάδμος, ου, nomen viri. hinc καδμεῖος, καδμείοισι, dat. pl. & in f. g. καδμείη, & καδμηῒς, ΐδος, *Cadmea*. ε. 161. θ. 937.

Καθαπτόμενος, præſ. part. à καθάπτω, *invado*. Th. ἅπτομαι, *tango*, f. ψομαι. ε. 330.

Καθαρῶς, *pure*, adverb. à καθαρὸς, οῦ, ὁ, *purus*. Th. καθαίρω, *purgo*. ε. 335.

Καθεζόμενος, præſ. part. *reſidens*. à καθέζομαι, *ſedeo*. Th. ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, *ſedeo*. ε. 257. α. 34.

Καθίζει, 3. perſ. præſ. ind. *ſedet*. καθίζειν, præſ. inf. *collocare*. à καθίζω. Th. ἵζω, f. ἵσω, *ſedere facio*. ε. 748. θ. 434.

Καὶ, *ſed etiam*, τε καὶ, quæ duo ſimul juncta ſunt diſtributiva, ὁμοῦ καὶ, *ſimul etiam*. ε. 43. 241.

Καίειν, præſ. inf. Vide καίουσ'.

Καΐκον, *Caïcum*, Nom. propr. θ. 343.

Καίουσ', *adolent*, pro καίουσι, καιομένη, *ardens*, præſ. part. à καίω, *uro*, accendo, f. καύσω, p. κέκαυκα, a. 2. paſſ. ἐκάην, f. 1. paſſ. καυθήσομαι. ε. 335. θ. 557.

Καινέα, à Καινεὺς, έος, ὁ, nomen proprium regis. α. 179.

Καιρὸς, οῦ, ὁ, *tempus opportunum*, occaſio. ε. 692.

Κἀκ, pro καὶ ἐκ, *& ex*. θ. 447.

Κἀκεῖνος, ille: ex καὶ & ἐκεῖνος. ε. 293.

Κακκρύπτων, pro κατακρύπτων, *abſcon-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

abſcondens, præſ. part. à κρύπτω, *abſcondo*. f. ψω. p. φα. a. 2. ἔκρυβον. ε. 469.

Κακοθημοσύνη, *ignavia*, ex κακὸν, *malum*, & θήμων, ονος, ὁ, acervus rerum ſimul congeſtarum. Th. τίθημι, *pono*. ε. 470.

Κακὸς, *malus*, propriè *piger*, à χάζω, *cedo*. κακὴ, ἡ, neut. κακόν. κακ' pro κακά. dat. pl. κακοῖσιν. ε. 177. κακὸν, pro κακῶς, *adv*. ε. 325. comp. κακίων, κάκιστος. ε. 264. 344. 502.

Κακότητι, dat. ſing. à κακότης, ητος, ἡ, improbitas. α. 42. 93.

Κακόχαρτος, *alienis malis gaudens*, ex κακὸν, *malum*, & χαίρω, *gaudeo*. ε. 28. 194.

Κακτάμεναι, *occidere*, Dor. pro Καταντάμεναι, & hoc pro κατακτεῖναι, a. 1. inf. act. à κατάκτημι, pro κατακτείνω. Th. κτείνω, f. κτενῶ, *occido*, p. ἔκτακα, a. 2. ἔκτανον. α. 453.

Κᾶλα, *ligna*. à κᾶλον, ου, τὸ, lignum. ε. 125.

Καλεῖν, *vocare*, *invitare*, à καλέω, *voco*, f. έσω, p. κέκληκα, καλέεσκεν. 3. perf. imperf. Ionice, pro ἐκάλεε, ει, καλέουσ', pro καλέουσι, *vocant*. ε. 340. θ. 187. 207. 234.

Καλιαὶ, *horrea*, καλιὰ, ᾶς, ἡ, *nidus ex virgultis*; καλιὴν Ion. pro καλιάν. Th. κᾶλον, ου, τὸ, *lignum*. ε. 305.

Καλλιγύναικα, acc. à καλλιγύναιξ, αικος, ὁ, ἡ, *pulchris mulieribus abundans*. ex κάλλος, εος, τὸ, *pulchritudo*, & γυνὴ, *mulier*. ε. 651.

Καλλικόμοιο, genit. Ion. καλλικόμος, *pulchricoma*. à καλὸς, ἡ, ὸν, pulcher, & κόμη, ης, ἡ, *coma*. ε. 35. θ. 915.

Καλλιπάρηος, Æol. ſeu Bœotice pro καλλιπάρειος, pulchras habens genas, ex καλὸς, ἡ, ὸν, *pulcher*, & παρειὰ & Æol. παρηὰ, ᾶς, ἡ, *mala*, gena. θ. 238. 270. 907.

Καλλιρέεθρον, *pulchrifluum*, à καλὸς, ἡ, ὸν, *pulcher*, & ῥέω, *fluo*, f. ῥεύσω. p. ῥύηκα. θ. 339.

Καλλιόπη, ης, ἡ, nomen Muſæ, *cujus eſt elegans eloquium*, *facunda*, ex κάλλος, εος, τὸ, *pulchritudo*, & ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*. θ. 79.

Καλλιρόη, nomen mul. θ. 288.

Καλλίτριχας, *pulchricomos*. καλλίθριξ, ὁ, ἡ, pulchros crines habens, ex καλὸς, ἡ, ὸν, *pulcher*, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, *pilus*. α. 372.

Καλλίῤῥοον, *limpidam*, ex καλὸς, *pulcher*, & ῥόος, *fluentum*. Th. ῥέω, f. ῥεύσω, *fluo*. ε. 735.

Καλλίσφυρος, *pulchros talos habens*. ex καλὸς, & σφύριον, *malleolus*. Th. σφῦρα, ρας, ἡ, *malleus*. θ. 384. 526.

Καλὸς, ἡ, ὸν, *pulcher*, *bonus*. Comp. καλλίων, ονος, ὁ, ἡ, & κάλλιον, τὸ, Superl. κάλλιστος, *optimus*, pulcherrimus. θ. 384.

Καλυπτόμενοι, contectæ, præſ. part. paſſ. à καλύπτω, tego, f. ψω, p. φα, a. 1. ἐκάλυψα, ας, ε, a. 2. ἐκάλυβον. ε. 139. 196. α. 134. θ. 541.

Καλύπτρην, acc. Ion. à καλύπτρα, tegmen

tegmen capitis muliebre. Th. καλύπτω, *tego*. ϑ. 574.

Καλυψὼ, nomen mul. ϑ. 359.

Κάμαξι, dat. pl. *palis, pedamentis*, à κάμαξ, ακος, ἡ, *palus*. α. 298.

Κάματος, ου, ὁ, *labor*. hinc καματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, *laborioſus*. Th. κάμνω, μῶ, p. κέκμηκα, *laſſeſco*. ε. 175. 582.

Κάμμυρ, pro κατὰ μῦ. ε. 437.

Καμπύλα κᾶλα, *curva ligna*. à καμπύλος, ου, ὁ, Th. κάμπτω, f. ψω, p. φα, *flecto*. α. 324.

Κἂν, *quamvis*, etſi, ex καὶ & ἂν, ſi. ε. 335. 355.

Καναχὴ, *crepitatio*, *ſonitus*. hinc καναχηδὰ, adverb. cum ſtrepitu. Th. ἦχος, ου, ὁ, *ſonus*. α. 160. 164. ϑ. 267.

Κανάχιζε, imperf. *ſubſtrepebat*, à καναχίζω & καναχέω, *reſono*, hinc καναχὴ, *crepitatio*, καναχῆσι, dat. plur. Ion. Th. ἦχος, ου, ὁ, ſonus. α. 373.

Καπνὸς, οῦ, ὁ, fumus. ε. 45. 627.

Κάπρος, ου, ὁ, *aper*, item *verres*, quo ſenſu accipitur. ε. 788.

Κάρη, τὸ, indeclinabile, *caput*, per apocopen pro κάρηνον, ου. ε. 532. α. 223. ϑ. 42.

Καρπαλίμως, *cito*, *raptim*, adv. q. d. ἁρπαλίμως, ab ἁρπάζω, f. σω, & ξω, *rapio*. α. 432. ϑ. 492.

Καρπὸς, οῦ, ὁ, *fructus*. ε. 170. 235.

Κάρτεϊ, *robore*, pro ἐν κράτει. h. e. κραταιρῶς, more Hebræorum, κάρτος, pro κράτος, εος, τὸ, *robur*. ϑ. 73. 710.

Καρτεροθύμῳ, dat. καρτερόθυμον, à καρτερόθυμος, ου, ὁ, *pertinax*, qui toleranti animo eſt, ex κάρτος, per metatheſin literarum pro κράτος, εος, τὸ, *robur*, & θυμὸς, οῦ, ὁ, *animus*. ϑ. 378. 476.

Καρτερόφρονα, acc. à καρτερόφρων, ονος, ὁ, ἡ, *præfractus*, item *magnanimus*, à κράτος, εος, τὸ, robur, & φρὴν, *animus*.

Κάρτιστον, *præſtantiſſimum*, pro κράτιστον, ab ἀγαθὸς, *bonus*, κρείσσων, κράτιστος. ϑ. 981.

Κάρφει, *ſiccat*. Th. κάρφω, *ſicco*, *arefacio*, f. ψω. ε. 7. 573.

Καρχαρόδοντα, acc. ſing. dentibus aſperum, à κάρχαρος, *aſper*. Them. χαράσσω, f. ξω, *ſculpo*, & οδοὺς, όντος, ὁ, *dens*. ε. 602. 694. α. 303.

Κασίγνητος, ου, ὁ, ex κάσις, εος, ὁ, ἡ, *frater*, *ſoror*, & γείνομαι, *naſcor*. ε. 182. ϑ. 756.

Κασσίτερος, κασσιτέροιο, genit. Ion. ὁ, *ſtannum*. ϑ. 862.

Κατὰ, cum Genitiv. *per*. Cum Accuſ. *ad*, *ſecundum*. κατ᾽ ὄρος, *in monte*, κατ᾽ οἶκον *domi*. καθ᾽ ὥρην, *ad tempus*, idem quod πρὸς καιρόν. ε. 100. 615.

Καταβεβρίθασι, *onuſtæ ſunt*. 3. pl. præt. medii, à βρίθω, *oneror*, ſum gravis, f. σω, p. κα. ε. 232.

Καταβήσεται, *intrat*, f. 1. à καταβαίνω, f. βήσομαι, *deſcendo*. Th. βαίνω, eo, a. 2. ἔβην. ϑ. 750.

Καταγηράσκουσι, præſ. ind. à καταγηράσκω, *ſeneſco*. Th. γῆρας, ατος, τὸ, *ſenectus*. ε. 93.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Καταδεύῃ, 3. præſ. ſub. *humefiat*, à δεύω, *rigo*, f. δεύσω. ε. 544.

Καταδύμεναι, Att. & Dor. *ingredi*, pro καταδῦναι, a. 2. act. infinit. à καταδύω, a. 2. act. κατέδυν, υς, υ. Th. δύνω, & δύω, *ſubeo*. α. 196.

Καταδύντα, *occidentem*, part. a. 2. act. Th. δύω, *ſubeo*, vel δύνω. θ. 596.

Καταθεῖο, *poneres*, 2. ſing. a. 2. med. opt. κατάθηαι, *depoſueris*. 2. ſing. a. 2. med. ſubj. κατάθωμαι, κατάθῃ, & hoc pro κατάθηαι, Ion. à τίθημι, *pono*. ε. 45. 599.

Κάτθεο, poët. pro κατάθου, & κατάθεσο, *reconde*, a. 2. imperat. med. à κατατίθημι, *repono*. Th. τίθημι, f. θήσω, a. 2. ἔθην. ε. 625.

Κατακείμενον, præſ. part. à κατάκειμαι, *jaceo*, decumbo. ε. 362.

Καταλείβεται, *diſtillat*. præſ. ind. à καταλείβομαι, *deſtillo*. Th. λείβω, f. ψω, *libo*. θ. 786.

Καταλείπειν, præſ. inf. à λείπω, *linquo*, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. ε. 744.

Καταλέξεται, *cubat*. fut. ind. à λέγομαι, *cubare facio*. ε. 521.

Καταμάρψῃ, *opprimat*, a. 1. ſub. à καταμάρπτω, *comprehendo*. Them. μάρπτω, f. ψω, *capio*. ε. 494.

Καταπεπληγυῖα, *exterrita*, perf. part. activi, per ſyncopen τοῦ χ, pro καταπεπληχυῖα. à verbo καταπλήσσω, f. ξω, *perterrefio*, præt. act. καταπέπληχα. Th. πτοέω, ῶ, f. ήσω, *exterreo*. α. 265.

Κατάπινε, *deglutiebat*. imperf. Ion. Th. πίνω, *bibo*, f. πώσω, p. πέπωκα, a. 2. ἔπιον, inde in imperat. πῖθι & πίε. θ. 459. 497.

Κατάσκιος, *opacus*, à σκιὰ, ᾶς, ἡ, *umbra*. ε. 511.

Καταστύφελος, ου, à στυφελὸς, *durus*, *aſper*. Th. στύφω, *aſtringo*, f. ψω. θ. 806.

Καταφθιμένοισιν, *mortuis*, dat. pl. perf. part. Ion. à φθίω, idem quod φθέω, f. ήσω, *corrumpo*. θ. 850. perf. paſſ. ἔφθιμαι. inde φθιμένος. Ion. vel per ſyncop. pro φθιόμενος, præſ. part.

Καταφλέξαι, *combuſſiſſet*, 3. ſing. a. 1. act. opt. à φλέγω, *uro*, f. ξω, p. χα. α. 18.

Καταφράζεσθε, præſ. imperat. paſſ. à καταφράζομαι, *conſidero*. Them. φράζω, *dico*, f. σω. p. κα. a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα. ε. 246.

Καταχεύετ', *effundit*, 3. imperf. à καταχεύομαι. Them. χέω, f. χεύσω, *fundo*. ε. 581.

Κατεῖεν, *deſcendebat*, ex κατὰ & εἶμι, *eo*, eſt 3. ſing. præt. med. εἶα, & Attice ἦα, ας, ε. κατιὼν, part. a. 2. à κάτειμι. α. 254. θ. 723.

Κατελεγχέτω, *redarguat*, præſ. imperat. à κατελέγχω. Them. ἐλέγχω, f. ξω, *arguo*. ε. 712.

Κατέλεξε, *recenſuit*, a. 1. ind. à καταλέγω. Them. λέγω, ξω, *dico*. θ. 627.

Κατεναντίον, adv. *ex adverſo*, *coram*. Th. ἀντὶ, *pro*. α. 73.

Κατένασσε, a. 1. ind. pro κατένασε, ab inuſitato verbo, καταναίω, *ha-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

habitandum do. Them. ναίω, *habito.* ε. 167. θ. 538.

Κατενήνοθεν, *conſtraverat.* præt. med. à κατενθέω, ἐνθέω ex ἐν & θέω, *pono*. per metatheſin ἐνέθω, in præt. med. ἤνοθα, & per reduplicationem ἐνήνοθα, præpoſita præpoſitione κατὰ, fit hinc κατενήνοθα, *conſtravi.* Errant qui à καταν θέω, derivant. Sic n. reduplicatio foret καταννήνοθα, &c. Malo ita reſolvere, ut dicam, κατενήνοθα, eſſe duntaxat *præt. medii*, & carere præſenti. Præſens, ſi uſitatum foret, eſſet κατενέθω. α. 269.

Κατέπαυσε, *diremit, ſedavit*, a. 1. act. ind. verb. καταπαύω, *deſiſto*, Them. παύω, *finio, ceſſo.* θ. 87.

Κατέπεμψε, *detruſit*, a. 1. à πέμπω, *mitto.* f. ψω. θ. 515.

Κατέπινε, imperf. *devorabat*, à πίνω. θ. 467.

Κατέσταθεν, *oppoſiti ſunt*, pro κατεστάθησαν, Æolice, a. 1. ind. paſſ. à καθίσταμαι, *conſtituor.* Them. ἵστημι, f. στήσω, *ſtatuo.* θ. 674.

Κάτεχεν. imperf. ut & κατέχεθε, *detinebat.* pro ἔχω, dicitur σχέθω. θ. 575. 700.

Κατηρεφέ', pro κατηρεφέα, à κατηρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *tectus*, dat. pl. Ion. κατηρεφέεσσι. Th. ἐρέφω, f. ψω, *tego.* θ. 594. 778.

Κατηωρεῦντο, *ſuſpenſi erant*, 3. pl. imperf. paſſ. Dor. pro κατηωροῦντο, à verbo καταιωρέομαι, *dependeo*, ex κατὰ & αἰωρέω, f. ήσω, *in ſublime tollo.* κ. 225.

Κατοπάζῃ, *expulerit*, præſ. ſub. ab ὀπάζω, f. σω, *perſequor.* ε. 322.

Κάτω, *infra*, deorſum. θ. 301.

Καυάξαις, *fregeris*, a. 1. opt. act. à καυάζω, *contero, frango.* ſic Æoles pro ἀὴρ, dicunt αὐὴρ, vel pro κατάξαις, poët. ſublato, τ, & inſerto, υ, Æol. ab ἄγω, *frango.* ε. 664. 691.

Καῦμα, ατος, τὸ, *incendium*, à καίω, uro, f. καύσω. ε. 413. θ. 844.

Κε, & κεν, particula potentialis, ſicut in proſa ἂν, vel expletiva. ε. 10. 12. 33.

Κέατο, *jacebant*, pro ἔκειντο, Ion. & κέατο pro κείατο, à κεῖμαι, *jaceo.* α. 241.

Κέγχροισι, dat. pl. Ion. à κέγχρος, *milium*, genus leguminis. α. 398.

Κεδνῇ, *caſtæ*, dat. ſing. à κεδνὸς, ὴ, ὸν, *caſtus*, probus. Th. κῆδος, εος, τὸ, *cura.* ε. 69. 129.

Κείνῳ, *illo*, pro ἐκείνῳ, per aphæreſin. κείνοις, κείνοισι, dat. pl. Ion. ab ἐκεῖνος, η, ον. θ. 628. 836.

Κεῖται, jacet, κεῖτ', pro ἔκειτο, imperf. Ion. à κεῖμαι, *jaceo.* α. 227. θ. 795.

Κεκαλυμμένη, perf. part. paſſ. à καλύπτω, operio, tego, f. ψω. p. φα, a. 2. ἐκάλυβον. θ. 9. 745. 757.

Κεκασμένον, perf. paſſ. à κάζω, *orno*, f. σω. θ. 929.

Κεκεύθει, *occultabat*, Ion. pluſq. perf. med. à κεύθω, f. κεύσω, p. κα. in præt. med. κέκευθα. ſicut,

ſicut, πλήθω πέπληθα, γηθέω γέγηθα, &c. ϑ. 505.

Κεκλήγοντες, præt.med. Æolice pro κεκληγότες, à κλάζω. verior analyſis hæc eſt: ex præterito κέκληγα, novum verbum κεκλήγω, quod Græcis eſt uſitatiſſimum, unde in part. præſ. κεκλήγων, οντος, in pl. οἱ κεκλήγοντες. α. 379. 412.

Κεκληγὼς, *vociferans*, præt.med. à κλάζω, *clamo*, in f. κλάγξω, a. 2. ἔκλαγον, p. m. κέκληγα, hinc in part. f. g. κεκληγυῖα. ε. 447. α. 99.

Κεκλῆσθαι, *vocari*. perf. inf. paſſ. à καλέω, f. έσω, p. κέκληκα. ϑ. 410.

Κέκλυτε, *audite*, à κλῦμι, (Thema κλύω *audio*.) Hinc κλῦθι, & poëtica redupl. κέκλυθι, in 2. pl. κλῦτε, & κέκλυτε, *audite*, correpta penultima. ϑ. 644.

Κεκονιμένος, *pulverulentus*, Attice, pro κεκονισμένος, à κονίζω, pulvere impleo, quod eſt à κόνις, εως, ἡ, *pulvis*. ε. 471.

Κεκορημένον, *ſatiatum*, à κορέω, *ſatio*. f. έσω, & ήσω, p. κεκόρηκα. ε. 591.

Κεκριμένην, *diverſam*. Th. κρίνω, f. νῶ, *ſecerno*, p. κέκρικα. α. 55.

Κεκρύφαται, *latent*, 3. pl. præt. paſſ. Ionice, pro κεκρυμμένοι εἰσί. à κρύπτω, *abſcondo*, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔκρυβον. ε. 384.

Κεκτῆσθαι, *comparare*, præt. paſſ. infinit. à κτάομαι, *acquiro*, f. κτήσομαι, p. κέκτημαι. ε. 435.

Κελάδοιο, genit. Poëticus, pro κελάδου, à κέλαδος, ου, ὁ, *ſtrepitus*. ϑ. 852. 926.

Κελαινεφέϊ, *nubium offuſcatori*, dat. ſing. à κελαινεφὴς, ex κελαινὸς, *niger*, idem quod μέλας, & νέφος, εος, τὸ, *nubes*. α. 53.

Κελαινῇ, *nigra*, dat. Th. eſt μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger*, pro μ, ponitur κ, κελαινόν. α. 173. 429.

Κελεύθου, genit. κέλευθος, ου, ἡ, *via*. ε. 578. α. 352.

Κελεύω, *jubeo*, præſ. ind. à κέλομαι, Poëtice, κέκλομαι, κέλονθ', pro ἐκέλοντο, 3. pl. imperf. ε. 314. ϑ. 33. 686.

Κενεῶν, Poëtice, pro κενῶν, à κενὸς, οῦ, ὁ, *vacuus*. ε. 496.

Κένταυροι, *Centauri*, ex κεντέω, *ſtimulo*, pungo, & ταῦρος, Latine, *taurus*. α. 184.

Κεραμεῦς, έος, ὁ, *figulus*, à κέραμος, ου, ὁ, *urceus*, vel terra figularis. ε. 25.

Κεραοὶ, *cornutæ*, à κεραὸς, οῦ, ὁ, hoc à κέρας, *cornu*. ε. 527.

Κεραυνοῦ, gen. ſing. à κεραυνὸς, ὁ, *fulmen*, q. à κείρω, *ſcindo*, & αὔω, *uro*. hinc κεραυνόω, *fulmino*, *fulmine percutio*. κεραυνωθέντος, a. 1. part. paſſ. gen. ϑ. 846. 859.

Κέρας, ατος, τὸ, *cornu*. ϑ. 789.

Κέρβερος, Cerberus. ϑ. 311.

Κέρδος, εος, τὸ, *lucrum*. hinc κερδαίνειν, *lucrari*, à κερδαίνω. ε. 321. 350.

Κερκηΐς, nomen mul. ϑ. 355.

Κέρσε, 3. perſ. a. 1. ind. Ionice, verbi κείρω, *tondeo*, f. ρῶ, & Æol.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Æol. κέρσω, a. 1. ἔκειρα, & ἔκερσα. hinc κέρσε, per τμῆσιν, pro ἀπέκερσε. α. 419.

Κέρτομα, *convicia*, quaſi dicas convocia, à κέρτομος, *mordax, cavillatorius*. hinc κερτομέω, *convicior*, ex κείρω, *tondeo*, & & τομὴ, *ſectio*, quod eſt à τέμνω, *ſeco*, p.m. τέτομαι. ε. 786. ϑ. 545.

Κεύθεσι, dat. pl. à κεῦθος, εος, τὸ, *caverna profunda*. à κεύθω, *occulto*. unde etiam eſt κευθμὼν ῶνος, ὁ, *locus qui occultat*. Regula. Nomina appellativa in ὼν, & εῖον, ſignificant locum. ut, ἀμπελὼν, ῶνος, ὁ, *vinetum*. ϑ. 300. 334.

Κεφαλὴ, ῆς, ἡ, *caput*, gen. pl. κεφαλέων, Ionic. pro κεφαλῶν, dativ. κεφαλῆσι. ε. 416. 543. ϑ. 827.

Κεφάλῳ, dat. ſing. in nom. κέφαλος, ου, nomen viri. ϑ. 986.

Κεχάρητο, *lætatus eſt*, 3. ſing. a. 2. med. ut, ἐχαρόμην, ου, ετο, & per reduplicationem Poeticam, κεχαρόμην. Dicitur vero, κεχάρητο, per συστολὴν, ut vocant. Mallem à pluſq. perf. formare, ἐκεχαρήμην, ησο, ητο, à χαίρομαι, lætor. perf. κέχαρμαι, & κεχάρημαι, quaſi à χαρέω. α. 65.

Κεχαρισμένος, *grata eſt*, perf. part. à χαρίζομαι, *rem gratam facio*. Th. χάρις, ιτος, ἡ, *gratia*. ε. 631.

Κεχρημένος, *indigus*, præt. perf. part. à χρῶμαι *utor*, f. χρήσομαι, p. κέχρημαι, a. 1. m. ἐχρησάμην. ε. 476. 491.

Κέχυται, *fuſa eſt*, 3. perſ. perf. paſſ. à χύω, f. ύσω, p. paſſ. κέχυμαι. Th. χέω, χεύσω, *fundo*. ϑ. 727.

Κήδει, *lædit*, 3. perſ. præſ. à κήδω, *ango*. Th. κῆδος, εος, τὸ, *cura*. ε. 362. ϑ. 102.

Κήδεα, acc. pl. à κῆδος, εος, τὸ, cura, damnum. ε. 49.

Κῆλα, *tela*, n.g. pl. num. à κῆλον, Ion. pro κᾶλον, *lignum*. ϑ. 708.

Κηλέῳ, dat. à κήλεος, *calidus*. Th. καίω, f. καύσω, *uro*. ϑ. 865.

Κὴρ, κηρὸς, ἡ, *Parca*. mendoſe ſcribitur, κῆρ. α. 156.

Κῆρ, pro κέαρ, ατος, τὸ, *cor*. (ſicuti pro ἔαρ, ἦρ, dicitur.) κῆρα, κῆρες. α. 249. 435.

Κηρόθι, *ex corde*, adverb. à κῆρ, τὸ, *cor*. α. 85.

Κηρίον, ου, τὸ, *favus*, à κηρὸς, οῦ, ὁ, *cera*. ϑ. 597.

Κηριτρεφέων, gen. pl. à κηριτρεφὴς, έος, ὁ, ἡ, *morti obnoxius*. q. d. *fato nutritus*. à κὴρ, *fatum* & τρέφω, *alo*. ε. 416.

Κῆρυξ, υκος, ὁ, *præco*. ε. 80. ϑ. 939.

Κητὼ, όος, ἡ, nomen mul. forte ſic dicta à *prodigioſa craſſitie*, qualis eſt in balæna ſeu ceto, monſtro illo marino. Κητοῦς, gen. contract. ϑ. 270. 336.

Κήϋκα, acc. ſing. à Κήϋξ, ϋκος, ὁ. nomen regis. α. 354. 476.

Κηφήνεσσι, dat. pl. Poëticus, pro κηφῆσι, à κηφὴν, ῆνος, ὁ, *fucus*, ex apum genere. ε. 302. ϑ. 595.

Κίβισις, ἡ, *pera, ſacculus*, ubi κεῖται βόσις, ubi victus reconditur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

conditur. α. 224.

Κιθάριζεν, *perſonabat*, imperf. abjecto augmento à κιθαρίζω, f. ίσω, *cithara cano*. Th. κιθάρα, ας, ἡ, *cithara*. eſt organon muſicum. α. 202.

Κιθαριστὴς, οῦ, ὁ, *citharista*, pl. οἱ κιθαρισταὶ. à κιθάρα, ας, ἡ, *cithara*. ϑ. 95.

Κικλήσκει, *vocat*. 3. perſon. ind. à καλέω, *voco*. Poet. κικλήσκω. ε. 816. ϑ. 418.

Κίοσιν, *columnis*, dat. pl. à κίων, ονος, ὁ, ἡ, *columna*. κίον', acc. pro κίονα. ϑ. 522. 779.

Κίρκη, *Circe*. nomen ſagæ. ϑ. 957. 1011.

Κλάζοντε, præſ. part. dual. num. à κλάζω, *clamo*. Vide ſupra κεκληγὼς. α. 406.

Κλαίουσα, *flens*, præſ. part. à κλαίω, *fleo*, f. κλαύσω, p. κέκλαυκα. ε. 220.

Κλεῖα, pro κλέα, & hoc ex κλέεα, *res præclare geſtæ*. à κλέος, εος, τὸ, *gloria*. Th. κλείω, *celebro*. ϑ. 100.

Κλείετε, præſ. imperat. *celebrate*, κλείουσαι, *celebres*, præſ. part. f. g. pl. num. à κλείω, *celebro*. hinc κλειτὸς, οῦ, *inclytus*. ε. 1. ϑ. 105.

Κλειὼ, όος, ἡ, nomen mul. & Muſæ. ϑ. 77.

Κλέος, εος, τὸ, *gloria*, pro quo etiam dicitur κλεῖος, εος, τὸ, *gloria*. Them. κλείω, celebro. α. 107. ϑ. 530.

Κλέψας, *furatus*, a. 1. part. à κλέπτω, *clepo*, *furor*. fut. κλέψω, p. κέκλεφα, p. paſſ. κέκλεμμαι, p. med. κέκλοπα. ε. 55. ϑ. 613.

Κλῆρον, acc. à κλῆρος, ου, ὁ, *ſors*, patrimonium. ε. 37.

Κλόνον, acc. a κλόνος, ου, ὁ, *turbatio*, *tumultus*. hinc κλονέω, ῶ, *commoveo*, f. ήσω. ε. 551. ϑ. 935.

Κλυζομένῳ, *inundanti*, dat. præſ. part. à κλύζω, *eluo*, f. σω, p. κέκλυκα. α. 209.

Κλυμένη, nomen mul. & pro κλυομένη. ϑ. 351. 508.

Κλύοιμι, præſ. opt. *audirem*, à κλύω, *audio*. κλῦθι, præſ. imperativi eſt à κλῦμι, at κέκλυθι, & κέκλυτε, per reduplicationem, pro κλῦθι, & κλῦτε, in præſ. imperat. hinc κλυτὸς, κλυτοῦ, *inclytus*. ε. 9. 70. ϑ. 32. 644.

Κλυτίη, nom. prop. ϑ. 352.

Κλωθὼ, nomen Parcæ. Vide Calepin. α. 258. ϑ. 218.

Κνήμησι, dat. pl. Ion. pro κνήμαις, Ionice, à κνήμη, *tibia*, *ſura*, *crus*. α. 123.

Κνημῖδας, acc. pl. à κνημὶς, ῖδος, ἡ, *ocrea*. Them. κνήμη, ης, ἡ, *tibia*. α. 122.

Κοθούροις, à κόθουρος, epitheton fuci, παρὰ τὸ κεύθειν τὴν οὐρὰν, quod aculeum non exerat more apum, à κεύθω, *occulo*, & οὐρὰ, *cauda*. ε. 303.

Κοῖλος, *cavus*. κοίλη, dat. pl. κοίλῃσι. ε. 52. 687.

Κοιμηθεῖσαι, a. 1. part. paſſ. à κοιμάω, *ſopio*, *facio dormire*. κοιμάομαι, ῶμαι, *dormio*. f. 1. paſſ,

1. paſſ. κοιμηθήσομαι. a. 1. m. ἐκοιμησάμην. ϑ. 214.

Κοινοῦ, gen. à κοινὸς, οῦ, ὁ, *communis*. ε. 721.

Κοῖος, Κοίου, nomen viri. ϑ. 134. 404

Κοιρανέων, præſ. part. *imperans*, à κοίρανος, ου, ὁ, *rex*. hinc κοιρανέω, ῶ, *dominor*. ϑ. 331.

Κοῖτον, accuſ. à κοῖτος, ου, ὁ, idem quod κοίτη, ης, ἡ, *cubile*. ε. 572.

Κοκκύζει, *canit*. 3. perſ. præſ. à κοκκύζω, *coccyzo*, à κόκκυξ, υγος, ὁ, *cuculus*. ε. 484.

Κολλήεντα, *ferruminati*, nom. pl. à κολλήεις, εσσα, εν, *glutinatus*. Th. κόλλα, ης, ἡ, *gluten*. α. 309.

Κολοσυρτοῦ, *palearum ſtrepitu*, à κολοσυρτὸς, οῦ, ὁ. Schol. ἦχος φρυγάνων συρομένων. h. e. ſtrepitus ſarmentorum, quum trahuntur. ex σύρω, *traho*, & κᾶλον, *lignum*, ſeu κόλος, mutilus. Eſt enim ſarmentum, lignum defractum. ϑ. 880.

Κομεῖν, *nutrito*, præſ. inf. à κομέω, ήσω, *nutrio*. &, curam gero. hinc κομίζω, & κομίσασθαι, a. 1. m. inf. ε. 315. 602.

Κονάβησε, *edidit fragorem*, a. 1. ind. Ion. à κοναβέω, ῶ, *reſono*. Them. κόναβος, ου, ὁ, *ſonitus*. ϑ. 840.

Κονίησι, dat. pl. Ion. pro κονίαις, à κονία, ας, ἡ, idem quod κόνις, εως, ἡ, *pulvis*, acc. κόνιν. α. 365. ϑ. 706.

Κονίοντες, *pulverem excitantes*, præſ. part. à κονίω, vel κονίζω. Them. κόνις, εως, ἡ, *pulvis*. α. 342.

Κοπτομένη, *excitatus*, præſ. part. à κόπτομαι, *pulſor*, ſcindor. Them. κόπτω, f. ψω, *ſcindo*. α. 63.

Κορεσσάμενος, *ſatiatus*, a. 1. m. part. Poët. pro κορεσάμενος. Vide κορέσασθαι. ε. 33.

Κορέσασθαι, *ſaturato*, a. 1. infin. m. pro imperativo, Helleniſmus. à κορέννυμι, vel κορέω, *ſaturo*. ϑ. 366.

Κόρθυνεν, *collegit*, imperf. act. pro ἐκόρθυνεν, verbi κορθύω, vel κορθύνω, *coacervo*. Th. κόρθυς, υος, ἡ, *acervus*. ϑ. 853.

Κόρος, ου, & Ion. κόροιο, *ſatietas*. Th. κορέω, *ſatio*. ϑ. 593.

Κόρυθος, genit. à κόρυς, υθος, ἡ, *galea*. α. 417.

Κορύσσειν, præſ. inf. à κορύσσω, *armo*, q.d. galea munio. κορύσσουσα, præſ. part. f. gen. Thema, κόρυς, υθος, ἡ, *galea*. α. 148. 198.

Κορυφῆς, genit. ϑ. 62. κορυφῆσι, dat. pl. Ionic. à κορυφὴ, ῆς, ἡ, *vertex*. ϑ. 1010.

Κορώνη, ης, ἡ, *cornix*. hinc κορωνιόωντα, acc. *roſtrata*, Poëtice, pro κορωνιάοντα, à κορονιάω, ῶ, incurvus & lunatus ſum. à κορώνη, *ſummitas*, curvatura. ε. 677. α. 289.

Κοσμεῖν, præſ. inf. ſic κόσμησε, *ornavit*, a. 1. pro ἐκόσμησε, à κοσμέω, f. ήσω. Th. κόσμος, ου, ὁ, *ornatus*, *ordo*. ε. 72. 76. ϑ. 573.

Κοτεῖ, 3. præſ. ind. *eſt infeſtus*. κοτέουσα, præſ. part. f. g. κοτέοντε, dual. num. part. à κοτέω, έσω,

ἔσω, & ἤσω, *iraſcor*. Th. κότος, ου, ὁ, *ira vetus*. ε. 25. ϑ. 315.

Κόττος, ου, ὁ, nomen viri, ſeu gigantis. ϑ. 714. 817.

Κούρη, ης, ἡ, *puella*, idem quod κόρη, ex eoque factum Poëtica epentheſi τοῦ *υ*. pl. κοῦραι. Th. κορέω, *verro*. α. 126.

Κουρίζουσιν, *à teneris educant*, 3. pl. præſ. verbi κουρίζω, à puerili ætate educo. à κοῦρος, idem quod κόρος, puer. Th. κορέω, verro. ϑ. 347.

Κουρότερος, *junior*. Etiam ſubſtantiva apud Græcos perſæpe comparantur. à κοῦρος, idem quod κόρος, juvenculus. Th. κορέω, f. έσω, & ήσω, *verro*. ε. 445.

Κουροτρόφος, ου, *juvencularum nutritor*. à κούρα, hoc à κόρη, *juvencula*. κορέω, *orno*. quæ dum ſc comit, annus it. ε. 226. ϑ. 450.

Κουφίζουσαν, præſ. part. f. g. à κουφίζω, f. ίσω, *levo*. à κοῦφος, *levis*. ε. 461.

Κοῦφος, ου, ὁ, *levis*. ut, κούφη ἐλπὶς, *levis ſpes*. ε. 759. Κοῦφα, leviter. α. 323.

Κράδη, ης, ἡ, pro *ficu ſylveſtri*. ε. 679.

Κραδίην, acc. ſing. Ion. à κραδία, per metatheſin, pro καρδία, ας, ἡ, cor. ε. 338. 448.

Κράτεϊ, dat. ſing. *imperio*, à κράτος, εος, τὸ, *robur*. hinc κρατερὸς, *validus*. κρατεράων, gen. plur. Æolice. κρατερώτατος, ſuperl. *validiſſimus*. α. 101, ϑ. 403. 683. 684.

Κρατεῖ, *præpotens eſt*, 3. perſ. præſ. ind. à κρατέω, ῶ, *imperium obtineo*. f. ήσω, p. κεκράτηκα. Th. κράτος, εος, τὸ, *robur*. ϑ. 403.

Κρατερόφρονι, dat. ſing. à κρατερόφρων, *infracto animo ſum*. ex κράτος, *robur*, & φρὴν, *animus*. α. 458. κρατερόφρονα. ε. 146. ϑ. 509. κρατερόφρον'. ϑ. 297. 308.

Κρατὶ, *capiti*, dat. ſing. à κρὰς, κρατὸς, ὁ, vel τὸ. Them. κάρηνον, ου, τὸ, *caput*. unde per apocopen, κάρη, τὸ, ἄκλιτον. Pro κάρη, dicitur κάρα, Dorice. & per novam apocopen κὰρ, pro κάρη. item, pro κὰρ, per metatheſin κράας, ατος, & κρὰς, κρατὸς. unde etiam deſcendunt, κράνον, ου, τὸ, & diminutivum κρανίον, ου, τὸ, *calvaria*. α. 136. 328.

Κράτος, εος, τὸ, *robur*. α. 328.

Κρέας, ατος, & Attice, κρέως, τὸ, *caro*. ε. 589.

Κρεῖον, acc. à Κρεῖος, ου, ὁ. nomen viri. ϑ. 134.

Κρείοντα, acc. ſing. nomen viri. à Κρείων, οντος, ὁ. α. 83.

Κρείσσων, vel κρείττων, ονος, ὁ καὶ ἡ, *præſtantior* vel melior. à poſitivo ἀγαθὸς, *bonus*. Th. κράτος, εος, τὸ, *robur*. ε. 208. 211.

Κρεμάσασθαι, a. 1. med. infin. à κρέμαμαι, *ſuſpendor*. conjugatur ut ἵσταμαι. Th. κρεμάω, & κρεμάννυμι, f. άσω. *ſuſpendo*. ε. 627

Κρήδεμνον, ου, τὸ, proprie capi-

tis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

tis ligamentum. ex κρᾶς, & δέω, *ligo*. per metaph. *pinnæ murorum*, & ponitur pro *mœnibus*. α. 105.

Κρῆθεν, adv. *à capite*, ex κρὰς, ατὸς. Them. eſt, κάρηνον, ου, τὸ, *caput*. α. 7. θ. 574.

Κρήνης, gen. à κρήνη, ης, ἡ, *fons*, à fundendo, quia fundit aquas. κρηνάων, Æolice, pro κρηνῶν, genit. plur. ε. 756. θ. 6.

Κρήτη, Κρήτης, nomen Inſulæ. θ. 477. 480.

Κρητῆρος, genit. Ionic. κρητὴρ, Ionice, pro κρατὴρ, ῆρος, ὁ, Latine, *crater*. à κεράννυμι, f. άσω, *miſceo, tempero*; quia in eo merum diluitur, ne noceat. ε. 742.

Κρίναντο, *pugnarunt*, 3. pl. a. 1. med. à κρίνω, *diſcerno*. f. νῶ. Κρίνωσι, 3. pl. a. 1. act. ſub. κρίνας, part. a. 1. act. ε. 799. θ. 882.

Κρισίη, nomen mul. θ. 359.

Κρίω, nomen mul. θ. 375.

Κρόκα, *tramam*, per ſyncopen, pro κροκίδα, à κροκὶς, ίδος, ἡ, vel tanquam à κρόξ. Th. κρόκη, ης, ἡ, *trama*. ε. 536.

Κροκόπεπλος, *croceo peplo*. à κρόκος, ου, ὁ, *crocus*, & πέπλον, ου, τὸ, *peplum*, veſtis muliebris. θ. 273. 358.

Κρονίδης, ου, ὁ, *filius* τοῦ Κρόνου, h.e. *Saturni*. Sic vocatur ὁ Ζεύς. Κρονίδεω, Ionic. pro Κρονίδου. ε. 18. 53. θ. 450.

Κρονίων, ωνος, idem quod Κρονίδης. à Κρόνος, ου, ὁ, *Saturnus*. qui ſic videtur dictus à ſplendore. Hebr. *karán*, ſplendere. Fr. Iun. Aliis quaſi χρόνος tempus: plurimum enim temporis conficit in emetiendo ſuo orbe. ε. 274. θ. 949.

Κροτάφοισι, dat. pl. Ion. à κρόταφος, ου, ὁ, *tempus*, pars capitis. παρὰ τὸ κροτεῖν τὴν ἀφὴν, quod ibi evidens ſit venarum pulſus. α. 226.

Κρύος, εος, τὸ, *frigus*. hinc κρυερὸς, οῦ, & Ionice κρυεροῖο, *frigidus*. hinc κρυόεις, εντος, ὁ, Poëtis idem quod κρυερός. ε. 492. θ. 657. 936.

Κρυπτάδιης, *ſecreti*, genit. à κρυπτάδιος, apud Poëtas idem quod κρυπτὸς, *occultus*. hinc & κρύφιος, *abditus*. Th. κρύπτω, ψω, *occulto*, abſcondo. a. 2. ἔκρυβον. ε. 327. 787.

Κρύψε, a. 1. Ion. à κρύπτω, *occulto*. hinc κρύψας, a. 1. part. κρύψασα, f. g. ε. 50. 402. θ. 174.

Κρώζῃ, præſ. ſub. à κρώζω, *crocito*, quod eſt cornicis. ε. 745.

Κταμένης, *occiſæ*, part. a. 2. med. ab indic. ἐκτάμην, ad formam ἱστάμην, ab a. 2. act. ἔκτην. pro quo Dores ἔκταν. à κτῆμι, *occido*, f. κτήσω. Th. κτείνω. ε. 539. α. 402.

Κτεάνων, gen. pl. à κτέανον, ου, τὸ, *poſſeſſio*. Poëtis idem quod κτῆμα, & κτέαρ, ατος, τὸ, *idem*. Th. κτάομαι, f. ήσομαι, *acquiro*. ε. 313.

Κτείναντα, acc. à κτείνας, αντος, part. a. 1. act. à κτείνω, *occido*, f. κτενῶ, p. ἔκτακα, a. 2. ἔκτα-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

νον. a. 1. ἔκτεινα. κτεινέμεναι, Doricè pro κτείνειν, præſ. inf. act. α. 414. 448.

Κτήμασ', dat. pl. pro κτήμασι, per apocopen, à κτῆμα, poſſeſſio. Th. κτάομαι, ῶμαι, acquiro. ε. 34.

Κτητὴν, famulam, acc. à κτητὸς, acquiſibilis. Th. κτάομαι, f. ήσομαι, acquiro. ε. 404.

Κτύπος, ſonitus, à τύπτω, pulſo. α. 98.

Κυανόπεπλον, cæruleo peplo. à κύανος, cæruleus, & πέπλον, peplum. θ. 406.

Κυανόπτερος, nigras alas habens. ex κύανος, cæruleus, & πτερὸν, ου, τὸ, ala. α. 393.

Κυάνου, genit. à κύανος, cæruleus. hinc κυάνεα, nigra. dat. pl. κυανέῃσι pro κυανέαις, & κυανεάων, Æolicè, pro κυανέων. α. 7. 143. 249.

Κυανοχαίτης, ου, nom. ex κύανος, ου, ὁ, cæruleus, color niger, & χαίτη, ἡ, juba, coma. α. 120. θ. 278.

Κυανῶπιν, nigroculam, acc. à κυανῶπις, ἡ, cærulea aſpectu, à κύανος, cæruleus, & ὢψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. p. m. ὦπα. α. 356.

Κυδάλιμος, idem quod κύδιμος, glorioſus. à κῦδος, εος, τὸ, gloria. α. 74. 467.

Κῦδος, εος, τὸ, gloria, in compar. κυδίων, glorioſior, ſuperl. κύδιστος, ου, ὁ, glorioſiſſimus. ε. 311. θ. 548.

Κυδαίνων, illuſtrans, præſ. part. à κυδαίνω, glorioſum reddo, f. νῶ, p. κα. Th. κῦδος, εος, τὸ, gloria. ε. 38.

Κυδιόων, exultans, jactabundus, præſ. part. pro κυδιῶν, à κυδιάω, glorior, jactito. Th. κῦδος, εος, τὸ, gloria. α. 27.

Κυδνὸς, ἡ, ὸν, inclytus, celebris. Th. κῦδος, εος, τὸ, gloria. ε. 255.

Κυδοιμὸς, οῦ, ὁ, tumultus. q. à κύω, pario, & δεῖμα, timor. α. 156.

Κυθέρεια, ας, ἡ, Venus. ὅτι κεύθει, τοὺς ἔρωτας, occultat amorem venereus. Tenebras amat, propter opera tenebrarum. θ. 934. 1008.

Κυθήροις, κυθήροισι, dat. pl. à Κύθηρος, ου, ὁ. Th. Κυθήρα, ἡ, urbs Cypri. θ. 192.

Κυκλοτερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tornando rotundus factus. ex κύκλος, ου, ὁ, circulus, & τερέω, terebro. α. 208. θ. 145.

Κύκλωψ, ωπος, ὁ. οἱ Κύκλωπες, Cyclopes. ex κύκλος, ου, ὁ, orbis, circulus, & ὢψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. θ. 139. 144.

Κύκνος. α. 65. 346. 368. 413. κύκνον. α. 57. 329. 331. 466. 472. κύκνε. α. 350. κύκνοι. α. 316.

Κυλίνδεται, præſ. ind. paſſ. à κυλίνδω, volvo. hinc κυλινδόμενος. Th. κυλίω, ίσω, volvo. α. 378. 438.

Κυμαίνοντος, genit. præſ. part. à κυμαίνω, fluctuo. Th. κῦμα, ατος, τὸ, fluctus. ε. 388.

Κύματα, nom. pl. à κῦμα, ατος, τὸ, fluctus. q. à κυκάω, miſceo, unde eſt κύκημα, pro quo κῦμα. κύματ'. ε. 685. θ. 252.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Κυμαβολήγη, nomen mul. θ. 253.

Κύμην, acc. caſus, à Κύμη, ης, ἡ, nomen urbis. ε. 634.

Κυμοπόλειαν, nom. mul. θ. 819.

Κυμοδόκη, ης, ἡ, nomen proprium mul. θ. 252.

Κυμοθόη, nomen proprium mul. θ. 245.

Κυνέη, ης, ἡ, (ſub. δορὰ,) pellis canis, *galea*. Th. κύων, κυνὸς, canis. α. 227.

Κυμὼ, nomen mul. θ. 255.

Κυπρογένεια, epitheton Veneris, quæ nata dicitur in inſula Cypro. Cuprum quoque ceu ſcortum, metallis omnibus miſceri dicitur. Verum metri dimenſio videtur poſtulare, ut hîc legatur Κυπρογενῆ. θ. 199.

Κύπρος, ου, nomen inſulæ Veneri ſacræ: unde & Κύπρις *Venus*. θ. 193.

Κυρήσας, a. 1. part. à κυρέω, *incido*. Th. κύρω. fut. Æol. σω, *incido*. ε. 753.

Κύρσαι, a. 1. inf. *incidere*. à κύρω, f. κύρσω. κύρσας, a. 1. part. ε. 689. α. 426.

Κυσαμένη, a. 1. part. med. f. g. pro κυσαμένη, quæ concepit, verbi κύομαι, in utero geſtor. Th. κύω, oſculor. θ. 125. 405.

Κύων, κυνὸς, ὁ, vel ἡ, canis. κύνα, acc. κύνε, nom. & acc. dual. κυσὶ, dat. plur. α. 303. θ. 769.

Κῶμα, τος, τὸ, *veternus*, *ſomnus profundus*. θ. 798.

Κώμαζον, imperf. Ion. pro ἐκώμαζον, verbi κωμάζω, *comeſſor*. Th. κῶμος, ου, ὁ, comeſſatio. α. 181.

Κώμη, ης, ἡ, *vicus*. ε. 637. α. 18.

Κωτίλλουσα, præſ. part. f. g. à κωτίλλω, *garrio*. ε. 372.

Λ.

ΛΑ'βησι, *prehenderit*, a. 2. act. ſubj. σι eſt paragoge Ion. à λαμβάνω, *accipio*, f. λήψομαι, p. λέληφα, Att. εἴληφα, aor. 2. ἔλαβον, inde in part. λαβὼν, οῦσα, όν. ε. 466. θ. 765.

Λαγὼς, acc. pl. Dor. pro λαγοὺς *lepores*. à λαγωὸς, οῦ, ὁ, *lepus*: Att. λαγὼς, ώ, ex λα, particula quæ intendit ſignificationem, & οὖς, ὠτὸς, τὸ, *auris*, quia habet longas aures. Alii à λάω, τὸ βλέπω, *video*, quia dormit apertis oculis. α. 302.

Λάδωνα, nomen fluv. acc. ſing. θ. 344.

Λάθεσθε, *obliviſcimini*. 2. pl. a. 2. med. imperat. à λανθάνομαι, f. λήσομαι, præt. paſſ. λέλησμαι, a. 2. act. ἔλαθον, præt. m. λέληθα. ε. 262.

Λαθιφθόγγοιο, *facientis obliviſci vocem*. gen. Ion. à λαθίφθογγος, vocis oblivionem inducens. à λάθος, εος, τὸ, *oblivio*, Th. λήθω, *lateo*, & φθόγγος, *ſonus*. hoc à φθέγγομαι, f. γξομαι, *loquor*. α. 131.

Λαῖτμα, *magnus maris fluctus*. ex λα. *valde*, & ἰέναι, *ire*. Vel dictum quaſi λαίτμημα. Nam quum univerſum diſtributum eſſet in partes duas, terram &

mare,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

& mare, λαιὸν τμῆμα vocabatur ἡ θάλασσα. Vide in τέμνω, *ſeco*. ε. 163.

Λαιψηροκέλευθον, *rapidum*, acc. ex λαίλαψ, απος, ἡ, *tempeſtas*, & κέλευθος, ου, ἡ, *via*. ϑ. 379.

Λάκε, *crepitabat*, pro ἔλακε, a. 2. act. à ληκέω, *crepitum cieo*, a. 2. ἔλακον, præt. med. λέλακα. ϑ. 694.

Λακέρυζα, ης, ἡ, loquax, *ſtridula*. ε. 745.

Λάμπεν, *collucebat*. imperf. Ion. pro ἔλαμπεν, à λάμπω, *luceo*, f. ψω, p. φα. α. 71.

Λαμπετόωντα, *fulgentia*. Poëtice pro λαμπετῶντα, à λαμπετάω, *luceo*. dat. λαμπετόωντι. à Th. λάμπω, f. ψω, *luceo*. ϑ. 110.

Λαμπόμενον, *ſplendens*. λαμπομένοισι, dat. pl. Ion. part. præſ. Th. λάμπω. α. 145. ϑ. 186.

Λαμπρὸς, ἡ, ὸν, *ſplendidus*, clarus, à λάμπω, *luceo*. ϑ. 18.

Λαομέδεια, nomen propr. mul. ϑ. 257.

Λαὸς, *populus*, λαοῖσι, dat. plur. Ion. Attice λεὼς, ῶ, ὁ, *populus*. ε. 225. 241. ϑ. 430.

Λαοσσόος, *populorum defenſor*. *vel agitator*. ex λαὸς, οῦ, ὁ, *populus*, & σόω, *ſervo*. Th. σόος, *ſalvus*. Vel ex λαὸς, & σείω, *moveo*. α. 37.

Λαπιθάων, pro Λαπιθῶν, gen. pl. Dorice, à nominativo Λαπίθης, ου, ὁ, *Lapitha*.. Videin Calepino, *Lapithæ*. α. 178.

Λατῖνος, nomen viri. ϑ. 1013.

Λάχεσις, in Gen. Atticè λαχέσεως ἡ, *Lacheſis*, nomen Parcæ. à λαγχάνω, *ſortior*. α. 258. ϑ. 218.

Λάχνη, ης, ἡ, *lanugo*, *vellus*. ε. 511.

Λέγειν, *dicere*, præſ. inf. verbi λέγω, *dico*. f. λέξω, p. λέλεχα, præt. m. λέλογα. ϑ. 27.

Λειαγόρη, nom. prop. mul. *ſuaviloqua*. ex λεῖος, ου, ὁ, *lævis*, & ἀγορεύομαι, *concionor*. Th. ἀγορὰ, ἡ, *forum*. ϑ. 257.

Λείβεται, *ſtillat*. à λείβω, f. ψω. ε. 722. α. 390.

Λειμῶνι, dat. à λειμὼν, ῶνος, ὁ. Latine, *pratum*, q. d. *paratum*, ubi non opus eſt ſatione. *Namque injuſſa vireſcunt gramina*. ϑ. 279.

Λείπετ', pro λείπετο, imperf. paſſ. Ion. verbi λείπω, *linquo*, *relinquo*. f. ψω, p. φα, p. m. λέλοιπα, a. 2. m. ἐλιπόμην. ε. 198. ϑ. 490.

Λειριοέσσῃ, dat. ſing. *floridæ*. Th. λείριον, ου, τὸ, *lilium*. Hinc eſt λειριόεις, εντος, ὁ, in f. g. λειριόεσσα, *liliaceus*, *a*. & per ſynecd. ſp. *floridus*, *ſuavis*. ϑ. 41.

Λελάθοιτο, poët. *lateret*, pro λάθοιτο, a. 2. med. opt. à λανθάνομαι, *lateo*. Mutuatur ſua tempora à λήθω, f. λήσω. a. 2. med. ἐλαθόμην, hinc in opt. λαθοίμην, οιο, οιτο. p. m. λέληθα. ϑ. 471.

Λέλακας, *ſtrepis*, p. m. à ληκέω, *reſono*, *crepo*. in a. 2. ἔλακον, unde eſt præt. med. λέλακα, *ſtrepui*. accipitur hic in ſignificatione præſentis, cujus generis apud Græcos ſunt plurima. ε. 205.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Λελείπται, *relicta eſt*, præt. paſſ. λέλειμμαι, ψαι, πται, à λείπω, *linquo*. ε. 282.

Λελειχμότες, *lambentes*, part. præt. act. per ſyncopen, & epentheſin τȣ̃ ε, pro λελιχμηκότες, à λιχμάω. Th. eſt λείχω, *lingo*, f. ξω. θ. 826.

Λέλογχε, *conſecuta eſt*, 3. ſingul. præt. med. indic. (tanquam à λέγχω.) Th. eſt λαγχάνω, *ſortior*, f. κληρώσομαι, a. 2. ἔλαχον, p. m. λέλογχα. θ. 203.

Λέοντες, pl. num. à λέων, οντος, ὁ, *leo*. in dual. λέοντε. λέȣσι, dat. plur. α. 175. 402.

Λεπτῇ, *macilentâ*, dat. à λεπτὸς, ȣ̃, ὁ, *tenuis, exilis, viribus deſtitutus*. ε. 495.

Λερναίην, acc. Nomen hydræ. à Λέρνη, ης, ἡ, *palus Argivorum, ubi erant ſordium confluges*. prov. Λέρνη κακῶν, *Lerna malorum*. Dicitur hydra ſeu ſerpens Λερναίη, quod in illa verſata fuerit palude; à loco. θ. 314.

Λέσχῃ, dativ. ſing. à λέσχη, ης, ἡ, *ſermocinatio*: & pro loco puplico ſumitur, ubi confabulantur. ε. 499.

Λευγαλέοισιν, dat. pl. Ion. *triſtibus*. h. e. in caſulis pauperculorum, à λευγαλέος, ȣ, ὁ, *perniciosus*. Th. λοιγὸς, *pernicies*. ε. 523.

Λευκὸς, ȣ̃, ὁ, *candidus*, *albus*. affine τȣ̃ λεύσσω, *video*. alba ſunt lucida. λευκοῖσιν, Ionic. dat. pl. pro λευκοῖς. ε. 196.

Λευκώλενος, *pulchris ulnis*. ex λευκὴ, *alba*, & ὠλένη, *ulna*. quæ habet candida brachia. θ. 314. 914.

Λεύσσȣσιν, *vident*, 3. perſ. pl. præſ. ind. à λεύσσω, *video*. poëticum eſt. ε. 248.

Λέχος, εος, τὸ, *lectus*, dat. plur. λεχέεσσι, poëtice pro λέχεσι. Th. λέγω, vel λέγομαι, *cubo*, *dormio*. θ. 57. 798.

Λέων, *leo*. Vide paulo ante λέοντες. θ. 323.

Λήγει, *ceſſat*, 3. perſ. præſ. à λήγω, *ceſſo*, *deſino*. f. λήξω. ε. 412. θ. 48. 221.

Λήθει, *latet*. præſ. ind. à λήθω, *lateo*, f. λήσω, a. 2. ἔλαθον, p. m. λέληθα. ε. 266. 489.

Ληΐδ', pro ληΐδα, acc. à ληΐς, ΐδος, ἡ, *pecus*. à λεία, ας, ἡ, *præda*. ληΐς, proprie *præda*. item *pecus*, quia pecudes à prædonibus rapi & abigi ſolent. θ. 444.

Ληΐζετ', *ſortitur*. imperf. Ionic. verbi ληΐζομαι, *nanciſcor*. f. ίσομαι. hinc ληΐσσεται, f. 1. pro ληΐσεται. Th. λεία, ας, ἡ, præda. ε. 320. 700.

Λήϊον, ȣ, τὸ, *ſeges*. α. 288.

Ληναιῶνα, acc. à Ληναιὼν, ῶνος, ὁ, *Ianuarius*. quo Ethnici vina libabant idolo Baccho. Th. ληνὸς, ȣ̃, ὁ, *lacus prali torcularii*. hinc Ληναῖος, Bacchus. ε. 502.

Λησμοσύνη, ης, ἡ, *oblivio*. à λήθω, ſeu λανθάνω, lateo. θ. 55.

Λητοΐδης, ȣ, ὁ, *Latonæ filius*. α. 479.

Λητὼ, όος, ȣ̃ς, ἡ, *Latona*, acc. Λητόα, λητὼ. ε. 769. θ. 19.

Λιγέως, *ſtridulè*, adverb. à λιγὺς,

εῖα, λιγύ. α. 206. à λίζω, *ſtrideo*. Hinc λιγυρὸς, *ſonorus*. λιγυρήν. ε. 581.

Λιγύφωνοι, *argutæ*, nom. pl. quibus vox erat gracilis, & acuta, αἷς ἡ φωνὴ λιγεῖα. Th. λίζω, f. ξω, *ſtrideo*, & φωνὴ, ῆς, ἡ, *vox*. ϑ. 275. 518.

Λίθον, acc. à λίθος, ου, ὁ, *lapis*. ϑ. 485. hinc λίθοισι, dat. pl. Ionicus. ε. 622.

Λιλαιόμενοι, *cupientes*, præſ. part. à λιλαίομαι, apud poëtas idem quod γλίχομαι, *cupio, deſidero*. Verba deſiderii regunt Genitivum. α. 113.

Λιμὴν, ένος, ὁ, *portus*, q. ex λίαν μένειν, quod ibi naves tutæ à fluctuum agitatione conquieſcunt. α. 207.

Λίμνη, ης, ἡ, *ſtagnum, palus, lacus*. παρὰ τὸ λίαν μένειν. ϑ. 365.

Λιμὸς, οῦ, ὁ, *fames*. ε. 228. 300.

Λιπαρὴν, Ionicè pro λιπαρὰν, *ſplendidam*, acc. ſing. λιπαρὸς, ὰ, ὸν, proprie *pinguis*, à λίπος, εος, τὸ, *pinguedo*. ϑ. 63.

Λίπ', pro λίπει, (ut vult Tzetzes,) dativus ſing. à λίπος, εος, τὸ, *pinguedo*. Per apoſtrophum etiam diphthongum abjicit, patet ex Ἰλιάδ. α. 117. βούλομ' ἐγὼ, pro βούλομαι ἐγώ. Eſſet ergo appoſitio, *pinguedine*, nempe *oleo*, ſicut dicimus, *urbs Roma*. At alii λίπ', pro λιπαρῷ. ε. 520.

Λιπέειν, dialyſi poëtica pro λιπεῖν, a. 2. act. infin. Λίποιεν. 3. pl. a. 2. act. opt. à λείπω, linquo, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, hinc in opt. λίποιμι, & in 3. pl. λίποιεν. a. 2. part. λιπὼν, οῦσα, όν. ε. 435. α. 332.

Λὶς, *leo*, acc. λῖν. Poëticum eſt, pro λέων, οντος, ὁ. α. 172.

Λίχμαζον, 3. pl. imperfect. act. *lingebant*, à λιχμάζω, *lingo, lambo*. quod eſt à Th. λείχω, f. ξω. α. 235.

Λόγον, *ſermonem*, acc. à λόγος, ου, ὁ. dat. pl. Ion. λόγοισιν. Th. λέγω, *dico*, f. ξω, præt. med. λέλογα. ε. 106. ϑ. 890.

Λοεσσαμένη, *lota*, poëtice pro λουσαμένη, part. a. 1. med. ubi ου reſolvitur in εο, & τὸ σῖγμα duplicatur, *lota*. λόεσθαι, *lavari*, poët. pro λούεσθαι, præſ. inf. paſſ. Poëtæ abjiciunt τὸ υ, metri cauſa. Th. λούω, f. σω, *lavo*. ε. 520. 748.

Λοιγὸς, οῦ, ὁ, *pernicies*. α. 240.

Λοιμὸν, acc. à λοιμὸς, οῦ, ὁ, *peſtis*. ε. 241.

Λοισθοτάτην, *poſtremam*, à λοῖσθος, pro quo etiam λοίσθιος, ου, ὁ, *poſtremus*, *ultimus*. ϑ. 921.

Λοκροὶ, nomen nationis, Locri. α. 25.

Λουτρῷ, *balneo*, dat. à λουτρὸν, οῦ, τὸ, *lavacrum*. λοῦτρον vero, *aqua ſordida, qua nos lavimus*. Accentu differunt. Them. λούω, f. σω, *lavo*. ε. 751.

Λοφιῇ, *dorſo*, Ionicè pro λοφιᾷ, dat. ſing. à λοφιὰ, ἡ, *cervix*. Th. λόφος, ου, ὁ, *cervix*, collum. α. 391.

Λόχῳ, dat. pro ἐν λόχῳ, *in inſidiis*. ellipſis præpoſitionis ἐν.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

à λόχος, ου, ὁ, *inſidiæ*, à λέγομαι τὸ κεῖμαι, *jaceo*, quod ſoleant καθῆσθαι οἱ λοχῶντες, ſedere inſidiantes. hinc λοχάω, ῶ, *inſidior*. ϑ. 174.

Λοχεοῖο, gen. ſing. Ion. *ex inſidiis*. ubi additur præpoſitio. à λοχεὸς, οῦ, ὁ, idem quod λόχος, ου, ὁ, *inſidiæ*. ϑ. 178.

Λυγγῆος, gen. à Λυγγεὺς, έος, ὁ. nomen gentis. α. 327.

Λυγρὴ, pro λυγρὰ, Ionicè, *gravis*, λύγρ' εἰδυῖαν, pro λυγρὰ, *odioſa edoctam*. ϑ. 313.

Λύκτον, acc. à Λύκτος, ου, ἡ, nom. urbis in Creta. ϑ. 477. 482.

Λυπῇς, *moleſtus ſis*, 2. perſ. præſ. ſub. à λυπέω, ῶ, f. ήσω, *dolore afficio, contriſto*. Th. λύπη, ης, ἡ, *dolor*. ε. 399.

Λῦσαι, a. 1. act. infin. & λῦσε, pro ἔλυσε, a. 1. ind. *ſolvit*, h. e. liberavit. à λύω, *ſolvo*, f. λύσω, p. λέλυκα, a. 1. ἔλυσα. ε. 606.

Λυσιάνασσα, nomen mul. ϑ. 258.

Λυσιμελὴς, *ſolvens membra*. ſomni epitheton eſt. à λύω, *ſolvo*, & μέλος, εος, τὸ, *membrum*. Alii tamen dictum putant, ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μελεδήματα, id eſt, curas. ϑ. 911.

Λύσιν, *ſolutionem*, à λύσις, εως, ἡ. Th. λύω, *ſolvo*. ε. 402.

Λώβη, ης, ἡ, *contumelia*. τίσασθαι λώβην, ulciſci contumeliam illatam. ϑ. 165.

Λωβητὸς, οῦ, ὁ, *infamia notatus*. à λωβάομαι, ῶμαι, *contumelia afficio*. Th. λώβη, ης, ἡ, *injuria*. α. 366.

Λώϊον, *melius*, comparat. à poſitivo ἀγαθὸς, comp. λωΐων, ſuperl. λῷστος. Th. λῶ, λῇς, *volo*. ε. 348. 431.

M.

ΜΑ'ζα, ης, ἡ, *libum*. Hinc Latinum *maſſa*. ε. 588.

Μαίανδρος, ου, ὁ, nomen fluvii ϑ. 339.

Μαίη, proprie *obſtetrix*. Hic vero nomen mul. quæ fuit ſoror Atlantis. ϑ. 938.

Μαιόμενοι, *inquirentes*, præſ. part. à μαίομαι, cupio. item pro ζητῶ, quæro. Th. μάω, ῶ, *vehementer cupio*. ε. 530.

Μάκαρες, *beati*. nom. pl. à μάκαρ, αρος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, *beatus*, *felix*. in dat. pl. μάκαρσι, & Ionicè μακάρεσσι. Μάκαρ, ſic videtur dici, quaſi μὴ κηρὶ, (Doricè μὴ καρὶ) ὑποκείμενος, morti non ſubjectus : hinc μακαρίτης, ου, ὁ, dicitur ὁ ἐν τοῖς ἁγίοις. ε. 138. 140.

Μακέλλην, acc. *ligonem*, à μάκελλα, ἡ. *ligo*. à μία, & κέλλω, *moveo*. Poëta propter metrum hic λ abjicit. ε. 468.

Μακρὸς, οῦ, ὁ, *longus*, κύματα μακρὰ, *fluctus decumani*. h. e. *magni*. in acc. μακρὴν, Ion. pro μακρὰν. μακρῇσι, dat. pl. pro μακραῖς, Ionicè. Th. μῆκος, εος, τὸ, *longitudo*. Dor. μᾶκος. ε. 288. 778. ϑ. 180.

Μαλακὴν, acc. f. g. & μαλακοῖσι, dat. pl. Ion. μαλακὸς, οῦ, ὁ, *mollis*. Th. μαλάσσω, *mollio*, f. ξω. ε. 534. ϑ. 90. 279.

Μαλάχη, ης, ἡ, *malva*, ſic dicta, quia alvum natura ſua μαλάσσει, *mollit*. Th. μαλάσσω, vel ττω, f. ξω, *mollio*. ε. 41.

Μάλα, *valde*, adv. & μάλ', pro μάλα. in comparat. μᾶλλον, ſup. μάλιστα, maxime. ε. 202. 308. 341. α. 176. ϑ. 666.

Μαλερῷ, *flagranti*, dat. ſing. à μαλερὸς, οῦ, ὁ, *uſtivus*, *perniciosſus*. Th. μαλὸς, pro ἀμαλὸς, οῦ, ὁ, *tener*. α. 18.

Μάλιστα. Vide in μάλα, *valde*. ε. 341.

Μαλλοῖς, *velleribus*, dativ. plur. à μαλλὸς, οῦ, ὁ, *vellus*, *lana promiſſa*. ε. 232.

Μαπέειν, *apprehendere*, per ſyncopen τοῦ ρ, pro μαρπέειν, à μάρπτω, *apprehendo*, in a. 2. infinitiv. μαρπεῖν, & poëtice μαπεῖν, Ionicaque diæreſi μαπέειν, & poëtica reduplicatione μεμαρπέειν, præt. med. μέμαρπα. α. 231. 252. & 304.

Μαρμάρεαι, *ſplendidæ*, pl. f. g. à μαρμάρεος, *ſplendidus*. Th. μαρμαίρω, *ſplendeo*, f. αρῶ. hinc in part. f. g. μαρμαίρουσα. ϑ. 699. 811.

Μαρναμένους. Vide in μαρνώμεσθ'. ε. 162.

Μαρνώμεσθ', pro μαρνώμεσθα, Ion. pro μαρνώμεθα, *pugnemus*, 1. pl. ſub. medii. μάρναντο, & μάρνανθ', 3. plur. imperf. pro ἐμάρναντο, Ion. Th. μάρναμαι, *pugno*. ε. 162. α. 110. 401.

Μάρτυρα, accuſ. ſing. à μάρτυρ, υρος, ὁ, *teſtis*. hinc μαρτυρίῃσιν, dat. pl. Ionic. pro μαρτυρίαις, à μαρτυρία, ας, ἡ, *teſtimonium*. ε. 280. 369.

Μαστιέτην, *flagellaverunt*, 3. dual. imperſ. vel a. 2. act. à μαστίω, poëtice pro μαστιγόω, *flagello*. duo illa tempora hinc coincidunt. μαστιόων, *flagellans*, per ſyncopen pro μαστιγόων. Th. μάστιξ, ιγος, ἡ, *flagellum*. α. 431. 466.

Μαστιχόωντι, *mandenti*, dat. ſing. part. à μαστιχάω, ῶ, & poëtice μαστιχόω, μαστιχάοντι, ῶντι, & poëtice μαστιχόωντι. Sed de hac voce altum eſt ſilentium in omnibus Lexicis, quæ quidem videre licuit. α. 389.

Μὰψ, *ſine uſu*, *fruſtra*, Adverb. ϑ. 872.

Μαυροῦσι, *obſcurant*. 3. pl. præſ. ind. per aphæreſin pro ἀμαυροῦσι, ab ἀμαυράω, *obſcuro*, *offuſco*. Th. ἀμαυρὸς, οῦ, ὁ, *obſcurus*. ε. 323.

Μάχη, ης, ἡ, pugna, à μάχομαι, f. μαχοῦμαι, & μαχήσομαι, p. μεμάχημαι, *pugno*, *prælior*. μαχέσθην, 3. dual. imperf. med. Ion. μαχέσασθαι, a. 1. inf. m. α. 176. 361. 387. 406.

Μαχλόταται, *ſalaciſſimæ*. à μάχλος, *libidinoſus*. ε. 584.

Μὲ, & μ' pro ἐμὲ, acc. ab ἐγὼ, ego. ε. 660 ϑ. 24.

Μέγας, μεγάλη, μέγα, *magnus*, *a*, *um*, *multus*, *a*, *um*. μέγα, *valde*. ε. 58. μέγα νήπιε, *valde ſtulte*, h. e. *ſtultiſſime*, μέγ' pro μέγα. μέγ' ἀμείνων, multò melior. ε. 774. item pro

με-

μεγάλως. ibid. Comp. μείζων, ονος, ſuperl. μέγιστος, η, ον, maximus. ε. 41. 147. α. 237.

Μεγαθαρσέϊ, dat. ſing. à μεγαθαρσὴς, magna fiducia præditus. ex μέγας, μεγάλη, μέγα, *magnus, a, um*, & θάρσος, εος, τὸ, *fiducia*. α. 385.

Μεγάθυμον, *magnanimum*, acc. à μεγάθυμος, μεγαθύμων, ex μέγας, & θυμὸς, οῦ, ὁ, *animus*. α. 17. 57.

Μεγαλήτορα, acc. ſing. à μεγαλήτωρ, *magnanimus*. à μέγα, *magnum*, & ἦτορ, *cor*, animus. α. 450. Th. ἦτορ, μεγαλήτορες. ε. 654.

Μεγάροισι, dat. pl. Ion. à μέγαρον, ου, τὸ, *magnitudo*. Th. μέγας. ε. 375. ϑ. 49.

Μεγέθει, dat. à μέγεθος, εος, τὸ, *magnitudo*. Th. μέγας. α. 5.

Μεγήρατα τέκνα, *perquam amabiles liberi*. ex μέγα, *valde*, & ἐράω, *amo*. alii legunt μεγήρατα. ϑ. 240.

Μέγιστος, ſuperlat. *maximus*. à μέγας. μείζων, *major*. ϑ. 49.

Μέδουσα, nomen mul. à μέδω, *curo*. Μεδέουσα, præſ. part. f. g. à μεδέω, idem quod μέδω, impero. ϑ. 276.

Μέζ᾽, pro μέζη, ex μέζεα, τὰ, *pudenda*. Thema, μέσος, ου, ὁ, *medius*. ε. 510.

Μεθ᾽, *pro* μετὰ, præpoſit. cum gen. *cum*. cum. acc. *poſt*. ε. 442. 445. ϑ. 137.

Μεθήσω, *dimittam*, f. 1. Thema ἵημι, f. ἥσω, p. εἷκα, a. 2. ἧν. unde μεθίημι, *dimitto*. ε. 207.

Μείδησεν, a. 1. à μειδάω, *ſubrideo*. μειδήματα, acc. pl. à μείδημα. α. 115.

Μείζων, *major*, comparat. à μέγας, *magnus*. in ſuperl. μέγιστος, *maximus*. in acc. ſing. μείζω, ex μείζονα, μείζοα, ω. ε. 270. 378.

Μείλιχος, ου, ὁ, ἡ, *blandus*. hinc μειλίχιος, η, ον, idem. Th. μειλίσσω, f. ξω, p. χα, *delinio, demulceo*. ϑ. 92. 206. 406.

Μείναντες, part. a. 1. Thema, μένω, *maneo, expecto*, f. μενῶ, p. μεμένηκα, a. 1. ἔμεινα. hinc in aor. 1. part. μείνας, αντος, ὁ. ε. 650.

Μείονα, acc. ex μείων, *minor*, in gen. μείονος, ὁ καὶ ἡ, & τὸ μεῖον, eſt comparativus irregularis, nominis μικρὸς. ε. 688. ϑ. 447.

Μεὶς, *menſis*, Æolicè pro μὴν, μηνὸς, ὁ, *menſis*. ε. 555.

Μελαγχαίτην, acc. ſing. à μελαγχαίτης, ου, *nigram cæſariem habens*. ex μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger, ra, um*, & χαίτη, ης, ἡ, *juba, cæſaries*. α. 186.

Μελάνδετον, nigro illigatus capulo. ex μέλας, & δέω, *ligo*. α. 221.

Μελάνθησαν, 3. pl. a. 1. paſſ. ind. Ion. *nigreſcebant*. à μελαίνω, *denigro*, f. ανῶ. Them. μέλας, ανος, *niger*. α. 167. 300.

Μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger, ra, rum*. ε. 150. 634. ϑ. 69.

Μελεδῶνας, acc. pl. *curas*. à μελεδὼν, ῶνος, ἡ, *cura*. à μελεδαίνω, *curo*. ε. 66.

Μελέεσσιν, & μέλεσσιν, *membris*, dat. pl. Ion. & Poët. à μέλος, εος,

εος, τὸ, *membrum*. ε. 148.

Μελέοισι, dat. pl. *miſeris*. Them. μέλεος, ου, ὁ, *vanus*, *infelix*. ϑ. 563.

Μελετᾷς, 2. perſ.ind. præſ. act. à μελετάω, ῶ, *curam gero*. f. ήσω. Th. μέλει, *curæ eſt*. ε. 314. 441.

Μελέτη, *meditatio*. Them. μέλει. ε. 78. 410.

Μελία, ας, ἡ, fraxinus arbor. hinc Μέλιαι, pro Nymphis, ita dictis. α. 420.

Μελίας. Nymphæ creditæ ſunt dictæ Μέλιαι, διὰ τὸ ἐν ὄρεσι δενδροφόροις ἀναστρέφεσθαι. Epitheton hoc ergo eſt à μελία, ας, ἡ, *fraxinus*, Ionice μελίη, μελιᾶν, Dorice pro μελιῶν, gen.pl. ε. 144. ϑ. 187.

Μελιηδέα, *dulcem*, acc. à μελιηδὴς, dulcis inſtar mellis. ex μέλι, & ἡδὺς, *ſuavis*. ε. 170.

Μελισσάων, gen. pl. Æol. pro μελισσῶν, à μέλισσα, vel ττα, ἡ, apis. ε. 303.

Μελίτη, ης, ἡ, nomen proprium mul. ϑ. 246.

Μελίφρονα, *dulcem*, acc. ſing. à μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit. à μέλι, *mel*, ac φρὴν, ενὸς, *animus*. α. 428.

Μέλουσι, *curæ ſunt*. à μέλει, imperſonali, *curæ eſt*. ϑ. 216.

Μελπομένη, nomen Muſæ. à μέλπομαι, *cano*. ϑ. 77.

Μεμάποιεν. Vide paulo ante μαπέειν. α. 252.

Μεμαρπὼς, præt. med. à μάρπτω, *corripio*. Vide ſupra μαπέειν. Μέμαρπον, a. 2. act. initialis litera repetitur, prout in præterito fieri ſolet, pro ἔμαρπον. Præt. med. μέμαρπα. ε. 202. α. 245.

Μεμαὼς, μεμαῶτες, *ſtudentes*. perf. part. act. pro μεμαηκὼς. à μάω, ῶ, *vehementer cupio*. α. 240. 414.

Μέμβλομαι, ῃ, εται, *curo*, pro μεμέλημαι, per ſyncopen & pleonaſmum τοῦ β, ad euphoniam: & denique η Attico more in ο mutato. à μέλει, imperſonali, *curæ eſt*. ϑ. 61.

Μέμηλε, *curæ eſt*, per ſyncopen pro μεμέληκε, præt. act. Th. μέλει. Μεμηλότα, acc. pl. part. præt. ε. 229. 529.

Μεμίξεται, *admiſcebuntur*. 3. ſing. futuri paulo poſt, à μίγνυμι, f. μίξω, p. μέμιχα, præt. paſſ. μέμιγμαι, μέμιξαι. ε. 177.

Μέμνηται, *meminit*. præt. perf. paſſ. à μνάομαι, ῶμαι, *recordor*. f. μνήσομαι, præt. μέμνημαι, a. 1. paſſ. ἐμνήσθην. ε. 296. 420. ϑ. 103.

Μέμνονα, nomen viri. acc. ſing. à μέμνων. ϑ. 984.

Μέμυκε, *remugit*. præt. med. à μυκάω, *mugio*, in a. 2. act. ἔμυκον, ſicut à πηκάω eſt ἔπηκον. Hinc præt. med. μέμυκα. ε. 506.

Μέμψονται, f. 1. m. à μέμφομαι, accuſo. ε. 184.

Μὲν, *quidem*. ε. 5. 12. 17. &c.

Μενεαίνων, *furens*. præſ. part. à μενεαίνω, *cupio*, ira percitus ſum. Them. μένος, εος, τὸ, *animus*. α. 361.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Μένειν, pro περιμένειν, *exſpecta*, præſ. inf. à μένω, *maneo*, exſpecto, f. μενῶ, p. μεμένηκα, a. 1. ἔμεινα. ε. 672.

Μενεσθὼ, όος, οῦς, ἡ, nomen mul. ϑ. 357.

Μενίππη. nomen mul. q. d. *valde robuſta*. ϑ. 260.

Μενοίτιον. Nom. propr. ϑ. 514.

Μένος, εος, τὸ, *animus*, ira. ε. 412. α. 235.

Μερίμνα, ης, ἡ, *cura*. ε. 176.

Μερόπων, gen. pl. à μέροψ, diviſam vocem habens. ex μέρος *pars*, & ὄψ *vox*. ε. 109. 142.

Μέρμερα, ſollicita, acc. pl. à μέρμερος, ου, ὁ, anxius. Th. μερμαίρω, anxie cogito. ϑ. 603.

Μερμηράων, gen. pl. Æol. pro μερμηρῶν, à μέρμηρα, ἡ, *cura*. Them. μερμαίρω, vel μερμέρω, *curo*. ϑ. 55.

Μεσάβῳ, *loro*, dat. ſing. à μέσαβον, ου, τὸ, medium lignum inter boves, ex μέσος, ου, ὁ, *medius*, & βοῦς, *bos*. ε. 467.

Μέσος, ου, ὁ, *medius*, μέσση, *media*. μέσσου, pro μέσου, Poëtice, μεσσόθι, adv. *in medio*, μεσσόθεν, *è medio*, μεσσηγὺς, pro μεσηγὺς, adv. *inter*. ε. 231. 500. α. 367. 417.

Μεσσηγὺς, à μέσος, *medius*. α. 417.

Μετὰ, & μετ᾽, præpoſit. regit. gen. & acc. ϑ. 137. 449.

Μετάδουποι, *intermediæ*, *incertæ*. à δοῦπος, ου, ὁ, *ſonus aquarum ex alto ruentium*. καταδουπος, ου, ὁ, *cataracta*, quod eſt ab ῥάσσω. ε. 821.

Μεταναιέτας, *cohabitatores*, acc. pl. à μεταναιέτης, ου, ὁ. Them. ναίω, *habito*. ultima per naturam longa, hîc licentia Poëtica corripitur. ϑ. 401.

Μεταξὺ, idem quod μεσσηγὺς, *inter*. Th. μετὰ. ε. 392.

Μεταπρέπει, *eminet*, 3. perſ. ind. à μεταπρέπω, *decorus ſum inter*. μετέπρεπεν, *præcellebat*, imperf. Th. πρέπω, *decorus ſum*. ϑ. 430.

Μεταστοναχίζετ᾽, *ingemiſcebat*, 3. ſing. imperf. medii. Th. στενὸς, οῦ, ὁ, *anguſtus*. α. 92.

Μετάτροπος, *qui poteſt converti*, *mutabilis*. Hinc

Μετάτροπα ἔργα τελοῦσι, *res in integrum reſtituunt*. ex μετὰ & τρέπω, *verto*. ϑ. 89.

Μετάφρενον, ου, τὸ, *tergum*, q. d. poſt pectus. Th. φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens*. α. 223.

Μεταχρόνιαι, *in cœlo degentes*, à μεταχρόνιος. Sed ſunt qui hic legant μεταχθόνιαι, ut ſit relicta terra, à χθὼν, *terra*. Eſt & χρόνος, *cœlum*, vel, μετὰ, *trans*, q. d. quæ ſunt trans tempus. à χρόνος, ου, ὁ, *tempus*. ϑ. 269.

Μετέειπε, *interlocutus eſt*, pro μετεῖπε, a. 1. ind. Th. ἔπω, *dico*: a. 1. imperat. εἰπὸν, ἄπω. aor. 2. ind. εἶπον, ες, ε. ϑ. 643.

Μετεῖναι, præſ. inf. cum dat. *intereſſe*, ex μετὰ, *inter*, & εἰμὶ, ſum. ε. 172.

Μετεστοναχίζετ᾽. Vide in μεταστοναχίζετ᾽. α. 92.

Μετόπισθεν, & μετόπισθε, *pone*, *poſt*, adv. Th. ὀπίσω, *retrorſum*. ε. 283. ϑ. 210.

Με-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Μεϛοπωρινὸν, *in autumno*. Adv. à μεϛοπωρινὸς, *autumnalis*. Th. ὀπώρα, ας, ἡ, *autumnus*. ε. 413.

Μετρεῖσθαι, præſ. inf. paſſ. à μετρέομαι, οῦμαι, *menſuram admitto*. Th. μέτρον, ου, τὸ, *menſura*. ε. 347.

Μέτρον, ου, τὸ, *menſura*. hinc μέτριος, ου, ὁ, modum non excedens. ε. 131. 304.

Μετώπου, genit. à μέτωπον, ου, τὸ, *frons*, ab ὄπτομαι, *video*. α. 147. ϑ. 145.

Μεῦ, pro μου, *me*, Dorice, gen. ab ἐγὼ. ϑ. 644.

Μὴ, Adverbium prohibendi, *ne*. ε. 350. 405.

Μὴ, Adverbium negandi, *non*. ε. 21. 31. 352.

Μηδὲ, *neque*, & μηδ᾽. ε. 486.

Μήδεα, *conſilia*, *genitalia*, à μῆδος, εος, τὸ, *cura*, *conſilium*, & ſignificat etiam, τὰ αἰδοῖα, *pudenda*. ϑ. 180. 398.

Μήθ᾽, pro μήτε, idem quod μηδέ. ε. 294. ut & μήτ᾽. ε. 268.

Μήδειον. ϑ. 1001. μήδειος, nomen viri, & μήδεια, nomen mul. ϑ. 961.

Μηδὲν, *nihil*, q. d. μηδὲ ἕν. ε. 98. 393.

Μηδέποτε, & μηδέποτ᾽, *nunquam*, ex μηδὲ, *neque*, & ποτὲ, *aliquando*. Them. ὅτε, *quando*. ε. 715. 742.

Μήδετο, pro ἐμήδετο. Vide μήσατο, *verſabat*, imperf. verbi μήδομαι, f. μήσομαι. Th. μῆδος, εος, τὸ, *cura*. α. 34.

Μηδέων, gen. pl. Vide in μήδεα.

genitalia. ϑ. 200.

Μῆδος, εος, τὸ, *cura*, *conſilium*: & ſignificat etiam τὰ αἰδοῖα, *pudenda*. ϑ. 180.

Μηκέτι, idem quod οὐκ ἔτι, *non amplius*. Thema, ἔτι, *adhuc*. ε. 172. α. 21.

Μῆλα, *oves*, à μῆλον, ου, τὸ. ε. 793. Sic & μῆλον, & Doricè, μᾶλον, ου, τὸ, *pomum*. Th. μηλέα, ας, ἡ, *malus arbor*. ϑ. 284. 335.

Μηλόβοσις, nomen mul. q. d. *ovium cuſtos*. ϑ. 354.

Μὴν, ἢ μὴν, *quanquam*. α. 11. 101.

Μῆνιν, à μῆνις, εος, ἡ, *ira inveterata*. α. 21.

Μηνὸς, gen. à μὴν, *menſis*, μῆνα, acc. μηνῶν φθινόντων, menſibus decreſcentibus. ε. 764. ϑ. 59.

Μήποτε, *ne quando*, ex μὴ, *ne*, & ποτὲ, *aliquando*. Th. ὅτε, *quando*. ε. 86. 397.

Μήπω, *ne quando*. Th. πῶς, (adv. interrog.) *quomodo?* ε. 392.

Μηρίον, in Μηρὸν.

Μηρὸν, *femur*, *crus*, à nom. ὁ μηρὸς, οῦ. Dicitur & μηρίον, ου, τὸ, idem quod μηρὸς, *femur*. α. 335. 363.

Μηρύσασθαι, a. 1. med. infinit. à μηρύω, *revolvo*, *intexo*, *agglomero*, f. ύσω. ε. 536.

Μήσατο, pro ἐμήσατο, a. 1. m. à μήδομαι, *curam gero*. Them. μῆδος, εος, τὸ, *cura*. ϑ. 166.

Μήτηρ, ἡ, *mater*, μητρὸς, μητέρι, & μητρὶ, acc. μητέρα, tantum. hinc μητρυιὰ, & Ion. μητρυιὴ, *noverca*. ε. 561. 823. ϑ. 170.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Μητίετα, *conſultor*, vocativus pro nominativo, μελέτης, ου, ὁ, μῆτις, ιος, ἡ, *conſilium*, à μήδομαι. item ϑ. 358. Nomen mul. μῆτιν. ε. 104. α. 33. ϑ. 886.

Μητιόεντος, genit. παρὰ μητιόεντος, *à conſulto, conſilio pollente*, à μητιόεις, εντος, ὁ. Thema, μῆτις, ιος, ἡ, *conſilium*. ε. 51. ϑ. 457.

Μηχανάαται, *machinatur*, 3. præſ. ind. m. pro μηχανᾶται, per Poëticam novi τοῦ ἄλφα epentheſin. Sic pro ἀποτροπᾶσθαι, *averſari*, dicunt metri cauſa ἀποτροπιάασθαι, à μηχανάω, *machinor*. Th. μηχανὴ, ῆς, ἡ, *artificium*. ε. 239.

Μηχανὴ, ῆ, ἡ, *artificium, machina*. pl. αἱ μηχαναὶ. ϑ. 146.

Μία, ας, una, in dat. μιᾷ, & Ionice, μιῇ, in maſc. εἷς, unus ϑ. 321. 792.

Μιγεῖσα, a. 2. part. paſſ. f. g. à μίγνυμι, *miſceo*. f. μίξω, p. μέμιχα, a. 2. paſſ. ἐμίγην, a. 2. part. μιγεὶς, præt. paſſ. μέμιγμαι, ξαι, κται, a. 1. paſſ. ἐμίχθην, &c. μιγήμεναι, Dorice, pro μιγῆναι, a. 2. paſſ. infinit. paulo poſt fut. μεμίξομαι. ϑ. 53. 305. 970.

Μίμαντα, acc. μίμας, αντος, ὁ, nomen viri. α. 186.

Μίμνει, *manet*, 3. perſ. præſ. ind. à μιμνῶ, verbum Poëtic. pro μένω, f. νῶ, *maneo*. ε. 518.

Μὶν, ipſam, Poët. pro αὐτὸν, αὐτήν. ε. 18. 48. ϑ. 127.

Μινύθει, *minuit*, 3. præſ. ind. ut, μινύθῃ, ſub. *minuatur*. à μινύθω, *minuo*. Them. μινυὸς, ου, ὁ, *parvus*. ε. 6. 407.

Μίνωος, genit. à μίνως, ωος, ὁ, nomen viri. ϑ. 948.

Μισγόμενος, præſ. part. à μίσγω, idem quod μίγνυμι, *miſceo*, f. μίξω, p. χα, a. 2. ἔμιγον. ϑ. 238.

Μισθὸς, οῦ, ὁ. *merces*, μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω, ein wort ein wort / ein man ein man. ε. 368.

Μιχθεὶς, & μιχθεῖσ', a. 1. part. paſſ. Vide paulo ante μιγεῖσα. ϑ. 288. 923.

Μνημοσύνη, nomen Deæ, & idem quod μνήμη, ἡ, *memoria*. Th. μνάομαι, f. ήσομαι, *memoro*, *commemoro*. ϑ. 54. 915. hinc a. 1. med. μνησάμενοι, *memores*. ϑ. 651.

Μογήσας, *perpeſſus*, a. 1. part. à μογέω, ῶ, *ærumnas patior*. Th. μόγος, ου, ὁ, *labor*. ϑ. 997.

Μόθον, acc. *pugnam*, à μόθος, ου, ὁ, q. παρὰ τὸ ὁμοῦ θεῖν, *à concurrendo*. α. 158.

Μοὶ, pro ἐμοὶ, *mihi*, per aphæreſin, ab ἐγὼ, *ego*. ϑ. 30.

Μοῖρα, ρας, *fatum*, à μείρω, *divido*, in præt. med. μέμορα, unde eſt μόρος, ου, ὁ, *fatum, mors*, & μοῖρα, ας, ἡ, proprie, *portio*. item, *fatum*, idem quod εἱμαρμένη, quæ omnia ejuſdem ſunt etymologiæ. Sic enim dicitur *fatum* quaſi *effatum*, quod Deus prout decrevit & in ſe ipſo q. effatus eſt, diſtribuat ſua, & cuique ſuam aſſignet ſortem, in qua acquieſce-

quieſcere debet. Secus qui agunt, dicuntur *μεμψίμοιροι*. ε. 743. ϑ. 204. 607.

Μολπῇ, dat. ſing. à *μολπὴ*, *cantilena*. hoc à *μέλπομαι*, *cano*, in præt. med. *μέμολπα*. ϑ. 69.

Μόρος, ου. Vide in *μοῖρα*.

Μορφνοῖο, *nigræ*, gen. Ion. à *μορφνὸς*, *obſcurus*. ab *ὀρφνὴ*, *caligo*. α. 134.

Μουνογενὴς, *unicus*, à *μοῦνος*, pro *μόνος*, *ſolus*, & *γείνομαι*, *naſcor*. ε. 374. ϑ. 426.

Μοῦνος, pro *μόνος*, *ſolus*, Poëtic. ε. 96. ϑ. 143.

Μοῦσαι, nom. pl. & in gen. pl. *μουσάων*, Æol. pro *μουσῶν*, à *μοῦσα*, ης, ἡ, Muſa, dat. pl. *μούσῃσ'*, pro *μούσαισι*. ε. 1. 656. ϑ. 100.

Μόχθος, ου, ὁ, *labor*. α. 306.

Μόψον nomen viri. α. 181.

Μυδαλέον χρῶτα, *madidum corpus*. Th. *μυδάω*, *deſtillo*, f. ήσω. ε. 554. α. 270.

Μυθησαίμην, *dixero*, a. 1. m. opt. Vide in *μῦθος*. ε. 10. ϑ. 28.

Μῦθος, ου, ὁ, *verbum*, *ſermo*, dat. plur. *μύθοισι*. Ionic. Hinc eſt verbum *μυθέομαι*, *dico*, *μυθησαίμην*, *dixero*, a. 1. med. opt. *μυθήσασθαι*, a. 1. inf. m. ε. 10. ϑ. 24.

Μυλιόωντες, præſ. part. pro *μυλιῶντες*, ex *μυλιάω*, ῶ, *dentibus frendeo*, epentheſis Poëtica, τοῦ ο μικροῦ. Scilicet præcedenti ſyllaba brevi interponitur ο μικρὸν, ut, ὁράω, ὁρῶ, ὁρόω, ac præcedenti ſyllaba longa, interponitur ω μέγα, ut, ἡβάω ῶ, Poëtice, ἡβώω, ζάω ζῶ, ζώω.

Th. *μύλη*, ης, ἡ, *mola*, *molaris dens*. ε. 528.

Μύξαι, nom. pl. à *μύξα*, ας, ἡ, *mucor*, *mucus*, τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, *cujus quidem ex naribus mucores fluebant*. α. 267.

Μύρετο, imperf. Ion. med. *lugebat*, à *μύρω*, propriè *fluo*, at *μύρομαι*, *lugeo*, ubi lacrymæ per genas defluunt. ε. 204.

Μύριοι, *mille*, οἱ μυρίοι, *infiniti*, *innumeri*, à *μυρίος*, ου, ὁ, *infinitus*. ε. 100. 250.

Μυρμιδόνων, gen. pl. *Græcorum*, à *μυρμιδὼν*, όνος, Græcus. Vide *μύρμηξ*, ου, ὁ, *formica*. α. 380. 474.

Μῦρον, prima longa, 3. pl. imperf. act. pro ἔμυρον, à *μύρω*, *madeo*, *fluo*, unguentis imbuo, à *μύρον*, ου, τὸ, *unguentum*. α. 132.

Μυχῷ, dat. ſing. *in receſſu*, *in penetrali*, à *μυχὸς*, οῦ, penetrale, à *μύω*, claudo, f. σω. ϑ. 116. 1014.

Μῶλον, *bellum*, *ſtragem*, à nom. *μῶλος*, pro quo etiam *μόλος*. α. 257.

Μῶμος, ὁ, *Momus*, Deus quidam reliquorum omnium Deorum irriſor & reprehenſor. ſumitur & pro dedecore. ϑ. 214.

Ν.

NΑίει, *incolit*, à *ναίω*, *habito*, *incolo*. ε. 8. *ναῖον*, pro *ἔναιον*, imperf. Hinc *ναιετάω*, idem quod *ναίω*, *ναιετάουσ'*, 3. pl. ind. præſ. Hinc *νάοντο*, *ha-*

habitavit, a. 1. m. pro ἐνάσσατο, & hoc pro ἐνάσατο, à νάω, *habito*. in Themate, ναίω. ε. 637. ϑ. 387. 775.

Ναόντων, *fluentium*. gen. pl. part. præſ. à νάω, *fluo*. Them. ναίω. ε. 548.

Νάρθηκι, dat. ſingul. à νάρθηξ, ηκος, ὁ, *ferula*, *bacillus*. ε. 52.

Ναυσίθοον, nomen viri, *qui navi currit*. Navem Plautus vocat ligneum equum. ϑ. 1016.

Ναυσίνοον, nomen viri, cujus animus eſt in navibus. ϑ. 1017.

Ναύτας, acc. pl. à ναύτης, ου, ὁ, nauta, à ναῦς, ναὸς, ἡ, *navis*. ϑ. 876.

Ναυτιλίης, gen. Ion. à ναυτιλία, ας, ἡ, *navigatio*. Th. ναῦς, *navis*. ε. 616. 640.

Νέας, *naves*, acc. pl. pro νῆας, & ſimpl. ναῦς, à ναῦς, *navis*, gen. ναὸς, & Att. νεὼς, & Poët. νηὸς, dat. νηΐ, acc. ναῦν. ε. 245.

Νέεσθαι, præſ. inf. *redire*, à νέομαι, vel ex νέω, *eo*, *redeo*. ε. 552. 671.

Νεῖ, *net*, ſpinnet/ à νέω, f. ήσω, *no*, *neo*. ε. 775.

Νείκεα, acc. pl. à νεῖκος, εος, τὸ, *contentio*, νείκε᾽, pro νείκεα, *lites*. νεικείῃ, *probris affecerit*, pro νεικέῃ, 3. ſing. præſ. act. ſubj. à νεικέω, ῶ. Th. νεῖκος, εος, τὸ, *jurgium*, *lis*. Quidam componunt ex νε, *non*, & εἴκω, *cedo*. hinc νεικεστῆρα, *conviciatorem*, acc. à νεικεστὴρ. Th. νεῖκος. ε. 33. 35. 714. ϑ. 87. 208.

Νεῖλος, ου, ὁ, nomen fluvii maximi. ϑ. 338.

Νειόθι, adv. loci, pro νειάτοθι, *in imo fundo*, νειόθεν, *ex ima parte*, à νεῖος, *novellus*. Th. νέος, ου, ὁ, *novus*. ϑ. 567.

Νειὸς, οῦ, ἡ, Ion. pro νεὸς, οῦ, ἡ, *novalis*. ε. 461. ϑ. 971.

Νείσσονται, *navigant*, 3. pl. præſ. à νείσσομαι, *eo*, *navigo*. Th. νέω, *eo*, *redeo*. ε. 235.

Νέκταρος, gen. à νέκταρ, αρος, τὸ, *potus generoſus*. ϑ. 640. 796.

Νεμείης, nomen regionis, ſic dictæ à *nemoribus*, νέμος, εος, τὸ, *nemus*. à νέμω, *paſco*. hinc νεμειαῖος, *Nemeæus*. ϑ 327. 329. 331.

Νέμεσις, εως, ἡ, *indignatio*, à νεμεσάω, *indignor*. Eſt & nomen certæ Deæ, quæ præ cæteris inſolentiam hominum reprimere, & de injurioſis pœnas ſumere ſolet. ε. 198. ϑ. 223.

Νεμεσσᾷ, *indigne fert*, Poëtice pro νεμεσᾷ, 3. præſent. ind. à νεμεσάω, ῶ, *iraſcor*, *ſuccenſeo* ε. 739. 754.

Νέμονται, *fruuntur*, 3. præſ. paſſ. νέμομαι. Th. νέμω, f. μῶ, *poſſideo*, *tribuo*, p. νενέμηκα, a. 1 ἔνειμα. ε. 119. 229.

Νεοθηλὴς, έος, ὁ, ἡ, *nuper virens* ex νέος, ου, ὁ, novus, & θάλλω, *vireo*. ϑ. 576.

Νεοκηδὴς, έος, *recentem dolorem habens*, νεοκηδέϊ, dat. Th. κῆδος, εος, τὸ, *cura*, & νέος, ου, ὁ, *novus*, *recens*. ϑ. 98.

Νέον, *recens*, *nuper*. Th. νέος, *novus*. ε. 567. 672.

Νεούτατος, *recens vulneratus*, νέος, *novus*, & οὐτάω, ῶ, f. ήσω, *vul*

vulnero. α. 157.

Νέσσον, nomen fluvii. θ. 341.

Νεύοιεν, *nutabunt*, *vergent*, præſ. ind. opt. à νεύω, *innuo*, *nuto*, f. εύσω. ε. 471.

Νεύρῳ, dat. à νεῦρον, *nervus*. hinc νευρῆς, gen. Ion. à νευρὰ, ρᾶς, ἡ, *nervus arcus*. ε. 542. α. 409.

Νεφέλη, nubes, in dat. pl. νεφέλῃσ᾽. θ. 745.

Νεφεληγερέταο, gen. Æol. à νεφεληγερέτης, ου, ὁ, *nubes excitans*, ex νεφέλη, *nubes*, & ἐγείρω, *excito*. ε. 99. θ. 944.

Νέφος, εος, τὸ, *nubes*, dat. pl. Ion. νεφέεσσι. ε. 202.

Νεωμένη, *iterata*, præſ. part. f. g. ſcil. γῆ, à νεάω, *renovo*. Th. νέος, *novus*. ε. 460.

Νεώτερος, *junior*, comp. in ſuperl. νεώτατος, à νέος, *novus*. ε. 443.

Νῆ, pro νῆα, acc. Poët. pro ναῦν, *navem*, à νηῦς, νηὸς, dat. plur. νήεσσιν. ε. 163. 641. θ. 641.

Νηδὺν, acc. à νηδὺς, ύος, ἡ, *venter*. θ. 460. 487. 890.

Νήϊα, *navalia*. à νήϊος, ου, ὁ, *navalis*. Th. ναῦς, *navis*. ε. 806.

Νήκεροι, *ſine cornibus*. à νήκερος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex νὴ, & κέρας, ατος, τὸ, *cornu*. ε. 527.

Νήκεστον, *inſanabiliter*, ex νὴ, negandi particula & ἀκέω, *ſano*. ε. 281.

Νηλεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *crudelis*. νηλέϊ, per ſync. pro νηλεέϊ, dat. ſing. ex νὴ, & ἔλεος, εος, τὸ, *miſericordia*. Sic & νηλειὴς, *ſævus*, pro νηλεὴς. θ. 765. 770.

Νηλεόποινος, *immitis*, crudeli ſupplicio puniens, à ποινὴ, *pœna*, & νηλεὴς, *immitis*. θ. 217.

Νήματ᾽, pro νήματα, *fila*, à νῆμα, τὸ, *filum*. Th. νέω, *neo*. ε. 775.

Νημερτὴς, verus. Th. ἁμαρτάνω, aberro, f. ήσω, a. 2. ἥμαρτον, & νημερτὴς, nomen proprium mul. θ. 234. 262.

Νηοῖς, *templis*, pro ναοῖς, à ναὸς, οῦ, ὁ, *templum*. θ. 990.

Νηοπόλον, *ædituum*, à νηοπόλος, ου, ὁ, *æditnus*, qui circa templum verſatur, ex νηὸς, pro ναὸς, & πολέω, *verſo*. item, *verſor*. θ. 991.

Νηὸς, *navis*, gen. Poët. dat. pl. νηυσί. Vide in νέας. ε. 626. 632.

Νήπιος, ου, ὁ, infans, vocat. νήπιε. ε. 130. 284.

Νηρῆος, pro νηρέως, à νηρεὺς, νηρέα, nomen viri. θ. 233. 240.

Νήριτος, ex νη negativo, & ἔρις, ιδος, ἡ, *lis*, tanta, ut adverſus eam non integrum ſit ſeſe opponere. Epitheton ſylvæ. ε. 509.

Νησαίη, nomen mul. à νῆσος, *inſula*, q.d. in ſalo. θ. 249. 964.

Νήσοισι, *inſulis*, dat. pl. Ion. à νῆσος, ου, ἡ, inſula. ε. 169.

Νησὼ, nomen mul. θ. 261. 1014.

Νηυσὶ, dat. pl. à ναῦς, *navis*. Vide in νέας. ε. 632.

Νήϋτμος, *animæ expers*, ex νὴ, negativo, & ἀϋτμὴ, ῆς, ἡ, *ſpiritus*. Alii legunt, νήποτμος, *infauſtus*. θ. 795.

Νῆχον, pro ἔνηχον, *natabant*, à νήχω, ξω, idem cum νέω, *nato*. α. 211. 317.

Νίκη, νίκης, *victoria*, à νικάω, f.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

ήσω, *vinco*. ε. 209. α. 311.

Νικηθεὶς, *victus*, part. a. 1. paſſ.
νικήσας, part. a. 1. act. à νικάω, ῶ, *vinco*, f. ήσω, p. νενίκηκα. ϑ. 73. 496.

Νίσσοντ', imperf. pro νίσσοντο, *revertebantur*. Vide νέομαι, *redeo*, pro quo, νίσσομαι, ſeu νείσσομαι. α. 469.

Νίφα, accuſ. per apocopen pro νιφάδα, à νιφὰς, άδος, ἡ, *nix*. à νίφω, *ningo*, f. ψω, p. φα. ε. 533.

Νιφόεντος, g. ſing. à νιφόεις, *nivoſus*, à νίφω, f. ψω, p. φα, *ningo*. ϑ. 42. 62. 118.

Νιψάμενος, *lotus*, a. 1. part. m. à νίπτω, *lavo*, f. ψω. ε. 737.

Νοέῃ, *ſapit*, 3. præſ. ſub. à νοέω, ῶ, νοεῦντες, Doricè pro νοοῦντες, *cogitantes*, præſ. part. Th. νόος, νοῦς, mens. ε. 259. 294.

Νόημ', pro νόημα, τὸ, *intellectus*, *cogitatio*. Them. νόος, νοῦς. α. 222.

Νοήσας, a. 1. part. νοῆσαι, inf. νόησε, pro ἐνόησε, Ion. a. 1. ind. Th. νόος, νοῦς, *mens*. ε. 12. 482. ϑ. 838.

Νομὸν, *pabulum*, acc. à νομὸς, οῦ, ὁ, *pabulum*. Th. νέμω, *paſco*. ε. 401. 524.

Νόμος, lex, νόμους, *leges*, à νέμω, *tribuo*. ε. 274. ϑ. 66.

Νόος, νοῦς, ὁ, *mens*, νόοιο, gen. Ion. ε. 481. 683. ϑ. 661.

Νόσφι, *abſque*, ut & νόσφιν, *ſeorſum*. ε. 91. νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, hoc eſt, *plane abſque malis*. Adverbia quæcunque ingeminata, ſunt ἐμφατικά. ε. 91.

ϑ. 870.

Νότος, ου, ὁ, νότοιο, gen. Ion. *notus*, *auſter*. ε 673. ϑ. 380.

Νοῦσος, ου, ἡ, Ionic. pro νόσος, ου, ἡ, *morbus*. ε. 102. ϑ. 527.

Νυ, apud Poëtas eſt particula expletiva. ε. 205. 262.

Νύκτα, *noctem*, acc. à νὺξ, *nox*. νύκτ', pro νύκτα. ε. 102. ϑ. 166.

Νύκτωρ, adv. *noctu*, à νὺξ, νυκτὸς, ἡ, *nox*. ε. 175.

Νύμφη, ης, ἡ, *Nympha*, νυμφέων, *nympharum*, Ion. pro νυμφῶν, à νύμφη, *ſponſa*, h. e. promiſſa, nempe fœdere promiſſa, fœderata. ϑ. 298. 305.

Νῦν, *nunc*, adv. temporis. ε. 174. 200. α. 99.

Νὺξ, νυκτὸς, ἡ, *nox*. νύκτ', pro νύκτα, acc. ſing. ε. 17.

Νυχίη, *nocturna*. Th. νὺξ. νυχίη, *nocturna*, pro *noctu*. Sic Vergil. Georg. 3. *lupus nocturnus obambulat*. ε. 521.

Νύσσοντες, præſ. part. à νύσσω, *pungo*, f. ξω. α. 62.

Νῶθ' pro νῶτα, à νῶτος, ου, ὁ, *dorſum*. in pl. τὰ νῶτα. α. 286.

Νῶϊ, & νῶϊν, in gen. & dat. duali. Th. ἐγὼ, *ego*. α. 358.

Νωμήσας, *vibrans*, a. 1. part. à νωμάω, *agito*, *moveo*, à νέμω, ſicut στρωφάω, à στρέφω. α. 462.

Νώνυμος, *ignobilis*, ex νὴ, & ὤνυμα, Æol. pro ὄνομα, *nomen*. ε. 153.

Νῶτα, plur. num. à νῶτος, ου, ὁ, *dorſum*, & in plur. τὰ νῶτα. ε. 532. α. 167. ϑ. 762.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Ξ.

ΞΑ'νθη, nomen mul. ϑ. 356. & ξανθὴ, ῆς, ἡ, *flava*. ϑ. 947.

Ξεῖνος, Poëtice pro ξένος, ου, *peregrinus*. ε. 181. dat. pl. ξείνοισι. ε. 223.

Ξεινοδόκῳ, *hoſpiti*, dat. à ξεινοδόκος, Ion. pro ξενοδόχος, ου, ὁ, *qui recipit peregrinos, hoſpes publicus*, ex ξένος, & δέχομαι, f. δέξομαι, *capio*. ε. 181.

Ξεστοὶ, *raſiles*, à ξεστὸς, οῦ, ὁ. Them. ξέω, f. έσω, *rado*. α. 133.

Ξύλα, *ligna*, à ξύλον, ου, τὸ, *lignum*. ε. 806.

Ξύμπασαι, *univerſa*, in m. g. ξύμπας. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*. ε. 238.

Ξυνὸ, Atticè pro σὺν, *cum*, præpoſit. dativum ſolum regens. ϑ. 347.

Ξυνήονας, *participes*, acc. plur. à ξυνήων, ονος, ὁ καὶ ἡ, à ξυνὸς, pro κοινὸς, *communis*, unde ξυνήων, ονος, ὁ & ἡ. ϑ. 595.

Ξυνιόντων, *confligentibus*, part. a. 2. act. gen. à ξυνίημι, *congredior, confligo*, vel ξύνειμι. Th. ἵημι, & εἶμι, *eo*. illud in a. 2. ἴον, ες, ε. ϑ. 705.

Ο.

Ο', Ille. ε. 89. α. 135. & ὃ ponitur pro ὅτι. α. 22.

Ο'άρους, *confabulationes*, acc. pl. nam pro ὄαρες, dicimus & ὄαροι. Th. ὄαρ, αρος, ἡ, *uxor*. ϑ. 205.

Ο'βριμον, *terribilem, fortiter*, ponitur adverbialiter, ab ὄβριμος, validus, hoc à βριάω, *fortis ſum*. α. 135. ϑ. 839.

Ο'βριμοεργὸς, fortium facinorum patrator. compoſita cum voce ἔργον ſunt ὀξύτονα. ϑ. 996.

Ο'βριμόθυμος, ου, ὁ, ab ὄβριμος, *robuſtus*; & hoc à βριάω, *robuſtum reddo*, & θυμὸς, *animus*. ϑ. 140.

Ο'βριμοπάτρης, *forti patre natæ*, genit. ſing. ab ὀβριμοπάτρη. Epith. Palladis, ab ὄβριμος, *fortis*, & πατὴρ, έρος, *pater*. ϑ. 587.

Ο'γδοάτῃ, dat. ab ὀγδόατος, poët. pro ὄγδοος, *octavus*. Th. ὀκτὼ, *octo*. ε. 770. 788.

Ο'γε, g. m. ε. 355. ὅγε, g. n. ε. 244. & ὅδε, pro ὅδε. ε. 361.

Ο'δόντα, *dentem*, acc. ab ὀδοὺς, όντος, ὁ, *dens*. α. 146. 235.

Ο'δὸς, ὁδοῦ, ἡ, *via*. ε. 577. 727.

Ο'δυσῆϊ, dativ. & ὀδυσσῆος, pro ὀδυσέως, gen. Ion. ab ὀδυσσεὺς, Ulyſſes. ϑ. 1012. 1016.

Ο'δύσατο, 3. ſing. a. 1. med. *iratus fuit*, ab ὀδύζομαι, f. ὀδύσομαι, a. 1. med. ὠδυσάμην. Th. ὀδύσσω. *iraſcor*. ϑ. 1012.

Ο'ζος, ου, ὁ, proprie ſignificat *ramuſculum, ſtolonem*. Metaphoricè, homo bellicoſus. Ο'ζος Α'ρηος dicitur, quaſi ramus è Martis ſtirpe prognatus. α. 181.

Ο'θρύος, genit. ab ὄθρυς, υος, ἡ, *nomen montis*. ϑ. 632.

Οἱ, illi. ε. 69. 77. 86. 118.

Οἱ, *qui*. ε. 39. 123. α. 84.

Οἵδ', *hi*. ε. 118.

Οἷ, an οἱ, legend. *illi*. ϑ. 503. h.e. αὐτῷ, *illi*, ab οὗ, οἷ, ἕ. ε. 69. 73. 76. 77. 263. α. 20.

Οἴγε. α. 288. 301.

Οἷα, *qualia*, ab οἷος, ου, ὁ, *qualis*. α. 400. ϑ. 93.

Οἶγε, *aperi*, præſ. imperat. act. ab οἴγω, *aperio*, f. οἴξω, p. ῷχα, & ἔῳχα, præt. med. ἔῳγα. ε. 817.

Οἰδιπόδαο, genit. Æol. pro οἰδιπόδου, ab οἰδιπόδης, ου, ὁ, nomen viri. ε. 162.

Οἶδ', pro οἶδε, *novit*. præt. med. οἶσθα, pro οἴδασθα, *noſti*. θα, Æolica paragoge, præt. med. οἶδα, ας, ε. ab εἰδέω, vel εἴδημι, *ſcio*, f. εἰδήσω, p. εἴδηκα. ε. 454. α. 355.

Οἴδματι, dat. ſing. ab οἴδμα, per ſyncopen pro οἴδημα, ατος, n. g. *tumor*. Th. εἰδέω, vel οἰδάω, f. ήσω, *tumeo*, *inflatus ſum*. ϑ. 109. 131.

Οἰζύος, genit. ab ὀϊζὺς, ύος, ἡ, *ærumna*, in acc. ὀϊζυὼ, hinc ὀϊζυρὸς, *calamitoſus*, ὀϊζυρῆ, Ionicè pro ᾷ. ε. 113. 193. 637. ϑ. 214.

Οἰκείων, poëtice pro οἰκέων, præſ. part. *habitans*, *commorans*, f. ήσω, p. ᾤκηκα, ab οἰκέω. Th. οἶκος, ου, ὁ, *domus*. ϑ. 330.

Οἰκήϊα, τὰ, *res domeſticæ*, ab οἰκήϊος, Ion. pro οἰκεῖος, *domeſticus*. Th. οἶκος, ου, ὁ, *domus*. ε. 455.

Οἶκον, acc. ab οἶκος, ου, οἰκί, pro οἰκία, à ſingul. οἰκίον, ου, τὸ, *domuncula*, οἶκόν δε & οἴκαδε, *domum*. ε. 521. 574. ϑ. 64. 758.

Οἶμος, ου, ὁ, ἡ, *ſemita*, idem quod οἴμη, ης, ἡ, *via*, *ſemita*. ε. 228.

Οἰνέων, gen. pl. Ion. pro οἰνῶν, ab οἴνη, ης, ἡ, vitis. Th. οἶνος, ου, ὁ, *vinum*. ε. 570.

Οἴνοπι, dat. ſing. *nigro*. οἴνοπα, acc. ab οἴνοψ, οἴνοπος, qui vinei coloris eſt, q. ὄψις τοῦ οἴνου, *niger inſtar vini*. Vina illa Græcorum calidiſſima ſubnigrum imitantur colorem. Th. οἶνος, *vinum*, & ὤψ, *oculus*. Th. ὄπτομαι, *video*. ε. 620. 815.

Οἶνος, οἴνου, vinum. ε. 594.

Οἰνοχόη, ης, ἡ, *patina libatoria*, *trulla*, *ex qua vinum fundebatur*, ex οἶνος, & χέω, *fundo*. ε. 742.

Οἷος, pro ὁμοῖος, *ſimilis*. ε. 312. α. 386.

Οἶος, pro ὁμοῖος, *ſimilis*, οἷος ergò *qualis*, item, *ſimilis*, ſed οἶος, ου, ὁ, *ſolus*. Neut. οἶον, *ſolum*. ε. 311.

Οἶον, *tantummodo*, adv. ab οἶος, οἴη, οἶον, *ſolus*, *a*, *um*. ϑ. 386.

Οἶς, contractè pro ὄϊας, *oves*, acc. pl. Th. eſt οἶς οἰὸς, vel ὄϊς, οἶος, ἡ, *ovis*. ε. 232. 773.

Οἷς, & οἷσιν, dat. pl. Ion. ab ὃς, *qui*. ε. 144. ϑ. 432.

Οἶσθα, pro οἴδασθα, *noſti*. Vide in οἶδ'. α. 355.

Οἴσεις, feras, f. 1. à φέρω, f. οἴσω. ε. 480.

Οἰστοὶ, *ſagittæ*. ab ὀϊστὸς, οῦ, ὁ, *ſagitta*. ab οἴω, *fero*, f. οἴσω. α. 130.

Οἴτε,

Οἵτε, & οἵτ᾽, nom. plur. ab ὅστε. ε. 303. α. 351. ϑ. 46.

Οἵτινες, nom. pl. ab ὅστις, ἥτις, ὅ,τι, *quicunque*. α. 150. 163.

Οἰωνοῖς, dat. pl. ab οἰωνὸς, οῦ, ὁ, *avis*. hinc οἰωνιστὴς, οῦ, ὁ, *augur*. ε. 799. α. 185.

Οἴω, ſive ὀΐω, *puto*. item *fero*. α. 111.

Ὀΐων, *ovium*, gen. pl. Vide ſupra ὄϊς. ϑ. 446.

Ὀκτάβλωμον, *octo morſuum*. à βλωμὸς, οῦ, ὁ, pro panis portione, *buccella*, & ὀκτὼ, *octo*. ε. 440.

Ὀκταπόδην, *octopedalem*, accuſ. ab ὀκταπόδης, à ποῦς ποδὸς, *pes*. ε. 423.

Ὄλβος, ου, ὁ, *beatitudo*, *felicitas*. q.d. ὅλος βίος, hinc ὄλβιος, *beatus*. ε. 324. 824.

Ὄλεθρον, *perniciem*. ab ὄλλυμι, *perdo*, f. ὀλέσω, a. 1. act. infin. ὀλέσσαι, præt. m. ὦλα, & Att. ὄλωλα. ε. 178. 666. ϑ. 326.

Ὀλίγον, pauxillum, adv. ab ὀλίγος, ου, ὁ, *paucus*. ε. 478. hinc

Ὀλίγιστος, ſuperl. *pauciſſimus*. ε. 721.

Ὀλμειὸς, οῦ, ὁ, fluvius in Helicone Bœotiæ, ſic dictus ab Holmeio Siſyphi filio. ϑ. 6.

Ὅλμος, ου, ὁ, *mortarium*. ε. 421. ϑ. 96.

Ὀλοὴ, *pernicioſa*. ab ὀλοὸς, ὴ, ὸν, hinc & ὀλώϊος, idem. Them. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, *perdo*. ε. 743.

Ὄλυμπος, quaſi ὁλόλαμπος, ου, ὁ, *totus lucens*, Theſſaliæ mons altiſſimus, & pro ipſo cœlo ponitur. Hinc ὀλύμπιος, *cœleſtis*, & ὀλυμπιάδες, Muſæ dictæ, tanquam Olympias domos inhabitantes. α. 203. ϑ. 25. 52. 390.

Ὁμοὶ, *ſimilia*, ab ὁμὸς, *ſimilis*. α. 50.

Ὅμαδος, ου, ὁ, *tumultus*, multitudo. Them. ὁμὸς, οῦ, ὁ, *ſimilis*. α. 155.

Ὁμαρτήσας, *ſecutus*. a. 1. part. ab ὁμαρτέω, ῶ, *ſequor*, f. ήσω. Th. ὁμαρτῆ, idem quod ὁμοῦ, *ſimul*. ε. 194. 674.

Ὀμβρηνοῦ, *pluvioſæ*. Alii ὀμβρηροῦ. eſt adject. g. n. ab ὄμβρος, *imber*. hinc ὀμβρηνὸς, *pluvioſus*. ε. 449.

Ὄμβριμος, *robuſtus*. Vide ſupra ὄβριμον. ε. 144.

Ὄμβρος, ου, ὁ, *imber*. παρὰ τὸ ὁμοῦ ῥεῖν *ſimul fluere*, ubi aqua copiosè fluit, quod in imbre (quæ ipſa vox hinc orta eſt) fieri ſolet, hinc ὀμβρήσαντος, pluente. a. 1. part. ab ὀμβρέω, ῶ, *pluo*, ὀμβρήσαντος. a. 1. part. ε. 413. 490.

Ὀμεῖται, *jurabit*, 3. ſing. fut. 2. med. verbi. ὄμνυμι, *juro*, f. ὀμόσω, f. 2. med. ὀμοῦμαι, ῇ, εῖται, p. ὤμοκα, a. 1. ὤμοσα. ε. 192.

Ὁμήλικας, *coætaneos*, acc. pl. ab ὁμῆλιξ, ικος, *coætaneus*. Th. ὁμὸς, *ſimilis*, & ἡλικία, ας, ἡ, *ſtatura*. ε. 442.

Ὁμηρεῦσαι, pro ὁμηροῦσαι, præſ. part. f. g. pl. num. ab ὁμηρέω, *in unum convenio*. Th. ὅμηρος, ου, ὁ, *obſes*. q. ex ὁμοῦ, *ſimul*, & εἴρω, *loquor*. ϑ. 39.

Ὁμιληδὸν, *turmatim*, Adverb.

Th. ὅμιλος, ου, ὁ, *turba*. α. 170.

Ὀμιχεῖν, *meiere*, præſ. inf. ab ὀμιχέω, q. d. ὁμοῦ χέειν. ε. 725.

Ὄμμασι, *oculis*, dat. pl. ab ὄπτομαι, *video*. f. ὄψομαι. p. ὦμμαι. hinc eſt ὄμμα, ατος, τὸ, *oculus*. α. 262.

Ὁμόθεν, *ſimul*, ab ὁμοῦ. Th. ὁμὸς, οῦ, ὁ, *ſimilis*. ε. 108.

Ὅμοιος, ſive ὁμοῖος, ου, ὁ, *ſimilis*, Poët. ὁμοίιος. Th. ὁμὸς, οῦ, ὁ, *ſimilis*. ε. 143. 180.

Ὁμοκλῆς, gen. ab ὁμοκλὴ, ἡ, *hortamentum, comminatio*. q. ἀπὸ τοῦ ὁμῶς κέκλεσθαι. Euſtath. Th. κέλομαι, *hortor, jubeo*. α. 341.

Ὁμὸν, *eundem*. ab ὁμὸς, unde eſt ὅμοιος. ϑ. 508.

Ὀμόσῃ, *juraverit*. a. 1. ſub. ὀμόσσας. a. 1. part. pro ὀμόσας. ab ὄμνυμι, fut. ὀμόσω, a. 1. act. ὤμοσα. ε. 280. ϑ. 232.

Ὁμοῦ, *ſimul*, ab ὁμὸς, *ſimilis*. ε. 241.

Ὄμφακες, nom. pl. q. ὠμοὶ ἐς τὸ φαγεῖν, *crudi ad veſcendum*, ab ὄμφαξ, ακος, ἡ, *uva acerba*. α. 399.

Ὁμόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, *concors*, acc. pl. ὁμόφρονας, ab ὁμὸς, *ſimilis*, & φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens, animus*. ϑ. 60.

Ὅμως, *tamen*. ſed ὁμῶς, *ſimul*. Th. ὁμὸς, οῦ, ὁ, *ſimilis*. ε. 3. 20.

Ὅν δε, ἀφίκετο ὅν δε δόμον δε, *rediit domum ſuam*. δε poſtpoſitum accuſativo, valet *ad*. α. 38.

Ὅντε, *quemque*. ε. 3.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, *utilitas, emolumentum*, ab ὄνημι *proſum*, f. ήσω. ε. 41. 344.

Ὄνειδος, εος, τὸ, *probrum*. hinc ὀνειδίζειν, *exprobrare*. ε. 309. 716.

Ὀνείρων, *ſomniorum*, gen. pl. ab ὄνειρος, ου, ὁ, *ſomnium*. Th. ὄναρ, *ſomnium*, nomen indeclinabile. ϑ. 212.

Ὀνίνησιν, *juvat*. 3. præſent. ind. ſing. ab ὀνίνημι ſeu ὄνημι, f. 1. ὀνήσω, a. 1. ὤνησα. ε. 316. ϑ. 429. 436.

Ὄνομα, ατος, τὸ, nomen, Æol. ὄνυμα, ὄνομ᾽ pro ὄνομα. hinc ὀνομαστοὶ, *celebres, nominandi*. ϑ. 148. 369.

Ὀνόμηνε, *appellavit*, a. 1. act. ab ὀνομαίνω, *nomino*, f. ανῶ, a. 1. ὠνόμηνα. Th. ὄνομα, *nomen*. ε. 80.

Ὀνοτάζων, præſ. part. *convicians*, ab ὀνόω, *vitupero*, f. όσω. Th. ὄνημι, *vitupero*. ε. 256.

Ὅντινα, *quemcunque*, ab ὅστις, οὗτινος, ᾧτινι. ab ὃς, & τις, *quis*. ϑ. 82. 96.

Ὄνυχες, *ungues*. ab ὄνυξ, ὄνυχος, ὁ, *unguis*. pro ἐξ ὄνυχος λέοντα, ex ungue leonem. ὀνύχεσσι, dat. pl. Ion. ε. 202. α. 266.

Ὀξεῖα, *acutum*. In plur. pro ὀξέα capitur, & metri gratia pro ὀξέως, ab ὀξὺς, έος, ὁ, *acutus*. ὀξείῃσι, dat. pl. Ion. ut ὀξείῃσιν αἰχμῆς, *mucronibus acutis*. α. 289. 335. 348.

Ὄπ᾽, pro ὄπα, *vocem, ſonum*, acc. ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*, q. ab ἔπω, *dico*.

Ὀπάζει, 3. perſ. præſ. ind. ὀπάσαι, a. 1. act. inf. ab ὀπάζω, *perſequor*,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

quor, ſequi jubeo, præbeo. ὀπάσσας, pro ὀπάσας, part. a. 1. act. ε. 166. θ. 433.

Ὅπερ, *quod.* θ. 864.

Ὀπηδεῖ, *comitatur*, 3. perſ. præſ. ind. ab ὀπηδέω, *comitor.* Th. ὀπάζω, f. άσω, *perſequor, comitem do.* ε. 141. θ. 80.

Ὀπὶ, *voce*, dat. ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox.* Vide ὄπα. θ. 41. 68.

Ὀπίζετο, *curabat*, imperf. ab ὀπίζομαι, *curo*, ab ὄπις, ιδος, ἡ, *ultio, cura.* α. 21.

Ὄπιθεν, metri cauſa, pro ὄπισθεν. Th. ὀπίσω, *retrorſum.* θ. 323.

Ὀπιπτεύοντ', pro ὀπιπτεύοντα, *ſpectantem*, præſ. part. accuſ. caſus, ab ὀπιπτεύω, ab inuſitato ὀπτεύω. Th. eſt ὄπτομαι, *video.* ε. 29. 804.

Ὄπιν, acc. ſing. ab ὄπις, ιδος, ἡ, *ultio, vindicta, cura.* ε. 249.

Ὄπισθεν, adverb. *pone*, à tergo ab ὀπίσσω, Poët. pro ὀπίσω, *retrorſum, retro.* ε. 467.

Ὅπλα, *inſtrumenta*, ab ὅπλον, ου, τὸ, *arma.* ε. 625.

Ὁπλέα, acc. ab ὁπλεὺς, έος, ὁ, *nomen viri.* α. 180.

Ὁπλὴν, *ungulam*, ungulâ pecus eſt armata, ab ὁπλὴ, ῆς, ἡ. Th. ὅπλον, ου, τὸ, & in pl. τὰ ὅπλα, *arma.* ε. 487.

Ὁπλότατος, *minimus natu*, ſuperlat. grad. in comp. ὁπλότερος, ου, ὁ, *junior*, ab ὅπλον, ου, τὸ, *arma.* θ. 137. 333.

Ὁπότε, *quando, cum*, ex ὅτε, ὀπ' ἀρχαϊκὸν π, ut liquet ex ὁπόσος, ὁποῖος, &c. ſicut & λακωνικὰ ſunt complura, quorum alia

ratio reddi nequit, ut πεντήκοντα, &c. ὁππότε idem quod ὁπότε. π duplicatur metri cauſa, ὁπόταν ex ὁππότε & ἂν, *ubi.* ε. 541. α. 397. θ. 782.

Ὅππη, Poët. pro ὅπη, *ubi.* θ. 387.

Ὁπποτέρην, *utram*, accuſ. f. g. Poët. ab ὁπότερος, *uter.* Th. πότερος, ου, ὁ, *uter.* θ. 549.

Ὀπωρινὸς, οῦ, ὁ, *autumnalis*, ex ὀπώρα, ας, ἡ, *autumnus*, q. d. ὥρα ὀποῦ, *tempus ſucci.* ε. 672. 675.

Ὅπως, *ut, quo pacto.* θ. 156. 471.

Ὁρᾶται, *ſpectat*, 3. perſ. præſ. ind. verb. med. κάρη δ' εἰς οὖδας ὁρᾶται, *caput pavimentum ſpectat*, eſt ſenis deſcriptio. ab ὁράω, *video.* imperf. ἑώρων, perf. ἑώρακα. ε. 532.

Ὀρειχάλκοιο, genit. Ion. ab ὀρείχαλκος, *orichalcum*, æs montanum, ab ὄρος, εος, τὸ, *mons*, & χάλκος, ου, ὁ, *æs.* α. 122.

Ὀρέξαι, *porrigere*, a. 1. infinit. ὀρεξαμένη, part. f. g. a. 1. med. ab ὀρέγομαι, *porrectis manibus prendo.* Th. ὀρέγω, f. ξω, *porrigo, extendo.* θ. 433. 456.

Ὄρεος, *montis*, gen. ſing. à τὸ ὄρος, *mons.* α. 374. θ. 484.

Ὀρεσινόμου, *in montibus paſcentis*, gen. ex ὄρος, εος, τὸ, *mons.* & νέμω, *paſco*, in præt. m. νένομα. α. 407.

Ὄρηται, *orta fuerit*, 3. ſing. a. 2. med. ſub. ab ὄρω, in med. ὄρομαι, ῃ, ηται, præſens & aor. 2. coincidunt. in ſubj. Hinc eſt Latinorum *orior.* θ. 782.

Ὀρθὸς, *rectus, erectus.* ε. 725. hinc

Ὀρθαὶ τρίχες, *erecti pili.* α. 391.

Ὄρθιος, g. com. *arduus*, ex ὀρθὸς, οῦ, ὁ, *rectus.* ε. 288.

Ὀρθρογόη, ης, ἡ, *manè lugens.* ab ὄρθρος, ου, ὁ, *tempus matutinum.* & γοάω, f. ήσω, *gemo.* ε. 566.

Ὄρθρου, gen. ab ὄρθρον, τὸ, *diluculum*, ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη. *Diluculo ſurgens, ut tibi victus ſufficiens ſit.* ε. 275.

Ὄρθῳ, dativ. ſing. nomen proprium viri, ὄρθος, ου, ὁ. θ. 293. 309.

Ὅρκος, ου, ὁ, *juramentum.* ε. 217.

Ὁρμήσωσι, *impetum faciunt*, 3. pl. a. 1. act. ſubj. ab ὁρμάω, ῶ, *impetu feror*, f. ήσω, ὁρμηθῆναι, a. 1. paſſ. infin. Them. ὁρμὴ, ῆς, ἡ, *impetus.* ε. 524. α. 73. 403.

Ὅρμους, *monilia*, acc. pl. ab ὅρμος, ου, ὁ, *monile*, colli ornamentum. ε. 74.

Ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ, *avis*, dat. pl. ὀρνίθεσσι, Ion. & Poët. ε. 210. 468.

Ὄρος, εος, τὸ, *mons.* At ὅρος, ου, ὁ, *terminus.* ε. 326. θ. 2.

Ὄρουσαν, *irruerant*, pro ὤρουσαν, 3. p. a. 1. act. indic. ab ὀρούω. ab ὄρω formatum eſt, ſicut & ὀρίνω, & ὄρνυμι. item, ὀρώρω, à præt. med. ὤρορα per metatheſ. ὄρωρα. ὀρούσα, pro ὀρούσασα, *præcipitans*, part. a. 1. act. f. g. ab ὀρούω. α. 412. 437.

Ὅρπηκα, *ſtimulum*, acc. ab ὅρπηξ, ηκος, ὁ, virga aculeata è ramo. ε. 466.

Ὀρφανὰ, *orphanos*, ab ὀρφανὸς, οῦ, ὁ, *orphanus, pupillus*, q. ab ὀρφνὸς, *obſcurus*, q. d. ὁ ἐν σκότει ὢν, negligitur enim & veluti in tenebris verſatur. Flectitur more adjectivorum. ε. 328. Vide Manuale N. T.

Ὀρχέομαι, οῦμαι, *ſalto*, 3. perſ. pl. num. ὀρχεῦνται, *tripudiant, ſaltant*, Dorice, pro ὀρχοῦνται, f. ήσομαι, a. 1. med. ὠρχησάμην. Hinc ὀρχηθμὸς, οῦ, ὁ, *chorea.* α. 282. θ. 4.

Ὄρχος, ου, ὁ, *pulvinus*, ordines vitium. α. 296.

Ὀρώρει, *excitabatur*, 3. pluſq. perf. med. verbi ὄρω, *excito*, f. ρῶ, & σω, præt. m. ὄρωρα, & ὤρορα, quod activè & paſſivè uſurpatur. α. 274. θ. 703.

Ὁρῶν, *videns*, præſ. part. ab ὁράω, ῶ, f. άσω, p. ὥρακα. Att. ἑώρακα. α. 426. θ. 5.

Ὃς, *qui.* ε. 8. 22. 208. &c.

Ὃς, *ſuus.* πατέρ' εἰς ὃν, *ad patrem ſuum.* α. 38. θ. 71.

Ὅσα, quanta, & ὅσσα, ab ὅσος. & Poët. ὅσσος, ου, ὁ, *quantus.* θ. 475. 651.

Ὄσσα, ης, ἡ, vox. θ. 10. 43.

Ὅσσαι, pro ὅσαι, *quotquot*, pl. n. f. g. ὅσσ', pro ὅσσα, *quæcunque*, ab ὅσος, & Poëtice, ὅσσος, ου, ὁ, *quantus.* θ. 183.

Ὄσσετο, *prævidebat*, imperf. verbi ὄσσομαι, *video*, Æolic. pro ὄπτομαι, f. ὄψομαι, p. ὦμμαι. θ. 551.

Ὄσσος, ου, ὁ, & ος, τὸ, *oculus.*

ὄσσοις,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

ὄσσοις, *oculis.* ὄσσε, dualis numeri, pro ὄσσεε, per apocopen τȣ̃ ε ψιλȣ̃. α. 426.

Ὅσσον, *quantum*, Poëtice, pro ὅσον. ϑ. 41. 49.

Ὅσκεν, *quicunque*, Poëtice, pro ὃς ἄν. ὅσοι, *quotquot.* ὅσσοι, pro ὅσοι. ε. 301. ϑ. 154.

Ὀςέα, *oſſa*, pl. num. ab ὀςέον, ȣ̃ν, έȣ, ȣ̃, *os oſſis.* ϑ. 540.

Ὅτ', pro ὅτε, ut & ὅθ'. ε. 111. 337.

Ὅτε, *quando quum.* Notetur diſcrimen. ὅτε, *quando*, extra interrogationem. πότε, *quando ?* in interrogatione. ε. 89. ϑ. 58. 291.

Ὄτοβ@, ȣ, ὁ, *ſonus.* ϑ. 709.

Ὀτραλέως, *celeriter, ociſſime*, adverb. Th. ὀτρύνω, f. υνῶ, *incito, inſtigo.* α. 410.

Ὅττι, *quia, quoniam*, ὅττι τάχιστα, *quàm celerrimè*, Poëtice, pro ὅτι, *quod.* ε. 48. 60. α. 428.

Οὐ, *non*, ȣ̓ δίκη, pro ἀδικία, more Hebræorum ε. 242.

Οὔτι, *non*, Poëtice, pro ȣ̓. ϑ. 182.

Οὖατα, accuſ. plur. *aures*, ab ȣ̃ας, ατος, τὸ, Poëtice, pro ȣ̃ς, ὠτὸς, dativ. plur. ȣ̃ασιν. ε. 544. ϑ. 702.

Οὐδὲ, *neque*, ȣ̓δ', pro ȣ̓δὲ, per apoſtrophum. ε. 40.

Οὐδαμῆ, *nuſquam*, adv. ab ȣ̓δαμὸς, ex ȣ̓, & ἀμὸς, ȣ̃, ὁ, *unus.* α. 218.

Οὖδας, τὸ, *pavimentum*, idem quod ȣ̃δος, ε@, τὸ, hoc in nom. inuſitat. illud in nom. & acc. tantum uſitatum. ε. 532.

Οὐδὲν, *nullum*, ab ȣ̓δεὶς, ȣ̓δεμία, ȣ̓δὲν, *nullus, a, um.* ε. 309. ϑ. 295.

Οὐδέποτ', *nunquam*, ex πότε, *quando.* Th. ὅτε, *idem.* ε. 174. ϑ. 759.

Οὐδέτερ@, *neuter*, ex ȣ̓δὲ, & ἕτερ@, *alter.* α. 171. ϑ. 638.

Οὐδέτι, *neque ullum*, ex ȣ̓, & τὶ, *quid.* ε. 145.

Οὐδὸς, ȣ̃, ὁ, *limen*, ab ȣ̃δος, ε@, τὸ, *ſolum.* ε. 329. ϑ. 749.

Οὐκ, ſequente tenui, *non*: ȣ̓χ, ſequente vocali aſpirata. ε. 11. 318.

Οὐκέτι, *non amplius*, ex ȣ̓κ, & ἔτι, *adhuc.* ε. 34. α. 118.

Οὖλι@, idem quod ὀλοὸς, ȣ̃, ὁ, ſic ȣ̃λιος ἄρης, *pernicioſus Mars.* Them. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, *perdo.* α. 192. 441.

Οὐλομβρίω, Poët. pro ὀλομβρίω, *miſeram*, accuſ. ab ȣ̓λόμβρος, factum ex aor. 2. ὀλόμβρος, interpoſito υ, metri cauſa. Th. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, a. 2. med. ὠλόμιω. ε. 715.

Οὔλυμπος, olympus, quaſi ὁλόλαμπος, *totus lucens*, ȣ̓λύμποιο, gen. Ion. ȣ̓λυμπόν δὲ, *ad olympum.* hinc ȣ̓λύμπιος, *olympius*, vel *cæleſtis*, ο, mutatur in ȣ Poëtice. ϑ. 855.

Οὕνεκα, pro ȣ̃ ἕνεκα, *cujus rei gratia*, ἕνεκ', per apocopen τȣ̃ α. ε. 137. 515.

Οὖν, *igitur*, τοιγαρȣ̃ν. α. 299.

Οὔποτε, *nunquam*, ex ȣ̓, & πότε, & hoc ab ὅτε, *quando.* ε. 811.

Οὔπω, *nondum*, ex ȣ̓, & πω, (enclitic.)

(enclitic.) *quodammodo.* hoc ab ὅς. ε. 271. α. 10.

Οὐρανίδῃ, dat. ſing. ab οὐρανίδης, ου, ὁ, *cœleſtis.* Th. οὐρανὸς, οῦ, ὁ, *cœlum.* ϑ. 486.

Οὐρανὸς, ὁ, *cœlum.* Hinc οὐρανίη, Ion. pro οὐρανία, Urania, una ex Muſis, οὐρανόθεν, *è cœlo, cœlitus.* ε. 240. οὐρανιώνων, *cœlicolarum*, gen. pl. ab οὐρανίων, ωνος, ὁ. ϑ. 45. 78. 939.

Οὐρεῖν, *meiere*, præſ. infin. pro imperativo, more Hebræorum. Vide in οὐρήσῃς. ε. 756.

Οὔρεος, pro ὄρεος, *montis*, οὔρεα, pro ὄρεα, Poëtice, *montes*, dat. pl. οὔρεσι, ab ὄρος, εος, τὸ, *mons.* ε. 230. 508.

Οὐρῇ, Ion. pro οὐρᾷ, dat. ſing. ab οὐρὰ, ᾶς, ἡ, *cauda.* α. 431.

Οὐρῆας, *mulos*, acc. pl. ab οὐρεὺς, Ion. pro ὀρεὺς, έος, & Ionic. ῆος, ὁ, *mulus*, ab ὄρος, εος, τὸ, *mons*, quod hujus jumenti magnus ſit uſus circa montana opera. ε. 789. 794.

Οὐρήσῃς, *meias*, 2. ſing. a. 1. act. ſubj. ab οὐρέω, *meio*, f. ήσω. Th. οὖρον, ου, *urina.* ε. 727.

Οὔρειον, ſeu potius, οὔρδον, nomen viri. α. 186.

Οὓς, *quos*, ab ὃς, ἣ, ὅ. At οὓς, *ſuos*, ab ὃς, ἣ, ὅν. ϑ. 45. 473.

Οὐτάμεναι, Ion. pro οὐτάναι, præſ. inf. ab οὔτημι, ſeu οὐτάω, *vulnero.* hinc part. οὐτάμενος, *vulneratus.* niſi velis in præt. paſſ. per ſyncopen dici, pro οὐτασμένος, ab οὐτάζω, άσω. idem quod οὐτάω, ῶ, f. ήσω. α. 335. 363.

Οὔτασ', pro οὔτασε, *vulneravit.* ab οὐτάω. α. 461.

Οὔτε, *neque*, & οὔτ', pro οὔτε, ut & οὔθ'. ε. 128. 782. α. 217.

Οὗ τ', *cujuſque*, gen. ab ὅς, *qui.* ε. 532.

Οὔτις, ὁ, & ἡ, *nullus*, non aliquis, h. e. *nullus.* ε. 15. οὔπι, *nuſquam.* ε. 105.

Οὗτος, αὕτη, τοῦτο, ex ὁ αὐτὸς, *hic.* ε. 291. 386.

Οὕτως, ſequente vocali, *ſic*, οὕτω, ſequente conſona. ε. 422.

Ὀφέλλει, *auget*, 3. præſ. ind. verbi, ὀφέλλω, *adaugeo.* in præſ. imperat. ὄφελλε, *fove.* ε. 14. 211.

Ὀφθαλμὸς, οῦ, ὁ, *oculus*, ὀφθαλμοῖσιν, dat. pl. Ion. Th. ὄπτομαι, *video.* ε. 265. ϑ. 451.

Ὄφιος, *ſerpentis*, gen. ab ὄφις, ιος, ὁ, acc. ὄφιν. α. 161. ϑ. 334.

Ὄφρα, adv. Poët. pro ἵνα, *ut.* ε. 258. ὄφρ' εἴπω, *ut dicam.* ε. 339.

Ὀφρύσι, dat. pl. ab ὀφρὺς, ύος, ἡ. *ſupercilium.* ϑ. 827.

Ὀχθήσας, a. 1. part. act. *contriſtatus*, ab ὀχθέω, ῶ, *gravate fero.* ϑ. 558.

Ὀψαρότης, ου, ὁ, *qui ſero arat*, ex ἀρόω, *aro*, & ὀψὲ, ſero, adverb. ε. 488.

Π.

ΠΑγασαίου, gen. pro πηγασαίου, Doricè, à πήγασος, ου, ὁ, *Pegaſus*, alatus Perſei equus. Them. πηγὴ, ῆς, ἡ, *fons.* α. 70.

Πάγκακος, *omnino malus*, ut πάγκακον ἦμαρ, *infauſtiſſimus*

mus dies. ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis, e*, & κακὸς, οῦ, ὁ, *malus*. ε. 811.

Πάγος, ου, ὁ, collis ubi multi lapides ſunt quaſi compacti, & in unam coaluerunt cautem. Th. πηγνύω, vel πήγνυμι, *compingo*, f. ξω. α. 439.

Παγχρύσεα, *prorſus aurea*, quaſi dicas, πάντως χρύσεα, à χρυσὸς, οῦ, ὁ, *aurum*. ϑ. 335.

Παθὼν, *paſſus*, in f. g. παθοῦσα, a. 2. part. act. à πάσχω, *patior*, f. πείσομαι, a. 2. ἔπαθον, præt. med. πέπονθα. ε. 216. ϑ. 276. 660.

Παῖς, *puer*, & Ionica diæreſi, πάϊς, παιδὸς, in acc. παῖδ', pro παῖδα, in dat. plur. & Ion. παισὶ, παίδεσσι. ε. 50. 129. 376. 397.

Παίζοντες, *ludentes*, præſ. part. à παίζω, f. παίξω, & σω, *ludo*. α. 277.

Παιπαλοέσσης, dat. pl. Ionicus, *aſperis*, à παιπαλόεις, εσσα, εν, *aſper, præruptus*. Th. παίπαλα, τὰ, *loca prærupta*. ϑ. 860.

Παλαίει, *luctatur*, à πάλη, ης, ἡ, *lucta*, hinc παλαίω, *luctor*. ε. 411.

Παλάμαις, *manibus*, dat. pl. à παλάμη, *palma*, παλάμῃσι, dat. pl. Ion. pro παλάμαις. α. 320. ϑ. 866.

Πάλιν, adv. *iterum, rurſus*. ε. 671. ϑ. 181.

Παλινάγρετος, *revocabilis*, ex πάλιν, & ἀγείρομαι, *colligor*. Th. ἀγείρω, f. ρῶ, *congrego*. α. 93.

Παλίωξις, pro παλιδίωξις, q. d. poſt inſecutio. Thema διώκω, *perſequor, inſector*, f. ξω, p. ωχα. α. 15.

Παλλὰς, άδος, ἡ, *Pallas*, Sapientiæ Dea, quæ & Minerva dicitur. ε. 76. α. 126.

Πάλλαντι, dat. à πάλλας, nomen viri. πάλλαντα, acc. ϑ. 376.

Πάλλεν, *jactabat*, imperf. pro ἔπαλλεν, à πάλλω *vibro, agito*, f. αλῶ. α. 321.

Πάμπαν, adverb. *prorſus*, q. d. πάντως πάντως. ε. 273. 300.

Παμφαίνων, præſ. part. à παμφαίνω, *totus appareo*. μ eſt ante φ, quæ literæ ſunt cognatæ, & ut ita dicam, conſanguineæ. ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*, & φαίνω, *appareo*, f. ανῶ, p. πέφαγκα, a. 1. ἔφανα, a. 2. ἔφανον. ε. 565.

Παναίολος, *omnino varius*, ex πᾶς, & αἰόλος, ου, ὁ, *varius*. α. 139.

Παναπήμων, *prorſus innoxia*, ex ἀπήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, *illæſus*. Th. πῆμα, ατος, τὸ, *damnum*. ε. 809.

Πανάριστος, *longe præſtantiſſimus*, ex πᾶν, & ἄριστος, *præſtantiſſimus*. Th. ἄρης, εος, ὁ, *Mars*. ε. 291.

Πανδιονίς, Fabula de filia Pandionis. ε. 566.

Πανδώρα, nomen mul. videtur epitheton telluris, quæ omnis generis fruges profert. ex πᾶν, & δῶρον. ε. 81.

Πανελλήνεσσι, dat. pl. Ion. omnibus ad unum Græcis, à πανέλληνες, ex πᾶν, & ἕλλην,

ηνος,

ενος, ὁ, *Hellen, Græcus*. ε. 526.

Πανέφθου, gen. à πάνεφθος, *omni ex parte coctus*. Th. ἕψω, *coquo, elixo*, f. ἑψήσω. α. 208.

Πανημέριος, *toto die*. ex πᾶν, & ἦμαρ, ſeu ἡμέρα, *dies*. α. 396.

Παννύχιος, *tota nocte*, elegantia poëtica, ubi nomen ponitur pro adv. Th. νὺξ, νυκτὸς, ἡ, *nox*. α. 46.

Πανόπη, nomen mul. q. d. *pro omnibus loquens*. ϑ. 250.

Πάντοθεν, *undiquaque*, adv. à πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*. ε. 623.

Παντοίην, acc. f. g. παντοίων, gen. pl. à παντοῖος, ου, ὁ, *omnigenus, varius*. Th. πᾶς, *omnis*. ε. 619. ϑ. 830.

Παντὸς, πάντα, πάντεσσι, &c. Vide in πᾶσα.

Παπταίνων, præſ. part. à παπταίνω, *circumſpicio*. ε. 442.

Παρὰ, cum gen. *à, ab*. ε. 51.

Παρ', pro παρά. ε. 27. Cum dat. *apud*. ε. 129. Cum acc. *trans, præter, &c.* ε. 169. πάρα, pro πάρεστι, *urgent*. ε. 452.

Παραγίνεται, 3. perſ. præſ. *adeſt*. Th. γίνομαι, ſeu γείνομαι, *ſum*, f. 1. paſſ. γενηθήσομαι, p. γεγένημαι, a. 2. m. ἐγενόμην. ϑ. 432. 436.

Παρακαίρια, *importuna*, à παρακαίριος, ſeu παρά καιρὸς, *intempeſtivus*. Th. καιρὸς, οῦ, ὁ, *occaſio, tempus*. ε. 327.

Παραμείβηται, *prætereat*. 3. præſ. ſub. à παραμείβω, *prætereo*. Th. ἀμείβω, f. ψω, *commuto*. ε. 407.

Παραιβασία, *delictum, tranſgreſſio*, idem quod παράβασις, ex παρὰ, & βαίνω, *eo, incedo*. ϑ. 220.

Παραιφάμενοι, *appellantes*, metri gratia inſerto ι, vel per epentheſin Poëtic. eſt aor. 1. part. med. à πάρφημι, *hortor*. Th. φημὶ, ſeu φάω, *dico*. ϑ. 90.

Παρακοίτῃ, dativ. à παρακοίτης, ου, ὁ, *maritus*, παράκοιτις, ἡ, *marita, uxor*, σὺν αἰδοίῃ παράκοιτι, ex παρὰ, *juxta*, & κοίτη, ης, ἡ, *cubile, lectus*. ϑ. 328. 928.

Παραφαινέμεν, Ionic. pro παραφαίνειν, *revelare*, præſ. inf. pro imper. Th. φαίνω, f. νῶ. ε. 732.

Παρασχεῖν, eſt. a. 2. act. infin. à παρέχω, *efficio, præſto*, παρεῖχον, 3. pl. imperf. act. Th. ἔχω, *habeo*, f. ἕξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον. ε. 710. α. 84.

Παρειῶν, gen. pl. παρειὰ, ᾶς, ἡ, *gena, maxilla*. α. 267.

Παρεκβαίνουσι, *exorbitant*. 3. pl. ind. præſ. ex παρὰ, ἐκ, & βαίνω, *eo*, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 224.

Παρελαύνω, *aveho*, præterveho. Th. ἐλαύνω, *agito*, f. ἐλάσω, p. κα. α. 353.

Παρελέξατο, *concubuit*, cum dat. a. 1. m. ind. à λέγομαι, *cubo*, f. λέξομαι. ϑ. 278.

Παρελθεῖν, *pervenire*, a. 2. inf. Th. ἔρχομαι, *venio*, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἤλυθον & ἦλθον, p. m. ἤλυθα. ε. 214.

Παρὲξ, *extra*, dicitur & παρὲκ. Th. ἐκ vel ἐξ, *ex, è*. α. 352.

Πα-

Παρεόντος, *præſentis*, Ionicè pro παρόντος, genit. præſ. part. à παρὰ & εἰμὶ, *ſum*. ε. 364.

Παρεστάμεν, *adeſſe, adſtare*. Ion. pro παρεστάναι, præſ. act. inf. à παρέστημι, pro παρίστημι. Non ſolum ἵστημι, ſed etiam ἕστημι uſitatum eſt, f. στήσω, a. 2. ἔστην. ϑ. 439.

Πάρεστιν, à πάρειμι, *adſum*. Th. εἰμὶ, *ſum*. ϑ. 420.

Παρέσχεθεν, *appoſuit*. 3. perſ. præſ. imperf. à παρασχέθω, idem quod παρέχω, *præbeo*. Them. ἔχω, *habeo*. ϑ. 639.

Παρέτραπε, *deflexerunt*, a. 2. act. à παρατρέπω, *diverto, deflecto*, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔτραπον, p. m. τέτροπα. ϑ. 103.

Παρθένος, ου, ἡ, *virgo*, hinc παρθένιος, & παρθενικὸς, ἡ, ὸν, *virgineus, virginalis*. ε. 63. 254. ϑ. 344.

Παρκλίνουσι, *deflectunt*, pro παρακλίνουσι, 3. perſ. pl. ind. præſ. à κλίνω, f. νῶ, *reclino*, p. κέκλικα. ε. 260.

Παρνήσοιο, gen. Ion. à πάρνησος, ου, ὁ, nomen montis in Delphis. ϑ. 499.

Πάροιθεν, ſeu πάροιθε, idem quod πάρος, *ante*. ϑ. 531.

Πάρος, *antè*. Adverbium vel temporis vel loci. α. 119.

Πᾶσαι, f. g. à πᾶς, *omnis*, g. παντὸς, in acc. πάντα, πᾶσαν, πᾶν, gen. pl. πασέων, Ion. pro πασῶν, dat. pl. πᾶσι, & πᾶσιν, & Ion. πάντεσσι. πάσῃσιν, pro πάσαις, πάντ', pro πάντα, πάντη, adv. *paſſim*. ε. 76. 124. 509. ϑ. 372. 828.

Πασιθέη, nomen mul. ϑ. 247.

Πασιθόη, nomen mul. *quæ ad omnes currit*. ϑ. 352.

Πάσχει, *patitur*. à πάσχω, f. πείσομαι, præt. med. πέπονθα, aor. 2. ἔπαθον. ε. 209.

Πατὴρ, *pater*, gen. πατέρος, πατρὸς, dat. πατρὶ, acc. πατέρα tantum. vocat. ὦ πάτερ. hinc πατρὶς, ίδος, ἡ, *patria*. ε. 5. α. 1. ϑ. 73.

Πατροκασιγνήτους, *patruos*. ex πατὴρ, *pater*, & κασίγνητος, *frater*. Th. κάσις, *frater*, & γείνομαι, *naſcor*. ϑ. 502.

Πατρῷος, ου, ὁ, καὶ ἡ, *paternus*. Th. πατὴρ, *pater*. ε. 374.

Παῦε, *deſiſte*, præſ. imperat. act. παύθη, 3. ſingul. a. 1. paſſ. f. παύσω, p. πέπαυμαι, aor. 2. ἔπαυον. α. 449. ϑ. 533.

Παῦρον, *exiguum*. παῦρον δ' ἐπὶ χρόνον, *ad exiguum tempus*. à παῦρος, ου, ὁ, Poët. *paucus*. Hinc παῦρα, neut. pl. adverb. *raro*. hinc & παυρίδιον, *pauxillum*. Th. παύω, f. παύσω, *ceſſo*. ε. 132. 324. ϑ. 780.

Παχείας, *denſas*, acc. pl. à παχὺς, εῖα, ὺ, *denſus, craſſus*, in gen. παχέος, in acc. παχυν. ε. 495. 507.

Πέδιλον, ου, τὸ, *calceus, talare*. ϑ. 12.

Πεδίον, ου, τὸ, *campus*. πεδίοιο, gen. Ion. πεδόθεν, adv. *ex fundo*. Th. πέδον, ου, τὸ, *ſolum*. α. 342. 378. ϑ. 680.

Πεῖθ', pro ἔπειθε, *perſuaſit*, imperf. à πείθω, *perſuadeo*. πειθὼ,

θὼ, *Suada*, Dea eloquentiæ præſes. Th. πείθω, f. πείσομαι, a. 2. m. ἐπιθόμην, præt. med. πέποιθα. ε. 73. α. 450.

Πείκειν, *tondere*, præſ. inf. à πείκω, vel πέκω, *pecto*, f. ξω, a. 1. paſſ. ἐπέχθην. α. 773.

Πείρατα, pro πέρατα, *termini*. dat. pl. πέρασιν. à πέρας, ατος, τὸ, *finis*. ε. 167.

Πειρηθῆναι, *periculum feciſſe*, a. 1. inf. paſſ. à πειράω, ῶ, *conor*, *nitor*, f. άσω, vel ήσω, p. πεπείρακα. Th. πεῖρα, ας, ἡ, *conatus*. α. 359.

Πειρίθοον, nomen viri, *ardelio*. α. 179.

Πέλαγος, εος, τὸ, *profunditas maris*, *pelagus*, πέλας τῆς ἀκτῆς κατ' ἀντίφρασιν, vel quia πέλας ἄγει. α. 131.

Πελάσας, *accedens*, a. 1. part. à πελάζω, f. σω, *appropinquo*. Th. πέλας, adv. *propè*. ε. 370.

Πελεμίζετ', pro πελεμίζετο, imperf. paſſ. *contremuit*, *quaſſatus fuit*, πελεμίζεται, *concutitur*, 3. præſ. ind. paſſ. à πελεμίζω, f. ξω, *moveo*, *quaſſo*. θ. 458. 842.

Πέλει, 3. perſ. ind. à πέλω, *ſum*. πέλεν pro ἔπελεν, 3. imperf. act. πέλομαι, idem quod πέλω. ε. 806. α. 164.

Πελίης, ου, ὁ, nomen viri. θ. 996.

Πελώρη γαῖα, *terra vaſta*, πέλωρος, ου, ὁ, *ingens*, πελώριος, idem quod πέλωρος, à πέλωρ, ωρος, τὸ, *monſtrum*. θ. 159. 295.

Πέμπε, pro ἔπεμπε, *miſit*, imperf. πέμψαν, pro ἔπεμψαν; a. 1. ind. act. à πέμπω, f. ψω, *mitto*. ε. 84.

Πέμπτη, *quinta*, dat. caſ. πέμπτας, acc. pl. πέμπτῃσι, dat. pl. Ion. à πέμπτος, ου, ὁ, *quintus*. Th. πέντε, *quinque*. ε. 800. 801.

Πένεσθαι, præſ. inf. à πένομαι, *ago*, *efficio*. unde eſt ἡ πενία, *paupertas*, Ion. πενίη. ε. 495. 771.

Πένθος, εος, τὸ, *luctus*, *mœror*. κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες, *prementes altum corde dolorem*. θ. 98.

Πέντε, *quinque*. ε. 611.

Πεντήκοντα, *quinquaginta*. ε. 661.

Πεντηκοντακάρηνον, ex πεντήκοντα, *quinquaginta*, & κάρηνον, ου, τὸ, *caput*. θ. 312.

Πεντόζοιο, gen. Ion. à πέντοζος, ου, ἡ, *manus*. ex πέντε, *quinque*, & ὄζος, *ramus*. Digiti ſunt veluti quinque ramuſculi, & homo eſt quaſi *arbor inverſa*. ε. 740.

Πεπαλαγμένος, *pollutus*. perf. part. paſſ. à παλάσσω, *inquino*, *fædo*. f. ξω. p. πεπάλαχα. a. 1. ἐπάλαξα. Th. πάλλω, αλῶ, *vibro*. alii à πηλὸς, οῦ, ὁ, *lutum*. ε. 731.

Πεπαρμένη, *confixa*, perf. part. paſſ. à πείρω, *tranſadigo*, f. περῶ, perf. paſſ. πέπαρμαι, p. m. πέπορα. ε. 203.

Πεπείραμαι, *expertus ſum*, perf. paſſ. Doricè pro πεπείρημαι, à πειράω, ῶ, *tento*, f. άσω & ήσω. Th. πεῖρα, ας, ἡ, *conatus*. ε. 658.

Πεπνυμένα, *ſapientia*. perf. part.

Th. πνέω, flo, ſpiro: unde πίνυμι ſeu πνύω, f. σω, præt. paſſ. πέπνυμαι, ſapiens ſum. ε 729.

Πέποιθ', pro πέποιθε, præt. m. confidit. à πείθω, perſuadeo, f. πείσω, p. πέπεικα, a. 2. ἔπιθον. ε. 373.

Πέπον, mollis, vocativi caſus, à πέπων, ονος, ὁ, ἡ, maturus, mitis. Th. πέπτω, coquo, f. ψω, præt. paſſ. πέπεμμαι. α. 350.

Πεπότητο, volabat. 3. ſing. pluſq. perf. paſſ. à ποτάομαι, ῶμαι, volo. Th. πέτομαι, unde eſt ποτὴ volatus, & hinc ποτάομαι. α. 148.

Πέπρωτο, fatis conſtitutum eſſet, 3. ſing. pl. perf. paſſ. per ſyncopen pro πεπερατῶτο. à περατόω, determino, f. ώσω, perf. paſſ. πεπεράτωμαι, & per ſyncopen πέπρωμαι. Th. πέρας, ατος, τὸ, terminus. θ. 464. 475.

Πεπυκασμένος, præt. perf. part. paſſ. hinc πεπυκασμένος νόον, prudens, callidus, à πυκάζω, denſo. Thema πύκα, denſè. ε. 791. θ. 484.

Περᾶν, præſ. inf. Th. περάω, ῶ, f. ήσω, & άσω, tranſeo. ε. 736.

Περ in fine, quamvis. θεοί περ, quamvis ſint Dii. θ. 739.

Πέρην, ultrà, Ionicè pro πέραν, idem quod πέρα, ultrà. θ. 215.

Περὶ--έδυνε, induit, imperf. à περιδύνω, induo. Th. δύνω, & δύω, f. δύσω, a. 2. ἔδυν. α. 124.

Περὶ--ἔθηκε. Vide in ἔθεσαν. α. 123.

Περιγλῶχες, cuſpidulosa folia, per ſyncopen pro περιγλώχινες. Th. γλωχὶν, vel γλωχὶς, ῖνος, ἡ, cuſpis, acies. α. 398.

Περὶ, cum Genitivo præ, circa. περὶ χροΐ. περὶ πάντων, ſuper omnes. Cum Dativo, circa, περὶ στήθεσι, propter. Cum Accuſativo, circa, περὶ σῆμα. ε. 817. α. 129. 247. 279 θ. 3.

Πέρι, valde. ε. 54.

Περὶ--ἐστι, excellit. θ. 656.

Περί τ' ἀμφί τε, circumquaquè. θ. 848.

Περ, particula eſt, quæ annecti aliis orationis partibus ſolet, & plerumque ſignificat, quamquam, quamvis. Sæpe etiam vacat. ε. 20. 153. 206.

Περίαχε, inſonuit, a. 2. act. à περιηχέω, Doricè περιαχέω, ῶ, circumſono, f. ήσω. Th. ἦχος, ου, ὁ, ſonus. θ. 678.

Περιέσσασθαι, circuminduito, a. 1. med. infin. à περιέννυμαι. Th. ἕω, induo, pro quo ἕννυμι, f. ἕσω, p. εἷμαι, a. 1. m. ἑσσάμην. ε. 537.

Περικαλλέα, accuſ. ſingul. f. g. à περικαλλὴς, perpulcher. περὶ enim auget ſignificationem. Th. καλὸς, λὴ, λὸν, pulcher. θ. 10.

Περίκειται, circumdatur, 3. perſ. præſ. à κεῖμαι, jaceo, f. κείσομαι. θ. 733.

Περικλυτὸν, celebrem, accuſ. à περικλυτὸς. Th. κλύω, audio. ε. 60.

Περιμαίνεται, circumquaque furit. 3. perſ. præſ. ind. περὶ intendit ſignificationem, à μαίνομαι,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

νομαι, *furo*, f. μανοῦμαι. α. 99.

Περιμαρνάμεθ', *propugnavimus*, pro περιμαρνάμεθα, 1.pl.præſ. ind. verbi μάρναμαι, pugno. θ. 647.

Περιμήδεα, nomen viri. α. 187.

Περιμήκεες, prælongæ, pl. num. à περιμήκης, εος, ὁ, ἡ. Th. μῆκος, εος, τὸ. longitudo, περὶ in compoſitione auget ſignificationem. α. 133.

Περιναιετάωσι, *circumhabitant*. 3.pl. præſ. ſubj. à περιναιετάω, *circumhabito*. Th. ναίω, habito. θ. 370.

Περιπλομένου, *circumvoluto*, pro περιπελομένου. Th. πέλω, *moveo*, ſum. ε. 384. θ. 184.

Περίρρυτος, ου, ὁ, circumfluus. Th. ῥύω, pro ῥέω, fluo. θ. 193.

Περιοστὰ, *eximia*, plur. num. à περιοστὸς, οῦ, ὁ, *excellens*. à περὶ, præpoſitione, variam habente conſtructionem & ſignificationem. θ. 399.

Περιστονάχιζε, *circumquaque ingemiſcebat*, 3. perſona imperf. à περιστοναχίζω, idem quod περιστένω, *circumcirca gemo*. Th. στενὸς, οῦ, ὁ, anguſtus. α. 344.

Περιταμνέμεν, *incidito*, Ion. præſentis act. infin. pro περιτάμνειν, à περιτάμνω pro περιτέμνω, *circumcido*. Th. τέμνω, ſeco, f. τεμῶ, p. τέτμηκα, aor.2. ἔταμον, præt. med. τέτμηα. ε. 568.

Περίφρονος, *prudentis*, genit. à περίφρων, ονος. Them. φρὴν, mens. α. 297.

Περμησσὸς, οῦ, & Ion. οῖο, ὁ, fluvius Bœotiæ ex Helicone, Phœbo & Muſis ſacer.

Περσεὺς, έος, ὁ, nomen viri.

Περσεφόνη, & Περσεφόνεια, ας, ἡ, Proſerpina, filia Iovis & Cereris. Them. φένω, occido. θ. 768.913.

Περσηΐς, ΐδος, ἡ, nomen mul. θ. 356.957.

Πέρσης, nomen viri. Frater Heſiodi etiam ita appellatus fuit. ὦ πέρση, vocativi caſus. ε. 27. 211.

Πέσεν, cecidit, pro ἔπεσεν, 3. ſing. a. 2. act. à πίπτω, cado, f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. act. ἔπεσον, inde in part. πεσὼν, οῦσα, ὸν. α. 365. 375.

Πέταλ', folia, à πέταλον, folium, in dat. pl. πετάλοισι, à πετάννυμι, ſeu πετάω, *expando*, f. άσω, præt. paſſ. πέπταμαι. ε. 678.

Πετεεινοῖς, volucribus, dat. pl. pro πετεινοῖς, per epentheſin Poëticam, à πετεινὸν, οῦ, τὸ, volatile, avis, & Poëticè πετεεινὸν, à πέτομαι, *volo*, in imperf. ἐπετόμην, & in 3. plurali, ἐπέτοντο. ε. 276. α. 308.

Πέτηλα, Ion. pro πέταλα. Vide πέταλ'. α. 289.

Πετραίη, nomen proprium. θ. 357.

Πέτρη, Ion. pro πέτρα, *petra, rupes, cautes*. Differunt, πέτρα, & πέτρος, quod πέτρα, ſit *grande ſaxum, rupes*. πέτρος vero, *lapis manu tractabilis*, πέτρῃσι, dat. pl. Ion. θ. 728. πέτρας. θ. 7. Hinc πετραίη, ſaxatilis. ε. 587. & πετρῆεν, ſaxoſum, à maſcul.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

maſcul. πετρήεις, εντος, ὁ. ε. 531.

Πεύθετο, imperf. à πεύθομαι, idem quod πυνθάνομαι, *interrogo*, ſciſcitor, f. πεύσομαι, præt. paſſ. πέπυσμαι, aor. 2. med. ἐπυθόμην.

Πεῦκαι, *abietes*, à πεύκη, ης, ἡ, abies. α. 376.

Πευκείδας, acc. à πευκείδης, ου, ὁ, nomen gentile. α. 187.

Πεφραδέτην, *commemorarunt*. 3. dual. a. 2. act. pro ἐφραδέτην. π, initialis litera præponitur à Poëtis, prout in præterito fieri ſolet. Th. φράζω, dico, memoro, f. φράσω, a. 2. act. ἔφραδον, ες, ε. & Poët. πέφραδον, ες, ε. πεφραδέειν, Ion. pro φραδεῖν, a. 2. act. infin. p. m. πέφραδα. ε. 764. θ. 475.

Πεφρηδὼ, όος, ἡ, nomen mul. à πέφραδα. Th. φράζω, dico. θ. 273.

Πεφύασι, *nati*, ſeu *producti ſunt*, 3. plur. perf. act. Poët. pro πεφύκασι, à φύω, f. ύσω, gigno, p. πέφυκα, a. 2. ἔφυον, & ἔφυν. θ. 728.

Πεφυλαγμένος, *obſervans*, perf. part. πεφύλαξο, *eſto cautus*, 2. ſingul. præt. paſſ. imperativi modi, à φυλάσσω, f. ξω, cuſtodio, p. χα. ε. 704. 795.

Πηγάδας, acc. pl. à πηγὰς, άδος, ἡ, *glacies*. Them. πηγνύω, ſeu πήγνυμι, f. ξω, compingo. ε. 503.

Πήγασος, ου, ὁ, Pegaſus, alatus Perſei equus, ita dictus quod circum Oceani fontes natus eſſet. Th. πηγὴ, ῆς, ἡ, fons. θ. 281.

Πηγαὶ, plur. à πηγὴ, ῆς, ἡ, *fons*. παρὰ τὸ πήγνυσθαι, quia circa fontes domicilia ſtruxerunt, unde Latinè *pagi*, acceperunt nomen. Etymol. quaſi πηδὴ, à πηδάω, *ſalio*, quod ſcaturiat è terræ viſceribus, πηγὰς, acc. pl. θ. 809.

Πηδάλιον, ου, τὸ, *temo*, *gubernaculum*. Th. πηδὸς, ου, ὁ, ligni ſpecies. ε. 45.

Πηκτὸν, *compactum*, à πηκτὸς, ου, ὁ, compactus. Th. πηγνύω, vel πήσσω, f. ξω, compingo. ε. 431.

Πηλεῖ, dat. ſing. à πηλεὺς, έος, ὁ, *Peleus*, nomen viri. θ. 1006.

Πῆμα, ατος, τὸ, *damnum*, *noxa*. ε. 56.

Πηνειὸς, nomen viri. θ. 343.

Πήξας, *infigens*, part. a. 1. act. à πήττω, πήσσω, pro quo etiam dicitur πηγνύω, & πήγνυμι, *pango*, compingo, f. πήξω, a. 1. ἔπηξα. ε. 428.

Πήξασθαι, fabricare, a. 1. med. infin. à Th. πήσσω, vel πήττω, vel πήγνυμι, compingo, f. ξω, a. 1. m. ἐπηξάμην. ε. 453.

Πηοὶ, Ion. pro παοὶ, *cognati*, *affines*, à παὸς, ου, ὁ. Th. πάω, ῶ, vel potius πάομαι, poſſideo, præt. paſſ. πέπαμαι. ε. 343.

Πιέειν, bibere, pro πιεῖν, (a. 2. act. infin.) dialyſi Ionica, à πίνω, bibo, f. πώσω, p. πέπωκα, a. 2. ἔπιον, a. 2. imperat. πίθι. α. 252.

Πιέζοις, *premas*, præſ. opt. Th. πιέζω,

πιέζω, f. έσω, premo. ε. 495.

Πιερίη, ης, ἡ, nomen regionis in finibus Macedoniæ, quæ ob ſummam amœnitatem credita fuit Muſarum ſedes. Hinc eſt πιερίηθεν, Adv. è loco, ad formam, Θήβηθεν, κλισίηθεν, ex tentorio, Ἰλιάδ. λ. 603. à κλισίη, Ion. pro κλισία. πιερίδες, Pierides, pl. num. à πιερὶς, ίδος, ἡ. ε. 1. α. 206. ϑ. 53.

Πιθήσας, fretus, a. 1. part. act. à πιθέω. Th. πείθω, perſuadeo, f. πείσω, p. πέπεικα, a. 2. ἔπιθον. ε. 357.

Πίθηται, paruerit, 3. ſing. a. 2. med. ſubj. Th. πείθω, f. πείσω, a. 2. ἔπιθον, p. m. πέποιθα. ε. 293.

Πίθου, vaſis, gen à πίθος, ου, ὁ, dolium, πίθοιο, poëtice pro πίθου. ε. 98.

Πιλνᾷ, dejicit, 3. præſ. ind. à πιλνάω, idem quod πελάω, appropinquo, πίλνατο, imperf. pro ἐπίλνατο, à πίλναμαι, ab act. πίλνημι, quod eſt à πιλνάω, appropinquo. Th. πέλας, prope. ε. 508. ϑ. 703.

Πῖλον, πίλεις, à πῖλος, ου, ὁ, pileus. ε. 540.

Πιμπλεῦσαι, replentes, præſ. part. f. g. pl. num. pro πιμπλεῖσαι, Æolicè, à πίμπλημι, ης, ησι, idem quod πλήθω, impleo, hinc in paſſ. πίμπλαμαι, σαι, ται, expletur. Them. πλέος, ου, ὁ, plenus. ε. 299. α. 429. ϑ. 880.

Πινέμεν, Ionic. pro Dorico πινέμεναι, abjecto αι, & retento accentu in loco ſuo, pro πίνειν, bibere, præſ. inf. à πίνω, f. πώσω, p. πέπωκα, a. 2. ἔπιον. ε. 590.

Πίονος, gen. Th. πίων, ονος, ὁ, ἡ, pinguis. ϑ. 538. Hinc in comp. πιότερος, ſuperl. πιότατος. ε. 583.

Πίπτουσαι, incidentes, pl. num. f. g. præſ. part. à πίπτω, cado, f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον. ſubj. πίπτωσιν, in præſ. ε. 618. ϑ. 873.

Πίστεις, nom. pl. à πίστις, εως, ἡ, fides. Th. πείθω, f. σω, perſuadeo. ε. 370.

Πίσυνος, fretus. Th. πείθω, f. σω. p. κα, perſuadeo, a. 2. ἔπιθον, p. m. πέποιθα. ϑ. 506.

Πιφάσκεαι, Ion. pro πιφάσκῃ, loqueris, 2. perſ. præſ. ſub. à πιφάσκομαι, pro φάσκω, jactito, dico, à φημὶ, dico, & hoc à φάω, dico. ϑ. 655.

Πλάσσε, finxit, a. 1. ind. pro πλάσε, Poëtice, & rurſus πλάσε, pro ἔπλασε, Poëtæ duplicant, literam, ut ſyllaba poſſit produci, & abjiciunt augmentum, ne ſyllaba redundet. Th. πλάσσω, fingo, f. άσω, p. πέπλακα, a. 1. paſſ. ἐπλάσθην, hinc πλαστὸς, ἡ, ὸν, fictus, a, um. ε. 70. ϑ. 512.

Πλαστήν. Vide in πλάσσε. ϑ. 513.

Πλατέ', lata, pro πλατέα, plur. num. g. n. à πλατὺς, εῖα, ὺ, latus. ϑ. 445.

Πλείη, Ion. pro πλεία, hoc pro πλέα, plena: à maſcul. πλέος, plenus, Poëtice πλεῖος. Attice, πλέως. ε. 101.

Πλείστη, plurima, & πλεῖστον, plu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

rimum, ſuperl. à πολὺς, multus. Vide in πλέον. ε. 718.

Πλείων, *major*, & pro πλείων, Poëtæ πλέων: unde eſt πλέονες, & dat. pl. Poëticus πλεόνεσσι, & pro πλείονα, *plura*, Poëtice πλέονα, nec non per ſyncopen & craſin, πλέω. ε. 377. 378. 688.

Πλειὼν, ῶνος, ὁ, *annus*, ſic dictus quod eo compleantur tempora. Them. πολὺς, multus. ε 615.

Πλεκτοῖσιν, *plicatis*, dat. pl. Ion. à πλεκτὸς, οῦ, ὁ, *plexus*. Them. πλέκω, necto, f. ξω, præt. act. πέπλεχα, a. 2. ἔπλακον, p. m. πέπλοκα. α. 63.

Πλέον, *plus*, dicitur & πλεῖον, n. g. Neutra, ut hic, ſæpe adverbiaſcunt, à πλείων, & πλέων, ονος, ὁ καὶ ἡ, amplior. in ſuperl. πλεῖστος, plurimus. Th. πολὺς, πολλὴ, πολὺ, multus, a, um. ε. 40.

Πλευρὰς, acc. pl. à πλευρὰ, ᾶς, ἡ, *latus*, *coſta*. α. 430.

Πλέῳ, *pleno*, in dativ. à πλέος, plenus. ε. 790. & πλέω, *plura*. Vide in πλείων.

Πληγέντος, *percuſſi*, gen. part. a.2. paſſ. pro πλαγέντος, πληγεῖσα, ejuſdem temporis & modi. f.g. à πλήσσω, vel πλήττω, *percutio*, f. ξω, a.2. ἔπληγον, & ἔπλαγον, p. m. πέπληγα. θ. 861. Hinc πληγὴ, ῆς, ἡ, plaga, Doricè, πλαγὰ, πληγῇσιν, dat. pl. Ion. θ. 857.

Πλήθωσι, *impleantur*, præſ. ſub. à πλήθω, *impleo*, f. ήσω, ſed quum de mari aut fluviis dicitur, *inundo*. Th. πλέος, ου, ὁ, plenus. ε. 306. 459.

Πληϊάδες, Poetice pro πλειάδες, *vergiliæ*, *ſidus in dorſo tauri*, à πλειὰς, άδος, & hoc à πλείονες, quod ibi ſint ſtellæ complures. Them. πολὺς, multus. ε. 613.

Πλῆμναι, nom. pl. f.g. à πλήμνη, *rotæ modiolus*. Sunt fiſtulæ, quæ axi inſeruntur. Euſtath. παρὰ τὸ πλήθεσθαι ἤτοι πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος. Them. πλέος, ου, ὁ, plenus. α. 309.

Πλὴν, cum Genit. *præter*, adv. α. 74.

Πληξαύρη, nomen mul. *quæ multiloquio aërem verberat*. θ. 353.

Πλῆξεν, *percuſſit*, a. 1. ind. Th. πλήσσω, percutio, f. ξω, p. m. πέπληγα. θ. 855.

Πλήξιπποι, nom. pl. à πλήξιππος, agitator equorum, ex πλήσσω, f. ξω, percutio, & ἵππος, ου, ὁ, equus. α. 24.

Πλῆτο, *implebatur*, 3. ſing. pluſq. perf. paſſ. Poëtice, pro ἐπέπληστο, à πλήθω. Sic & πλῆντο, in plurali. Verum malim derivari ab imperf. verbi πλῆμι, à πλήθω. Th. πλέος, plenus. α. 146. θ. 688.

Πλόος, & contracte, πλοῦς, *navigatio*, à πλέω, f. πλεύσω, navigo. ε. 663.

Πλούσιος, *dives*, à πλοῦτος, ου, ὁ, *divitiæ*. ε. 22.

Πλουτεῦντα, Dorice, pro πλουτοῦντα, præſ. part. acc. à πλου-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

τέω, *diteſco*. Th. πλοῦτος, ου, ὁ, divitiæ. ε. 311.

Πλουτὼ, όος, ἡ, nomen mul. q.d. *opulenta*. θ. 355.

Πλουτοδόται, *opum datores*, nom. pl. à πλουτοδότης, ου. ex πλοῦτος, *divitiæ*, & δίδωμι, do. ε. 125.

Πλοῦτος, ου, ὁ, q. ex πολὺ, & ἔτος, *divitiæ*, *ex multis annis collectæ*. at ἄφενος, εος, τὸ, *divitiæ* (ἀφ' ἑνὸς ἔνου) *ex uno anno ſuperſtites*. ε. 375.

Πλωΐζεσκε, *navigabat*, 3. perſ. ſing. imperf. act. Poëtice, à πλωΐζω. Th. πλέω, f. πλεύσω, navigo. ε. 632.

Πνείοντες, *anhelantes*, præſ. part. Poët. pro πνέοντες. πνεούσαν, acc. f. g. præſ. part. πνεύσαντος, part a. 1. act. Th. πνέω, f. πνεύσω, flo. ε. 504. α. 24

Πνοιὰς, *flatus*, acc. pl. à πνοιὴ, quod eſt à πνέω, *flo*, *ſpiro*, f. πνεύσω, in præt. med. πέπνοα, unde eſt πνοὴ, ῆς, ἡ, *flatus*, Poët. πνοιὴ, πνοιῇσι, dat. pl. Ion. pro πνοιαῖς. θ. 253. 268.

Πόδα, acc. ſing. à ποῦς, *pes*, in dat. duali, ποδοῖν, & Poët. ποδοῖϊν. ε. 495. α. 158. ποδῶν, gen. pl. θ. 70.

Ποδώκεα, acc. ſing. q. ὠκὺς τοῖς ποσὶ, *pedibus celer*, à ποδώκης, εος, ὁ καὶ ἡ, pedibus celer, à ποὺς, ποδὸς, pes, & ὠκὺς, celer. θ. 320.

Πόθος, ου, ὁ, deſiderium. α. 41.

Ποιεῖ, *facit*, 3. præſ. à ποιέω, ῶ, facio, ποίησε, & ποίησ', a. 1. pro ἐποίησε. ε. 100.

Ποίη, Ion. pro πόα, ας, ἡ, *herba*. hinc ποιήεσσα, herboſa. α. 381. θ. 194.

Ποικιλόβουλος, *verſutus*, qui animo ſuo agitat varia conſilia, à ποικίλος, ου, ὁ, varius, & βουλὴ, ῆς, ἡ, conſilium. θ. 521.

Ποικιλόδειρον, *canoram*, *variantem vocem*, à δειρὴ, ῆς, ἡ, ſeu δερὴ, *collum*, & per metonym. cauſæ, *vox*, & ποικίλος, ὁ, varius. ε. 201.

Ποικίλος, ου, ὁ, varius. θ. 300.

Ποιμαίνονθ', *paſcentem*, acc. ſing. præſ. part. verbi ποιμαίνω, f. ανῶ, paſco, aor. 1. ἐποίμανα. Th. ποιμὴν, ένος, ὁ, paſtor. θ. 23.

Ποιμένι, dat. ſing. à ποιμὴν, ένος, ὁ, *paſtor*. Hinc ποίμνη, ης, ἡ, grex ovium. ε. 785. θ. 100. 446. hinc & ποιμνήιος, ὁ, ad ovium gregem pertinens.

Ποινὴ, ῆς, ἡ, *pœna*. ε. 753.

Πολεμήιος, Ionica dialyſi, pro πολέμειος, *bellicus*. Th. πόλεμος, ου, ὁ, bellum. α. 238.

Πολέας, *multos*, acc. pl. Poët. pro πολλοὺς, (differt à πόλεας, *urbes*, ſolo accentu.) Th. πολὺς, in genit. uſitatè πολλοῦ à πολλὸς, ſed Poëtice etiam πολέος. ε. 578.

Πολεῖν, *verte*, præſ. inf. à πολέω, ῶ. *verto*, εἴαρει πολεῖν, *vere verte*. Hic in dimenſione legendum ἦρει πολεῖν. ε. 460.

Πόλεμος, ου, & Ionic. πολέμοιο, acc. πόλεμον, *bellum*. ε. 14.

Πόλις, ἡ, urbs. in Gen. πόλιος, πόλεως, & Poëtice, πόληος. in acc.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

acc. πόλιν, & πόληα, Poët. dat. plur. πολέεσσιν, Ionic. & Poët. ε. 119. 238. α. 105. 285.

Πολιοκρόταφοι, *cani circa tempora*, κρόταφος, ου, ὁ, pars capitis dicta *tempus*. *Homo propriè caneſcit*. Vide κρόταφος. ε. 179.

Πολλάκι, Poët. pro πολλάκις, ſæpe. Th. πολύς. ε. 238.

Πολλὴ, πολὺς, & πολλὸς, & πολὺ, multus, a, um, dat. pl. πολλοῖσι. πολὺ, adverbialiter accipitur, pro *multò*, πολὺ μᾶλλον, *multò magis*. πολλὸν, pro πολλῷ ponitur & accipitur adverbialiter. ε. 19. πολλὸν ἀμείνω, *multò meliora*. πολλὰ, adv. *valde*, *multùm*. Comp. πλείων, ονος, Superl. πλεῖστος, η, ον, plurimus, a, um. ε. 9. 19. 126. α. 92. 274. θ. 9.

Πολυγηθέος, gen. à πολυγηθὴς, *multum lætitiæ afferens*. Th. πολὺ, *multum*, & γηθέω, f. ήσω, *lætor*. ε. 612.

Πολυγόμφων, *multos clavos habentium*, ex πολὺς, *multus*, & γόμφος, ου, ὁ, *clavus*. ε. 658.

Πολυδαίδαλος, *multo artificio elaboratus*. ex πολὺς, multus, & Δαίδαλος, ου, ὁ, *Dædalus*, ingenioſus ille artifex Cretenſis. ε. 64.

Πολυδερκέος, genit. à πολυδερκὴς, *multos intuens*, ex πολὺς, multus, & δέρκω, video. θ. 451.

Πολυδώρη, nomen mul. θ. 354.

Πολύδωρος, nomen viri. θ. 978.

Πολυήρατος, peroptabilis. Them. ἐράω, ῶ, f. άσω, amo. θ. 404.

Πολυΐδριν, *multiſcium*, idem quod πολυΐστορα, à πολὺς, *multus*, & ἴδρις, εως, ὁ καὶ ἡ, *ſciens*. Th. ἴσημι, *ſcio*. θ. 616.

Πολυκληΐδα, accuſ. ſing. à πολυκληΐς, *multis tranſtris inſtructa*, vel *multa compage juncta*, à κληῒς, ſedes nautica. vel à κληῒς, pro κλεὶς, δὸς, ἡ, clavis. Th. κλείω, f. σω, claudo. ε. 815.

Πολυκλύστῳ, in dat. à πολύκλυστος, ου, ὁ, *undis agitatus*. à κλύζω, *abluo*, f. σω. θ. 189.

Πολύμηλοι, *pecoroſi*, ex μῆλον, ου, τὸ, *ovis*. Th. μηλέα, ας, ἡ, malus arbor. ε. 306.

Πολύμνια, ας, ἡ. Nomen Muſæ, à πολὺς, multus, & ὕμνος, ὁ, hymnus, carmen, & hoc ab ὕδω, celebro, cano. θ. 78.

Πολύξεινος, *multorum hoſpes*, à ξένος, ου, & Poët. ξεῖνος, *hoſpes*. ε. 713.

Πολύπτυχος, ου, *multiplex*, *implicatus ſphæris*, à πτύσσω, f. ξω, *complico*. θ. 113.

Πολὺς. Videin πολλὴ.

Πολυσπερέες, *diſperſæ*, à πολυσπερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *multum ſparſus*. Them. σπείρω, *diſſemino*, f. ρῶ. θ. 365.

Πολυφλοίσβοιο, *multiſoni*, gen. Ion. à φλοῖσβος, ου, *fremitus undarum*. ε. 646.

Πολυφόρβης, gen. caſus, *multos paſcentis*. Th. φέρβω, ψω, paſco. θ. 912.

Πολυφραδέεσσι, *aſtutis*, dat. pl. à

πολυφραδὴς, valdè conſultus. Th. φράζω, f. σω, dico, a. 2. ἔφραδον. ϑ. 494

Πολύχρυσος, *affluens auro*. Th. χρυσὸς, οῦ, ὁ, aurum. α. 8.

Πολυώνυμος, *multa habens nomina*, celebris, ab ὄνομα, ατος, τὸ, *nomen*. ϑ. 715.

Πονησάμενος, *laborans*, part. a. 1. med. verbi πονέω, ῶ, f. ήσω, *laboro*. Them. πένομαι, facio, p. m. πέπονα. ε. 430.

Πόνος, ου, labor, πόνοιο, gen. Ion. Th. πένομαι, facio. ε. 91.

Πόντος, ου, ὁ, mare. ε. 668.

Ποντοπόρεια, nomen mul. *pontivaga*. Sic ποντοπόροιο, à πόντος, ου, ὁ, mare, & πορεία, ας, ἡ, iter. Th. πείρω, tranſeo. ε. 626. ϑ. 256.

Πόρον, acc. à πόρος, ου, ὁ, *iter*. Th. πείρω, f. ερῶ, tranſeo. ϑ. 292.

Πόρε, *dedit*, a. 2. act. à πόρω, Poët. pro πορίζω. πόρεν, pro ἔπορεν, a. 2. act. πόροι, *præbuerit*, a. 2. opt. act. Th. πείρω, f. περῶ, tranſadigo, pertranſeo, præt. m. πέπορα. ε. 377. ϑ. 412. 904.

Ποσειδάων, & contractè, ποσειδῶν, gen. ῶνος, ὁ, Neptunus. ε. 665.

Πόσις, εως, ἡ, f. g. *potus*. idem quod πόμα, τὸ. Th. πίνω, f. πώσω, *bibo*. α. 395.

Ποσ', pro ποσὶ, *pedibus*, & ποσσ', pro ποσσὶ, & hoc pro ποσὶ, dat. pl. Poët. à ποῦς, ποδὸς, ὁ, pes, vocat. ὦ ποῦς. ε. 539.

Ποταμοῖο, gen. Ion. à ποταμὸς, οῦ, ὁ, *fluvius*. ϑ. 242.

Ποτὲ, ποτ', & ποθ', *quando*. ε. 86. 228. ϑ. 22.

Ποτέοντο, *volabant*, imperf. Ion. à ποτέομαι, f. ήσομαι, idem quod πέτομαι, volo, as. ϑ. 691.

Ποτὶ, Doricè, pro πρὸς, *ad*, ε. 550.

Πότνια, *veneranda*, à πότνιος, ου, ὁ, venerandus. ε. 73.

Ποῦ, *ubi*, adv. ab οὗ. Th. ὃς, qui. ε. 88.

Πουλυβότειρα, *multorum alumna*, epitheton terræ, ex πουλὺς, Poët. pro πολὺς, *multus*, & βόσκω, f. ήσω, paſco. à Th. inuſitat. βόω, ῶ, f. όσω, paſco. ε. 156. ϑ. 531.

Πουλὺν, accuſ. ſing. m. g. pro πολὺν. Vide in πολὺς. ϑ. 190. 258.

Πραθέειν, *vaſtare*, Ion. pro πραθεῖν, a. 2. inf. verbi πέρθω, vaſto, f. πέρσω, f. 2. παρθῶ, & per metatheſin πραθῶ, hinc a. 2. ἔπραθον. α. 240.

Πραπίδεσσι, dat. pl. à πραπίδες, αἱ, *præcordia*. ϑ. 608.

Πρέπει, 3. præſ. à πρέπω, decorus ſum. μεταπρέπω, decorus ſum inter. ϑ. 92.

Πρεσβῆες, *ſeniores*, Ion. à πρεσβεὺς, έως, ὁ, idem quod πρέσβυς, υος, ὁ, *ſenex*. α. 245.

Πρεσβύτατον, *maximum natu*, ſuperl. grad. à πρέσβυς, ſenex. ϑ. 363.

Πρηνὴς, έος, ὁ, ἡ, *pronus*. α. 365.

Πρήξεις, *facies*, f. 1. ind. Ion. pro πράξεις, à πράττω, facio, f. ξω, p. χα. ε. 400.

Πρησήρων, *valdè ſpirantium*, gen. pl.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

pl. à πρηστὴρ, ῆρος, ὁ. Th. πρήθω, incendo. ϑ. 846.

Πρηΰνει, *mitigat*, 3. ſingul. præſ. Ion. pro πραΰνει. Th. πραῢς, vel πρᾶος, ου, ὁ, lenis. ϑ. 254.

Πρηῶνος, *præcipitio*, gen. à πρηὼν, ῶνος, ὁ, *eminentia montis*. α. 437.

Πρὶν, *prius*, adv. ε. 90.

Πρίνινον, *ilignum*, à πρῖνος, ου, ἡ, *ilex*, arbor. ε. 427.

Πρίνου, genit. πρῖνος, ου, ἡ, *ilex*. ε. 434.

Πρὸ, *juxta, una*. πρό τ' ἐόντα, *præterita*. α. 303. ϑ. 32.

Προβάδην, adv. *in progrediendo*, à προβαίνω, *progredior*. Them. βαίνω, eo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 727.

Προβάλοιτο, *proponat*, a. 2. med. opt. à προβάλλω, *profero*, propono. Th. βάλλω, f. αλῶ, jacio, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. ε. 777.

Προβάτοις, dat. pl. à πρόβατον, ου, τὸ, *ovis*, pecus. ε. 556.

Προβέβηκε, *antiſtat*, perf. ind. act. Th. προβαίνω, anteeo, ſupero. Vide in προβάδην. α. 355.

Προγένοντ', *procedebant*, pro προγένοντο, & hoc pro προεγένοντο, 3. pl. a. 2. med. indic. Th. γείνομαι, ſum, *naſcor*, f. γενήσομαι, p. γεγένημαι, a. 2. m. ἐγενόμην, p. m. γέγονα, a. 1. m. ἐγεινάμην. α. 345.

Προθύελλα, *impetuoſa*, à θύελλα, ης, ἡ, *procella*. videtur hæc vox dividenda, & τὸ προ per τμῆσιν referendum ad τὸ φέρει. ϑ. 742.

Προϊδέσθαι, a. 2. med. infinit. à προείδω, prævideo. Th. εἴδω, video, f. εἴσομαι. a. 2. εἶδον & ἴδον. α. 386.

Προΐωξις, εως, ἡ, *perſecutio*, pro προδίωξις, per ſyncopen, à προδιώκω. Th. διώκω, f. ξω, p. χα, *perſequor*, abigo. α. 154.

Προλιπὼν, *relinquens*, a. 2. part. act. & in f. g. προλιποῦσα, προλιπόντ', pro προλιπόντε, nom. dual. a. 2. part. Th. λείπω, *linquo*, f. λείψω, f. φα, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. ε. 197. 564. α. 1.

Πρόλοχος, nomen viri, q. d. *primus inſidiator*. α. 180.

Προμηθεὺς, *Prometheus*, nomen viri. Th. μῆδος, εος, τὸ, *cura*, ſed in compoſito προμηθὴς, έος, ὁ, ἡ, *providus*, mutatur δ in ϑ, quæ ſunt literæ cognatæ. ε. 48.

Προνόη, nomen mul. ϑ. 261.

Πρόπαν, *univerſum*. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e. ϑ. 525.

Προπάροιθε, pro πρὸ, *ante*, cum Gen. vide πάρος, *ante*. πρόπαρ, per apocopen, pro προπάροιθε. *è regione*. α. 285. ϑ. 518.

Προπεφραδμένα, *prædeliberata*, Doricè pro προπεφρασμένα, perf. part. à φράζω, dico, f. σω, in a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα, perf. paſſ. πέφρασμαι ε. 653.

Προρέει, præſ. ind. *profluit*, προρεόντων, *influentium*, præſ. part. gen. pl. Th. ῥέω, *fluo*, f. ῥεύσω, p. ἐῤῥύηκα. ϑ. 792.

Πρὸς, cum Dativo, *ad*, cum Accuſ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

cuſ. *ad*, πρὸς οὐρανὸν, *ad cœlum uſque, præter, adverſus*. ε. 208. 317.

Προσαρήρεται, adaptaverit, eſt 3. ſing. præſ. paſſ. indic. à προσαρήρομαι. A præterito enim medio formatur præſens, ſignificans idem quod primitivum. Sic ab ἄρω, *apto, congruo*, f. ρῶ, præt. m. ἦρα & Atticè ἄρηρα, unde præſens hoc ἀρήρομαι. ε. 429.

Προσεβήσατο, acceſſit, a. 1. med. à προσβαίνω, accedo. Them. βαίνω, eo. α. 33.

Προσέειπε, *alloquebatur*, imperf. vel a. 1. vel 2. à προσέπω. Vide Th. ἔπω, dico. a. 1. εἶπα, a. 2. εἶπον. α. 349. θ. 546.

Προσεῖναι, *adeſſe, juvare*, præſ. inf. ex πρὸς, & εἰμὶ, ſum. ε. 351.

Προσέκυρσε, *appulit*, a. 1. act. à προσκύρω, appropinquo. Th. κύρω, f. Æol. κύρσω, incido. ε. 198.

Προσελέξατο, *verſat*, a. 1. m. Th. λέγω, dico, f. ξω, p. χα. ε. 497.

Προσέφη, a. 2. act. ind. à πρόσφημι, *alloquor*. Th. φημὶ, dico, vel φάω. ε. 53.

Προσηύδα, *alloquebatur*, imperf. act. à προσαυδάω, f. ήσω. Th. αὐδὴ, *vox*. α. 117. 326.

Πρόσθεν, *prius*, ante, & πρόσθ', pro πρόσθε. Th. πρὸ, ante. ε. 98. α. 277.

Προσιόντι, dat. ſing. part. a. 2. act. à πρόσειμι, *accedo*, in aor. 2. πρόσιον, ες, adivi, ex πρὸς, *ad*, & εἶμι, *eo*, a. 2. ἴον. ε. 351.

Πρόσωπον, τὸ, *vultus*, ex ὢψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. ε. 592.

Προτέροισιν, dat. pl. Homer. ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐθελήσω. *Cum viris me majoribus contendere noluero.* Hic locum habet illud, *cede majori*. & Rom. 13. 7. *honorem, cui honor.* πρότερος, *prior*. Th. πρὸ, *ante*. θ. 424.

Προὔθηκε, *propoſuit*, pro προέθηκε, a. 1. ind. à προτίθημι, propono, f. θήσω, p. τέθεικα, a. 1. ἔθηκα, a. 2. ἔθην. θ. 537.

Προὔκειτο, *propoſitus erat*, pro προέκειτο, imperf. verbi κεῖμαι, f. κείσομαι. α. 312.

Προφέρει, *promovet*. 3. ſing. præſ. Th. φέρω, fero, f. οἴσω. ε. 577.

Προφερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *præſtans*, in comp. προφερέστερος, ſuperl. προφερέστατος, à προφέρω, præſto. Th. φέρω. α. 260.

Πρόφρων, ονος, *prudens*, προφρονέως, adv. ε. 665. θ. 433.

Προφυγεῖν, a. 2. act. infinit. à προφεύγω, effugio. Th. φεύγω, *fugio*, f. φεύξομαι, a. 2. ἔφυγον, p. m. πέφυγα. ε. 645.

Προχέειν, *infunde*, præſ. inf. Th. χέω, f. εύσω, fundo. ε. 594.

Προχοῇ, *alveo, gutturnio*, ex πρὸ & χέω, f. εύσω, fundo. ε. 755.

Προχόῳ, *gutturnio*, dat. à πρόχοος, ου, ὁ, *aqualis, vas aquarium*. Th. χέω, fundo. θ. 785.

Πρυλέεσσι, *pedeſtribus*, dat. pl. à πρυλὴς, έος, ὁ. Legitur tantum in pl. πρυλέες, οἱ, pedites conferti, Iliad. λ. 49. ε. 744. α. 193.

Πρυμνὼ, όος, ἡ, nomen mul. q. d. *ul-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

d. *ultima*. ϑ. 350.

Πρωῒ, *mane*, cui opponitur ὀψὲ, veſperi. ε. 459.

Πρώτη, *prima*, à πρῶτος, ου, ὁ. Th. πρὸ, ante. ϑ. 397.

Πρωτηρότῃ, illi qui tempeſtivè aravit, dat. ſing. à πρωτηρότης, ex πρῶτος & ἀρόω, *aro*, f. όσω. ε. 488.

Πρωτογόνων, *primogenitorum*, gen. pl. à πρωτόγονος, ex πρῶτος, primus, & γείνομαι, naſcor, inde γονὴ, genus. ε. 541.

Πρωτομέδεια, nomen mul. quæ prior curat. ϑ. 249.

Πρῶτον, τὸ πρῶτον, *Adverb.* primùm, πρῶτα, ut & ſuperl. πρώτιστα & πρώτιστ'. Th. πρὸ, antè. ε. 289. 456. 809.

Πρωτὼ, όος, ἡ, nom. mul. ἡ πρωτεύουσα, gern groß. ϑ. 24.

Πτελέης, *ulmo*, gen. Ion. à πτελέα, ας, ἡ, ulmus. ε. 433.

Πτερὰ, acc. pl. à πτερὸν, *ala*, hinc πτερόεις, εντος, ὁ, alatus, acc. pl. πτερόεντα.

Πτερύγων, gen. pl. à πτέρυξ, υγος, ἡ, *ala*, πτερύγεσσι, dat. pl. Ion. Th. πτερὸν, οῦ, τὸ, ala. ε. 626. 682. α. 117. 134.

Πτολεμίζειν, Poëtice pro πολεμίζειν, præſ. inf. à πολεμίζω, f. ίσω, bello. Th. πόλεμος, ου, ὁ, bellum. α. 358.

Πτολίεθρον, *oppidulum*. pro πόλις dicunt Poëtæ πτόλις, εως, ἡ, unde eſt πτολίεθρον, ου, τὸ, idem. α. 81.

Πτολιπόρθῳ, dat. ſing. à πτολίπορθος, *urbium everſor*, ex πτόλις, pro πόλις, urbs, Poët. & πέρθω, *vaſto*, in præt. med. πέπορθα. ϑ. 936.

Πτόρθοιο, gen. Ion. à πτόρθος, ου, ὁ, *ramus*. Th. ὀρθὸς, οῦ, ὁ, *rectus*. ε. 419.

Πτύχες, plicæ. pl. num. à πτὺξ, πτυχὸς, ἡ, plica. Th. πτύσσω, f. ξω, plico. α. 143.

Πτώσσῃς, 2. perſ. ſub. præſ. à πτώσσω, mendico. hinc πτωχὸς, οῦ, ὁ, mendicus. Th. πτοέω, ῶ, f. ήσω, perterrefacio. ε. 26. & 393.

Πυγοστόλος, ου, ἡ, *quæ nates veſtibus ornat*. ex πυγὴ, ῆς, ἡ, *nates, clunes*, & στέλλω, *orno*. f. ελῶ. ε. 371.

Πύθεται, 3. præſ. ind. ὀστέα πύθεται, oſſa computreſcunt. à πύθω, fut. ύσω, *putrefacio*, unde eſt Latinorum, *puteo, es, êre*, πύθομαι, *putreſio*. α. 153.

Πύθῃ, 3. perſ. præſ. ſubj. act. à πύθω, fut. ύσω, *putrefacio*. ε. 624.

Πυθμένι, dat. ſingul. à πυθμὴν, ένος, ὁ, *fundum, ima pars*. Th. πύθω, putrefacio. ϑ. 952.

Πυθοῖ, dativ. ſing. à πυθὼ, όος, ἡ, nomen urbis. ϑ. 499.

Πυθοῖ δε, *pythum verſus*. Hic δε poſtponitur Dativo, alioquin poſtponi ſolet accuſativo, ut οἶκόνδε. ἰλιάδ. β. 158. Unicum hoc exemplum, ubi δε *dativo* poſtponitur, non evertit regulam. δε poſt accuſativum caſum poſtpoſitum ſignificat, *ad*, *verſus*; & eſt dictio enclitica. Sic legimus αἴγυπτόνδε. ὀδυσσ. ρ. 426. α. 480.

Πυ-

Πυκάσαι, a. 1. inf. à πυκάζω, f. άσω, *munio, fulcio*. propriè *condenſo*. Nam Th. eſt πύκα Adv. & vertitur *densè*. item *accuratè*. ε. 622.

Πυκινὸς, idem cum πυκνὸς, οῦ, *creber*: à πυκνὰ, *densè*. ε. 530. 551.

Πύλαι, nom. plur. à πύλη, ης, ἡ, *porta*, & πυλέων, gen. pl. Ion. pro πυλῶν. α. 246. 272.

Πύλας, acc. pl. à πύλη, *porta*. θ. 732.

Πύλου, genit. à πύλος, ου, ἡ, nomen regionis. α. 360.

Πύματος, Poëtice *ultimus*, à πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum. Th. πύθω, putrefacio. θ. 497.

Πὺξ, Adverb. *pugno*, mit der fauſt. α. 302.

Πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis. ε. 57.

Πύργων, *turrium*, gen. pl. à πύργος, ου, ὁ, *turris*. α. 242.

Πυροφόρος, *frugifer*. Epithetum aëris. à πυρὸς, οῦ, ὁ, *triticum*, & φέρω. ε. 547.

Πώεα, acc. pl. à πῶϋ, εος, τὸ, *grex*. Th. πάω vel πάομαι, *poſſideo*. ε. 514.

Πωλεῖται, *vertitur*, præſ. à πωλέω, *verto*, ut πολέω. θ. 781.

Πῶμ', pro πῶμα, ατος, τὸ, *operculum*. ε. 94. 98.

Πώποτε, *unquam*. Th. ὅτε, quando. ε 648.

Ρ.

Ῥαδινοῖσι, *mollibus*, à ῥαδινὸς, οῦ, ὁ, gracilis, mollis, q. d. ῥέα δινούμενος, *qui facile movetur*. Th. δίνη, ης, ἡ, vortex. θ. 195.

Ῥα, per *metatheſin*, pro ἂρ, ex ἄρα, dictio encl. ε. 323. α. 4.

Ῥ', pro ῥα, dictio enclitica, hîc expletiva. Græcè μόριον συμπληρωματικὸν, *vocula expletiva*, quæ nihil ſignificat, ſed carmen explet. α. 125.

Ῥαθάμιγγες, pl. num. *guttæ*, à ῥαθάμιγξ, ιγγος, ἡ, *gutta*, Poët. q. à ῥαίνειν θαμὰ, *perfundere ſemper*. θ. 183.

Ῥεα, conſtituit unam ſyllabam, vulgo mendoſe, ῥεῖα. Vide in ῥεῖα. ε. 5.

Ῥέεθρα, *fluenta*, à ῥέεθρον, ου, τὸ, fluentum. Th. ῥέω, f. ῥεύσω, fluo. θ. 695.

Ῥείην, acc. *Rheam*, à ῥέη, *Rhea*, eſt nomen mul. θ. 625.

Ῥεῖα, Poëtice pro ῥέα, *facile*, idem quod ῥηϊδίως. Th. ῥάδιος, ου, ὁ, *facilis*, comp. ῥάων, ſuperl. ῥᾷστος. ε. 6. 7.

Ῥεία, nomen mul. *Rhea*. θ. 135. 453.

Ῥέζουσι, *faciunt*, 3. perſ. præſ. pl. num. à ῥέζω, *facio*, f. ῥέξω, p. χα, præt. m. ἔρρογα, & per metatheſin ἔοργα, *feci*. ῥέξαι, a. 1. inf. act. ε. 683. θ. 209.

Ῥέω, fluo, ῥέεν, pro ἔρρεεν, 3. ſing. imperf. ut ῥέον, pro ἔρρεον, 3. pl. imperf. act. f. ῥεύσω, p. ἐρρεύκα. α. 267. 314. θ. 84.

Ῥεκτὴρ, ῆρος, ὁ, factor, à ῥέζω, ξω, facio. ε. 189.

Ῥήγνυνται, *refringuntur*, 3. pl. ind. præſ. à ῥήγνυμαι, *frangor*. Th. ῥήσσω, f. ξω, *frango*, unde ῥηγνύω, ῥήγνυμι. α. 377.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Ῥηϊδίη, facilis, à ῥᾴδιος, Ionice ῥηΐδιος, *facilis*, hinc ῥηϊδίως, *facile*. ε. 43. 290.

Ῥηξήνορα, acc. ſing. à ῥηξήνωρ, ορος, ὁ, qui virum frangere poteſt, *ſtrenuus*, *bellicoſus*, *martius*, à ῥήσσω, ξω, frango, & ἀνὴρ, vir. ϑ. 1007.

Ῥῆσος, nomen fluvii. ϑ. 340.

Ῥητοὶ, *clari*, ἄῤῥητοι, *ignobiles*, à ῥέω, ἤσω, dico. ε. 4.

Ῥιγηλὸς, οῦ, *rigidus*, *horrendus*, hinc ῥίγιον, *durius*, comparativi ſignificatione, à ῥῖγος, εος, τὸ, *rigor*, frigus. ε. 701. α. 131.

Ῥίζῃσι, pro ῥίζαις, Ionicè, à ῥίζα, ης, ἡ, radix. ε. 19.

Ῥίμφα, *facile*, *celeriter*, à ῥίπτω, f. ψω, projicio.

Ῥινὸς, οῦ, ὁ, ἡ, *pellis*, per quam ἱδρῶτες ῥέουσι. ῥινοῖο, gen. Ion. pro ῥινοῦ. ε. 513.

Ῥινοτόρῳ, dat. ſing. *clypeos diſſecanti*, à ῥινότορος, proprie *pellem terebrans*, *pertundens*, *tranſverberans*: eſt Martis epitheton, ex ῥινὸς, οῦ, ὁ, ἡ, *pellis*, & τορὸς, *penetrans*, ex τορέω, f. ήσω, *terebro*, item *vulnero*. ϑ. 934.

Ῥιπῇ, impetu, ὑπὸ ῥιπῇ, pro ῥιπῆς, dativus pro genitivo: ἀντίπτωσις, à ῥιπὴ, ῆς, ἡ, *impetus rei*, *quæ projicitur*, à ῥίπτω, f. ψω, projicio. ϑ. 681.

Ῥίπτασκον, *abjiciebant*, 3. pl. imperf. act. Ion. pro ἐῤῥίπταζον, à ῥιπτάζω, jacto. Th. ῥίπτω, *jacio*, f. ψω. α. 256.

Ῥίψε, 3. plur. a. 1. pro ἔῤῥιψε, à ῥίπτω, *abjicio*, projicio, f. ψω, p. ἔῤῥιφα. ϑ. 868.

Ῥοδίη, nomen mul. q. d. *roſea*, quæ colore roſam fuit imitata. ϑ. 351.

Ῥόδιος, nomen fluvii, à ῥόδον, ου, τὸ, *roſa*.

Ῥοδοδάκτυλος, *habens roſeos digitos*, ex ῥόδον, & δάκτυλος, digitus. ε. 608.

Ῥοδόπηχυς, *quæ habet roſeos cubitos*, ex ῥόδον, ου, τὸ, roſa, & πῆχυς, εως, ὁ, cubitus. ϑ. 247.

Ῥόθος, ου, ὁ, *impetus*, *undarum ſtrepitus*, *fragor*. ε. 218.

Ῥοίζασκ', ſtridebat. 3. perſ. imperf. pro ῥοιζάσκε, propter ſequentem ſpiritum aſperum, à ῥοιζέω, ſtrido, in imperf. act. ἐῤῥοίζεον, & poëtice ἐῤῥοίζεσκον. Sed Heſiodus magis gaudet litera α. confer ϑ. v. 157. ubi eſt, ἀποκρύπτασκε, pro ἀποκρύπτεσκε. Th. ῥοῖζος, ου, ὁ, *ſtridor*. ϑ. 835.

Ῥόον, acc. ſing. à ῥόος, ου, ὁ, *fluxus*. à præt. med. ἔῤῥοα, verbi ῥέω, *fluo*, fut. ῥεύσω. ε. 564.

Ῥύεται, *tuetur*, 3. præſ. ind. verbi ῥύω, vel ῥύομαι, *ſervo*, hinc fut. 1. med. ῥύσομαι, & in pl. ῥυσόμεθα, *vindicabimus*. α. 105. ϑ. 662.

Ῥυτὰ, τὰ, *fræna*. à ῥύω, traho. α. 308.

Σ.

ΣΑγγάριον, Σαγγάριος, nomen viri. ϑ. 344.

Σαίνει, *adulatur*, 3. præſ. ſingul. ind. à σαίνω, idem quod σείω; *moveo*, pro quo dicitur etiam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

iam σαίνω : quod tribuitur proprie canibus caudam moventibus. ϑ. 771.

Σάκος, εος, τὸ, *ſcutum*, σάκδυς Doricè pro σάκους, ex σάκεος, gen. Dores mutant ου, in δυ. Th. σάττω, f. ξω, p. χα, *onero*. α. 139. 460.

Σαπείσης, *putrefactæ*, part. a. 2. paſſ. g. f. ex σήπω, f. ψω, a. 2. ἔσαπον, *putrefacio*. α. 152.

Σὰς, tuas, acc. pl. à σὸς, σὴ, σὸν, *tuus, a, um*. Th. σὺ, tu. α. 107.

Σαὼ, όος, οῦς, ἡ, nomen mul. *ſalva*. ϑ. 243.

Σβεννυμενάων, *non amplius lactantium*. Æol. pro σβεννυμένων, quæ dialectus in illo caſu genus diſtincte exprimit. gen. pl. part. præſ. à σβέννυμι, f. σβέσω, p. ἔσβεκα, a. 1. paſſ. ἐσβέσθην. ε. 588.

Σὲ, & σέθεν, pro σέοθεν, per ſyncopen, τοῦ ο μικροῦ, ex σέο, pro σοῦ, *tui*. Th. σὺ, *tu*. ϑ. 341.

Σειόμενος, præſ. part. Th. σείω, *moveo*, f. σείσω, p. σέσεικα. α. 298.

Σείριος, *Sirius*, nomen ſtellæ, quæ etiam *canicula* dicitur, à σαίρω, *verro*, item *hio*. ε. 415.

Σέλα, *jubare* : dativus contractus, pro σέλαϊ, à σέλας, αος, τὸ, fulgor. α. 60. ϑ. 867.

Σελήνη, ης, ἡ, *luna*, à σέλας, αος, τὸ, *fulgor*. ϑ. 18.

Σεμέλην, à nom. σεμέλη, ης, ἡ, nomen mul. ϑ. 940.

Σέο, pro σοῦ, ex σύ. ε. 476.

Σεσαρυῖα, *ridens*, *dentes ſtridens*, præt. med. in m. g. σεσαρὼς, propriè *ſcopis purgatus*, à σαίρω. item *ſum ore hianti ſeu diducto, prout illi faciunt, qui cachinnantur*, unde pro *ridente* accipitur, f. αρῶ, p. σέσαρκα, p. m. σέσηρα, & σέσαρα. α. 268.

Σεσοφισμένος, *peritus*, cum Genitivo, à σοφίζω, *reddo ſapientem*, f. ίσω, p. ικα. Th. σοφὸς, οῦ, ὁ, ſapiens. ε. 647.

Σηκὸν, acc. *ſtabulum*, à σηκὸς, οῦ, ὁ; *ſtabulum ovium*, *caprarum*, affine Hebræo סג *ſepire*, vel τῷ סך, *tegere*. ε. 785.

Σῆμα, ατος, τὸ, *ſignum*, & σῆμ', pro σῆμα. Hinc σημαίνω, *ſignum do*, *jubeo*, unde σημάντωρ, ορος, ὁ, *præfectus*, *dux*. ε. 448. α. 56.

Σὴν, acc. ſing. à σὴ, *tua*, σῇσι, & σῇσιν, pro σαῖς, Ion. *tuis*, à σὸς, ἡ, ὸν, *tuus, a, um*. ε. 272. α. 104.

Σθενὼ, όος, ἡ, nomen mul. *robuſta*, à σθένος, robur. ϑ. 276.

Σθένος, *robur*. ε. 62. 613. 617. α. 97. 420.

Σιγῇ, *tacite*, dativus, adverbialiter ſumitur, à σιγὴ, ſilentium. Th. σιγάω, ſileo. ε. 104.

Σίδηρος, ου, ὁ, ferrum, hinc σιδήρεος, *ferreus*, & contracte σιδηροῦς. ε. 150. ϑ. 764.

Σίμβλους, acc. pl. à σίμβλος, ου, ὁ, vel σίμβλον, & σίμβλη. *alveare*, capſa ubi mellificant apes. ϑ. 598.

Σιμοῦντα, pro σιμόεντα, nomen viri. ϑ. 342.

Σίνεται, 3. præſ. ind. à σίνομαι, *lædo*, noceo. ε. 316.

Σι-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Σῖτος, ου, ὁ, *frumentum*, σῖτιν, ου, τὸ, *panis ex frumento*. ε. 145. 602.

Σκαιῇ, dat. ſing. unde Latinorum *ſcæva*, à σκαιὸς, ἡ, ὸν, ſiniſter. Th. Σκάζω, f. σω, claudico. ϑ. 179.

Σκάμανδρος, fluvii *nomen*. ϑ. 345.

Σκάφος, *foſſio*, à σκάπτω, f. ψω, fodio, p. ἔσκαφα. ε. 570.

Σκέπα, tecta, acc. pl. per apocopen pro σκεπάσματα. Th. σκέπω, *tego*. ε. 530.

Σκῆπτρον, ου, τὸ, à σκήπτω, *nitor, innitor*. Eſt ergo σκῆπτρον, baculus, cui quis inniti poteſt. ϑ. 30.

Σκιδναμένη, diſperſa, præſ. part. Th. eſt, σκεδάω, f. άσω, unde σκεδάννυμι, & σκίδνημι, diſſipo, diſpergo, in paſſivo σκίδναμαι, unde eſt part. præſ. paſſ. σκιδνάμενος. ϑ. 42.

Σκιὰ, *umbra*, σκιὴ, Ionicè pro σκιὰ, hinc σκιερὸς, οῦ, ὁ, *umbroſus*. ε. 572. 587.

Σκληρὸν, acc. à σκληρὸς, *durus*. Th. σκέλλω, exicco. ϑ. 839.

Σκολιὸν, accuſ. ſing. à σκολιὸς, *tortuoſus, obliquus*, metaph. *parvus*, dat. pl. σκολιῇσι, pro σκολιαῖς, Ion. hinc σκολιῶς, *tortuoſe*, adv. ε. 217. 256.

Σκόλυμος, ου, ὁ, *carduus*. ε. 580.

Σκοτόεν, in maſcul. σκοτόεις, εντος, *caliginoſus*. Th. σκότος, ου, ſeu εος, τὸ, *tenebræ*. ε. 553.

Σκυλάκεσσιν, dat. pl. Ion. à σκύλαξ, ακος, ὁ, *catulus*. Th. ὑλάω, ῶ, f. άσω, latro, as. ϑ. 834.

Σκυλεύσαντες, a. 1. part. pl. num. à σκυλεύσας, αντος, verbi σκυλεύω, idem cum συλεύω, vel συλάω, ῶ, *ſpolio*. Th. σύλη, ης, ἡ, *ſpolium*. α. 468.

Σμήνεσσι, dat. pl. Ion. à σμῆνος, εος, τὸ, *apum examen*. ϑ. 594.

Σμικρὸν, pro μικρὸν, *parvum*, metri cauſa. ε. 358.

Σμερδαλέον, *terribiliter*, proprie *viſu*, à σμερδαλέος, idem quod σμερδνὸς, *aſpectu terribilis*. Th. μέρδω, *intueor*. α. 341. 840.

Σοὶ, *tibi*, σοὶ δ' αὐτῷ, pro σεαυτῷ, à σὺ, tu. ε. 34. 56.

Σὸς, ἡ, ὸν, *tuus, a, um*. ε. 631. α. 98.

Σπαργανίσασα, *faſciis involvens*, part. a. 1. act. à σπαργανίζω, f. ίσω, *faſciis involvo*, idem quod σπαργανόω. Th. σπάργανον, *faſcia*. ϑ. 485.

Σπείρειν, *ſerito*, præſ. inf. pro imperat. Ion. à σπείρω. f. ερῶ, *ſero, ſemino*, f. 2. σπαρῶ, p. ἔσπαρκα, a. 1. ἔσπειρα, a. 1. inf. σπεῖραι, a. 2. ἔσπαρον, præt. m. ἔσπορα. ε. 389.

Σπειὼ, όος, ἡ, *Speo*, nomen mul. q. d. *in ſpecu latitans*. ϑ. 245.

Σπέος, εος, τὸ, *ſpelunca, ſpecus, antrum*. ϑ. 301.

Σπερμαίνειν γενεὴν, *ſerere proſapiam*, h. e. *procreare liberos*, redolet Hebraiſmum, poſteri enim Hebræis dicuntur *ſemen*, à σπερμαίνω, idem quod σπείρω, f. ερῶ, *ſemino*. ε. 734.

Σπέρματος ἄρξασθαι, *ſementem incipere*, σπέρματα, à σπέρμα, ατος, τὸ, ſemen. Th. σπείρω, *ſero*. α. 444. 469.

Σπερχνὸν, *celerem*, acc. à σπερχνὸς, ὁ, *feſtinus* : hoc à σπέρχνω, idem quod σπέρχω, urgeo, à σπέρχω, *feſtinare cogo*. α. 454.

Σπεῦδε, *feſtinat*, à σπεύδω, σπεύδοντ', acc. part. pro σπεύδοντα, f. σπεύσω, p. κα, præt. m. ἔσπευδα. ε. 22.

Σπῆϊ, alii legunt, σπεῖ, idque melius. Dativus ſing. à σπέος, εος, τὸ, *antrum*, pro quo poetæ per epenthesin τοῦ ἰῶτα, dicunt etiam σπεῖος, & in dativo pro σπεϊ, per ſyncopen τοῦ ἰῶτα, pro σπέει, dicunt σπεῖ, per novam τοῦ ἰῶτα ἐπένθεσιν. θ. 297.

Σπονδῆσι, *libaminibus*, dat. plur. Ionice pro σπονδαῖς, à σπένδω, *libo, promitto*, f. σπείσω, præt. m. ἔσπονδα. ε. 336.

Σταθμῷ, dat. ſing. σταθμῷ ἐν ἠερόεντι, *in ſtabulo obſcuro*, σταθμοῖσι, dat. pl. *ſtabulis*, à σταθμὸς, οῦ, ὁ, ſtabulum. Th. ἵστημι, ſto. θ. 294.

Σταφυλῇσι, *uvis*, dat. plur. à σταφυλὴ, ῆς, ἡ. Th. σταφὶς, ίδος, ἡ, *uva*. α. 300.

Στάχυες, *ſpicæ*, nom. pl. σταχύων, gen. pl. à στάχυς, υος, ἡ, *ſpica*. ε. 471. α. 290.

Στεινομένη, *arctata*, Ion. pro στενομένη, præſ. part. f. g. à στένω, *gemo*, & hoc à στενὸς, οῦ, ὁ, Ion. στεινὸς, *anguſtus, arctus*. θ. 160.

Στεῖχον, pro ἔστειχον, 3. pl. imperf. act. *incedebant*. Th. στείχω, eo, vado, f. ξω, p. χα, a. 2. ἔστιχον. θ. 10 690.

Στενάχιζε, *ingemiſcebat*, 3. perſ. imperf. Ion. à στεναχίζω, idem quod στένω, *gemo*. Th. στενὸς, οῦ, ὁ, anguſtus. θ. 858.

Στονόεντα, acc. pl. à στονόεις, εντος, ὁ, gemebundus. Th. στενὸς, οῦ, ὁ, arctus. ε. 145.

Στέρεται, privatur, pro στερεῖται. Th. στερέω, privo, f. έσω, & ήσω, pro στερέομαι, οῦμαι, dicitur Poëtice στέρομαι. ε. 209.

Στεροπὴν, per aphæreſin, pro ἀστεροπὴν, *fulgur*, ab ἀστράπτω, *fulguro*, & στεροπὴς, nomen proprium Cyclopis. θ. 140. 845.

Στέφον, pro ἔστεφον, *coronarunt*, imperf. à στέφω, *corono*, f. ψω, p. φα, præt. paſſ. ἔστεμμαι. ε. 75.

Στήθεσσι, Poëtice, pro στήθεσι, dat. pl. Ion. à στῆθος, εος, τὸ, *pectus*. ε. 77.

Στήμονι, *ſtamine*, dat. ſing. à στήμων, ονος, ὁ, *ſtamen*. Th. ἵστημι, *ſto*. ε. 536.

Στήριξε, pro ἐστήριξε, *firmiter fixit*, a. 1. ind. à στηρίζω, f. ξω, a. 1. ἐστήριξα. θ. 498.

Στήσαιτο, *ordiatur*, *faciat ſtare*, a. 1. med. opt. στῆσαι. *ſtatuere*, fut. 1. act. infinit. ab ἵστημι, ſto. ε. 777. α. 114.

Στιβαροῖς, & στιβαροῖσι, *validis*, dat. pl. à στιβαρὸς, *denſus*, item, *robuſtus*. Th. στείβω, *calco*. Quæ calcantur, condenſantur: quæ vero condenſantur, evadunt denſiora, ſpiſſiora, & proinde firmiora. hinc & στιβὰς, *culcitra*. α. 76.

Στίγμα-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Στίγματα, *puncta*, nom. plur. à στίγμα, τὸ, *punctum*, à στίζω, *pungo*, f. στίξω, p. ἔστιχα, p. paſſ. ἔστιγμαι. α. 166.

Στίχες, αἱ, *ordines*, à στίξ, στιχὸς, ἡ, *ordo*. Th. στείχω, *ordine incedo, more militum*, f. ξω, a. 2. ἔστιχον. α. 170.

Στολίσας, *ornatè præparans*, a. 1. part. à στολίζω, *amicio, apparo*. Th. στέλλω, f. λῶ, *apparo, orno*. ε. 626.

Στόμα, στόματος, τὸ, *os*. α. 146. θ. 40.

Στοναχίζετο, imperf. paſſ. verbi στοναχίζομαι, f. ίσομαι. idem quod στένω, f. νῶ, gemo, ingemiſco. Th. στενὸς, οῦ, ὁ, anguſtus. θ. 159.

Στονόεντας, *ſuſpirioſa*, acc. pl. à στονόεις, εντος, ὁ, *gemebundus*. Them. στενὸς, οῦ, ὁ, *arctus*. θ. 684.

Στρατὸς, οῦ, ὁ, *exercitus*. ε. 244.

Στρυμόνα, acc. à Στρυμὼν, όνος, ὁ, nomen fluvii. θ. 339.

Στρωτοῖς, dat.pl. à στρωτὸς, *ſtratus*, hoc à στρώννυμι, *ſterno*, f. στρώσω. Them. στορέω, ῶ, f. έσω, *ſterno*. θ. 798.

Στρωφᾶται, *vertitur*, 3. præſ. ind. paſſ. à στρωφάομαι. Th. στρέφω, f. ψω, verto, p. φα, a. 2. ἔστραφον. ε. 526.

Στυγερὴ, Ion. pro στυγερὰ, horribilis, à στυγέω, ῶ, f. στύξω, odio proſequor. θ. 226.

Στυγερώπης, *inviſus*, ex στυγερὸς, *horribilis*, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, *vultus*. ε. 194.

Στὺξ, γὸς, ἡ, *Styx*, nomen fluvii. Th. στυγέω, ῶ, f. στύξω, ab inuſit. στύγω, *odio proſequor, exhorreſco*. ε. 308. θ. 361. 805.

Σὺ, tu. ε. 27.

Σύες, *ſues*, à σῦς, υὸς, ὁ, ἡ, *ſus*, pro quo uſitatius, ὗς, ὑὸς, ἡ. α. 177.

Σύλασκε, *vi ſpoliabat*, imperf. Ionic. vel Poetic. pro ἐσύλα, à συλάω, ῶ, ſpolio. Th. σύλη, ης, ἡ, *præda*. α. 480.

Σύμμικτος, *omnigenus*, à συμμίγνυμι, *commiſceo*. Th. μίγνυμι, *miſceo*, f. μίξω, p. μέμιχα. ε. 561.

Σύμπλασσε, pro συνέπλασε, *conformavit*, a. 1. ind. Ion. à πλάσσω, & Att. πλάττω, f. άσω, p. πέπλακα, a. 1. paſſ. ἐπλάσθην. θ. 571.

Σύμφορος, ου, *comes*, à σὺν, & φέρω, *fero*, f. οἴσω. ε. 300.

Συμφράσσασθαι, *ſuggererent*, a. 1. med. infinit. à συμφράζομαι, *ſimul delibero*. Th. φράζω, f. σω, dico, p. κα, a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα. θ. 471.

Σὺν, *cum*. σὺν κείνοισι, *cum illis*. θ. 628.

Συναΐκτην, 3. dual. pluſq. perfecti, pro συνηΐκτην, *irruebant*, à συναΐσσω, *una impetu feror*. fut. συναΐξομαι, præt. paſſ. συνήϊγμαι, pluſq. perf. συνηΐγμην, ξο, κτο. Th. ἀΐσσω, f. ξω, cum impetu feror. α. 139.

Συναντῶσιν, *occurrerint*, 3. pl. præſ. ſub. à συναντάω, & hoc ab ἀντάω, ῶ, f. ήσω, *occurro*. Th. ἀντὶ, præp. *pro*. θ. 877.

Συνεῖχε, *continebat*, imperf. à συνέχω, *contineo.* Th. ἔχω, habeo, f. ἕξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα, imperf. εἶχον, a. 2. ἔσχον. α. 315.

Συνεχέως, *continue*, adv. à συνεχὴς, ἕος, ὁ, ἡ, *continuus.* Th. ἔχω, habeo. ϑ. 636.

Συνενείκεται, *confertur*, 3. præſ. ind. ab ἐνείκω, Poëtice, pro ἐνέγκω. Th. φέρω, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα. α. 440.

Συνήθεας, acc. pl. à συνήθης, εος, ὁ, ἡ, *conſuetus.* Th. ἦθος, εος, τὸ, mos. ϑ. 230.

Συνιέμεν, Ion. pro συνιέναι, præſ. inf. à συνίημι, committo, intelligo.

Συνίσαν, *concurrerunt*, una iverunt. 3. plur. imperf. act. ex σὺν, & εἶμι, *eo*, in imperf. εἶν, εἶς, εἶ, ἴτον, ἴτην, ἴμεν, ἴτε, ἴσαν, a. 2. ἴον. α. 383.

Συνοισόμεθα, *congrediamur*, 1. plur. fut. 1. med. verbi συμφέρω, f. οἴσομαι. Th. φέρω, fero. α. 358.

Συνωχαδὸν, adverb. *confertim*, à συνέχω, contineo. Them. ἔχω, *habeo.* ϑ. 690.

Συρίγγων, gen. pl. à σύριγξ, ιγγος, ἡ, *tibia.* Th. συρίσσω, *ſibilo.* α. 278.

Συῤῥάπτειν, *conſuere*, à ῥάπτω, f. ψω, p. ἔῤῥαφα. ε. 542.

Συσκιάσαι, *adumbrato*, a. 1. inf. act. à συσκιάζω. Th. σκιὰ, ᾶς, ἡ, umbra. ε. 611.

Συρφετὸν, *paleas*, *ſordes corraſas*, tanquam à σύρω, f. ρῶ, *traho.*

Συῶν, *aprorum*, gen. pl. à σῦς, Doricè, pro quo ὗς, *ſus.* α. 168.

Σφέων, *ipſorum*, vel *ipſarum*, σφε *illos duos*, pro σφὲ, accuſativu dual. σφι, pro σφίσι. σφὶν, pro σφίσιν. σφέας, σφᾶς, *ipſos.* α. 62. ϑ. 144. 624.

Σφέτερον, *ſuum*, à σφέτερος, ου, ὁ, ſuus. σφετέροισι, & σφετέρῃσι, dat. pl. Th. ἓ, *ſe*, pronomen. ε. 2. α. 247.

Σφίγγ᾽, pro σφίγγα, acc. à σφὶγξ, σφιγγὸς, ἡ. Th. σφίγγω, *conſtringo.* Vide in Calepino, *Sphinx.* ϑ. 326.

Σφῦρα, ας, ἡ, *malleus.* ε. 423.

Σχεδὸν, *prope.* α. 426. 432.

Σχέτλιος, ου, ὁ, *miſer*, σχέτλια ἔργα, *prava opera.* ε. 185.

Σχίσσας, *conſcindens*, pro σχίσας, part. a. 1. act. à σχίζω, *findo.* f. ίσω, p. ἔσχικα, p. paſſ. ἔσχισμαι, a. 1. paſſ. ἐσχίσθην. α. 428.

Σώζοι, *ſervarit*, præſ. opt. à σώζω, f. σω, p. σέσωκα, p. paſſ. σέσωσμαι, a. 1. paſſ. ἐσώθην. ε. 374.

Σῶμα, ατος, τὸ, *corpus*, σώματα. α. 426.

Σωρὸν, accuſ. à σωρὸς, οῦ, ὁ, *acervus.* hinc σωρεύω, *coacervo.* ε. 776.

T.

TÀ, τάγε, τάδε, τάδ᾽. ε. 266. τάτ᾽. ε. 396. ταὶ, Poëtice, pro αἱ. α. 162.

Ταλαεργῶν, genit. pl. *laborioſorum*, à ταλαεργὸς, *qui patienter opus facit*, à τάλας, ανος, ὁ, *miſer.* Th. ταλάω, *ſuffero*, vel τλῆμι, *fero.* ε. 46. 789.

Τα-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Ταλακάρδιος, *magnanimus*, qui animo res arduas perferre, & ſuperare poteſt, ex ταλάω, *ſuffero*, & καρδία, ας, ἡ, cor. α. 424.

Ταλάρους, *ciſtas*, acc. pl. à τάλαρος, ου, ὁ, *qualus*, in quo lana & fuſi. Them. ταλάω, *ſuffero*, f. άσω. α. 293.

Ταλασίφρονος, *ærumnoſi*, genit. ſing. à ταλασίφρων, *cujus pectus omnia tolerat*, ex ταλάω, *ſuffero*, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens. θ. 1012.

Ταμεῖν, a. 2. inf. act. ταμέειν, & ταμνέμεναι, Dorice, pro τέμνειν, præſ. activ. infinit. τάμοιο, a. 2. opt. med. verb. τέμνω, ſeco, f. μῶ, p. τέτμηκα, a. 2. ἔταμον, p.m. τέτομα. Sic & τάμοιο, per τμῆσιν, pro ἀποτάμοιο. a. 2. opt. m. ε. 421. 423. 789. 805.

Τανύπεπλος, *longa veſtis*, à τανύω, idem quod τείνω, *extendo*, & πέπλον. α. 83.

Τανύρριζος, *expandens radices*. Epitheton arboris, ut hoc in loco populi, quæ radices in viſceribus terræ diffundit, in aëre vero ramos, à τανύω, pro τείνω, *tendo*, & ῥίζα, ης, ἡ, *radix*. α. 377.

Τανυσίπτερος, *expandens alas*, ex τανύω, pro τείνω, *extendo*, & πτέρον, τὸ, *ala*. ε. 210.

Τανυσφύρου, *procera*, à τανύσφυρος, ex τανύω, pro τείνω, extendo, & σφυρὰ, *malleolus pedis*, qui feſtinat, & extenſis paſſibus incedit. θ. 364.

Τανύτριχα, *hirſutam*, acc. ſing. à τανύθριξ, *qui laxo capillo eſt*, ex τανύω, ſeu τείνω, *extendo*, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, *capillus*. ε. 514.

Ταπρῶτα, ταπρῶτ᾽, *ut primum*. Th. πρὸ. ε. 465.

Ταρτάρου, *Tartari*, gen. à τάρταρος, ου, ὁ, in pl. τάρταρα, quam anomaliam Scapula præterit. θ. 807.

Ταρφέες, *crebra*, nom. pl. à ταρφὴς, ſeu ταρφὺς, έος, ὁ, ἡ, *denſus, creber*. Th. τάρφος, εος, τὸ, *denſitas*. θ. 693.

Ταῦτα & ταῦτ᾽, acc. pl. ab οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc. ε. 27. θ. 75.

Ταύρειος, ου, ὁ, idem quod ταύρειος, *taurinus*. Th. ταῦρος, ου, ὁ, *taurus*. α. 104. θ. 832.

Ταφίων, populi quidam dicuntur τάφιοι. α. 19.

Τάφος, ου, ὁ, *ſepulcrum*, à θάπτω, f. ψω, *ſepelio*, in a. 2. ἔταφον. α. 477.

Τάχα, *mox*, adv. à ταχὺς, *celer*, in acc. ταχὺν, & ταχ᾽, pro τάχα, ταχέως. ſuperl. τάχιστα. ὡς τάχιστα, *quam ociſſime*. ε. 85. 310. θ. 490.

Τάων, Æol. pro τῶν, in f. g. ab articulo, ἡ. ε. 824. *a*. 6.

Τ᾽. Vide καὶ. ε. 4. 7.

Τε reſpondet Latino *que*, & hinc eſt &c. ε. 3. 4. τε καί, *atque*. θ. 624.

Τέθηλε, *floruit*, præt. med. à θάλλω, pro τέθαλε, metri cauſa, hinc in præt. part. med. τεθαλυῖα. ε. 225. θ. 902.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Τεθνειῶτος, mortuum, part. præt. act. pro τεθνειηκότος, à τέθνημι, pro θνήσκω, morior, f. 2. m. θανοῦμαι, a. 2. ἔθανον, præt. τέθνηκα, & τέθνειηκα, ad formam τοῦ τέθειηκα. pro τεθνειὼς, mortuus, Plato in Epiſt. τεθνεὼς, Poëticè etiam τεθνηὼς, p. m. τέθναμαι. α. 454.

Τεῖχος, εος, τὸ, murus. ε. 244.

Τέκε, & τέκ᾽, a. 2. act. pro ἔτεκε, à τίκτω, pario, τεκέσθαι, a. 2. med. infin. Vid. ἔτικτεν. ϑ. 53.

Τέκεσσι, dat. pl. Ion. pro τέκεσι, à τέκος, εος, τὸ, fœtus. Them. τίκτω, pario. ϑ. 478.

Τέκετο, peperit, 3. ſing. a. 2. med. indic. pro ἐτέκετο, metri cauſa abjicitur augmentum. Th. τίκτω, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον. ϑ. 308.

Τεκμαίρεται, deſtinat. 3. perſ. præſ. à τεκμαίρομαι, ad finem perduco, ſtruo. Th. τέκμαρ, τὸ, finis. ε. 227.

Τέκνα, liberi, à τέκνον, ου, τὸ, filius. Th. τίκτω, pario. ε. 233.

Τέκον, pepererunt, 3. pl. a. 2. act. indic. pro ἔτεκον, à τίκτω, pario. α. 6.

Τέκος, εος, τὸ, fœtus, proles, à τίκτω. α. 216.

Τεκοῦσα, pariens, part. a. 2. act. ut & τεκὼν, à τίκτω, pario. a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. ϑ. 471.

Τέκτων, ονος, ὁ, faber, pro τεύκτων, à τεύχω, fabricor, f. ξω, p. paſſ. τέτυγμαι. ε. 25.

Τελαμὼν, ῶνος, ὁ, lorum enſis. Th. ταλάω, ῶ, f. άσω, ſuffero. α. 222.

Τελέεσθαι, præſ. inf. paſſ. τελέεσθαι ἔμελλεν, perficienda erant. à τελέω, ῶ, f. έσω, p. κα, ad finem perduco, præt. paſſ. τετέλεσμαι. ε. 271. ϑ. 552.

Τελέθωσι, præſ. ſub. à τελέθω, (Poët.) ſum. Th. τέλλω. ε. 175.

Τελεσθὼ, όος, οῦς, ἡ, nomen mul. ϑ. 358.

Τελέσαιμι, peragam, a. 1. opt. act. à τελέω, f. έσω, perficio, τέλεσεν, pro ἐτέλεσεν, a. 1. act. τελέσῃ, a. 1. ſubj. τετελεσμένος, perf. part. ε. 559. α. 36. ϑ. 170.

Τελεῦσι, pro τελοῦσι, Doricè, à τελέω. Th. τέλος, εος, τὸ, finis. ϑ. 89.

Τελεσφόρος, ad finem perducens vel perductus, ex τέλος, εος, τὸ, finis, & φέρω, fero. ϑ. 740.

Τελευτὴν, acc. à τελευτὴ, ῆς, ἡ, idem quod τελετὴ, finis, exitus. Th. τέλος, εος, τὸ, finis. ε. 331.

Τελήεντος, gen. à τελήεις, perfectus. Th. τέλος, εος, finis. ϑ. 242.

Τέλος, εος, τὸ, finis, exitus. ε. 165. 216.

Τεμένει, luco, à τέμενος, εος, τὸ, lucus. Them. τέμνω, μῶ, ſeco. α. 58.

Τένδει, arrodit, 3. præſ. ind. à τένδω, rodo, arrodo. ε. 622.

Τένοντε, accuſ. dual. à τένων, οντος, ὁ, tendo. Thema eſt τείνω, tendo, f. νῶ, p. τέτακα. α. 419.

Τέξεσθαι, paritura, fut. 1. med. infin. à τίκτω, f. 1. m. τέξομαι, a. 2.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

a. 2. ἔτεκον, a. 1. paſſ. ἐτέχθην, præt. m. τέτοκα. ϑ. 469.

Τεὸν, *tuum*, à τεὸς, ὴ, ὸν, *tuus, a, um*, Doricè, pro σὸς, σὴ, σὸν. Th. σὺ, tu. ε. 339.

Τέρας, ατος, τὸ, *prodigium*. ϑ. 744.

Τέρενα, accuſ. ſing. à τέρην, ενος, ὁ, *tener, mollis*. Th. τείρω, *vexo, affligo*. ϑ. 5.

Τερμιόεντα, *talarem*, acc. ſing. à τερμιόεις, εντος, *ad pedes uſque demiſſus*. Th. τέρμα, ατος, τὸ, *terminus, meta*. ε. 335.

Τέρπεται, 3. præſ. ind. τέρποντ', pro τέρποντο, delectabantur; imperf. abjecto augmento. Th. τέρπω, ψω, *delecto*. ε. 115.

Τέρπει, *delectat*, à τέρπω, f. ψω. α. 47. ϑ. 37.

Τερπικέραυνον, *fulminibus gaudentem*. à τέρπω, *delecto*, & κεραυνὸς, οῦ, ὁ. ε. 52. 271.

Τερψιχόρη, ης, ἡ, nomen Muſæ, tripudiis ſe oblectans, à τέρπω, delecto, & χορὸς, οῦ, ὁ, chorus, tripudium. ϑ. 78.

Τέρψις, εως, ἡ, delectatio. Th. τέρπω, delecto, f. ψω. ϑ. 917.

Τεσσαράκοντα, *quadraginta*. Th. τέσσαρες, quatuor. ε. 383.

Τεσσαρακονταετὴς, *quadragenarius*, ex τεσσαράκοντα, *quadraginta*, & hoc à τέσσαρες, *quatuor*, & ἔτος, εος, τὸ, annus. ε. 439.

Τέταται, *extenſus eſt*, præt. paſſ. & τέτατο, pro ἐτέτατο, pluſq. perf. verbi τείνω, f. νῶ, p. τέτακα, præt. paſſ. τέταμαι. ϑ. 638.

Τετάρτη, *quarta*, dat. à τέταρτος, ου, ὁ, *quartus*. Th τέσσαρες. ε. 798.

Τετελεσμένον, perf. part. Vide in τελέσαιμι. ε. 559.

Τετιμένη, honorata eſt, per epentheſin Poëtic. τετιημένη, perf. part. paſſ. à τίω, punio, *honoro*, f. ίσω, p. κα. ϑ. 415.

Τετίμηται, *honorata eſt*, à τιμάω, *honoro*. Th. τίω, *idem*. ϑ. 449.

Τέτλαθ', *ſuſtineas*, pro τέτλαθι, per reduplicationem pro τλῆθι, a. 2. imperat. ab a. 2. ἔτλην, verbi τλῆμι vel τλάω, per ſyncopen pro ταλάω, f. τλήσω. ε. 716.

Τέτμῃ, 3. ſing. præſ. ſubj. à τέτμω, *ſortior, invenio*. Vide τέμνω, *ſeco*. unde τμάω, τμῶ, & per reduplicationem (uti placet Euſtathio) τέτμω. ϑ. 610.

Τετοκυίης, *enixæ*, præt. med. part. à τίκτω, *pario*, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. ε. 589.

Τέτορ', pro τέτορε, in dual. num. τέτορες, *quatuor*. ſic accipitur à Poëtis pro τέσσαρες. Videmus hic aptari numerum dual. etiam non dualibus. ε. 696.

Τετραμμένος, *verſus*, perf. part. paſſ. à τρέπω, *verto*, f. ψω, p. m. τέτροπα. ε. 725.

Τετρὰς, άδος, ἡ, *quaternarius*, τετράδι, τετράδ', acc. pro τετράδα. Them. τέσσαρες, *quatuor*. ε. 792. 796.

Τετράτρυφον, qui in quatuor partes finditur, ex τετρὰς,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

ϱάδος, ἡ, *quaternio*, & hoc à τέσσαρες, *quatuor*, & θρύπτω, *frango*, f. ψω, perf. paſſ. τέθρυμμαι. ε. 440.

Τέτρατος, per metatheſin τέταρτος, ου, ὁ, *quartus*. Th. τέσσαρες. ε. 594.

Τέττιξ, ιγος, ὁ, *cicada*. α. 393.

Τέτυκται, 3. perf. paſſ. à τέτυγμαι, verbi τεύχομαι, *ſum*. Th. τεύχω, ξω, *fabricor*. ε. 743. 750.

Τέτυκτο, pl. perf. pro ἐτέτυκτο, à τεύχω, fabricor. Vide in τέτυκται. α. 154.

Τεῦ, Doricè pro σοῦ, & hoc pro σοῦ. Th. σὺ, tu. ε. 328.

Τεῦξε, a. 1. ind. pro ἔτευξε, ut & τεῦξαν pro ἔτευξαν, a. 1. act. 3. pl. τεύξεαι, Ion. pro τεύξῃ, 2. ſing. fut. 1. med. ε. 79. 399. θ. 141.

Τεύχεα, τὰ, *arma*, τεύχεσ', pro τεύχεα, τεύχεσι. α. 60. θ. 186.

Τεύχων, *machinans*, à verbo τεύχω, εις, ει, *fabricor*, f. ξω. ε. 263.

Τέχνη, ης, ἡ, *ars*, τέχνῃσι, Ionicè pro τέχναις. θ. 496. 863.

Τεῷ, dat. à τεὸς, *tuus*. ε. 23.

Τῇ, hac, τῇδε. ε. 206. 633.

Τηθὺς, ύος, ἡ, nomen mul. in acc. Τηθύν. θ. 136.

Τήκεται, liqueſcit, à τήκω. θ. 866.

Τῆλε, procul, adverb. τηλοῦ, *procul*, idem quod τῆλε, τηλόθεν. θ. 785.

Τηλεβοάων, gen. pl. nomen gentis. α. 19.

Τηλεκλείτοιο, gen. Ion. pro τηλεκλειτοῦ, *inclyti*, à τηλεκλειτὸς, οῦ, ὁ, eſt nomen viri. q. d. *longè latéque celeberrimus*. ex τῆλε, *procul*, & κλειτὸς, *inclytus*. Them. κλείω, *celebro*. α. 327.

Τηλέσκοπον, *eminus apparentem*, ex τῆλε, *procul*, & σκέπτομαι, f. ψομαι, *video*. θ. 566.

Τῆμος, *tunc*, τημοῦτος, pro τῆμος. Th. ἦμος, *quum*. ε. 574.

Τὴν, τήν δε, τήν γε, τῇσιν pro ταῖσιν. Ion. ab ἡ. ε. 12 39. θ. 917.

Τὴν, acc. Doricè, pro σὴν, à σὸς, σὴ, σὸν. Th. eſt σὺ, Doricè τύ. ε. 299.

Τητᾷ, *careas*, 2. perſ. præſ. à τητάομαι, ῶμαι. Th. τητάω, ῶ, f. ήσω, privo. ε. 406.

Τί, interrogativum, *quare*. ε. 205. α. 380. τὶ indefinit. *aliquid*. ε. 88.

Τίεσκεν, *honorabat*, imperfect. Poëtice pro ἔτιε, à τίω, *honoro*, f. τίσω. α. 9. hinc & τίεται.

Τίη, Poëtice pro τί, quid. θ. 35.

Τίθησι, τιθεῖσι, *faciunt*. τιθείη. præſ. opt. ε. 516.

Τιθεὶς, præſ. part. τιθέμεν, Ionicè pro τιθέναι, præſ. inf. à τίθημι, *pono*, a. 2. ἔθην. ε. 742. θ. 397.

Τιθωνῷ, dat. caſus, nomen viri. θ. 984.

Τίκτε, Poëticè pro ἔτικτε, imperf. verbi τίκτω, pario, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. θ. 223.

Τιμᾷ, *honorat*. τίμα, imperf. pro ἐτίμαε, *honorabat*. Them. τίω, *honoro*. τίμησε, a. 1. ind. pro

ἐτί-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

ἐτίμησε. ϑ. 532.

Τιμὴ, ῆς, *honor.* τιμὴν, à τίω, *honoro.* ϑ. 203.

Τίνυσθαι, *puniri*, præſ.inf. idem quod τίεσθαι, τινυμένας, *vindicantes*, præſ. part. Th. τίω, *punio.* ε. 802.

Τῖον, *honorarunt.* 3. pl. a. 2. act. pro ἔτιον, prima in a. 2 brevis eſt, cæteroquin longa, à τίω, honoro. α. 85.

Τίρυνθος, nomen oppidi, τίρυνθ', per apoſtrophum inſolentem, pro τίρυνθον. α. 81. ϑ. 292.

Τίς, *quis?* interrogativum, genit. τίνος. α. 72.

Τὶς, indefinitum in g. maſ. *quiſpiam.* εἴ τις, *ſi quis.* in fœm. g. τὶς, *ulla*, & in neutro τὶ, quod. ε. 21. 188.

Τισαίμεθα, *ulti fuerimus*, 1. pl. a. 1. med. opt. à τίω, ulciſcor, punio, f. τίσω, a. 1. ἔτισα. ϑ. 165.

Τίσιν, *ultionem*, acc. à τίσις, ultio. Th. τίω, punio. ϑ. 210.

Τιταίνοντας, *nocentes*, acc.pl.præſ. part. à τιταίνω, idem quod τίω, *punio, lædo.* τίω, habet primam longam. Alii vertunt *feſtinantes*, à τείνω, ſed ſic prima foret brevis. ϑ. 209.

Τιτάνῳ, *calci, gypſo*, dat. ſing. à τίτανος, ου, ἡ, calx. α. 141.

Τιταρήσιον, Nom. propr. α. 181.

Τιτῆνες, *Titanes*, poſteri Saturni, τιτῆσι, dativ. plur. & τιτήνεσσι, Poëtice à τιταίνω, ulciſcor, pœnas luo. Th. τίω, punio. ϑ. 630.

Τμηθεῖσα, *cæſa*, a. 1. part. paſſ. à τέμνω, *ſeco, ſcindo*, f. 1. τεμῶ, p. τέτμηκα, a. 2. ἔταμον, a. 1. paſſ. ἐτμήθην, præt. med. τέτομα. ε. 418.

Τὸ, τόγ', & τόδε, articulus præpoſit. ε. 50. 362. 483.

Τόθ', pro τότε, *tunc*, & τόθεν, idem. α. 32. 76.

Τοὶ, particula eſt enclitica, quæ adverbiis vel conjunctionibus adnectitur: interdum ornatus tantum gratia. ε. 106.

Τοίγε, *illi.* ε. 724.

Τοῖο, Poët. pro τοῦ, ab ὁ, art. præpoſ. pro αὐτοῦ. ϑ. 210. 493.

Τοῖος, talis. Th. οἷος, *qualis.* α. 41.

Τοῖς, ipſis, dat.pl. τοῖσι, paragoge Ion. τοῖσιν, ab ὁ, ἡ, τὸ, art. præpoſit. ε. 57. 170.

Τοῖχον, *parietem*, acc. ſing. ε. 730.

Τοκῆϊ, dat. Ionicè, pro τοκέϊ, à τοκεὺς, *parens*, acc. τοκῆα, dat. pl. τοκεῦσιν, à τίκτω, f. τέξομαι, *pario.* ε. 186. ϑ. 155.

Τὸν, quem, acc. ab ὁ, art. præp. ε. 32.

Τόσος, & Poëtice τόσσος, tantus. Th. ὅσος, & Poëtice ὅσσος, ου, ὁ, quantus. ε. 658. α. 441.

Τότε, τότ', pro τότε, *tunc*. Them. ὅτε, *quando.* ε. 563. 614.

Τό, τ', *hocque*, art. præp. ab ὁ, ἡ, τὸ. ε. 358.

Τοπάρος, idem quod πάρος, Poëtice pro πρὸ, ante, τοπάροςπερ. ε. 182. ϑ. 394.

Τοπρῶτον, *primum.* Sic τὸ πρωῒ, *mane*, τὸ καθημέραν, *quotidie*, eleganter præponitur τὸ. ε. 485.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Τοῦ, & τοῦδε, *quo*, art. præp. ab ὁ, ἡ, τό. ε. 33. 228.

Τοῦτο, & τοῦτ', τοῦθ', pro τοῦτο, ab οὗτος, αὕτη, τοῦτο, *hic, hæc, hoc.* ε. 120. 360.

Τοὔνεκα, *quocirca*, pro οὗ ἕνεκα, cujus gratia. ε. 49. θ. 88.

Τοὺς, *hos*, ab ὁ, art. præp. ε. 136.

Τρεέτην, *timebant*, 3. dual. imperf. act. pro ἐτρεέτην, ad formam ἐτυπτέτην, à τρέω, *tremo*, f. τρέσω. α. 171.

Τρέον, imperf. pro ἔτρεον, *tremebant*, à τρέω, *tremo.* α. 213.

Τρεῖς, οἱ, & αἱ, *tres.* θ. 148. 321.

Τρέψας, *convertens*, & in accuſ. τρέψαντα, a. 1. part. act. τρέπω, *verto*, p. m. τέτροπα. ε. 314. 414.

Τραφέμεν, Ion. pro τραφεῖν, a. 2. act. infin. à τρέφω, *alo.* f. θρέψω, p. τέτριφα, a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. θ. 480.

Τρηχεῖαν, *aſpera*, f. g. à τρηχὺς, εος, ὁ. α. 119.

Τρέσσε, Poët. pro ἔτρεσε, *expavit*, à τρέω, *expaveſco.* θ. 850.

Τρέχει, *abit*, 3. præſ. ind. à τρέχω, curro, f. θρέξομαι, perf. δεδράμηκα, a. 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα. ε. 217.

Τρητοῖς, *cavernoſæ*, Poët. pro τρητοῦ, in f. g. à τρητὸς, οῦ, ὁ, *perforatus.* Th. τράω, pro quo uſitatum, τιτράω, perforo, f. τρήσω, dicitur & τετραίνω, pro τιτραίνω, unde aor. 1. ἐτέτρηνα. θ. 331.

Τρηχῖνος, genit. à τρηχὶν, ῖνος, ἡ, nomen mul. α. 355.

Τρηχὺς, Ion. pro τραχὺς, *aſper.* ε. 289.

Τρίβουσι, *atterunt*, 3. pl. præſ. ind. à τρίβω, f. ψω, *tero*, *attero*, p. φα, præt. paſſ. τέτριμμαι, præt. m. τέτριβα. ε. 249.

Τρικάρηνον, triceps, τρία κάρηνα, *tria capita*, ex τρεῖς, οἱ, & αἱ, tres, & κάρηνον, τὸ, caput. θ. 288.

Τριηκόντων, *triginta*, pro τριάκοντα, ſunt enim ἄκλιτα. Th. τρεῖς, *tres.* ε. 694.

Τριηκάδα, acc. à τριηκὰς, άδος, ἡ, *triceſima, pars*, τριηκοσίας, *trecentas*, à τριακόσιοι, *trecenti.* Th. τρεῖς, *tres.* ε. 764. θ. 715.

Τρίπηχυν, *tricubitalem*, acc. à τρίπηχυς, ex τρεῖς, & πῆχυς, εως, ὁ, *cubitus.*

Τρίποδ', pro τρίποδα, tripodem, à τρίπους, οδος, ὁ, tripes. τριπόδην, acc. *tripedale*, à nominat. τριπόδης, ου, ὁ, τρίπος, ου, ὁ, Æol. pro τρίπους, οδος, ὁ, ex τρεῖς, *tres*, & πούς, ποδὸς, *pes.* ε. 421. 655. α. 312.

Τριπόλῳ, dat. ſing. *ter arato*, hinc τρίπολος γῆ, *terra quæ ter aratro verſa fuit*, à τρεῖς, & πολέω, *verto, aro.* θ. 971.

Τρὶς, *ter*, à τρεῖς, *tres.* ε. 171. 250.

Τρισεινάδα, acc. à τρισεινὰς, άδος, ἡ, *tertius nonus dies menſis*, h. e. vigeſimus ſeptimus, ex τρὶς, *ter*. & ἐννέα, novem. ἐννὰς, άδος, ἡ, & εἰνὰς, άδος, ἡ, *nonus dies.* ε. 812.

Τρισκαιδεκάτην, h. e. triceſimum. ex τρεῖς, *tres*, & δέκα, decem. ε. 778.

Τρι-

Τρισπίθαμον, à σπιθαμὴ, ῆς, ἡ, *ſpithama*, ein ſpanne / quantum longiſſimo digitorum porrectu complecti licet. ε. 424.

Τριστοιχὶ, *triplici ſerie*, adverb. ex τρὶς, ſeu τρεῖς, *tres*, & στείχω, f. ξω, *ordine eo*. θ. 727.

Τρίτον, *tertium*, pro τρίτεν dicitur etiam τρίτατον. Them. τρεῖς, *tres*. ε. 142.

Τριτογένεια, nomen Minervæ. α. 197. eſt etiam nom. mul. θ. 924.

Τρίχες, *pili*, à nominat. θρὶξ, τριχὸς, ἡ. α. 391. in dat. pl. θριξὶ. ε. 537.

Τροίην, *Troiam*, à τρῶς, τρωὸς, ὁ, *Troianus*. ε. 164.

Τροπὴ, *converſio*, τροπὰς, acc. pl. ubi ας corripitur per licentiam Poëticam, quam vocant συστολήν. ε. 477. 562.

Τροχαλὸς, *incurvus*, metaphora deſumpta à rota. Th. τρέχω, curro. ε. 516.

Τρυγητήρων, gen. pl. à τρυγητὴρ, ῆρος, ὁ, *vindemiator*, h. e. qui vina demit, à τρυγάω, *fruges carpo*. item per ſynec. gener. *vindemio*. Th. τρύγη, ης, ἡ, triticum. α. 293.

Τρυφάλειαν, *galeam*, q. τρίφαλον, à triplici cono. Th. φαλὸς, ῦ, ὁ, conus galeæ. α. 199.

Τρύχουσιν, *abſumunt*, à τρύχω, idem quod τρύω, *attero*. ε. 303.

Τυὼν, *tu*, pro Dorico, τὺ, & hoc pro σὺ, *tu*. ε. 10.

Τυπεὶς, *percuſſus*, a. 2. paſſ. à τύπτω. α. 362.

Τυρσηνοῖσιν, dat. pl. *Tyrrhenis*, nomen populi. θ. 1015.

Τυτθὸς, ῦ, ὁ, *parvus*, & τυτθὸν, *paululum*. Adv. Neutra ponuntur pro Adverbiis. Th. τιτθὸς, ῦ, ὁ, *mamma*. ε. 467.

Τυφάονα, acc. à τυφάων, ονος, ὁ, nomen proprium viri, τυφαόνιον, nomen proprium loci. α. 32. θ. 306.

Τυφωέος, gen. τυφωεὺς, nomen eſt gigantis. θ. 869.

Τύχη, nomen proprium mul. θ. 360.

Τυχόντι, *ei qui obviam fuerit*, part. a. 2. act. à τυγχάνω, *ſum, evenio, incido*, f. τεύξομαι, aor. 2. ἔτυχον, p. τέτευχα. θ. 973.

Τώγ', *hi*, dual. num. ab ὁ, *hic*. ε. 473. ſed τῷ, dat. ſing. ε. 279.

Τῶν, & τῶν γε, gen. pl. ab ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc. ε. 244. 333.

Τὼς, *ſic*, pro οὕτως, per aphæreſin. Th. οὗτος, ου, ὁ, *hic*. α. 219.

Υ.

Ὑάδες, *ſtellæ ſeptem in cornibus tauri, quæ quum oriuntur aut occidunt, pluvias excitant*, ab ὕω, *pluo*. ε. 613.

Ὕβρις, ὕβριος, ὕβριν, ὕβριες, *injuriæ*. Hinc eſt ὑβρίζω. *contumelia afficio*. unde eſt, ὑβριστὴς, ῦ, ὁ, inſolens, protervus. in accuſat. ὑβριστήν. ε. 212. θ. 307.

Ὑγρὸς, ῦ, ὁ, humidus: hinc ὑγραίνω, *humecto*. ε. 623.

Ὕδει, *aquæ*, dat. caſ. ab ὕδος,

 εος,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

ερος, τὸ, Poët. pro ὕδωρ, *aqua*. ε. 61.

Ὕδρην, Ion. pro ὕδραν, Hydram, ab ὕδωρ, ατος, τὸ, aqua. θ. 313.

Ὕδωρ, *aqua*, genitiv. ὕδατος. ε. 194.

Ὕει, *pluit*, 3. præſ. ind. ab ὕω, *pluo*, f. ὕσω. hinc ὑετὸς, οῦ, ὁ, *pluvia*. ε. 543. 550.

Υἷϊ, à nominativo υἷϊς, *filius*, in gen. υἷϊος, & contractè υἷος, in dat. υἷϊι, & contractè υἷι. α. 150. υἷεῖ, υἷεες, ad formam βασιλέες, ab υἱεὺς, *filius*. vox hæc variè declinatur, in 3 ſimpl. itemque in 2 & 3 contractorum. θ. 368.

Υἱὸς, οῦ, ὁ, *filius*. θ. 526. 532.

Ὕλη, ης, ἡ, *ſylva*. hinc ὑλήεις, εντος, *ſylvoſus*, ὑληέσσης. θ. 1010.

Ὑληκοῖται, *qui in ſylvis dormiunt*, nom. pl. ab ὑληκοίτης, ex ὕλη, ης, ἡ, *ſylva*, & κοίτη, *lectus*. confer ſupra ἡμερόκοιτος, *qui toto die dormit*. ε. 527.

Ὑλοτόμος, ου, *cæſor lignorum*. hinc & ὑλοτομέω, *ligna in ſylvis cædo*, ab ὕλη, *ſylva*, & τέμνω, ſeco, f. μῶ, p. m. τέτομα. ε. 420. 805.

Ὑλοφάγοιο, gen. Ion. ab ὑλοφάγος, *qui ſylvas depaſcitur*, ab ὕλη, ſylva, & φάγω, *edo*, a. 2. ἔφαγον. ε. 589.

Ὑμεῖς, *vos*, à σὺ, *tu*. hinc ὑμέτερος, veſter. θ. 963.

Ὑμέναιος, *hymenæus*, ab ὑμὴν, ένος, ὁ, *pellicula, qua fœtus involvitur*. α. 274.

Ὕμμι, *vobis*, Æolice, pro ὑμῖν. ὑμὸν, pro ὑμέτερον. α. 328. θ. 662.

Ὑμνέω, celebro, laudo, f. ήσω, ὑμνείουσαι, Poët. pro ὑμνέουσαι, pl. part. præſ. f. g. ὑμνήσῃ, a. 1. act. ſubj. ὑμνεῦσι, Dorice, pro ὑμνοῦσι. ὑμνεῦσαι, part. præſ. f. gen. pl. num. pro ὑμνοῦσαι, Dorice, ab ὕμνος, hymnus, carmen. Th. ὕδω, celebro, cano. ε. 2. θ. 11. 33.

Ὕμνος, ου, ὁ, *carmen*, ab ὕδω, *celebro*, ὕμνῳ, *carmine*. ε. 655.

Ὕοι, *pluat*, præſ. opt. Vide in ὕει. ε. 486.

Ὑπαὶ, præpoſit. pro ὑπὸ, Poëtice, ubi redundat. α. 71. 278.

Ὑπαλεύασθαι, *ſubterfugere*, ſcil. debes, (a. 1. med. infin. Th. ἀλέω, *molo*, *vito*, Poet. ἀλεύω.) ε. 555. ὑπαλεύεο, *evita*. ε. 758.

Ὑπαλύξαι, *effugere*, a. 1. act. inf. ab ὑπαλύσκω, f. ὑπαλύξω. Th. ἀλέω, *vito*. α. 304.

Ὑπέδεκτο, *ſuſcepit*, pro ὑπεδέδεκτο, 3. ſing. pluſq. perf. paſſ. habet ſignificationem mediam, ab ὑποδέχομαι, ξομαι, præt. ὑποδέδεγμαι, *ſuſcepi*. Th. δέχομαι, f. ξομαι, *capio*. θ. 513.

Ὑπεθήκατο, *inſtruxit*. 3. ſing. a. 1. med. ind. ab ὑποτίθημι, ſuppono. Th. τίθημι, pono. θ. 175.

Ὑπεκπροφύγοι, *effugiat*, a. 2. opt. ab ὑπεκπροφεύγω, clam effugio, ab ὑπὸ, ἐκ, πρὸ, & φεύγω, *fugio*. α. 42.

Ὑπεναντίος, *adverſarius*, ab ἐναντίος, *oppoſitus*. Th. ἀντὶ, præpo-

poſitio, *pro.* α. 347.

Ὑπένερθε, ab ἔνερθε, *infra.* Them. ἔρα, ας, ἡ, *terra.* α. 410.

Ὑπεξήλυξε, *evitavit*, a. 1. ind. Th. ἀλύω, unde ἀλύσσω, f. ξω, a. 1. ἤλυξα. ας, ε. ϑ. 615.

Ὑπὲρ, præpoſit. *pro, ſupra.* ε. 45.

Ὑπερβάλλων, *ſuperans*, præſ. part. Th. βάλλω, jacio, f. αλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον. ε. 487.

Ὑπερβασία, ας, ἡ, *tranſgreſſio*, Poëtice, pro ὑπέρβασις, ab ὑπερβαίνω, *tranſgredior.* Th. βαίνω, eo, f. βήσομαι, a. 2. ἔβην. ε. 825.

Ὑπέρβιος, *violentus*, omnem vim excedens, ex ὑπὲρ, *ſupra*, & βία, ας, ἡ, *vis, robur*, unde eſt Latinorum, *ſuperbus.* ϑ. 139.

Ὑπερηφανὴς, & ὑπερήφανος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſuperbus, conſpicuus ſuper alios; ut ὑπερήφανα τέκνα, ſuperba proles, ex ὑπὲρ, & φαίνω, f. ανῶ, p. πέφαγκα, oſtendo, in lucem edo. ϑ. 149.

Ὑπερήνωρ, ορος, ὁ, *ſuperbus.* Th. ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, *vir.* ϑ. 995.

Ὕπερθεν, ſeu ὕπερθε, ſupra. Th. ὑπὲρ, *ſuper.* ε. 543.

Ὑπέρθυμος, ὁ, *magnanimus.* Th. θυμὸς, οῦ, ὁ, *animus.* ϑ. 719. 937.

Ὑπερθύριον, *ſuperliminare.* Th. θύρα, ας, ἡ, *janua.* α. 271.

Ὑπεριονίδαο, gen. Æol. pro ὑπεριονίδου, ab ὑπεριονίδης, ου, ὁ, nomen gentil. ϑ. 1010.

Ὑπερίονος, gen. ab ὑπερίων, nomen viri. ϑ. 134. 374.

Ὑπερκύδαντα, acc. ab ὑπερκύδας, αντος, ὁ, *gloria ſupereminens.* Th. κῦδος, εος, τὸ. *gloria.*

Ὑπερμενέος, *præpotentis*, ab ὑπερμενής. Th. μένος, εος, τὸ, animus. α. 413.

Ὕπερος, ου, ὁ, *piſtillum*, veteres mortario uſi fuerunt pro molis. ε. 421.

Ὑπερόπλου, gen. ab ὑπέροπλος, *inſolens*, cujus robur arma ſuperat. Th. ὅπλον, ου, τὸ, & in pl. τὰ ὅπλα, *arma.* ϑ. 516.

Ὑπέστη, *pollicitus erat*, a. 2. act. ab ὑφίστημι, ſuppono. Them. ἵστημι, *ſtatuo.* f. στήσω, a. 2. ἔστην. ϑ. 402.

Ὑπέρτατα, *ſupremas*, ſuperl. ab ὑπὲρ, *ſuper*, comp. ὑπέρτερος, *ſuperior*, ab ὑπέρτατος, dicitur etiam ὕπατος, per ſyncopen. *Conſul.* ε. 8.

Ὑπευνηθεῖσ', *congreſſa*, a. 1. part. paſſ. pro ὑπευνηθεῖσα, ab ὑπευνάω. Th. εὐνὴ, ῆς, ἡ, *lectus.* ϑ. 374.

Ὑπῆσαν, *prominebant*, imperf. ab ὕπειμι, *ſubſum.* α. 266.

Ὕπνος, ου, ὁ, ſomnus, ὕπνῳ. ε. 116.

Ὑπὸ, & ὑφ', *à* vel *ſub.* præpoſit. α. 63. 367.

Ὑποδδείσας, *ſubveritus*, part. a. 1. act. δ ingeminatur metri cauſa, ab ὑποδείδω. Th. δείδω, *timeo*, f. δείσομαι, p. δέδοικα. α. 98.

Ὑπεκπροφύγῃ, a. 2. act. ſubj. alii ὑπεκπροφύγοι, a. 2. act. opt. *effugerit*, à φεύγω, *fugio*, f. φεύξομαι, a. 2. ἔφυγον. α. 42.

Ὑποδμηθεῖσα, *ſubjugata*, participium aor. 1. paſſ. ab ὑποδμάομαι, f. ήσομαι, p. δέδμημαι,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

μαι, pro ὑποδαμάομαι. Th. δαμάω, ῶ, domo. α. 53.

Ὑποκυσαμένη, σ duplicatur metri cauſa, part. a. 1. med. ab ὑποκύομαι, *fio gravida*. Th. κύω, f. σω, in utero fero. θ. 308.

Ὑπόδρα, *torve*, adverb. ponitur ἐπιῤῥηματικῶς, ὑπόδρα, pro ὑπόρα, per epentheſin τȣ̃ δ. Th. ὁράω, f. άσω, ἑώρακα, & Att. ἑώρακα. α. 445.

Ὑπολαμπὲς, neutr. ab ὑπολαμπὴς, *ſublucidus*. Th. λάμπω, f. ψω, *luceo*. α. 142.

Ὑπαλεύεο, *fuge*, pro ὑπαλεύȣ, præſ. imper. ex ὑπὸ & ἀλεύομαι. Th. eſt ἀλέω, *molo*, item *vito*. ε. 758.

Ὕπνος, ȣ, ὁ, *ſomnus*. θ. 212.

Ὑπόπορτις, *quæ liberos habet*, à πόρτις, ιος, ἡ, *vitula*. ε. 601.

Ὑποταρτάριοι, *ſub tartarum detruſi*. Th. τάρταρος, ȣ, ὁ, *tartarus*. θ. 851.

Ὑποσσευομένων, *irruentibus*, præſ. part. verbi σεύω, *agito*, idem quod σείω. α. 373.

Ὑποσχόμενος, part. a. 1. med. ab ὑπίσχομαι, *promitto*, f. ὑποσχήσομαι, p. ὑπέσχημαι, a. 2. m. ὑπεσχόμην, ab ὑπέχω. Th. ἔχω. habeo. θ. 170.

Ὑποχθόνιοι, *ſubterranei*, nom. pl. ab ὑπὸ *ſub*, & χθὼν, *terra*. ε. 140. θ. 304.

Ὑποδέξεται, *ſuſcipit*, f. 1. m. ab ὑποδέχομαι. f. ξομαι. à δέχομαι, capio. θ. 419.

Ὑσμίνη, ἡ, pugna. Them. μύω, maneo. α. 178.

Ὕστερος, ȣ, ὁ, *poſterior, ſequens*. ε. 349.

Ὕφαινε, *texebat*. imperf. act. ab ὑφαίνω, idem quod ὑφάω, texo. α. 28.

Ὑφήσσων, *aliquanto minor & junior*, q. d. *ſubminor*, ab ὑπὸ. & ἥττων, vel ἥσσων, ονος, ὁ, ἡ, *minor*. α. 258.

Ὑψηλὸς, ἡ, ὸν, *altus, a, um*, ab ὕψος, εος, τὸ, altitudo. α. 440.

Ὑψιβρεμέτης, ȣ, ὁ, *altitonans*, ex Adverbio ὕψι, alte. Th. ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*, & βρέμω, *fremo, reſono*. ε. 8.

Ὑψίζυγος, *altijugus*, ex ὕψι, *alte*. Th. ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*, & ζυγὸς, *jugum*. Them. ζευγνύω, *jungo*. ε. 18.

Ὑψίκομος, *altè comatus*. Epith. quercus, ex ὕψι, altè, & κόμη, ης, ἡ, *coma*. α. 376.

Ὑψιμέδοντος, gen. ab ὑψιμέδων, *in alto regnans*. ex ὕψι, altè, hoc ab ὕψος, εος, *altitudo*, & μέδω, *impero*. θ. 529.

Ὑψόθεν, & ὑψȣ̃, altè, adverbia. Th. ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*. ε. 549. 847.

Φ.

ΦΑέθοντα, *Phaëthonta*, nomen viri. φαέθων, οντος, ὁ, *lucidus*. præſ. part. q. d. *lumen currens*. à φαέθω, idem quod φάω, *luceo*. θ. 760.

Φαείνει, *lucet*, 3. præſ. ind. act. à φαείνω, luceo. Th. φάω, luceo. ε. 526. θ. 372.

Φαει-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Φαεινὸς, οῦ, ὁ, *ſplendidus*. à φαείνω, idem quod φάω, *ſplendeo*. α. 225.

Φαεσιμβροτου, gen. à φαεσίμβροτος, *lucem hominibus præbens*. à φάω, *luceo*, & βροτὸς, mortalis. θ. 958.

Φαίδιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, *illuſtris*. Th. φαιδρὸς, οῦ, ὁ, *hilaris*. θ. 940.

Φαιδρύνεσθαι, *ablue*, præſ. inf. paſſ. à φαιδρύνω, *nitidum reddo*. Th. φαιδρὸς, οῦ, ὁ; alacer. ε. 751.

Φαινομένην, *apparentem*, præſ. part. paſſ. à φαίνω, *oſtendo, facio apparere*. φαίνετε, *oſtendite*, φαῖνε pro ἔφαινε, *exſerebat*, imperf. Ionic. Vide φανείη. θ. 443. 689.

Φάλαγγας, acc. pl. φάλαγξ, γγος, ἡ, *acies quadrata*. θ. 935.

Φάληρον, nomen viri. α. 180.

Φανείη, *apparuerit*. 3. ſing. a. 2. paſſ. ut & φανῇ, 3. ſing. a. 2. paſſ. ſub. φανεῖσαι, part. a. 2. paſſ. verbi φαίνω, *in lucem profero*, f. φανῶ, a. 1. ἔφηνα, p. πέφαγκα, p. paſſ. πέφασμαι, a. 2. paſſ. ἐφάνην. ε. 456. 596.

Φάος, εος, τὸ, *lumen*, à φάω, *luceo*. ε. 154.

Φαρέεσσι, dat. pl. Poët. à φᾶρος, εος, τὸ, *veſtis exterior, palla*. ε. 196.

Φαρέτρην, acc. Ion. παρὰ τὸ φέρεσθαι, *quia ſagittæ in ea feruntur*. α. 129.

Φάρμακον, ου, τὸ, *remedium*, accipitur etiam pro *veneno*. ε. 483.

Φασὶ, & φασὶν, *aiunt*, 3. pl. ind. præſ. à φημὶ, dico. ε. 801.

Φᾶσις, nomen fluvii. θ. 340.

Φάσκε, *dictitabat*, imperf. pro ἔφη, Poëtice, ab inuſit. φάσκω, Sic στάσκε (ἰλιάδ. 6. v. 60.) pro ἔστη. θ. 209.

Φατὸς, *celebris*, φατειὸς, *enarrabilis*. & in gen. pl. φατειῶν. Th. φημὶ vel φάω, *dico*. ε. 3. α. 144. 161.

Φάτο, a. 2. med. pro ἔφατο, ad formam ἐστάμην, ασο, ἔστατο. Th. φημὶ, vel φάω, dico. α. 115.

Φείδεο, *parcas*, præſ. imperat. m. Ion. pro φείδου, verbi φείδομαι, *parco*, f. φείσομαι, p. πέφεισμαι. ε. 602.

Φειδὼ, όος, ἡ, *parſimonia*. 4. contract. hinc φειδωλὴ, parca. ε. 367. 718.

Φερβέμεν, Ion. pro φέρβειν, *paſcere*, præſ. inf. à φέρβω, f. ψω, *paſco*. ε. 375.

Φερέοικος, epitheton cochleæ, *domiporta*. à φέρω, *fero*, & οἶκος, *domus*. ε. 569.

Φερέσβιος, ου, ὁ, ἡ, *almus*. à φέρω, fero, & βίος, ου, ὁ, *vita*. θ. 693.

Φερεσσακέας, *ferentes ſcuta, ſcutiferos*, à φερεσσακὴς, hoc à φέρω, fero, & σάκος, εος, τὸ, *ſcutum*. Th. σάττω, *onero*. α. 13.

Φέροιεν, *gererent*, 3. præſ. ind. opt. φέρουσα, præſ. part. φέρετ', pro ἐφέρετο, 3. perſ. imperf. φερέμεν. Ion. pro φέρειν, à φέρω, *fero*, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα, p. m. ἤνοχα. ε. 213. α. 150.

Φέρουσα, ης, ἡ, nomen Nymphæ. θ. 248.

Φέρ-

Φέρτατος, ſuperl. *præſtantiſſimus:* à φέρω, φέρτερος. ε. 49.

Φέρων, φέρουσα, *ferens*, præſ. part. Vide in φέροιεν. θ. 202.

Φεύγουσαι, *fugientes*, præſ. part. f. g. pl. num. à φεύγω, *fugio*, φεύξεσθαι, f. 1. inf. a. 2. ἔφυγον. p. m. πέφυγα. ε. 618. α. 112.

Φῆ, *dixit*, pro ἔφη, a. 2. vel imperf. à φημὶ, *dico*. θ. 550.

Φηλήτῃσι (alii φιλήτῃσι.) *furibus*, dat. pl. Ion. à φιλήτης, ου, ὁ, *fur*. hoc à φίλος, ου, ὁ, amicus. ſed φηλήτης, ου, ὁ, *impoſtor*, à φῆλος, ου, ὁ, *impoſtor*. hinc φηλέω, *decipio*. ε. 373.

Φήμη, ης, ἡ, *fama*. à φημὶ, vel φάω, *dico*. ε. 759.

Φημὶ, *dico*, præſ. ind. ἔφην, a. 2. hinc φημίζω, *divulgo*, dico. ε. 654. 762.

Φθάμενος, *antevertens*. part. a. 2. med. à φθάω, *prævenio*, f. φθάσω, a. 1. ἔφθασα, a. 2. act. ἔφθην. a. 2. med. ἐφθάμην, ad formam τοῦ ἐστάμην. ε. 552.

Φθέγγονθ', pro ἐφθέγγοντο, *ſonabant*, imperf. à φθέγγομαι, *loquor*. φθέγξατο, a. 1. med. Ion. præt. paſſ. ἔφθεγμαι, præt. m. ἔφθογγα. θ. 831.

Φθείρουσι, *perdunt*, 3. perſ. pl. ind. præſ. à φθείρω, f. ερῶ, p. ἔφθαρκα, a. 1. ἔφθειρα, a. 2. ἔφθαρον, p. m. ἔφθορα. Them. primum φθέω. θ. 876.

Φθίνω, *pereo*, *deficio*, præſ. ind. hinc in genit. part. φθίνοντος, φθινόντων. ε. 796. θ. 59.

Φθισήνορα, acc. ſing. à φθισήνωρ, *perdens viros*, epitheton bello congruentiſſimum, à φθέω, *corrumpo*, & ἀνὴρ, *vir*. θ. 431.

Φθονέει, *invidet*, 3. perſ. præſ. ind. à φθονέω, invideo, f. ήσω, p. ἐφθόνηκα. Th. φθόνος, ου, ὁ, *invidia*. ε. 26.

Φίκιον, accuſ. à φίκιος nomen montis. ex ἶφι, *fortiter*, & κίω, *incedo*, quia ardui montes ſummis viribus ſunt ſuperandi. α. 33.

Φιλήτῃσι, *furibus*, dat. pl. pro φιλήταις, à φιλήτης, ου, ὁ, *fur*. Th. φίλος, amicus. ε. 373.

Φίλος, ου, ὁ, *amicus*. φίλα & φίλ' in pl. ε. 182. 304.

Φιλεῖ, *amat*, 3. præſ. ind à φιλέω, f. ήσω, p. πεφίληκα, præt. m. πέφιλα. ε. 15. 298. 340.

Φιλευῦται, Doricè pro φιλοῦνται, 3. pl. præſ. à φιλέω, amo. Th. φίλος. θ. 97.

Φιλλυρίδης, nomen gentile. θ. 1002.

Φιλομμειδὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, *amans riſus*. die gern lachet / Poët. geminant μ. ex φίλος, amicus, & μειδιάω, rideo. θ. 989.

Φιλομμηδέα, acc. ſing. à φιλομμηδὴς, έος, quæ amat genitalia, à φίλος, & μῆδος, εος, cura, & μήδεα τὰ, τὰ αἰδοῖα, *pudenda*. In carminis dimenſione hic legendum φιλομμηδῆ. θ. 200.

Φιλότης, ητος, ἡ, *amicitia*. Th. φίλος, ὁ, amicus. θ. 651.

Φίλου, *cari*. genit. à φίλος, ου, ὁ. *amicus*. θ. 180.

Φίλῳ, *amico*, dat. ſing. ut & φίλῃ, in f. g. φίλοισιν, & φίλῃ-

σι,

σι, dat.pl. Ion. ε. 368. ϑ. 162. 283.

Φίλτερος, *carior*, comparat. pro φιλότερος, in ſuperl. φίλτατος, à φίλος, ου, ὁ, *amicus*. ε. 307. α. 78.

Φλεγέθοντος, *ardentis*, gen. part. præſent. à φλεγέθω, ex φλέγω, *uro*, & θέω, *curro*. ϑ. 846.

Φλεγύαο, *aquilæ*, genit. Æolicus à φλεγύας, ου, ὁ, *aquila*. ἀπὸ τοῦ φλέγειν καὶ λαμπρὸς εἶναι. α. 134.

Φλὸξ, γὸς, ἡ, *flamma*, à φλέγω, ξω, uro. ϑ. 697. 859.

Φόβος, *timor*, à φέβομαι, in præt. med. πέφοβα. α. 144. 155.

Φοβέεσκον, 3. pl. imperf. Poëticè pro ἐφόβουν, à φοβέω, ῶ, *timorem injicio, terreo*. φοβέομαι, οῦμαι, *timeo*. Th. φέβομαι, *timeo*. α. 162.

Φοῖβος, φοίβου, *purus, lucidus*. eſtque Apollinis epitheton : & φοίβη, nomen Deæ. ϑ. 404.

Φοινικόεις, εντος, *puniceus*. à φοῖνιξ, ικος, ὁ, *palma arbor, color ruber*. α. 194.

Φοιτῶσι, à φοιτάω, *ventito, frequento*, f. ήσω, p. ηκα. ε. 103.

Φόνον, cædem, à φόνος, ου, ὁ, cædes, à φένω, *occido*, unde præter. med. πέφονα. α. 17. ϑ. 228.

Φόρκυϊ, *Phorco*, dat. ſing. nom. propr. ϑ. 270.

Φόρκυνος, gen. à nomin. φόρκυν, υνος, ὁ, & φόρκυος, *nomen monſtri marini*. in acc. φόρκυν, in dat. φόρκυϊ, pro φόρκυνι. ϑ. 237.

Φόρμιγγι, dat. ἡ φόρμιγξ, ιγγος, *cithara, teſtudo*. α. 280.

Φορμὸς, οῦ, ὁ, *ſporta*. ε. 480.

Φορτίζεσθαι, *imponito*, præſ. inf. paſſ. verbi φορτίζω, onero, f. σω. p. πεφόρτικα. Th. φόρτος, ου, ὁ, *onus*. ε. 688.

Φόρτος, ου, ὁ, *onus*, hinc φορτίον, ου, τὸ, *onus*. φορτί', pro φορτία, *onera*. ε. 642.

Φόωσδε, in lucem, à φόως, idem quod φῶς, οτὸς, τὸ, *lux*. Th. φάω, *luceo*. ϑ. 669.

Φραδμοσύνῃσιν, dat. pl. Ion. pro φραδμοσύναις, à φραδμοσύνη, ἡ, *conſilium*. Th. φράζω, f. σω, *dico*. ε. 243.

Φράζεσθαι, *cogitare*, præſ. inf. φρασσάτην, 3. dual. a. 1. act. Ion. φράσσασθ', pro φράσασθαι, φράσσαιτο, pro φράσαιτο. 3. ſing. a. 1. med. opt. φρασσάμενος, part. a. 1. med. pro φρασάμενος, metri cauſa, φράζομαι, *conſidero*. Th. φράζω, dico, f. σω, p. κα, a. 2. ἔφραδον. ε. 365. α. 218. ϑ. 892.

Φρεσὶ, & φρεσὶν, *præcordiis, mente*, dat. pl. à φρὴν, *mens*. ε. 47. 389.

Φρίσσει, horret. 3. præſ. ind. φρίσσω, *contremiſco*, f. ξω, p. χα. φρίσσουσ', pro φρίσσουσι, φρίσσον pro ἔφρισσον, imperf. ε. 510. α. 171.

Φρονέω, *ſapio, cogito*, f. ήσω, p. πεφρόνηκα. Them. φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens*. ε. 200. ϑ. 461.

Φύγοις, *effugeris*, a. 2. opt. act. à φεύγω, *fugio*, f. φεύξομαι, a. 2. ἔφυγον, p. m. πέφυγα. ε. 682.

Φυὴν, *naturam, indolem*, à φυὴ,

ῆς, ἡ. Th. φύω, naſcor. α. 88.

Φύλακες, nom. pl. à φύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, *cuſtos*. Th. φυλάσσω, *cuſtodio*. ε. 122.

Φύλλα, *folia*, nom. pl. à φύλλον, ου, τὸ, *folium*, dat. pl. φύλλοισι. ε. 419.

Φυλάσσει, *cuſtodit*, 3. præſ. φυλάσσεο, pro φυλάσσου, præſ. imperat. paſſ. à φυλάσσω, *cuſtodio*, f. ξω, p. χα. ε. 489. θ. 769.

Φῦλον, ου, τὸ, idem quod Φυλὴ, ῆς, ἡ, *tribus*, *genus*, φῦλ', pro φῦλα, nom. pl. ε. 90. 197.

Φύλοπις, ιδος, ἡ, *pugna*, in acc. φύλοπιν & φυλόπιδα, proprie *clamor bellicus*, à φῦλον, ſeu φυλὴ, ῆς, ἡ, natio, gens, & ὂψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*, q. d. ὂψ τῶν φύλων, *clamor nationum*. Sic βοὴ, ponitur pro *bello*, ἰλιάδ. β. 408. per metonymiam adjuncti, vel quaſi, ἡ τῶν φύλων ὄπις, quod bellis puniat Deus homines, ab ὄπις, ιδος, ἡ, *ultio*. α. 23. 114. 200.

Φύρειν, *miſcere*, præſ. inf. à φύρω, f. υρῶ, & Æolic. φύρσω, p. κα. ε. 61.

Φυτὸν, οῦ, τὸ, *planta*, in dat. pl. φυτοῖσι, hinc φυτεύω, *planto*, φυτεύσῃ, *plantaret*, 3. perſ. a. 1. ſub. φυτεύσατο, a. 1. m. ind. Ion. Th. φύω, *naſcor*. ε. 567. 780. 810. α. 29. θ. 986.

Φωκῆες, nomen gentis. α. 25.

Φώκων, nom. viri. *phoca*, eſt bellua marina, φώκαινα, φώκη, *vitulus marinus*, peſſime olet. ὀδυσσ. δ. 443. θ. 1004.

Φωνῇ, dat. ſing. à φωνὴ, ῆς, ἡ, *vox*. α. 382.

Φωτὸς, *viri*, gen. ſing. φῶτα, *virum*, acc. ſing. à φῶς, *vir*, φωτῶν, *virorum*, per ſynec. ſpec. *hominum*. φῶτες, *viri*. Sed φῶς, ωτὸς, τὸ, *lumen*, differentiæ cauſa facit Genitivum pluralem φώτων. Th. φάω, *luceo*. ε. 191. α. 149. 420.

X.

X', propter ſequentem Vocalem aſpiratam pro κ. pro καὶ, ſæpe pro κε, κεν, quæ ſunt dictiunculæ potentiales. ε. 390. 432.

Χάεος, genit. ſing. à χάος, εος, τὸ, *rudis indigeſtaque materia, qualem fingebant*. Vide in χάος. θ. 123.

Χαίρεις, *gaudes*, 2. perſ. præſ. verbi χαίρω, *gaudeo*, f. χαρῶ, p. κέχαρηκα, a. 2. ἔχαρον. f. 2. paſſ. χαρήσομαι, p. m. κέχαρα. ε. 55. 356. α. 327.

Χαλαίνοντες, *laxantes*, præſ. part. à χαλαίνω, idem quod χαλάω. f. άσω, *laxo*. α. 308.

Χαλέπτω, *damno afficio*, *everto*, hinc χαλεπὸς, gravis, χαλεπὴ, χαλεποῖο, gen. Ion. χαλεποῖσι, dat. pl. Ion. χαλεπώτατος, *difficillimus*, ſuperl. & χαλεπῶς, adv. ε. 5. 91. 290. 330. 555. 672.

Χαλκεόφωνος, ου, ὁ, *ærea voce*, ex χαλκὸς, οῦ, ὁ, æs, & φωνὴ, ῆς, ἡ, vox. θ. 311.

Χαλκοκορυστὴν, *æream galea munitum*, acc. ſing. à χαλκοκορυ-

στῆς.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

στῆς, ex χαλκὸς, οῦ, ὁ, *æs*, & κόρυς, υθος, ἡ, *galea*. Θ. 984.

Χαλκῷ, ære, dat. ſing. χαλκὸς, οῦ, ὁ, æs. ε. 150. α. 415. hinc χάλκεος, οῦς, æreus, & χάλκειος, metri gratia. χαλκίδα, acc. à χαλκὶς, nomen urbis. ε. 143. 149. 653.

Χαμαὶ, humi, adv. hinc χαμαιγενέων, *humi prognatorum*, à χαμαιγενὴς, ex χαμαὶ, & γείνομαι. Θ. 879.

Χάος, hiatus, tenebræ, à χαίνω, hiſco: hinc χαόω, in chaos verto. Θ. 116.

Χαρασσόμενος, præſ. part. χαρασσέμεναι, Dor. & Æol. pro χαράσσειν, à χαράσσω, f. ξω, *ſculpo, incido, acuo*. ε. 571.

Χαρίεντας, acc. pl. à χαρίεις, χαρίεσσα, εν, elegans, à χάρις, ιτος, ἡ, gratia. Θ. 129.

Χάρις, ιτος, ἡ, *gratia*, in acc. χάριν. ε. 707. 718.

Χάριτες, Deæ, in gen. pl. χαρίτων. ε. 73. Θ. 907.

Χάρμα, ατος, τὸ, *gaudium*. Th. χαίρω, *gaudeo*. α. 400.

Χαροποῖο, gen. Ion. à χαροποὶ, *truces*, fulvi alioquin, χαροπὸς, οῦ, ὁ, *lætus, vultu ſerenus, cæſius, cæruleus*, ab ὢψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video, & χαίρω, gaudeo. Θ. 321.

Χάσμα, ατος, τὸ, *hiatus*. Th. χαίνω, *hiſco*. Θ. 740.

Χατίζων, egens, præſ. part. à χατέω, *egeo*. ε. 21.

Χαυλιόδων, οντος, ὁ, *curvos dentes habens*, dicitur & χαυλιόδους, ab ὀδοὺς, όντος, ὁ, *dens*. α. 387.

Χεῖ, *fundit*, 3. præſ. ind. verb. χέω, ſeu χείω, *fundo*, f. χέσω, χείσω, & χεύσω, a. 1. ἔχευσα, ἔχευα, & ἔχεα, a. 1. paſſ. ἐχύθην. ε. 419.

Χείλεσι, dat. pl. à χεῖλος, εος, τὸ, *labium, labrum*. ε. 97.

Χείμαρος, *clavus ligneus ſub carina*. χειμάῤῥος, hyeme fluens, à χεῖμα, ατος, τὸ, *hyems*, & ῥέω, *fluo*. ε. 624.

Χεῖμα, χείματος, hyems, hinc χειμὼν, ῶνος, *idem*. hinc χειμέριος, & χειμερίη, *hyemalis*. ε. 492. 563. 638. 673.

Χείουσιν, 1. pl. præſ. ind. Poëtice pro χέουσιν, à χέω, fundo, f. χεύσω, a. 1. ἔχευσα, & ἔχεα, pro ἔχευσα, f. 2. χεῶ, a. 1. paſſ. ἐχύθην, quaſi à χύω. Θ. 83.

Χειροδίκαι, nom. pl. à χειροδίκης, *cui jus eſt in manibus*, ex χεὶρ, *manus*, & δίκη, ἡ, *jus*. ε. 187.

Χειρὸς, gen. à χεὶρ, *manus*, χειρὶ, χεῖρα, χεῖρες, dat. pl. χερσὶ, χερσὶν, & χείρεσσι, Ion. & poët. ut & χέρεσσιν. ε. 478. 795. α. 188. Θ. 747.

Χείρων, *Chiron*, nomen viri. Θ. 1001.

Χελιδὼν, όνος, ἡ, *hirundo*. ε. 566.

Χερείων, *deterior*, & χειρότερον, *deterius*, novus comparativus, à κακὸς, *malus*, in comp. κακίων, χείρων, & Poët. χερείων, in ſuperl. κάκιστος, & χείριστος. ε. 819. α. 51.

Χερσὶ, dat. plur. Vide in χειρὸς. ε. 319.

Χηλῇσι, dat. pl. Ion. à χηλὴ, ῆς, ἡ, *ungula, forſex*. α. 62.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Χηρωσταὶ, *remoti cognati*. Them. χῆρος, ου, *viduus*. θ. 607.

Χήτει, dativus ſing. à χῆτος, εος, τὸ, *penuria*. Th. χατέω, ῶ, *egeo*. θ. 605.

Χθονίου, gen. à χθόνιος, *terreſtris*, à χθὼν, ονὸς, ἡ, *terra*. α. 373.

Χίλιαι, in f. g. & χίλιοι, *mille*, in n. g. χίλια. θ. 364.

Χίμαιραν, in gen. χιμαίρης, Ion. *capra hyeme nata*, à χεῖμα, τος, τὸ, *hyems*, per ſyncopen τοῦ ε ψιλοῦ, metri cauſa. θ. 322. 323.

Χιτῶνα, acc. ſing. à χιτὼν, ῶνος, ὁ, *tunica*, Ionicè, κιθών. ε. 534. α. 287.

Χλαῖναν, acc. à χλαῖνα, ἡ, *læna*. veſtis ſpecies. ε. 535.

Χλοερῷ, dat. à χλοερὸς, *viridis*, unde per craſin χλωρὸς, χλωροῦ. ε. 741. α. 393.

Χλοῦναι, *agreſtes*, à χλούνης, per craſin pro χλοεύνης, ut ſit qui in virenti gramine cubat, epitheton apri, ex χλόα *herba virens*, & εὐνὴ, ἡ, *cubile*. α. 177.

Χοάνοιο, gen. Ion. χόανος, *catinus*, à χέω, *fundo*. θ. 863.

Χόλοιο, gen. Ion. pro χόλου, à χόλος, ου, ὁ, *bilis*, item *ira*. Th. χολὴ, ῆς, ἡ, bilis. θ. 221.

Χολούμενος, *iratus*, præſ. part. à χολόομαι, οῦμαι, *iraſcor*. Th. χολὴ, ἡ, *bilis*. ε. 137.

Χολωσάμενος, *iratus*, part. a. 1. med. pro quo Poetæ quoque dicunt, χωσάμενος, à χολόω, *iraſcor*. Th. χολὴ, bilis. ε. 53.

Χορὸς, οῦ, ὁ, *chorus*, chorea, tripudium. α. 201.

Χόρτος, ου, ὁ, *fœnum*, hinc χορτάζειν, proprie *herbis*, ſeu *fœno paſcere*, per ſynecd. *ſaturare*. ε. 604.

Χρέα, *debita*, in dimenſione Poët. legendum, χρεᾶ, vel τε, abeſſe debet, quod mihi fit veriſimilius, χρέα vero derivatur à χρέον, ου, τὸ, *debitum*, χρέος, εος, *idem*. ε. 645.

Χρειῶν, gen. pl. à χρεία, ας, ἡ, *egeſtas, utilitas, &c.* ε. 402.

Χρέμισαν, *hinnivere*, a. 1. Ion. à χρεμίζω, per ſyncopen pro χρεμετίζω, f. ίσω, *hinnio*. α. 348.

Χρηΐζειν, præſ. inf. à χρηΐζω, idem quod χρήζω, *egeo*. Th. χρεία, *indigentia*. ε. 365.

Χρῆμα, ατος, τὸ, *res*, χρῆμ' pro χρῆμα, & χρήματ' pro χρήματα. ε. 342. 603.

Χρισαμένη, part. a. 1. med. *uncta*. Errant ergo qui aiunt, aor. 1. med. non habere paſſivam ſignificationem, à χρίω, f. ίσω, *ungo*, perf. paſſ. κέχρισμαι. ε. 521.

Χρόνος, ου, ὁ, *tempus*. ε. 132.

Χροὸς, genit. à χροῦς, *cutis*. Th. χρόα, ας, ἡ, *color*. Dicitur χρόος, ου, ὁ, & χροῦς, χροὸς, ὁ, χροΐ, χρόα. ε. 74. 196. 534.

Χρυσάμπυκες, *aurea mitra revinctæ*, ex χρυσὸς, οῦ, ὁ, *aurum*, & ἄμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, propriè *funiculus auratus, quo jubæ equorum in fronte ſparſæ colligantur*, ab ἀμπέχω, *circumdo*. Deinde per metaph. tribuitur mulieribus. θ. 916.

Χρυ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Χρυσάωρ, *accinctus aureo gladio*, nomen viri, in acc. χρυσάορα. ε. 769. ex χρυσὸς, *aurum*, & ἄορ, ρος, τὸ, enſis. ϑ. 282.

Χρύσειαι, pl. à χρύσεια, χρυσῆς, pro χρυσέης. ϑ. 975. χρυσέην. ε. 65.

Χρύσειος, idem quod χρύσεος. α. 313.

Χρύσεος, & contractè, χρυσοῦς, *aureus*, à χρυσὸς, οῦ, ὁ, *aurum*. α. 297. ϑ. 216.

Χρυσοκόμης, ου, ὁ, *aureo crine conſpicuus*, ex χρυσὸς, & κόμη, ἡ, *coma*. ϑ. 947.

Χρυσοπέδιλον, *aureis calceamentis gaudentem*, ex χρυσὸς, οῦ, ὁ, *aurum*, & πέδιλον, ου, τὸ, *calceus*. ϑ. 454.

Χρυσοστέφανος, aurea redimitus corona, à χρυσὸς, οῦ, aurum, & στέφανος, corona. Th. στέφω, corono. ϑ. 17.

Χρὼς, ωτὸς, ὁ, *corpus*, idem quod χροῦς, χροὸς. Th. χρόα, ἡ, *color*. ε. 596.

Χυτροπόδων, gen. pl. à χυτρόπους, olla pedes habens, ex χύτρος, ου, ὁ, *olla*, & ποὺς. ε. 746.

Χωόμενος, *ſuccenſens*, part. præſ. med. pro χολοόμενος. χωσάμενος, part. a. 1. med. verbi χώομαι, idem quod χολοῦμαι, *iraſcor*. Th. χολὴ, ῆς, ἡ, *bilis*. α. 12. ϑ. 533.

Χώρου, genit. à χῶρος, ου, ὁ, *locus*, *ſedes*. item, *ſpatium*. item, *ager, prædium, fundus*. α. 410. ϑ. 731.

Χώσατο, pro ἐχολώσατο, *iratus fuit*, a. 1. m. Ionic. à χώομαι, *iraſcor*. Th. χολὴ, ῆς, ἡ, *bilis*. α. 554.

Ψ.

Ψ Αμάθη, nom. mul. à ψάμμος, ου, ὁ, arena, ſabulum. α. 260.

Ψεύδεα, *mendacia*, acc. plur. à ψεῦδος, ψεύδεας, ubi in dimenſione legendum ψευδεῖς, acc. pl. à ψευδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *falſus*, *mendax*. Th. ψεύδω, *fallo*, f. ψεύσω, p. ἔψευκα, p. paſſ. ἔψευσμαι, a. 1. m. ἐψευσάμην. ε. 78. 707. ϑ. 229. 783.

Ψιάδας, *guttas*, acc. plur. à ψιὰς, άδος, ἡ, *roris gutta*. α. 384.

Ψολόεντι, *ardenti*, dativ. ſing. à ψολόεις. Th. ψόλος, ου, ὁ, *fuligo*. α. 492.

Ψυχὴ, *vita*, *anima*. ψυχὰς, *vitas*. per metonym. cauſæ. α. 173.

Ψυχρὸς, *frigidus*, à ψύχω, f. ξω, *refrigero*. ψυχρὴ, pro ψυχρὰ, Ion. ε. 545.

Ω.

Ω῏, ô, vocativus. ε. 27. ᾧ, *cui*. ε. 57.

Ω῟δε, *ſic*. ε. 35.

Ω᾿δύσατο, *iratus eſt*, a. 1. m. poët. ὠδυσάμην, ab ὀδύζομαι. f. ὀδύσομαι. ϑ. 617.

Ω᾿κεανίνη, *Oceanis*, nomen puerperæ. ὠκεανῖναι, *filiæ Oceani*. ϑ. 364. 507. 956.

Ωκεανὸς, *Oceanus*, ex ὠκέως, *citò*, & νάω, *fluo*. ε. 169. ὠκεανοῖο,

pro

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

pro ὠκεανȣ̃. ε. 564. ϑ. 133.

Ω'κέες, pl. *veloces*, ὠκεῖης. gen. ſing. f. g. ὠκεῖα, ab ὠκὺς, *celer*, m. g. & in n. g. ὠκύ. α. 61. ϑ. 998.

Ω'κεῖης, pro ὠκείαις, dat. pl. Ion. ϑ. 269.

Ω'κεῖαν, acc. f. g. ab ὠκὺς, έ☉, ὁ, celer, ὠκείης pro ὠκείαις, Ion. dat. pl. ὠκέα, poët. pro ὠκεῖα. ϑ. 266. 780.

Ω'κυπέτης, *celeriter volans*, ex ὠκὺς, έ☉, ὁ, *celer*, & πέτομαι, *volo*. eſt & ὠκυπέτη, nomen mul. ε. 210. ϑ. 267.

Ω'κυπόδων, alipedum, ab ὠκύπȣς, οδος, ὁ, idem quod ποδώκης. ὠκυπόδεσσι, dat. pl. Ion. α. 302. 470.

Ω'κυρόη, nomen mul. ϑ. 360.

Ω'λεσε, a. 1. ind. ab ὄλλυμι, *perdo*, in fut. ὀλέσω, a. 1. ὤλεσα, 3. pl. ὤλεσαν. ε. 370.

Ω'μάρτησε, a. 1. ind. act. ab ὁμαρτέω, *ſequor*, f. ήσω. Th. ὁμαρτῆ, ſimul. idem quod ὁμȣ̃. ϑ. 201.

Ω'μίσυ, ϑ' ὡμίσυ, pro ὁ ἥμισυ, *quod dimidium* Th. ἥμισυς, ε☉, ὁ, *dimidius*. ε. 557.

Ω'μηςὴν, *crudis veſcentem*, acc. ab ὠμηςὴς, ȣ̃, ὁ, *crudivorus*, παρὰ τὸ τὰ ὠμὰ ἔδειν, ab ἔδω, edo, & ὠμὸς, ȣ̃, ὁ, crudus. ϑ. 300.

Ω'μῇ, *crudæ*, dat. ab ὠμὸς, ȣ̃, ὁ, *crudus*. item, *crudelis*. ε. 703.

Ω̃μος, ȣ, ὁ, *humerus*, ὤμων, gen. pl. ὤμοις, & ὤμοισι. dat. plur. α. 159. 468.

Ω'νῆ, 3. ſing. præſ. ſubj. med. ab ὠνέομαι, *emo*, f. ήσομαι. ε. 539.

Ω̃πα, acc. ab ὢψ, ὠπὸς, ὁ, *vultus* Th. ὄπτομαι, *video*. ε. 62.

Ω'πασε, dedit, & ὤπασεν, a. 1. act. ind. ab ὀπάζω, f. σω, *præbeo*, item *inſequor*. ϑ. 442.

Ω'ραῖ☉, *tempeſtivus*, *ſpecioſus*, ab ὥρα, ας, ἡ, *pulchritudo*, *tempus*. ε. 32.

Ω'ραίζȣσι, *matura reddunt*, pro ὡραΐζȣσι, Æolic. ab ὡραΐζω. Th. ὥρα, *tempus*. ϑ. 903.

Ω'ρέξατο, *petiit*, a. 1. med. à Th. ὀρέγω, porrigo, f. ξω, præt. χα, aor. 1. paſſ. ὠρέχθην. ϑ. 178.

Ω̃ρη, Ion. pro ὥρα, *hora*. & per ſyn. membri, *tempus*, ὥρης, ὥρῃ, ὥρην, ὥρας. ε. 30. ϑ. 501.

Ωρίγνωντο, certabant, *porrigebantur*, 3. pl. imperf. paſſ. ab ὀριγνάομαι, ῶμαι, idem quod ὀρέγω vel ὀρέγνυμι, f. ξω, p. χα, *porrigo*. α. 190.

Ω'ρινε, concitat, a. 1. act. ab ὀρίνω. Th. eſt, ὄρω, *excito*. ε. 674.

Ω̃ρι☉, *tempeſtivus*. ab ὥρα, *hora*, ὥρια, ὥρι'. ε. 392. 490.

Ω'ρίων, ων☉, ὁ, *Orion*, ſignum cæleſte. ε. 607.

Ω̃ρνυτο, *excitabatur*, imperf. paſſ. ab ὄρνυμι. Them. ὄρω, *excito*. ϑ. 191.

Ω̃ρσε, immiſit, a. 1. act. ab ὄρω, f. ὀρῶ, & Æol. ὄρσω. ὤρτο, 3. ſing. præt. pluſq. paſſ. ut & ὦρτ'. α. 40. ϑ. 523. 990.

Ω'ρύγιον, *antiquum*, ab ὠγύγι☉, antiquiſſimi Thebanorum regis nomen, per ſynec. ſpeciei, *vetuſtus*, *antiquus*. ϑ. 806.

Ω'ς, particula varios habens uſus. ε. 86. 108. ὥς κ', ὥσπερ. ε. 697.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

ε. 697. θ. 402.

Ὧς, pro οὕτως, ſic. ε. 44.

Ὡσεὶ, *perinde*. α. 189.

Ὥστε, *adeo ut*, ὥστ᾽, *utque*, pro ὥς τε. α. 405. θ. 831.

Ὧτινι, *cui*, dat. ab. ὅστις, qui. ε. 31.

Ὤτρυνον, *jubebant*, imperf. ab ὀτρύνω, *incito*, f. υνῶ, p. γκα. θ. 883.

Ὠτώεντα, *auritum*, h.e. *anſatum*, ab οὖς, ὠτὸς, τὸ, *auris*, unde eſt ὠτόεις, εσσα, εν, *auritus, a, um.* ε. 655.

Ὤφειλον, imperf. ab ὀφείλω, *debeo*, fut. ὀφειλήσω, præt. ὠφείληκα, aor. 2. ὤφελον. ε. 172.

Ὤιχετο, *gradiebatur*, 3. ſing. imperf. med. ab οἴχομαι, *abeo*, unde ἀποίχομαι, *abeo, morior*, f. οἰχήσομαι, perf. ᾤχημαι. α. 200.

FINIS.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
393 G 9